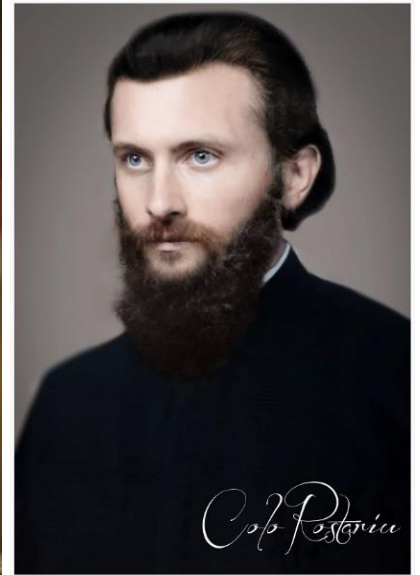

NEĂMVRIRI ALE PĂRINTEȘII MIHAI-ANDREI ALDEA LEGATE DE PĂRINTEȘI ARSENIU BOCA ȘI... ORTODOXIE

I. Cuprins	2
II. Moto	5
III. Introducere	7
IV. Mulțumiri	13
A. Aduse Părintelui Mihai-Andrei Aldea	13
B. Aduse Părintelui Gheorghe Anițulesei.....	15
V. Șovăieli misionare ale Părintelui Mihai-Andrei Aldea.....	16
A. Artele marțiale.....	16
B. Colectiv.....	17
VI. Cineva nelămurit în Ortodoxie nu poate lămuri controversese legate de Părintele Arsenie Boca 35	
A. Generalități.....	35
B. Nelămuriri ale Părintelui Mihai-Andrei Aldea în legătură cu Sfânta Scriptură și Sfinții.....	38
C. Stil sau Adevăr?	46
D. Radicalism sau râvnă pentru Hristos – Adevărul?.....	53
E. Părintele Arsenie Boca și ucenicii – cunoașterea lor despre dogme și trezvie.....	57
F. Părintele Arsenie Boca și mândria.....	59
G. Multele „minuni” ale Părintelui Arsenie Boca	63
H. Părintele Arsenie Boca și reîncarnarea – „evoluționismul” (transformarea/strămutarea) lui Ilie > înger > Ioan > înger > ... Zian	70
I. Părintele Arsenie Boca și cărțile oculte. Practica cele scrise în ele?	100
J. Părintele Arsenie Boca, Francisc de Assisi, Ulfila arianul	118
1. Părintele Arsenie Boca și propaganda fide (pro-ecumenistă sau uniată)	126
2. Diverse teorii despre Părintele Arsenie Boca și Francisc de Assisi	152
a) Dezinformarea	152
b) Deformarea.....	155
c) Neformarea	166
d) Teoria profeției. Părintele Mihai-Andrei Aldea și „mântuirea” non-ortodocșilor	179
3. De ce a pictat Părintele Arsenie Boca pe Francisc de Assisi și pe Wulfila arianul ca „Sfinți”	185
a) Asemănarea cu Francisc de Assisi.....	185
b) Asemănarea cu Wulfila arianul.....	214
K. Părintele Arsenie Boca – învățături schismatice și eretice.....	224

L. Puterea sfințeniei – puterile oculte. Despre căderea de-a dreapta	226
M. Părintele Arsenie Boca, puterea preoției, caterisirea și... Maica Zamfira	234
N. Părintele Arsenie Boca deosebea erezia de Dreapta Credință?	247
1. Sfinții și erezii.....	247
2. Părintele Arsenie Boca și Filocalia	249
3. Erezii din „Cărarea Împărăției” și „Cuvinte vii”	266
a) Cuprinsul acestei cărți:	266
b) Erezii din „Cărarea Împărăției”	267
c) Erezii din „Cuvinte vii”	283
O. Etalonul Părintelui Arsenie Boca	314
1. Pictura antihristică	314
a) Imberb	318
b) Cu barbă mică și ochi albaștri	322
c) Cu barbă mare și ochi albaștri	323
d) Mustăcios.....	333
e) Cu pantaloni scurți.....	341
f) Drăgănescu – așezământ închinat „sfintei familii”	346
g) Testamentul Părintelui Arsenie Boca: EGOISMUL AUTOLATRU	363
2. Radicalismul Părintelui Mihai-Andrei Aldea	368
3. Canonizarea Părintelui Arsenie Boca în catolicism.....	369
4. „Biciul lui Dumnezeu” – pârâșul apocaliptic.....	372
5. Poate fi canonizat Părintele Arsenie Boca de Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit?	390
a) Canonul canonizării	390
b) E păcat a judeca pe cel propus la canonizare sau pe cel canonizat dintr-o eroare?	391
c) Pot greși Bisericile Ortodoxe de Răsărit locale (inclusiv în canonizarea unui om)?.....	400
d) Presiuni politice (prin mass-media) pentru canonizare	426
e) „Ortodoxia neîndoielnică a credinței celui despre care se tratează”	434
f) „Proslăvirea lui de către Domnul, cel puțin printr-unul din următoarele daruri sau puteri”	440
g) „Cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios”	446
h) Concluzie.....	462
6. Canonizarea Părintelui Arsenie Boca în hinduism	463
P. Ucenicii Părintelui Arsenie Boca și ecumenismul	466
Q. Părintele Arsenie Boca proTV	467
R. Pocăința Părintelui Gheorghe Anițulesei.....	485

S. Părintele Mihai-Andrei Aldea și basmul Părintelui Arsenie Boca.....	486
T. Viața nemistificată a Părintelui Arsenie Boca.....	488
1. Nașterea.....	488
2. Insuccesele în carieră și dragoste.....	489
3. Reprofilarea spre călugărie. Duplicitatea.....	492
4. Studii.....	496
5. Pseudo-martir.....	501
6. Părinți duhovnicești???!!!.....	510
7. Călugărit.....	515
8. Preoțit.....	517
9. Pustia.....	519
10. Ascultarea?.....	520
11. Sărăcia de bună-voie?.....	521
12. Fecioria?.....	523
13. Credința?.....	527
14. Pocăința?.....	531
15. Iubirea de vrăjmași?.....	535
16. Minuni?.....	538
17. Ucenici.....	538
18. Cărți.....	540
19. Relația cu mass-media.....	542
20. Moartea.....	547
21. „Minuni” după moarte.....	548
22. Părintele Arsenie Boca - propovăduitor cointeresat al comunismului.....	571
23. S-a spovedit?.....	579
U. Părintele Mihai-Andrei Aldea – ritor al Părintelui Arsenie Boca.....	590
VI. Să nu ne mirăm. Să nu judecăm pe autorii cărților pro-Boca. Oricine poate greși	599
A. Nimeni nu este infailibil în afară de Întreaga Sfântă Biserică Ortodoxă.....	599
B. La ce se referă infailibilitatea Bisericii?.....	602
VII. Vă rugăm să ne iertați.....	605

Regula 28 Nu trebuie să ne lăsăm atrași simplu și fără examinare de cei care disprețuiesc adevărul, ci să cunoaștem pe fiecare din ceea ce ne dă din Scriptură.

Matei : <Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sînt lupi răpitori. După roadele lor îi veți cunoaște» 203. Ioan : întru aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi» 205 206. Către Corinteni I: «De aceea, vă fac cunoscut că nimeni, grăind în Duhul lui Dumnezeu, nu zice : Anatema fie Iisus» 207.[...]

Regula 72 Despre ascultători

Se cuvine celor care ascultă pe cei care învață Scripturile să dovedească cele spuse cu privire la învățători și pe cele în armonie cu Scripturile să le primească, iar pe cele străine să le îndepărteze; și pe cei care persistă în asemenea învățături să-i certe cît mai aspru.

Matei: «Vai omului aceluia prin care vine sminteala !» 600. La fel și pentru mină și picior 601. Ioan : «Adevărat, adevărat zic vouă : Cel care nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur și tâlhar. Iar cel care intră prin ușă păstor este oilor. Acestuia portarul îi deschide și oile ascultă de glasul lui și oile sale le cheamă pe nume și le mină afară. Și cînd le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor și oile merg după el, căci cunosc glasul lui. Iar după un străin, ele nu merg, ci vor fugi de la el, pentru că nu cunosc glasul străinilor» 602- Către Galateni: «Dar chiar dacă noi sau înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decît aceea pe care v-am vestit-o, să fie anatema ! Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiești cineva altceva decît ați primit, să fie anatema !» 603. Către Tesaloniceni I: «Proorociile să nu le disprețuiți. Toate să le încercați; țineți ce este bine ; feriți-vă de orice înfățișare a răului» 604.

Se cuvine ca aceia care nu au multă cunoaștere a Scripturilor, în roadele Duhului să cunoască caracterul sfinților; și pe cei asemenea să-i primească ; iar pe cei care au altfel (de caracter) să-i disprețuiască.

Matei: «Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinlăuntru sînt lupi răpitori. După roadele lor îi veți cunoaște» 605. Către Filipeni: «Fraților, faceți-vă următorii mei și uitați-vă la aceia care umblă astfel precum aveți pildă de la noi» 606.[...]

Cei care nu ascultă de cei trimiși de Domnul își ridică necinstea nu pînă la aceștia, ci o raportează la Cel care i-a trimis și își atrag judecată mai rea decît cei din Sodoma și Gomora.

Matei: «Cînd nu vă va primi pe voi, nici nu va asculta cuvintele voastre, ieșind din casa sau din cetatea aceea, scuturați praful de pe picioarele voastre. Adevărat grăiesc vouă : mai ușor va fi pămîntului Sodomei și Gomorei, în ziua judecării, decît cetății aceleia» 611. Luca: «Cel care se leapădă de voi se leapădă de Mine» 612. Către Tesaloniceni I: «Știți ce poruncă v-am dat, prin Domnul Iisus» 613. Și după puțin: «De aceea cel care defăimează (cuvîntul meu) nu defăimează un om, ci pe Dumnezeu, Care v-a dat pe Duhul Său cel Sfînt» 614.

Se cuvine ca învățătura poruncilor Domnului să fie primită ca fîgăduință a vieții veșnice și a împărăției cerurilor, și să fie îndeplinită cu râvnă, chiar dacă s-ar socoti că este obositoare.

Ioan : «Adevărat, adevărat zic vouă : Cel care ascultă cuvîntul Meu și crede în Cel Care M-a trimis, are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viață» 61. Fapte : «Și binevestind cetății aceleia și făcînd ucenici mulți, s-au înapoiat la Listra, la Iconiu și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor, îndemnîndu-i să stăruie în credință și că prin multe suferințe trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu» 616 (cerurilor).

Se cuvine ca muștrarea și certarea astfel să fie primite ca medicament care combate suferința și redă sănătatea. Din aceasta rezultă clar că cei care arată îngăduință, din complezență excesivă, în boală și nu muștră pe cei care păcătuiesc, strică totul și pun piedică însăși vieții adevărate.

Matei: «De-ți va greși ție fratele tău, mergi, muștră-l pe ei între tine și el singur. Și de te va asculta, ai cîștigat pe fratele tău» 617. Către Corinteni I: «Adunîndu-vă voi și duhul meu, cu puterea Domnului nostru Iisus Hristos, să dați pe unul ca acesta satanei, spre pieirea trupului, ca sufletul să se mîntuiască în ziua Domnului Iisus» 613. Către Corinteni II: «Că scrisoarea aceea, fie și numai pentru un timp, v-a întristat; acum mă bucur, nu pentru că v-a întristat, ci pentru că v-a întristat spre pocăință. Căci v-ați întristat după Dumnezeu, ca să nu fiți păgubiți de către noi. Căci întristarea cea după Dumnezeu aduce pocăință spre

mîntuire, fără părere de rău» 619. Către Tit: «Pentru care pricină, muștră-i cu asprime, ca să fie sănătoși în credință» 620¹

¹ Sfântul Ierarh Vasile cel Mare ARHIEPISCOPUL CEZAREEI CAPADOCIEI, *Asceticele, PSB 18, Sfântul Vasile cel Mare, scrieri, partea a doua*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1989, pp. 128-129, 184-187.

Apoc. 12:1. Și s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele. 2. Și era însărcinată și striga, chinându-se și muncindu-se ca să nască. 3. Și alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununii împărătești. 4. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Și balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naște. 5. Și a născut un copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Și copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la tronul Lui. 6. Iar femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o hrănească pe ea, acolo, o mie două sute și șaiszeci de zile. 7. Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui. 8. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. 9. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el. 10. Și am auzit glas mare, în cer, zicând: Acum s-a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârâșul fraților noștri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua și noaptea. 11. Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit sufletul lor, până la moarte.²

Iată că balaurul duce război cumplit gândit împotriva Sfintei Biserici, până la sfârșitul lumii. Precum a dezbinat cetele îngeresti, târând cu coada lui (răsucirea minții de la înțelesurile iubirii smerite de Dumnezeu la admirația de sine) a treia parte din stelele cerului, vrea să dezbine (sfârtecând cu colții otrăviți ai minciunii, neștiinței și uitării) și pe cei din Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, în partea ei luptătoare, căutând să înghită pruncul Adevăr, când vrea să se nască în mintea omului pentru a-i păstori toate neamurile gândurilor cu toiag de fier.

Iar femeia minte, dacă este trează, trebuie să fugă în pustia înfrânării pentru a se hrăni de Dumnezeu cu înțelesuri de pocăință de la Sfinții Părinți. Numai așa va scăpa.

Mai întâi ținem să mulțumim Domnului nostru Iisus Hristos pentru îndelunga Lui răbdare, pentru coborârea la mințile noastre (după cum putem noi cei neștiutori să-L primim) și hrănirea noastră prin Sfinții Părinți (cei care au cuprins pe Cel necuprins, ajungând la înțelepciune).

Îi mulțumim că ori de câte ori își vede Mireasa Sa Biserica în primejdia nelămuririi, îngăduie răul să crească și să pună stăpânire pe oameni, trezind prin suspinele și durerile căderii pe copiii Lui de la desfătarea laptelui celui dulce al Sfințelor Slujbe, la creșterea înțelegătoare a minții spre cuprinderea realității și dobândirea discernământului.

Astfel a îngăduit să se înmulțească uriașii, ca fiii lui Dumnezeu să înțeleagă ce rău a fost să privească cu ochi fără pază pe fetele oamenilor. Astfel a îngăduit să se înceapă zidirea turnului din Babilon ca prin amestecarea limbilor să înțeleagă oamenii ce rău este să te unești pentru a păcătui în voie, fără pocăință. Astfel a îngăduit lui Avraam să fie aruncat în foc, pentru a înțelege că Dumnezeu îl poate scăpa pe Isaac de la moarte îngrijindu-Se de jertfă. Astfel a îngăduit poporului său Israil să piară în pustie pentru a înțelege că nimic nu poate face viu în afară de curăția credinței. Astfel a îngăduit să fie robiți de Nabucodonosor, pentru a înțelege că dragostea acestei lumi nu aduce libertate.

Astfel a îngăduit să fie răstignit Fiul Său, ca să înțelegem toate.

Astfel a îngăduit păgânilor să îi omoare pe creștini, ca să înțelegem că Adevărul nu biruie prin mijloacele acestei lumi, ci prin sânge. Astfel a îngăduit lui Arie să tulbure Sfânta Biserică pentru ca Sfântul și întâiul Sinod a toată lumea să ne arate că Domnul nostru Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și câtă tulburare și prigoană nu a fost mai apoi, vărsându-se sânge de Ortodocși, doar pentru cea mai mică literă din alfabet „iota”, dar care făcea cea mai mare transformare a firii din necreat în creat.

² Citatele vor fi rediate fără ghilimele, cu *caractere cursive*, accentuările noastre cu **caractere aldine, îngroșate**. Când editorul original, de unde preluăm textul, are și el accentuările lui, se redau tot cu **caractere aldine, îngroșate**, iar evidențierile noastre (peste ale lui) se marchează prin caractere subliniate.

Fiindcă Ortodocșii credeau despre Hristos că este homousios (de o ființă cu Tatăl, deci Dumnezeu), iar arienii că este homoiusios (de o ființă asemănătoare cu Tatăl, deci făptură).

Tot așa a fost în legătură cu toate ereziile: răul a apărut, a crescut, a fost cunoscut, a fost combătut, a apelat la puterea politică, a tiranizat pe Ortodocși, aceștia și-au vărsat sângele pentru Adevăr, și așa au biruit.

Vedem, așadar ce preț uriaș are adevărul. El nu este o opțiune a credincioșilor, este viața lor, este Însuși Domnul și Dumnezeul lor:

Ioan 14:6. Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.

Azi suntem atacați de o mare problemă, care pătrunde cu multă subtilitate în mințile Ortodocșilor, de la teologi până la cel mai necunoscător credincios, pe fondul unei presiuni globalizante: se mântuiesc numai Ortodocșii sau și oamenii considerați buni (să zicem cei omorâți de mahomedani) din alte religii?

Răspunsul după Sfinții Părinți la această întrebare se poate găsi în acest studiu:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

Dar ca să ne mântuim nu este suficient a înțelege doar atât. Ci un lucru cu mult mai important pentru noi: este suficient să fi Ortodox, să participi la Sfintele Slujbe, să te spovedești cu regularitate ca să te mântuiești? Aici nu mai este vorba de o problemă teoretică, o curiozitate despre eternitate. Se pune problema propriei noastre veșnicii.

Răspunsul ar fi că nu este suficient să fii un Ortodox ritualic. Trebuie să te pocăiești.

Însă, iată o întrebare mai adâncă: este suficient să te pocăiești, ca să te mântuiești?

Oamenii au impresia că pocăința este lupta pentru o despătimire trupească: să nu curvești, să nu ucizi, să nu bei, să nu fumezi, etc., transformând creștinismul într-un fel de iudaism, o credință trupească.

Dar Mântuitorul ne învață cu totul altceva:

Matei 5:20 Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor. 21 Ați auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu ucizi"; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă. 22 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; și cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului. 23 Deci, dacă îți vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, 24 Lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și mergi întâi și împacă-te cu fratele tău și apoi, venind, adu darul tău. 25 Împacă-te cu pârâșul tău degrabă, până ești cu el pe cale, ca nu cumva pârâșul să te dea judecătorului, și judecătorul slujitorului și să fii aruncat în temniță. 26 Adevărat grăiesc ție: Nu vei ieși de acolo, până ce nu vei fi dat cel din urmă ban. 27 Ați auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu săvârșești adulter". 28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui.

Așadar este nevoie de pocăință lăuntrică și lucrurile nu se opresc doar aici:

Matei 23:12. Cine se va înălța pe sine se va smeri, și cine se va smeri pe sine se va înălța.

Lupta noastră nu este, așadar, doar împotriva plăcerilor senzuale (ale simțurilor, trupești), ci, mai ales, împotriva plăcerii de sine sufletești.

Cea mai mare plăcere sufletească de sine pe care o poate avea cineva este „că este Sfânt”. Cum Ortodoxia este adevărata credință care are în sine sfințenia, cea mai mare plăcere de sine pe care o poate avea cineva este „că este Sfânt Ortodox”, ceea ce este sinonim cu părerea că „el cunoaște și împlinește voia lui Dumnezeu”.

Marcu 3:33. Și, răspunzând lor, le-a zis: Cine este mama Mea și frații Mei? 34. Și privind pe cei ce ședeau în jurul Lui, a zis: Iată mama Mea și frații Mei. 35. Că oricine va face voia lui Dumnezeu, acesta este fratele Meu și sora Mea și mama Mea.

Și aceasta nu oricum, ci în legea lui Dumnezeu pentru a dobândi libertatea din adevăr:

Matei 7:21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. 22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? 23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.

Ioan 1:17. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos.

Ioan 8:32. Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.

Ef.2:1. Iar pe voi v-a făcut vii, cei ce erați morți prin greșelele și prin păcatele voastre, 2. În care ați umblat mai înainte, potrivit veacului lumii acesteia, potrivit stăpânitorului puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării, 3. Întru care și noi toți am petrecut odinioară, în poftele trupului nostru, făcând voile trupului și ale simțurilor și, din fire, eram fiii mâniei ca și ceilalți.

De aceea războiul cel simplu al minții noastre este împotriva păcatelor trupești, și toți duhovnicii se străduiesc să ne ajute pentru aceasta.

Războiul cel greu și mare este, însă, împotriva mândriei și mentalităților greșite, împotriva duhurilor subțiri care ne îndepărtează de Hristos, părându-ni-se că suntem sfințișori și ne spovedim bine, dar de fapt lucrându-ne în ascuns sălășluirea în iad.

Puțini duhovnici au înțeles cât de perfidă și primejdioasă este falsa sfințenie, cu atât mai greu de biruit, cu cât mimează mai bine Ortodoxia, de aceea își încurajează fiii duhovnicești să practice orice fel de duhovnicie, doar să se încadreze într-un standard minimal și formal Ortodox, să contribuie la susținerea sau construirea de biserici, iar dacă își accentuează pravila, pelerinajele și obiceiurile Ortodoxe sunt foarte mulțumiți că au ucenici avansați, neînțelegând că preadesfrânarea cu mulțumirea de sine este cea mai primejdioasă patimă:

Un sihastru oarecare trăia în pustie și avea un frate mirean la țară, într-un sat. Iar după câțva vreme a murit fratele lui, și i-a rămas un copilaș de trei ani. Iar sihastrul auzind de moartea fratelui său, a mers acolo, a luat pruncul și l-a dus cu sine în pustie la chilia lui, hrănindu-l cu finice și cu alte verdețuri din pustie. Și n-a văzut copilul nici un om, decât pe bătrânul sihastru care îl hrănea – de când l-a dus în pustie – nici muieri, nici sat, nici pâine n-a mâncat, nici n-a știut ce și cum este viața lumii acesteia. Totdeauna era în pustie cu bătrânul, postind, rugându-se și lăudând pe Dumnezeu. Și așa a petrecut optsprezece ani și s-a întâmplat de a murit apoi copilul. Iar după îngroparea lui, a început sihastrul a se ruga lui Dumnezeu să-i descopere pentru acel copil, în care ceată de sfinți este pus? Și i-a arătat Dumnezeu, căci după multă rugăciune cu osârdie ce a făcut, a adormit și a văzut în vis un loc întunecat și plin de toată scârba și în mijlocul aceluia loc era copilul aruncat, zăcând în mare scârbă și supărare nespusă. Acesta văzând bătrânul, s-a mirat și a început a grăi către Dumnezeu, zicând: „Doamne, ce este nedreptatea aceasta? Au doară nu era curat acest copil de toate spurcăciunile trupești și necurățiile lumești? El, care în toate zilele și nopțile Te preamărea și Te lăuda pe Tine, postea, priveghea și se ostenea și cu nici un păcat lumesc nu era atins! Dar acum ce este aceasta, de-l văd la acel loc de scârbă pedepsit? Iar noi, care suntem născuți, creșcuți și îmbătrâniți în păcate, ce nădejde de mântuire o să avem? O, amar și vai mie!” Acestea și mai multe cu plângere și cu tânguire grăindu-le bătrânul, a stat înaintea lui îngerul Domnului și a zis: „Ce plângi așa, bătrâne și te tânguiești pentru acel copil care cu adevărat de păcatele cele trupești și lumești neatins a fost și l-ai învățat a posti, a priveghea și a se ruga, dar smerenia, adică a se umili, pentru ce nu l-ai învățat? Că avea mândrie mare și înălțare în inima sa, socotindu-se pe sine pentru curățenia și viața lui cea neatinsă de lume, că nu este nedreptate la Dumnezeu fiindcă tot cel ce se înalță pe sine cu gândul său, necurat este înaintea lui Dumnezeu, precum zice proorocul”. Acestea zicând lui îngerul, s-a făcut nevăzut. Iar bătrânul și-a venit în fire și în cunoștință și a tot plâns neîncetat pentru pierirea copilului, până la sfârșitul vieții sale.²²³

³ Patericul egiptean..., Pentru smerenie, 16.

Vremurile noastre sunt grele, din acest punct de vedere.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul:

ISPITA CREȘTINILOR CU ADEVĂRAT ORTODOCȘI

(Din veacul de acum)

În Pateric scrie că sfinții Părinți ai Schitului au profețit despre neamul cel de pe urmă. A întrebat unul: Ce lucrăm noi? Și răspunzând unul dintre dânșii, Marele Avă Ishiron a zis: noi am lucrat poruncile lui Dumnezeu. Și iarăși întrebând a zis: cei de după noi ce vor face oare? Și a zis: vor face numai pe jumătate din cât am lucrat noi. Dar cei de după dânșii ce vor face? Și a zis: neamul acela nu va putea face nimic; ci le va veni ispită și cei care se vor afla încercați în vremea aceea vor fi mai mari decât noi și decât părinții noștri.

Ce ispită înfricoșătoare va fi oare, să se arate lămurii cu toate că nu vor avea nici o lucrare și vor fi mai mari decât pustnicii cei mai minunați?

Ispita neamului celui de pe urmă a și sosit, mai grozav acum, cu apropierea venirii lui Antihrist încât amenință să-i piardă pe cei aleși.

Și nu-i atât de periculoasă ispita care vine de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la atei, de la cei cu grija numai la cele pământești sau de la cei destrăbălați cari nu pot ușor să vatăme pe creștini. Pericolul vine de la frații cei mincinoși, cari sunt dușmani ascunși cu atât mai periculoși, cu cât cred că ei sunt frați curați. Predică și ei Ortodoxia, dar oarecum schimbată și prefăcută după placul lumii acesteia și a stăpânitorului acestei lumi.

Predica lor e ca o hrană prielnică care a început să se strice și în loc să hrănească otrăvește pe cei cari o mănâncă. Ei aduc tulburare în rândul creștinilor. Aceștia sunt ispita cea mare a neamului celui de pe urmă. Despre ei a profețit Domnul că vor fi în veacul cel de apoi. „Mulți vor veni întru numele Meu și pe mulți vor înșela.” (Matei cap. 5)

Vorbesc și frații mincinoși de sfânta și prea dulce ortodoxie, de dragoste, de curăție, pentru fapta bună, de smerenie și de virtute, și ajută obștile creștinești. Cât de greu pentru ortodocșii cei curați și simpli să înțeleagă pe cine au înaintea lor. Cât e de ușor să fie atrași de ideile lor cele „filosofice” și să îi creadă. Dacă răscolește cineva adânc în sufletele acestor oameni, va găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea unui idol care se numește „om” (tradusă din grecește).

De multe ori înșeală răutatea, prefăcându-se în chipul faptei bune. După cum a spus și Sfântul Dorotei: Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși Diavolul nu poate să înșele pe cineva, numai dacă se preface în chipul faptei bune. După cum și Sf. Apostol zice că însuși Diavolul se închipuie un Înger luminat. Neghină numește Sf. Vasile cel Mare pe ereticii cari strică învățăturile Domnului și amestecându-se ei cu trupul cel sănătos al Bisericii ca, fiind nevătămați, să facă vătămare. (Din Catehismul Sf. Chiril Patriarhul Ierusalimului pag. 121)⁴

Văzând această nelămurire a noastră, bunul Dumnezeu ne-a trimis un om, îngăduind să facă multă vâlvă în țară, să bată la porțile canonizării cu mâinile puterii politice și ale „minunilor”, ca studiindu-i viața și învățăturile să înțelegem această realitate cumplită (ce ne pune în mare primejdie sufletele tuturor), numită înșelare.

Acest om este Părintele Arsenie Boca.

⁴ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion – Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 393.

Popularitatea sfinției sale nu este numai rezultatul presiunii politice prin mass-media și demonice prin minuni mincinoase, ci consecința unei tragice realități. Majoritatea celor de azi nu mai înțeleg lucrarea adevăratei pocăințe. Ea nu este doar părerea de rău că ai păcătuit și hotărârea neștăruită de a nu mai păcătui, ci o schimbare a minții care trebuie (este foarte important acest lucru) să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu prin cunoașterea de sine, care la rândul ei este un mare har. Aceasta se dobândește prin vederea păcatului propriu ca lucrare stăruitoare, permanentă și prin mila lui Dumnezeu. Omul trebuie să se ostenească clipă după clipă, minut după minut, oră după oră, zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, an după an, toată viața neîncetat ca să se vadă pe sine cel mai mare păcătos, dar să nădăjduiască fără clintire în mila lui Dumnezeu.

Există și nădejde mincinoasă în Dumnezeu care spune că dacă participi la tot ritualul Ortodox (în mod magic, automat, doar prin participarea trupească la Sfintele Taine și diverse metode de rugăciune sau pravile date de duhovnici și fapte de caritate), precis te mântuiești. Se uită că lucrarea minții înseamnă o uriașă înțelegere pe care o primești prin trezvie sau supravegherea plăcerii ca să nu se îndrepte spre sine sau fapte. Suntem datori să o înfrânăm și să o îndreptăm spre veșnicie și spre Cel iubit, răbdând cu mulțumire durerile.

Transformarea Ortodoxiei într-un supermarket cu minuni și rezolvări ale problemelor acestei vieți, indiferent de adevăr, este ciurma care duce milioane de oameni în iad, ortodocșii amăgindu-se că sunt Sfinți, iar ereticii/păgânii/ateii nevăzând vreo diferență decât de metodă între astfel de practici și religia lor răstăcută.

Fața și sinteza acestei mentalități otrăvitoare se cheamă Părintele Arsenie Boca. De aceea este atât de iubit, fiindcă ea silește conștiința aflată în agonie, să creadă că aceasta este *Cărarea Împărăției*. Însă cine astupă suspinul conștiinței cu perna sufocantă a minunilor de la Prislop, ne mai lăsând-o să apeleze la adevăr pentru a se lămuri, ajunge în cea mai de pe urmă dramă: nesimțirea, moartea conștiinței sau iadul mai înainte de iad. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt și doar imaginea ce i s-a construit este falsă, rezultatele ar fi la fel prin lucrarea mesajului demonic de la Prislop. Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt, ar fi primul luptător împotriva canonizării sfinției sale, de fapt a canonizării unei imagini eretice (uniata, hinduse și origeniste, dată anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice) și primejdioase pentru lucrarea lăuntrică (fiindcă merge pe calea căderii cumplite de-a dreapta, prin îndrăgostirea nebunească de sine).

Lupta nu este împotriva persoanei Părintelui Arsenie Boca, ci împotriva imaginii otrăvitoare a sfinției sale (reală sau nu), care este chiar un idol diavolesc.

Icoană este aceea ce trimite cinstirea la Hristos.

Idol este cel ce păstrează cinstirea pentru sine.

Mesajul dezechilibrat de la Prislop tocmai prin aceasta este atât de primejdios: mută toată atenția oamenilor de la cinstirea lui Hristos și a sfinților săi, la „Sfântul Ardealului”, de la lucrarea de schimbare lăuntrică, la cea de rezolvare exterioară. Cultivă în plus printr-o simțire de falsă umilință și lacrimi de crocodil și senzația că suntem puși bine cu Dumnezeu și ne mântuim cu siguranță (având așa un mijlocitor nemaîntâlnit în toată istoria Bisericii, care încalcă toate dogmele și canoanele, dar totuși se mântuiește și ne mântuiește fiind Sfânt).

Părintele Arsenie Boca și restul, aceasta este moartea ascunsă atât în viața sfinției sale, dar și în mișcarea de la Prislop.

Sfinția sa izolându-se de ceilalți părinți ai Bisericii, transmite și acum această izolare, iar cel care se închină lui, printre primele efecte încasate este căpătarea unei intoleranțe față de cei ce nu sunt de acord cu el, unei siguranțe de sine și unui duh proorocesc, ce pare a spune: „așa va fi, lasă că știu eu mai bine”, iar apoi alunecă (pentru a acoperi greșelile Sfântului său) în a bârfi că așa erau și Sfinții Bisericii. În final se cocoată deasupra Sfântului Sinod, făcând presiuni de canonizare și răstălmăcește scrierile Sfintelor Scripturi, Sfinților Părinți și Sfintelor Icoane după ideologia picturii de la Drăgănescu, socotită acum adevărata Ortodoxie, mai Ortodoxă decât Ortodoxia tuturor timpurilor.

Dar... sărmanii... nu-și dau seama că în felul acesta ei înșiși nu mai sunt Ortodocși, decât poate, doar cu numele.

Diavolul nu așteaptă ca omul să cunoască mai întâi cum lucrează înșelarea și apoi să îl amăgească prin ea. El profită de păcatele minții noastre numite neștiință și cunoștință mincinoasă, ca să îl răstăcească și să-l înrobească. Singurele noastre arme care ne rămân sunt Sfinții Părinți, rugăciunea și pocăința.

De aceea profităm de apariția acestui fenomen complex, ce a provocat și provoacă atâta dezbinare între români, pentru a aduna „O samă de cuvinte” din Sfinții Părinți pe această temă, nu ca o lucrare științifică abstractă și greoaie, ci urmărind firul palpitant (al vieții, învățăturilor și impactului social) al unui om

concret ce fascinează pe atât de mulți, ca interesul cititorului să fie purtat de realitatea istorică și palpabilă (în amărăciunile noastre) spre a înțelege tot mai mult adevărata realitate duhovnicească a mântuirii.

Așadar miza nu este canonizarea sau nu a Părintelui Arsenie Boca, ci cunoașterea sau nu a fenomenului de înșelare demonică... azi.

În final, aceasta înseamnă a cădea sau nu noi înșine în înșelare, a ne mântui sau nu.

Nu e preț de sânge, ci e preț de veșnicie.

Succesul cel mare al Părintelui Arsenie Boca îl reprezintă, așadar, căderea mentalității fraților noștri contemporani, care au văzut în sfinția sa imaginea palpabilă, concretă, a tuturor ideilor greșite pe care le au despre mântuire, simbolul și idolul viziunii lor rătăcite despre Ortodoxie.

El se datorează necunoașterii/ cunoașterii superficiale/ cunoașterii răstălmăcite a Sfinților Părinți (a Sfintei Predanii în general și a lucrării lăuntrice în special).

Se primește în suflet prin atenția minții abătută (unilateral) doar spre ferirea de răul trupesc și păcatele exterioare, ceea ce are ca o consecință (imediată) totală ne pază față de subtilitățile slavei deșarte (cu pretext misionar), și absoluta neînțelegere a vătămării prin virtuți ne la locul lor/ ne la timpul lor/ nu în slujba adevărului.

Un studiu complex despre acest fenomen numit înșelare în context contemporan, având pe Părintele Arsenie Boca (ca produs perfect reprezentativ, reprezentant oficial și foarte puternic în manifestări, ajungând la subtilități și adâncimi de amăgire nemaîntâlnite până acum în toată istoria recentă a bisericii), se poate găsi aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

El a fost făcut de un grup de clerici și mireni, iconari și teologi, monahi și preoți, din țară și de peste hotare (chiar și de la Sfântul Munte), cu blagoslovenie arhierescă, din râvnă pentru adevăr și discernământ. S-a făcut în timp îndelungat, prin cercetarea amănunțită a mărturiilor ucenicilor, scrierilor și picturilor Părintelui Arsenie Boca, și a manifestărilor contemporane în jurul sfinției sale, dorindu-se a se evita superficialitatea în tratarea unui fenomen atât de complex și delicat, fierbinte pentru mințile Ortodocșilor Români de azi.

La el vom face referire în cuvintele de mai jos.

A. ADUSE PĂRINTELUI MIHAI-ANDREI ALDEA

Dorim să mulțumim din toată inima Părintelui Mihai-Andrei Aldea pentru cuvântul său care ne-a lămurit că, de fapt, problema în discuție nu este numai o dezbinare între Români provocată de sfințenia falsă sau autentică a Părintelui Arsenie Boca.

Părintele Arsenie Boca este provocarea noastră din partea lui Dumnezeu ca să ne întoarcem necondiționat și fără limite, urgent la Sfinții Părinți, fiindcă suntem pe marginea prăpastiei:

1Co 11:18 Căci mai întâi aud că atunci când vă adunați în biserică, între voi sunt dezbinări, și în parte cred. 19 Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați.

Părintele Arsenie Boca a fost îngăduit de Dumnezeu la noi în țară (atât de eficient în mesajul și lucrarea sfinției sale de captare a maselor) tocmai pentru a vedea cu ochii noștri cât de departe poate duce o abatere oricât de mică de la Sfinții Părinți.

Prin preacuvioșia sa Însuși Mântuitorul ne aduce în fața noastră (cu un impact emoțional foarte puternic), problema extrem de importantă: dacă se pot mântui sau nu ereticii și/sau oamenii înșelați Ortodocși sau, mai bine spus, putem noi să ne mântuim fără băgare de seamă și fără ascultarea cu acrivie a Sfinților Părinți?

Domnul nostru Iisus Hristos, prin Prislop, a tras un semnal de alarmă de mari proporții care să ne trezească la lupta pe viață și moarte împotriva căderii de-a dreapta.

Felul cum a pus Părintele Mihai-Andrei Aldea problema, nelămuririle sfinției sale în legătură cu Ortodoxia, îl fac să devină purtătorul de cuvânt al unei întregi generații de teologi. Aceștia nu au înțeles o problemă mult mai generală și mult mai primejdioasă (decât un caz izolat reprezentat de un om candidat - prin eroare - la canonizare): ce grav este a relativiza ascultarea de Sfinții Părinți.

Astăzi se fac mari presiuni pentru a-l reabilita pe Origen ce îl hulește pe Dumnezeu (tocmai sub masca iubirii dumnezeiești) că nu are iubire.

El raționează cam așa: deoarece Dumnezeu este iubire nu poate să lase făptura sa (draci și oameni păcătoși) să se chinuiască veșnic, deci îi va restaura, desființând muncile.

Dar sub masca acestei false iubiri Origen îl hulește pe Dumnezeu că ar avea, de fapt, două mari patimi care exclud iubirea: răzbunarea și violul.

Îl acuză pe Dumnezeu că El trimite (în funcție numai de voința Lui, prin decret, ca un tiran), pe oameni și pe draci în iad (ca să se răzbune pe ei că sunt răzvrățiți) și apoi, după „o bucată de veșnicie” (chiar și aici Origen nu înțelege că veșnicia este timpul oprit din mișcare, iar mișcarea din veșnicie este statornică, neschimbătoare) îi obligă (deși ei, prin alegerea lor, nu vor), să se unească cu El.

Origen nu a înțeles că iadul este cea mai mare dovadă a iubirii dumnezeiești.

Muncile veșnice sunt provocate chiar de cei care se aruncă în nefericire, despărțindu-se prin reaua lor voință de Dumnezeu, dar ele sunt, în același timp, și dovada respectului dumnezeiesc față de alegerea celor care nu-L iubesc (neobligându-i să fie uniți cu El dacă nu-L vor). Această iubire dumnezeiască (și decizia lor) sunt neschimbate în veșnicie, datorită capodoperei creației numită libertate. Oamenii răzvrățiți după moarte nu se mai schimbă, ci rămân în starea alegerii lor ca și dracii după cădere, astfel că ei înșiși se despart de Dumnezeu irevocabil. Acesta este cumplitul iad.

Origen este prezentat de către noii teologi ca fiind un fel de mucenic neînțeles (ce dezinformare asupra vieții lui, care a murit lepădându-se de Hristos), căruia i s-au pus în cârcă anateme, ca și cum un Sfânt Sinod Ecumenic (al 5-lea) ar putea greși.

Miza demonică este mare: dacă îl reabilitează pe Origen atunci nu mai contează adevărul. Atunci poți să te mântuiești și dacă ești eretic, și dacă ești un Ortodox căldicel (care nu luptă pe viață și pe moarte cu patimile și cunoștințele mincinoase). Iar dacă este așa, atunci sfințenia înseamnă să faci minuni, indiferent de credința propovăduită.

Dar și invers: dacă sfințenia înseamnă a face minuni (indiferent de credința propovăduită), de aici se deduce că nu mai contează nici schimbarea minții (pocăința) în funcție de adevăr (mai presus de orice alt interes), nici ce credință ai, nici de ce biserică aparții, numai să faci niște fapte pe care lumea le consideră bune.

De aici și această campanie (extrem de agresivă) pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca: ni se prezintă „minunile” și succesele sale misionare pentru a ni se dovedi că este Sfânt, iar apoi (de la această

prejudecată greșită luată drept adevăr) se concluzionează că tot ce a făcut și a învățat sfinția sa este Ortodoxie.

Iar dacă îndrăznim să arătăm că viața și învățătura sfinției sale nu corespund cu Sfânta Tradiție, ni se spune că și Sfinții au făcut asemenea lui, fără a ni se aduce vreun argument patristic, mulțimea minunilor și închinătorilor care vin la Prislop fiind o dovadă vie că noi suntem în eroare și lipsiți de evlavie.

Iar dacă este așa... atunci toți cei care au făcut ce a făcut Părintele Arsenie Boca (toți cei care au crezut ca el) pot fi sfinți, iar ceilalți... și ei se pot mântui, fie că se pocăiesc, fie că nu, fie că sunt Ortodocși, fie că nu.

Se vede clar că dorința canonizării Părintelui Arsenie Boca (indiferent de învățăturile sfinției sale) este un origenism subtil, un atac împotriva rigorii Învățăturii Ortodoxe.

Și nu întâmplător. După cum s-a analizat în studiul de mai sus, în afară de uniatism, cea mai pregnantă amprentă doctrinară a Părintelui Arsenie Boca a fost origenismul.

Mulțumim și Părintelui Gheorghe Anițulesei pentru curajul de a striga: „opriți înșelarea!”, cu riscul asumat de a fi numit de toți „zelot, fără iubire, neevlavios și luptător împotriva sfinților”, suportând consecințele de a și-i face pe toți dușmani, mergând împotriva curentului opiniei publice.

El a pus problema mesajului neortodox din jurul Părintelui Arsenie Boca, într-un moment în care toată lumea era fascinată de o imagine ce părea că îi înrobește pe toți și reprezintă triumful (fără scăpare) al exagerării asupra duhului echilibrat al Ortodoxiei.

Sfinția sa a citit cu răbdare și osârdie toate mărturisirile ucenicilor și inamicilor ieromonahului de la Prislop, aducându-le (printr-o sinteză simplă și eficientă) la cunoștința noastră, fiind un bun punct de plecare pentru un studiu mai amănunțit, care să respecte rigorile științifice atât de apreciate de unii.

Ca recunoștință față de amândoi preoții misionari de mai sus, râvnitori pentru adevăr, fiecare în stiluri atât de opuse (unul zelot, înflăcărat și vorbind direct, fără menajamente, în duh apologetic, altul ecumenist de nuanță subtilă, rece în analize și apelând la maniere intelectuale, străduindu-se să abordeze această problemă prin metoda istorico-critică, în duh irenic), dar amândoi în slujba triumfului Ortodoxiei, ne simțim datori ca să analizăm un cuvânt (despre Părintele Gheorghe Anițulesei) al Părintelui Mihai-Andrei Aldea.

Spunem un cuvânt al Părintelui Mihai-Andrei Aldea despre Părintele Gheorghe Anițulesei și nu despre Părintele Arsenie Boca, deoarece nu îndrăznește să combată cuvintele marilor noastre repere duhovnicești care ne-au atras atenția asupra primejdiei fenomenului de la Prislop cum ar fi: ÎPS Nicolae Mladin, ÎPS Gherasim Cristea, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Cleopa Ilie, Părintele Paulin Lecca.

Părintele Mihai-Andrei Aldea nici nu studiază cu seriozitate învățăturile scrise și pictate ale Părintelui Arsenie Boca, ci atacă doar o carte numită „Fenomenul Arsenie Boca”, aducând multe insinuări la adresa autorului ei. Desigur că nu îl acuzăm de vicleșug, ci doar de faptul că este dezinformată. O problemă mai serioasă apare însă atunci când (din râvna de a apăra pe cel iubit sau a acuza pe cel urât - desigur... diplomatic, cu delicatețe), face niște afirmații care vădesc o profundă dezinformare și în legătură cu Ortodoxia. Dacă primele șovăieli sunt de înțeles, fiindcă nu toți au avut prilejul să cerceteze în amănunțime viața și învățăturile Părintelui Arsenie Boca, cu cele din domeniul credinței nu putem fi de acord cu nici un chip, fiindcă nu mai este vorba de sfințenia sau non-sfințenia unui om, ci de joaca cu dogmele, care are mare efect și asupra sufletului sfinției sale și asupra cititorilor, punându-i în primejdia despărțirii de Sfinții Părinți.

Un adevărat misionar al lui Hristos, mai înainte de a învăța pe alții este foarte important să fie el însuși lămurit în dreapta credință.

A. ARTELE MARȚIALE

Nu sunt primele șovăieli ale sfinției sale, care din râvnă pentru a cuceri pe alții la propria părere, face tot felul de gimnastici intelectuale să dovedească că cele pe placul lumii ar avea ceva duhovnicesc.

De pildă aici:

<https://saccsiv.wordpress.com/2011/11/18/parintele-mihai-andrei-aldea-indeamna-la-practicarea-artelor-martiale-atentie-insa-nu-a-celor-orientale/>

Sfinția sa face o apologie etimologică a artelor marțiale ne-orientale, confundându-le cu ostășia. Preacucernicia sa își justifică practica neobișnuită de a-și trimite ucenicii la arte marțiale pe explicația cuvântului arte, dar uitând să ne spună că marțial provine de la Marte [Mars Ultor (Marte Pedepsitorul) și Marspiter (Mars Pater, Tatăl)], fiind deci (chiar doar prin aceasta) o închinare adusă unui zeu păgân.

Dar nici explicația ce se bazează pe efectele pe care le produc scrima, ținerea cu arcul și bătaia între competitori asupra firii ucenicilor nu este mai echilibrată. Susține că încasarea în bătaie a unor pumni dureroși te fac mai delicat decât dacă nu ai avea experiența lor, fiind astfel pregătit să îți aperi și țara. Dar uită că mai și dai pumni ,trecând peste sfiala conștiinței și impactului primului gest de a nu-ți răni aproapele, deci devii mai insensibil și pregătit oricând să ataci. Iar în privința apărării țării, ce să mai spunem... decât că este o copilărie năstrușnică o astfel de afirmație. Cum să ieși împotriva unui tanc Armata T-14 cu o floretă?

Alta este a te pregăti de lupta duhovnicească, prin metode duhovnicești, de biruință împotriva propriilor patimi, alta este a te pregăti pentru armata țării, antrenându-se la aceasta din duh de jertfă pentru ceilalți, și alta a-ți face o cultură de stimulare a trupului, în regim de concurență asupra fratelui tău, dorind să-l biruiești.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și toți Sfinții ostași nu s-au ostășit cu briciul (echivalentul de atunci al floretei de acum), nici nu au vrut să fie în top ten printre atleți, pentru a-și cultiva trupește mândria (îngroșând trupul pentru a le deveni stăpân și a cădea în patimi de ocară), ci (fiind condițiile de luptă de atunci dintre popoare) s-au pregătit cu seriozitate pentru înfruntarea inamicului, folosindu-se de cea mai avansată metodă de luptă cunoscută în vremea lor (arătând și în aceasta seriozitate, iar nu concurs).

O altă rățacire este aprecierea pe care o face preacucernicia sa în legătură cu muzica satanistă, ca fiind curată Ortodoxie:

„Și, ca să pun capac la ticăloșia și nepriceperea mea, mărturisesc public, sus și tare, faptul că nu am izbutit să văd unde ar fi satanistă melodia „The day we die”. Dimpotrivă, dincolo de stilul vocal – pe care îl înțeleg, dar care îmi este incomod – cântecul are un subiect perfect ortodox:

„nu suntem numere, suntem oameni vii, iar ziua în care ne vom da bătuți și vom accepta să devenim numere, vom accepta să fim sclavii sistemului, este ziua în care vom muri”.

Mi-a plăcut mesajul acestui cântec! Foarte mult!

Habar nu am de celelalte melodii ale albumului, dar mesajul acestei melodii este, din punctul meu de vedere, perfect ortodox.⁵”

Sigur că și-a format această idee în mod reflex, fiindcă sfinția sa este luptător pasionat pe câmpul istorico-politic împotriva cipurilor și refrenul de mai sus i-a sunat a trâmbiță de luptă. Însă, din păcate, nu numai că nu s-a interesat de celelalte melodii ale albumului, dar nici măcar restul textului nu l-a cercetat, arătând că expunerea propriilor păreri preconceptuate, fără a studia cu seriozitate un fenomen, nu este doar un accident apărut în articolul dezbătut mai jos, ci un obicei personal.

Iar dacă drama de la Colectiv este simbolică, dar trecătoare (ținând de istorie), chiar dacă declanșează încă o prigoană împotriva Sfintei Biserici, acest mod de a studia Ortodoxia (fără a merge la Sfinții Părinți pentru a cunoaște realitatea până la capăt, ci a te pripi cu mintea să îți faci păreri după ce spune unul și/sau altul sau după primele citate culese de prin diferite locuri întâmplătoare sau după rezumate făcute de alții și doar frunzărite), este pierzător de suflet (ținând de veșnicie), mai ales dacă te consideri misionar și lămuritor al altora.

Un asemenea mesaj ca în cântecul de la Colectiv nu o să întâlnești nicăieri în Sfânta Scriptură, care ne învață așa:

Rom 13:1 Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite.

Noi cunoaștem că omul devine viu în Hristos prin lupta împotriva patimilor, care nu este oprită de nici un sistem, cu nici o numerotare și cu nici un sclavagism. A accepta sclavia sistemului, nu înseamnă a-ți pierde libertatea în Hristos:

1Co 7:21 Ai fost chemat fiind rob? Fii fără grijă. Iar de poți să fii liber, mai mult folosește-te! :22 Căci robul, care a fost chemat în Domnul, este un liberat al Domnului. Tot așa cel chemat liber este rob al lui Hristos.

Cunoaștem sfinți care se vindeau ca sclavi pe ei înșiși, doar pentru a converti pe stăpâni la Ortodoxie. Să luptăm să nu fim robi păcatului:

Ioan 8:34 Iisus le-a răspuns: Adevărat, adevărat vă spun: Oricine săvârșește păcatul este rob al păcatului.

Să vă redăm și alte fragmente din cântecul satanist, lăudat de Părintele Aldea a fi perfect Ortodox, lăsând la o parte că și acel pasaj este unul neortodox, plin de mândrie, luptând lumește, pe plan politic.

Emancipați-vă și rugați-vă pentru libertate,

Încă un rând sărind în flăcări,

Voci dezlănțuite schimbă conducătorii,

De acum înainte toată lumea e de vină.

[numai cei ce cântă nu. Emanciparea nu este o noțiune Ortodoxă, ci perversă, iar învinovățirea lumii este contrară smereniei care se vede pe sine vinovată pentru toate, inclusiv pentru relele din lume. Mai ales când ne rugăm pentru libertate, ne referim la libertatea ce ne vine din biruința asupra patimilor. Smerenia este omorâtoarea patimilor, iar învinovățirea celuilalt este izvorul a toată patima. – n.n.]

Îi respect pe cei care mă-însoțesc,

O adevărată artilerie,

Fiți cu ochii pe inamic

⁵ <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/11/06/unde-greieste-parintele-mihai-andrei-aldea-mesajul-goodbye-to-gravity-the-day-we-die-este-perfect-ortodox-eroii-de-la-colectiv-sunt-sfinti-rockerii-de-la-colectiv/#more-26682>>, luni, 1 februarie 2016.

Și declanșați anarhia!

[Ortodoxia este cu ierarhia, nu cu anarhia. Ea nu declanșează nimic ci (com)pățimește, prin propria jertfă biruind în războaiele declanșate de Inamicul cel Vechi. Desigur că războinicii care însoțesc pe cei ce declanșează anarhia nu sunt îngerii păzitori. Ei sunt îngerii căzuți, ce îndeamnă la răzvrătire, pentru a acuza pe cei ce ascultă de ei în fața Stăpânului ordinii din univers, la Judecata de Apoi. – n.n.]

Priviți, un crez șovăielnic,

O scamatorie este dogma pe care ei o predică,

Dincolo de ea, o conștiință se stinge

Pentru a vă nivela toate certitudinile. (în engleză este mai gravă exprimarea *To even out all your steady beliefs = credințe*)

[crezul și dogmele sunt tăria conștiinței, impulsul spre unicitatea persoanei. Predica autentică îndeamnă nu la nivelarea sau relativizarea certitudinilor, ci la trezirea prin Adevăr. Aceasta este cea mai bună vindecare împotriva căderii în mentalitatea strâmbă și amorfă a depersonalizării. Depersonalizarea apare doar printr-un ritual fără de pocăință, dar adevărata lucrare lăuntrică duce la cunoașterea de sine, în care unicitatea se hrănește din asemănarea nerepetată cu Hristos. – n.n.]

Rămâneți pe poziții în zona de luptă

Plină de viață, oase și dispreț,

Strângeți pumnii, sunt predispus spre luptă,

Trageți trăgaciul și dați tonul!

[iată și îndemnul la artele marțiale, atât de dragi Părintelui Aldea – n.n.]

Trageți de trăgaciul ăla!

*S-o ia dracu de corupție nenorocită,*⁶

[chiar nu vedem cum drăcuirea poate face parte din Ortodoxie. Chiar dacă în engleză are o semnificație vulgară de împreunare trupească (prin care diavolul pune stăpânire pe minte: *Fuck all your wicked corruption*) Ortodoxă tot nu este:

Efe 4:29 Tot cuvântul putred să nu iasă din gura voastră, ci numai care este bun spre zidirea folosului, ca să dea dar celor ce aud.30 Și să nu întristați pre Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, întru care v-ați pecetluit spre ziua răscumpărării.31 Toată amărăciunea și mâniea și iuțimea și strigarea și hula, să se lepede de la voi, împreună cu toată răutatea.

Dar să o mai și numești cu un termen nepotrivit și mândru de „perfectă”? Cuvântul „perfect” se potrivește cu reclamele comerciale sau cu ortodoxismul, cea mai hâdă ideologie ce vrea să substituie (prin îngâmfare, plăcere de sine și interes personal) Ortodoxia.

Desigur, că probabil, Părintele Aldea nu s-a referit la aceasta, ci poate a fost dezinformați de restul textului sau nu cunoștea engleza. Dar ne întrebăm, de ce s-a pornit cu atâta înfierbântare în apărarea unei cauze, dacă nu s-a documentat mai întâi cu seriozitate despre ea? – n.n.]

Să reluăm ce mai spunea Părintele Aldea despre drama de la Colectiv:

„Iar comentariile pe temă ale unora – privitoare la „premoniția” din această melodie – țin de o boală cumplită a datului cu părerea despre ceea ce nu știm. Bârfă, șuşana, prostie.

Ca și cele despre presupusa „petrecere satanistă” de la Colectiv și altele asemenea, toate bazate pe „auzenii”.

Ooo, sigur, nu a fost o vecernie sau o litie acolo la club. A fost o petrecere, da. Și vineri seară, corect. Dar de aici și până la „sărbătoare satanică” și alte asemenea aberații este o uriașă distanță.

Pe care mulți așa-ziși ortodocși – oameni care ar trebui să fugă de bârfă ca de dracu – nu s-au sfiit s-o treacă. Autoritar, tupeist, fără pic de empatie, fără dragoste, fără milă.

Lista, din păcate – și la figurat, și la propriu – ar putea continua.

Morții vii au dominat mass-media și apar la orice postare. Cu comentarii acide, judecând și condamnând în dreapta și în stânga.

Pe cei care s-au dus la concert, pe cei care au ținut concertul, pe patronii clubului, pe preoți etc., etc.

⁶ <<https://sacsv.wordpress.com/2015/11/06/unde-greieste-parintele-mihai-andrei-aldea-mesajul-goodbye-to-gravity-the-day-we-die-este-perfect-ortodox-eroii-de-la-colectiv-sunt-sfinti-rockerii-de-la-colectiv/#more-26682>>, luni, 1 februarie 2016.

Nu am cum să merg la București acum, din nefericire. [...]

Mă voi întoarce la muncă în atelierul de tâmplărie, la rugăciunile pentru cei arși la Colectiv, din care noaptea trecută nu m-am putut opri, pur și simplu, până la 2 noaptea, la lacrimile pe care nu mă pot opri să le vărs pentru familiile celor loviți de tragedie, pentru cei morți și răniți, pentru eroii, ba nu!, sfinții care au căzut încercând să salveze vieți... [...]

Este o coincidență faptul că incendiul a avut loc exact în perioada în care erau la rând trei concerte anti-sistem, pentru libertate și care, dincolo de aspectul neconformist, purtau un mesaj ortodox.

Este o coincidență faptul că după rock-ul iubitor de libertate cântat de „Goodbye to Gravity” urmau concertele iubitoare de libertate cântate de Cedry2k, Sișu și ceilalți din Haarp Cord.

Este o coincidență că foarte mulți dintre cei aflați la concert erau ortodocși adevărați, erau români adevărați”.⁷

Textul de mai sus este unul scris în stare de înflăcărare entuziastă, specifică stărilor de lucrare lăuntrică înșelătoare. Înțelegem că a muștra la vreme nepotrivită pe cei care se închină diavolului (poate fără să o știe), este o greșeală din lipsă de delicatețe, care îi poate răni și îndepărta de Sfânta Biserică, însă a arăta adevărul că muzica rock este un ritual satanic ține de datoria oricărui părinte, cu atât mai mult dacă este Ortodox, cu atât mai mult dacă este părinte duhovnicesc, adică preot.

În schimb a propovădui că hulele împotriva lui Dumnezeu și a rânduielii Lui ar fi Ortodoxia perfectă, că a merge la concerte de rock (atât de cunoscute în rândul creștinilor care caută adevărul cu seriozitate, ca fiind un cult satanic mascat în expresie culturală) este manifestarea adevăratei lucrări ortodoxe românești, este mult mai grav. Este chiar dogmatizarea păcatului sau păcat împotriva Sfântului Duh. Faptul că aceasta o face un preot Ortodox cu impact misionar la popor, este o circumstanță agravantă. Un astfel de cuvânt nu arată dragoste față de rockeri, fiindcă le spune că fac bine ce fac, încurajându-le patima. Cine îi iubește cu adevărat, cu durere și delicatețe, este dator să le spună adevărul.

Desigur că și aici, ca și mai jos, este vorba tot de o minte pripită, dezinformată, iar nu un vicleșug. Însă vedem că lipsa de discernământ își spune cuvântul, astfel că cele scrise mai jos de sfinția sa nu vor fi o surpriză pentru noi, dar nici un criteriu al adevărului.

Dacă pentru sfinția sa:

- mesajul ce îndeamnă la anarhie (sau de obținere a drepturilor formale cetățenești) ca fiind adevărata viață > este mesaj perfect Ortodox;
- concertele anti-sistem > pot aduce libertate;
- drăcuirea sau vulgaritatea obscenă > este un mesaj Ortodox;
- concertele pe ritmul șamanilor idolatri din muzica rock > sunt iubire de libertate (libertatea este slobozenia virtuții și este confundată azi cu libertinajul, adică a te înrobi fără a fi muștrat de conștiință sau de alți oameni Gal 5:12 O, de s-ar tăia de tot cei ce vă răzvrătesc pe voi! 13 Căci voi, fraților, ați fost chemați la libertate; numai să nu folosiți libertatea ca prilej de a sluji trupului, ci slujiți unuia altuia prin iubire. 14 Căci toată Legea se cuprinde într-un singur cuvânt, în acesta: Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.);
- pasionații de muzică satanistă > sunt Ortodocși și Români adevărați;
- eroii îndrăgostiți de un crez anarhic, antidogmatic și drăcuitor/obscen > sunt sfinți, doar fiindcă încearcă să salveze vieți (datorie la care te îndeamnă firea și conștiința), chiar dacă își pun virtutea în slujba crezului rock;

să ne mai mirăm atunci că preacucernicia sa îl consideră pe Părintele Arsenie Boca „Sfântul Ardealului”, (chiar dacă știe sau nu despre învățăturile și practicile – după cum vom vedea neortodoxe – diavolești ale sfinției sale)? O astfel de gravă lipsă de discernământ poate duce, logic, la o asemenea concluzie.

Pentru cei care, însă, se mai îndoiesc că acel concert de la Colectiv a fost satanist, vom da mai jos imagini din videoclipul pe care l-a făcut trupa „Goodbye to Gravity” tocmai la cântecul prin care s-au jertfit prin sinucidere diavolului celui răzvrătit (simbolizat de anarhie), hulind crezul, dogmele, predicile și credințele (conștiințele).

Vă rugăm să observați:

⁷ <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/11/06/unde-greieste-parintele-mihai-andrei-aldea-mesajul-goodbye-to-gravity-the-day-we-die-este-perfect-ortodox-eroii-de-la-colectiv-sunt-sfinti-rockerii-de-la-colectiv/#more-26682>>, luni, 1 februarie 2016.

- simbolurile (fulgerul simbolul diavolului *Luc 10:18 Și le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.*, capul de mort simbolizând pe Adam cel vechi în robia fulgerului, adică a diavolului, prin păcatul care îl duce la moarte);
- cuvintele (printre care: „Goodbye to Gravity” = „La revedere Gravităției” care este consecința și simbolul căderii, „Mantras of war” = „Mantrele de război” ce aduc aminte de hinduism și de semnul AUM în flăcări – Mantra care declară război Sfintei Treimi - pus de Părintele Arsenie Boca deasupra numelui dumnezeiesc în pictura de la Drăgănescu, a se vedea capitolul: *Pictura păgână*);
- dracul ce iese din capul omului aflat în suferință ridicând mâinile să invoce pe satan (ce simbolizează stăpânirea asupra minții omenești care s-a închinat lui) și
- culorile care sunt aproape la fel cu cele din pictura spectrală violet de la Drăgănescu (a se vedea capitolul: *O fantomă în loc de Hristos*).

Parcurgând concepțiile despre Ortodoxie ale Părintelui Mihai-Andrei Aldea putem înțelege că aceleași motive pentru care formația „Goodbye to Gravity” avea un mesaj perfect Ortodox și cei care au murit la Colectiv erau sfinți, pentru preacucernicia sa și învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt perfect Ortodoxe și preacuvioșia sa este perfect „Sfântul Ardealului”, care mai poate, însă, și greși. Motivele sunt:

- același entuziasm fierbinte provenit din părerile lumii, punându-se bine cu ea... din motive misionare și
- aceeași nelămurire în legătură cu realitatea, deoarece nu cunoaște învățăturile Sfinților Părinți.

Este o apropiere reală între cele două fenomene, sesizată de Părintele Aldea, în duh, fără să-și dea seama, deoarece Părintele Arsenie Boca:

- abordează credința în mod duplicitar prin prisma religiilor superioare (controlându-și voința prin metodele lor și prin cele citite în învățăturile hinduse ale lui Mircea Eliade);
- practică cu stăruință Hatha Yoga în fața oglinzii;
- pictează în stil hindus, transmițând mesaje vizuale new-age și
- crede în reîncarnare (desigur... ca o excepție, vedeți capitolele: *Despre reîncarnare, Mărturia unui contemporan, Antihrist*).

Toate acestea sunt lucrări asemănătoare cu abordarea fenomenului religios prin mantră a formației Goodbye to Gravity:

Alex Pascu: Am încercat să găsim "firul roșu" care leagă acest album, iar tematica versurilor de multe ori era conflictul - nu neapărat conflictul armat propriu-zis, cât conflicte interioare, spirituale sau personale. A fost un moment chiar amuzant când Kostas Kalimeris, inginerul care a mixat albumul, după ce a ascultat un pasaj foarte heavy, a exclamat încântat: „Sounds like WAR!”. Ne-a plăcut ideea de contradicție a mantrelor - care, în esență sunt incantații pozitive - cu războiul și conflictul, speranța noastră fiind că, ascultând aceste piese, capeți din ce în ce mai multă forță pentru a ieși învingător în conflictele de zi cu zi.⁸

Nu cred că vreun Ortodox autentic ar folosi vreo mantră sau alte incantații pentru a ieși învingător sau a dobândi forță. Noi rugăm pe Dumnezeu, folosindu-ne de rugăciunea Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!, pentru a cunoaște neputința noastră reală, a ne goli de noi înșine prin smerenie și așa, a ne umple de Dumnezeu care biruie în noi. Așadar, mesajul concertului numit de Părintele Aldea perfect Ortodox, de fapt era perfect anti-Ortodox.

Pentru cei care tot nu cred, să vedem ce semne făceau și purtau cei numiți de Părintele Aldea Ortodoxi și Români adevărați (primul este Andrei Găluț, al doilea Alex Pascu, grupul este Goodbye to Gravity:

⁸ <<http://www.metalfan.ro/interviuri/alex-pascu-goodbye-to-gravity-contradictia-mantrelor-5954.html>>.

Să vedem acum și ce semne făcea unul din cei numiți de Părintele Mihai-Andrei a fi „eroi, ba nu! sfinți care au căzut încercând să salveze vieți” (celebrul erou rocker Claudiu Petre):

Ar fi bine să înțelegem ce semnifică simbolurile folosite de ei, cu atâta pasiune:

Pentagrama sau steaua cu cinci colturi – un simbol transcultural, ce se poate găsi în cultura hindusa, greaca, romana, babiloniana etc. În ultimul secol însă a fost legat de trei mari concepte culturale – religioase: Satanismul, miscarea Wicca [= „Vrăjitorimea” – n.n.] și Francmasoneria. În genere **pictograma satanica** este reprezentată cu un colt îndreptat în jos iar în interiorul stelei – Capul de țap. Uneori simbolul este reprezentat înconjurat de 2 cercuri și numere pitagoreice. Un amănunt important este că steaua satanica nu este o negare a pentagramei Wicca iar diferențierea orientării colturilor (sus sau jos) este o diferențiere modernă, aceasta neexistând până în secolul 19.

Pentagrama este de asemenea un puternic simbol în **Masonerie** unde este folosită atât cu un colt orientat în sus cât și cu el în jos în cazul simbolului “Steaua Estului”, simbol al Grupurilor Masonice Feminine.

Steaua cu cinci colturi, un simbol al magiei negre, folosit în ceremoniile și invocările demonice, atunci când este întoarsă formează un cap de țap care l-a simbolizat dintotdeauna pe satana. Folosirea acestui semn este foarte frecventă în sfera muzicii rock.

[...]

Pan a fost unul dintre zeii vechilor greci. Pan avea o înfățișare ciudată, fiind jumătate om și jumătate animal; avea coarne, barbă și copite de țap, iar trupul îi era acoperit de păr și era cunoscut pentru muzica fermecătoare pe care o cânta din flaut.

Pe un disc al lui Rolling Stones vedem un cap de țap cufundat într-o oală cu sânge (coperta la lansarea discului). Titlul albumului este Goat's Head Soup (Supă de cap de țap).

Led Zeppelin au un cântec care este socotit ca cel mai popular din muzica rock: "Scară către cer" (Stairway to heaven). Un vers al lor aminteste de zeul Pan, cu numele de Pimper (flautist – care cântă din flaut) și sună astfel: "Mintea ta fredonează fără încetare și fără să știi, flautistul te cheamă să-l urmezi."

Din nefericire, tinerii din ziua de astăzi ascultă sfatul celor de la Led Zeppelin și, prin muzica rock pășesc pe drumul spre iad, urmându-l pe Pan, care după cum am văzut îl simbolizează pe satana.

Semnul celor două degete

Anton Lavey, întemeietorul bisericii satanice din America a lansat semnul celor două degete care simbolizează coarnele lui satan. Acest simbol al satanei are o foarte mare răspândire între fanii rockului. [...]

Fulgerul

Acest simbol al fulgerului face parte din simbolurile mistice și reprezintă pe zeul Thor (=satana). În Evanghelia Hristos spune: "Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer. (Luca 10,18)"

Multe formații ca AC/DC, Black Sabbath, Kiss folosesc acest simbol al fulgerului. Este oare o simplă coincidență faptul că organizația SS a lui Hitler avea ca simbol același semn al fulgerului?

Și formația Goodbye to Gravity avea ca simbol tot pe satana, sub formă de două fulgere ce îl stăpâneau pe Adam cel vechi (mort între păcatele de-a dreapta și de-a stânga):

Iată ce spuneau alții despre eroii de la Colectiv, comentând textul de mai sus, al Părintelui Mihai-Andrei Aldea:

«Mă voi întoarce la muncă în atelierul de tâmplărie, la rugăciunile pentru cei arși la Colectiv, din care noaptea trecută nu m-am putut opri, pur și simplu, până la 2 noaptea, la lacrimile pe care nu mă pot opri să le vărs pentru familiile celor loviți de tragedie, pentru cei morți și răniți, pentru eroii, ba nu!, sfinții care au căzut încercând să salveze vieți...»

Despre Claudiu Petre am scris și noi:

«Unde a dispărut CLAUDIU PETRE?»

«AU FOST JERTFITI? (2) Dispariția și reparația lui Claudiu Petre. Unde au fost duși morții inițial și câți exact au fost?»

Si am scris de bine. Poate fi considerat un erou. Atentie mare insa, de la erou la Sfant e o cale uriasa. Ne putem ruga pentru sufletul sau sa-l ierte si sa-l odihneasca bunul Dumnezeu pentru sacrificiul sau, insa a fi Sfant in acest context inseamna a muri pentru Dreapta Credinta. Ceea ce nu e cazul ...⁹

⁹ <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/11/06/unde-greieste-parintele-mihai-andrei-aldea-mesajul-goodbye-to-gravity-the-day-we-die-este-perfect-ortodox-eroii-de-la-colectiv-sunt-sfinti-rockerii-de-la-colectiv/#more-26682>>, luni, 1 februarie 2016.

[...]

EROISM nu ca al mucenicilor crestini, din dragoste pentru binefacerea vesniciei, ci eroismul MUCENICILOR nostri, MODERNI, pentru o realitate anume, pentru o fericire obstasca aici, pe pamant, FERICIREA satisfacerii totale a tuturor comoditatilor si a neinfrantelor porniri patimase de a bea CUPA vietii pana la fund, prin bunurile distribuite tuturor in egala masura si la fiecare.

Acesti BRAVI MUCENICI[14] ai nostri vor exercita o influenta extraordinara asupra societatii, pentru ca vor SUBTILIZA notiunea de fapta eroica si slava umila a mucenicilor Mielului, ca sa le ocupe locul lor si sa umbreasca pomenirea lor, micisorand adevarul cununii lor mucenicesti.

Aceasta TACTICA, asijderea, COSTA nu putine eforturi si truda, deoarece tu, LEGIUNE a sarpelui negru, va trebui sa intretii prin sugestii sporite SISTEMUL DE EXECUTII(62), ce intareste si alimenteaza ENERGIA VOASTRA de impotrivire si distrugere a poruncilor Mielului printre oameni, si care ne sunt necesare pentru ca inaspresc relatiile dintre popor si autoritati, apropiind ISTORIA de FINALUL prielnic noua, de GVERNAREA noastra asupra lumii!!!(63)

– Intelegeti voi TACTICA asta? – Tu, LEGIUNE a SARPELUI NEGRU, si tu, batrane MOLOH, si tu, vesnic JUCAUSULE, vesnic zambaretule EROT – COPILUL sarpelui negru!! Sugerati-le, deci, oamenilor RELATIVITATEA IDEILOR!(64) INTUNECATI-LE MINTILE!“(65)¹⁰

Desigur că sunt puțini oameni vicleni într-atât încât să facă special răul și să se bucure de răul altora. Majoritatea sunt înșelați prin mentalități greșite și făcând răul, sunt convinși că fac cel mai mare bine omenirii. Chiar BSR (Biserica Satanistă din România) are un cuvânt care zice așa (despre semnele oculte):

Udjat: sau ochiul a tot vazator, unul dintre putinele simboluri care face referire la Lucifer (regele iadului), despre care se crede ca va face judecata. Sub ochi intalnim o lacrima deoarece el sufera pentru cei inafara influentei sale.¹¹

Aceasta înseamnă că Lucifer i-a convins pe sârmanii înșelați că are milă, compasiune și suferă pentru cei care nu-i conduce. Noi știm, însă, că și crocodilii plâng înainte de a-și mânca victima, ca să înțelegem că părerea de rău poate ajunge la a plânge, dar dacă este egoistă arată intensitatea emoțională a răutății și nu frumusețea unei persoane jertfelnice.

Cum și între Ortodocși există oameni care își fac cruce, poate chiar și merg la Sfânta Biserică, dar în realitate nu își aduc ca jertfă sufletul lui Hristos, așa și printre rockeri sunt oameni care fac semnul satanei, merg la concerte rock, dar nu își dau seama că își jertfesc timpul, trupul prin gesturi diavolului sau li se pare (din amăgire) că aceasta este un fel de cultură ce se manifestă prin revoltă împotriva răutăților politice, ordinii rele ale acestui pământ sau moralei false, de ochii lumii.

Nu știm exact prin ce gânduri au fost amăgiți cei de la Colectiv. A-i condamna pe ei de satanism este un atac la persoane pe care un om duhovnicesc, călit în cunoașterea neputințelor omenești, înșelării lesnicioase a gândurilor, și pătruns de îngăduința oricărui om, nu o va face. El nu o va face nici măcar pentru conducătorul BSR-ului care aduce jertfă satanei clară, de necontestat, prin ritualuri magice vorbind direct cu Lucifer. Omul duhovnicesc se învinovățește pe sine pentru toate, inclusiv pentru sataniști, considerându-se mai rău decât toți.

Dar de aici până la a numi cele de mai sus Ortodoxie perfectă, românism adevărat, este o distanță uriașă, fiindcă aceste afirmații hulesc și *Ortodoxia și românismul*, considerându-le dedicate lui Lucifer.

Desigur că nu îl acuzăm pe Părintele Mihai-Andrei Aldea ca un hulitor de cele sfinte. Când le-a hulit nu și-a dat seama, a fost amăgit de râvna rătăcită și nu a cunoscut de fapt realitățile muzicii rock, dar, din păcate, nici Dreapta Credință.

Însă, nu putem să nu observăm că aceleași mecanisme funcționează și în cazul aprecierii (de către Părintele Aldea și de către alții asemenea lui) ca Sfânt a Părintelui Arsenie Boca. Și preacuvioșia sa a fost înșelat, și față de sfinția sa omul duhovnicesc este dator să aibă milă, să se considere mai păcătos decât el, dar dacă este cu adevărat duhovnicesc, adică lămurit în adevăr, în nici un caz nu poate confunda mesajul de la Prislop cu Ortodoxia, dacă nu vrea să hulească.

Și din acest punct de vedere Părintele Mihai-Andrei Aldea a greșit, fiind dezinformați.

¹⁰ <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/11/04/eroii-distrugatorului-un-text-pentru-cei-intelepti/>>, marți, 2 februarie 2016.

¹¹ <<http://www.bisericasatanista.org/ocult/semne-oculte-3>>, joi, 4 februarie 2016.

Desigur că spune Mântuitorul:

Ioan 15:13 Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.

Claudiu Petre și-a pus sufletul pentru prietenii săi. Aceasta arată frumusețea firii pe care a făcut-o Dumnezeu, că nici ritualul adus lui Lucifer prin gesturi și muzică rock nu poate strica bunătatea chipului dumnezeiesc din om. Însă, răutatea nu există prin sine, este o deturnare a bunătății spre propria slavă egoistă. Astfel că Lucifer, datorită credinței mărturisite de Claudiu Petre, deturnează slava eroismului în cinstea credinței sataniste și se împăunează cu ea, după ce el însuși, din ură față de Sfânta Biserică și din ură chiar față de adepții săi, a provocat (direct sau a pus la cale prin oameni vicleni) tragedia de la Colectiv. Revolta împotriva Sfintei Biserici ne arată la toți, limpede aceasta.

A admira eroismul firesc al chipului dumnezeiesc din om, pentru care toți suntem datori:

Luc 17:10 Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem.

nu înseamnă a-l confunda cu sfințenia muceniciei, fiindcă punerea sufletului mai are o componentă de temelie:

Mat 16:25 Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla.

Punerea sufletului, pentru a fi mântuitoare, trebuie să se facă pentru Hristos, adică în Dreapta credință a Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit.

Să cercetăm acum ce ne învață Ortodoxia despre această problemă, importantă și dacă îl considerăm pe Părintele Arsenie Boca mucenic (doar fiindcă a fost omorât de securiști pentru crezul său personal). Vom reda un fragment (incomplet) din capitolul *Poate fi considerat mucenic?*:

„Deși o parte din ucenici (contraziși de ceilalți) pentru a-și manifesta, justifica și învârtoșa efuziunea celestă, spun că a fost chinuit de securitate, totuși nici aceasta nu este un criteriu de mucenie. Nu toți cei omorâți politic sunt martiri (nici măcar toți cei omorâți pentru hristos nu sunt mucenici).

Pentru a ajunge Sfânt Mucenic este nevoie să aperi adevărata dreaptă credință, prin fapte și învățături:

Rom 10:8 Dar ce zice scriptura? Aproape este de tine cuvântul, în gura ta și întru inima ta; adecă, cuvântul credinței care propovăduim.[se înțelege cea Ortodoxă – n.n.] 9 Că de vei mărturisi cu gura ta pre Domnul Iisus, și vei crede întru inima ta, că Dumnezeu l-au ridicat pre el din morți, te vei mântui, 10 Că cu inima se crede spre dreptate [deci dreapta credință – n.n.]; iar cu gura se mărturisește spre mântuire. 11 Că zice scriptura: tot cel ce crede întru el nu se va rușina.

Cercetarea vieții și învățăturilor mărturisitorilor care nu sunt canonizați de Sfânta Biserică – deci nu sunt trecuți prin filtrul Sfintei Predanii dăruită nouă de Domnul nostru Iisus Hristos prin Sfintele Sinoade Ecumenice – nu este suficientă pentru a găsi voia lui Dumnezeu în legătură cu lucrarea launtrică și nici pentru a afla Adevărul, dacă nu le comparăm mesajul cu Sfânta Predanie.

Unii din mărturisitori au avut și alte motive în lupta lor, de multe ori din dragoste de neam, politice și/sau personale. Nefiind centrați pe dragostea de Hristos și nelucrând pocăința, ci eroismul, nu au avut ca o caracteristică a lor insuflarea de către Sfântul Duh, pentru a fi învățători și pilde pentru mântuire. Acest lucru este vizibil în multe din cărțile scrise de ei, în care se vede că au mari neclarități în legătură cu dreapta credință.

Despre lucrul acesta ne învață și Sfântul sfințit mucenic Ciprian al Cartaginei, când ne vorbește chiar și de mărturisitorii pentru Hristos (numiți confesori), superiori din punct de vedere al pregătirii duhovnicești față de cei ce se luptă doar pentru eliberarea patriei. Cu toate acestea nici ei nu erau scutiți de rătăcirii, nici cu viața, nici cu învățăturile:

XIV.

Asemenea oameni, chiar dacă au fost uciși în numele credinței lor, nu-și vor spăla nici cu sânge greșelile. Vina dezbinării e gravă, de neiertat, și suferința n-o poate purifica. Nu poate

fi martir cel ce nu este cu Biserica. Nu intră în împărăția cerurilor cel ce a părăsit Biserica, locuitor pe pământ a împărăției cerești. Hristos ne-a dat pacea, ne-a învățat să fim uniți și solidari, ne-a recomandat să păstrăm neatinsă și necălcate legăturile dragostei și ale înțelegerii; nu poate să se numească martir cel ce nu respectă dragostea frățescă. Aceasta ne învață și ne asigură Apostolul Pavel zicând: «Chiar dacă aș avea atâta credință, încât să pot muta munții din loc, dar dragoste nu am, nimic nu sînt; chiar dacă aș împărți toată averea mea săracilor, iar corpul meu l-aș da să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea e mărinimoasă și binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se trufește, nu se înfurie, nu lucrează cu nebagare de seamă, nu gândește răul, toate le iubește, toate le crede, toate le speră, toate le rabdă» 46. Dragostea niciodată nu va cădea, zice Pavel, căci ea va domni întotdeauna, prin unitatea fraternității și solidarității va dura veșnic. Nu poate ajunge dezbinarea în împărăția cerurilor, la răsplata lui Hristos care a zis: «Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu pe voi» 47. Nu poate îndeplini această poruncă cel ce prin discordia perfidă a încălcat dragostea lui Hristos. Cine n-are dragoste nu-L are pe Dumnezeu. Apostolul Ioan spune: «Dumnezeu este dragoste și cel ce rămîne în dragoste rămîne în Dumnezeu și Dumnezeu rămîne în el» 48. Nu pot rămîne cu Dumnezeu cei ce nu vor să fie uniți în Biserica lui Dumnezeu. Chiar dacă vor arde pe rug sau vor fi dați fiarelor sălbatice, aceea nu va fi coroana credinței, ci pedeapsa trădării, și nu sfârșitul glorios al celui cu virtute religioasă, ci moartea din disperare. Unul ca aceștia poate fi ucis, dar nu poate fi încoronat. Mărturisește că e creștin, ca și diavolul care adesea minte că e Hristos, căci însuși Domnul ne atrage luarea-aminte și zice: «Mulți vor veni în numele Meu spunând: Eu sînt Hristos, și pe mulți vor înșela» 49. După cum el nu e Hristos, chiar dacă înșală cu numele, la fel nu poate fi creștin cine nu rămîne în Evanghelia lui Hristos și a adevăratei credințe.¹²

XV.

Căci a profeți, a scoate demonii, a face multe acte de virtute pe pământ este lucru mare și admirabil, dar nu dobândește împărăția cerească cel ce înfăptuiește toate acestea, dacă nu merge respectând drumul drept al adevăratei credințe. Vestește Domnul și zice: «Mulți îmi vor spune în ziua aceea: Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am profețit, nu în numele Tău am scos demonii, nu în numele Tău am săvârșit mari fapte de virtute? Atunci Eu le voi răspunde: Niciodată nu v-am cunoscut, fugiți din fata Mea cei ce ați înfăptuit nedreptatea» [...]

XVIII.

Astfel, Core, Datan și Abiron, care au încercat să răpească lui Moise și preotului Aaron dreptul de a sacrifica, îndată au fost pedepsiți pentru încercările lor: legăturile pământului s-au rupt, o adâncă prăpastie s-a deschis sub picioarele lor și i-a înghițit de vii. Dar nu numai pe ei, care fuseseră făptașii nedreptății, i-a lovit mânia lui Dumnezeu, ci și pe ceilalți 250 de complici și participanți la aceeași nebunie, uniți în aceeași îndrăzneală, un foc trimis de Domnul ca grabnică pedeapsă i-a mistuit, arătând și învățând că toți cei ce s-au împotrivit lui Dumnezeu au fost niște nemernici, care au încercat cu voință omenească să dărâme rânduirea lui Dumnezeu. La fel și regele Ozias, aducând un vas cu tămâie și vrând, contra legii lui Dumnezeu, să facă un sacrificiu cu de la sine putere, deși i se împotriva preotul Azaria, fiindcă n-a voit să cedeze și să se supună rânduiei, ajungîndu-l pedeapsa divină, s-a îmbolnăvit de lepră din cauză că a supărat pe Domnul, fiindu-i atinsă tocmai acea parte a corpului unde sînt însemnați cei ce-l merită pe Dumnezeu. și fiii lui Aaron, fiindcă au pus pe altar un foc străin, pe care nu-l încuviințase Domnul, au fost nimiciți pe dată, în fața Domnului care i-a pedepsit.

XIX.

Pe aceștia îi imită de bună seamă și-i urmează cei ce, disprețuind tradiția lui Dumnezeu, introduc învățături străine, inventate de oameni, Pe aceștia îi mustră Domnul și-i ceartă în Evanghelia Sa zicînd: «Călcați porunca lui Dumnezeu ca să stabiliți tradiția voastră». Această crimă este mai gravă decît cea săvârșită de unii apostoli, care totuși, căinîndu-se de greșelile lor, se roagă lui Dumnezeu și obțin iertare. Aceștia vin la biserică și se roagă în ea; aceia luptă împotriva Bisericii. Aceștia poate au greșit de nevoie, aceia de bunăvoie se țin de

¹² 46. I Cor. XIII, 2—8.

47. In. 15, 12

48. In. 4, 16.

49. Mt. 24, 5

greșeală. Apostatul și-a produs numai sieși vătămare, cel ce a încercat să facă o erezie sau o schismă a amăgit pe mulți, tîrîndu-i după sine în greșeală. Unul este pagubă a unui singur suflet, celălalt primejdia multora. Unul înțelege

că a greșit, plînge și se călește , celălalt, îngâmfat în păcatul său și complăcându-se în delictele sale, desparte pe fii de mamă, răpește oile de la păstor, calcă legământul față de Dumnezeu. Apostatul a păcătuit o singură dată, celălalt păcătuiește zilnic. In sfârșit, apostatul, primind martiriul, poate primi cele promise ale împărăției divine, dar schismaticul, dacă a fost ucis în afara Bisericii, nu poate ajunge la răsplata Bisericii .

XX.

Să nu se mire cineva, prea iubiți frați, că unii dintre confesori ajung la aceste abateri; că de aceea și alții fac greșeli atît de mari și atît de grave. Mărturisirea credinței în prigoană nu face pe cineva imun față de înșelăciunile diavolului, sau să-l apere punîndu-l într-o permanentă siguranță împotriva ispitelor, primejdiilor, curselor și atacurilor lumești, cît timp el trăiește încă în lume. Altfel, n-am fi văzut la confesori înșelăciuni, blestemății și adulter, pe oare le regretăm și de care ne îndurerăm văzîndu-le la câțiva. Oricât de mare ar fi un astfel de confesor nu este mai înțelept decît Solomon și nici iubit de Dumnezeu. Cel ce cît timp a umblat pe căile Domnului, atîta timp a păstrat harul pe care-l dobândise de la Domnul, același, după ce a părăsit calea Domnului, a pierdut și harul Domnului. De aceea este scris : «Păstrează ceea ce ai, ca să nu primească altul coroana ta» . Căci Domnul n-ar amenința că poate să ia înapoi coroana dreptății, decît fiindcă, pierzîndu-se justiția, este necesar să se piardă și coroana .

XXI.

Mărturisirea credinței în prigoană este început de glorie, dar nu chiar un merit pentru coroană și nu încheie lauda, ci este începutul demnității, precum s-a scris : «Cine va răbda pînă la sfârșit, acela se va mântui». Ce a fost înainte de sfârșit este treaptă care duce la înălțimea mântuirii, nu e chiar termenul care constituie priporul înălțimii. Cineva este duhovnic, dar după confesiune pericolul este mai mare, fiindcă dușmanul este și mai mult provocat. Poți fi confesor dar cu atît mai mult trebuie să stea cu Evanghelia Domnului cel ce a dobândit prin

Evanghelie gloria de ta Domnul... Cui i se dă mult, l se cere mult, și cui i se acordă mai multă demnitate i se pretinde supunere. Nimeni să nu piară sub înrăurirea confesorului, nimeni să nu Învețe din purtările confesorului nedreptatea, obrăznicia, perfidia. Poate fi confesor, dar să fie

umilit și la locul lui, să fie modest în învățătura și faptele lui, cel ce se numește mărturisitor al lui Hristos să imite pe Hristos pe care-L mărturisește. Căci dacă zice Hristos: «Cine se înalță se va umili și cine se umilește se va înalța» , și dacă El a fost ridicat de Tatăl, fiindcă pe pămînt S-a umilit în Cuvîntul, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu Tatăl , cum poate iubi înălțarea El, care ne-a recomandat prin legea Sa umilința și care a primit El însuși cel mai strălucit nume ca răsplată a umilinței? . Poate fi confesor al lui Hristos, dacă nu întinează după aceea măreția și demnitatea lui Hristos. Limba care a mărturisit numele lui Hristos să nu fie vorbitoare de rău, supărătoare, să nu fie auzită iscînd neînțelegeri și procese, să nu arunce după cuviințe de laudă venin de șarpe contra fraților și contra preoților lui Dumnezeu. Dealtfel, dacă va fi vinovată și demnă de dispreț, dacă și-a îndeplinit confesiunea prin- tr-o rea convorbire, dacă și-a pătat viața prin ticăloșie, dacă, în sfârșit, după ce a fost făcut confesor părăsind înțelegerea și spărgîndu-i unitatea, a schimbat credința dintâi cu necredința de după aceea, nu poate să pretindă că prin confesiune i se cuvine răsplata gloriei, cînd prin însuși acest fapt merită mai mare pedeapsă.

XXII.

Căci și Domnul l-a ales pe Iuda printre Apostoli, și, totuși Iuda după aceea L-a trădat pe Domnul. Dar tăria Apostolilor în credință n-a scăzut, dacă trădătorul Iuda s-a desfăcut de unirea cu ei. La fel și aici, nu a fost micșorată pe dată sfințenia și demnitatea confesorilor dacă unii și-au călcat credința . Fericitul Apostol vorbește într-o epistolă a sa zicînd: «Ce, dacă au căzut din credință unii dintre ei, oare infidelitatea lor a zădărnicit credința lui Dumnezeu ? Departe de așa ceva ; căci Dumnezeu este adevărat și tot omul este mincinos» . O parte dintre confesori, cea mai mare și mai bună, stă în puterea credinței sale și în adevărul legii și al învățaturii Domnului. Nu părăsesc pacea Bisericii cei ce-și amintesc că în Biserică au dobândit

harul lui Dumnezeu de care au fost demni și dobândesc o mai mare laudă a credinței lor prin însuși acest fapt că, respingând perfidia celor ce au fost uniți cu ei prin confesiunea comună, s-au îndepărtat de orice atingere cu crima, luminați de lumina Evangheliei, pătrunși de razele pure și strălucitoare ale Domnului, ei sînt demni de laudă pentru păzirea păcii lui Hristos, pentru că au ieșit biruitori în lupta cu diavolul.¹³

Așadar nici Părintele Arsenie Boca, nici alți părinți sau mireni care au fost prizoniți și au suferit în temnițe, nu sunt model de Ortodoxie, dacă învățătura și viața lor nu este conformă cu învățăturile și viața Sfinților Mucenici și Sfinților Părinți. Iubirea în adevăr este mai presus decât facerea de minuni, proorociei, decât chinurile temniței și chiar decât moartea (în aparență mucenicească):

1Co 13:1 De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. 2 Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. 3 Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. 4 Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. 5 Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. 6 Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

Chiar dacă a fost prigonit (sau chiar și omorât de securitate) Părintele Arsenie Boca rămâne un model doar dacă propovăduiește prin învățatură și exemplul personal Sfânta Credință Ortodoxă. Iar dacă se abate de la ea nu numai că nu poate fi considerat Sfânt Mucenic, dar nici măcar mărturisitor Ortodox nu poate rămâne. El nu poate fi vreun model bun de om firesc (omul firesc este Ortodoxul ce își lucrează pocăința, luptând împotriva celor de sub fire – sau din afara firii. După o vreme harul lui Dumnezeu, îi dăruiește, fără ca să o ceară, să ajungă mai presus de fire).

În același timp, crezând în Sfinții Părinți, să vedem și să înțelegem, că nici măcar cine este ucis de dușmanii propriei credințe nu este neapărat și mucenic. Căci propria credință poate fi una eretică chiar la arătare (ca în cazul Părintelui Arsenie Boca) sau doar în ascuns. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost omorât de securitate nu din motive politice, ci pentru Hristos, nu poate fi în veac mărturisitor, dacă a propovăduit învățăturile și păreri proprii, iar nu pe cele ale Sfintei noastre Biserici Ortodoxe, iar hristosul sfinției sale este unul mincinos. Doar dacă s-ar fi căit de toate aceste abateri, mai înainte de moarte în mod public, lucru de care nici un ucenic nu ne vorbește, ar putea fi măcar un model de pocăință. Altminteri, dacă s-a pocăit în taină (chiar și cu multă intensitate), poate fi iertat de Dumnezeu (dacă și noi ne lepădăm de rătăcirile sfinției sale, ca să nu fie osândit pentru primejduirea sufletelor noastre), dar nu poate fi model public (fiindcă oamenii i-ar lua ereziile ca fiind sfințenie, le-ar urma și ar ajunge în iad).

Se mântuiește numai cel ce moare pentru credința cea adevărată închinată Domnului nostru Iisus Hristos, nu cel ce moare pentru o lucrare din interes personal (dedicată sinelui îmbătat de mândrie prin false învățături și false minuni, ce atrag către propria persoană, chiar dacă sub pretextul aparent că este vehicul către Hristos).

Aceasta nu este valabil numai pentru cei omorâți în numele lui Hristos dintre ereticii declarați ca atare (numiți de Sfinții Părinți pseudomucenici), ci chiar și în cazul unor clerici ortodocși care chiar au propovăduit Ortodoxia (nu învățăturile lor rătăcite), dar nu au lucrat adevărata Ortodoxie, adică pocăința, în inima lor. Și nu numai că nu devin Sfinți Mucenici, dar chiar nici măcar toate păcatele lor nu li se spală prin suferința morții pentru Hristos, ci ajung în chinurile veșnice:

Și a venit un om și a intrat în biserică și a zis către ceilalți: „Spuneți împărătesei că păgânul împărat, cu nedreptate, vrea să omoare pe arhierei și pe boieri.” Și îndată, sculându-se din scaun Născătoarea de Dumnezeu, au urmat toți după dânsa și noi dimpreună și, prin cântarea Născătoarei de Dumnezeu, îndată au căzut acolo semnele semilunii și s-au scufundat. Și apropiindu-se de mijlocul orașului au aflat pe arhierei și pe boieri cu mâinile legate dinapoi, iar pe trei arhierei și pe doi din boieri cu capetele tăiate. Dacă a văzut Născătoarea de Dumnezeu acestea, a făcut semn Sfântului Hristofor, care, luând sabia din mâna gealatului

¹³ Sfântul Ciprian al CARTAGINEI, *De Catholicae Ecclesiae Unitate*, VI, (Părinți și scriitori bisericești, 3, Apologeți de limbă latină, introducere, note și indici de Prof. Nicolae Chițescu, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1981, pp. 443-444, 447-450.

i-a tăiat capul. Deci, lăsând pe ceilalți acolo, a mers Născătoarea de Dumnezeu în casa tiranului împărat, care ședea în scaun, și a zis către dânsul Stăpâna și Pururea Fecioara Măria: „Prea păgâne și fără de lege, cum ai îndrăznit a omorî pe arhierii și pe boieri?” Iar el cu obrăznicie a zis către Născătoarea de Dumnezeu: „Cine ești tu care cu îndrăzneală ai intrat și vorbești cu acest fel de cuvinte?” Iar cei ce erau împrejurul Născătoarei de Dumnezeu i-au zis lui: „Neîndumnezeitule, nu vezi pe împărăteasa cerului și a pământului, care a venit să te piardă pe tine?” Și îndată răpindu-l Sfântul Hristofor din scaun l-a trântit jos și a șezut Născătoarea de Dumnezeu pe scaun și a zis către dânsul cu mânie: „Pentru care pricină nelegiuitule ai omorât amar pe arhierii și pe creștini și pe ceilalți ai vrut să-i omori? Ce rău ți-au făcut ei, ție?” Iar tiranul a zis către dânsa: „Pentru aceasta i-am omorât pe dâșii, că au scris vrăjmașilor mei și potrivnicilor ca să vie asupra mea; ba am vrut să-i omor pe toți.” Dar Maica Domnului i-a zis: „Nu aceștia au scris, prea necredinciosule, vrăjmașilor tăi; ci eu îi aduc asupra ta, vrând a te sfârâma pe tine și pe neamul tău, pentru că nu mai pot suferi vătămarile tale cele mari și pagubele și nedreptățile tale ce le faci creștinilor.” [...] Atunci a zis Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu către Născătoarea de Dumnezeu: „Cum am lăsat pe acești trei arhierii ce zac aici omorâți de nelegiuitul împărat?” Si a zis Maica Domnului către dânsul: „Vezi pe aceștia? Nici pe Dumnezeu nu L-au odihnit întru dâșii, nici pe mine, Maica Lui. Si nu numai că s-au lipsit de viața aceasta trecătoare, ci au luat și munca cea veșnică. [!!! – n.n.]”¹⁴

Sir 41:11 Vai vouă bărbați necredincioși ! Cari ați părăsit legea Dumnezeului celui prea Înalt.12 Că de vă veți naște, spre blestem vă veți naște, și de veți muri, spre osândă vă veți osebi.

Cei ce merg pentru rugăciune sau vindecare la mormântul celor ce au murit în credință eretică (cum vom vedea, așa este și cea a Părintelui Arsenie Boca dată anatema de cele șapte sinoade ecumenice) se despart de Hristos, ne mai putând a se împărtăși cu Sfintele Taine:

CANONUL 9 Laodiceea

Să nu fie iertat a merge cei ai Bisericii, la cimitirele, ori la cele ce se zic martirii ale tuturor ereticilor, pentru rugăciune, ori pentru vindecare. Ci unii ca aceștia, de vor fi credincioși, să se facă achinoniți (neîmpărtășiți) până la o vreme, iar pocăindu-se, și mărturisindu-se că au greșit, să se primească. [Apostolic, can. 45]

TÂLCUIRE

Nu numai ereticii nu se cade a intra în Bisericile Dreptslăvitorilor, ci nici cei ai Bisericii, adică mirenii cei credincioși, să meargă la cimitirele (șintirimele) ereticilor, unde oarecare numiți ai lor sau îngropat, ori la lăcașurile, în care mucenici ai ereticilor sunt îngropați; că mulți și din eretici în vremea goanei și a idolatriei, până la moarte au suferit, pe care mucenici i-au numit cei de o socoteală cu dâșii. Dar nicidecum ortodocși creștini, zic, se cuvine a merge la aceștia, ori pentru rugăciune sau pentru a se vindeca, adică sau pentru ca să-i cinstească, ori pentru a căuta tămăduire de la aceștia în bolile lor. Iar câți vor voi a o face aceasta, poruncește canonul acesta, să se afurisească pe o vreme, până când se vor pocăi, și vor mărturisi că au greșit. Vezi și pe cel 45 apostolesc.

Toți cei care lasă pe adevărații Sfinți și merg la mormintele minciuno-sfinților, sunt dați anatema:

CANONUL 34 Laodiceea

Tot creștinul nu se cade a părăsi pe martirii lui Hristos, și a se duce la pseudomartirii (mincinoși mucenici) ereticilor sau la însuși cei ce merg către mai înainte zișii eretici. Că aceștia sunt străini de Dumnezeu. Deci cei ce se vor duce la dâșii fie anatema.

TÂLCUIRE

Canonul 9 al acestuiași sinod, după Valsamon, numai cât afurisește pe cei ce merg la mormintele minciuno-mucenicilor ereticilor. Fiindcă au mers amăgindu-se, pentru că au

¹⁴ M. Zosima PASCAL, *Sfârșitul Omului*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 1998, pp. 49-50.

nădăjduit, oarecare ajutor la boalele lor de la dânșii, iar acesta anatematisește pe cei ce merg la dânsele, fiindcă au lăsat pe adevărații mucenicii lui Hristos, și despărțindu-se de Dumnezeu sau dus la minciuno-mucenicii aceia, cu tot sufletul, și plecarea lor. Drept aceea și după deosebita plecarea sufletului lor, deosebit și de canoane s-au certat. Vezi și pe cel 45 apostolesc.”¹⁵

Așadar, atenție cei ce mergeți la mormintele celor cu învățături rătăcite, căror pedepse (spre înțelepțire) vă supune Sfântul Sinod al 6-lea ecumenic (care în canonul său al doilea a ridicat canoanele Sinodului de la Laodiceea la rang de hotărâri fără greșală, a întregii Sfinte Biserici, stâlp și temelie a Adevărului).

Esențial este, deci, mărturisirea adevărului chiar și în moartea pentru Hristos. De aceea se și spune că adevărul biruie moartea.

Pil 11:7 La moartea omului drept rămâne nădejdea, iar la moartea celui păcătos piere nădejdea.

Și ereticii mor pentru credința lor, dar sunt și mai vinovați față de Hristos, fiindcă fac reclamă prin jertfa lor minciunii sau diavolului:

RĂVNA

1686. - Rîvna este puterea sufletească în continuă desfășurare pentru realizarea faptelor bune, pentru un ideal. Rîvna cea bună pornește din credință și devotament față de poruncile lui Dumnezeu, “în sânguință fiți fără preget, fiți plini de râvnă cu duhul, slujiți Domnului, bucurați-vă în nădejde, fiți răbdători în necazuri, stăruiiți în rugăciune” (Rom. 12,11-12). Rîvna rătăcită stăpânește pe omul care se călăuzește de idei bune, dar le înțelege greșit și le aplică rău, înșelându-se de poftele încăpățânării și ale slavei deșarte, așa cum au făcut toți ereticii, dintre care unii chiar și-au vărsat sângele spre pierzarea lor și bucuria diavolului (Rom. 1,18; 2, 8; I Tim. 1, 20; II Tim. 3,1-8). Rătăcirea se strecoară mai mult acolo unde este o disproporție între lumina rațională a adevăratelor dogme și între râvna împlinirii unor intenții bune, călăuzite de un sentimentalism needucat și năvalnic, alimentat de rătăcirii tainuite ale imaginației mintale. Leacul râvnei păcătoase este ascultarea de legea Domnului păstrată de biserică și supunerea canonică sub oblăduirea ierarhiei canonice, că “Nimeni nu poate să aibă pe Dumnezeu de Tată, dacă n-are Biserica de mamă” (Sf. Ciprian -D. unitatea Bis. 4).

1687. -în viața omenirii sînt două idealuri principale: cel al egoismului pămîntesc și cel al cerului veșnic. Toate celelalte feluri de idealuri sînt secundare și se grupează pe lîngă unul sau altul dintre aceste două idealuri (eterne) extreme. Dorința inimii este atracția către unul din aceste idealuri principale sau secundare.

Cînd această dorință se transformă într-un crez, ea dă naștere rîvnirii de a atinge idealul crezut. Rîvna către cucerirea idealului poate să fie bună sau rea, după felul idealului, după realitatea naturală personală și după mijloacele folosite. Astfel au fost oameni care au avut dorințe și idealuri care nu le-au fost de nici un folos ca Iuda (Ioan 11,13,27; Luca 9,57-62; Matei 23,15). Adevărata rîvnă către ajungerea unui ideal, trebuie să fie temeinic examinată întru lumina legilor Domnului și numai după aceea să fie rîvnită cu tărie jertfelnică cerîndu-se ajutorul harului (Marcu 2,13-14; Luca 24,32; Ioan3,1-12; 15,1-20; F. Ap. 9,1-22; I Cor. 9, 27; Gal. 6,17).¹⁶”

Moartea Părintelui Arsenie Boca a fost foarte neclară: unii zic că a fost bătut, alții că a fost răstignit, alții că a fost torturat de securitate, alții că a murit de boală și bătrânețe. Dacă, însă, cercetăm nălucirile variate demonice de la îngroparea sfinției sale (văzute diferit în funcție de starea de hipnoză variabilă a celor prezenți), și mai analizăm și celelalte mărturii (în lumina Sfinților Părinți), avem indicii serioase că a fost o execuție demonică foarte asemănătoare cu cea de la Colectiv, datorită slujirii îndelungate a Părintelui Arsenie Boca vedeniilor diavolești (foarte asemănătoare cu satanismul și hinduismul), dar mai primejdioase fiindcă mimau Ortodoxia.

¹⁵ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp.

¹⁶ Ierom. Nicodim SACHELARIË, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Dar pentru a vă lămuri de aceasta vă recomandăm capitolul: *Moartea Părintelui Arsenie Boca* unde toate acestea se arată mai pe larg (cu texte din mărturiile ucenicilor, întâmplări asemănătoare din Viețile Sfinților și tâlcuiri ale Sfinților Părinți).

Chiar dacă nu ar fi fost așa, ci ar fi fost omorât de Securitate din motive politice, tot nu putem considera că este martir Ortodox, fiindcă învățătura sfinției sale hulește Ortodoxia, astfel că slava eventualei jertfe a vieții sfinției sale, trece în cinstea tatălui minciunii cel ucigaș de oameni, iar nu în numele Adevărului Hristos:

Ioan 8:44 Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii. 45 Dar pe Mine, fiindcă spun adevărul, nu Mă credeți.

VI. CINEVA NELĂMURIT ÎN ORTODOXIE NU POATE LĂMURI CONTROVERSELE LEGATE DE PĂRINTELE ARSENIE BOCA

Trecând de nelămuririle generale ale Părintelui Mihai-Andrei Aldea, să vedem dacă în cuvântul sfinției sale (în legătură cu Părintele Gheorghe Anițulesei) s-a corectat. Propovăduiește cu adevărat Dreapta Credință sau manifestă ca și în cazul tragediei de la Colectiv sau al propovăduirii artelor marțiale o mentalitate lumească înfierbântată pentru un scop „nobil” modern (devenit social prin mass-media), de care profită pentru a face o misiune fără discernământ (fiind încă nelămurit din necunoașterea Sfinților Părinți).

Cuvântul sfinției sale, pe care o să îl comentăm mai jos, l-am preluat de aici:

<http://poruncaibirii.agaton.ro/articol/1104/1%C4%83muriri-asupra-controverselor-legate-de-p%C4%83rintele-arsenie-boca>

A. GENERALITĂȚI

Vom insera, ca de obicei, notele noastre în paranteze drepte [– n.n.]

„Lămuriri asupra controverselor legate de Părintele Arsenie Boca”

[ne mirăm de un asemenea titlu fiindcă Părintele Aldea nu face o analiză serioasă asupra învățaturii și vieții Părintelui Arsenie Boca, ci doar critică tendențios, evitând anumite informații, o carte a Părintelui Gheorghe Anițulesei. Astfel că nu aduce nici o lămurire, ci doar o părere personală (dezinformată, chiar dacă bine intenționată) – n.n.]

M-am ferit, de ceva timp încoace, să iau poziție în disputele (și certurile, scandalurile etc.) privitoare la Părintele Arsenie Boca. De ce? Din pricina patimilor atât de puternice care se războiesc între ele în aceste dispute. Din păcate – la figurat și la propriu – cei mai mulți dintre participanții la dispute nu sunt interesați în a căuta adevărul.

[este adevărat. Întrebarea care ne-o punem este de ce nici autorul acestui articol nu caută adevărul, chiar în locul în care îi critică pe alții că nu o fac? Dimpotrivă sfinția sa preia metoda pe care o dezaprobă la alții și argumentează subiectiv, insultând de-a lungul acestui cuvânt (e adevărat că prin mijloace subtile, ce par elegante și nevinovate, sub forma de sugestii aplicate cuvintelor sale) pe Părintele Gheorghe Anițulesei că este: șantajist moral, acuzator, insultător, răstălmăcitor și... bârfitor canibal! Expresie inedită ce aparține Părintelui Mihai-Andrei Aldea – n.n.]

Și folosesc, și unii, și ceilalți, o argumentație atât de subiectivă încât adesea se reduce la insulte. Bineînțeles, am putea discuta despre creștinismul unor asemenea discuții (și persoane). Dar, ca să vezi, nu sunt parte în aceste discuții doar creștinii. Mulți sunt din afara Bisericii dar, ca de obicei, se bagă și ei în seamă. Chiar cu foarte multă „competență” și „autoritate”, cu foarte multă agresivitate. Deși în neștiința lor arogantă sunt la fel de ridicoli precum un vestit comentator de presă care nu știa deosebirea [sic!] dintre „Împărtășanie” și „Spovedanie”, dar încerca să explice Bisericii care i-ar fi rostul!! Față de un asemenea ghiveci total, plin de tot felul de legume și buruieni, între care se găsesc și ciuperci halucinogene, cucută sau omag, am socotit bine să stau, măcar o vreme, deoparte.

Dincolo de cei din afară, în Biserică am văzut câteva linii:

[noi nu prea suntem de acord cu astfel de clasificări, fiindcă universul persoanelor este atât de complex, încât am putea spune că fiecare reacționează altfel (unic, față de alții) și foarte amestecat, în funcție de împrejurări – n.n.]

– cei care nu știu ce este cu Părintele Arsenie Boca și nici nu se implică în discuții; în trecut fie zis, o poziție de mult bun-simț.

[În cazul de față ar fi fost de bun simț ca nici Părintele Mihai-Andrei Aldea să nu se implice, având în vedere precara cunoaștere în legătură cu Părintele Arsenie Boca de care dă dovadă în acest cuvânt. În realitate, când este vorba de Dumnezeu (iar azi și de Părintele Arsenie Boca), toți au tendința să își spună părerea, fiind convinși că știu prea bine despre ce este vorba, că sunt deținătorii adevăratei cunoștințe depline. Fiecare și-a făcut o imagine preconcepțuită a lui și o crede suficientă și adevărată, așa că este în stare să și-o susțină cu argumente diferite în funcție de pregătirea lui. Citind aici acest cuvânt am nădăjduit că Părintele Aldea o să înceapă un adevărat studiu asupra Părintele Arsenie Boca, ce ne va arăta cunoașterea profundă a sfinției sale asupra fenomenului. Însă, din păcate, nu este așa. Sfinția sa se încadrează chiar în prima din categoriile de mai jos (deoarece mărturisește că mai înainte era anti, iar acum e pro Părintele Arsenie Boca) – n.n.]

– cei care nu știu ce este cu Părintele Arsenie Boca, dar se aruncă și ei într-o tabără sau alta, ba chiar dintr-o tabără în alta; trist, dăunător.

[a trece dintr-o tabără în alta, de dragul adevărului nu este dăunător, ci mântuitor. A trece dintr-o tabără în alta de dragul interesului personal sau al părerii personale (pusă mai presus de adevăr) este nu numai dăunător, ci și pierzător de suflet.

Bine că Părintele Gheorghe Anițulesei din mare propovăduitor al Părintelui Arsenie Boca, (văzând cum imaginea pe care o picta în biserică dedicată preacuvioșiei sale, se prefăcea în guru - și ștearsă apoi refăcută apăsătoare tot ca un hindus), s-a trezit, a cercetat adevărul, s-a lămurit și a tras semnalul de alarmă, în urma spaimei provocate lui de către Dumnezeu prin minune.

Rău este că Părintele Mihai-Andrei Aldea din cunoașterea pe care o avea că Părintele Arsenie Boca este un rătăcit, judecând ca bârfitori pe Părintele Arsenie Papacioc și pe alții, și-a pierdut harul cunoașterii adevărului și a început din răzvrătire să admire (dincolo de evidente și realități), după prejudecăți și „*auzenii*” pe cineva aflat sub serioase semne de întrebare (pentru o rațiune cu bun simț), iar la o cercetare amănunțită (după Sfinții Părinți) aflat într-o gravă cădere și înșelare. – n.n.]

– cei care cred că știu că Părintele Arsenie Boca este sfânt sau rătăcit și adoptă o poziție creștină; fie cinstindu-l după tipic, fie ferindu-se de el, dar fără să încerce a-și impune părerea; și aici trebuie spus, poziții corecte amândouă.

[aici avem o greșală canonică din partea preacucerniciei sale: tipicul cinstirii unui Sfânt este rânduit de Sfânta Biserică, după canonizare.

Cine ar putea fi ca Sfântul Cuvios Simeon Noul Teolog, astfel încât fiind înștiințat de har și cercetând adevărata sfințenie (ce nu ar contrazice învățăturile Sfinților Părinți) a dascălului său să-i alcătuiască după tipic slujba de cinstire mai înainte de a îl canoniza Sfânta Biserică?

Chiar această afirmație a Părintelui Aldea îndeamnă la neascultare și vădește o necunoaștere a Sfințelor Canoane. A cinsti un amăgit te duce în amăgire, a te feri de un Sfânt te duce la hulire. Așadar cum vrea să ne convingă preacucernicia sa că fac bine cele două extreme? Evlavios este a cerceta toate problemele după Sfinții Părinți și, în funcție de credința la care ne îndeamnă cel cercetat, să-l cinstim ca pe un model sau să ne ferim, pentru a ne folosi sufletele – n.n.]

– cei care încearcă să lămurească și să se lămurească, sincer; iarăși un lucru foarte bun.

– cei care cred că știu că Părintele Arsenie Boca este sfânt sau rătăcit și încearcă să impună cu forța punctul lor de vedere pe care și-l închipuie adevăr absolut; trist și foarte greșit.

[din acest punct de vedere se pare că, după sfinția sa, forțarea este folosirea unui ton violent. Însă forțarea poate veni și prin dezinformare, și persuasiune delicată dar eficientă, însă mult mai primejdioasă. A nu forța pe cineva este a prezenta cu toată responsabilitatea cele care țin de propria înțelegere a adevărului, a prezenta echilibrat și opinia contrară, cu aceeași intenție de a nu ascunde nimic, ci a-i arăta toate nuanțele și a lăsa pe celălalt să decidă dacă este reală sau nu, o variantă sau alta. Din păcate, după cum vom vedea mai jos, Părintele Aldea nu

procedează așa, ci ascunde argumentele contrare propriei opinii sau le prezintă pe jumătate într-o lumină defavorabilă.

Cel mai grav este că vorbește cu nedreptate despre Ortodoxie și la sfârșit își arată dragostea lirică față de cel iubit Părintele Arsenie Boca – n.n.]

Unele din argumente și exprimări sunt dincolo de hotarele rațiunii și bunului simț. De pildă:

• „Părintele Arsenie nu putea să greșească (fiind luminat de Duhul Sfânt)”.

Absurditate desăvârșită! De Duhul Sfânt au fost luminați și Sfinții Apostoli, și tot au mai greșit, au mai fugit, s-au și lepădat unii... Ceea ce nu îi face nici eretici, nici osândiți, nici mai puțin sfinți decât sunt. Dar ne arată limpede că nu există infailibilitate omenească.

• „Dacă [Părintele Arsenie Boca] a greșit înseamnă că nu este sfânt” (cu variante de tipul „înseamnă că este în iad”). Am arătat mai sus absurditatea unei asemenea idei.

De fapt orice sfânt are și greșeli, iar Iov spune chiar că și îngerilor Dumnezeu le găsește vină (oricât de neînțeleasă ni s-ar părea nouă această idee).

[aici avem o altă mostră clară despre superficialitatea studiului sfinției sale. Nu Iov spune, ci Elifaz. El nu arată vinovăția, ci nedesăvârșirea firii (sau lipsa deplinei dreptăți, care nu poate fi pentru creatură decât în unirea cu Dumnezeu prin adevăr):

Iov 4:1 Atunci Elifaz din Teman a deschis gura și a zis: [...] 17 „Un om poate să fie drept în fața lui Dumnezeu? O făptură omenească este ea curată înaintea Celui ce a zidit-o? 18 Dacă El nu se încrede în slujitorii Săi și dacă găsește vină chiar îngerilor Săi.

În Biblia din 1914 avem scris

Iov 4:18 Slugilor sale nu crede; asupra îngerilor săi au gândit strâmbătate.

În limba greacă acest verset este așa: *εἰ κατὰ παίδων αὐτοῦ οὐ πιστεύει, κατὰ δὲ ἀγγέλων αὐτοῦ σκολιόν τι ἐπενόησεν*, așadar este scris σκολιον (scolion, strâmbătate, de unde vine și cuvântul scolioză), iar nu αιτιον (etion, vină, cauză) sau ενοχος (enochos vinovăție). Deci toată demonstrația de mai jos a Părintelui Mihai-Andrei Aldea cade, fiindcă nu este vorba de greșelile Sfinților sau ale îngerilor – n.n.],

Asta nu înseamnă că îngerii încetează a mai fi îngeri sau sfinții trec deodată în iad, pentru că am aflat noi că au greșeli.

[una este a greși, alta a păcătui, alta a învăța pe alții erezii. Prima este iertată, a doua are nevoie de pocăință, a treia de lepădare publică de erezii spuse la alții, ca toți cei înșelați să se întoarcă la dreapta credință. Nimeni nu îl acuză pe Părintele Arsenie Boca pentru greșelile făcute. Cei care sunt treji cu mintea și iubesc mai mult adevărul decât ceea ce spune lumea, sunt mârniți și trag un semnal de alarmă că păcatele sfinției sale sunt prezentate a fi virtute și învățăturile sfinției sale a fi Ortodoxie, apărând primejdia denaturării înțelegerii sfințeniei și modelelor sfinte, astfel că mulți își pot pierde mântuirea urmând exemplul amăgirii lui. Că a greșit, este de la sine înțeles, că a păcătuit scandalos în public timp de 30 de ani, ar fi avut nevoie de pocăință publică, iar că a învățat și pictat eretic, ar fi avut nevoie de lepădare publică de învățăturile sfinției sale, ca să poată fi cu adevărat un model de sfințenie, de întoarcere la Hristos și să folosească pe ceilalți. Din păcate nu avem decât semnale inconsistente că s-ar fi pocăit, iar despre lepădare de erezii nu avem nici o știre. A se vedea capitolul: *S-a pocăit ?* – n.n.]

[ce păcat că Părintele Aldea nu a studiat Sfinții Părinți. Ar fi înțeles și această idee și de ce nu poate fi model de sfințenie Părintele Arsenie Boca.

Iată ce ne învăța Sfântul Ioan Gură de Aur, în legătură cu vina îngerilor, un subiect foarte important pentru înțelegerea gravității înșelării Părintelui Arsenie Boca:

1. Era în ținutul Ausitis un om pe care îl chema Iov1.

Vezi această primă laudă, faptul de a fi "om". în ținutul Ausitis. Și aceasta este o mare laudă. Căci aceasta era minunat, faptul de a fi [virtuos] în Arabia, unde toți erau stricați, unde nu era nici un exemplu de dreptate.

Și era omul acela - iarăși om - fără prihană, drept, adevărat, temător de Dumnezeu, depărtându-se de orice lucru rău2.

Fiecare dintre acestea ar fi fost de ajuns ca să înfățișeze frumusețea sufletului lui. Dar așa cum un îndrăgostit descrie cu exactitate frumusețea iubitei, la fel și aici. **Fără prihană, zice, aceasta înseamnă virtutea întregă. Drept. Și aceasta la fel. Adevărat, și aceasta. Temător de Dumnezeu, și aceasta. Depărtându-se de orice lucru rău, și aceasta. De orice lucru rău, adică nu doar de un lucru și de altul nu.** (se observă că pot fi oameni și fără prihană, fără faptele rele, fără învățături mincinoase. Deci și Părintele Arsenie Boca ar fi putut fi așa, dacă ar fi fost smerit și ascultător de Sfânta Biserică. De altfel aceasta este datoria noastră a tuturor: *Efe 1:4 Precum ne-au ales pre noi întru dânsul mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim noi sfinți și fără de prihană înaintea lui întru dragoste; deci îngerii lui Dumnezeu și Sfinții pot fi fără vină, din punct de vedere al voinței și alegerii personale și desăvârșirii în virtute – n.n.)*

Unde sunt cei care spun că firea înclină mai mult spre rău? Ce frică, ce tribunale, ce legi l-au făcut pe Iov așa cum era? Fiindcă Scriptura zicea:

„Căci nu este om drept pe pământ care să facă binele și să nu păcătuiască”³¹⁷, de aceea zice fără prihană. Nu a zis fără de păcat, ci fără prihană. Nu numai că nu a făcut fapte care să aibă păcat, ci nici pe cele care puteau să aibă vreun reproș sau învinuire nu le-a făcut. Și îl vei auzi pe el însuși spunând aceasta mai departe. Când va vorbi despre virtutea lui, amintește-ți de aceste cuvinte. Căci și acesta este semn al înțelepciunii lui. Nu vorbește despre virtutea lui decât când este silit. (să ne aducem aminte cât de des vorbea Părintele Arsenie Boca despre virtutea lui și cum se dădea pe sine exemplu bun în toate, fără a-l sili nimeni și nimic – n.n.) *Cum spunea și Pavel:*

„M-am făcut ca unul fără de minte lăudându-mă. Voi m-ați silit”⁴.

Pentru ce spune fără prihană? Fiindcă era drept. Adevărat.

„Căci mincinoși sunt fiii oamenilor”⁵.

Adevărat⁶ nu numai cu vorbele, ci și cu faptele. Căci aceasta înseamnă om adevărat.

„Aceasta este tot omul: teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui”⁷.

Căci așa cum statuile sunt oameni falși, la fel și aceștia sunt oameni falși. Căci dacă a fi om înseamnă a te teme de Dumnezeu, cel care nu se teme de Dumnezeu nu este om, ci este un om fals. (Vedeți că pot fi numiți idoli oamenii care nu se tem de Dumnezeu introducând învățături străine de Sfânta Tradiție, cum a făcut Părintele Arsenie Boca? – n.n.) *Iov avea dorință numai de lucrurile adevărate. De aceea, zice, era adevărat și temător de Dumnezeu. Apoi spune pricina tuturor bunătăților, anume că îl cinstea pe Dumnezeu. Căci pornind de la acelea l-a cunoscut pe Dumnezeu. O viață curată te face să îl cunoști pe Dumnezeu după cum o viață rea, dimpotrivă. (Vedeți că necunoașterea de către Părintele Arsenie Boca a Ortodoxiei este un indiciu că viața sfinției sale a fost rea? – n.n.) Căci cunoașterea lui Dumnezeu se află prin viață și devine păzitoarea vieții. Astfel încât de nicăieri altundeva nu vine păgânismul decât dintr-o viață necurată.* (vedeți că propovăduirea și practicarea hinduismului în scris și în pictură sunt indicii că sfinția sa a avut o viață necurată? Ucenicii sfinției sale să desființeze învățăturile păgâne pictate și din cărțile sfinției sale, dacă vor să demonstreze că a avut o viață curată și poate fi model de sfințenie. A se vedea capitolele: *Despre reîncarnare, Învățături eretice ale Părintelui Arsenie Boca. Anatematizat de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice – n.n.)*

Căci „oricine face rele urăște lumina și nu vine la lumină”⁸.

Depărtându-se, zice, de orice lucru rău. Nu a zis „nefucând nici un lucru rău”, ci și departe fiind de orice lucru rău, ca nu cumva să zică cineva că era drept numai într-o privință și adevărat numai într-o privință. (vedeți că ideea că Părintele Arsenie Boca ar fi fost Ortodox, dar nu a știut să se exprime bine sau a fost răstălmăcit, cade. Dacă era Sfânt, învățăturile sfinției sale erau departe de toată erezia, nelăsând loc nici unei interpretări sau duplicități. Ca să nu dăm exemplu pe Sfântul Ioan Gură de Aur, a se vedea exemplul recent al Părintelui Cleopa – n.n.) *Și nu se poate spune că era astfel din pricina neputinței. Ascultă și din altă parte pe cineva care zice:*

¹⁷ 1 Iov 1,1.

² Iov 1,1.

³ Eccl. 7,20.

„Ca nu cumva, săturându-mă, să mă fac mincinos și să mă jur pe numele Domnului”¹⁸

Vezi că, pentru cei ce nu iau aminte, bogăția devine temei pentru minciună?

Dar Iov nu este la fel. Era bogat, ca să înveți că avea bogăția care ar fi putut să-l încline spre rău și că nu bogăția este pricina răutății, ci voința omului. Vezi-l pe el și în sărăcie. iarăși ca să nu socotești că sărăcia este pricină pentru nerecunoștința . Vezi-l pe el și în bogăție, și în sărăcie, în ambele fiind un mare atlet. Căci era temător de Dumnezeu. De unde era astfel? Textul nu spune. Dar vei auzi mai târziu. Este limpede că de la el însuși. (Vedeți că Iov și de la sine era temător de Dumnezeu? Atunci de ce Părintele Arsenie Boca, având atâtea posibilități în Sfânta Mănăstire, atâția oameni care au încercat să-i sădească frica de Dumnezeu și ascultarea de Sfânta Predanie, de ce a preferat să aibă proprietăți personale în București și la Sinaia, pe timpul când toți stau cu chirie, decât să se întoarcă la Mănăstire și să învețe frica Domnului? – n.n.)

2. Și i s-au născut lui șapte feciori și trei fiice¹⁰.

Vezi cum mai întâi spune virtutea și apoi spune cele de la Dumnezeu. Vezi buna odrăslire de prunci la ambele sexe ale firii, pro- porționată în funcție de genul cel mai dorit? Mai mare rodul. Spune mai întâi cele pentru care trebuie să îl ferești pe om, multa virtute și buna odrăslire a sufletului. Căci la cei din vechime aceasta venea de la virtute, mă refer la nașterea pruncilor,

„Nu va fi la tine femeie fără urmași, nici stearpă”¹¹

Dar pentru aceasta Avraam era fără copii, ca să înveți de aici că nu acestea sunt cu adevărat răsplătirile virtuții, ci altele. Dar din acest motiv Dumnezeu îi le-a făgăduit și pe acestea, pogorându-Se la slăbiciunea ta.

3. Și turmele lui erau șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de asini și mulțime mare de slugi și mari erau lucrările lui pe pământ¹².

Vezi că avea mai ales bogății agricole. Nu zice că avea carnete și dobânzi, profituri, nici aur îngropat în pământ. Nimic de prisos, ci toate erau dintre cele necesare. Căci așa era bogăția celor din vechime. Dacă aveau cumva și aur, era puțin și ieftin. Nu spune că avea casă cu acoperișul aurit, bogăția lui nu era neroditoare. (nici sculpturi la comandă, în vila de la Sinaia, construită și ea pe comandă, cum avea Părintele Arsenie Boca, a se vedea capitolul Arsenie vs. Arsenie – n.n.) Căci de la oi și boi era cu puțină să faci bine celor lipsiți, dar de la acoperișuri de aur, nici un bine nu se poate face. Mare este bogăția aceasta. Nimeni nu este împiedicat să o aibă. Și mari erau lucrările lui pe pământ. Unii spun că este vorba despre cele duhovnicești. Cu adevărat mari lucrări sunt acestea. Alții spun că se referă la vii, măslini și altele asemenea. Totuși acel lucru este mare care rămâne, care nu se pierde, care nu încetează și nu se surpă. Vezi în ce mare bogăție era drept și depărtându-se de orice lucru rău!

4. Și era omul acela cel mai de seamă între locuitorii răsăritului¹³.

Autorul îl numește pe el răsăritean. (vedeți cum proorocește Sfânta Scriptură laudă învățătura Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit? De ce oare Părintele Arsenie Boca s-a lăsat așa de mult influențat de apus, fiind reprezentantul unui curent ce ne otrăvește țara de la 1848 încoace? – n.n.) Era mai strălucitor decât toți și mai vestit și putea număra strămoși însemnați și strălucitori. Oare nu l-ar fi înălțat la mândrie virtutea lui, fericirea adusă de copii, faptul de a fi singurul care să aibă și virtute, și bogăție, și faptul de a avea strămoși minunați? Dar când toate acestea vin la cei necucernici, ascultă ce zice Profetul:

„Pentru aceea îi stăpânește pe ei mândria și se îmbracă cu nedreptatea și silnicia”¹⁴.

Și iarăși acesta zice:

*„Pentru ce trăiesc nelegiuții și îmbătrânesc în bogăție?”¹⁵.*²⁰

¹⁸ 4 II Cor. 12,11.

⁵ Ps. 61,9.

⁶ Adevărat, adică sincer, fără fățarnicie.

⁷ Eccl. 12,13.

⁸ In 3,20.

⁹ Pilde 30,9.

¹⁹ 10 Iov 1,2.

¹¹ Ieș. 23,26; Deut. 7,14.

¹² Iov 1,3.

²⁰ 15 Iov 1, 3.

Dar Iov nu era așa. Căci nu firea bogăției era pricina acestor [nelegiuiiri], ci voința celor care nu se folosesc de bogăție cum trebuie. Nu vezi aici nici cămătărie, nici negustorie nedreaptă, nici afaceri, nici nimic altceva asemănător, ci o bogăție legiuită, o bunăstare naturală, pe care însuși Dumnezeu a lucrat-o. Nu vezi aici cai, nimic pentru mândrie, nimic iubitor de slavă, nimic de prisos, ci toate folositoare. Acestea se pot spune și despre Avraam. Căci și pentru el bogăția era legată mai mult de lucrarea pământului. Această minunată bogăție este mai dorită și mai plăcută, mai folositoare și mai sigură și mai dreaptă, mai potrivită evlaviei și, mai ales, mai convenită omului, mai lipsită de trudă, nesuferind atâta pagubă, neprimind nici schimbare, nici întoarcere. Unii spun că expresia printre locuitorii răsăritului se referă la urmașii lui Avraam, fiindcă de acolo era Avraam. [...]

10. Atunci Domnul a zis către diavolul: De unde vii? Am dat ocol pământului, am cutreierat toate câte sunt sub cer; și iată-mă

*Vezi că lucrul este în chip și în simbol 49?, îl întreabă Dumnezeu pe el. De aici învățăm că voia să îl pună la încercare. Și pentru ce îl întreabă Dumnezeu? Pentru a-i da temei pentru luptă și înfruntare. Și vezi cum mai întâi îl prinde în cursă din propriile răspunsuri. Ca nu cumva să spună - când Dumnezeu l-a întrebat: Nu cumva ai văzut pe robul Meu - că nu știu, n-am cutreierat pământul întreg. **Mai întâi îl face să mărturisească faptul că a vizitat întreaga fire omenească și după aceea adaugă întrebarea: De unde vii? Și nu i-a spus lui simplu: Am dat ocol pământului, ci și: am cutreierat cele de sub cer, ca să semnifice și pustiul, și lumea întreagă, și orice loc sub cer. Căci iubește mai ales pustietățile, precum spune și Hristos:***

„umblă prin locuri fără de apă, căutând odihnă”⁵⁰.

Și aceasta este lucrarea purtării de grijă a lui Dumnezeu, faptul că cei mai mulți dintre demoni locuiesc acolo.[vedeți cine l-a ispitit pe Părintele Arsenie Boca fiindcă a ales pustia Sfântului Munte, mai înainte de a-și birui egoismul în ascultarea unui bătrân experimentat? A rămas singur în chilie și demonii ce locuiesc în pustietăți i-au apărut ca un duhovnic mort de 200 de ani, jignind toți duhovnicii contemporani, că nu ar mai fi nici unul evlavios și îmbunătățit. Aducem aminte că unul din contemporanii Părintelui Arsenie Boca a fost și Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, care ne arăta că cine nu este în ascultare față de un duhovnic viu, precis se află în înșelare. Sfântul Cuvios Siluan, având vedere duhovnicească vorbea cunoscând toți duhovnicii, inclusiv Români, nu numai din Sfântul Munte, dar și din România. Dacă ar fi avut smerenie Părintele Arsenie Boca ar fi ascultat de unul din ei, și, poate, azi chiar ar fi fost un Sfânt. Desigur nu unicul, irepetabilul, nemaipomenitul, nemaîntâlnitul „Sfântul Ardealului”, «care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.²¹», fiind astfel în izolare și după moarte, ci un Sfânt adevărat, sobornicesc, smerit printre ceilalți Sfinți. – n.n.]

11. Și i-a zis lui Domnul: Ai luat aminte la robul Meu Iov, că nu este om asemenea lui pe pământ, fără prihană, drept, adevărat, temător de Dumnezeu, depărtându-se de orice lucru rău⁵¹.²²

*Vezi cum este propovăduit atletul, pentru a doua oară, de nemitarnica judecată? **Iar tu bagă de seamă prostia și răutatea diavolului. Dumnezeu mărturisește că este fără de prihană și tu te aștepti să covârșești mărturia Lui? Nu ar fi spus Dumnezeu fără de prihană, drept, adevărat, temător de Dumnezeu, dacă nu ar fi știut mai dinainte că, deși căzut în ispite, avea să rămână nesupus.** (vedeți ce grav este să susții că toți îngerii și Sfinții sunt vinovați, dacă numai contradicția lui Dumnezeu cu referire la unul din ei, Iov, este numită de Sfântul Ioan Gură de Aur, a fi prostie și răutate. Chiar dacă Părintele Aldea numește acestea greșeli, contextul în care folosește expresia se referă nu la acuzația de greșeli nevinovate, din neștiință, ci la căderile grave ale Părintele Arsenie Boca atât prin conviețuirea în aceleași locuințe,*

14 Ps. 72,6.

15 Iov 21,7 [Septuaginta],

²¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie..., Ed. cit., p. 23.

²² 47 I Cor. 5,5.

48 Iov 1, 7.

49 întreabarea pe care o pune Dumnezeu diavolului este numai în chip un pogorământ, fiindcă Dumnezeu este Atotștiutor, nu are nevoie să întrebe ceva pentru a afla.

511 Mt. 12,43.

51 Iov 1, 8 [Septuaginta].

necanonică, timp de treizeci de ani cu o Maică, cât și ereziile grave propovăduite în scris și pictură. Punerea sfinției sale în rând cu Sfinții și Îngerii, ca și cum ar fi vorba de aceeași vină și aceleași greșeli, acuză indirect pe toți Sfinții și pe toți Îngerii, inclusiv ai Domnului, că ar fi avut viețuire necanonică și credință eretică – n.n.)

Vezi cum face ca începutul și temeiul luptelor să ia pricină de la cel nedrept? Cineva care are un atlet viteaz vrea ca acesta să se angajeze în luptă cu adversarii săi, dar nu voiește ca el însuși să dea pricină luptei, ca să nu pară că este ambițios, ci îi lasă pe adversari să ajungă la aceasta și să-l provoace, astfel încât și victoria lui să fie mai strălucitoare, și înfrângerea lor să fie mai rușinoasă. La fel face și Dumnezeu aici. Ai luat aminte în cugetul tău la robul meu Iov? La cine altcineva ia aminte diavolul? Fată de cine are invidie?

"Fată de robul Meu Iov",

zice. Este de ajuns acest cuvânt, robul Meu, ca mărturie pentru virtute. Ascultă-L pe El și în altă parte zicând:

„Moise, robul Meu, a murit”⁵².

Și iarăși în altă parte,

„adu-ți aminte de robul Tău, Isaac”⁵³.

Aceasta l-a întărâtat deîndată pe diavol, că Dumnezeu l-a numit pe Iov robul Său. Este aproape un reproș, vrând să îl provoace la atac. Și tu erai mai înainte rob, dar tu erai netrupesc, pe când acesta are trup, acesta este pe pământ, iar tu erai în cer. Aceasta este ceea ce spune Pavel:

„Nu știți oare că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult pe cele lumești?”⁵⁴.²³ (și atunci să nu judece Ortodoxii atunci când li se oferă ca model de Sfânt un om, dacă nu cumva este un înger căzut? – n.n.)

Pentru ce zice: Ai luat aminte că nu este om asemenea lui pe pământ? De aici aflăm că mai ales aceasta l-a dus pe diavol la invidie, faptul că nu se află nimeni pe pământ asemenea lui Iov. Ce îl roade? Ce îl întărâta pe diavol? Comparația lui cu un om? Dumnezeu nu a zis încă nimic despre Iov decât că nu este nimeni asemenea lui pe pământ. Pentru ce zice asemenea? La ce se referă? La bogăție? La noblețe? La ceva dintre bogățiile trupești? Nicidecum, ci la virtutea sufletului. Fiindcă asemănarea lui Iov se arăta cu privire la ceva, a adăugat: om drept, adevărat, temător de Dumnezeu. Om drept. Dar tu, nefiind om, nu ai rămas în virtute. Așadar, nimeni să nu spună: om era cutare [și de aceea a păcătuit], iată că și acesta era tot om. Vezi nimicnicia firii. Era doar om și a putut să păzească virtutea. într-un cort de lut fiind, a arătat atât de mare cucernicie. Nemitarnică este judecata, mai ales și în primul rând fiindcă este pronunțată de Dumnezeu însuși și apoi fiindcă vrăjmașul este de față, și acuzatorul ascultă.

12. Oare degeaba îl cinstește Iov pe Dumnezeu⁵⁵?

Aceasta este caracteristic oamenilor răi, ca, atunci când se aduc laude cuiva, să nu rabde cele spuse, ci să încerce și să se străduiască să le nimicească. Dacă sunt unii care se topesc de invidie din pricina laudelor aduse altora, să audă ai cui ucenici sunt. (departe de noi a invidia căderile Părintelui Arsenie Boca sau faima dăunătoare de suflet a sfinției sale. Ne-am fi bucurat din toată inima să fi propovăduit Ortodoxia și să fie un mare Sfânt al neamului nostru. În schimb cei care îi hulesc pe ceilalți sfinți, că ar fi ca Părintele Arsenie Boca, ca să îl scape pe el de acuzații, suferă de invidie față de ceilalți Ortodocși care sunt ucenicii Sfinților autentici – și nu sunt de acord să cadă la compromisul de a considera cercul minunilor sfințenie adevărată. Suferă și invidie față de adevărații Sfinții, și față de părinții cu adevărat duhovnicești contemporani, ca Părintele Cleopa sau Părintele Arsenie Papacioc – care au respectat pe cât au putut atât sobornicitatea bisericii, fiind întotdeauna în legătură și sfat cu ceilalți, cât și învățătura neștirbită a Sfintei Predanii – acuzându-i că sunt la fel ca Părintele Arsenie Boca, sărmanul amăgit, doar ca să-i ia astfel apărarea când sfinția sa este vizibil împotriva Sfinților Părinți. – n.n.)

A răspuns diavolul și a zis împotriva Domnului⁵⁶.

O, nerușinare! A îndrăznit să răspundă împotriva lui Dumnezeu. Aceasta o face nu numai demonul acela, ci și toți oamenii răi.

²³ 52 Ios. 1,2.

53 leș. 32,13.

54 I Cor. 6, 3.

(la fel fac cei ce se împotrivesc Sfintei Tradiții pe față, răspunzând împotriva Sfințelor Canoane și Dogmaticii, doar ca să îl scoată basma curată pe Părintele Arsenie Boca. Ba aduc ca pretext că totuși Francisc de Assisi ar fi Sfânt, ba că Origen n-ar fi chiar atât de anatema, ba că Ulfila ar fi vreun Ortodox, ba că reîncarnarea particulară propovăduită de Părintele Arsenie Boca, n-ar fi chiar o reîncarnare, ba că Părintele Arsenie Boca a pictat mai original decât toată iconografia Ortodoxă, ba că și Vaticanul ar fi vreo rămurică a Sfintei Biserici, ba că Maica Domnului ar fi avut mâinile Maicii Zamfira, ba că împărțirea zi și noapte a aceleiași locuințe, de fapt ar fi îndrumarea duhovnicească a unei ucenițe, ba că declarațiile de la securitate ale Părintele Arsenie Boca învinovățind pe alții despre relațiile cu legionarii, ar fi dragoste de adevăr, ba că pictura bazilicii San Pietro ar fi adevăratul ecumenism echilibrat, ba că fulgerările cu ochii ce paralizau ar fi vedere duhovnicească, ba că vădirea păcatelor oamenilor publică, numit „biciul lui Dumnezeu” (ca obicei grosolan făcut cu toți ce stau la coadă, iar pe cei ce nu rabdă îi numea „dezertori”), ar fi proorocie și îndreptarea sufletului către pocăință, ba că înșiruirea de erezii în *Cărarea Împărăției, Cuvinte Vii* și pereții așezământului de la Drăgănescu ar fi pură Ortodoxie, dar neînțeleasă de Ortodocși fiindcă sunt exagerați și nu iau seama la minuni, ba că minunile spectaculoase, tipic demonice și propovăduite ca un show la televiziune, care nu schimbă sufletele ci încurajează robia minții față de simțire, ar fi daruri dumnezeiești etc. toate acestea sunt împotriviri față de Dumnezeu – ce ne-a revelat Sfânta Predanie – ale diavolului, prin gurile sârmanilor oameni amăgiți de el prin Părintele Arsenie Boca – n.n.)

Sau nu era astfel și cel ce zicea în Evanghelie:

"Am știut că ești om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni de unde n-ai împrăștiat"57.

Și iarăși alții spuneau:

"Oricine face răul este bun înaintea Domnului"58.

Oare degeaba cinstește, zice, Iov pe Dumnezeu?

Fiindcă nu putea să primească cele spuse despre Iov, diavolul învinuiește intenția lui Iov. Nu se poate atinge de cele văzute, ci se atinge de cele nevăzute. [...]

15. Ce oare, zice, nu cumva curat va fi vreun muritor înaintea Domnului sau vreun bărbat va fi fără prihană din faptele sale25. Altul zice:

"Nu este cu putință să fie om curat"26.24

Să nu primim acestea ca pe niște păreri, iubiților. Și bine a adăugat "înaintea Domnului", precum zice și Profetul:

„Că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta"27.

Și iarăși:

„De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va putea suferi?"28 29. Căci așa cum bunătatea noastră comparată cu bunătatea Lui este răutate, la fel și celelalte. (așadar, toate textele de mai sus arată drept răutate bunătatea noastră prin comparație cu bunătatea lui Dumnezeu, nicidecum nu o compară cu Sfintele Canoane și Sfintele Dogme. Cine urmează lor este Sfânt, cine le încalcă este înșelat. Comparația Părintelui Aldea însă este între Părintele Arsenie Boca care a încălcat și Sfintele Canoane și Sfintele Dogme, față de sfii care ne le-au încălcat, așadar nu se mai potrivește. Dacă tot omul comparat cu Dumnezeu nu este bun: *Mat 19:16 Și, iată, venind un tânăr la El, I-a zis: Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică? 17 Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile. Totuși cine păzește poruncile intră în viața veșnică, deci este Sfânt. Sfinții nu sunt buni față de Dumnezeu, dar Părintele Arsenie Boca nu este bun față de porunci. Cu ele trebuie să îi analizăm modelul dacă este de sfințenie sau nu, nu cu absoluta bunătate a lui Dumnezeu, de care pomenește Sfânta Scriptură. Așadar, Părintele Mihai-Andrei Aldea trișează rațional, ca să îl facă cu orice preț Sfânt pe Părintele Arsenie Boca. Cam așa ar suna sofismul sfinției sale: „Fiindcă Sfinții nu sunt buni față de Dumnezeu, deși respectă poruncile, de aceea, și Părintele Arsenie Boca este Sfânt, chiar dacă nu respectă poruncile”. – n.n.)*

Sau vreun bărbat fără prihană din faptele sale19.

²⁴ 25 Iov 4,17.

26 Iov 25,4.

Vezi-l pe Elifaz contrazicându-L pe Dumnezeu, căci la cuvântul lui Dumnezeu: „Om drept, fără prihană...”, Elifaz zice: „nu fără prihană”. (dar și Părintele Aldea îl contrazice pe Dumnezeu folosindu-se de aceleași cuvinte ca Elifaz – n.n.)

16. *Își sprijină raționamentul chiar pe îngerii lui Dumnezeu.*

Căci dacă nu se încrede în slugile Sale, dacă și în îngerii săi descoperă vină³⁰. (celebrul text invocat de Părintele Aldea, în apărarea preaiubitului său mentor. – n.n.)

Mi se pare că vorbește aici despre puterile cele de sus. Ce trebuie să spunem despre oameni, zice, când îngerii nu sunt fără prihană? Ce înseamnă nu se încrede? Ca în niște drepti, fără prihană și care nu păcătuiesc. Mie mi se pare că firea îngerilor este capabilă de dispoziții contrare. Ce înseamnă descoperă vină. Nu a îngăduit, zice, ca firea lor să fie perfectă și bine zice descoperă vină, ca nu cumva măreția firii lor să îi facă să se mândrească, ci să fie pururea supuși lui Dumnezeu. La fel și la firea oamenilor. Neavând omul nemurirea în suflet, totuși s-a mândrit. Iar dacă ar fi avut-o în fire ce s-ar fi întâmplat? (vedeți cum acest text vorbește despre firea îngerilor, iar nu despre voința lor? Ca să nu se mândrească au fost învățați că firea lor este capabilă de dispoziții contrare, iar ei nemândrindu-se îl laudă pe Dumnezeu că îi ține supuși Lui, prin harul Lui, ei având voința să fie cu El, în veșnicie. Dimpotrivă, diavolii având aceeași fire, datorită voinței lor rele, nu vor să fie supuși, ci vor anarhie adică falsa libertate propovăduită la Colectiv, în ziua în care au murit. Așadar sunt Sfinți îngerii Domnului și nu merg în iad, fiindcă vina este a firii, iar voia au dat-o lui Dumnezeu. În iad merg doar cei care nu vor să meargă cu Dumnezeu. La fel și cu oamenii. Dacă având această fire umilă, mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea, respectând Sfânta Predanie rămân cu El în veșnicie. Dar dacă o încalcă, mândrindu-se că sunt cineva, că pot mijloci ei la Judecată, că oamenii trebuie să aibă ca model de preoți pe ei, că pot scoate arhierii din iad, aducând învățături din propria părere și contrazicând Sfânta Predanie și nu se pocăiesc public, cum public au păcătit, merg desigur în iad. Nu pentru fire, care nu poate fi fără vină, ci pentru voie care s-a înclinat către dragostea de sine. Pentru aceasta puteți cerceta capitolul: *Din neascultător, amăgit de vedenii. Mai apoi, amăgitor prin false minuni* – n.n.)

„Cerul nu este curat înaintea Lui.”³¹

Curăția unei asemenea firi prihană este înaintea Lui, nu ca și cum cerul ar avea voie liberă, ci se compară curăția cea după fire cu curăția virtuții lui Dumnezeu.

17. *Și pe cei ce locuiesc în case de lut³².*

„Ce trebuie să spunem despre oameni”, zice. Mai întâi, pornind de la propria lui casă - trupul -, a lovit firea. Apoi o arată ieftină și de nimic și din altă parte. Nu era de ajuns să spună că suntem din lut, ci și din ce fel de lut. A numit firea de la cel mai rău lut. Pe bună dreptate zice că așa cum la noi alcătuirea firii noastre este pricină pentru păcatele noastre, la fel și la îngerii. Dumnezeu a descoperit vină la ei, ca să-i smerească și să-i umilească, fiindcă și la noi a descoperit așa. Prin faptul că spune a descoperit vină arată înțelepciunea Lui, nu ca și cum S-ar strădui să afle, ci ca Unul care a găsit ceva înțelept și priceput. (vedeți că și la noi este vorba de vina firii, iar nu de vina voinței? Cum să ajungă cineva la iad pentru firea care i-a făcut-o Dumnezeu? Pentru voința care este la alegerea lui se încununază dacă împlinește Sfânta Predanie sau se osândește dacă o încalcă – n.n.)

18. *Apoi, ca să nu pară greu de suportat cuvântul său, îl face comun³³*. (firea este comunul, voința particularul. De ce Părintele Aldea vorbește despre comun, când discuția era despre particularul Sfinților vs. particularul Părintelui Arsenie Boca? – n.n.)

Din care și noi suntem toți, din același lut³⁴. Căci și din altă parte iarăși înfățișează puterea lui Dumnezeu și slăbiciunea noastră, zicând:

îi strivește pe ei ca pe o molie^{*5}.

Adică poate cu ușurință să distrugă cele mai lăuntrice părți.

De dimineața până seara nu mai sunt³⁶.

²⁵ 27 Ps. 142,2.

²⁸ Ps. 129,3.

²⁹ Iov 4,17.

³⁰ Iov 4,18.

³¹ Iov 15,15.

³² Iov 4,19. Se referă la trupul de lut.

Adică, într-o singură zi sau neîncetat.

19. Și pentru că nu pot să se ajute singuri au pierit³⁷. Adică nimeni nu poate să stea împotriva lui Dumnezeu. Nu putem să ne ajutăm pe noi înșine atât din pricina superiorității firii lui Dumnezeu, cât și din pricina mulțimii relelor.

"Dacă mâna cea sfântă le voiește, cine I se va împotrivi?"^{38 39}.

Căci a suflat peste ei și au murit și fiindcă nu aveau înțelepciune au pierit⁹²⁶. Nimic nu este mai puternic decât înțeleptul. Aceasta i-a făcut pe ei ușor de biruit. Așadar, **mai ales firea lor îi face ușor de prins (comunul, firea, chipul – n.n.), apoi și răutatea și necucernicia (particularul, alegerea persoanei, asemănarea/non asemănarea– n.n.).**

[...]

2. Pe cel nebun îl ucide mânia, pe cel rătăcit îl omoară râvna²⁷ – n.n.]

Să continuăm cu textul Părintelui Mihai-Andrei Aldea.

• „Dacă nu îl cinstești pe Părintele Arsenie Boca te duci în Iad”, cu completarea la fel de extremistă „Dacă îl cinstești pe Părintele Arsenie Boca te duci în Iad”.

În fapt sunt milioane de sfinți și nu este posibilă o cinstire (cultică) nominală a fiecăruia dintre ei.

[Părintele Aldea, din păcate, nu cunoaște nici liturgică, fiindcă face iarăși o afirmație greșită. Toți Sfinții, chiar și cei necunoscuți, se cinstesc sub numele de „Toți Sfinții”, cultic în Duminica Tuturor Sfinților. Iar numele fiecărui Sfânt luat în parte, chiar necunoscut, este foarte important pentru noi, fiind pomenit (cinstit) nominal în slujba Utreniei acelei Duminici:

Apoi, *Sedealna Tuturor Sfinților, antifon vers 8:*

Săvârșind sfânta pomenire a strămoșilor, a părinților, a patriarhilor, a apostolilor, a mucenicilor, a ierarhilor, a proorocilor și a cuvioșilor Tăi, a pustnicilor și a drepților și a tot numele ce este scris în cartea vieții, Hristoase Dumnezeule, pe toți îi chemăm spre ajutor, rugându-ne: Împacă lumea Ta pentru dânșii, ca un iubitor de oameni, ca toți să strigăm Ție: Dumnezeule, Cel ce Te preamărești în sfatul Sfinților Tăi, Tu ești, cu adevărat, Cel ce preamărești după cuviință sfântă pomenirea lor.²⁸

Și după cum nominal poate avea dublu înțeles, tot așa aici este vorba nu de a aduce slujbe nominale, ci a-l cinsti în sinea ta pe Părintele Arsenie Boca sau nu. Dacă cineva nu cinstește un Sfânt sau cinstește un ne sfânt înainte de canonizare, fără a avea încredințarea de la Sfântul Duh directă (la cei care au ajuns la vederea duhovnicească) sau indirectă (prin compararea realității persoanei apreciate cu Sfinții Părinți), greșește. Dar dacă își pune toată nădejdea într-un rătăcit se îndrăcește, dând drepturi puterilor demonice care au lucrat în acela prin credința nelămurită pe care o are și lipsa de pocăință. Desigur că vătămrile pot fi mai mari sau mai mici, după știință și neștiință, dar sunt:

Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.:48 Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere.

Să nu ne jucăm cu relativitatea. Chiar dacă nu ne dăm seama, duhurile diavolești ne luptă fără menajamente și profită de orice despărțire pe care ne-o facem față de Hristos, prin rea voință, dar și prin neștiință. Iar aceasta este a pune începutul iadului– n.n.]

Iar ceea ce este din încredințare nu este păcat.

[greșit. Se poate ajunge și la iad din râvnă rătăcită, cu toată încredințarea – n.n.] *Câtă vreme nu a fost canonizat Părintele Arsenie Boca este greșit să spună cineva că cei care nu îl cinstesc*

²⁶ 33 Adică îl face comun întregii firi omenești. Nu îi aruncă lui Iov în față că este nedrept, ci spune că nici un muritor nu este fără prihană, învinuindu-l pornind de la firea comună și părând că astfel atenuează învinuirea

³⁴ Iov 4,19.

³⁵ Iov 4,19.

³⁶ Iov 4, 20.

³⁷ Iov 4, 20.

³⁸ Is. 14, 27. Citat aproximativ, după Sfântul Ioan.

³⁹ Iov 4,21.

²⁷ Sfântul Ioan GURĂ DE AUR, *Comentariu la Iov*, Ed. DOXOLOGIA, Iași, 2012, pp. 29-33, 40-42, 90-93.

²⁸ <<http://www.liturgica.ro/images/materiale/Utrenia.pdf>>, marți, 2 februarie 2016, p. 18.

săvârșesc vreun păcat. Așa cum atâta vreme cât nu a fost osândit de vreun sinod, a crede că cei care îl cinstesc sunt rătăciți este foarte greșit.

[mare eroare. Dacă cineva își ia ca model un om neosândit de sinod, dar aflat în înșelare, ajunge într-o mare rătăcire, putând să-și piardă și sufletul. Ce sinod a osândit pe Babaji, ce sinod a osândit pe Bivolaru? Și cât de rătăciți sunt cei care îi urmează.

În afară de asta, după cum se observă din studiul învățăturilor Părintelui Arsenie Boca, atât cele scrise, cât și cele pictate, sfinția sa a fost osândit de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, chiar dacă nu a fost nominalizat. Ele au hotărât pentru binele nostru ca oricine va propovădui și în viitor învățături opuse lor sau va cinsti pe cei care se opun lor, să fie anatema, adică pus deoparte, ca să nu îmbolnăvească pe Ortodocși prin ideile lor pierzătoare de suflet. Chiar dacă Părintele Aldea nu este informat despre acest aspect, chiar dacă mulți nu cunosc acest lucru, nimeni nu poate muta anatemele date de un Sfânt Sinod Ecumenic, nici măcar un Sfânt Sinod Local. – n.n.]

Desigur, există situații în care a cinsti sau a nu cinsti pe un sfânt te poate duce în iad. De exemplu, dacă cineva îl cinstește pe Sfântul Apostol Petru pentru lepădarea lui, crezând că este un lucru bun, are toate șansele să se osândească (ferească Dumnezeu!). Așa cum cineva care nu îl cinstește exact din această pricină iarăși se află pe o cale greșită.

[Mare confuzie și aici. Cinstea merge la persoană, nu la faptă, pentru care există pocăință. Noi cinstim pe Sfântul Apostol Petru nu pentru învățăturile și faptele lui bune sau rele pocăite, ci tocmai pentru că învățăturile și viața lui au fost date ca model de Ortodoxie la Sfintele Sinoade Ecumenice, gura infailibilă a lui Hristos. Cei care se încadrează în aceste modele sunt Sfinți, chiar dacă nu sunt canonizați încă, iar cei care se opun prin învățătură și viață acestor modele pot fi canonizați printr-o eroare de Sfintele Sinoade Locale, dar nu sunt Sfinți. Aprecierea Sfințelor Sinoade Locale este valoroasă tocmai pentru că studiază și confirmă sobornicește ortodoxia neîndoielnică a celui canonizat, dar nu ele îl fac pe acela să aibă ortodoxie neîndoielnică. De altfel și discuția noastră nu este despre a afla dacă Părintele Arsenie Boca este sau nu în iad, nu îl judecăm pe sfinția sa, ci dorim să aflăm adevărul despre învățăturile sfinției sale și despre viața sa: se încadrează în modelul Ortodox neîndoielnic de Sfânt al Sfințelor Sinoade Ecumenice sau nu? Nu din curiozitate deșartă, ci pentru că problematica învățăturilor și vieții sale atât de contemporane ne lămurește pe noi foarte multe aspecte în legătură cu mântuirea noastră în aceste vremuri grele – n.n.]

C. STIL SAU ADEVĂR?

Pe scurt, a judeca viața și învățătura unui om este greu. Simplismul duce în rătăcire, iar radicalismul este un semn clar că deja suntem în afara Căii lui Dumnezeu.

[Ne mirăm că nu zice nimic de radicalismul de „bici al lui Dumnezeu” fără discernământ și universal al Părintelui Arsenie Boca, în schimb se leagă de cei care îl contestă ca Sfânt în mod radical. Pentru unii mumă, pentru alții ciumă.

Nici simplismul în orice context nu duce la rătăcire, nici radicalismul nu este vreun semn sigur de cădere de la Calea lui Dumnezeu. Este vorba și de stil.

Vedem cum oamenii simpli din pateric înțelegeau fără prea multă sofisticărie intelectuală multe:

L-a întrebat odată avva Arsenie pe un bătrân egiptean pentru gândurile sale iar altul văzând aceasta, i-a zis: “Avvo Arsenie, cum atâta învățătură latinească și elinească având, întrebi pe acest țaran pentru gândurile tale?” Iar el a zis către dânsul: “Învățătura latinească o am eu cu adevărat, dar alfabetul acestui țaran încă nu l-am învățat”.¹³²⁹

Apologetica este și ea o lucrare duhovnicească. Să citiți puțin radicalismul Sfântului Cuvios Ioan Damaschin, Sfântului Ierarh Epifanie al Salaminei, Sfântului Ierarh Metodie al Patarelor, Sfântului Cuvios Cosma Etolul, Sfinților Cuvioși Paisie și Ioan Iacov de la Neamț. Sigur că este preafrumoasă și delicatețea Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul, dar același har al Sfântului Duh lucrează și la unii și la alții, după împrejurări și firea fiecăruia.

De altfel iată ce ne învață chiar Dumnezeiescul Maxim:

²⁹ *Patericul egiptean...*, Pentru Avva Arsenie, 6.

34. Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale (zic acestea despre mintea omenească, căci îngerului îi e propriu să nu-i fie necunoscut nimic din cele particulare); al treilea, în a avea gânduri pătimăse; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul.

35. Necurăția sufletului constă în a nu lucra după fire. Căci din aceasta se nasc în minte gândurile pătimăse. și lucrează după fire atunci când puterile ei pătimitoare, (pasionale), adică iuțimea și pofta, rămân fără patimă în întâlnirea cu lucrurile și cu înțeleșurile (chipurile) lor.

36. Necurăția trupului este păcatul cu fapta.

[...]Altceva este lucrul, altceva înțeleșul lui, și altceva patima. Lucrul este de pildă: bărbat, femeie, aur și așa mai departe, înțeleșul (chipul) este amintirea simplă a ceva din cele de mai sus. Iar patima este iubirea nerațională sau ura fără judecată a ceva din cele de mai înainte. Deci lupta monahului este împotriva patimii.³⁰

Deci se poate păcătui și prin ură irațională față de păcătos sau eretic, dar și prin iubire irațională față de păcatele și ereziile lui. Tot așa și ura împotriva păcatului și ereziei este rațională (deci virtute) și iubirea păcătosului sau ereticului este și ea o virtute, chiar dacă nu se vede din cauza râvnei de a combate păcatele sau ereziile lui.

Să dăm și un exemplu de radicalism Ortodox:

Ducându-se Sfântul Mitrofan la Domnul, a fost pus ca patri-arh al Constantinopolului, Alexandru. El a păstorit bine turma cea cuvântătoare a lui Hristos și gonea lupiieretici și elini; pentru că nu numai cu arienii avea mare luptă, dar și cu filosofii. Unii din acești filosofi, îndrăznind, se apropiau de împărat și îl certau, că a lepădat credința cea veche părintească, a lepădat legile romane și grecești și a primit o credință și o lege nouă, care va fi, nu spre întărire, ci spre risipirea împărăției. Ei rugau pe împărat să le poruncească să întrebe de credință pe Alexandru, episcopul lui; deci, împăratul a poruncit să se facă întrebare. Alexandru, arhiereul lui Dumnezeu, deși era neînvățat în filosofia elinească, însă, fiind plin de Duhul Sfânt, nu s-a lepădat de întrebare.

Ducându-se mulți filosofi și voind toți să se întrebe cu episcopul creștinesc, arhiereul i-a rugat să aleagă pe unul din ei mai înțelept și cuvântător și să-l pună înaintea sa la întrebare, iar ceilalți să asculte toți. Sfântul le zicea: "Altminteri nu voi putea eu, un singur om, să vă dovedesc la toți, când veți striga și vă veți gîlcevi; de aceea voi, filosofii, să alegeți pe care îl știți că este mai înțelept". Deci, ei au ales unul și l-au pus înaintea arhiereului, iar ei singuri s-au gătit la ascultare cu luare aminte.

Începînd, Preasfințitul Patriarh Alexandru a zis către filosof: "În numele Domnului meu Iisus Hristos, îți poruncesc să taci!" Și îndată i s-a legat limba filosofului și a rămas mut, neputînd zice nimic.

Văzînd aceasta, adunarea filosofilor s-a înfricoșat și s-a rușinat. Deci, unii din ei au fugit de rușine, iar alții au crezut în Hristos. Filosoful cel amuțit, văzînd prin amenințare rătăcirea sa, iar credința creștinească arătîndu-i-se a fi dreaptă, a căzut la picioarele arhiereului și i s-a dezlegat limba din amuțire, și cu mare glas a început a slăvi pe Hristos și s-a botezat împreună cu ceilalți prieteni ai săi. Atunci s-a făcut bucurie împăratului și tuturor cre-dincioșilor, încît Dumnezeu, Care a dăruit atîta putere minunată plăcutului său, se preamărea de toți.

După aceea, Sfântul Alexandru a omorît cu rugăciunea și pe răucredinciosul Arie, pentru că, trecînd cîțiva ani de la Sinodul cel dintîi a toată lumea și fiind chemat la Constantinopol acel eretic, a amăgit cu vicleșug pe dreptcredinciosul împărat Constantin, cînd l-a întrebat de crede astfel, precum Sfinții Părinți au întărit în Sinodul din Niceea. Iar el, avînd în sîn hîrtia ereticeștii sale credințe, lovea cu dreapta pieptul, zicînd: "Așa cred". Ca și cum învoindu-se cu credința cea întărită în Niceea, iar cu gîndul zicea: "Așa cred, precum am scris cu mîna mea, și cum am în sînul meu". Jurîndu-se înaintea împăratului că așa crede, și împăratul neștiind un vicleșug ca acela, a crezut cuvintele lui cele meșteșugite; deci, l-a trimis la Preasfințitul Alexandru, poruncindu-i să primească pe Arie întru împărtășirea bisericească, ca pe un dreptcredincios.

³⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Ed. cit, Vol. II, pp. 121-123.

Ziua de Duminică a fost rînduită ca să intre Arie în biserică spre împărtășire. Sfîntul Alexandru se lepăda a-l primi pe el, ca pe un începător de eresuri. Fiind sîmbătă spre Duminică, în acea noapte arhiereul lui Dumnezeu, Alexandru s-a aruncat la rugăciune înaintea sfîntului prestol și cu lacrimi se ruga lui Dumnezeu ca îndată să-i ia sufletul din trup, ca să nu vadă ziua aceea, în care Arie avea să se apropie și să ia împărtășirea cu Sfintele Taine. Dar Dumnezeu, milostivindu-se spre Biserica Sa, a hotărît să piardă pe Arie de pe pămîntul celor vii.

Sfîntul rugîndu-se astfel lui Dumnezeu, după ce s-a făcut ziuă, s-a apropiat ceasul sfintei slujbe. El a văzut pe Arie că venea din palatul împărătesc la biserică cu multă mîndrie, înconjurat de boierii împărătești, care erau de eresul lui și de o mulțime de oameni înarmați. Apropiindu-se de locul ce se numea "Tîrgul lui Constantin", unde era un stîlp de marmură, care avea pe sine coroana împărătească, a căzut frică asupra lui de conștiința ce-l muștra pe el și de frică i-a venit nevoia cea trupească; deci, își căuta loc ascuns. Din întîmplare a aflat o privată a poporului, în care, intrînd el, a fost lovit cu o durere cumplită la cele dinăuntru și a crăpat în două ca și Iuda, iar mațele lui au ieșit prin șezut. Astfel a pierit cu ticăloșie, lepădîndu-și sufletul cu amar!

Văzînd cei ce-l așteptau afară că nu mai iese, au intrat la el și l-au găsit mort în privată, zăcînd în sînge. Atunci îndată s-a înștiințat toată cetatea de cumplita moarte neașteptată a ereticului Arie. Deci, ereticii s-au rușinat, iar dreptcredincioșii s-au bucurat, că Hristos, adevăratul Dumnezeu, este biruitorul vrăjmașului și hulitorului. Preasfîntul Patriarh Alexandru, auzind de aceasta, a dat mulțumire lui Dumnezeu, Cel ce S-a milostivit spre Biserica Sa și a scăpat-o de acel lup cumplit. Dreptcredinciosul împărat Constantin cel Mare, auzind de moartea lui Arie, s-a întărit mai mult în dreapta credință, și dogmele Sinodului din Niceea le-a ținut pînă la sfîrșitul său.

Astfel a fost primită înaintea lui Dumnezeu rugăciunea cea dreaptă a lui Alexandru, marele arhiereu al lui Hristos, care, ca și cu o armă ascuțită, a omorît pe vrăjmașul Domnului. Deci, a făcut prăznuirea bisericii celei dreptcredincioase. După aceea și Sfîntul Grigorie Cuvîntătorul lui Dumnezeu, în cuvîntul său către constantinopolitani, îl pomenește, grăind cu laude: "Adevăr vă zic vouă, deoarece sînteți ucenici ai preaalesului Alexandru, ai marelui ierarh și propovăduitor al Preasfintei Treimi, care, cu cuvîntul și cu lucrul a gonit rătăcirea ereticească. Aduceți-vă aminte de rugăciunile lui cele la fel cu ale Apostolilor, prin care a pierdut pe începătorul și povățuitorul necurăteniei, în locul la care vrednică era limba necurată, ca prin necinste să se izbîndească și prin moartea cea necinstită, care cu dreptate l-a ajuns, ca să se mustre veșnic vătămarea cea purtătoare de moarte ereticească, care a pierdut multe suflete".

Acestea le-a grăit Sfîntul Grigorie spre lauda Sfîntului Alexandru și spre defăimarea răucredinciosului Arie, aducînd aminte de moartea cea necinstită a lui Arie, care s-a întîmplat la acel loc necurat, prin rugăciunea Sfîntului Alexandru. Căci, precum el a ocărît pe Fiul lui Dumnezeu, hulind dumnezeirea Lui cea întocmai puternică cu a Tatălui și de-a pururea fiitoare, tot așa ocară a luat prin moartea cea necinstită, izbîndindu-se ocară prin ocară.³¹

Probabil că pentru Părintele Mihai-Andrei Aldea Sfîntul Ierarh Alexandru era un fundamentalist radical, aflat în afara Căii lui Dumnezeu.

Vedem că Sfîntul Ierarh Alexandru nu practica radicalismul Părintelui Arsenie Boca.

Părintele Arsenie Boca acționa fără discernământ, atacînd el însuși și biciuind pe mai toți oamenii ce veneau la el ca să fie apărați (sărmanii, ei cautau alinare și apărare față de vrăjmașii nevăzuți, neștiind că merg la un mai mare vrăjmaș al sufletului lor, cu mască de prieten și doctor). Îi paraliza cu proorocii demonice ca să pară Sfînt, vădind public păcate lor personale (ce ar fi putut fi discutate cu mult mai bine între patru ochi, fiindcă nu afectau decât pe cunoscuții lor, iar nu întreaga Biserică).

Dimpotrivă, Sfîntul Ierarh Alexandru doar cînd era obligat de apărarea turmei sale care șovăia în credință, amuțea prin cuvînt (fiindcă vrăjmașii Cuvîntului nu ar fi primit cuvinte) numai pe căpetenia păgânilor ce atacau ei înșiși (prin păcatul public deci cu mult mai grav al

³¹ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsaug/08-30-sf_alexandru_ioan_si_pavel.html>, luni, 14 martie 2016.

ereziei) întreaga Sfântă Biserică provocând dezbinare și clătinare a de abia încreștinatului imperiu.

Sfântul nu ataca pe Arie cu forțe hipnotice (cum ataca Părintele Arsenie Boca atât pe vrăjmași cât și pe ucenici), ci se ruga lui Dumnezeu ca mai bine să sufere el însuși chiar și moarte decât să vadă urâciunea pustiirii Arie (al doilea Iuda), șezând la locul cel Sfânt, lăsând pe Dumnezeu să hotărască rezolvarea.

Tot așa și Părintele Gheorghe Anițulesei dorește să amuțească pe căpetenia noului hinduism Părintele Arsenie Boca și preferă să i se omoare cinstea sa de preot de mir (prin acuzele adepților Prislopului că ar fi un hulitor fanatic), decât să lase pe adevăratul hulitor să-i înșele turma încredințată sfinției sale prin preoție.

După opinia Părintelui Mihai-Andrei Aldea Sfântul Ierarh Alexandru ar fi trebuit să stea cu toți filozofii păgâni de vorbă, să-i invite la o cafea, să le asculte hulele, să le spună că e fascinat de ei fiindcă vorbesc foarte frumos retoric, că îi apreciază ca pe niște înțelepți, dar nu poate fi de acord cu ei și nici nu poate să le dea vreun răspuns, fiindcă argumentele pe care le-ar aduce el nu țin de filozofia pământească, ci de credință, din care ei oricum nu o să înțeleagă nimic. Ar fi trebuit să-și ceară iertare ca să nu fie cumva supărați cu el, dacă i-a obosit ascultându-i, fără să le poată răspunde ceva... Următoarea etapă ar fi fost că Sfântul Constantin cel Mare și tot poporul ar fi revenit la păgânism, fiindcă nu ar fi putut să fie de acord cu o religie așa prostescă, care nu are nici măcar vreun argument de adus filozofiei.

1Co 2:4 Iar cuvântul meu și propovăduirea mea nu stăteau în cuvinte de înduplecare ale înțelepciunii omenesti, ci în adevăritarea Duhului și a puterii, 5 Pentru ca credința voastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu.

Sau ar fi vrut Părintele Mihai-Andrei Aldea ca Sfântul Ierarh Alexandru să-l întâmpine pe Arie cu flori, daruri și bucurie, că în sfârșit s-a făcut unirea bisericilor și să-i dea Sfânta Împărtașanie (că doar s-a pocăit), ba să-l invite și la masă să arate tuturor ce iubitor de oameni este el... A doua zi, Arie ar fi spus că și Sfântul Ierarh Alexandru și Sfântul Constantin cel Mare erau arieni și aceasta este credința cea adevărată. Consecința ar fi fost că noi astăzi am fi crezut că Domnul nostru Iisus Hristos nu este Dumnezeu și am fi ajuns în iad, lepădându-ne de El.

Nu este de mirare... dacă Părintele Mihai-Andrei Aldea vede în hulele de la Colectiv cuvinte perfect Ortodoxe și în sataniști Sfinți, să aibă o astfel de concepție despre iubire și apărarea adevărului sau să creadă că Părintele Arsenie Boca este Sfânt și hulele sfinției sale numite Cărarea Împărăției sunt Ortodoxie, iar pe cei care iau atitudine din râvnă pentru adevăr (după modelul Sfinților) ca fiind fundamentalisti radicali aflați în afara Căii lui Dumnezeu. Probabil pentru Părintele Mihai-Andrei Aldea Calea lui Dumnezeu este Cărarea Împărăției Minciunii date anatema.

Ce bine că pentru Sfinții Calea este tot una cu Adevărul, adică Însuși Domnul nostru Iisus Hristos.

Ioan 14:6 Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.

Este foarte limpede pentru cei nepărtinitori că nu stilul de iubire (irenic) sau ură (apologetic) contează, ci raționalitatea cuvântului, adică slujirea adevărului, definește lucrarea lui Dumnezeu în contrast față de cea pătimasă a ucigașului tată al minciunii. Este și eretic irenic și Ortodox irenic, sunt șieretici apologeti și Ortodocși apologeti.

Nu stilul ci adevărul contează.

Ne aduce vreo cunoștință mincinoasă Părintele Gheorghe? Dacă da, face un păcat împotriva minții noastre și ne afectează primejdios. I se aprinde iuțimea împotriva Părintele Arsenie Boca ca om, iar nu din râvnă pentru adevăr și expresie retorică? Dacă da este sfinția sa este afectat. Noi putem trece peste aceasta și să ne folosim de adevărul din spusele sale, fiindu-i recunoscători. Dacă ne poticnim de stil, înseamnă că punem mai mult preț pe estetică, decât pe etică, pe coajă, decât pe miez, pe dulceața graiului, decât pe hrana cea tare plină de conținut a adevărului.

Sigur că este important și contextul. Părintele Gheorghe Anițulesei nu s-a adresat unor rafinați intelectuali ci oamenilor simpli amăgiți prin simplitatea mesajului de la Prislop: face

minuni, deci e bine, deci e Sfânt. Nu cred că aceștia ar avea răbdare să citească un studiu cu citate din Sfinții Părinți. Au și ei nevoie de hrană pe înțelesul lor, iar Părintele Gheorghe este un iscusit bucătar pentru ei. Stilul sfinției sale retoric și râvnitor pentru scumpătatea canoanelor face bine și mulți s-au întors cu adevărat la pocăință prin cuvintele sale. Sigur, însă, că un intelectual obișnuit cu rafinamentele nuanțate ale argumentației va fi nemulțumit de un astfel de discurs radical, dacă nu este convins mai întâi prin hrana cea mult nuanțată și profundă, administrată cu multă gingășie, dar fără compromis, din Sfinții Părinți.

În schimb un foșnet rafinat academic, ce declară că vrea să apere adevărul poate să fie și șoapta vicleană a unui șarpe gândit. Dacă mânia este strunită printr-o blândețe naturală sau educație impusă, avantajul este al vorbitorului, că nu se agită și este credibil, dar dacă mesajul este mincinos este păcat împotriva minții noastre, cu atât mai primejdios, cu cât este mai credibil prin blândețe.

Desigur că:

*Atâta adevăr se cuprinde în cunoștința fiecăruia, câtă siguranță îi dau blândețea, smerenia și dragostea.*³²

Este un indiciu, poate chiar unul mare.

Dar dacă se obține o blândețe, smerenie și dragoste artificiale prin mijloace psihologice, educaționale și chiar fățarnicii demonice și se pun în slujba minciunii, ce va fi atunci cu noi?

Cazuri de eretici politicoși, cu obiceiuri bune, au fost și vor mai fi, aceasta însă nu contează pentru Ortodocși, ci numai adevărul:

În cetatea Samosatelor, în locul Sfântului Evsevie a fost trimis de arieni un episcop cu numele Evnomie care cugeta cele arienești. Acela venind în cetate, nimeni nu i-a dat cinstea ce i se dădea unui episcop; pentru că n-a ieșit întru întâmpinarea lui nici un om, nici bogat, nici sărac, nici meșter, nici lucrător de pământ, nici bărbat, nici femeie, nici bătrîn, nici tînăr, nici măcar un copil, deoarece toți cetățenii erau dreptcredincioși și nu voiau să cinstească pe episcopul cel răucredincios, nici să se binecuvînteze de el și nici să-l vadă.

Deci, Evnomie a intrat în episcopie și a luat biserica sobornicească cu stăpînire împărătească. Oamenii, văzînd aceasta, nu se duceau la biserica aceea, neiubind pe ereticul care era într-însa arhiereu și nimeni nu mergea la el nici în casă, nici în biserică, nici la locuința arhierească. Astfel Evnomie nu ședea în episcopie decît numai cu cei care veniseră cu el. De el se povestește că, deși cu credința era rău credincios, însă la obicei era bun, blînd, răbdător, smerit și iubit de toți. Despre obiceiul lui cel bun se grăiește aceasta: Odată a intrat, după obiceiul acelei țări, în baia cea de obște ca să se spele. Slugile au închis ușa după el, ca să nu intre alți oameni acolo, unde se spăla episcopul. El, înțelegînd că mulți stăteau înaintea ușii, vrînd să se spele, a poruncit slugilor să deschidă ușa și să dea voie tuturor celor ce voiau să intre în baie să se spele împreună cu el.

Deci au intrat mulți, dar, văzînd pe episcop șezînd în scaldătoarea cea caldă, stăteau înaintea lui pentru cinste, iar el îndemna pe cine voiește să intre în aceeași scaldătoare, ei însă nu îndrăzneau. Evnomie, cunoscînd că pentru cinstea lui nu îndrăzneau să se spele, pentru aceea s-a mîhnit și a ieșit degrabă din baie, ca cel ce nu voia să se necinstească. Atunci oamenii care ieșiseră din baie, îndată au vărsat cea apă din scaldătoare ca fiind spurcată prin spălarea ereticului. Ei au spălat bine vasul, de spălarea ereticului și, încălzind altă apă, și-au făcut altă scaldătoare. Evnomie, aflînd de aceea și văzînd că nu poate să tragă la el nicidecum pe oamenii din Samosata, a lăsat episcopia și a plecat într-ale sale.

După plecarea lui Evnomie, arienii au trimis la Samosata alt episcop anume Luchie, vrăjmaș al oilor lui Hristos. Dar cetățenii i-au făcut și aceuia ca celui dintîi, adică nu l-au primit cu cinste. Deci, el petrecea în episcopie numai cu ai săi, neducîndu-se nimeni din oameni la dînsul, pentru că oile lui Hristos, deși erau fără păstor, însă, aducîndu-și aminte bine de învățătura lui, păzeau sfînta credință fără de prihană. Ei se îngreșeau de acel episcop eretic și aceasta o putem vedea din cele ce urmează. Într-o vreme mulți copii jucîndu-se pe uliță după obiceiul lor, aruncau cu mingea unul în altul. Episcopul Luchie, trecînd din întâmplare pe acolo, a căzut mingea între cai și a trecut pe sub careta episcopului; atunci copiii îndată au început a striga cu glas mare: "Mingea s-a spurcat cu ereticia, mingea s-a spurcat cu ereticia!" Episcopul,

³² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Volumul I, Ed. cit., p. 257.

auzind aceasta, a lăsat pe unul din slugile sale să vadă ce fac copiii și pentru ce strigă astfel. El a văzut cum copiii, au aprins un foc și cum aruncau mingea prin văpaie încoace și încolo, ca prin ardere să se curețe de ereticie.

Astfel că, nu numai oamenii cei în vîrstă, dar și copiii cei mici se îngreșeau de acel episcop eretic, care ca o urîciune a pustiirii ajunsese în locul cel de cinste. Luchie, aflînd de aceasta, n-a urmat blîndeților lui Evnomie, ci, umplîndu-se de mînie, pe mulți din dregătoria cea sfințită și care apărau dogmele cele dreptcredincioase i-a trimis în surghiuniri depărtate. Pe fericitul Antioh, nepotul Sfîntului Evsevie, bărbat ales între preoți, plăcut lui Dumnezeu, insuflat de Duhul Sfînt și iscusit în înțelepciunea cărților, l-a surghiunit la hotarele Armeniei, iar pe diaconul Evolghie, cel asemenea vestit între slujitorii Domnului, l-a gonit în pustia Oasimului, pentru care faptă n-a fost puțină mîhnire și scîrbă în cetatea Samosatelor.³³

Iată ce ne învață despre aceasta, foarte limpede, Sfîntul Ierarh Teodor al Edesei:

Oricine ni se împotrivește la împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, chiar de ar fi tatăl sau mama sau oricine, să ne fie vrednic de scîrbă și de ură; ca să nu ne auzim: „Cel ce iubește pe tatăl și pe mama sa sau pe altcineva mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine.”³⁴

Și avem confirmată aceasta de Sfînta Scriptură:

Psa 138:20 Aceștia Te grăiesc de rău, Doamne, și vrăjmașii Îți hulesc numele. 21 Oare, nu pe cei ce Te urăsc pe Tine, Doamne, am urât și asupra vrăjmașilor Tăi m-am mâhnit? 22 Cu ură desăvârșită i-am urât pe ei și mi s-au făcut dușmani.

Greu cuvînt pentru cei obișnuiți cu conceptul toleranței... dar el se completează cu cele de mai sus. Unii se manifestă mai tăios în scârba și ura lor duhovnicească, dar pot fi duhovnicești și nu te tulbură, ci te învață, iradiînd de fapt adevărata iubire, nu prin aparențele care înșală, ci în adîncul ei adevărat, care vrea să te scape cu orice preț de rătăcire.

Să dăm numai un mic exemplu de astfel de cuvînt, părut tăios, de la Sfinții Părinți. Și chiar este tăios, dar împotriva neroziilor și afirmațiilor prostești, chiar dacă pare a lovi în Origen:

Această absurditate face parte din neroziile lui Origen, care a susținut pre existența sufletelor. [...] Trupul și sufletul au fost făcute simultan și nu numai întâi unul și apoi celălalt, după cum în chip prostesc afirmă Origen.³⁵

Unii poate ar vrea să fie politic corecți față de Origen, să nu-l jignească nici în iad, și să nu îl contrazică prin a-i arăta că nu are dreptate, ca nu cumva să se mîhnească din cauză că este contrazis (mai ales că mulți îi doreau canonizarea, lupta pentru aceasta durînd 3 secole, până ne-a izbăvit de înșelare Sfîntul Sinod al 5-lea Ecumenic). Desigur, însă, că aceasta nu este în duhul Sfinților Părinți. Aceeași atitudine patristică, ar trebui să o avem și noi față de continuatorul lui Origen.

Așadar, pentru Ortodocșii autentici nu contează nimic mai mult decât adevărul... nici măcar stilul. Ei sunt preocupați doar de aceasta. Este adevărul specific al Românilor:

Știți iaste prea Sfinții tale, că Țara Rumânească, care să socotește de mathematici la treapta a 47 a Meridianului și a 45 a Ecvatorului să află întru aleasă parte a Evropei, trage un aer sănătos și suptire, să vecinește și cu neamuri care să laudă și să răsfață în științe filosofești. Toate aceste mijloace lesnicioase de a rădica și pre fiii Patriei aceștia la treptele laudelor de multe științe ale celorlalți evropeni, dar iar cu toate acestea lăcuitorii rumâni ai aceștii pázite de Dumnezeu țări nu s-au abătut a să zăbovi ceva într-acelea. Ei de când au priimit Lumina Dreptei Credințe, din zilele Marelui și Sfîntului Constantin Împărat, s-au îndeletnicit mai mult cătră întemeierea credinței în țara lor, după cum mărturisesc nu numai letopiseștele isprăvilor acestui neam, ci și multele feliuri de hrisoave ale fericitilor Domni ai aceștii țări.

Mulți tineri, aprinzându-se de rîvna folosului Patriei aceștia, au mers cu mari osteneți și primejdii la țări depărtate, ca să învețe în școale vestite, nu măestrii, nici măsurarea Pământului și a înălțimii, nici Astronomie, ci numai cât să cuvenia la apărarea și întărirea sfîntei creștinătăți; carii întorcându-se nu arăta alte lucruri mai cu fierbințeală, decât tîlmăcirea dumnezeștilor cărți, propoveduirea Evangheliei și bunele orânduiri ale sfîntei Besearici³⁶

³³ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiun/06-22-sf_evsevie_ep_samosatelor.html>, luni, 1 februarie 2016.

³⁴ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Volumul IV, Ed. cit., p. 204.

³⁵ Sfîntul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 132, 59.

³⁶ <<https://tipariturromanesti.wordpress.com/2015/09/30/triod-bucuresti-1798/>>, miercuri, 16 decembrie 2015.

Înțelepți sunt Românii, fiindcă adevărata libertate se obține prin aflarea și lucrarea adevărului:

Ioan 8:32. Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.

Părintele profesor Constantin Galeriu ne învață că „iubirea fără adevăr este o slabă vibrație sentimentală, iar adevărul fără iubire poate ucide”, dar și slaba vibrație sentimentală când este confundată cu adevărul poate da senzația de iubire duhovnicească ucigând prin neștiința adevărului și prin mândrie. După cum ne învață Sfântul Ierarh Nectarie, ecumeniștii (și lacșii în general) abuzează de iubirea fără de adevăr, pe eficiența puterilor și minunilor neținând cont de dogme ca și păgânii extrem orientalii, iar zeloții (și rigoriștii în general) pe adevărul fără iubire, ca și ereticii apuseni, care toate le constrâng dogmatic, negând minunile. Poate același lucru îl găsim și în extremele pietiste și raționaliste.

Indiferent cum am jongla filosofic, nu trebuie să uităm că *IIoan 4:8 Cel ce nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire.*, dar El este *Ioan 14:6. Calea, Adevărul și Viața*

Dacă am spune că Părintele Gheorghe Anițulesei reprezintă adevărul, poate că l-am jigni, fiindcă indiferent de stil, când mustră el o face și cu dragoste, inclusiv (sau mai ales) de Părintele Arsenie Boca, dorind să-l scape de imaginea exagerată păgubitoare veșnic pentru preacuvioșia sa, de responsabilitatea amăgirii unui neam întreg prin învățături și viață rătăcite privite ca sfințenie.

Dacă am spune că Părintele Mihai-Andrei Aldea reprezintă iubirea, poate că l-am jigni, fiindcă și sfinția sa se consideră apărător al adevărului și se străduie să-i slujească, chiar dacă nu-l înțelege, fiind dezinformată.

Bine ar fi ca cineva să expună problema ca un alt Părinte Profesor Dumitru Stăniloae fără compromis în privința adevărului, dar într-un mod delicat al iubirii. Dar un astfel de om se naște rar și se formează greu, este nevoie de multă suferință și harul Sfântului Duh. Harisma echilibrului, al dreptei socoteli și al lucrării lăuntrice echilibrate, în care se unește în piatra cea din capul unghiului Hristos și adevărul în cunoaștere și iubirea în acțiune, deja apare când ai trecut hotarul despătimirii și Însuși Hristos îți insuflă cuvintele direct, fără greșală. Dar pentru aceasta este nevoie de o mare suferință. Până atunci cei care se străduiesc să afle adevărul și să lucreze în el iubirea sunt datori cu toată smerenia posibilă, cu toată mila atinsă prin osteneală, să cerceteze Sfinții Părinți și să înțeleagă de la ei care este realitatea.

Până ne va dăruia Dumnezeu un alt Părinte Profesor Dumitru Stăniloae să ne pună în față realitatea fenomenului de la Prislop să încercăm să unim binele (din străduința de delicatețe a) Părintelui Aldea, cu adevărul (din străduința de cunoaștere a) Părintelui Anițulesei, ca să împlinim porunca întreagă a Sfintelor Scripturi și a nu ne dezbină între noi:

Efe 4:13 Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos. 14 Ca să nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățăturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin vicșugul lor, spre uneltirea rătăcirii, 15 Ci ținând adevărul, în iubire, să creștem întru toate pentru El, Care este capul - Hristos.

– n.n.]

O poziție radicală o găsim în cartea „Fenomenul Arsenie Boca”, scrisă de Pr. Anițulesei Gheorghe. Țin să îmi exprim aici dorințele cele mai bune față de Pr. Anițulesei Gheorghe și față de oricare alte persoane – în viață sau nu – care sunt cumva amintite, direct sau indirect, de rândurile mele. Le vreau tuturor binele și Dumnezeu să îi miluiască și să ne miluiască! Orice critică se referă la cele spuse ori scrise, nu atinge persoana și nu înseamnă că îmi îngădui eu vreo apreciere asupra altuia.

[Amin! Bogdaproste! Dar oare sfinția sa va realiza ceea ce își propune? Chiar cuvântul radical sugerează radicalismul islamic, deja ne introduce în miezul acuzațiilor sfinției sale l-a adresa Părintelui Gheorghe – n.n.]

Deci, voi folosi această broșură, foarte răspândită astăzi – „Fenomenul Arsenie Boca” – deoarece sintetizează majoritatea acuzațiilor aduse Părintelui Arsenie Boca.

[sunt alte scrieri mult mai complete. Această broșură, însă, este foarte scurtă și eficientă, de aceea irită. În plus este ușor de combătut, fiindcă te poți lega de stil, și, dacă nu te preocupă studiul adevărului, nu trebuie să te ostenești cu cercetarea, te poți arunca în a-ți spune părerea fără prea multă responsabilitate. Noi credem, având în vedere antecedentele studiilor Părintelui Aldea, că acesta este unul din motive – n.n.]

Țin să menționez aici o serie de informații și afirmații științifice făcute de Părintele Arsenie Boca și pe care cercetări ulterioare le-au infirmat. Aceste afirmații și informații științifice greșite sunt firești pentru fiecare epocă a cunoașterii umane. „Adevărurile științifice” din secolul al IV-lea cuprindeau lucruri ce i-ar face să râdă cu poftă pe savanții secolului al XIX-lea. Pe de altă parte, multe din „adevărurile științifice” ale secolului al XIX-lea au fost invalidate ulterior, unele chiar până la ridicol. Este firesc. Așa cum informațiile și afirmațiile științifice total depășite din „Dogmatica” Sfântului Ioan Damaschin nu aduc nici cea mai mică atingere sfințeniei sale, la fel nu pot fi invocate cele ale Părintelui Arsenie Boca împotriva sa. Pe de altă parte însă – și trebuie să spunem asta – ele ne arată și că orice om poate greși, inclusiv Părintele Arsenie Boca, dar și că trebuie cernut totul, după cum ne poruncește Legea lui Dumnezeu (cercetați toate, țineți ce este bine).

[Bine ar fi ca Părintele Aldea să cerceteze viața și învățăturile Părintelui Arsenie Boca după Legea lui Dumnezeu, cum ne sfătuiește. Dar, chiar în acest paragraf sunt două abateri de la această Lege. Prima este bârfirea Sfântului Cuvios Ioan Damaschin, care nu are nici o informație științifică greșită în Dogmatică. El, ca toți Sfinții Părinți, știe să folosească știința universal valabilă în latura contemplației naturale care nu greșește, doar ca un simbol pentru cele duhovnicești, trăgând din ea concluzii folositoare lăuntrice și care confirmă Sfânta Predanie (nu ca un material mai important decât Sfânta Tradiție pentru a conduce și schimba credința, după propriile păreri, deduse din știința trecătoare). A doua abatere a Părintelui Mihail-Andrei este că apără greșit pe Părintele Arsenie Boca, neînțelegând că greșeala sfinției sale nu este caducitatea științei (perimarea ei), ci faptul că nu se folosește de știință ca Sfinții Părinți, ci își întemeiază credința sa pe ea și ajunge la concluzii contrare Ortodoxiei, ghidându-se după păreri personale și vedenii mincinoase, după cum se vede clar din alăturarea vedeniilor Sfinților Părinți, vedeniilor celor amăgiți și vedeniilor sfinției sale. În această privință puteți citi în studiul de mai sus: *Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu și Viața Părintelui Arsenie Boca în lumina Sfinților Părinți*

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

(la care vom face referire de fiecare dată când pomenim de capitole) capitolele: *Despre împreunarea trupească; Din neascultător, amăgit de vedenii. Mai apoi, amăgitor prin false minuni; Vedeniile dese, cheia marilor regrese* care tratează pe larg aceste subiecte. – n.n.]

Ne întoarcem deci la sinteza amintită mai sus, sinteză despre care am spus că reprezintă o poziție radicală. De ce?

Deoarece chiar din prima pagină, fără o argumentație prealabilă, vorbește această lucrare de rău despre ucenicii Părintelui Arsenie Boca, „majoritatea... sunt slabi cunoscători ai dogmelor ortodoxe”, refuză să-i acorde persoanei despre care vorbește chiar și titlul de „preot” („ucenicilor lui A. Boca” este una dintre exprimări), folosește expresia „idolul lor”

(adică Părintele Arsenie Boca) – o dublă insultă, cu atât mai gravă cu cât este lipsită de orice argumentație inițială – etc.

[desigur că această lămurire despre nelămuririle Părintelui Aldea în legătură cu Părintele Arsenie Boca și Ortodoxia, nu are ca scop să facă un dosar de canonizare Părintelui Gheorghe Anițulesei. Nici sfinția sa nu ar vrea aceasta, în ruptul capului. Dorim să aflăm adevărul, mai presus de orice, fiind criteriul peste care nu se poate trece în privința unei canonizări autentice. Stilul Părintelui Gheorghe nu ne preocupă, ci dacă spune sau nu adevărul. Din acest punct de vedere, broșura sfinției sale este mai valoroasă decât anemicul articol al Părintelui Aldea, care din dorința de a apăra pe Părintele Arsenie Boca nu se sfiește, desigur din dezinformare, să negocieze cu adevărul, spre a se potrivi cu fenomenul Prislop. Dar nici aceasta nu este un subiect important, fiindcă nu este vorba de canonizarea Părintelui Mihail-Andrei, însă, având în vedere că atunci când este atacat un autor, credibilitatea informațiilor sale se clatină este important să vedem de ce Părintele Gheorghe a spus „majoritatea sunt slabi cunoscători ai dogmelor Ortodoxe”, de ce nu îl numește pe Părintele Arsenie Boca părinte și de ce folosește expresia „idolul lor”.

Prima remarcă arată, contrar a ceea ce vrea cu orice chip Părintele Aldea să ne convingă, că Părintele Gheorghe a studiat cu seriozitate fenomenul și are un puternic spirit de observație. Chiar Părintele Aldea, după cum am văzut și după cum vom vedea nu prea cunoaște dogmele Ortodoxe. Am văzut superficialitatea abordării unor probleme și învățături de bază în Ortodoxie (de pildă necunoașterea Sfințelor Scripturi și tâlcuirilor Sfinților Părinți), dar mai jos vom vedea că nici viața și învățăturile Părintelui Arsenie Boca nu prea le cunoaște, nici nu este lămurit cu învățătura Ortodoxă în probleme foarte importante, de o mare actualitate, de pildă faptul că nici un eretic, cât de moral ar fi, nu se poate mântui, chiar dacă este celebrul Francisc de Assisi. Pentru cineva hrănit cu texte gen *Cărarea Împărăției*, *Cuvinte vii* sau opiniile unor profesori care îl consideră pe Origen a nu fi chiar așa de anatema (sau că Sfinții au și ei ereziile lor sau că Francisc de Assisi este un Ortodox, chiar dacă neortodox, dar fiind printre latini totuși măcar ortodoxel, și având drăgălașele virtuți omenești dacă nu este Sfânt este cel puțin măcar un sfințișor, fiindcă așa ne învață... Ioan Savin și așa a fost părerea majoritară, până când spre necazul ecumeniștilor s-a publicat un text al Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov), criteriul de cunoaștere ale dogmelor Ortodox sunt precare și ciudate, pe care nu putem pune prea mult preț, dacă vrem să rămânem Ortodocși.

Noi folosim, mai întotdeauna apelativul „Părintele Arsenie Boca”, din respect față de preoția ce nu se ia de la cineva, indiferent de păcate, dacă ierarhul locului nu îl caterisește. Dar faptul că rămâne cu pecetea preoției nu îl ușurează, ci este o responsabilitate sporită în veșnicie a sfinției sale care îi crește povara păcatelor și învățăturilor greșite, cu cât amăgește pe mai mulți prin reclama care i se face. Ne folosim de această expresie datorită ascultării de duhovnicii noștri, care așa ne-au recomandat, ca să nu îl jignim pe sfinția sa și să nu îi tulburăm nici pe cititorii care au o imagine falsă, construită cu îndârjire și iscusință în timp îndelungat de cei ce nu iubesc adevărul. Ne mai sprijinim și pe hotărârea de reabilitare a Înalt Prea Sfințitului Părinte Dr. Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului, Prea Sfințitului Părinte Dr. Timotei Sevcicu Episcopul Aradului și Hunedoarei și Prea Sfințitului Părinte Dr. Laurențiu Streza Episcopul Caransebeșului.

Însă nu este incorectă nici varianta folosită de Părintele Gheorghe, având în vedere că preacuvioșia sa a fost oprit de la slujire, s-a lepădat de preoție și călugărie în închisoare mai întâi, în taină (ajungând la un compromis cu orânduirea comunistă), iar după ce i s-a ușurat în realitate această lepădare prin scenariul alungării de la Prislop (pentru a nu se face de răs public și a i se construi o imagine de martir, folosită azi în scopul canonizării), s-a lepădat apoi de ele oficial după 1964 (fiindcă nu s-a întors nici la călugărie, nici la preoție cum ar fi putut să o facă dacă și-ar fi dorit cu adevărat, mai ales că Maica Zamfira era rudă cu patriarhul Justinian Marina, care pe nimeni din cei ce și-au dorit real, dacă nu aveau abateri grave canonice, nu i-a lăsat fără călugărie sau preoție, nici măcar pe clericii dintre căpeteniile legionarilor – un exemplu celebru fiind Părintele Arsenie Papacioc). Vedeți capitolul: *Au păstrat cele trei voturi monahale?* De altfel hotărârea de reabilitare a Părintelui Arsenie Boca nu dezbate întreaga realitate a opririi de la preoție și a lepădării de călugărie a celor doi, ci are niște afirmații contradictorii și omisiuni în arătarea actelor și faptelor, fiind mai mult un gest de simpatie și

milă făcut de dragul Maicii Zamfira, din admirație personală față de Părintelui Arsenie Boca, decât o cercetare amănunțită și duhovnicească a problemelor ridicate de viața lor. Nu se pomenește de cauza opririi de la slujire, ci doar de alungarea din Mănăstire, subliniindu-se caracterul de gospodar și impactul pe care l-a avut asupra ucenicilor, neanalizându-se abaterile de la Sfintele Canoane și Dogme Ortodoxe.

Probabil că Părintele Gheorghe, fiind râvnitor al Sfintelor Scripturi, având în vedere gravitatea rățăcirilor Părintelui Arsenie Boca vrea să asculte de Mântuitorul care ne avertizează să nu cumva să numim părinți pe cei care se abat de la adevăr, fiindcă altfel ne facem fii ai lor, întrecând măsura răutății lor:

Mat 23:27 Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că semănați cu mormintele cele văruite, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morți și de toată necurăția. 28 Așa și voi, pe din afară vă arătați drepti oamenilor, înăuntru însă sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege. 29 Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că zidiți mormintele proorocilor și împodobiți pe ale dreptilor, 30 Și ziceți: De am fi fost noi în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui proorocilor. 31 Astfel, dar, mărturisiți voi înșivă că sunteți fii ai celor ce au ucis pe prooroci. 32 Dar voi întreceți măsura părinților voștri!

Cât în ce privește expresia idolul lor, ne-am lămurit că oricine nu urmează adevărul Sfinților Părinți este numit de Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur statuie fără viață, deci idol. De altfel, chiar la sfârșitul acestui cuvânt însuși Părintele Mihai-Andrei folosește termenul de idol în legătură cu Părintele Arsenie Boca. Probabil s-a folosit și sfinția sa de această broșură, lămurindu-se într-o mică măsură despre problematica atinsă.

Însă, mai este și o altă realitate pe care o surprinde Părintele Gheorghe Anițulesei: Sfintele Icoane trimit cinstirea la cel reprezentat pe ele și în final la Hristos, ale cărui mădulare sunt toți Sfinții. Idolii, dimpotrivă, opresc cinstirea pentru ei înșiși, iar Sfinții Părinți numesc idoli toate realitățile acestui veac care nu lasă mintea să se unească nemijlocit cu Hristos. Idolii simțirii, imaginației, falsei voiri a lui Dumnezeu, idolii teologiei, ba chiar lumina minunată a minții poate fi un idol, cum idol este și orice patimă. Așadar, toți Sfinții autentici, cinstiți în mod Ortodox, trimit slava la Hristos, având-L pe El ca centru în viața lor, același duh trimit și cinstitorilor ce vin la ei. Dimpotrivă, atât în mărturiile contemporanilor, cât și în învățăturile Părintelui Arsenie Boca centrul evlaviei se află pe sfinția sa, uitându-se de Sfinții Părinți, pocăință și Domnul nostru Iisus Hristos. În învățăturile scrise sfinția sa folosește Sfânta Tradiție, doar pentru a justifica avocătește și eronat păreri proprii greșite, prin răstălmăciri personale, iar în pictură, în locul chipului sfinților pictează chipul sfinției sale și mâinile (cel puțin) ale Maicii Zamfira. Aceste realități întunecate, l-au făcut pe râvnitorul Părinte Gheorghe să îl numească idol pe pictorul de la Drăgănescu.

În privința argumentației prealabile... broșura sfinției sale nu este un studiu, ci un semnal de alarmă. Cum este și răspunsul nostru de aici. Este firesc să nu înceapă treptat, științific, cu o argumentație construită după normele academice, ca să fie percutant, iar nu abstract ca la o ședință de partid provocând dormitare. În timp de luptă se sună din trâmbiță, nu se stă la taifas. Însă, în pregătirea acestei broșuri, Părintele Gheorghe a spus un cuvânt celebru, în care argumentează cu citate clare și mai treptat problemele ridicate de Părintele Arsenie Boca, arătând înțelegere și compasiune față de cei amăgiți, chiar dacă într-un stil mai răzășesc. Așadar broșura are o introducere. Și chiar dacă și introducerea păstrează stilul apologetic, nu trebuie să uităm că a apărut într-un context în care toată lumea era amorțită de hipnoza „marelui Sfânt incontestabil al Ardealului” și aveam nevoie de un strigăt puternic să ne trezească. Dacă ni se intona un cântec de leagăn, nu prea înțelegeam despre ce este vorba și adormeam mai adânc, trecând mai apoi la vise și... vedenii. Și cine știe unde am fi ajuns.

Acest cuvânt lămuritor despre nelămuririle Părintelui Mihai-Andrei Aldea și el nu se dorește de sine stătător, ci ca o concluzie a studiului pomenit mai sus. Altminteri cineva ar putea argumenta că nu dovedește nimic în prealabil, ci doar acuză. Nu este dorința noastră să acuzăm nici pe Părintele Arsenie Boca, nici pe Părintele Aldea, ci doar de a sublinia nelămurirea precucerniciei sale, datorată dezinformării, atât asupra fenomenului de la Prislop, cât și asupra Ortodoxiei. Ca cineva să înțeleagă cele spuse aici are nevoie să cerceteze cu seriozitate capitolele indicate, unde se arată cu texte din Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale,

puse față în față cu învățăturile Sfinților Părinți, cu picturi de la Drăgănescu, puse față în față cu Sfintele Icoane, și singur se va lămuri despre realitatea lucrurilor și lumina Ortodoxiei în legătură cu acest subiect. Adevărul nu se poate înțelege fără osteneala cercetării, doar prin răsfoirea unui scurt cuvânt apologetic: *Mat 7:7 Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.8 Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide.* Nici broșura Părintelui Gheorghe nu lămurește, decât pe cei care doresc Ortodoxia și treziți la cercetare, caută mai apoi cu osârdie adevărul după Sfinții Părinți, lămurindu-se. Adevărul nu se dă mură în gură.

Nici cuvântul Părintelui Mihai-Andrei Aldea nu este argumentat de fel. Sfinția sa preia cu alte cuvinte, mai mieroase și mai prudente, căci deja acum sunt împotriviți rătăcirii, toate păreri preconceptuate despre Părintele Arsenie Boca care plutesc pe i-net, de pe vremea când era portretul lui robot împăratul opiniilor. Părintele Aldea nu și-a argumentat serios nici o opinie, nici cu citate din Sfinții Părinți, nici cu citate din Părintele Arsenie Boca, iar când o face sporadic și anemic, o face trunchiat, precum se folosesc protestanții de Sfânta Scriptură, scoțând textul din context, după cum se potrivește cu ideea fixă ce o are mai dinainte.

Părintele Gheorghe, dimpotrivă, deși având un stil alert, citează de multe ori din exagerările ucenicilor și din faptele Părintelui Arsenie Boca, aducând și fotografii lămuritoare, ce grăiesc de la sine, atrăgând atenția asupra grozavei amăgiri din modelul de canonizare propus.– n.n.]

Deja la sfârșitul primului paragraf cititorul obișnuit [ce înseamnă obișnuit pentru Părintele Aldea? Obișnuit să nu cerceteze sau obișnuit să caute adevărul? – n.n.] este silit fie să-l creadă pe cuvânt pe Pr. Anițulesei Gheorghe, osândindu-l pe Părintele Arsenie Boca, fie să facă invers [crezându-l pe cuvânt pe Părintele Aldea Andrei-Mihai – n.n.]. Desigur, amândouă pozițiile sunt greșite. Dar sunt provocate implicit de autoritarismul și radicalismul textului [sau de manifestarea ascunsă a simpatiei, în spatele unei fețe zâmbitoare ce pare a lăsa libertatea de decizie, dar îndreaptă pe cititor nu spre cunoașterea adevărului (arătându-i și un argument și altul), ci spre propria idee preconceptuată (ascunzându-i argumentele contra și subliniind exagerat argumentele pro, desigur cu delicatețe și rafinament, ca să nu se prindă nimeni). Silirea diplomatică, a doua, este mai vicleană și mai eficientă. În realitate bine ar fi ca nimeni să nu fie silit de nimic, ci să se silească pe sine să slujească numai adevărului, fără idei preconceptuate. Suntem convingși că orice cititor Ortodox nu doar cu numele, ci din râvnă pentru adevăr, face așa, culegând ceea ce i se pare de folos, din orice scriere. Probabil Părintele Aldea este adeptul ideii că mintea poate fi pierdută sau câștigată fără participarea propriei alegeri, idee răspândită prin cei care cred în mântuirea automată, doar prin ritual automat, prin pelerinaje fără pocăință și prin înghițirea fără cercetare a scrierilor Părintelui Arsenie Boca (în viziunea lor mântuitoare automat, dacă le citești, fiindcă aparțin „Sfântului Ardealului”) – n.n.]

Mi-aș dori să putem trece toți peste asemenea ispite. Și, dincolo de tonul potrivit sau nepotrivit al broșurii „Fenomenul Arsenie Boca” să vedem care sunt acuzele și argumentele prezentate aici, ca parte a încercării de a dovedi ne-sfințenia Părintelui Arsenie Boca.

[Ar fi bine de trecut peste asemenea ispite, nu doar declarativ, ci și în realitate. Dar aceasta nu se face prin modificarea tonului, ci prin cercetarea cu osteneală, fără idei preconceptuate, a subiectului în lumina Sfinților Părinți. Broșura Părintelui Gheorghe nu vrea să dovedească ne-sfințenia Părintelui Arsenie Boca, ci să tragă un semnal de alarmă asupra gravei rătăcirii de la smerenie și de la Dreapta Credință, propagată prin manifestările și învățăturile înșelătoare de la Prislop. Că aceasta este o ne-sfințenie evidentă, este un element secundar, ceea ce interesează nu este starea Părintelui Arsenie Boca ci mesajul primejdios ce se crează în jurul sfinției sale. – n.n.]

1. „majoritatea ucenicilor lui A. Boca sunt slabi cunoscători ai dogmelor ortodoxe, și sunt necunoscători ai spiritualității practice a Sfinților Părinți” (p. 3)

Atât acest argument, cât și alte critici asemănătoare, sunt lipsite de orice putere de a spune ceva despre starea Părintelui Arsenie Boca. De la Sfântul Proroc Elisei și până la Domnul nostru Iisus Hristos, și de la Sfântul Apostol Ioan la Sfântul Ioan de Kronstadt, avem o mulțime nenumărată de învățători ai Adevărului cu mulți ucenici aflați departe de Acesta. Mai pe scurt, majoritatea celor care își spun „ucenici ai lui Christos” (adică toți cei care își spun „creștini”) sunt între destul de departe și foarte departe de Învățătura Fiului lui Dumnezeu. Ceea ce ne arată categoric faptul că starea ucenicilor nu mărturisește automat și general starea învățătorului.

[da, dacă învățătorul a fost al adevărului și ucenicii nu l-au urmat în adevăr și pilda lui launtrică. Dar dacă și învățătorul a predat o minciună atât teoretică, cât și practică, cu mască de adevăr, iar ucenicii urmându-l cu asiduitate pe el, devin la fel, starea lor ne spune multe despre învățătorul lor.

Dimpotrivă, când ucenicii se străduie să fie ca și învățătorul lor adevărat, devin adevărați și ei, buni cunoscători atât ai dogmelor Ortodoxe, cât și a spiritualității practice a Sfinților Părinți. Vezi ucenicii evlavioși ai Sfântului Prooroc Elisei (el însuși bun ucenic al Sfântului Prooroc Ilie), Sfântul Prohor și ceilalți ucenici minunați ai Sfinților Apostoli, ei înșiși ucenicii adevărați ai lui Hristos, vezi și pe cei care sunt cu adevărat creștini, urmând pe Domnul prin Sfinții Părinți, iar nu prin păreri personale. Sfântul Ioan de Kronstadt a avut și ucenici exagerați (ioaniții, ce se manifestau foarte asemănător cu arseniștii de la noi) pe care, însă, i-a pus să semneze că se leapădă de erezia lor (ce consta în ideea că Sfânta Treime S-a întrupat în Sfântul Ioan), pe când Părintele Arsenie Boca nu numai că a lăsat pe ucenici să creadă că este reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, dar a și dat el însuși (în scris, predici, picturi și induceri hipnotice) să se înțeleagă că așa este. Ucenicii ce seamănă cu învățătorii lor și urmează predania lor, sunt roadele lor, iar cei care nu seamănă cu învățătorii lor, și nu le urmează predania lor nu sunt roadele lor. Învățătorii adevărați se cunosc după roadele ucenicilor care le urmează, nu după roadele celor care nu le urmează. Părintele Arsenie Boca se cunoaște ca învățător înșelat după roadele ucenicilor care îi urmează, iar cei care nu îl urmează întru totul sunt cei care totuși mai cercetează Sfinții Părinți, dar nu știu că imaginea prezentată public a Părintelui Arsenie Boca este una falsă, care îi derutează. Ei nu sunt întru totul roadă a sfinției sale, ci mai au ceva de la Sfinții Părinți, care îi apără și vor ajunge, dacă sunt căutători sinceri ai adevărului, să afle și ei de marea amăgire a învățătorului lor, lepădându-se în timp și ei de vătămarea de la el. Câți admiratori nu a avut sfinția sa, înșelați de ce se spune despre el, dar care acum au început să se trezească, cercetându-i mai îndeaproape viața și învățăturile lui, în lumina Sfinților Părinți. Și noi facem parte din ei și ne bucurăm, mulțumindu-i lui Dumnezeu că ne-a arătat adevărul și nu ne-a lăsat să pierim într-o falsă evlavie și urmând un exemplu pierzător de suflet. Nu trebuie să uităm că și Origen, tatăl tuturor ereziilor, cel care a introdus păgânismul în creștinism, dându-i o mască ortodoxă, a avut și ucenici Sfinți (de exemplu Sfântul Grigorie Taumaturgul, care i-a fost învățăcel pe când încă Origen nu căzuse în eres), care au reușit să scape de influența nefastă a lui.

Practic cei care nu urmează învățătorii lor adevărați, ci doar se numesc în chip mincinos ucenici ai lor, devin mincinoși, necunoscători ai dogmelor Ortodoxe și necunoscători ai spiritualității practice a Sfinților Părinți, devenind diferiți de învățătorii lor. Ei sunt vinovați pentru neasemănarea cu dascălii lor.

În schimb, ucenicii osârdnici, care îl copiază pe Părintele Arsenie Boca, devin asemenea sfinției sale, necunoscători ai dogmelor Ortodoxe și a spiritualității practice a Sfinților Părinți. Ei și-au pierdut Ortodoxia tocmai prin asemănarea cu dascălul lor și copierea unui astfel de model pierzător de suflet.

Și aici (negând că necunoașterea Ortodoxiei de către ucenicii Părintelui Arsenie Boca, este consecința faptului că sfinția sa a fost un învățător neortodox), Părintele Mihai-Andrei Aldea se dovedește a propovădui învățături contrare Sfintei Evanghelii:

Matei 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. 16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărcini? 17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. 18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. 19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. 20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.

Un stareț renumit ne mărturisea că a avut mult de suferit atunci când ucenicii sfinției sale au fost la Prislop. Doar fiindcă mergeau acolo ca la un Sfânt, primul simptom era că deveneau intoleranți, apoi începeau să vorbească cu o mare siguranță de sine, ca niște prooroci, iar apoi începea să le alunece mintea pe lângă realitate, pierzând înțelegerea ei. Iar această rapidă schimbare, arată că nu numai învățăturile sfinției sale sunt dăunătoare, ci și duhurile care bântuie la mormântul său (dacă sunt lăsate să intre în suflet prin credința în el) fac ravagii, prefăcându-te din ce în ce mai mult în forma și conținutul celui admirat și primit în inimă ca și cum ar fi un Sfânt.

Iar dacă nu se trezeau la semnalele de alarmă ale duhovnicului, își pierdeau busola definitiv, transformându-și viața duhovnicească într-un supermarket cu minuni, simțiri și lacrimi fals umilicioase (care se înmulțeau direct proporțional cu creșterea arțagului).

În final, erau trântiți într-un hău de părere de sine în care nu mai putea fi vorba de adevărată pocăință, ci doar un slalom întunecat printre idei neclare desprinse din Căderea Împărăției – n.n.]

2. Părintele Arsenie Boca ar fi fost (prea) mândru (p. 3-6 ș.a.)

Îmi cer iertare, dar deoarece exprimările textului în această privință sunt și multe și, adesea, gratuit insultătoare, nu le-am reprodus ca atare. Ideea este însă extrem de clară.

Care sunt însă argumentele? Ei bine, afirmații pe care le găsim la mulți sfinți din Istoria Bisericii!

[aceasta este o părere personală a Părintelui Aldea, neargumentată în acest text cu nici un citat, neavând corespondent nici în realitate, ci fiind o strădanie a precucerniciei sale, din cele care le-a brodit „după ureche”, ca să găsească cu orice preț un argument de justificare. De dragul Părintelui Arsenie Boca se hulesc Sfinții că ar fi mândri ca și sfinția sa. Cum am văzut până acum, Părintele Mihai-Andrei nu este un bun cunoscător al Sfintei Predanii. Nicăieri, la nici un Sfânt, nu vedem o asemenea centrare pe sine, ca la Părintele Arsenie Boca. Toți Sfinții îl au pe Hristos ca centru, hrană, aer, lacrimă, nădejde și nu se fac ei centrul altora. Dar probabil, și aici, Părintele Aldea este dezinformată – n.n.]

Afirmații atribuite Părintelui Arsenie Boca de către diferiți martori și referitoare la puterea rugăciunii sale sau adâncimea legăturii sale cu Dumnezeu.

În această privință, este de amintit ceva foarte important. Pe de-o parte, avem într-adevăr în Patericul egiptean, invocat în „Fenomenul Arsenie Boca” sfinți care „după o viață de nevoință cereau pe patul de moarte timp de pocăință” (op.cit., p.4). Dar avem, tot acolo, și sfinți care erau siguri de mântuirea lor!

[Aici avem o gravă neînțelegere, cu consecințe extreme asupra vieții duhovnicești a Părintelui Aldea, care îi primejduiește viața lăuntrică a sfinției sale și a ucenicilor săi. Siguranța mântuirii sfinților este nădejdea lor în Hristos, ce nu depășea 50% din lucrarea lor (1Ti 2:3 *Că acesta este lucru bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, 4 Care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină.*), iar restul de 50% o reprezenta vederea îngrozitoare a nimicniciei și păcătoșeniei (Ioan 15:5 *Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.* 6 *Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard.* Luc 17:10 *Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram dator să facem.*). Cum se înclină (măcar cu o câtime de procent), într-un sens sau altul balanța dăm de mândrie sau deznădejde, amândouă capcane diavolești.

La Părintele Arsenie Boca, din acest punct de vedere, avem două mari probleme: siguranța 100% a mântuirii, și centrarea ei pe sine, iar nu pe Hristos, făcându-se pe sine model pictat și predicat, pentru toți.

Sfinții aveau pentru sine și pentru ceilalți ca model, centru și pildă doar pe Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos – n.n.]

Avem sfinți ce nu făceau minuni văzute, în afara vieții lor minunate. Dar și sfinți care mergeau pe apă, mutau munții din loc, alungau demonii pe față, vindecau bolnavii etc., etc.

[toți acești Sfinții, care făceau minuni doar siliți, din nevoile Bisericii, fugind de ele în mod obișnuit, nu se considerau pe ei ca o cauză a minunilor, ci se rugau lui Hristos ca unui Stăpân să le ajute, nu se purtau poruncitor, ca și cum ar fi ei înșiși Stăpânul și centrul lucrării minunate.

Nici unul nu a îndrăznit vreodată să facă afirmații atât de egoiste ca ale Părintelui Arsenie Boca:

Îmi spunea Părintele Arsenie că inima Sfinției Sale este la Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Sâmbăta, încă de când a fost zămislit în pântec de fericita mamă, Cristina. De copil zicea: „Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”. Așa îi vorbea Duhul Sfânt, Care era în el.

Nu pot să ascund bucuria aflării Sfintei Icoane a Maicii Domnului, la care s-a rugat Cristina, mama Părintelui Arsenie, și chiar Părintele Arsenie însuși, de mic copil. Pe dosul icoanei, care este din carton, se găsesc cuvintele scrise de Părintele Arsenie: Aceasta este icoana cea mai dragă a mamei mele, Cristina Boca. Privind la ea, la Maica Prea Curată, îi cerea cu lacrimi să-i dea și ei un băiat, și i-a dat, pe mine, Zian Boca, mai târziu Arsenie Boca.

Rugați-va și voi, toți cei ce o priviți pe Maica Cerului, pe Maica Precista, cum ne-am rugat și mama mea și eu. Amin și slavă” [...]

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „**Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult de-cât avioanele**”³⁷ (nici nu știm ce să facem privind la ridicolul unor astfel de afirmații făcute de draci în numele Maicii Domnului. Să râdem de credulitatea Părintelui Arsenie Boca și absurditatea unor astfel de afirmații? Sau să plângem de hula la adresa Maicii Domnului că ar fi așa superficială în graiurile Ei și de pierderea prin înșelare a sufletului pictorului de la Drăgănescu? – n.n.)

Un credincios din Ucea, când a fost la mănăstire la Sâmbăta, a spus că **Părintele Arsenie, înainte de a începe o predică, s-a urcat pe o masă și a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos ori vă sunt acuzator”** (noi știam că la dreapta lui Hristos, la judecata de Apoi stă Maica Domnului, mijlocitoare, apărătoare, nicidecum acuzatoare, rugându-se pentru noi, nicidecum ne stând la astfel de discuții vulgare, ca cele descrise de Părintele Arsenie Boca – n.n.). Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am să zic: „**Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!**”. **Așa v-am devenit acuzator, iar de folos vă sunt dacă faceți ce vă spun**”. Amin³⁸

Apo 12:10 Și am auzit glas mare, în cer, zicând: **Acum s-a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârâșul fraților noștri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua și noaptea.**

În hârtiile pe care le țin în mână Născătoarea de Dumnezeu și Înaintemergătorul, când îi faci pe dânșii [de-a dreapta și de-a stânga lui Hristos (împărat sau judecător), scrie] în hârtia Născătoarei de Dumnezeu: „**Fiule cel fără de început și Cuvinte al Dumnezeului celui viu, Mântuitorule, carele fără de început Te-ai născut din Tatăl și împreună ești cu Dânsul, și în anii cei mai de pe urmă, mai presus de minte, fără de sămânță Te-ai întrupat din mine, iartă păcatele (pentru care te rugăm) și împlinește rugăciunile maicii Tale!**”.

Iar în hârtia înaintemergătorului, (scrie): „**Și eu, Stăpâne, cu maica Ta cânt împreună, cu glas prietenesc, ca înaintemergător, Cuvinte: pe cei care cu scump sângele Tău i-ai răscumpărat fiind spânzurat pe cruce și înjunghiat fără de vină, cu aceștia, în dar, Te împacă iarăși, milostive Cuvinte, după obișnuita Ta iubire de oameni**”.

³⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

³⁸ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, pp. 124-125.

(Sau), [în filacteriul din mână, rugându-se (Fecioara) fiului său, scrie așa, cu litere roșii: „Primește rugăciunea maicii Tale, Milostive!“. Iar Hristos răspunde în litere negre: „O, maică, pentru ce ceri mântuirea oamenilor, că m-au întăritat spre mânie ?“. Prea Sfânta Fecioară zice: „Iartă-i, Fiul meu !“. Hristos zice: „Dar de ce nu se întorc?“. Prea Sfânta Fecioară zice: „Mântuiește-i în dar!“. Hristos zice: „Avea-vor izbăvire“. Prea Sfânta Fecioară zice: „Mulțumesc Ție, Cuvinte !“. Și în filacterul Înaintemergătorului, (din stânga lui Hristos), scrie așa: „Ascultat-ai, Mântuitorule, rugăciunea maicii Tale, ascult-o și pe a mea, a Botezătorului, Cuvinte: primește pe robii Tăi, pocăindu-se, și le dăruiește iertarea păcatelor!“].

Psa 44:11 Stătut-a împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată.

Vedeți... nu spune stătut-a Arsenie de-a dreapta Ta...

Și nu e de mirare, fiindcă sfinția sa ar fi doar un acuzator sau un pârâș, iar nu un apărător sau mijlocitor, fiind aspru, fără milă și în viață - când vădea la toți în mod public păcatele, ca un „bici al lui Dumnezeu” – n.n.).

„într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.

- Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!

- **Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt.**

Și a făcut slujba, atunci... ”³⁹

„Tu, dacă sunteți doi sau trei inși undeva, să povestiți despre mine, că eu sunt lângă voi și eu vă ascult și vă ajut Mântuitorul spune în Sfânta Evanghelie: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu sunt și Eu de față”

[Cumplită hulă, vedeți cum face o altă Evanghelie, în care el însuși ține locul Mântuitorului? Care din Sfinți a făcut așa, vreodată – n.n.]. La pag. 121, spunea pr. Arsenie: „**Când vorbiți de mine eu sunt între voi**” (Chiș Aurelia). Cumplită smerenie mai avea. Pag. 125: înainte de a începe o predică s-a urcat pe o masă și a zis: „Când va judeca Dumnezeu lumea eu am să fiu la dreapta Lui (siguranță sectară sau poate credea că a luat locul lui Hristos ca ereticul Francisc de Assisi) și atunci ori vă sunt de folos, ori vă sunt acuzator”. În cartea Mărturii din Țara Făgărașului, pag. 12: „Ne spunea părintele că ne știe toate păcatele noastre și ale neamului nostru, că a vorbit cu sfinții pe care îi pictează” (pr. Todor Nichifor - Sibiu). Pag. 50... „Zicea părintele: Mă, io văd prin voi până la al treilea neam” (Ierod. Ieronim Coldea). Pag. 117: „**Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo**” [încă un semnal că se credea reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, care, în realitate, stă în rai, așteptând venirea lui antihrist, vedeți capitolul: Despre reîncarnare – n.n.] în cartea Noi mărturii despre pr. Arsenie Boca, pag. 65: „Dacă plec, vă ajut mai mult!” Pag. 118: „**Mi-a spus că de sus ne va ajuta mai mult decât de jos și să-l chemăm așa: «Preot monah Arsenie, trimite-mi duhul tău paznic și dă-mi sănătate și liniște. Depărtează de la casa mea necazurile și suferințele că ai Duh Sfânt.»**” (Chiș Aurelia - Boiu, Mureș). Urmează să auzim că și-a făcut singur acatistul când era în viață.

Atenție: când ne rugăm unui Sfânt autentic, intrăm în contact cu Cerul; când ne rugăm unui înșelat - intrăm în contact cu iadul.

În cartea Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu> pag. 68: „...Mă Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo, că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe pr. Iosif Trifa” (Mărioara Steluța Hlibițchi). Când; am citit asta, am spus că a avut și Ardealul un papă care scoate din iad când vrea el. Suspectă este și evlavia lui A. Boca față de Iosif Trifa.⁴⁰

Să nu hulim pe Sfinți că ar fi mândri, doar pentru a scoate basma curată pe Părintele Arsenie Boca, ca să nu devenim hulitori ai Sfântului Duh, fără a mai putea fi iertați nici în veacul de

³⁹ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

⁴⁰ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 3-5.

acum, nici în cel viitor! *Mat 12:30 Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu adună cu Mine risipește. 31 De aceea vă zic: Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta. 32 Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie. 33 Ori spuneți că pomul este bun și rodul lui e bun, ori spuneți că pomul e rău și rodul lui e rău, căci după roadă se cunoaște pomul.*

Dar ne întrebăm, dacă Părintele Mihai-Andrei Aldea a citit broșura pe care o critică, înseamnă că a citit și aceste cuvinte de mai sus, care îi aparțin Părintelui Arsenie Boca. Atunci cum a putut să mai creadă că ar fi Părintele Arsenie Boca vreun Sfânt sau că vreun Sfânt s-a manifestat așa vreodată? Ce criterii despre sfințenie are sfinția sa? Și dacă este așa de dezinformată încât să nu știe că sfințenia înseamnă un ocean de smerenie, cum mai poate da sfaturi la alții? Și, înseamnă că nu a citit nici o viață de Sfânt autentic, nici Patericul (sau poate le-a citit fără discernământ, doar pe diagonală, căutând justificări pentru maestrul său, cu ochi de îndrăgostită ce nu găsește prihană la iubitul său. Dar astfel de ochi nu este cuviincios a avea decât pentru Hristos mirele Bisericii) dacă a putut crede că vreun Sfânt a avut o astfel de înfricoșată mândrie – n.n.]

Este cel puțin interesant faptul că românii îi acceptă liniștiți pe acești sfinți, doar pentru că nu sunt români!

[aici nu este vorba de anti românism. Cu toții acceptăm sfințenia Sfântului Cuvios Ioan Iacov Hozevitul, cu toții așteptăm recunoașterea sfințeniei Părintelui Cleopa⁴¹ și suntem chiar bucuroși că sunt Români. Considerăm că smerenia noastră a ascuns multă vreme pe Sfinții noștri pe care îi iubim și cinstim, fără a avea nevoie de recunoașteri oficiale internaționale. Ei sunt modele de Ortodoxie autentică, mărturisite de Dumnezeu, de adevărul propovăduit de ei și de lucrarea lămurită de pocăință. Românii nu vor să îi aibă pe Sfinți în calendare, ci în inimă și să le urmeze pocăința. Ce folos este pentru vreun Român că sunt canonizați toți Românii, dacă el nu se pocăiește. Și ce lucrare are Hristos în el, dacă se pocăiește cu seriozitate, adică devine Sfânt, chiar dacă nu este canonizat nici un Român. Sigur că avem nevoie de modele și canonizarea tocmai aceasta este, a arăta că omul acela a fost un model de Ortodoxie și pocăință autentice. Dar dacă se canonizează un înșelat... vai nouă ce pierdere pentru Românii care nu vor avea discernământ și îl vor copia, înșelându-se și ei.

Nu antiromânismul respinge falsa sfințenie a Părintelui Arsenie Boca, ci anti ortodoxia sfinției sale respinge canonizarea și românismul, chiar dacă e Român, după mamă. Mai mult, noi credem că Românii sunt prin fire aplecați spre adevăr și sfințenie, astfel că Părintele Arsenie Boca nu are nici o scuză, că s-a comportat exact invers, din alegerea rea a sfinției sale de a nu fi un Român autentic smerit. Dragostea de Români adevărată respinge învățăturile scrise și pictate, cât și comportamentul sfinției sale, care îl arată mai degrabă indian și german, fiindcă a propovăduit hinduismul și uniatismul, ca nu cumva Românii să-și piardă identitatea și să devină uniați și hinduși, pierzând Ortodoxia care este adevărata credință definitivă pentru un Român adevărat.

Probabil că pentru Părintele Mihai-Andrei Aldea, care consideră rockerii sataniști a fi români Ortodocși adevărați, și ucenicii Părintelui Arsenie Boca (care practică un ecumenism și hinduism mascat în Ortodoxism) sunt Români și Ortodocși adevărați. Dacă autorul acestui articol are astfel de criterii de apreciere a Ortodoxiei și Românismului, nu ne mai miră nimic. – n.n.]

Ceea ce ne duce la o altă acuzație asemănătoare cu aceasta:

⁴¹ Recunoaștere întârziată tocmai de sminteala provocată de falsa sfințenie a Părintelui Arsenie Boca. Ecumeniștii doresc să fie canonizat împreună cu Părintele Cleopa pentru a ne deruta că ar fi la fel. Ei vor să se folosească de mireasma Sfinților Părinți din învățăturile starețului de la Sihăstria pentru a acoperi damful ereziilor pictorului de la Prislop.

3. Părintele Arsenie Boca făcea prea multe minuni, avea prea multe daruri. (citat „Nu pare oare suspect faptul că A. Boca [sic!] avea atâtea daruri... ?”).

O afirmație asemănătoare am auzit-o odată și față de Sfântul Nectarie, învinuit și el că face prea multe minuni. Doar că era o opinie izolată a unui om care abia venise la Biserică și care a fost, totuși, exprimată cu prudență și decență. Chiar și termenul de „Sfântul Nectarie” a fost întrebuițat de persoana în cauză.

[Cu toate acestea Sfântul Ierarh Nectarie nu face atâtea minuni ca... Părintele Arsenie Boca, dar nu în sensul înțeles de Părintele Aldea, fiindcă Părintele Gheorghe nu se referea la vreo statistică, multele minuni nu însemnând un număr de x, mai mare ca y. Prea multele minuni se referă la faptul că tot accentul mesajului sfinției sale și tot scopul pentru care este căutat de mase și propovăduit prin mass-media constă numai în multele minuni, care precis vin la toți, în mod automat, doar prin deplasarea la Prislop.

Minunile făcute de toți Sfinții, inclusiv de Sfântul Ierarh Nectarie, nu pun accentul pe... minuni. Ele nu se produc instantaneu, nu rezolvă toate problemele în mod magic, automat, nu sunt ele căutarea și scopul cinstitorilor de sfinți, ci sunt un dialog cu sufletul necăjit plin de libertate (uneori chiar însoțit de refuz). Minunile Sfinților nu sunt făcute pentru ca omul nevoiaș să își rezolve doar problemele, ci și cauzele mai profunde care le-au produs, pentru a afla nu o comoditate în viața de aici, ci a-și găsi sensul, a înțelege realitatea, a-și schimba mintea și mentalitățile (pocăința) și a-și spori răbdarea în Hristos, deci a afla credința mântuitoare pentru viața cea veșnică.

Iată care este chiar mesajul Sfântului Ierarh Nectarie, din primul său Acatist, în acest sens:

Minunile si ajutorul tău ne-au făcut si pe noi, ticăloșii si scârbiții, sa te chemam sa ne vii in ajutor. Am auzit ca trupul tău a rămas neputrezit, pentru a întări in noi credința in înviere. Am auzit si ca, din dragoste pentru poporul credincios, mai apoi L-ai rugat pe Dumnezeu ca binecuvântarea sfințelor tale moaște sa se răspândească in toata lumea. Știm, o, alesule ierarh, de mulțimea tămăduirilor pe care le-ai făcut, nou doctor fără-de-arginti arătându-te. Nu cunoaștem nici suferință si nici durere pe care sa nu le poți alina. Nu cunoaștem nici o boala căreia tu sa nu ii poți aduce tămăduire, daca tămăduirea este spre mântuirea celor ce se roagă ție. Dar mai mult decât atât, nu numai ca ai tămăduit boli despre care doctorii ziceau ca nu pot fi tămăduite, ci si pe mulți bolnavi i-ai ajutat sa se întărească in credința si in răbdare, si sa ia plata de la Dumnezeu pentru osteneala lor. Si aceștia, fără sa primească tămăduirea trupei, au primit tămăduirea sufletească si i-au mulțumit Domnului ca prin ghimpele bolii au fost aduși de la iubirea acestei lumi la iubirea celor sfinte, de la calea cea larga a patimilor la calea cea îngusta a mântuirii.⁴²

Acesta este modelul Evanghelic al minunilor, totul pentru credință spre a dobândi mântuirea, iar, dacă este nevoie, chiar un refuz sau o smerire:

Mat 15:22 Și iată o femeie cananeiancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon. 23 El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt; și apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozește-o, că strigă în urma noastră. 24 Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel. 25 Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă. 26 El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. 27 Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor. 28 Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Mântuitorul și Sfinții Apostoli, ca toți Sfinții, pun cuvântul Adevărului mai presus de minune. Minunea întărește cuvântul Adevărului, nu-l înlocuiește. Vedem, însă, că la Părintele Arsenie Boca se petrece un fenomen mai grav, minunea întărește cuvântul sfinției sale care, însă, îl contrazice cuvântul Adevărului. Deci la Prislop minunea contrazice cuvântul Adevărului.

⁴² <<http://sfantulnectarie.ro/HTML/BARA%20MENIURI/acatist.html>>, miercuri, 10 februarie 2016.

1Co 12:28 Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor.

Mai întâi i-a pus pe Apostoli, apoi pe prooroci, ca să înțelegem că adevăratele proorocii nu contrazic învățătura apostolică, adică a Ortodoxiei. Mai întâi i-a pus pe învățători, apoi pe cei care au darul de a face minuni, ca să înțelegem că minunile trebuie să confirme învățătura Sfintei Predanii și sunt mai puțin importante ca dobândirea înțelepciunii prin Adevăr.

Nu numai atât, dar minunile Sfinților au caracter Ortodox, ale Părintelui Arsenie Boca au caracteri păgân. Pentru a vedea la modul cel mai concret acest lucru vă recomandăm capitolele: *Minunile Părintelui Arsenie Boca au caracter păgân, Vădirea sursei vedeniilor, Din neascultător, amăgit de vedenii. Mai apoi, amăgitor prin false minuni, Moartea Părintelui Arsenie Boca, Poate fi canonizat? – n.n.]*

Dincolo de exprimarea radicală, izbitoare, să reținem faptul esențial că Duhul împarte darurile după cum voiește. Nici lipsa minunilor nu înseamnă lipsa sfințeniei, nici prezența „prea multor minuni” sau daruri. Dumnezeu este Cel care știe câte daruri se împart, cum și cui.

Dacă – subliniem, dacă – un om este de la Dumnezeu și știe ce daruri a primit și ce poate face cu ele se prea poate să le amintească atunci când este nevoie. De pildă atunci când trebuie să scoată un om din întristare, deznădejde, tulburare.

[ce învățătură putredă. Nici măcar Mântuitorul nu amintea de darurile sale, El întotdeauna se smerea spunând că nu sunt lucrările Lui, ci ale Tatălui. Pe oamenii întristați, deznădăjduiți și tulburați îi scotea din acestea prin marele cuvânt smerit de încurajare, punându-se pe Sine chiar sub omul căzut:

Mar_5:34 Iar El i-a zis: Fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace și fii sănătoasă de boala ta!

Luc_7:50 Iar către femeie a zis: Credința ta te-a mântuit; mergi în pace.

Luc_8:48 Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.

Cum să fi făcut Sfinții autentici altfel?

Mat 6:1 Luați aminte ca faptele dreptății voastre să nu le faceți înaintea oamenilor ca să fiți văzuți de ei; altfel nu veți avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri. 2 Deci, când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și pe ulițe, ca să fie slăviți de oameni; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor. 3 Tu însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, 4 Ca milostenia ta să fie într-ascuns și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. 5 Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii cărora le place, prin sinagogi și prin colțurile ulițelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor. 6 Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție.

Ioan 10:32 Iisus le-a răspuns: Multe lucruri bune v-am arătat vouă de la Tatăl Meu. Pentru care din ele, aruncați cu pietre asupra Mea? 33 I-au răspuns iudeii: Nu pentru lucru bun aruncăm cu pietre asupra Ta, ci pentru hulă și pentru că Tu, om fiind, Te faci pe Tine Dumnezeu. 34 Iisus le-a răspuns: Nu e scris în Legea voastră că „Eu am zis: dumnezei sunteți?” 35 Dacă i-a numit dumnezei pe aceia către care a fost cuvântul lui Dumnezeu - și Scriptura nu poate să fie desființată - 36 Despre Cel pe care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume, voi ziceți: Tu hulești, căci am spus: Fiul lui Dumnezeu sunt? 37 Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu credeți în Mine. 38 Iar dacă le fac, chiar dacă nu credeți în Mine, credeți în aceste lucrări, ca să știți și să cunoașteți că Tatăl este în Mine și Eu în Tatăl.

Rom 15:15 Și v-am scris, fraților, mai cu îndrăzneală, în parte, ca să vă amintesc despre harul ce mi-a fost dat de Dumnezeu, 16 Ca să fiu slujitor al lui Iisus Hristos la neamuri, slujind Evanghelia lui Dumnezeu, pentru ca prin osul neamurilor, fiind sfințit în Duhul Sfânt, să fie bine primit. 17 Așadar, în Hristos Iisus am laudă, în cele către Dumnezeu. 18 Căci nu voi cuteza să spun ceva din cele ce n-a săvârșit Hristos prin mine, spre ascultarea neamurilor, prin cuvânt și prin faptă, 19 Prin puterea semnelor și a minunilor, prin puterea Duhului Sfânt, așa încât de la Ierusalim și din ținuturile de pîmprejur până la Iliria, am împlinit propovăduirea Evangheliei lui Hristos,

1Co 1:24 Dar pentru cei chemați, și iudei și elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. 25 Pentru că fapta lui Dumnezeu, socotită de către oameni nebunie, este mai înțeleaptă decât înțelepciunea lor și ceea ce se pare ca slăbiciune a lui Dumnezeu, mai puternică decât tăria oamenilor. 26 Căci, priviți chemarea voastră, fraților, că nu mulți sunt înțelepți după trup, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de bun neam; 27 Ci Dumnezeu și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari; 28 Dumnezeu și-a ales pe cele de neam jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, 29 Ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. 30 Din El, dar, sunteți voi în Hristos Iisus, Care pentru noi S-a făcut înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințire și răscumpărare, 31 Pentru ca, după cum este scris: „Cel ce se laudă în Domnul să se laude”.

1Co 13:4 Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește.

Însă Părintele Arsenie Boca se lauda și unii (necunoscând cum este adevărata viața de sfințenie) îl primesc ca pe un Sfânt:

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi.

2Co 10:12 Căci nu îndrăznim să ne numărăm sau să ne asemănăm cu unii care se laudă singuri; dar aceia, măsurându-se și asemănându-se pe ei cu ei înșiși, nu au pricepere.

– n.n.]

A, dacă un om spune că poate face de la Dumnezeu cutare și cutare lucru, și se dovedește mereu mincinos, putem spune că este în înșelare. Dar dacă un om chiar face ceea ce spune, de ce l-am desconsidera? Așa au făcut mulți sfinți în istorie, de la unii dintre prooroci și până la Sfântul Apostol Pavel, dar nu numai. Putem da numeroase pilde, atât din Biblie cât și din Viețile Sfinților și multe alte lucrări. Dar credem că cine vrea să caute le va găsi singur și se va bucura de ele.

[niciodată Părintele Mihai-Andrei Aldea nu citează în sprijinul falselor sale afirmații întâmplări sau cuvinte ale Sfinților, fiindcă s-ar vedea prea izbitor diferențele, mult mai mari decât falsele asemănări, evidente și pentru oamenii simpli, nu numai pentru cei iscusiți în discernământ. Tocmai în viețile Sfinților găsim că și vrăjitorii făceau multe minuni și se țineau de cuvânt ori de câte ori promiteau ceva, unii chiar și după moarte (cum erau Iani și Iamvri), până erau descoperiți ca vrăjitori de Sfinții Ortodocși sau opriți de Însuși Dumnezeu pentru a se arăta Adevărul. În capitolele despre minunile Părintele Arsenie Boca autorii studiului au citat cu multă amănunțime cazurile de minuni ale Sfinților și cele făcute de falșii Sfinți, vrăjitori, amăgiți și amăgitori.

Criteriul Ortodocșilor nu este minunea, ci adevărul (vedeți capitolul *Minunile pentru necredincioși, Adevărul pentru Ortodocși*)

Și spunem aceasta deoarece, după Sfânta Scriptură și Sfinții Apostoli nu minunile sunt importante, deoarece și satana le poate face (și vindecări, și mutarea în nălucire a munților și învierea în nălucire a morților și se laudă cu ele din rășputeri). Adevărata valoare a preotului este să propovăduiască dreapta credință prin viața și învățăturile sale luate din Sfânta Predanie:

Deut 13:1

Pedeapsa proorocilor mincinoși.

„De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, 2 Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim acelora, 3 Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale celui văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeul vostru, ca să afle de iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Domnului Dumnezeului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți. 5 Iar pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeul vostru, Cel ce v-a scos din pământul Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, dorind să te abată de la calea pe care ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să mergi; pierde dar răul din mijlocul tău.

Cartea VIII: Despre harisme, hirotonii și canoanele bisericești:

I. Că harismele vindecărilor și celorlalte semne nu sunt date spre folosul celor ce le lucrează, ci pentru încredințarea necredincioșilor, și că nu e nevoie ca orice credincios să facă semne

1 Când Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a predat marea taină a dreptei-credințe/bunei-cinstiri [1 Tim 3, 16] și i-a chemat pe păgâni la cunoașterea Unului și Singurului Dumnezeu adevărat — cum spune El însuși când mulțimea pentru mântuirea celor ce au crezut: „Am arătat Numele Tău oamenilor, am săvârșit lucru pe care Mi l-ai dat [Ioan 17, 6, 4], și când spunea Tatălui despre noi: „Părinte sfinte, deși lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia Te-au cunoscut” [In 17. 25], ca și cum eram desăvârșiți —, **ne-a vorbit tuturor împreună despre harismele care vor fi date de la El prin Duhul Sfânt: „Iar celor ce cred le vor urma aceste semne: în numele Meu vor alunga demoni, vor grăi în limbi noi, vor lua în mâini șerpi și chiar dacă vor bea vreo băutură de moarte, nu-i va vătăma, își vor pune peste bolnavi mâinile lor și se vor face bine” [Mc 1 – 2]**

2. **Aceste harisme fiind date mai întâi nouă, apostolilor care urma să vestim Evanghelia la toată creația [Mc 16, 15], după aceea au fost dăruite în chip necesar și celor ce au crezut prin noi, nu spre folosul celor ce le lucrează, ci spre înduplecarea necredincioșilor, ca pe cei pe care nu i-a convins cuvântul pe aceștia să-i înduplece puterea semnelor.**

3 **Fiindcă semnele nu sunt pentru noi, credincioși, ci pentru cei necredincioși [I Co 14, 22] dintre iudei și păgâni, fiindcă nici izgonirea de demoni nu e spre folosul nostru, ci al celor curățiți prin lucrarea lui Hristos, cum arată însuși Hristos Care ne povățuiește spunând: „Nu vă bucurați că duhurile ascultă de voi, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în cer” [Lc 10, 20], întrucât primul lucru se face prin puterea Lui, al doilea însă se face prin bunăvoința și sânguința noastră, evident ajutați de El.**

4 **Nu este deci necesar ca orice credincios să scoată demoni, să învie morți sau să grăiască în limbi, ci numai cel învrednicit de o harismă pentru o cauză utilă mântuirii necredincioșilor, care de multe ori sunt înduplecați nu de argumente și demonstrații, ci de lucrarea semnelor, atunci când ele sunt vrednice de mântuire.**

5 **Fiindcă nu toți necredincioșii sunt întorși de minuni, martor e însuși Dumnezeu când spune în Lege: „în alte limbi și cu alte buze voi grăi cu poporul acesta și tot nu vor crede” [1 i - . Is 28, 11-12],**

6 **Pentru că nici egiptenii n-au crezut în Dumnezeu [Ieș 3- 14]- deși Moise a făcut atâtea semne și minuni, nici mulțimea iudeilor n-a crezut în Hristos Care, ca Moise, a vindecat toată boala și toată neputința [Mt 4,23] nici pe aceia nu i-a convins toiagul însuflețit și devenit șarpe, nici mâna devenită albă, nici Nilul preschimbat în sânge, nici pe aceștia nu i-au înduplecat orbii care văd, ologii care umblă și morții înviați [11, 5]; celui dintâi lui Moise] i s-au opus Iani și Iamvri [2 Tim 3, 8], iar celui din urmă [lui Hristos] Ana și Caiafa [In 18, 13-14].**

7 **Astfel nu pe toți îi înduplecă semnele, ci numai pe cei care au deja o bună dispoziție și pentru care Dumnezeu bine-voiește ca un Econom înțelept să săvârșească niște puteri, nu prin puterea oamenilor, ci prin voința Lui.**

8 **Acestea le spunem pentru ca aceia care au primit unele harisme să nu se înalțe împotriva celor ce nu le-au primit.**

9. **Iar harisme le numim aici pe cele care se arată prin semne, pentru că nu este om care a crezut în Dumnezeu prin Hristos Care să nu fi primit vreo harismă duhovnicească [Rm 1, 11].**

10 **Fiindcă însuși faptul de a fi fost eliberat de necredința politeistă și de a crede în Dumnezeu Tatăl prin Hristos e o harismă a lui Dumnezeu, la fel și faptul de a lepăda vâlul iudaic [2 Co 3, 13] și a crede că prin bunăvoința lui Dumnezeu [Fiul] Cel Unul-Născut mai înainte de veci S-a născut în timpul din urmă dintr-o Fecioară fără legătură cu un bărbat, că a viețuit ca un om fără păcat plinind toată dreptatea [Mt 3, 15] Legii, că, tot prin îngăduința lui Dumnezeu Cuvântul, Dumnezeu a răbdat cruce disprețuind rușinea [Evr 12, 2] și că a murit, a fost îngropat și a înviat după trei zile, și rămânând împreună cu apostolii patruzeci de zile [FA**

1, 3] și plinind toată rânduiala, a fost înălțat de la ochii lor [Mc 16, 19] la Dumnezeu și Tatăl Care L-a trimis.

11 Cine crede acestea nu în chip simplu și fără rațiune, ci cu judecată și încredințare certă, acela a primit o harismă de la Dumnezeu, asemenea și acela izbăvit de orice erezie.

12. Prin urmare, nimeni din cei care fac semne și minuni să nu judece pe vreunul din credincioși că nu s-a învrednicit să le lucreze; fiindcă harismele lui Dumnezeu date de El prin Hristos sunt diferite, și tu ai primit una, iar acela alta: pentru că **unul a primit cuvântul înțelepciunii sau cunoașterii sau al discernământului duhurilor [1 Co 12, 8. 10] o preștiință a celor viitoare, un cuvânt de învățătură sau o neținere de minte a răului sau o înfrânare legiuită.**

13 Căci nici Moise, omul lui Dumnezeu [Deut 33, 1], când a săvârșit minunile în Egipt, nu s-a ridicat împotriva celor de o seminție cu el și, deși a fost numit Dumnezeu [Ieș 7, 1], nu s-a trufit împotriva profetului său, Aaron.

14 Dar nici Isus al lui Navi, care a condus după el, deși în lupta cu iebusiții, a oprit soarele în Gabaon și luna în valea Ailon [Ios 10, 12] pentru că ziua nu-i ajungea pentru biruință, totuși nu s-a înălțat împotriva lui Finees sau Caleb. Nici Samuel, care a făcut atâtea lucruri uimitoare nu l-a nesocotit pe iubitul de Dumnezeu David, deși amândoi au fost profeți, unul arhiereu, iar celălalt rege.

15 Și deși în Israel erau mii de sfinți care nu și-au plecat genunchiul lui Baal [3:19, 18], numai Ilie și ucenicul lui Elisei au ajuns făcători de minuni, dar Ilie nu l-a luat în răs pe economul Avdie care era temător de Dumnezeu [3 Rg 18], dar nu făcea semne, nici Elisei nu l-a trecut cu vederea pe învățăcelul său care tremura în fața vrăjmașilor [4 Rg 6, 15-16].

16 Nici înțeleptul Daniil care a fost izbăvit de două ori din gura leilor 6; 14, 31¹²], nici cei trei copii în cuptorul de foc [Dan 3] nu i-au nesocotit pe ceilalți de o seminție cu ei, căci știau că au scăpat de acele lucruri cumplite nu prin puterea lor, ci prin tăria lui Dumnezeu și așa au săvârșit semne și au fost eliberați din dificultăți.

17 Așadar nimeni din voi să nu se înalțe împotriva fratelui, chiar dacă e profet sau făcător de minuni, căci **dacă n-ar mai fi nici un necredincios, toată lucrarea semnelor ar fi de prisos. 18 Fiindcă a fi bine-credincios ține de bunăvoința cuiva, iar facerea de minuni de puterea celui care le lucrează: primul lucru ne privește pe noi, al doilea pe Dumnezeu Care le lucrează din motivele pe care le-am spus mai sus.**

19 Prin urmare, nici împăratul să nu-i nesocotească pe generalii aflați sub el, nici stăpânitorii pe supuși, căci dacă n-ar exista cei stăpâniți, stăpânitorii ar fi de prisos, iar dacă n-ar exista generali, împăratul n-ar putea sta.

20 Dar nici episcopul să nu se înalțe împotriva diaconilor sau prezbiterilor, nici prezbiterii împotriva poporului, căci alcătuirea adunării e și din unii și din alții.

21 Fiindcă episcopii și prezbiterii sunt preoții cui? Iar laicii sunt laicii cui? **Faptul de a fi creștini ține de noi, dar faptul de a fi apostoli sau episcopi sau altceva nu ține de noi, ci de Dumnezeu Care dă harismele Sale.**

22 Acestea fie deci spuse despre cei învredniciți de harisme sau demnități.

II. Că nu oricine profetește sau scoate demoni e neapărat sfânt

1 La acest cuvânt adăugăm faptul că **nici oricine profetește nu este cuvios nici oricine scoate demoni nu este sfânt.**

2 Căci și ghicitorul Valaam al lui Beor a profetit [Nm23; 24], deși era necredincios, și Caiafa [In 11, 51] numit în chip mincinos arhiereu; diavolul și demonii din jurul lui prezic și ei multe, deși în ei nu se găsește nici o scânteie de dreaptă-credință, fiindcă din pricina răutății lor sunt prizonierii neștiinței.

3 Este evident deci că, deși profesesc, **necredincioșii nu-și acoperă prin profeție necredința, nici cei care scot demoni nu vor deveni cuvioși prin alungarea acestora, fiindcă se amăgesc unii pe alții ca aceia care se dedau la jocuri pentru a provoca râsul și pentru a-i face să piară pe cei care iau aminte la ei.**

4 Dar nici un împărat necredincios nu mai este împărat, ci tiran, nici un episcop prizonier al ignoranței și al răutății nu mai este episcop, ci se numește în chip mincinos episcop, fiind

promovat nu de Dumnezeu, ci de oameni, ca Anania și Samaia în Ierusalim, Sedechia și Achia profeții mincinoși la Babilon [Ir 35; 36],

5 **Ghicitorul Valaam a suferit și el pedeapsă pentru că l-a stricat pe Israel la Beelfeg [Nm 25, 31], Caiafa s-a sinucis mai apoi, fiii lui Scheva care au încercat să scoată demoni au fost răniți de ei fugind în chip rușinos [FA 19, 14], iar împărații necredincioși ai lui Israel și Iuda au suferit tot felul de pedepse.**

6 Este evident deci că și episcopii și preoții numiți în chip mincinos așa nu vor scăpa de pedeapsa de la Dumnezeu, căci și lor li se va spune acum: „Pe voi, preoți care faceți rău în numele Meu, vă voi preda spre junghiere [Is 34, 2], ca pe Sedechia și Achia, pe care împăratul Babilonului i-a ars în tăvi cu jăratic”, cum spune Ieremia profetul [36, 22],

7 Iar acestea le spunem nu nesocotind profețiile adevărate, căci știm că ele se lucrează în cei cuvioși prin însuflarea Dumnezeu, ci pentru a reprima îndrăzneala celor trufași, adăugând și aceea că unora ca acestora Dumnezeu le ia harul: „Căci Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har” [Pr 3, 34].

8 Deci Sila și Agav, care au profețit pe vremea noastră [FA 15, 32; 21, 10], nu s-au întins pe ei înșiși până la treapta apostolilor, nici n-au trecut peste măsurile lor, deși sunt iubiți de Dumnezeu. (iată un semn al adevăraților prooroci: se supun Ierarhiei Bisericești. Un examen la care Părintele Arsenie Boca a căzut, arătând că era un prooroc mincinos – n.n.)

9 Au profețit și femei: în vechime Mariam, sora lui Moise și a lui Aaron [Ieș 15, 20], iar după ea Debora [Jud 4, 4], după aceasta Hulda [4 Rg 22, 14] și Iudit [Idt 8], prima sub Iosia, a doua sub Darius; au profețit și Maica Domnului și Elisabeta, ruda ei, și Ana [Lc 1, 2], în timpul nostru fiicele lui Filip [FA 21,9], dar ele nu s-au ridicat împotriva bărbaților lor, ci și-au păzit măsurile. 10 **Prin urmare, dacă între voi cineva sau femeie sau bărbat, ar dobândi un asemenea har, să se smerească, ca Dumnezeu să binevoiască în el, căci El spune: „Peste cine voi privi dacă nu peste cel smerit și liniștit și care tremură la cuvintele Mele?” (alt examen la care Părintele Arsenie Boca a căzut... – n.n.) [Is 66, 2],⁴³**

Din păcate, după cum am văzut în tot acest studiu, Părintele Arsenie Boca nu a căutat smerenia, ci, dimpotrivă, s-a pus întotdeauna mai sus decât cei rânduiți de Sfânta Biserică să fie mai mari peste el. Aceasta este proba care face deosebirea între un adevărat Sfânt și unul mincinos, între un adevărat prooroc și unul mincinos, între un adevărat preot și unul mincinos, între un adevărat Ortodox și unul mincinos: smerenia, adică a asculta de cei rânduiți să te conducă și a te socoti mai rău, mai neputincios și mai mic decât toți, vinovat pentru toate răutățile din lume. Părintele Arsenie Boca a făcut proorocii, dar învățăturile sfinției sale sunt eretice și faptele preacuvioșiei sale sunt mândre. Este clar că nu a conlucrat cu Sfântul Duh, Duhul Adevărului și Smereniei în minunile și proorociile sfinției sale – n.n.]

Oricum, simplul fapt că un om amintește de ceea ce poate face ca să-l ajute pe altul nu-l face mândru. Este ca și cum ai spune că un medic este prea mândru – și, deci, incompetent – pentru că îl asigură pe un pacient că îi poate face operația, explicându-i eventual o operație mai grea deja făcută sau pe care urmează să o facă. Deși, pe de altă parte, pacientul este înfricoșat și are nevoie de asigurări pentru a se liniști.

[Însă rău medic este acela la care vine un pacient cu o tumoare canceroasă ce se manifestă și la exterior printr-o rană, și îi tratează doar rana care se vede, lăsând tumora înăuntru netratată, care îl va omorî după un timp.

Lucrarea Părintelui Arsenie Boca se aseamănă cu lucrarea unui astfel de medic. Rezolvă prin minuni doar problemele exterioare, dar cauza lor, nelămurirea în credință și lipsa de pocăință, nu numai că nu le rezolvă, ci le încâlcește mai rău, făcând pe bietul pacient să devină dependent de sfinția sa și să nu mai aibă ca centru unic al său pe Hristos, adică îl omoară duhovnicește. – n.n.]

Prin urmare amândouă aceste acuzații sunt cu totul lipsite de temeii. Trist este că se începe cu asemenea acuzații aflate în afara teologiei ortodoxe în loc să se înceapă, așa cum este firesc, de la viața și opera celui acuzat. Dar ajungem și aici prin afirmația după care

⁴³ CANONUL ORTODOXIEI I

[dar tocmai s-a început chiar în cuvântul apologetic al Părintelui Mihai-Andrei de combatere a broșurii Părintelui Gheorghe, tocmai de la necunoașterea dogmelor Ortodoxe și de la mândria Părintele Arsenie Boca, rădăcina tuturor relelor. Deci, s-a început de la teologia Ortodoxă, viața și opera sfinției sale – n.n.]

4. „A. Boca [sic!] credea în metempsihoză [reîncarnare]”

Afirmația este „aruncată” la p. 6 a lucrării scrise de Pr. Anițulesei, trecându-se apoi rapid la altă discuție. Ni se pare foarte important pentru atmosfera duhovnicească a broșurii faptul că este însoțită de o vorbă uimitoare: „aflăm de la pr. Papacioc (nu cred că poate fi bănuț de invidie sau bârfă) că A. Boca [sic!] credea în metempsihoză [reîncarnare]”.

Sincer, atunci când am dat prima oară de această frază am simțit nevoia să o recitesc. Și tot nu am înțeles.

[se vede după concluziile trase, încâlcite – n.n.]

Nu am înțeles de ce l-am putea bănuț pe Părintele Arsenie Boca de orice, dar pe Părintele Arsenie Papacioc – sau oricare altul – de nimic. După ce criteriu? Ori putem să ne îndoim de oricare dintre duhovnici, ori de niciunul! Este elementar, este logic, este de bun-simț!

[Concluzia Părintelui Aldea nu este logică, și nici de bun-simț, ci deviată de la înțelesul realității. Nu este nici elementară, ci compusă dintr-o serie de nelămuriri personale în legătură cu Părintele Arsenie Boca și Ortodoxia, care-l fac a șovăi duplicitar și în argumentație.

Nu avem două situații similare, privite în mod discriminatoriu.

Așa ar fi dacă:

1. am privi cu scârbă pe Părintele Arsenie Boca fiindcă a zis ceva despre Părintele Arsenie Papacioc și credem că a bârfit, neputând avea încredere în el, fiindcă îl urâm;
2. iar față de Părintele Arsenie Papacioc am avea o altă măsură, privindu-l cu drag chiar dacă a spus ceva rău despre Părintele Arsenie Boca, considerând că nu a bârfit, putând avea încredere în el, fiindcă îl iubim.

În broșura Părintelui Gheorghe nu este vorba de o îndoială la adresa unor duhovnici sau de discriminarea lor. Cei doi aveau două lucrări cu adevărat diferite și ca atare, trebuiau înțelese diferit, fiindcă aceasta o cerea însăși logica realității lor:

1. Părintele Arsenie Papacioc a auzit personal pe Părintele Arsenie Boca predicând public despre propria reîncarnare. Deși o spune la alții, nu poate fi acuzat de bârfă sau invidie, fiindcă este o informare a celor mai tineri ca sfinția sa (deci care nu au fost contemporani cu evenimentele, putând fi amăgiți prin viclenie de alții, dacă nu ar fi fost avertizați), despre lucrurile la care a fost martor și care, pe atunci, erau cunoscute la mulți și, din păcate, chiar crezute de mulți. În afară de aceasta a făcut-o la cererea insistentă a unor Părinți indignați de la Sihăstria, nedumeriți de reclama ce începuse să i se facă încă de pe atunci (chiar dacă mai discret), și de rătăcirile mișcării de la Prislop care deja își arăta colții și rătăcirile. Sfinția sa a răspuns din datoria duhovnicului întrebat, din dragostea frățească de creștin Ortodox și din milă sufletească față de ei, aducând propria mărturie, pentru a-i face să înțeleagă deplin fenomenul. Practic, sfinția sa a urmat îndemnul Sfințelor Scripturi: *1Co 5:9 V-am scris în epistolă să nu vă amestecați cu desfrânații; 10 Dar nu am spus, desigur, despre desfrânații acestei lumi sau despre lacomi sau despre răpitori sau despre închinătorii la idoli, căci altfel ar trebui să ieșiți afară din lume. 11 Dar eu v-am scris acum să nu vă amestecați cu vreunul, care, numindu-se frate, va fi desfrânat sau lacom sau închinător la idoli sau ocărător sau bețiv sau răpitor. Cu unul ca acesta nici să nu ședeți la masă. 12 Căci ce am eu ca să judec și pe cei din afară? Însă pe cei dinăuntru, oare, nu-i judecați voi? 13 Iar pe cei din afară îi va judeca Dumnezeu. Scoateți afară dintre voi pe cel rău.*

2. În privința Părintelui Arsenie Boca există dovezi clare (nu numai din afirmația Părintele Arsenie Papacioc, ci și din ale admiratorilor pictorului de la Drăgănescu, și chiar din scrierile și picturile sfinției sale – vedeți puțin mai jos) că preacuvioșia sa credea în metempsihoză (nu ca o regulă generală pentru toți, ci doar ca o excepție pentru Ilie, înger, Ioan și... Zian). Mai mult, știm că vădea public, cu grosolanie, păcatele la aproape toți oamenii care veneau la sfinția sa, fiind numit „bici al lui Dumnezeu”, doar ca să pară că este Sfântul prooroc Ilie reîncarnat (vedeți capitolele „Biciul lui Dumnezeu” –

hipnotizatorul ce vădea public păcatele și Despre reîncarnare), deci bârfa, clevețea și osânda în fața tuturor (fără a deosebi între persoane și situații) pe alții;

Nu înțelegem de ce Părintele Mihai-Andrei Aldea nu folosește același raționament cu care îl critică pe Părintele Arsenie Papacioc și în privința sa. De ce îl numește pe Părintele Arsenie Papacioc bârfitor când a răspuns la întrebarea unui alt Părinte pentru a ne lămuri, iar pe Părintele Arsenie Boca care vădea public păcatele altora (ca o metodă obișnuită de lucru, iar nu ca o excepție) îl numește harismatic văzător cu duhul? De ce folosește două măsuri una pentru Părintele Arsenie Boca (numindu-l harismatic) și alta pentru Părintele Arsenie Papacioc (numindu-l bârfitor)? De ce Părintele Mihai-Andrei folosește două măsuri: una pentru sine (considerându-se a fi „logic”, având o aceeași măsură echilibrată pentru toate și plin de bun simț – deși îi critică nejustificat atât pe Părintele Arsenie Papacioc cât și pe Părintele Gheorghe), iar pe Părintele Gheorghe Anițulesei îl consideră că se folosește de două criterii, lipsindu-i bunul simț elementar și logica, doar fiindcă trage un semnal de alarmă în legătură cu omul față de care Părintele Aldea este plin de iubire irațională?

În realitate, după cum observăm chiar Părintele Mihai-Andrei Aldea folosește tehnica celor două măsuri (pentru unii mumă, pentru alții ciură), analizând pe cei doi Arsenie diferențiat, în funcție de simpatii, iar Părintele Gheorghe Anițulesei folosește un singur criteriu pentru toți, și anume Adevărul revelat în Ortodoxie: cine are învățături și viață Ortodoxe este om credibil, fiindcă slujește adevărului, cine are învățături și viață eretice (de pildă credința în reîncarnare) nu poate fi crezut Sfânt, deoarece nu slujește lui Hristos – Adevărul. – n.n.]

Fac aici o paranteză personală. Pentru că, din nefericire, mulți dintre români nu mai pot astăzi să discute idei fără a trece, adesea fără să-și dea seama, la atacul la persoană. Și sunt sigur că dintre cei care îl cinstesc pe Părintele Arsenie Papacioc unii se vor simți, greșit, atinși de observația mea. Totuși eu l-am cunoscut pe Părintele Arsenie Papacioc și am avut bucuria de a vorbi cu el, îl respect și îl iubesc.

[aceasta este o afirmație ca să poată să fie mai convingător că nu e dușman, ci prieten și, din această postură, să îl poată ataca mai eficient, părând imparțial. În realitate, iată ce ne învață Sfânta Scriptură: *Ioan 14:15 De Mă iubiți, păziți poruncile Mele*. Dragostea îl face pe om să păzească poruncile unui dascăl în Hristos. Părintele Arsenie Papacioc ne-a fost la toți un dascăl în Hristos, a cărui întreagă viață a fost dedicată slujirii adevărului. Sau poate am greșit spunând așa. De multe ori a fost încercat să aleagă între adevăr și viață, prin torturi inimaginabile și temnițele cele mai grele, și cu drag a renunțat la viața sa, gustând de multe ori moartea. A fost în stare să-și dăruiască viața pentru a mărturisi adevărul. Și chiar dacă și sfinția sa a crezut la un moment dat că Francisc de Assisi ar putea să fie Sfânt, la sfârșit, primind muștrare de la niște pustnici și-a corectat greșeala și a scris testamentul numit *Singur Ortodoxia*. (A se vedea capitolul: *Arsenie vs. Arsenie*). Spre deosebire de sfinția sa Părintele Arsenie Boca a fost totdeauna neascultător, socotindu-se superior tuturor, neprimind corectarea Sfintei Biserici, ci încrezându-se doar în părerile proprii și vedeniile diavolești. De aceea s-a purtat duplicitar, făcându-se slujitor fidel al noii orânduiri socialiste, trecând prin arestări de formă ca să-și construiască un palmares de mărturisitor și lepădându-se de preoție și călugărie, pentru a conviețui în aceeași locuință, necanonic, cu o Maică, timp de 30 de ani, agonisindu-și proprietăți personale boierești, pe vremea când toți stăteam cu chirie la stat, având întotdeauna rapoarte excelente de la securitate, fiind consultat de multe ori în legătură cu paranormalul pe care îl practica, având multă experiență din hipnoza pe care o stăpâna atât de bine, laudând și în scris socialismul și comunismul. Așadar, la Părintele Arsenie Boca nu a primat adevărul, ci interesul personal de a fi apreciat de cât mai multă lume, inclusiv de puterea politică, fiind izolat de restul Părinților, considerându-se un centru al vieții duhovnicești, necontând pentru sfinția sa Sfânta Predanie. Din păcate, această izolare și centrare pe sine se continuă și după moarte prin construcția imaginii de „Sfântul Ardealului”, unicat în toată istoria Bisericii, iar ucenicii sfinției sale își centrează viața pe el, punându-l mai presus de Ortodoxie. Părintele Mihai-Andrei Aldea se dovedește ucenic fidel al sfinției sale și iubitor al lui, fiindcă îi urmează felul de a fi, punând mai presus de Ortodoxie părerile personale și centrându-și gândirea în funcție de ce îl aprobă pe favoritul său. Prin aceasta dezvoltă o iubire irațională față de preacuvioșia sa. Părintele Aldea nu îl iubește pe Părintele Arsenie Papacioc. Dacă l-ar iubi i-ar respecta porunca și nu ar conta pentru preacucernicia sa decât *Singur Ortodoxia*. Poate că Părintele Gheorghe nu l-a cunoscut

pe Părintele Arsenie Papacioc, poate că nu declară că îl respectă și îl iubește, dar modul precucerniciei sale arată că îi urmează modelul punând mai presus de toate *Singur Ortodoxia*. – n.n.]

Fără să îl cred infailibil, așa cum infailibil nu cred pe nimeni în afară de Dumnezeu Însuși. Știu că și Părintele Arsenie Papacioc a avut greșeli, așa cum au avut greșeli și Părintele Arsenie Boca, dar și Sfântul Apostol Ioan sau Sfântul Apostol Petru. Dar numai cei încă aflați departe de Dumnezeu își închipuie că greșelile sau păcatele „anulează sfințenia”. În realitate, fiecare dintre noi are nevoie de iertarea lui Dumnezeu și prin această iertare intrăm în Rai, nu prin meritele noastre.

[Sinistră comparație între Părintele Arsenie Boca model de înșelare și stâlpii Ortodoxiei Sfinții Apostoli și chiar față de iubitorul de adevăr Părintele Arsenie Papacioc.

Aici, însă, nu este vorba de infailibilitate (pe care nici un om în afară de Dumnezeu-Omul nu o are. Nici Părintele Gheorghe Anițulesei nu susține că Părintele Arsenie Papacioc ar fi infailibil, ci doar că nu a invidiat și a bârfit când a mărturisit despre credința propovăduită de Părintele Arsenie Boca. Discuția despre infailibilitate o deschide Părintele Aldea, ca să găsească un argument „fără greșeală”, acolo unde nu sunt argumente. Se folosește de un truism, ca să acopere minciunile mentorului său), nici de greșeli, nici de păcate, care pot fi iertate de Dumnezeu, cu o singură condiție: pocăința (vizibilă la Părintele Arsenie Papacioc, ca lucrare de toată viața, slab reprezentată spre inexistentă, inclusiv la moarte, în cazul Părintelui Arsenie Boca).

Este vorba de modelul reprezentat: Părintele Arsenie Papacioc model de integritate Ortodoxă, în viață și învățături, Părintele Arsenie Boca model de uniatism și hinduism, de încălcare a canoanelor, dogmelor și credinței Sfinții Părinți, atât în viață, cât și în învățăturile scrise și pictate.

Iar aceasta atinge exact sfințenia, unul din criteriile de bază ale canonizării fiind Ortodoxia neîndoielnică a celui propus (A se vedea capitolul: *Poate fi canonizat?*). Nu este vorba de un atac la persoană, ci de apărarea Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit de atacul țesut cu vicleșug împotriva învățăturilor Ei, calendarului Ei și modului Ei de a percepe sfințenia, prin construirea imaginii falsului Sfânt al Ardealului. Și atacul nu este la adresa Sfintei Biserici, Care este cu adevărat infailibilă, ci la adresa fraților noștri Ortodocși, pe care Părintele Arsenie Papacioc și Părintele Gheorghe Anițulesei au dorit să-i mențină treji, în cunoașterea adevărului, feriți de orice înșelare și abatere de la Ortodoxie, fiind ucenici ai Sfințelor Scripturi: *2Ti 3:16 Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățatură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea cea întru dreptate, 17 Astfel ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, bine pregătit pentru orice lucru bun.* Vedeți, rostul Sfintei Predanii este și spre mustrarea fărădelegilor, mai ales când sunt prezentate mincinos că ar fi sfințenie, și spre înțeleptirea cea în dreptate, mai ales când învățăturile cuiva cele strâmbe atacă miezul Ortodoxiei, ca toți frații să fie desăvârșiți, bine pregătiți pentru orice lucru bun, nu numai spre deosebirea binelui de rău, dar mai ales spre deosebirea binelui de binele vicleșugului sau a răului prezentat drept bine.

Că aceasta se face prin luarea ca exemplu concret al unui Părinte amăgit, ale cărui fapte și învățături rătăcite sunt notorii (nu le dau pe față pentru prima oară cei care vorbesc despre ele, ci sunt cunoscute de toți) dar prezentate cu viclenie ca sfințenie, aceasta nu este bârfă, ci un foarte necesar semnal de alarmă. Nu este invidie față de cel amăgit, ci durere față de sfinția sa și milă față de cei vrăjiți de imaginea falsă ce i s-a construit. – n.n.]

Trist și paradoxal ni se pare că în aceeași lucrare autorul folosește două măsuri. Atunci când sunt prezentate afirmații împotriva Părintelui Arsenie Boca, oricât de lipsite de substanță, ele sunt „incontestabile”, și la fel sunt și cei care le fac. Tot incontestabili. Dar atunci când sunt prezentate afirmații în favoarea Părintelui Arsenie Boca, precum cele al Părintelui Justin Pârvu, se invocă îndată failibilitatea umană! Adică Părintele Justin Pârvu putea greși, că era dezinformată (Fenomenul..., p. 7), dar Părintele Arsenie Papacioc nu putea greși, nu putea fi dezinformată... O asemenea dublă măsură este incorectă și nu poate fi privită ca argument valabil sau obiectiv. Dimpotrivă.

[Iar avem de a face cu o lipsă de discernământ. Discernământul este o virtute care face deosebirea între două situații care par identice, dar printr-un amănunt (foarte mic uneori) pot ajunge diametral opuse. Să dăm un exemplu din Sfânta Evanghelie:

Luc 8:43 Și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată, 44 Apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. 45 Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strămtorează și Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de mine? 46 Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine. 47 Și, femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce cauză s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată. 48 Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.

Mulțime de oameni se îmbulzeau, iar femeia cu scurgere de sânge s-a atins doar. Sfinții Apostoli, pe atunci, nu puteau face deosebirea, priveau doar la cele văzute, exterioare, adresate simțirii. Diferența dintre cei ce se atingeau de Hristos o făcea tocmai lucrarea minții cea nevăzută, lăuntrică, cu înțelesurile ei atât de diferite de la om la om, în funcție de credință, și care a dus la ieșirea puterii din Hristos.

Tot așa și în acest caz, deși amândouă remarcile Părintelui Gheorghe și a Părintelui Mihai-Andrei sunt de critică, una la adresa Părintelui Arsenie Boca, cealaltă la adresa Părinților Arsenie Papacioc și Gheorghe Anițulesei, deși cuvintele Părintelui Justin și Părintelui Arsenie Papacioc par criticabile, ca fiind păreri personale (supuse greșelii) despre Părintele Arsenie Boca, ele sunt, cu toate acestea, diametral opuse. Și aceasta nu numai prin faptul că se contrazic în concluzii, ci mai mult prin scopul, conținutul, raționalitatea și mijloacele lor de exprimare provenite dintr-un mod diferit de a crede, care le dă valori cu totul diferite. Unele ducând la ieșirea la lumină a puterii Adevărului lui Hristos ce toate le lămurește, altele fiind atacuri împotriva rațiunii de la tatăl minciunii ce toate le încâlcește, fiindcă el este atât de amăgitor pentru mulți.

Să fim mai concreți în deosebirea lor, urmând sfatul Sfințelor Scripturi:

Rom 12:2 Și să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit.

1 Ioan 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.

Părintele Arsenie Papacioc nu a fost informat de alții despre credința în reîncarnare a Părintelui Arsenie Boca, ci l-a auzit el însuși propovăduind-o. Așadar nu poate fi vorba de o dezinformare ca în cazul Părintelui Iustin Pârvu, care spune o părere personală din ce a auzit de la ucenici (nu trebuie să uităm că acea părere, mai apoi, a retras-o, schimbându-și-o diametral opus, după ce a aflat adevărul. Vedeți capitolul: *Are sfinte moaște? Sfârșit dramatic*). În cazul Părintelui Arsenie Papacioc nu se pune problema de greșală-infailibilitate, ci de o mărturie a ceea ce a auzit cu urechile lui din gura Părintelui Arsenie Boca: credința în reîncarnare. Nu este un atac la persoană, ci reproducerea credinței ei. La aceasta se asociază mai apoi și mărturia despre necanonicitatea relației dintre Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, pe de o parte, și a relației Părintelui Arsenie Boca cu restul Bisericii, pe de altă parte. Deși importante și ele, Părintele Gheorghe Anițulesei nu le citează de la Părintele Arsenie Papacioc fiind evidente tuturor din însăși realitatea faptelor concrete din viața Părintelui Arsenie Boca și din fotografiile. Dar nici acestea nu pot fi considerate bârfe, ci doar constatarea că nu avem parte în cazul Părintelui Arsenie Boca de vreun model de sfințenie ci de încălcarea Sfințelor Canoane. Nu este un atac la persoană, ci o apărare față de o canonizare vătămătoare. Dacă nu se pune problema canonizării, în veac Părintele Arsenie Papacioc nu ar fi spus ceva despre sârmanul rătăcit de la Prislop.

În cazul Părintelui Iustin Pârvu este vorba de o părere personală greșită pe care și-a format-o despre persoana Părintelui Arsenie Boca, necunoscând pe atunci ideile eretice pe care le propovăduia. Când le-a aflat, sfinția sa și-a schimbat părerea, chiar și prin aceasta mărturisind că a greșit.

Așadar, în cazul Părintele Arsenie Papacioc nu este vorba de greșală-infailibilitate, ci de mărturia, a ceea ce a auzit cu urechile lui (despre credința Părintelui Arsenie Boca desprinsă

chiar din gura sa), și nu din bârfă, ci din dragoste de adevăr și discernământ subliniază lucrurile auzite de mulți, dar nebăgate în seamă decât de puțini, fiindcă nu se prea cunoaște Ortodoxia, decât din păreri și zvonuri. În cazul Părintelui Iustin Pârvu este vorba despre o greșeală provenită din dezinformarea pe care a suferit-o de la ucenicii plini de râvnă dar lipsiți de prevedere ai sfinției sale (și nu este singura chestiune în care a pățimit aceasta) și de o exprimare personală în legătură cu persoana Părintelui Arsenie Boca.

Metoda „pentru unii mumă, pentru alții ciură” funcționează la Părintele Aldea și din alt punct de vedere. Pentru preacucernicia sa Părintele Arsenie Papacioc bârfește călugărește că își exprimă rațional semnalul de alarmă în legătură cu „mica problemă a Bisericii” de la Prislop, dar Părintele Mihai-Andrei nu bârfește când îl acuză pe Părintele Arsenie Papacioc că bârfește. Dar nici aceasta nu e o înțelegere duhovnicească a Ortodoxiei.

Oare bârlesc Sfinții Apostol și Evangheliști când îl descriu pe Iuda Iscarioteanul cu patimile lui (fac ei atac la persoană, și încă persoana unui apostol dintre cei 12?)

Mat 26:14 Atunci unul din cei doisprezece, numit Iuda Iscarioteanul, ducându-se la arhierii, 15 A zis: Ce voiți să-mi dați și eu Îl voi da în mâinile voastre? Iar ei i-au dat treizeci de arginți.

Mar 14:42 Sculați-vă să mergem. Iată, cel ce M-a vândut s-a apropiat. 43 Și îndată, încă vorbind El, a venit Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece, și cu el mulțime cu săbii și cu ciomege, de la arhierii, de la cărturari și de la bătrâni. 44 Iar vânzătorul le dăduse semn, zicând: Pe care-L voi săruta, Acela este. Prindeți-L și duceți-L cu pază. 45 Și venind îndată și apropiindu-se de El, a zis Lui: Învățătorule! Și L-a sărutat.

Luc 6:16 Și pe Iuda al lui Iacov și pe Iuda Iscarioteanul, care s-a făcut trădător. 22:2 Și arhierii și cărturarii căutau cum să-L omoare; căci se temeau de popor. 3 Și a intrat satana în Iuda, cel numit Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece. 4 Și, ducându-se, el a vorbit cu arhierii și cu căpeteniile oastei, cum să-L dea în mâinile lor. 5 Și ei s-au bucurat și s-au învoit să-i dea bani. 6 Și el a primit și căuta prilej să-L dea lor, fără știrea mulțimii.

Ioan 6:70 Le-a răspuns Iisus: Oare, nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și unul dintre voi este diavol! 6:71 Iar El zicea de Iuda al lui Simon Iscarioteanul, căci acesta, unul din cei doisprezece fiind, avea să-L vândă. 12:3 Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului. 12:4 Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis: 12:5 Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor? 12:6 Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se punea în ea. 13:2 Și făcându-se Cină, și diavolul punând în inima lui Iuda fiul lui Simon Iscarioteanul, ca să-l vândă, 13:26 Iisus i-a răspuns: Acela este, căruia Eu, întingând bucățica de pâine, i-o voi da. Și întingând bucățica, a luat-o și a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul. 13:27 Și după îmbucătură a intrat satana în el. Iar Iisus i-a zis: Ceea ce faci, fă mai curând.

Păstrând logica Părintelui Mihai-Andrei Aldea toți patru Evangheliști sunt bârfitori și nu au un comportament călugăresc adecvat.

Probabil că pentru sfinția sa (conform modului său de a gândi sunt fără prihană) cei ce îl propun pe Iuda Iscarioteanul la canonizare, fiindcă ei îl vorbesc de bine, nu fac atac la persoană, deși el s-a dezbinat din interes personal de Biserica Apostolică, precum a făcut-o și Părintele Arsenie Boca de Biserica Ortodoxă prin învățături și apucături.

*Tot in documentarul cu pricina era amintit si faptul ca o parohie catolica de aiurea a cerut canonizarea lui Iuda Iscarioteanul!...*⁴⁴

Bârfește oare Sfântul Apostol și Evanghelist Luca când îl descrie pe Simon Magul, face Sfântul Apostol Petru atac la persoană când ne spune adevărul că e vrăjitor și face minuni cu puterea diavolească, asemenea Părintelui Arsenie Boca?

Fap 8:9 Dar era mai dinainte în cetate un bărbat, anume Simon, vrăjind și uimind neamul Samariei, zicând că el este cineva mare, 10 La care luau aminte toți, de la mic până la mare, zicând: Acesta este puterea lui Dumnezeu, numită cea mare. 11 Și luau aminte la el, fiindcă de multă vreme, cu vrăjile lui, îi uimise. 12 Iar când au crezut lui Filip, care le propovăduia despre

⁴⁴ <<http://www.azsforum.org/forum/viewtopic.php?f=18&t=1301>>, sâmbătă, 13 februarie 2016.

împărăția lui Dumnezeu și despre numele lui Iisus Hristos, bărbați și femei se botezau. 13 Iar Simon a crezut și el și, botezându-se, era mereu cu Filip. Și văzând semnele și minunile mari ce se făceau, era uimit. 14 Iar apostolii din Ierusalim, auzind că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan, 15 Care, coborând, s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. 16 Căci nu Se pogorâse încă peste nici unul dintre ei, ci erau numai botezați în numele Domnului Iisus. 17 Atunci își puneau mâinile peste ei, și ei luau Duhul Sfânt. 18 Și Simon văzând că prin punerea mâinilor apostolilor se dă Duhul Sfânt, le-a adus bani, 19 Zicând: Dați-mi și mie puterea aceasta, ca acela pe care voi pune mâinile să primească Duhul Sfânt. 20 Iar Petru a zis către el: Bani tăi să fie cu tine spre pierzare! Căci ai socotit că darul lui Dumnezeu se agonisește cu bani. 21 Tu n-ai parte, nici moștenire, la chemarea aceasta, pentru că inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu. 22 Pocăiește-te deci de această răutate a ta și te roagă lui Dumnezeu, doară ți se va ierta cugetul inimii tale, 23 Căci întru amărăciunea fierii și întru legătura nedreptății te văd că ești. 24 Și răspunzând, Simon a zis: Rugați-vă voi la Domnul, pentru mine, ca să nu vină asupra mea nimic din cele ce ați zis.

Sau poate nu bârfeau cei ce-l numeau puterea mare a lui Dumnezeu, doar pentru că făcea minuni mai mari ca Părintele Arsenie Boca, fiindcă îi apreciau persoana (indiferent de credință, arătându-se „iubitori de oameni”, și nedorind să fie acuzați că fac atac la persoană, dovedindu-se toleranți și politic corecți), vrând să-l canonizeze, poate, dacă nu i-ar fi oprit Sfinții Apostoli?

Bârfește oare Sfântul Apostol Pavel (arătând un obicei care nu prea poate fi călugăresc, după Părintele Mihai-Andrei Aldea) pe Dismas și pe Alexandru când îi descrie?

Nici unul din Sfinți nu bârfește, ci ne învață că înșelarea poate fi și la vârful Bisericii, printre marii arhieriei (dacă a putut afecta și pe Iuda unul din cei doisprezece Apostoli) și ne feresc de învățăturile rătăcite și pildele rele ale celor cu fapte notorii deviate de la învățătura Bisericii. Feresc Biserica de rătăcire și de oamenii amăgitori.

Ce logică strâmbă Sfinții bârfesc, Părintele Arsenie Papacioc bârfește când ne feresc de erezii și vrăjitorii, iar Părintele Mihai-Andrei Aldea este un mare iubitor de oameni imparțial, fiindcă nu atacă persoana unui rătăcit, ci îl consideră Sfânt și îi susține canonizarea.

Nu e atac la persoană, ci atenționare la înșelarea unui fals Sfânt și oprire de la învățăturile lui eretice, foarte primejdioase, cu atât mai primejdioase cu cât sunt la arătare mai ortodoxe, dar în ascuns sucesc mintea împotriva lui Hristos, înlocuindu-L pe Hristos cu un idol mincinos. Este alarmă că faptele Părintelui Arsenie Boca cunoscute de toți și privite ca model de sfințenie, sunt necanonice și aparțin unui trădător, iar cine face ca sfinția sa poate cădea în aceleași învățături provenite din viața stricată, și care strică la rândul lor (ca într-un cerc vicios) și ele viața. Faptele lui se cunosc, dar sunt răstălmăcite ca sfințenie, Părintele Arsenie Papacioc ne luminează cu înțelesurile lor după Sfintele Canoane, făcând ca un adevărat Sfânt Părinte. Mulțumim Părintele Arsenie Papacioc că ne-a adresat un semnal de alarmă și ne-a luminat mintea să ne trezim în legătură cu Părintele Arsenie Boca că nu este Sfânt, ci înșelat, și că orice Ortodox, dacă vânează plăcerea de sine, interesul personal și minunile, părăsind pocăința și învățăturile Sfintei Biserici Ortodoxe, se poate înșela, indiferent ce slujire ar avea în ierarhie și indiferent ce faimă ar dobândi, inclusiv după moarte. Cinste Părintelui Arsenie Papacioc că ne-a ajutat să ne trezim și să dorim mai mult pocăința după Sfinții Părinți, conștientizând acum că nu se pot face compromisuri de nici un fel: Mântuirea nu este o joacă, este pe viață și moarte. Suntem convinși că între cununile duhovnicești primite de sfinția sa se va număra și mărturisirea adevărului în legătură cu Părintele Arsenie Boca – n.n.]

Mă întorc la acuzația adusă Părintelui Arsenie Boca. Menționez întâi că am ascultat materialul înregistrat care circulă pe youtube, pe care îl știu încă din vremea când îl disprețuiam profund pe Părintele Arsenie Boca.

[poate aici se află cauza dezechilibrului pe care l-a dobândit în timp Părintele Mihai-Andrei. De la dispreț, le prețuire neprețuită. Cine judecă pe cineva, cade în cele ale lui. Dacă a disprețuit pe Părintele Arsenie Boca a căzut în nelămurirea sfinției sale în legătură cu Ortodoxia. Vedeți că și Părintele Mihai-Andrei trece dintr-o tabără în alta. A fost în tabăra contra, acum este în tabăra pro, așteptăm să revină în tabăra a treia, a echilibrului, ea definește Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit. Nu trebuie disprețuit nici un om, nici o creatură a lui Dumnezeu, ci să ne considerăm mai răi decât toți, față de toți să avem milă și să-i considerăm chiar Sfinți... față de noi înșine. Dar să nu ne pierdem prin aceasta credința, datorită credinței și pildei lor rele. De

ajuns păcatele noastre, să nu ni le însușim pe ale altora. Față de Adevăr sunt Sfinți doar cei ce-L slujesc în adevăr.

„Se spunea despre avva Agathon, că s-au dus oarecari la dânsul, auzind că are dreaptă și mare socoteală. Vrând aceștia să-l cerce de a sa mânie, i-au zis lui: „Tu ești Agathon, căci am auzit despre tine că ești curvar și mândru”. Iar el a zis: „Ei bine, așa este”. Și i-au zis lui: „Tu ești Agathon bârfitorul și clevetitorul?” Iar el a zis: „Eu sunt”. Au zis iarăși: „Tu ești Agathon ereticul?” Iar el a răspuns: „Eretic nu sunt”. Și l-au rugat pe el, zicând: „Spune-ne nouă, pentru ce atâtea câte ți-am zis le-ai primit, iar cuvântul acesta nu l-ai suferit?” Zis-a lor: „Cele dintâi asupra mea le iau, căci este spre folosul sufletului meu, dar cuvântul acesta eretic este despărțire de Dumnezeu și nu voiesc să mă despart de Dumnezeu”. Iar aceia auzind, s-au minunat de dreapta lui socoteală și s-au dus zidiți.²²”⁴⁵ – n.n.]

Și că până și atunci mi s-a părut foarte neduhovnicească, un exemplu de cădere în bârfă de care călugării trebuie să se ferească. Dar, dincolo de acest aspect – poate odată voi avea vreme să îl tratez mai pe larg – părerea mea este să-l ascultăm chiar pe acuzat. Înainte de a ne lua după ce crede unul sau altul (ori doar pretinde) că ar fi crezut Părintele Arsenie Boca, să vedem ce spune chiar el! Iată:

Părintele Arsenie Boca: „Dacă doctrina aceasta [a reîncarnării] ar exprima adevărul, toată iconomia mântuirii omului, descoperită nouă prin Hristos, ar fi inutilă.”

Este clar? Credem că da. Însă Părintele Arsenie Boca continuă: „Dacă doctrina aceasta [a reîncarnării] ar exprima adevărul... mântuirea era automată. Însăși venirea lui Iisus n-ar mai fi avut rost. Dar, fiindcă a venit Iisus și a pus cu adevărat problema mântuirii omului, reîncarnarea – „mântuirea” automată – nu are nici o bază în Revelație.” (Cuvinte vii, Ed. Charisma, Deva, 2006)

Textul continuă, dar nu insistăm, cine dorește îl poate citi în întregime în lucrarea indicată. Esențial este faptul că, indiferent de impresiile unora, Părintele Arsenie Boca mărturisește public împotriva reîncarnării. Iar logica acestei mărturisiri este imbatabilă, făcând parte organic din Teologia Dogmatică ortodoxă.

{Oare Părintele Mihai-Andrei Aldea a citit mai departe continuarea textului de mai sus și ne-a ascuns cu viclesug ce scrie mai departe? Sau poate că nu l-a înțeles, datorită dragostei pătimase care întunecă mintea specifică celor ce-l cinstesc pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt? Sau l-a citit doar parțial, pentru a găsi dovezi, din superficialitatea care îl caracterizează, fiind doar un dezinformant?

Ar fi bine să analizăm amănunțit această credință eretică a Părintelui Arsenie Boca despre reîncarnare pentru a nu fi acuzați de o analiză în fugă, și pentru a înțelege cu limpezime, fără răstălmăciri, care este chiar opinia sfinției sale, din propriile cuvinte și din mărturiile admiratorilor săi și ale Părinților duhovnicești contemporani sfinției sale, care nu au fost de acord cu rătăcirile lui.

Iată ce scrie Părintele Arsenie Boca, despre reîncarnare, chiar în cartea și textul citate mai sus, text ascuns de Părintele Mihai-Andrei Aldea ca să ne convingă că mentorul său nu credea în reîncarnare și a nu se vedea că, în realitate, precuvioșia sa se gândea la posibilitatea ei ca o excepție (Vom prezenta textul mai întâi pe scurt, excluzând devierile „poetice” ale sfinției sale de la subiect, pentru a ne fi mai clară credința autorului):

Dar Ioan era reîntruparea lui Ilie ? „Cu duhul și puterea lui Ilie” n-ar putea merge și altcineva, de pildă Ioan ? A fost un singur suflet, o dată în Ilie, a doua oară în Ioan ? Ar fi prin urmare vieți succesive ? „Reîncarnarea” ar avea baze în Revelație ?

Astea-s întrebările si misterul.

Când Ioan a trimis din temniță o întrebare lui Iisus, cu prilejul acesta Iisus a mai precizat despre Ioan: „Ce-ai ieșit să veдеți ? - un prooroc ? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc. Căci el este acela de care s-a scris: «Iată eu trimit înaintea feții tale pe îngerul meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»”. **Deci Ioan era Ilie sau era înger; sau Ilie era înger ?**

Dacă după înviere toți vom fi ca îngerii, atunci răpirea lui Ilie la Cer să fi fost cauza transformării (strămutării - deși nu corespunde nici cuvântul acesta -) unui om în înger?

Îngerii și oamenii sunt ordine distincte. Dogmatic.

⁴⁵ Patericul..., Pentru Avva Agathon, 5.

Dar dacă Dumnezeu poate și din pietre să facă fii lui Avraam sau pe măgărița lui Balaam să vorbească omenește ? - Cine-I poate pune hotare?

Că nu putea să fie înger mai înainte de aceea ne stau mărturie și cuvintele lui Iacov: „Ilie, om păcătos asemenea nouă a fost, dar cu rugăciune s-a rugat...” (Iacov 5,17). Dar ce mai înțelegem atunci prin „înger”?

Întâi înțelegem făpturile cerești, cetele îngerilor. Al doilea înțeles e cel de „trimis” al lui Dumnezeu - cu o misiune. [...]

Dar în ce privește pe Ioan Botezătorul, echivalența înger = trimis, începe să nu mai fie mulțumitoare. Cuvintele; „Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale”, ar fi știrbite din înțeles.

Apoi, la Schimbarea la Fată a Domnului, vin de fată și vorbesc cu Iisus, Moise și cu Ilie. Moise din iad. Ilie - din Rai sau din iad?

Dacă considerăm pe Ilie independent de Ioan, atunci a venit din Rai. Dacă Ioan era Ilie, atunci știm din Predanie că Ioan a fost înaintemergător al Domnului și în iad; în cazul acesta și Ilie a venit din iad.

Că Ioan a fost înger sau era Ilie transformat de Rai în înger rămâne iarăși o întrebare: de ce Ioan e reprezentat în icoane de Biserica veche, îndată după tăierea capului (și cu el pe tava Irodiadei) printr-un Ioan cu aripi: - semnele firii îngeresci?

Deci îngerii pot reveni pe pământ în trupuri pământești, ori de câte ori sunt trimiși ? Reîncarnarea lor (deși numai unul, Ilie sau Ioan pune „problema” așa, - ca să nu generalizăm), nu mai e propriu-zis doctrina indiană a reîncarnării.

[...]

Cu Ilie încă nu s-a terminat.

El e prevăzut, ca Ilie, înaintemergător, dar al zilei celei înfricoșate a Domnului, pe la coptul neghinei pământului: „Iată Eu vă trimit pe Ilie proorocul înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată” (Matei 3,23).

Lăsat-am întrebările să se ciocnească de toate stăvilarele tainei și să-și dovedească zădărnicia, izbindu-se de limitele îngăduiului.

Dincolo este împărăția marilor taine ale existenței.

Dumnezeu ține ascunse în mister rânduiele neștiute de îngeri și oameni.

Despre așa ceva nu avem știre să se mai fi întâmplat.

După ce ați citit și dumneavoastră îngrozitoarele hule de mai sus (la adresa lui Dumnezeu, ale Sfinților îngeri și ale Sfinților Înaintemergători ai lui Hristos, scrise sub forma vicleană de întrebări sugerate și răspunsuri insinuante) ale Părintelui Arsenie Boca, să le cercetăm în textul integral al sfinției sale, în lumina Sfinților Părinți.

Iată ce scrie Părintele Arsenie Boca despre reîncarnare, chiar în cartea și textul citate mai sus, însă prezentat complet, nu trunchiat, cum a făcut-o Părintele Mihai-Andrei Aldea pentru a ne manipula (conștient sau nu):

Despre reîncarnare

Mai sus avem pictați chiar de Părintele Arsenie Boca (de la stânga la dreapta) mai întâi pe Ilie, apoi pe Ioan. Ultima este fotografia cu Părintele Arsenie Boca.

Se vede și din aceasta că se credea reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, transformat în duh, mai apoi în Ioan, apoi iar în înger, ca la sfârșit să fie... Zian.

Dar aceasta nu este numai opinia autorilor studiului de mai sus, ci chiar trista și păcătoasa realitate a mentalității pictorului de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă redăm chiar cuvintele sfinției sale și mărturiile contemporanilor (atât dintre ucenici cât și dintre cei care au scăpat de robia preacuvioșiei sale).

TAINA LUI ILIE SI IOAN [și... ZIAN – n.n.]

Unii din ucenici totuși au reținut cuvântul lui Iisus despre înviere, care i-a scăpat lui Petru, și se întrebau între ei: „ce poate să însemneze a învia din morți?” Și nu găseau cu ce să se dumirească decât cu ce auziseră de pe la cărturari; deci L-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce spun cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie ?” - Se vede că Iisus provocase în sufletul cărturarilor întrebările îndoielilor ultime, care i-au determinat să ispitească Scripturile cu deadinsul. Ei așteptau pe Ilie, potrivit proorociei lui Maleahi 3,1, care să le confirme pe Mesia. Și a răspuns Iisus: „Adevărat, Ilie venind întâi, va rândui toate... Dar vă spun că Ilie a și venit, și au făcut cu el ce-au vrut - după cum e scris pentru dânsul.”¹

îngerul Gavriil, vestindu-i Zahariei nașterea unui prunc - pe care-l cerea în rugăciune - preciza: „El va merge înaintea Domnului, cu duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1,17). Fiul Zahariei știm că a fost Ioan Botezătorul. (Cine știe, dacă tatăl său ar fi știut că pentru copilul acesta va avea să moară ucis între templu și altar, oare l-ar mai fi cerut ? - E o rânduială că noi nu știm viitorul: am zădărnici rânduiele providențiale.)

Dar Ioan era reîntruparea lui Ilie ? „Cu duhul și puterea lui Ilie” n-ar putea merge și altcineva, de pildă Ioan ? A fost un singur suflet, o dată în Ilie, a doua oară în Ioan ? Ar fi prin urmare vieți succesive ? „Reîncarnarea” ar avea baze în Revelație ?

Astea-s întrebările și misterul

Când Ioan a trimis din temniță o întrebare lui Iisus, cu prilejul acesta Iisus a mai precizat despre Ioan: „Ce-ați ieșit să vedeți ? - un prooroc ? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc. Căci el este acela de care s-a scris: «Iată eu trimit înaintea feții tale pe îngerul meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»”. Deci Ioan era Ilie sau era înger; sau Ilie era înger ?

Dacă după înviere toți vom fi ca îngerii, atunci răpirea lui Ilie la Cer să fi fost cauza transformării (strămutării - deși nu corespunde nici cuvântul acesta -) unui om în înger?

[până acum doar întrebări, frământări, pe care orice om nelămurit în dreapta credință și le poate pune. Nu și cel ce o trăiește, cum ar fi un Sfânt, iar dacă și le-ar și pune, ar primi răspunsuri Ortodoxe:

Intr-o zi ascultam în biserică o citire din prorocul Isaia, iar la cuvintele: „Spălați-vă și vă veți curați” [Is 1,16], mi-a venit gândul: „Poate că Maica Domnului a păcătuit vreodată, chiar și numai cu gândul”. Și, lucru uimitor, în inima mea, deodată cu rugăciunea, un glas mi-a spus lămurit: „Maica Domnului n-a

păcătuit niciodată, nici măcar cu gândul". Astfel, Duhul Sfânt a dat mărturie în inima mea curăției ei.⁴⁶ – n.n.]

Îngerii și oamenii sunt ordine distincte. Dogmatic.

[Deci, cunoștea. De ce o contrazicea? Oare credea că dogmatica Ortodoxă este o părere omenească precum a sfinției sale, nu știa că este descoperită de Sfântul Duh și întărită prin vărsarea sângelui mucenicesc pentru fiecare literă a ei? Sau punea, poate, descoperirile prin vedenii ale sfinției sale, mai presus de întreaga descoperire a Bisericii întregi? – n.n.]

Dar dacă Dumnezeu poate și din pietre să facă fii lui Avraam sau pe măgărița lui Balaam să vorbească omenește ? - Cine-I poate pune hotare?

[A făcut pe măgărița lui Valaam să vorbească omenește, dar nu a făcut-o om. A face din pietre fii lui Avraam, este un lucru minunat, nu prin schimbarea firii ci a voinții inimilor împietrite, dar a face din Avraam Iacov sau din Iacov Ismail, aceasta nu o face Dumnezeu datorită dragostei veșnice față de persoană, peste a cărui libertate niciodată nu vrea Să treacă. Pe cine să anuleze: pe Ilie, care a fost creat sau să nu-l creeze pe Ioan? – n.n.]

Că nu putea să fie înger mai înainte de aceea ne stau mărturie și cuvintele lui Iacov: „Ilie, om păcătos asemenea nouă a fost, dar cu rugăciune s-a rugat...” (Iacov 5,17). Dar ce mai înțelegem atunci prin „înger” ?

Întâi înțelegem făpturile cerești, cetele îngerilor. Al doilea înțeles e cel de „trimis” al lui Dumnezeu - cu o misiune. [decî... știa. Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.:48 Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere. Ioan 9:41 Iisus le-a zis: Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră. – n.n.] Pentru acest al doilea înțeles găsim la Maleahi că și preoții sunt numiți îngeri, când zice: „Buzele preotului cuprind știința și din gura lui căutăm să iasă învățătura, căci el îngerul Domnului Savaot este (Maleahi 2,7).

Dar în ce privește pe Ioan Botezătorul, echivalența înger = trimis, începe să nu mai fie mulțumitoare. Cuvintele; „Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale”, ar fi știrbite din înțeles.

[aceasta cine o decretează, cu ce o susține Părintele Arsenie Boca, cu vreo vedenie personală? Dar și Sfânta Biserică Ortodoxă îl pictează cu aripi ca de înger, arătând proorocia, vestirea și lucrarea ca a unuia fără de trup, cu atât mai mult că are trup, a Sfântului Ioan Botezătorul. Unde e știrbirea? Părintele nostru drag de ce nu-ți expui până la capăt ideile, de ce nu iei sfat de la Sfinții Părinți?! – n.n.]

Apoi, la Schimbarea la Fată a Domnului, vin de față si vorbesc cu Iisus, Moise si cu Ilie. Moise din iad. Ilie - din Raiu sau din iad?

[de ce nu a citit Sfinții Părinți ca să afle că Ilie a fost luat cu trupul la cer, nu a murit încă, ci va veni la a doua venire a Mântuitorului și va fi omorât atunci. Apo 11:3 *Și voi da putere celor doi martori ai mei și vor prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șaiszeci de zile. 4 Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului. 5 Și dacă voiește cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor; și dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis. 6 Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi. 7 Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî. 8 Și trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovnicește, Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor. 9 Și din popoare, din seminții, din limbi și din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt. 10 Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor și vor fi în veselie și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ. 11 Și după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. 12 Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor. Până atunci, însă, Sfântul Prooroc Ilie stă în rai. Dar se vede că nici acatistul Sfântului Prooroc Ilie nu l-a citit. Sau, dacă l-a citit, că nu este de acord cu el, deoarece îl pictează pe un fals Ilie, în scena Schimbării la Față, ca pe o fantomă, iar nu ca pe un om viu (vedeți că nu are picioare, ci este ca un duh ieșit din lampa lui Aladin):*

⁴⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 100.

– n.n.]

Dacă considerăm pe Ilie independent de Ioan, atunci a venit din Rai. Dacă Ioan era Ilie, atunci știm din Predanie că Ioan a fost înaintemergător al Domnului și în iad; în cazul acesta și Ilie a venit din iad.

[Acesta este un sofism. Pune răspunsul pe care îl dorește în realitățile de la care pleacă cu argumentația, între variantele posibile. Cum să fie Ioan Ilie, sau Ilie Ioan? De la o premisă falsă ajunge la o concluzie falsă. În loc să demonstreze că Ilie e Ioan, se folosește de această aberație ca de ceva posibil să fie real și pleacă mai departe cu construcția logică, pentru a nu observa ilogical ipotezei. Cum ar spune cineva „dacă dracul este bun, înseamnă că răzvrătirea este o virtute, aceasta înseamnă că și eu, fiind răzvrătit sunt virtuos”. Este ceea ce vrea să spună Părintele Arsenie Boca: „dacă Ioan era Ilie, înseamnă că se poate strămuta Ilie în înger, îngerul în Ioan, Ioan în înger, îngerul în Zian. Deci eu (Zian) sunt Ilie”. Numai că ultima afirmație este mult mai gravă, fiindcă pervertește nu lucrările firii, nu alegerea voinții, ci firea însăși, ba mai mult, persoanele (decă firea + toate lucrările ei + accidentele + însuși ipostasul a cărui esență de exprimare personală este voința).

Dacă Părintele Arsenie Boca face referire la Sfânta Predanie că Sfântul Ioan este înainte mergător în iad, de ce îl consideră pe Ioan ca fiind Ilie, cum fac toți yoghinii ca să demonstreze reîncarnarea? Sfânta Tradiție ne spune foarte clar (prin toate: dogmatică, hronografie, viețile Sfinților, acatiste, erminia Ortodoxă a Bibliei și a iconografiei, cărțile de slujbă, toți predicatorii și Sfinții Părinți – mai puțin Părintele Arsenie Boca excepția excepțională a tuturor excepțiilor, după cum se prezintă pe sine și cum îl prezintă ucenicii sfinției sale) că sunt doi înaintemergători ai celor două veniri ale lui Hristos? – n.n.]

Că Ioan a fost înger sau era Ilie transformat de Rai în înger

[Acum și raiul are putere de a transforma. Face din Rai un alt Creator (Transformator)? Nu mai e Dumnezeu cel ce face minuni, ci Raiul...

Dar de unde această idee eretică? Îngerii sunt minți pure, Ilie are încă trup, și chiar Sfântul Ioan deși încă nu este înviat cu trupul, mintea sa este de om, în legătură cu Sfintele sale Moaște și însăși mintea omului, prin creație, este făcută a fi în legătură cu un trup, pentru a unii și cele văzute și simțite cu Făcătorul lor, acesta fiind scopul tuturor scopurilor. Mântuitorul **nu spune că vom fi îngeri, ci ca ei: Luc 20:34 Și răspunzând Iisus, au zis lor: fiii veacului acestuia se însoară și se mărită, 35 Iar cei ce se învrednicesc a dobândi acel veac și învierea din morți, nici se însoară, nici se mărită; 36 Că nici să moară nu mai pot; ci asemenea cu îngerii sunt, și fii lui Dumnezeu sunt, fiind fii ai învierii.** Aceasta are semnificația că nu se vom mai împreuna trupește soții cu soțiile lor sau mai tainic, că ne vom bucura prin trupurile duhovnicești, cuvântătoare sau înviate **fînd fii ai învierii** printr-o lucrare mai presus de trup (dar care nu va fi desființat), de Dumnezeu, **asemenea cu îngerii** (prin har și lucrarea de luminare și slavoslovire, fără

îndulcirea nebunească din simțire) dar totuși diferit și mai presus de ei fiind **fiii lui Dumnezeu** (prin fire, deoarece firea noastră a fost luată în Persoana lui Dumnezeu – enipostaziată – fiind în perihoreză – întrepătrundere – cu firea Dumnezeiască și așezată pe tronul Sfintei Treimi prin Împăratul tuturor ca și prin Împărăteasca care este mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, fiind stăpânitoare și peste soborul îngeresc) – n.n.],

rămâne iarăși o întrebare: de ce Ioan e reprezentat în icoane de Biserica veche, îndată după tăierea capului (și cu el pe tava Irodiadei) printr-un Ioan cu aripi: - semnele firii îngeresti ?

Deci îngerii pot reveni pe pământ în trupuri pământești, ori de câte ori sunt trimiși ? Reîncarnarea lor (deși numai unul, Ilie sau Ioan pune „problema” așa, - ca să nu generalizăm), nu mai e propriu-zis doctrina indiană a reîncarnării.

[după cum vedem Părintele Arsenie nu propovăduia reîncarnarea indiană, cel puțin la arătare fiind preot Ortodox, ci doctrina arseniană a reîncarnării lui Ilie ca o excepție și a întrupării îngerilor, înățătură ce iar aduce aminte de Origen. Sărmanul Părinte Arsenie Boca, devine astfel, din cal troian al ecumenismului și cal troian al hinduismului, poate fără să vrea. De unde oare o asemenea rătăcire, ce duce mintea la iad cu deznădejde? – n.n.]

Reîncarnarea se referă la oameni, - si deosebirea dintre om și înger e o deosebire de natură, nu numai de desăvârșire -, deci oamenii, forțați de karma, trebuie să se renască în vieți succesive, să-și ispășească, fără să știe, vinovății din viețile trecute, până când, învățând să se dezlipească de dorința vieții, nu mai contractă legături care să-i reclame, prin karma, la ispășiri. Purificarea aceasta, această „mântuire” indiană se face automat și necesită pentru un suflet perioade de zeci de mii de ani. E o teorie a „mântuirii”, dar nu e mântuirea.

Dacă doctrina aceasta ar exprima adevărul, toată iconomia mântuirii omului, descoperită nouă prin Hristos, ar fi inutilă. Mântuirea era automată. Însăși venirea lui Iisus n-ar mai fi avut rost.

Dar, fiindcă a venit Iisus și a pus cu adevărat problema mântuirii omului, reîncarnarea - „mântuirea” automată - nu are nici o bază în Revelație. Mai spune ceva și sfântul Pavel - deci tot Revelația este rânduitor oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9,27), deci nu e rânduitor să fie vieți succesive întrerupte de moarte.

[ce frumos combate reîncarnarea... numai că nu până la capăt, deoarece pleacă de la un principiu greșit. Sfinția sa vede greșeala reîncarnării doar în diferența că sufletul omului trece prin trupuri succesive, pierzându-și memoria și deci pocăința devenind inefficientă. Dar problema cea mai gravă a reîncarnării este că depersonalizează pe om dorind ca atmanul să se topească în impersonalul brahman. Dar, și din acest punct de vedere, doctrina arsenistă a reîncarnării nu numai că păstrează erezia dar o agravează. Nu numai că persoana lui Ilie se preface în Ioan, ca mai apoi să se prefacă în Părintele Arsenie Boca, după credința celui din urmă alimentată de vedenii, cum vom vedea mai jos, dar și persoanele îngeresti, nemai ținând Dumnezeu cont de firea lor se prefac în persoane omenești. Implică în hulele sfinției sale și pe Dumnezeu pe care îl face din Ziditor în distrugător al persoanelor și al firilor, tot cum propovăduiesc hindușii, mahomedanii, mormonii și... mulți alții, că adică Dumnezeu ar fi și autorul răului și al distrugerii. Deci, în arsenism, pe lângă anularea persoanelor avem de a face și cu anularea firilor, transmigația sau cum o numește chiar Părintele Arsenie Boca, promotorul acestei erezii **transformarea sau strămutarea lor**. Dar acest lucru pe care îl vedem și în hinduism, jainism, budism și elenism prin credința în metempsihoză, care susține că un individ se încarnează nu numai în trupuri omenești ci și în animale sau vegetale, idee prezentă și la filozofii elini și la Mircea Eliade, mentorul atât de iubit al Părintelui Arsenie Boca. Strămutarea îngerilor își găsește, însă, echivalent în hinduism în erezia avatarurilor – n.n.]

Cu Ilie încă nu s-a terminat.

[așa de mult își dorește sfinția sa, să fie reîncarnarea lui Ilie, să nu se fi terminat cu metempsihoza lui, încât toate **limitele îngăduitorului**, ale bunului simț și hotarele cele veșnice ale Sfintei Tradiții le încalcă, nevăzând că Ilie va veni ca înaintemergător al zilei celei înfricoșate a Domnului, în trupul său, deci nu a murit (deci nu s-ar fi putut reîncarna, chiar dacă ar fi existat excepția inventată de sfinția sa la metempsihoză), și va fi omorât, după cum am citit mai sus în Apocalipsă. Iar o altă dovadă, poate cea mai pertinentă că nu există reîncarnare, este tocmai Schimbarea la Față. Sfinții Apostoli, care îl cunoșteau personal pe Sfântul Ioan Botezătorul, au văzut cu ochii lor că nu este același cu Ilie, pe care l-au cunoscut din cele ce le vorbea cu Mântuitorul. Și-au dat seama, în felul acesta, după înfățișare și cuvânt că Sfântul Prooroc Ilie este o altă persoană și față de Hristos, dar și față de Sfântul Ioan Botezătorul. Față de Cel dintâi fiind chiar lângă El, pentru a se alunga credința superstițioasă că Mântuitorul ar fi Ilie **Mat 16:13 Iar venind Iisus în părțile Chesariei lui Filip, au întrebat pre ucenicii săi zicând: cine'mi zic Oamenii ca sunt eu, Fiul**

Omului? 14 Iar ei au zis: unii, Ioan Botezătorul; alții Ilie; iar alții Ieremia sau unul din proroci. Iar față de cel de-al doilea, adică față de Sfântul Prooroc Ioan având Sfântul Prooroc Ilie o altă înfățișare și un alt fel de a fi, care definește persoana chiar mai mult decât trupul. Astfel că nu au spus că este Sfântul Ioan, cum ar fi fost logic dacă era el, fiindu-le cunoștința mai apropiată prin experiență, ci *Mat 17:4 răspunzând Petru a zis către Iisus: Doamne, bine este nouă a fi aici; de voiești, să facem aici trei colibi: ție una și lui Moisi una și una lui Ilie*, diferit, așadar, de Ioan – n.n.].

El e prevăzut, ca Ilie, înaintemergător, dar al zilei celei înfricoșate a Domnului, pe la coptul neghinei pământului: „Iată Eu vă trimit pe Ilie proorocul înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată” (Matei 3,23).

Lăsat-am întrebările să se ciocnească de toate stăvilarele tainei și să-și dovedească zădărnicia, izbindu-se de limitele îngăduiului. Dincolo este împărăția marilor taine ale existenței. Dumnezeu ține ascunse în mister rânduieli neștiute de îngeri și oameni.

[Știute doar de Părintele Arsenie Boca? Numai că adevăratul creștinismul nu este esoteric ca și arsenismul și celelalte științe oculte, ci vorbește foarte mult de taina persoanei și a neștrămutării firii, putându-se schimba doar voirea. Noi nu știm, cu adevărat, decât cele pe care ni le-a descoperit Dumnezeu, dar aceasta ne-a descoperit-o cu siguranță Dumnezeu: Ilie nu poate fi Ioan nici Părintele Arsenie, fiindcă persoanele nu sunt interschimbabile, îngerii și ei persoane, nu se prefac în alții, dar nici nu pot deveni oameni, fiindcă firile sunt, prin Dumnezeu, în hotarele pe care El le-a zidit, și tot el le păzește ca să nu se piardă, nu fiindcă nu ar putea ci pentru că nu o vrea. Cine crede altfel se osândește, chiar de ar fi numai din îndoială, darămite să o mai și sădești unor oameni și așa atacați de ideile la modă ale hinduismului propovăduit cu putere de New Age. *Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat. Sfinții Părinți, fiind insuflați de Sfântul Duh, când puneau întrebări de acest gen le și dădeau răspunsul, fiind în armonie cu ceilalți Sfinți, deoarece nu se conduceau după mintea proprie, ci cercetau ce a descoperit Sfânta Biserică. Și, dacă nu aflau la alți părinți purtători de duh, se rugau și rugăciunea lor le era ascultată, dând răspunsul adevărat:*

Oarecari frați au venit la avva Antonie și i-au pus o întrebare din Levitic. Deci a ieșit bătrânul în pustie și a mers avva Ammona pe urma lui în ascuns, știind obiceiul lui și după ce s-a depărtat bătrânul, stând la rugăciune a strigat cu glas mare: “Dumnezeule, trimite pe Moise ca să mă învețe cuvântul acesta!” Și a venit glas vorbind cu dânsul. Deci a zis avva Ammona: “Glasul care vorbea, l-am auzit, dar puterea cuvântului n-am înțe-les-o”. Sf. BĂTRÂNI, m. P., Sf. †Grigorie DASCĂLUL et alii, Patericul, PENTRU AVVA ANTONIE, 28, (ed. cit, p. 9).

Zisu-ne-a nouă sfântul Antonie dându-ne cuvânt de folos: „Un an am săvârșit, rugându-mă lui Dumnezeu să-mi descopere locul drepților și al păcătoșilor, iar într-o noapte m-a strigat un glas de sus, zicându-mi: «Antonie, scoală și vin-o!» Știind eu pe cine mi se cade să ascult, am ieșit și uitându-mă, am văzut un uriaș, întunecat și înfricoșător, care ajungea până la nori, având mâinile întinse în văzduh, sub care era o mare de flăcări întinsă. Am văzut apoi suflete zburând ca niște păsări și acelea care treceau de mâinile aceluia erau mântuite, iar cele lovite de el cădeau în marea cea de foc. Și groaznic mai scrâșnea din dinți pentru cei ce reușeau să scape, însă pentru cei ce cădeau, mult se bucura. Am auzit apoi iar glasul acela: «Înțelege ceea ce vezi; căci cei pe care i-ai văzut că au trecut în sus, sunt sufletele drepților care nu s-au supus fiarei acesteia și acum merg în Rai. Iar acesta este vrăjmașul care apucându-i pe cei vinovați, îi oprește surpându-i în iad căci au urmat voii lui și au fost stăpâniți de ținerea de minte a răului»”. Sf. BĂTRÂNI et alii, Patericul, PENTRU AVVA ANTONIE, 3, (ed. cit, p. 6).

Dar, dacă era smerit, nu trebuia să facă aceasta. Era suficient să întrebe pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae. L-ar fi lămurit deplin.

În fel asemănător a procedat Sfântul Cuvios Epifanie:

- *Este adevărat ceea ce se spune, că tunetele și fulgerele sunt pricinuite de Proorocul Ilie, alergând cu carul său deasupra norilor și urmărind un oarecare balaur?*
- *Nu, fiul meu, nu este așa. Trebuie să fie omul peste măsură de prost ca să primească așa ceva. Acestea le-au plăsmuit oamenii cei nebuni cu mintea lor. Unii, asemenea acestora, au spus și că Hristos făcea înaintea iudeilor păsări de lut și, dându-le suflare, le lăsa să zboare sau mai ziceau că zăpada este făină care cade din cer și altele asemănătoare. Câte lucruri deșarte și mincinoase au scris ereticii! Pe acestea fiecare creștin trebuie să le lepede.*

Așadar, Ilie nu s-a ridicat la cer, nici nu șade în car, pentru că "nimeni nu s-a suit în cer; decât Cel Ce S-a pogorât din cer, Fiul Omului, Care este în cer" (Ioan 3, 13). Are însă harul de a-L face milostiv pe Dumnezeu și să trimită ploaie pe pământ în zile de secetă.

Ilie trăiește încă și este cu trupul său, dar nimeni nu-l cunoaște. Trăiește și Enoh și are legătură cu mulți, dar nimeni nu-l recunoaște. Trăiește și Ioan Teologul. Există și trăiește în lume ca mărgăritarul în noroi. A fost lăsat cu trupul pe pământ ca un trimis al lui Iisus Hristos, ca să-L facă milostiv față de păcatele noastre și să-L oprească să ne șteargă de pe fața pământului de fiecare dată când, cu dreptate se pornește asupra-ne mânia Sa cea dreaptă, văzând greșalele noastre înmulțindu-se.

Destui Sfinți i-au văzut. Nu au descoperit însă, din cauza necredinței și curiozității oamenilor. Aceștia trei vor trăi până la sfârșit. Se vor lupta cu antihrist și îl voi birui, lucru pentru care vor lua și cununa muceniciei.⁴⁷

Vă dați seama ce ar fi spus Sfântul Andrei despre Părintele Arsenie Boca dacă îi numea proști șieretici pe cei ce credeau că Sfântul Prooroc Ilie pricinuieste tunetele și fulgerele, dar totuși erau convinși că Sfântul Prooroc Ilie este Sfântul Prooroc Ilie. Ce erezie gravă să crezi că Sfântul Prooroc Ilie nu este Sfântul Prooroc Ilie, ci ba inger, ba Ioan, ba Zian. Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost Sfânt i s-ar fi descoperit și Sfântul Prooroc Ilie, cum s-a descoperit la mulți, ca să nu mai propovăduiască erezii. Dar nu era nevoie de aceasta, ci doar să cunoască Sfânta Tradiție și să fie în ascultare de duhovnic. Dar din cauza necredinței și curiozității eretice și protestești nu i s-a descoperit, ci a avut altfel de descoperiri și vedenii, de la duhurile mincinoase și ucigașe de oameni, care propovăduiesc erezii.

De ce nu i-a descoperit Dumnezeu? Fiindcă nici dacă l-ar fi văzut pe Sfântul Prooroc Ilie, nu ar fi crezut, deoarece nu credea în dogmatica Ortodoxă, ci în religiile superioare, Rudolf Steiner și Mircea Eliade:

Luc 16:27 Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, 28 Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. 29 Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. 30 Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. 31 Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.

Și din acest motiv Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model în Ortodoxie. Dacă sfinția sa ar fi avut trecere la Dumnezeu și ar fi dorit să afle adevărul mai presus de orice, ar fi avut adevărate vedenii pentru folosul lumii, ar fi aflat ceea ce căuta: *Mat 7:7 Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.8 Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide.. Căutând însă faima proprie, iar nu slava lui Hristos Adevărul, pe aceasta a și aflat-o, spre paguba sa veșnică.*

Probabil că cele pe care le susține aici sunt tot rodul unor vedenii, dar altfel, de la dușmanii cei mai mari ai Ortodoxiei Adevărata Credință care l-au înșelat, despărțindu-l de învățătura Sfintei Biserici, fiindcă prea mult credea în propria sa deșteptăciune și învățatură.– n.n.]

Poate că, gândindu-Se la aceste taine ale Tatălui, și vorbindu-le foarte de departe cu câțiva ucenici, Iisus s-a transfigurat și transpus în mister până la așa măsură că, venind apoi la ceilalți ucenici și la mulțime, pe care i-a găsit aproape certându-se, „toți s-au înfiorat și au alergat să I se închine.

[poate se înfiora mulțimea hipnotizată de la Prislop (sau ne înfiorăm cu toții cu durere și nespuse umilință a minții față de neputința neamului omenesc cum a putut să decadă atât de mult logica și credința unui om al bisericii, și pe deasupra și ieromonah), însă în Sfânta Scriptură este scris așa *Mar 9:15 Și îndată toată mulțimea, văzându-L, s-a spăimântat și, alergând, I se închina.* Se vede că Părintele Arsenie Boca nu citea sau nu credea în Biblia Ortodoxă. – n.n.]

Despre așa ceva nu avem știre să se mai fi întâmplat.

[dar nici această reîncarnare nu s-a întâmplat decât în mintea nedumerită a celor ca sfinția sa, ce nu știau Tâlcuirile date de sus, prin Sfinții Părinți, la Sfânta Scriptură, – n.n.]

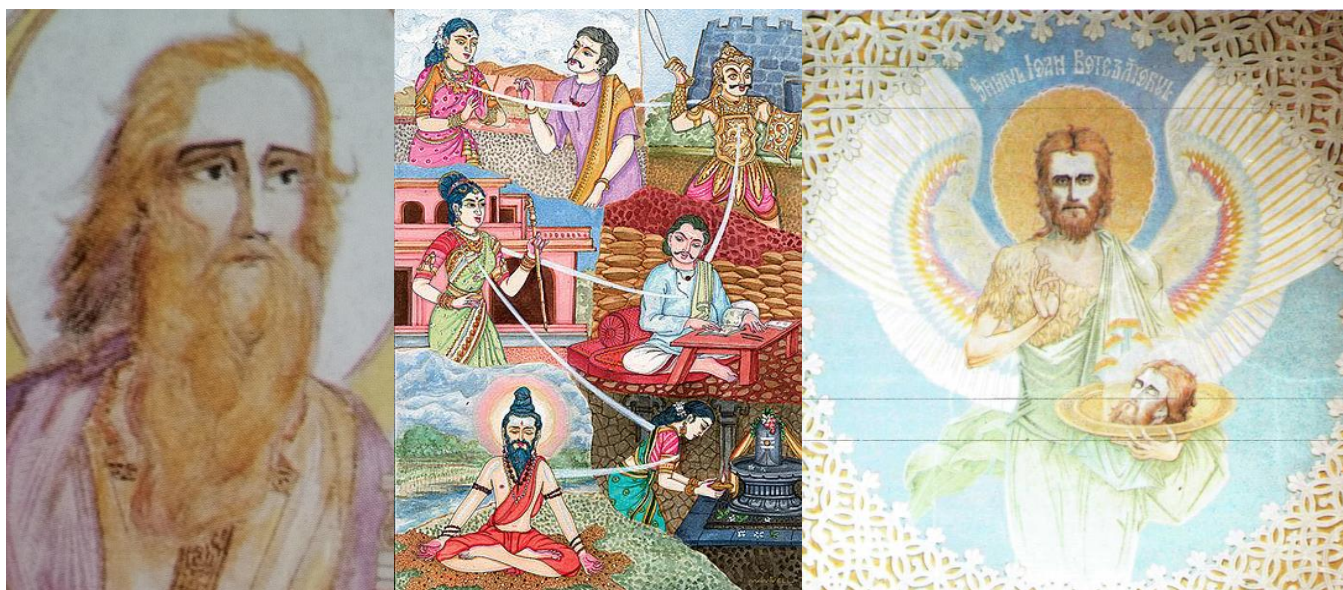
*Poate că ei au dezlegat „înfiorându-se și închinându-se” cel mai bun răspuns, vrednic de împărăția marilor Taine. [nicidecum. Înfiorarea este diavolească, iar împărăția următoarele roade *Gal 5:22 Iar roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețele, înfrânarea poftelor.* – n.n.]*

Prislop. Joi XXX 14. XII.949 Marcu 9,10-16.⁴⁸

⁴⁷ *Sfântul Andrei Cel Nebun pentru Hristos*, Editura «Evanghelistos», București, 2005, pp. 170-172.

⁴⁸ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 271-273.

Iată cum vede Părintele Arsenie Boca pe Sfinții Prooroci Ilie și Ioan [rodul unui proces de metempsihoză, numită de el însuși rodul *transformării* (*strămutării* - *deși nu corespunde nici cuvântul acesta* -) *unui om în înger* cu aripi curcubeu, simbol al New-Age-ului]:

Iată cum vede Sfânta Biserică Ortodoxă pe Sfinții Înaintemergători ai venirilor lui Hristos, persoane cu totul diferite, de la zămislire începând, fără de sfârșit în veșnicie:

Din analiza după Sfinții Părinți a cuvântului de mai sus vedem că toate textele din Sfânta Evangheligie le-a înțeles Părintele Arsenie Boca după literă, ca să poată să-și justifice erezia. Aceasta este o dovadă evidentă că nu a putut ajunge la desăvârșire, neavând astfel cu nici un chip harul Sfântului Duh simțit în trup și în duh, deci nici Sfinte Moaște.

Însuși Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne arată că întemeietorul arsenismului, după cum se prezintă pe sine în gândirea sfinției sale, nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă, îndreptându-se în fiecare zi spre moartea păcatului, neputând să trăiască viața cea fericită în duh:

Dar cel ce rămâne numai la litera Scripturii, are ca singură stăpânitoare peste fire simțirea (percepția), prin care se manifestă afecțiunea sufletului față de trup. Căci litera, dacă nu e înțeleasă duhovnicește, e mărginită în conținutul ei de simțire, care nu îngăduie să străbată înțelesul celor scrise până la minte. Iar dacă litera se adresează numai simțirii, tot cel ce primește litera în chip iudaic numai ca istorie, trăiește după trup, suportând în fiecare zi prin aplecarea voii moartea păcatului, din pricina simțirii celei vii, neputând, să omoare cu duhul faptele trupului, ca să trăiască viața cea fericită în duh. "Căci de viețuiți după trup, veți muri", zice dumnezeiescul apostol, "iară de omoriți cu duhul faptele trupului, veți trăi". Drept aceea, aprinzând făclia, adică rațiunea care aduce lumina cunoștinței prin

contemplație și fapte, să nu o punem sub obroc, ca să nu fim osândiți, ca unii ce mărginim la literă puterea necuprinsă de minte a înțelepciunii, ci în sfeșnic, adică în Sf. Biserică, pe culmea contemplației adevărate, ca să răspândească asupra tuturor lumina dumnezeieștilor dogme.⁴⁹

Nu se vede, oare, cu ochiul liber că sunt persoane diferite? Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să fi studiat Erminia picturii bizantine, iar nu Bele-Arte, iar cât a stat la Sfântul Munte să fi văzut cu luare aminte Sfintele Icoane Ortodoxe și să fi respins vedeniile. Astfel ar fi crezut în Dogmatica Ortodoxă și nu în mintea proprie sau în învățăturile descoperite de jos.

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți Taina Persoanei și Tainele Sfinților Prooroci Ilie și Ioan ca fiind persoane diferite și Tainele Îngerilor ca fiind ipostase diferite, și, cu atât mai mult, față de oameni, având și firi diferite. Dacă ne va ajuta Dumnezeu vom putea înțelege mai apoi de ce ținea morțiș Părintele Arsenie Boca la această excepție (că Ilie ar fi fost prefăcut în înger, apoi reîncarnat în Ioan, apoi prefăcut în înger, din nou).

*Sfântul Ilie, Proorocul lui Dumnezeu, a fost răpit cu trupul într-un car de foc și este viu până acum, păzit de Dumnezeu în locașurile raiului. A fost văzut în trup de cei trei Apostoli în vremea Schimbării la Față a Domnului pe Muntele Tabor și iarăși va fi văzut în trup de oamenii cei muritori înaintea Venirii celei de-a Doua pe pământ a Domnului. În acea vreme, cel care odinioară a scăpat de sabia Izabelei, va pătimi de sabia lui Antihrist, nu numai ca Prooroc, ci și ca Mucenic, și va fi găsit vrednic de mai mare slavă de la Dăătorul de plată, Dumnezeu*⁵⁰

Dacă este încă în trup, cum s-ar putea reîncarna? Să adauge alt trup peste al său, să se facă iar mic să între în pântecele Sfintei Elisabeta? Dar toate acestea ar fi împotriva unei cugetări izvorâte dintr-o minte sănătoasă. Acest mod de a inventa pe tema credinței tot felul de păreri ce aduc aminte de hinduism sau alte gândiri deșarte este oprit de Dumnezeu prin Sfânta Scriptură: *ITi 4:7 Iar de basmele cele spurcate și băbești te ferește și te nevoește pre tine spre buna credință.*

Trebuie să se știe că altceva este examinarea reală și altceva examinarea logică și altceva examinarea abstractă. La toate fapăturile deosebirea ipostaselor se examinează real. Căci se examinează real Petru deosebit de Pavel. Dar se examinează logic și abstract ceea ce este comun între ei, ceea ce îi unește, ceea ce îi face unul. Căci gândim cu mintea că Petru și Pavel sunt de aceeași natură și au o natură comună, deoarece fiecare din ei este animal (ființă) rațional și muritor și fiecare este trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător. Această natură comună, deci, este examinată logic. Căci ipostasele nu sunt unele în altele. Fiecare are ceva special și particular, adică este despărțită în sine și are multe lucruri care o deosebesc de cealaltă ipostasă. Sunt depărtate în spațiu, se despart în timp, se deosebesc în felul de a gândi, în putere, în figură, adică înfățișare, în capacitate, în temperament, în vrednicie, în ocupație și în toate însușirile caracteristice, dar mai presus de toate în aceea că ipostasele nu sunt unele în altele, ci despărțite. Pentru aceea se zice: doi, trei și mai mulți oameni. Acest lucru se poate vedea la orice faptură.

[deci nici îngerii nici oamenii nu pot fi confundați ca persoane, unele cu altele, ci se unesc, după fire, doar în chip abstract – n.n.]

Cu totul dimpotrivă la Sfânta Treime cea mai presus de ființă, deasupra tuturor și incomprehensibilă. Căci cu privire la Sfânta Treime ceea ce o unește și o face una este examinat real din pricina coeternității și din pricina identității ființei, activității și voinței, din pricina acordului felului de a gândi și din pricina identității stăpânirii, puterii și bunătății. Nu am spus asemănare, ci identitate și unitate de mișcare, căci este vorba de o singură ființă, o singură bunătate, o singură putere, o singură voință, o singură activitate, o singură stăpânire, una și aceeași, nu trei asemenea unele cu altele, ci una și aceeași mișcare a celor trei ipostase. Căci fiecare dintre ele nu are mai puțină unitate față de altă ipostasă ca față de sine însăși, în sensul că în toate privințele Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt unul, afară de nenaștere, naștere și purcedere. Iar deosebirea aceasta se înțelege numai pe cale abstractă. Căci cunoaștem un singur Dumnezeu; iar deosebirea o înțelegem numai în însușirile paternității, fîmii și purcederii, potrivit cauzei, cauzatului și desăvârșirii ipostasei, adică modului de existență. Cu privire la Dumnezeirea cea infinită nu putem vorbi ca despre noi de o depărtare spațială, deoarece ipostasele sunt unele în altele, nu în sensul că ele se amestecă, ci în sensul că sunt unite, potrivit cuvântului Domnului, care zice: „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine”⁸³, între ipostasele Dumnezeirii nu există deosebire de voință sau de gândire sau de activitate sau de putere sau de altceva din acelea care dau naștere în noi la deosebire complet reală. Pentru aceea nu spunem că Tatăl și Fiul și Sfântul Duh sunt trei Dumnezei, ci, din contră, că Sfânta

⁴⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 399-400.

⁵⁰ Mineiului pe iulie, citat de aici:

<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/07/20/despre-epoca-lui-antihrist-si-revenirea-prorocului-ilie-ca-%E2%80%9Eal-doilea-inaintemergator-al-venirii-lui-hristos/>>, vineri, 19 iunie 2015.

*Treime este un singur Dumnezeu, Fiul și Duhul se raportează la o singură cauză; nu sunt nici alcătuiți, nici contractați în sensul contopirii lui Sabelie*⁸⁴.

[dacă nici în cazul lui Dumnezeu, Care este Unul, Persoanele care au o asemenea întrepătrundere încât se deosebesc doar pe cale abstractă, Ele totuși nu se confundă, nici nu se amestecă, și, deci nu este vorba de aceeași Persoană ci de Trei, ce excepție ar putea fi la făpturi care toate se deosebesc real? Cum ar putea Gavriil să fie Mihail sau Ilie să fie Ioan sau, cu atât mai mult, cum ar putea să fie Gavriil Ilie, și Mihail să fie Ioan când se deosebesc și cu firile, primii fiind serafimi și ultimii fiind oameni? – n.n.]

*Căci, după cum am spus, ipostasele Sfintei Treimi se unesc, nu în sensul că ele se amestecă, ci în sensul că ele există unele în altele; iar întrepătrunderea reciprocă a ipostaselor este fără contractare și fără amestecare. Ele nu sunt depărtate unele de altele, și nici împărțite în ce privește ființa, în sensul împărțirii lui Arie*⁸⁵. *Căci dacă trebuie să spunem pe scurt, Dumnezeirea este neîmpărțită în cele ce se împart, după cum în trei corpuri solare, care există unul în altul și sunt nedespărțite, avem o singură unire și apropiere a luminii. Așadar, când privim la Dumnezeire, la prima cauză, la singura stăpânire și la una și la aceeași, ca să spun așa, mișcare și voință a Dumnezeirii, la identitatea ființei, a puterii, a activității, a domniei, atunci avem în mintea noastră o unitate. Dar când privim la acelea, în care este Dumnezeirea, sau ca să spun mai precis, care sunt acelea din care este Dumnezeirea și care sunt de acolo din prima cauză în afară de timp, de aceeași slavă și nedespărțite, adică ipostasele Fiului și Duhului, atunci trei sunt acelea la care trebuie să ne închinăm. Un Tată, Tatăl, care este fără de început, în sensul că este necauzat. Căci nu este din cineva. Un Fiu, Fiul, care nu este fără de început, în sensul că nu este necauzat. Căci este din Tatăl. Dar dacă ai raporta termenul de „început” la timp, atunci și Fiul este fără de început, căci el este făcătorul timpurilor și prin urmare nu cade sub timp. Un Duh, Sfântul Duh, care este din Tatăl, nu în chip firesc, ci purces. Tatăl nu este lipsit de nenaștere, pentru că a născut, nici Fiul de naștere, pentru că a fost născut din cel nenăscut — dar cum? — și nici Duhul nu se schimbă în Tatăl sau în Fiul, pentru că purcede și este Dumnezeu, însușirea este ceva netrasmisibil; cum ar putea să rămână însușire ceea ce se transmite sau se preface? Căci dacă Tatăl este Fiul, atunci nu este cu adevărat Tată, căci unul este cu adevărat Tatăl. Și dacă Fiul este Tatăl, atunci nu este cu adevărat Fiu, căci unul este cu adevărat Fiu și unul Duhul Sfânt. [...]*

Am spus în repetate rânduri că altceva este ființa și altceva este ipostasa, și că ființa indică specia comună și cuprinzătoare a ipostaselor de aceeași specie, spre exemplu: Dumnezeu, omul, iar ipostasa arată individul (persoana) adică Tatăl, Fiul, Sf. Duh, Petru, Pavel. [...]

*„Se seamănă întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; se seamănă întru necinste, înviază întru slavă; se seamănă trup sufletesc” — adică gros și muritor — „înviază trup duhovnicesc”*⁸⁰⁸, *ca și trupul Domnului după înviere, care a trecut prin ușile încuiate, care nu simțea oboseala și nu avea nevoie de mâncare, somn și băutură. „Căci vor fi, spune Domnul, ca îngerii lui Dumnezeu. Nu mai este căsătorie, nici naștere de copii”*⁸⁰⁹. *Căci spune dumnezeiescul apostol: „Petrecerea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm pe Mântuitorul, pe Domnul Iisus, care va schimba trupul smereniei noastre ca să fie la fel cu trupul slavei Lui”*⁸¹⁰. *Nu vorbesc de o schimbare în altă formă — departe cu acest gând! — ci mai degrabă de o schimbare din stricăciune în nestricăciune.*

[așadar, și după înviere, vom păstra trupurile noastre, nu vom fi îngeri fără de trup. Comparația cu îngerii se referă la faptul că vom trece prin ușile încuiate, nu vom obosi, nu vom avea nevoie de mâncare și celelalte. Vom avea trup înviat întru slavă ca a îngerilor, dar nu vom fi fără trupuri ca ei. – n.n.] [...]

Lucrurile, care au o existență contrară, acelea au contrar și felul de a exista, adică însușirile. Și cine nu va cădea de acord cu noi că toate existențele, toate cele care cad sub simțirea noastră, chiar și îngerii, se schimbă, se prefac și se mișcă în multe feluri! Cele spirituale, adică îngerii, sufletele și demonii, se schimbă potrivit voinței libere, care crește sau se micșorează, fie în progresul în bine, fie în îndepărtarea de bine. Celelalte se schimbă prin naștere și distrugere, prin creștere și micșorare, prin schimbarea însușirilor și mișcarea de la un loc la altul.

[lucrurile spirituale se schimbă potrivit voinței, dar nu își schimbă firea – n.n.] [...]

Așadar, îngerul este o ființă spirituală, veșnic mișcătoare, liberă, necorporală; slujește lui Dumnezeu și a primit în firea lui nemurirea în har. Care este, însă, natura și definiția ființei lui, numai ziditorul o știe.

[în nici un caz nu este om, care este legat de trup – n.n.]

Așadar, îngerul are o fire rațională, spirituală, liberă și schimbătoare în felul de a gândi sau de a voi [dar nu cu firea ci cu voirea – n.n.], căci tot ceea ce este creat este schimbător.

Numai ceea ce este necreat este neschimbător. Tot ceea ce este rațional este și liber. Așadar, pentru că îngerul are o fire rațională și spirituală, este liber; iar pentru că este creat și schimbător, are facultatea de a rămâne și a progresa în bine sau de a se îndrepta spre rău (cazul îngerilor căzuți n.n.).

Îngerul este incapabil de pocăință, pentru că este necorporal. Omul, însă, din pricina slăbiciunii corpului are parte de pocăință.

[vedem că, deoarece îngerii sunt raționali și liberi sunt persoane, iar fiindcă sunt incapabili de pocăință și sunt minți pure, nu pot fi minte omenească, capabilă de pocăință tocmai pentru că a fost făcută să se unească cu trupul care are slăbiciuni. Deci îngerii nu pot primi trup, nu se pot întrupa, nu se pot încarna. – n.n.]

Îngerul nu este nemuritor prin fire, ci prin har,

[deci, nu poate muri, ca să nu mai fie înger ci să se facă om – n.n.]

căci tot ceea ce are început are și sfârșit potrivit naturii lui. Numai Dumnezeu este veșnic, dar mai degrabă este mai presus de veșnicie. Căci cel care a făcut timpurile nu este sub timp, ci deasupra timpului. [...]

Dar noi spunem că sfinții părinți au numit mișcarea omenească în multe feluri, potrivit problemelor pe care le discutau. Au numit-o putere, activitate, deosebire, mișcare, însușire, calitate și patimă. Au numit-o putere, nu în opoziție cu cea dumnezeiască, ci pentru că este o putere care își are cauza în ea însăși și pentru că este neschimbătoare. Au numit-o activitate, pentru că este ceva caracteristic, care scoate la iveală ceea ce este asemenea în toate cele de aceeași specie. Au numit-o deosebire, pentru că ea face deosebirea între specii. Au numit-o mișcare, pentru că ea indică specia. Au numit-o însușire, pentru că ea constituie specia și se află numai în ea și nu în alta. Au numit-o calitate, pentru că ea este specifică speciei.

[deci, pocăința fiind caracteristică numai omului, îngerul nu se poate face om – n.n.] *Au numit-o patimă, pentru că se mișcă — căci toate cele ce sunt din Dumnezeu și după Dumnezeu, prin faptul că se mișcă, suferă, pentru că ele nu sunt prin ele mișcătoare și prin sine puternice. [...]*

Firea se înțelege sau abstract — căci nu există prin sine însăși — sau comun în toate ipostasele de aceeași specie, unindu-le [deci, îngerii nu pot fi oameni, fiindcă n-ar mai fi îngeri – n.n.] *și se numește fire considerată în specie sau integral prin adăugarea accidentelor, așa cum există într-o ipostasă [ipostasa sau persoana este firea + accidentele, deci persoana îngerului nu se poate face persoană omenească, neputându-i lua nici firea nici accidentele – n.n.], și se numește fire considerată în individ; ea este aceeași cu cea considerată în specie [...]*

Mai mult: în toți oamenii există voința și nu la unii există, iar la alții nu există; dar ceea ce se observă în chip obișnuit la toți caracterizează firea care este în indivizii de sub ea; prin urmare, omul este prin natură volițional.

[tot așa este și cu pocăința. Îngerul neavând pocăință și nici trup, în veac nu va putea fi om – n.n.]

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine.

[deci ipostasele îngerești nu pot fi ipostase omenești, atât datorită diferenței între firi, cât și datorită diferenței între însușirile caracteristice, care deosebesc și ipostasele aceleiași firi între ele. Pe cine să nedreptățească Dumnezeu desființându-l pe ipostasul care se preface în altul sau pe cel în care s-a prefăcut cel dintâi. Pe cine să distrugă Dumnezeu pe Ilie care se face Ioan sau pe Ioan care nu mai este fiindcă de fapt este Ilie. Vai nouă, de o astfel de logică ilocică. – n.n.]

Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase. [...]

Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. Când spunem că oamenii au o singură fire, trebuie să se știe că nu spunem aceasta referindu-ne la definiția sufletului și a corpului, căci este cu neputință să spunem că sufletul și corpul comparate unul cu altul sunt de o fire. Dar pentru că ipostasele oamenilor sunt foarte multe, toți primesc aceeași definiție a firii, căci toți sunt compuși din suflet și corp, toți participă firii sufletului și posedă ființa corpului și o specie comună. Spunem o singură fire a ipostaselor celor multe și diferite. Cu toate acestea fiecare ipostasă are două firi, este compusă din două firi, adică din suflet și corp.

[așadar îngerul fiind dintr-o singură fire nu poate fi ipostas omenesc. Ce păcat că Părintele Arsenie Boca a stat să se uite în oglindă cât a fost în facultatea de Teologie, în loc să învețe Dogmatica Ortodoxă, care l-ar fi scutit neînțelegerea noțiunilor de fire și de ipostas, cât și de înșelare – n.n.] [...]

Dumnezeu l-a pus pe Adam în paradis, care era atât spiritual cât și sensibil. în cel sensibil sălășluia cu trupul pe pământ, dar cu sufletul trăia împreună cu îngerii, cultivând gânduri dumnezeiești și hrănindu-se cu ele. Era gol din pricina simplității sale și a vieții lui naturale; se urca numai către creator cu ajutorul făpturilor, bucurându-se și veselindu-se de contemplarea Lui.

Pentru că Dumnezeu a împodobit pe om în chip natural cu voință liberă, i-a dat poruncă să nu mănânce din pomul cunoștinței²⁵⁴. Dar despre pom am vorbit după puterea noastră destul în capitolul despre paradis²⁵⁵. Dumnezeu i-a dat această poruncă făgăduindu-i că dacă va păzi vrednicia sufletului, dând victorie rațiunii, cunoscând pe creator și păzind porunca Lui, va participa fericirii veșnice, va trăi în veci, ajungând mai presus de moarte. Dar dacă va supune sufletul corpului, dacă va prefera plăcerile corpului, neținând seamă de vrednicia lui, asemănându-se animalelor neînțelegătoare²⁵⁶, scuturând jugul creatorului și neglijând porunca Lui dumnezeiască, va fi responsabil de moarte și va fi supus stricăciunii și osteneții, ducând o viață nenorocită. Căci nu era folositor ca omul să dobândească nemurirea fără să fie încă ispitit și încercat, ca să nu cadă în mândria și condamnarea diavolului²⁵⁷. Diavolul din pricina nemuririi sale, după căderea lui de bunăvoie, s-a fixat în rău în chip neschimbat și fără posibilitate de pocăință. După cum iarăși și îngerii, după alegerea de bunăvoie a virtuții, s-au stabilit, prin har, în chip neschimbat în bine.

[ce diferențe mari, de netrecut, între îngeri, demoni și oameni. Ei au asemănări prin existența rațiunii și voinței, dar diferă între ei prezența/absența trupului și pocăinței. După înviere se vor asemena mai mult, prin pierderea posibilității pocăinței, prin har, și prin spiritualizarea trupului, dar nici atunci, nu vor fi desființate diferențele între firi, cu atât mai puțin între persoane – n.n.]

Prin urmare, trebuia ca omul să fie încercat mai întâi, căci un bărbat neispitit și neîncercat nu este vrednic de nimic. Și în încercare să se desăvârșească prin păzirea poruncii, ca astfel să primească nemurirea drept răsplată a virtuții. Căci omul, fiind la mijloc între Dumnezeu și materie, prin păzirea poruncii, după ce se libera de legătura firească cu existențele, avea să se fixeze în chip nestrămutat în bine, unindu-se cu Dumnezeu potrivit unei stări sufletești speciale. [nici aceasta nu o poate face îngerul, neavând trup – n.n.] Prin călcarea poruncii, însă, îndreptându-se mai mult spre materie și smulgându-și spiritul său de la cauza lui, adică de la Dumnezeu, și-a impropriat coruptibilitatea, a ajuns pasibil în loc de impasibil, muritor în loc de nemuritor, are nevoie de legături trupești și de naștere seminală, s-a lipit, prin dragostea de viață, de plăceri, ca și când ele ar fi elementele constitutive vieții, și urăște fără nici o teamă pe cei care se sârguiesc să-l lipsească de ele, și a schimbat dragostea de Dumnezeu în dragoste față de materie, iar mânia contra adevăratului dușman al mântuirii a prefăcut-o în mânie față de ceilalți oameni. Așadar, prin invidia diavolului, omul a fost biruit. Căci diavolul invidios și urător de bine nu suferă, el, care a căzut din pricina mândriei, să dobândim cele de sus. Pentru aceea mincinosul momește pe nefericitul Adam cu nădejdea Dumnezeirii și după ce îl urcă la aceeași înălțime a mândriei, îl pogoară spre aceeași prăpastie a căderii. [iată războiul vechi și nou. Să nu-l judecăm pe Părintele Arsenie Boca. Și noi putem oricând cădea într-o mai rea înșelare. – n.n.] [...]

Trebuie să se știe că îngerii, fiind ființe raționale, sunt înzestrați cu liberul arbitru. Și pentru că sunt creați sunt și schimbători. Acest lucru l-a arătat diavolul. El a fost creat bun de creator, dar, în virtutea liberului arbitru, el și cu puterile care au apostaziat împreună cu el, adică demonii, a ajuns descoperitorul răutății, în timp ce celelalte cete ale îngerilor au persistat în bine.

[și diavolul este deci, persoană, având voie liberă. Nici el nu se poate întrupa. – n.n.] [...]

Demonii nu au nici stăpânire, nici putere contra cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mântuirii, cum este cazul cu Iov¹²³ și după cum este scris în Evangheliile despre porci¹²⁴. Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, au putere, se schimbă și iau forma pe care o vor după fantezia lor.

Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea proorocesc, îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le revelează și le poruncește să proorocească. Pentru aceea se realizează toate câte spun ei. Dar și demonii proorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întâmplă departe, alteori prin conjectură. Pentru aceea de multe ori mint și nu trebuiesc crezuți, chiar dacă uneori spun adevărul, în chipul în care am arătat. Ei cunosc și Scripturile.

Toată răutatea și patimile necurate au fost născocite de ci. Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au putere să forțeze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi. Pentru acest motiv s-a pregătit diavolului și demonilor lui și celor care îl urmează, focul nestins și pedeapsa veșnică¹²⁵.

Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngerii. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.⁵¹

Să stăm și să plângem fraților cum s-au despărțit făpturile de Făcător, pierzându-și pocăința. Să ne umilim cu inimile și să-l rugăm pe Hristos să ne păstreze în smerenia Sa. Cu lacrimi să ne tânguim pentru rătăcirea Părintelui Arsenie Boca și să-L implorăm pe Domnul să oprească extinderea ei.

Iată cum ne explică atât de frumos, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, de care, din păcate, Părintele Arsenie Boca, deși a avut ocazia, nu a vrut să îl asculte, distincția de netrecut între îngerii și oamenii, tocmai în ceea ce au comun, adică mintea, pentru a nu se spune că ar putea vreodată o persoană îngerească, să devină persoană omenească, prin întruparea minții ei:

Numai împreună, lumea sensibilă, având drept coroană omul, și lumea inteligibilă a îngerilor sunt un receptacol deplin al revelației lui Dumnezeu și al valorificării ei. Numai împreună, îngerii și oamenii, pot înălța o slavoslovie mai completă lui Dumnezeu.

[de ce să o descompleteze chiar Dumnezeu prefăcând un înger în om, în loc să creeze un alt om. După Părintele Arsenie Boca, Dumnezeu s-a epuizat în creativitate tocmai la facerea celui mai mare bărbat și a avut nevoie să-l trimeată pe Ilie. Dar nu ar fi spus Domnul că Ilie este cel mai mare bărbat și că s-a reîncarnat sau că Ioan este cel mai mare dar la fel cu Ilie, și chiar este Ilie. Sau că Ioan nu e născut dintre femei, ci înger întrupat? Pe cine să credem pe Părintele Arsenie Boca sau pe Mântuitorul ce ne spune: *Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el. Se nasc oare îngerii din femei?* – n.n.]

Așa trebuie să înțelegem că îngerii sunt creați pe de o parte pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, pe de alta pentru a sluji lui Dumnezeu în solitudinea Lui pentru oameni, pentru a fi trimișii lui Dumnezeu la oameni, pentru a fi "vestitori" Lui și, prin aceasta, pentru a ajuta la ridicarea oamenilor la o lăudare comună a Lui cu ei; iar prin aceasta, a sluji la mântuirea lor. Dar aceasta înseamnă și o capacitate a îngerilor de a conduce pe oameni spre Dumnezeu. în același timp prin aceasta chiar îngerii își sporesc cunoașterea de Dumnezeu și slavoslovia lor, asociind-o și pe a oamenilor. Corul îngeresc-uman e mai măreț decât corul simplu uman sau simplu îngeresc.

[corul Ilie Ioan Gavriil Mihail este mai măreț decât unul din ei care îi înlocuiește pe toți prin metempsihoză – n.n.]

Partea îngerească și cea omenească a corului se completează și se înfrumusețează reciproc. Fiecare din cele două părți câștigă, în elanul slavosloviei, de la cealaltă.

Unii Părinți au subliniat superioritatea îngerilor față de oameni, prin faptul că sunt "minți pure", neîmpreunate cu trupul și cu afectele care rezultă din aceasta. Dar alții, cum am văzut, au afirmat că mai mult omul e după chipul lui Dumnezeu, întrucât omul prin trup este și devine un "stăpân" al lumii ca și Dumnezeu, câtă vreme îngerii nu au această calitate.

Dar nevoia de lume pe care o au oamenii și capacitatea de a dispune de ea reprezintă și o ispită pentru ei de a se atașa de ea și de a se încrede în puterile lor creatoare. În calitatea de spirite întrupate stă și măreția, dar și primejdia căderii lor. în dominarea afectelor se poate actualiza o nouă forță a spiritelor. Dar aceste afecte pot să și închidă infinitele orizonturi spre care e chemat spiritul omenesc.

Greutățile de care e legată viața în trup pot dezvolta în om o responsabilitate proprie și nobila pornire de ajutorare cu fapta a semenilor săi, responsabilitate și capacitate de care e lipsit îngerul, dar pot dezvolta și egoismul și grija lumească exagerată.

În orice caz, omului i s-a dat măreția misiune de a stăpâni materia prin spirit, de a o face transparentă pentru ordinea spirituală și dumnezeiască, de a actualiza moduri noi de revelație a spiritului și de ajutorare a semenilor, în primul rând modurile etice și estetice.

În schimb, spiritul pur sau îngerul are claritatea gândirii și un "amor intellectualis", greu de închipuit de ființa noastră. Dar până nu a fost consolidat în bine, a fost pândit și el de o altă formă de egoism, nefiind legat prin sânge de alte ființe, care pun o frână acestui egoism. A fost pândit de egoismul nelimitat al orgoliului cunoașterii și existenței prin sine, al libertății de grijile trupului. [...]

Nesepararea minții de omul total în cunoașterea lui Dumnezeu se datorește și faptului că cunoașterea deplină a lui Dumnezeu e în același timp o unire cu Dumnezeu a celui ce cunoaște. Dar de unirea aceasta nu are parte numai mintea înțeleasă ca parte pur spirituală a sufletului, ci sufletul întreg și chiar omul întreg. "Toate cele ce se mișcă își primesc stabilitatea în infinitatea lui Dumnezeu". Toate se unifică în Dumnezeu și în înțelegerea trăită a omului, fără să dispară nici una³².

Sfântul Grigorie Palama respinge teoria lui Varlaam că mintea care se întâlnește cu Dumnezeu este o minte abstractă, detașată de persoana integrală. Ea este mintea în care se concentrează sau în care

⁵¹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 20-27, 87, 179, 13, 38, 112, 96, 103, 89, 85.

vibrează întreaga persoană alcătuită din suflet și trup, cu rezultatele experiențelor acumulate în ea, dar purificate, făcute curate. El condamnă teoria lui Varlaam zicând: "Cea mai mare rătăcire elină și izvorul a toată necredința... este a ridica mintea nu din cugetarea carnală, ci din trupul însuși, pentru a o face să se întâlnească acolo sus cu vederile mintale"³³. "Nu ni s-a spus "trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt care locuiește în noi"? (1 Cor. 6, 19). De ce a așezat Dumnezeu la început mintea (νοῦς) în trup? A săvârșit prin aceasta un rău? Noi socotim că e un rău ca mintea să fie în cugetări rele, dar nu e un rău să fie în trup, pentru că nici trupul nu e rău"³⁴. Sfântul Grigorie Palama nu vorbește de un trup golit de senzații, ci de un trup ale cărui senzații au fost purificate, îndreptate spre Dumnezeu. El socotește "inima", în care trebuie să se adune mintea (νοῦς), ca să experimenteze acolo harul lui Dumnezeu, cel mai lăuntric organ al trupului, dar în același timp ca centrul de întâlnire dintre trup și suflet și ca organul conducător (ἡγεμονικόν ὄργανον). **Dar aceasta înseamnă că nu inteligența pură conduce pe om și nu ea întâlnește pe Dumnezeu, ci omul total în care înțelegerea și simțirea fac un tot. De abia acesta realizează rațiunea integrală a omului.** Interpretând cuvântul Sfântului Macarie Egipteanul: "Acolo, deci, trebuie privit dacă și-a înscris harul legile Duhului", Sfântul Grigorie Palama zice: "Unde, adică, a colo? în organul conducător, în tronul harului, unde e mintea și toate gândurile sufletului, în inimă adică. Vezi că celor ce și-au ales să fie atenți la ei înșiși în isihie (liniște) le e cu totul necesar să-și readucă mintea și sa o închidă în trup, și mai ales în partea cea mai din lăuntru a trupului, pe care o numim inimă"³³.

După Sfântul Grigorie Palama, a lăsa mintea în cugetări abstracte dezlegate de ființa integrală a omului e o adevărată rătăcire. Omul acela e departe de sine, de realitate și de Dumnezeu.

Față de Varlaam, care cerea omorârea totală a părții pasionale a sufletului, Sfântul Grigorie Palama nu cere o anulare a acesteia, care se leagă de trup (iușime și dorință), ci punerea ei în slujba binelui și a iubirii. "Dar noi am învățat că nepătimirea nu e aceasta, adică omorârea părții pasionale, ci mutarea lucrării de la cele mai rele spre cele mai bune și dumnezeiești prin deprindere... E a celui ce s-a îmbogățit cu virtuți ca cei pătimiși de plăcerile lor, a celui ce și-a supus iușimea și pofta, care sunt partea pasională, părții cunoscătoare și raționale a sufletului"³⁴.

Inserarea intimă a spiritului în trup și calificarea lui începând din primul moment al existenței lui ca spirit întrupat sau ca suflet, nu înseamnă că sufletul nu poate exista după moarte și înainte de învierea trupului, prin faptul că nu mai este în trup. El duce cu el calificarea sa ca suflet al trupului, cu rădăcinile trupului adâncite în el în cursul vieții. Faptul acesta arată și el că sufletul e un factor deosebit de trup, fără ca să fie un spirit pur, necalificat prin trup, cu care a trăit într-un anumit loc și timp.

[aici e surprinsă nu numai distincția dintre mintea îngerească și cea omenească, dar se arată că și atunci când este desprinsă de trup mintea omenească are în ea adâncite rădăcinile trupului. Așadar, nici măcar fără trup, mintea omenească nu poate fi înger, ca persoanele îngerești să se poată întrupa. – n.n.]⁵²

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți textele din Evanghelie pe care le răstălmăcesc hindușii și sârmanul Părinte Arsenie Boca:

Luc 1:17 Și va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie,

Și precum a lucrat darul [dumnezeiesc] cu duhul lui Ilie, așa și întru Ioan, pentru că și Ilie este înaintemergător al Venirii celei de a Doua, iar Ioan al celei Dintâi. încă și „cu puterea lui Ilie”, că aceleași pot venirile amândurora și a lui Ilie și a lui Ioan, căci la Hristos aduc. Dar și în alt chip a venit Ioan „cu duhul și cu puterea lui Ilie”, pentru că și el era pustnic și înfrânat la viață și muștrător asemenea lui Ilie. [vedeți că sunt doi, nu unul reîncarnat? Duhul lui Ilie nu înseamnă că a trecut sufletul lui Ilie în trupul lui Ioan, ci că erau într-un fel asemănător, în aceeași lucrare, având același har sau duh de la Sfântul Duh.– n.n.]⁵³

Mat 17:3 Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El.

Șii pentru ce Moise și Ilie s-au arătat? Ca să se arate că El este Domn și al Legii și al Proorocilor, al viilor, dar și al morților. Ci Ilie este Prooroc și încă este viu (4 Regi 2,11), iar Moise este detător de Lege, și a murit (Deuteronom 34,5-6). [...]

[dacă Ilie e viu, cum s-a reîncarnat, având încă trupul său? – n.n.]

Dar, de unde au cunoscut ucenicii că erau aceștia Moise și Ilie? Cu adevărat, nu din icoane, de vreme ce atunci a face icoane se părea oamenilor a fi lucru păgânesc. Se vede că din cuvintele lor i-au cunoscut pe ei, ci poate Moise va fi zis: „Tu ești Acela a Cărui Patimă am inchipuit-o mai înainte, injunghiind mielul

⁵² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 1, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1997, pp. 300-304, 263-264.

⁵³ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 26.

și Paștele săvârșind" (Ieșir cap. 12). Iar Ilie: „Tu ești Acela a Cărui Inviere mai înainte am inchipuit-o înviind pe fiul văduvei" (3 Regi 17,22), și altele ca acestea.⁵⁴

[dacă ar fi fost același Ioan cu Ilie, l-ar fi recunoscut după înfățișare, că au fost ucenicii lui. Se vede clar că este vorba de o altă persoană, necunoscută lor decât prin cuvintele lui din Sfânta Scriptură – n.n.]

Mar_9:12 Iar El le-a răspuns: Ilie, venind întâi, va așeza iarăși toate. Și cum este scris despre Fiul Omului că va să pătimească multe și să fie defăimat? 13 Dar vă zic vouă că Ilie a și venit și i-au făcut toate câte au voit, precum s-a scris despre el.

Zicând că Ilie „va veni", arată că încă n-a venit, dar va veni ca inaintemergător al Venirii celei de a doua și „va așeza la loc toate", adică va întoarce la credința lui Hristos pe toți iudeii care se vor afla atunci ascultători, ca și cum așezându-i pe ei - care erau căzuți - intru moștenirea părintească. Iar zicând că „Ilie a și venit", il arată pe inaintemergătorul Ioan. Și zice: „au făcut cu el câte au voit", omorându-l, căci pentru că l-au lăsat ei [iudeii] pe Irod să-l omoare deși l-ar fi putut opri, [pentru aceea] ei l-au omorât. Deci atunci, mai străbătători [iscușiți la minte] făcându-se ucenicii, au înțeles că pe Ioan l-a numit „Ilie", fiindcă el a fost inaintemergător al Venirii celei dintâi, precum Ilie va fi [inaintemergător] al Venirii celei de a doua.⁵⁵ [deci sunt doi, nu unul – n.n.]

Exprimarea „Ilie a și venit" pentru desemna pe Ioan, adică a vorbi despre o persoană, folosindu-se de numele și pilda alteia care o preînchipuia, este specifică Sfintelor Scripturi și se cheamă alegorie, unul din cele patru modalități Ortodoxe de a tâlcui și înțelege Biblia (istoric, tropologic, alegoric și anagogic). Dar aceasta nu înseamnă că se prefac persoanele una în alta, cum ar deduce cineva ca Părintele Arsenie Boca care are cugetare trupească, neînțelegând simbolurile. De aceea acest mod de înțelegere nu este accesibil decât celor care studiază Sfinții Părinți și nu celor ce își formează credința după părerea proprie, vedenii sau știință. Sfinții Părinți recurgeau întotdeauna la Sfânta Tradiție și numai când nu găseau răspuns acolo, se rugau lui Dumnezeu să le descopere direct.

Vedem că Însuși Mântuitorul ne arată cum să abordăm corect Sfânta Scriptură tocmai în legătură cu înțelegerea lui Ilie ca preînchipuire al lui Ioan sau Ioan ca prototip al lui Ilie, deși Hristos este Marele Prototip al tuturor:

Mat 11:13 Toți proorocii și Legea au proorocit până la Ioan. Mat 11:14 Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină. 15 Cine are urechi de auzit să audă.

„De voiți să primiți", adică să judecați cu dreaptă socoteală și nu cu pizmuire, acesta este Ilie despre care a zis Proorocul Maleahi că va să vie (Maleahi 3, 23), pentru că și Înaintemergătorul și Ilie au aceeași slujire. Ioan a venit mai înainte de Venirea cea dintâi, iar Ilie va veni mai înainte de Venirea ce va să fie".

După aceea, arătând că aceasta este vorbă umbrită și ascunsă

[deci nu-l judecăm pe bietul părinte că nu a înțeles-o. Nu era iscusit la astfel de cuvinte umbrite ale Sfintelor Scripturi. Ne pare însă rău că nu s-a smerit să întrebe, deși l-a cunoscut chiar și pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, care precis l-ar fi lămurit, ci s-a luat după mintea sfinției sale și după scrierile hinduse în care s-a format și a dat un răspuns șovăielnic, care întunecă pe cititori – n.n.] - anume că Ioan este Ilie – și că este trebuință de pricepere [înțelepciune] spre a o înțelege, zice [Iisus]: 11:15; Cine are urechi de auzit să audă îndemnându-i pe ei spre a întreba și [astfel] a învăța.

[Așadar este nevoie de înțelepciune duhovnicească, deci smerită și a întreba, desigur pe Sfinții Părinți – n.n.]⁵⁶

Păcatului interpretării hinduse a Sfintelor Scripturi se adaugă ca o circumstanță agravantă faptul că tâlcuirile de mai sus sunt recomandate în toată Sfânta noastră Biserică, fiind o sinteză după toți Sfinții Părinți, și erau publicate și pe vremea Părintelui Arsenie Boca. Sfinția sa ori nu le-a citit, neglijându-le, ori le-a citit disprețuindu-le. Cu câtă durere trebuie să înțelegem noi acestea și să ne ferim de o astfel de primejdie, rugându-ne bunului Dumnezeu să-l ierte și să ne ierte și să ne miluiască și pe noi, acoperindu-ne cu purtarea Lui de grijă.

Mat 3:9 Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

Prin „pietre" înțelegem și neamurile, dintru care mulți au crezut. Dar chiar și în inlelesul acesta zice Ioan, că și din pietre poate să facă Dumnezeu „fii lui Avraam", căci „piatră" era pântecul Sarrei din pricina sterpiciunii. Dar ea a născut (Facere 11, 12; 21,1-2) Si iarăși a ridicat Domnul fii lui Avraam „din

⁵⁴ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 296.

⁵⁵ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 299.

⁵⁶ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 240.

pietre". Când? Atunci când răstignindu-Se El, văzând mulți pietrele despiciându-se, au crezut (Matei 27, 51).

[Din pietre poate face fii ai lui Avraam, dar dintr-o persoană o alta nu, fiindcă ar desființa libertatea celei transformate, și nu numai libertatea ci chiar ceea ce este esențial într-o persoană: modul unic de a fi, prefăcându-o în alta. Dar și cea în care se transformă ar fi jignită, că nu ar fi putut ea de la sine, să descopere pe Dumnezeu ci a avut nevoie de o alta. Și această jignire să fie adresată tocmai Sfântului Ioan, cel ce șade și mijlocește de-a stânga Mântuitorului. De ce să nu fie două bogății infinite, două feluri de a lăuda pe Dumnezeu și iubi, fiind două persoane, ci să se reducă la numai una. De ce să acuzăm pe Dumnezeu de faptul că e constrâns tocmai în bogăția cea mare a creării chipurilor Lui persoanele? Transformarea unei persoane în alta care nu se face nici în iad cu nimeni, nicidecum pe pământ, cu atât mai puțin a face din îngeri oameni. Dar, după cum tâlcuiesc Sfinții Părinți, vedem că Dumnezeu nici măcar materia impersonală și amorfă nu o prefăce în persoane, adică nici pietrele nu le face fii ai lui Avraam, decât în sens tropologic, adică de îndreptare a moravurilor în sensul despieririi inimii iudeilor și în sens alegoric, ca vindecarea de sterpiciune a Sarrei. Înnoirea cerului și pământului este prefăcerea lor în duhovnicești pentru a fi potrivite cu trupurile noastre înviate, și astfel vor fi spiritualizate pentru și prin persoanele noastre în Hristos. Nicidecum nu se va prefăce vreo piatră în vreun fiu al lui Avraam, Dumnezeu netrecând peste raționalitatea firii pe care El însuși ne-a dăruit-o prin creație – n.n.].⁵⁷

Dar ce ne spune Sfânta Scriptură:

Evr 9:27 Și precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata,

Cum așadar să moară cineva, chiar și Ilie, de două ori, dacă se reîncarnează în Ioan, și pentru cine ar fi judecat pentru Ilie sau pentru Ioan?

Surprindem însă în această întunecată răstălmăcire pe care o face Părintele Arsenie Boca Sfintelor Scripturi un păcat mai grav, specific celor ce nu au înțeles și trăit cum dorește Hristos Ortodoxia:

Dar cel ce vrea să înțeleagă Sf. Scriptură în lumina cunoștinței lui Hristos, ca referindu-se la suflet, trebuie să se exercite cu toată sârguința și în tălmăcirea numelor, care poate să lămurească tot înțelesul celor scrise. E nevoie să facă aceasta dacă vrea să ajungă la înțelegerea întocmai a celor scrise și să nu coboare în chip iudaic înălțimea Duhului la pământ spre trup, închizând (circumscriind) făgăduințele dumnezeiești și nestrăcioase ale bunurilor spirituale în stricăciunea bunurilor trecătoare, precum o fac unii dintre așa zișii creștini. Aceștia poartă în chip mincinos numele care derivă de la Hristos, dovedindu-se că tăgăduiesc prin faptele lor înțelesul lui și umblând pe o cale contrară lui Hristos, cum va arăta pe scurt cuvântul nostru.

Căci Dumnezeu a venit la noi făcându-se om, pe lângă alte pricini tainice pe care nu le poate pătrunde nici o rațiune, și pentru ca să plinească legea duhovnicește, prin înlăturarea literei, și să înalțe și să facă arătată puterea ei de viață făcătoare, depărtând partea care omoară. Iar partea legii care omoară este, după dumnezeiescul Apostol, litera, precum puterea de viață făcătoare a ei este duhul. Căci zice: "litera omoară, iar duhul face viu".³³¹ (331 II Cor. 3, 6) Dar dacă-i așa, creștinii mincinoși de care vorbeam, au ales fățiș partea contrară a lui Hristos și au ignorat toată taina întrupării.

[dar așa face Părintele Arsenie Boca nu numai la răstălmăcirea spre metempsihoză a Sfintelor Scripturi ci și când pune în gura lui Moise și a Sfintei Biserici înțelesuri genetice care îl vor duce la niște aberații științifice și antropologice devastatoare pentru el și pentru contemporani, după cum vom vedea mai jos la răstălmăcirea de tip hindus și orgonomic a împreunării trupești cu mască endocrină – n.n.]

Ei nu numai că și-au îngropat prin literă toată puterea înțelegerii și n-au voit să fie după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (3), ci au ales mai bine să fie pământ, potrivit amenințării, și să se întoarcă la pământ, prin afecțiunea lor față de literă, ca față de pământ, în loc să aleagă legătura cu cerul, adică cu duhul, și să fie răpiți în văzduh, adică în lumina spirituală, întru întâmpinarea Domnului, în nori, adică în contemplațiile înalte, și astfel să fie totdeauna împreună cu El prin cunoștință

[ce păcat că Părintele Arsenie Boca a ales vedeniile superficiale și ieftine, refuzând contemplațiile înalte duhovnicești descoperite prin Sfinții Părinți, refuzând a fi prin cunoștință cu Hristos – n.n.]. *De aceea cu drept cuvânt se cade să ne scârbim de aceștia, întrucât se aleg cu o pagubă insuportabilă din pricina neștiinței, dar și ne întristăm, întrucât dau multe prilejuri Iudeilor spre întărirea în necredință. Dar noi lăsânau-i pe aceia să fie așa cum vor, să ne întoarcem la noi înșine și la Scriptură, începând cercetarea duhovnicească a capitolului de față cu tălmăcirea numelor.*

[...]

⁵⁷ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 164.

Așa am înțeles eu locul, după Puterea mea. Dacă poate cineva să vadă în cele scrise un înțeles mai înalt,

[mai înalt nu mai josnic, mistic iar nu mistificator, tainic iar nu esoteric, mai de preț, adică după Sfinții Părinți iar nu contradictoriu Sfintei Predanii – n.n.]

ne va face și nouă și lui bucurie, arătând acest înțeles mai de preț al celor scrise. Căci am spus mai înainte despre cuvântul Scripturii dumnezeiești, că rămâne totdeauna fără hotar (necircumscribit), hotărnicind (circumscriind) pe toți cei ce-l grăiesc, dar el însuși neputând fi hotărnicit de cei care-l grăiesc. Deci chiar de am spus ceva după puterea mea, și aceasta luându-mi o mare îndrăzneală, nu am îmbrățișat tot înțelesul celor scrise, acesta aflându-se înfinit mai presus de puterea mea.

Scolii

1. Precum Dumnezeu după ființă nu e supus cunoașterii, la fel nici cuvântul lui nu poate fi cuprins prin cunoștința noastră.

2. Cei ce își lipesc cugetarea în chip iudaic numai de literă, așteaptă făgăduințele bunurilor neprihănite în veacul acesta, necunoscând bunurile firești ale sufletului.

3. Cel ce poartă “chipul celui ceresc”,³³⁶ se sârguiește să urmeze în toate duhului Sf. Scripturi, care conservă sufletul prin virtute și cunoștință. Iar cel ce poartă “chipul celui pământesc”, cultivă numai litera, care susține slujirea trupească prin simțuri, ce dă naștere patimilor.

[...]

Cuvântul Sf. Scripturi, deși are margini (e circumscribit) după literă, sfârșindu-se deodată cu timpul în care se petrec lucrurile istorisite, după duh, în înțelesurile lui mai înalte, rămâne totdeauna fără hotar (necircumscribit). Și nimeni să nu spună că nu poate crede aceasta, știind că Dumnezeu care a vorbit e fără hotar (necircumscribit) după natură. Căci cei ce voiesc să asculte cu inima curată sfatul Scripturii, se cuvine să creadă că și cuvântul grăit de El se aseamănă mai mult Lui.³³⁰ Fiindcă dacă Dumnezeu este cel ce a grăit, iar El este după ființă nehotărnicit, e vădit că și cuvântul grăit de El e nehotărnicit (1).

Așadar, chiar dacă cele petrecute figurat în timpul lui Ezechia au luat sfârșit, contemplând duhovnicește întâmplările istorisite care s-au sfârșit atunci, să admirăm înțelepciunea Duhului Sfânt care le-a scris. Căci în fiecare dintre cei ce se împărtășesc de firea omenească a așezat puțința ca să realizeze în sine așa cum trebuie și cum se cuvine înțelesul celor scrise. Astfel oricine vrea să se facă învățacel al cuvântului dumnezeiesc și să nu socotească nimic din cele prezente și trecătoare deopotrivă cu virtutea, poate deveni un alt Ezechia în duh. Ba și un alt Isaia, neîmpiedecat de nimic să se roage, să strige la cer, să fie auzit și să obțină de la Dumnezeu, printr-un înger, distrugerea și pieirea celor ce îl războiesc spiritual.

[...]

15. Ermonți și Memfivoste sunt materia și forma, iar cei cinci fii ai Merobei, încincita rea întrebuințare a simțurilor, împreunându-le pe acestea laolaltă, adică împletind simțurile cu materia și forma, în urma înțelegerii trupești a legii, cel ce mărginește înțelesul la literă pe de-o parte dă naștere patimei trupești, iar pe de alta, corupe rațiunile naturale.

16. Patima și firea, după rațiunea existenței lor, niciodată nu există împreună.

17. Cel ce nu crede că Scriptura este duhovnicească, nu-și simte puținătatea cunoștinței.

18. Când David e înțeles ca lege, în sens iudaic, se tălmăcește “disprețuire”, pentru tradiția interpretării trupești a celor dumnezeiești, iar când înseamnă în sens creștin duhul, se tălmăcește “cel tare la vedere”, pentru contemplația cunoștinței ce se petrece în minte.

19. Prin sufletul Scripturii a înțeles duhul ei, iar prin trup litera.

Cei trei ani sunt cele trei legi, cea scrisă, cea naturală și cea a harului, care vin una după alta. Deci cel ce înțelege legea scrisă trupește, nu hrănește sufletul cu virtuți; la fel cel ce nu sesizează rațiunile lucrurilor, nu-și nutrește mintea din belșug cu înțelepciunea variată a lui Dumnezeu; iar cel ce nu cunoaște marea taină a harului celui nou, nu se veselește cu nădejdea viitoare îndumnezeiri. Așadar lipsa contemplației duhovnicești sub regimul legii scrise e urmată de lipsa înțelepciunii variate a lui Dumnezeu ce se poate primi prin legea naturală, iar aceasta e urmată la rândul ei de ignorarea îndumnezeirii ce se va da prin har în temeiul tainei celei noi.⁶⁵⁶

⁵⁸ 330 Cuvântul Scripturii se aseamănă mai mult lui Dumnezeu cel necircumscribit, decât omului mărginit, de la care l-a împrumutat Dumnezeu. Căci în gura lui Dumnezeu cuvântul omenesc își lărgeste cuprinsul la înfinit, potrivit cu cel ce îl folosește.

⁵⁹ 656 Este interesant că în această ordine a legilor, legea naturală e așezată după cea scrisă, fiind socotită pe o treaptă mai înaltă. Această ordine corespunde cu cele trei trepte ale urcușului duhovnicesc: a activității virtuozității, a contemplării naturale, a îndumnezeirii. Ordinea aceasta a legilor o înțelegem dacă o considerăm nu atât pe planul istoriei, ci pe al vieții

21. **Cel cenu înțelege legea duhovnicește, chiar dacă legea a murit pentru el, dat fiind că nu-i mai servește trupește, dar mai păstrează înțelesurile coborâte ale legii, mai cruțat încă pe copiii și pe nepoții lui Saul. De aceea e chinuit de foamea cunoștinței.**

22. Precum fața e pecetea caracteristică pentru fiecare, la fel cunoștința duhovnicească caracterizează și revelează dumnezeiescul. De aceea cel ce o caută pe aceasta, caută fața Domnului.

23. David se mai tălmăcește "cel tare la vedere" și "minte străvăzătoare".

24. Cel devenit în întregime trup prin jertfele sângeroase aduse după litera legii, iubește neștiința, socotind că porunca e numai spre plăcerea trupului.

25. **Cel ce slujește, zice, legii trupește, naște păcatul cu fapta ca materie și modelează consimțirea minții cu păcatul ca formă, prin plăcerile corespunzătoare simțurilor.** Iar cel ce primește Scriptura duhovnicește, omoară prin cugetările naturale pe înălțimea contemplației lucrarea păcatului ca materie și consimțirea cu păcatul ca formă, împreună cu modurile întrebuițării abuzive a simțurilor, în vederea plăcerii, ca pe niște fii și nepoți ai legii scrise.

26. Fără contemplația naturală nimeni nu cunoaște deosebirea simbolurilor legii de lucrurile dumnezeiești.

27. Prin spânzurare a înțeles scoaterea la iveală a literii omorâte a legii pe înălțimea contemplației, prin cunoștința în duh.

28. Prin "hotarul lui Israel" a înțeles toată rațiunea și tot modul contemplației, în care nu se poate menține deloc predania înțelegerii trupești a legii.

29. **Duhul zice, e dătătorul vieții, iar legea omorâtoarea vieții. Prin urmare nu poate lucra deodată și litera și duhul, precum nu există împreună ceea ce e făcător de viață cu ceea ce e făcător de stricăciune.**

30. Părticica ce se taie împrejur (prepuțul), e ceva natural și tot ce e natural e o faptă a creațiunii dumnezeiești. Iar fapta creațiunii dumnezeiești este "bună foarte", după cuvântul care zice: "A văzut Dumnezeu toate câte le-a făcut și iată erau bune foarte". Legea însă, poruncind înlăturarea acelei părțicele, prin tăierea împrejur, înfățișează pe Dumnezeu ca pe unul ce și-ar corecta în chip artificial propriul Său lucru, ceea ce chiar și numai a gândi constituie culmea împietății. De aceea cel ce înțelege în mod natural simbolurile legii, știe că Dumnezeu nu urmărește să corecteze firea în chip artificial, ci poruncește să fie tăiată pasionalitatea adăugată la rațiunea (constituția) sufletului și indicată tipic prin acea părticică trupească. Pe aceasta o leapădă cunoștința prin bărbăția voinței arătată în făptuire. Căci preotul care face tăierea împrejur închipuiește cunoștința ce mănuieste, ca pe un cuțit împotriva patimii, bărbăția rațiunii arătată în fapte. Așa e desființată predania trupească a legii, când duhul covârșește litera.

[...]

Deci cel ce se ține numai de litera Scripturii ca Saul, pe de o parte respinge rațiunile cele după fire, iar pe de alta, nu crede în chemarea neamurilor anunțată tainic de mai înainte, căutând în lege, așa cum o înțelege el, numai plăcerea trupului. Iar câtă vreme stăpânește această dispoziție trupească peste cei ce, înțelegând astfel legea, trăiesc numai după simțuri, nu se ivește în ea foamea cunoștinței duhovnicești (17). Pentru că foamea este absența bunurilor ce au fost cunoscute odată prin experiența însăși și lipsa totală a mâncărurilor duhovnicești care întrețin sufletul. Căci cum va socoti cineva ca foame sau ca lipsă absența celor pe care nu le-a cunoscut niciodată? De aceea, cât trăiește Saul nu se ivește foametea, pentru că nu se simțea lipsa cunoștinței duhovnicești cât trăia litera legii și împărătea peste Iudeii cei pământești cu înțelegerea. Când însă începe să strălucească raza harului evanghelic și ia David împărăția peste cei duhovnicești cu înțelegerea, cu alte cuvinte legea înțeleasă duhovnicește, lucru care se întâmplă după moartea lui Saul, adică după sfârșitul literii (căci David se tălmăcește "disprețuire" și "cel tare la vedere", primul înțeles potrivit din punctul de vedere al Iudeilor, întrucât litera copleșește duhul, iar al doilea din punctul de vedere al creștinilor, întrucât duhul biruiește litera) (18), atunci se simte foametea cunoștinței duhovnicești. Și anume o simte poporul credincios îndeobște și sufletul fiecăruia îndeosebi, când alege învelișul de dinafară al literii în locul contemplației tainice în duh și socotește, așa zicând, sufletul Scripturii mai de necinste decât trupul ei (19). Căci cu adevărat flămânzește poporul celor ce cred și au cunoscut adevărul, ca și sufletul fiecăruia, atunci când cade din contemplația duhovnicească prin har și ajunge în robia formelor și chipurilor literii, care nu hrănește mintea cu înțelesurile mărețe, ci umple simțirea cu năluciri pătimase prin figurile trupești ale simbolurilor Scripturii. Din această pricină se spune că foametea de cunoștința lui Dumnezeu se prelungește "trei ani unul după altul". Căci tot cel

fiecăruia ins. Apoi dacă prin legea scrisă se înțelege în special legea celor zece porunci. Astfel fiecare om trebuie să înceapă de la împlinirea poruncilor, pentru a se ridica la contemplarea lui Dumnezeu în natură și apoi a se uni cu Dumnezeu.

ce nu-și însușește înțelegerea duhovnicească a dumnezeieștii Scripturi, leapădă pe de o parte, deodată cu ea, asemenea Iudeilor, și legea naturală, iar pe de altă parte nu cunoaște nici legea harului, prin care li se dă celor călăuziți de ea îndumnezeirea.

Prin urmare foametea celor trei ani înseamnă lipsa de cunoștință care le vine din cele trei legi, din cea naturală, din cea scrisă și din cea a harului, corespunzător cu fiecare, celor ce nu caută prin contemplație înțelesul lor mai înalt. Căci nu poate cultiva câtuși de puțin știința Scripturilor acela care leapădă rațiunile naturale ale lucrurilor în contemplarea sa și dă atenție numai simbolurilor materiale, negândindu-se la nici un înțeles duhovnicesc mai înalt (20). Pentru că atâta timp cât stăpânește numai latura istorică a Scripturii încă n-a încetat stăpânirea celor trecătoare și vremelnice asupra înțelegerii, ci chiar dacă a murit Saul, mai trăiesc copiii și nepoții lui, care sunt șapte la număr. Cu alte cuvinte din slujirea trupească și vremelnică a legii obișnuiește să se nască în cei iubitori de trup, pentru pricina amintită, o dispoziție pătimasă, ce-și are ca încurajare în rătăcire porunca arătată în simboluri (21). Pentru această pricină socotesc că nu s-a ivit foamete în zilele lui Saul, adică nu se simțea lipsa cunoștinței duhovnicești în vremea slujirii după trup a legii, ci în vremea harului evanghelic. Căci abia acum după ce a trecut împărăția literii, flămânzim când nu înțelegem duhovnicește toată Scriptura, pentru faptul că nu gustăm din slujirea cea tainică în duh, așa cum se cuvine creștinilor. Iar când ne trezim la simțire asemenea lui David și căutăm în fața Domnului (22), înțelegem limpede că harul cunoștinței s-a luat de la noi din pricină că n-am primit rațiunile cele după fire, pentru a intra la contemplația tainică în duh, ci suntem lipiți încă de, gândurile trupești din litera legii.[...]

4. Precum cel se se împreună cu o țiitoare nu are căsătoria legiuită, la fel cel ce se îndeletnicește cu învățarea legii trupește, nu are cu ea o conviețuire legiuită, născând din ea dogme nelegitime, care se strică odată cu viața trupului.

5. Cel ce-și însușește Scriptura trupește, învață din ea păcatul cu fapta, iar mintea i se deprinde să cugete la păcat. Acela învață din litera legii despre dezmierdări, împreunări desfrânate și ucideri, și se deprinde să socotească spurcată toată zidirea lui Dumnezeu. [...]

11. Scurtă recapitulare a celor spuse mai înainte, prin care se arată că cel ce înțelege legea trupește are învățătura despre ea ca pe o țiitoare, din care naște deprinderea și lucrarea patimilor, și-și aduce în casă lăcomia pântecelui, de parc-ar fi dumnezeiască, dând naștere modurilor care întinează prin rea întrebuințare simțurile, ca prin ele să stârpească rațiunile și semințele naturale din lucruri.⁶⁰

După ce am înțeles de unde provine rătăcirea Părintelui Arsenie Boca (și receptarea lui entuziastă de către cei ce vor să găsească în Ortodoxia tâlcuită de sfinția sa trupește prilejuri de a-și adormi conștiința pentru a-și satisface plăcerile având pretext că sunt sfințenie), să răspundem, dacă ne va ajuta Dumnezeu și la a doua întrebare:

De ce respinge reîncarnarea ca principiu general, dar o primește ca pe o excepție?

O respinge ca principiu general să nu fie vădit ca practicant și propovăduitor al hinduismului.

O primește ca pe o excepție deoarece este convins că și el este reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, gândim noi că în urma unor vedenii ca aceasta:

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).

[Poate de aici, comparând cu Sfânta Scriptură: 4Re 2:10 Răspuns-a Ilie: „Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi așa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi”. 11 Pe când mergeau ei așa pe drum și grăiau, deodată s-a ivit un car și cai de foc și, despărțindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer. să fi înțeles sfinția sa că este reîncarnarea lui Ilie, dar este posibil să fi avut și alte vedenii înșelătoare, după cum citim mai jos, care să îi fi spus aceasta direct – n.n.]

[...]

Ce taine minunate i-a descoperit Părintelui Arsenie Maica Domnului în Sfântul Munte Athos, prin Sfântul Serafim de Sarov, cum a auzit monahul Sebastian, cei nevăzător, de la Sâmbăta! Multe nu le-a putut mărturisi Părintele la nimeni.⁶¹

Nu ar fi de mirare, deoarece acesta este un atac clasic al celui vechi de răutăți, pe care îl îndrăznește chiar și la cei ce resping arătările demonice, darămite la cei ce le iubesc, crezându-le cerești:

⁶⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 224-232, 458-461, 483-484, 485.

⁶¹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

7. Ne spunea nouă avva Or: „Eu fiilor, știu un om oarecare în pustia aceasta, care zece ani mâncare pământescă n-a mâncat ci îngerul lui Dumnezeu îi aducea lui odată la trei zile mâncarea cerească și-i da în gură și aceea îi era în loc de mâncare și de băutură. Și știu că au venit la acela un pâlc de diavoli luminați, strălucind în chipul unei cete de îngeri și o căruță de foc, cu cai de foc cu mulțime de ostași înarmați întocmai cum ar veni un îm-părat. Apropiindu-se de dânsul, i-au zis: «Omule, tu ai isprăvit toate faptele cele bune, vino acum și te închină mie și te voi lua în căruța aceasta și înălțându-te de pe pământ la cer ca pe Ilie Tesviteanul și te voi așeza la un loc împreună cu dânsul!» El auzind aces-tea, zicea în gândul său: «Eu în toate zilele și nopțile mă închin Împăratului și Dumneze-ului meu, deci cine este acesta de-mi zice să mă închin lui?» Acestea socotindu-le în gândul său, a răspuns aceluia: «Eu îl am pe Domnul Iisus Hristos, Împăratul, Dumnezeul și Mântuitorul meu, căruia pururea mă închin ziua și noaptea. Iar ție și se închină cei ce sunt cu tine!» Acestea auzind diavolul, îndată a pierit și s-a făcut nevăzut cu căruța cu cai și cu toate oștile lui. Acestea le spunea bătrânul ca despre altcineva, tăinuindu-și viața sa. Iar părinții care erau cu dânsul, ne-au spus nouă, că el însuși era acela, căruia i s-au întâmplat acestea.³¹⁶²

Că sfinția sa se credea Ilie, avem multe mărturii:

Una o aduce o uceniță a sfinției sale, care ne istorisește că nu numai teoretic se credea reîncarnarea lui Ilie și Ioan, dar făcea și demonstrații practice ucenicilor sfinției sale că este chiar așa:

În cartea *Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48*: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate.» Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.⁶³

Este de mirare că îl picta pe Hristos cu înfățișarea sa, când își dădea sieși înfățișarea lui Hristos prin hipnoză? Vedeți că se arăta pe sine și ca Ioan și ca Ilie, ca să confirme că cele pe care le-a scris în Taina lui Ilie și Ioan vorbesc despre sine, că Ilie s-a reîncarnat în Ioan și Ioan în Zian?

Dar nu numai ucenicii sfinției sale aduc astfel de mărturii, ci și oamenii care și-au dat seama despre realitatea amăgită și amăgitoare a Părintelui Arsenie Boca. Una este adusă chiar de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cuprinzând în ea credința multor fani ai Părintelui Arsenie Boca:

Mulți se simțeau atrași de fenomenul religios mai ales pentru o anumi-tă spectaculozitate, pe care o vedeau într-însul, lucru foarte dăunător, după cum spunea tata. De pildă, într-o vară, cu câteva zile înainte de Sfântul Ilie, fiind la Vlădeni, am întâlnit într-o după-amiază, pe când ne plimbam pe șosea-ua de deasupra gării, un grup de oameni. Erau bărbați și femei, vreo cinci, șase, care veneau din sus, de către varnițe.

S-au oprit, au salutat și văzând că au în față un preot au cerut să fie binecuvântați. Tata i-a întrebat încotro se duc. „Ne ducem la Mănăstire la Sâmbăta”, a răspuns cel mai în vârstă. Parcă-l văd și acum: era negricios, cu o barbă lungă, pe jumătate căruntă. „Pe jos? Doar e foarte departe”, a spus tata mirat. „Trebuie să fie vreo optzeci de kilometri.” „Da, părinte, dar trenurile sunt scumpe. Și vrem neapărat să fim acolo de Sfântul Ilie, fiindcă părintele Arsenie începe să vorbească păsărește și apoi se urcă cu căruța de foc la cer.”

Nu ne-a venit să credem. Omul vorbea cu un entuziasm de nedescris. Au plecat grăbiți ca s-ajungă la timp.

„Săracii oameni”, spunea tata. „Sunt naivi și dornici de extraordinar. Interpretează fiecă cuvânt așa cum vor ei. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care ne exprimăm în fața lor și; să mai renunțăm la spectaculozități ieftine.”

A fost foarte abătut, ca de multe alte ori. „Așa se nasc rătăcirii periculoase în popor”, spunea. [...]

După moartea tatei, într-o emisiune la Europa Liberă, dedicată personalității lui, pe lângă contribuții serioase, de un înalt nivel teologic, cum ar fi cea a părintelui Viorel Mehedințu de la Heidelberg, am auzit,

⁶² Sfinții Bătrâni et alii, *Patericul...*, Pentru multe feluri de năluciri și înșelăciuni diavolești, cu care amăgește și înșală vrăjmașul pe mulți, vrând ca să-i smintească din calea mântuirii, să-i depărteze de Dumnezeu și să le fie în zadar osteneala lor, 7.

⁶³ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

spre surprinderea noastră, cuvintele unui monah bucureștean, paroh la o bisericuță centrală, Stavropoleos, care îl declara pe Stăniloae drept „ucenicul părintelui Arsenie”.

Abstracție făcând de faptul că, din punct de vedere cronologic, afirmația e neverosimilă, că de obicei studentul e ucenicul profesorului și nu invers, nimeni nu cunoaște lucrări teoretice fundamentale ale părintelui Arsenie care să-l fi determinat pe Stăniloae, oricum unul dintre marii dogmatişti ai lumii, de a se înrola în rândurile „ucenicilor” sus-numitului. Las deoparte faptul că tata nu avea suficientă „imaginație” pentru a admira pe cineva care „vorbea păsărește”, sau intenționa să „se ridice la cer cu căruța de foc a Sfântului Ilie”. Dacă precuviosul monah, de mai sus, numit pare-mi-se, Marchiș (sau Marchiș), este susceptibil la asemenea „fapte de credință”, este treaba lui. Dar simpatiile pe care le are nu-i dau dreptul de a strâmba adevărul. Ar fi mai de grabă de dorit să încerce a citi câteva pagini din opera lui Stăniloae ca să se lămurească asupra disponibilităților acestuia de a adera sau nu la anumite atitudini extravagante, câtuși de puțin în spiritul dreptei-credințe. Cine l-a cunoscut sau îi cunoaște cât de cât opera, știe că el nu a fost niciodată o persoană gata să se aflameze pentru spectaculozități ieftine și exaltări discutabile. S-a menținut ferm în cadrul învățaturii Bisericii și a pledat, dar de câte ori, pentru modestie, dreptă socoteală, severitate a vieții monahale, conținut teologic al propovăduirii celor care, îmbrăcând haina călugărească, îmbracă odată cu ea și niște îndatoriri de viață aspră, ascetică, riguroasă, în spiritul buneii tradiții a Sfinților Părinți.

Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că tata a ținut mult la părintele Arsenie, atâtea vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor de mai sus, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale.

Și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri, a unei înviorări a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când părintele Arsenie a adoptat alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar părintele Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei. Și sentimentele lui Stăniloae în urma acestei îndepărtări se pot descrie printr-un singur cuvânt: dezamăgire profundă.⁶⁴

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca s-a pierdut renunțând la linia Sfinților Părinți și apucându-o pe calea spectaculozității ieftine... cu multă durere să înțelegem aceasta și să plângem, dacă putem, pentru mântuirea lui.

Dar și Părintele Arsenie Papacioc mărturisește că a auzit aceasta chiar de la Părintele Arsenie Boca care o striga în gura mare, să o audă cât mai mulți, să-l laude, să-l iubească și să i se închine ca unui prooroc sfânt aflat în viață:

Părintele Arsenie Papacioc nu mința când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus, printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”.⁶⁵

Vedem că pentru Părintele Arsenie Boca nu este o problemă ca o persoană să fie în locul alteia, dacă se cheamă Arsenie, indiferent dacă are sau nu cu totul altă lucrare. Și ce frumoasă, ce sobră este, ce dor după adevăr a avut lucrarea Părintelui Arsenie Papacioc. Cu cât mai grav este însă că Părintele Arsenie Boca credea că poate fi înlocuit Ioan sau Arsenie cu Ilie, prin reîncarnare.

Nici Părintele Arsenie Papacioc nu poate substitui pe Părintele Arsenie Boca, nici Sfântul și Marele Prooroc Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului pe Sfântul și Marele Prooroc Ilie Înaintemergătorul celei de a doua veniri, prin reîncarnare. În schimb Părintele Arsenie Boca înlocuiește, dar nu prin reîncarnare, ci prin repetarea vechii ispite, un protestant rătăcit de la Sfântul Munte:

A mers odinioară la Sf. Munte un Protestant din Germania și căuta să ia în bătae de joc simplitatea călugărilor.

⁶⁴ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

⁶⁵ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015.

A declarat în fața Epitropilor din Careia că el este Proorocul Ilie. Proestoșii au început a râde, crezând că au de-a face cu un nebun. Dar când a început el să le vorbească, au văzut că nu este nebun ci este o undință primejdioasă pentru Ortodoxie.

Deci nepricepându-se ei cum să-i răspundă s-au sfătuit ca să găsească pe cineva dintre călugări cari să dovedească cu mărturii din Sfânta Scriptură că Protestantul este mincinos (iar nu prooroc cum zicea el). Atunci și-au adus aminte bătrânii de smeritul Dascăl Nicodim, care trăia la vremea cea la o chilie, aproape de Careia. Cuv. Nicodim s-a prezentat ca de obicei îmbrăcat în niște zdrențe și încălțat cu opinci de porc. Când l-a văzut Protestantul a început a râde cu hohote. Atunci Bătrânii Proestoși i-au lămurit Cuviosului pentru ce este chemat, adică să dea răspunsul cuvenit proorocului mincinos.

Pricepând Cuviosul că ereticul își bate joc de călugări i-a zis:

"Va să zică ești Proorocul Ilie, Domnule".

"Desigur (a răspuns neamțul)!" Atunci Cuviosul i-a zis iarăși:

"Proorocul Ilie a avut tăierea împrejur, dar Dumneavoastră?" (o aveți?)

La întrebarea aceasta a rămas Proorocul cu gura căscată și a plecat fără să mai stea de vorbă cu opincarii din Sf. Munte. Toți carii veneau să ispitească pentru tainele credinții dacă se întâmpla ca să vorbească cu Dascălul cel flenduros, nu mai avea poftă să rădă, ci plecau îndată rușinați.

Cuviosul Nicodim Aghioritul n-a făcut semne și minuni în viață, dar viața lui întregă a fost o întregă minune, prin roadele bunătății care au umplut lumea. Învățăturile lui au luminat norodul creștinesc și au întărit Biserica Ortodoxă în vremurile cele mai grele.

După mărturisirile Sfinților Părinți, sfințenia omului nu se arată din săvârșirea minunilor ci din viața cea îmbunătățită. Minunile sunt lucrurile lui Dumnezeu și se fac mai mult pentru luminarea celor necredincioși și pentru întărirea celor slabi în credință, iar faptele cele îmbunătățite sunt roadele prin cari se cunosc sfinții.⁶⁶

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să-i fi urmat exemplul Sfântului Ioan Iacob de la Neamț sau al Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul și să propovăduiască Ortodoxia și smerenia... n-ar fi făcut minuni, dar ar fi avut, poate, și Sfinte Moaște. Dar chiar de nu ar fi avut, măcar s-ar fi putut mântui. Și ce poate fi mai minunat decât aceasta?

Gravitatea cea mare a acestei erezii propovăduită de draci prin scrierile și picturile Părintelui Arsenie Boca nu se oprește, din păcate, odată cu moartea sfinției sale. Diavolii vor să convingă pe Ortodocși cu orice chip să renunțe la unicitatea persoanei (fie prin ideea anihilării ei prin contopirea cu Brahmanul, fie prin substituirea unuia cu a altuia, măcar ca o excepție ce odată înghițită de minte ar duce-o încă un pas spre acceptarea nirvanei sau anihilării persoanei. Dar aceasta înseamnă, în final, nimicirea întregii creații care are ca principiu unificator persoana, și hulă la adresa lui Dumnezeu că ar fi făcut o zidire fără rost. Războiul acesta cumplit ideologic împotriva Persoanei îl fac dracii tocmai fiindcă îi arde, aceasta fiind capodopera creației și chipul lui Dumnezeu. Persoanele dumnezeiești sunt cele care susțin firea dumnezeiască și iradiază energia necreată, arătând că dragostea este izvorul a toate, iar chipul lor persoana omenească este zidită tocmai pentru a unii cele cinci mari despărțiri: cerul cu pământul, pământul cu raiul, bărbatul cu femeia, inteligibilul cu sensibilul, Creatorul cu creația. Ceea ce diavolul, fiind ură și dezbinare, nu poate suporta). Pentru aceasta demonii fac minuni legate de Părintele Arsenie Boca (care le-a dat dreptul la aceasta din viață, fiindcă el însuși a primit această credință distrugătoare prin vedenii și lecturi și a propovăduit-o prin scris și pictură, sub o mască Ortodoxă), la mormântul sfinției sale, care propovăduiesc tocmai păgânismul: preexistența sufletelor și reîncarnarea.

În cartea Noi mărturii..., pag. 119, ni se sugerează o erezie: cea a sufletelor preexistente. Omul înainte de concepție - sufletul, Omul înainte de naștere - fătul... Biserica învață că sufletul este creat de Dumnezeu în momentul zămislirii fătului. După moartea lui A. Boca, ucenicii au ajuns să boteze euforiile și închipuirile lor drept trăiri duhovnicești, necercetând să vadă dacă acestea sunt conforme cu învățătura și practica Bisericii. Pentru fanatici, Idolul niciodată nu se discută, se urmează orbește, se aplaudă frenetic și se apără cu orice preț, în ciuda oricăror argumente și dovezi. Ne întrebăm: ne mai trebuie astăzi discernământ și credință dreaptă pentru mântuire sau considerăm că merge numai cu iubirismul universal de tip New Age? Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. În cartea Mărturii din Țara F..., pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui

⁶⁶ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon catre Sion*, Ed. cit., p. 144.

Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca.⁶⁷

Durere mare este în sufletul nostru că Părintele se află într-o astfel de primejdie ce îi atinge veșnicia. Și nu numai a lui, ci și a tuturor celor ce îl consideră Sfânt. Cum să nu doară că un preot Ortodox și călugăr s-a îndepărtat atâta de nădejdea noastră – dreapta credință? Un om cu o așa capacitate, ce ar fi putut aduce la adevăr atâția oameni să fie deturnat spre terenul mlăștinios al amăgirii de sine... și, dacă pe noi ne doare atât, cât trebuie să Îl doară pe Hristos, iubirea cea răstignită?

– n.n. }

Iată deci o acuzație azvârlită în fugă – ceea ce este împotriva canoanelor ortodoxe – și lipsită, în fapt, de orice temeii.

[După cum am văzut, în realitate, este temeinic întemeiată, chiar dacă Părintele Gheorghe dorind să tragă un semnal de alarmă eficient, nu pierde vremea cu tot felul de analize, ci o spune pe șleau. Dar nu am întâlnit nici un canon care să se împotrivescă apărării Sfintei Credințe Ortodoxe. Chiar dacă este făcută în fugă. Din potrivă, după Sfânta Scriptură, toți Ortodocșii, cu atât mai mult preoții sunt datori să facă aceasta, fiind chiar înfricoșați de Sfântul Apostol Pavel:

2Ti 4:1 Eu te îndemn deci stăruitor în fața lui Dumnezeu și a lui Hristos Iisus, Care va să judece viii și morții, la arătarea Lui și în împărăția Lui; 2 Propovăduiește cuvântul, stăruiește cu timp și fără de timp, muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga-răbdare și învățătura. 3 Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci - dornici să-și desfăteze auzul - își vor grămădi învățători după poftele lor, 4 Și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme. 5 Tu fii treaz în toate, suferă răul, fă lucru de evanghelist, slujba ta fă-o deplin!

Poate că Părintele Aldea fiind dornic să-și desfăteze auzul și-a îngrămadit învățător după poftele sfinției sale, atât pe Părintele Arsenie Boca dar și o carte de canoane uniate sau catolice, pe care le studiază cu osârdie (datorită dragostei nemăsurate pe care o are față de Părintele Arsenie Boca, uniat din tată în fii). Ne confirmă precucernicia sa aceasta, când vorbind despre dorita lui canonizare a „Sfântului Ardealului” ne aduce aminte de avocatul diavolului, prezent doar în caraghioasele ritualuri din dreptul canonic latin. – n.n.]

⁶⁷ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 20-21.

5. Părintele Arsenie Boca citea/primea/avea cărți despre hipnoză, despre Rudolf Steiner etc.

Acuzația aceasta poate părea de o absurditate incredibilă, însă există și în lucrarea „Fenomenul Arsenie Boca”, și în înregistrarea de pe youtube amintită mai sus, și în alte discuții pe temă.

Sfinți ca Vasile cel Mare, Ioan Gură de Aur, Grigorie de Nisa, Grigorie de Nazianz și mulți alții au citit lucrări păgâne ale vremii lor, inclusiv despre practici magice, aducere de jertfe, citirea viitorului în măruntaiele jertfelor etc., etc. De la Ioan Damaschinul sau Epifanie de Salamina și până la Serafim Rose sau Iustin Popovici nenumărați sunt sfinții care au citit și lucrări păgâne sau eretice. Uneori dându-le răspunsuri sau replici directe, alții nu. Uneori folosind părți din ele spre bine – ca Sfântul Apostol Pavel în Areopag – alții părăd că le ignoră cu totul.

Eu însumi am citit sute de cărți și broșuri adventiste, iehoviste și de la alte culte neoprotestante, unul din roade fiind cartea „Lumina Adevărului”, în care prezintă Adevărul lui Dumnezeu în paralel cu învățăturile greșite din acele cărți.

[cu groază ne gândim la ce conține această carte, dacă Părintele Mihai-Andrei Aldea are cunoștințe atât de precare despre Ortodoxie, și consideră lumină a Adevărului întunericul de la Prisolop – n.n.]

După „logica” acestei acuzații, toți apologeții, de la autorul „Stromatelor” și până la cei de astăzi, sunt deja „vinoși”. În fapt nu contează existența unor cărți de acest fel în biblioteca sau bibliografia unui teolog, ci felul în care se raportează la ele, felul în care le folosește. Ori în scrierile Părintelui Arsenie Boca ocultismele sunt osândite. Ceea ce înseamnă că a folosit bine cărțile respective.

{Ce dezinforma este sârmanul Părintele Aldea.

Părintele Arsenie Boca nu colecționa/citea/primea/avea/distribuia scrierile eretice, păgâne și oculte pentru ca să le combată, ci pentru ca să le practice. O mărturisește chiar sfinția sa în celebra sa autobiografie:

Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistica comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței.

[atât de nelămurit în credință era datorită căsătoriei mixte a părinților sfinției sale, încât a abordat problema nepătimirii prin metode trupești științifice și religioase ecumeniste, bizuindu-se pe sine, și chiar le-a practicat (fiindcă spune „prin proprie experiență”) din cauză că nu a cunoscut ce ne învață Sfinții Părinți:

Unii discută în contradictoriu despre credință și discuțiile [controversele] lor sunt fără sfârșit, dar nu e nevoie să ne sfădim, ci numai să ne rugăm lui Dumnezeu și Maicii Domnului, și atunci Domnul ne va lumina fără discuții și îndată ne va lumina.

Mulți au studiat toate credințele [religiile], dar adevărata credință nu au cunoscut-o astfel, așa cum trebuie, dar celui ce se va ruga lui Dumnezeu cu smerenie să-l lumineze, Domnul îi va face cunoscut cât de mult îl iubește El pe om

Oamenii mândri cred că înțeleg totul cu mintea lor, dar Dumnezeu nu le dă aceasta.

Dar noi îl cunoaștem pe Domnul: El ni S-a arătat prin Duhul Sfânt, și sufletul îl cunoaște, și de atunci se bucură, se veselește și se odihnește, și în aceasta stă viața noastră sfântă.

Domnul a zis: „Acolo unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu și va vedea slava Mea” [In 12, 26]. Dar oamenii nu înțeleg Scriptura; ea este ca pecetluită. Dar când Duhul Sfânt ne învață, totul va fi înțeles și sufletul se va simți ca în cer, căci același Duh Sfânt este și în cer, și pe pământ, și în Sfânta Scriptură, și în sufletele care iubesc pe Dumnezeu. Dar fără Duhul Sfânt oamenii rătăcesc și, deși învață neîncetat, nu pot să-L cunoască pe Dumnezeu și n-au cunoscut odihna în El.⁶⁸

Cheremon:

⁶⁸ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 16.

Îmi place că voi, înflăcărați de cea mai mare dragoste de a cunoaște adevărul, afirmați chiar unele idei greșite, dar prin a căror combatere apare mai bine dovedită și, ca să zic așa, mai bine cercetată puterea credinței creștine. **Ce înțelept s-ar folosi de propoziții atât de contrare, încât să creadă că puritatea cerească a castității, despre care ieri afirmați că nici prin harul lui Dumnezeu nu se poate dobândi, a fost însușit chiar de păgâni, prin propria lor putere? 2. Dar fiindcă, fără îndoială, din dragoste pentru a cerceta adevărul faceți asemenea afirmații, ascultați ce avem de spus despre ele. Mai întâi nu este de crezut că filosofi au dobândit această neprihană pe care o cerem noi și adăugăm la acestea că nu numai desfrânarea, dar nici măcar necurăția nu este pomenită printre noi. Ei au avut o mică parte de neprihană și anume înfrânarea trupească, prin care-și interziceau numai împreunarea. Dar această curăție lăuntrică și neîntreruptă a minții și a trupului n-au putut s-o dobândească nu spun cu fapta, dar nici cu gândul. 3. Acel Socrate, cel mai faimos dintre ei, după cum spun ei înșiși, n-a roșit să mărturisească despre sine aceasta. Un fizionomist uitându-se la el, a zis : «Iată ochi de stricător al copiilor». Discipolii lui s-au repezit la fizionomist, voind să răzbune ocara adusă dascălului lor, dar se zice că acesta i-a oprit spunându-le ; «Lăsați-l prieteni, căci așa sînt, dar mă stăpînesc». Se dovedește foarte clar, așadar, nu numai prin afirmația noastră, ci și prin mărturisirea lor, existența nerușinării adică josnicia patimii, înăbușită de ei de nevoie, cu forța, dar fără să fie înlăturată din inima lor dorința și plăcerea acestei patimi. 4. Cu ce groază trebuie amintite acele cuvinte ale lui Diogene ? Pe acestea filosofilor acestei lumi nu le-a fost rușine să le repete ca pe ceva demn de amintire, dar care nu pot fi nici rostite nici auzite de noi fără jenă. Căci precum se spune, cuiva care trebuia pedepsit pentru adulter, i-a grăit așa: «Nu va, plăti cu viața ceea ce se dă gratis». Se vede bine deci că ei n-au cunoscut virtutea castității adevărate, care este dorită de noi. De aceea este destul de sigur că circumciziunea noastră, care este în duh, nu se poate dobândi decît cu darul lui Dumnezeu și că ea există numai în aceia care au slujit lui Dumnezeu cu tot devotamentul lor. Deși multora, ba chiar tuturor li se poate dovedi întotdeauna că oamenii au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu și că șubrezenia omenească numai prin sine, adică fără ajutorul lui Dumnezeu, nu poate face nimic care duce la virtute, totuși, în nici o împrejurare nu se vede mai mult aceasta decît în dobândirea și păstrarea castității. Dar să amânăm puțin discuția despre greutatea de a păstra întregă castitatea, și să vorbim pe scurt deocamdată despre mijloacele acestei păstrări. 2. Cine ar putea, întreb, să suporte fără nici o laudă a oamenilor, sprijinit numai de puterile sale, asprimea singurătății și hrana zilnică cu pîine uscată, mulțumindu-se doar cu atîta ? Cine, fără mîngâierea Domnului, ar putea să rabde neîntrerupta sete de apă, să răpească ochilor omenești acel dulce și desfătător somn de dimineață și să îngrădească prin regulă permanentă, mărginind la patru ore, toată odihna sa de noapte ? Cine, fără harul lui Dumnezeu, ar fi în stare să se achite de obligația cititului neîncetat, a muncii neîntrerupte, neavînd nici un interes pentru foloasele prezente ? 3. Acestea toate nu pot fi nici dorite de noi mereu fără însuflarea dumnezeiască, și nici înfăptuite fără ajutorul ei.⁶⁹**

Acest gând greșit (și atât de viclean și ascuns în răutate că putem să-l vedem chiar și la începuturile frămîntării pentru a afla adevărul lucrării lăuntrice la Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman din Dobrogea), a provenit la Părintele Arsenie Boca din lipsa de experiență (a modului cum lucrează smerenia și harul Sfântului Duh) și cunoștință (a Sfinților Părinți), dar mai ales din lecturile mult păgubitoare filozofice și religioase rătăcite (care toate au în comun că marșează pe păgânismul mântuirii autonome, prin noi înșine, pentru a obține o „despățimire” trupească a faptelor bune fără colaborarea cu harul Sfântului Duh, prin care ar dobândi pe Adevăratul Domn Iisus Hristos ca centru al existenței. Ele diferă ca particularități doar prin metodele realizării practice a acestui ideal și prin pomenirea diferiților zei/ hristoși mincinoși ca centru al slujirii lor). De aceea este de iertat. Problema amăgirii definitive (și în această problemă) i-a venit, însă, din modul său bolnăvicios de a lucra lăuntric prin bizuirea pe sine, fără sfatul duhovnicului și cercetarea Sfinților Părinți, care l-a despărțit de Dumnezeu. Sfânta Scriptură numește acest mod vrăjitorie și închinare la idoli: *1Re 15:23 Căci nesupunerea este un păcat la fel cu vrăjitoria și împotrivirea este la fel cu închinarea la idoli. Pentru că ai lepădat cuvântul Domnului, și El te-a lepădat, ca să nu mai fii rege peste Israel”.*

⁶⁹ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ¹1990, pp. 532-534.

Dacă ar fi verificat acest gând și aceste practici cu duhovnicii Ortodocși, ar fi devenit iscusit în depistarea amăgirilor și nu i-ar fi devenit un crez pe care îl preda ucenicilor sfinției sale. Acest crez greșit, infatuat și mincinos este de fapt erezia pelaghiană a sfinției sale, dată anatema la Sfintele Sinoade 4, 6 și 7 Ecumenice⁷⁰:

*In vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârnatore de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.*⁷¹ așadar, după Părintele Arsenie Boca lucrarea lui Dumnezeu vine doar să crească și să rodească darurile Sfântului Duh, dar omul poate să se scoată singur din robie și să își repare firea doar prin nevoițe și voie bună!!! – n.n.]

Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofică din București, și-mi parveneau pe această cale.

[aici reia ideea păguboasă de mai sus, dar ne indică orientarea sfinției sale spre hinduism, care îl va marca până la moarte, practicând, după cum au mărturisit colegii sfinției sale chiar și Hatha Yoga, prin care a dobândit controlul atât de celebru asupra oamenilor, prin fulgerarea cu ochii, vezi mai jos – n.n.]

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei. [...]

*Ieromonahul Arsenie.*⁷²

R. Vâlcii. 17 iulie 1945

[Să studiezi și/sau să practici Yoga în vederea obținerii călugăriei este ceva fabulos. Ce strâmbă pregătire pentru călugărie: orientalistică. De aceea și ucenicii lui observau încântați că Părintele Arsenie Boca este, de fapt, de tânăr, ca un călugăr budist:

⁷⁰ CANOANELE SINODULUI DIN CARTAGINA 418-424 d.H.

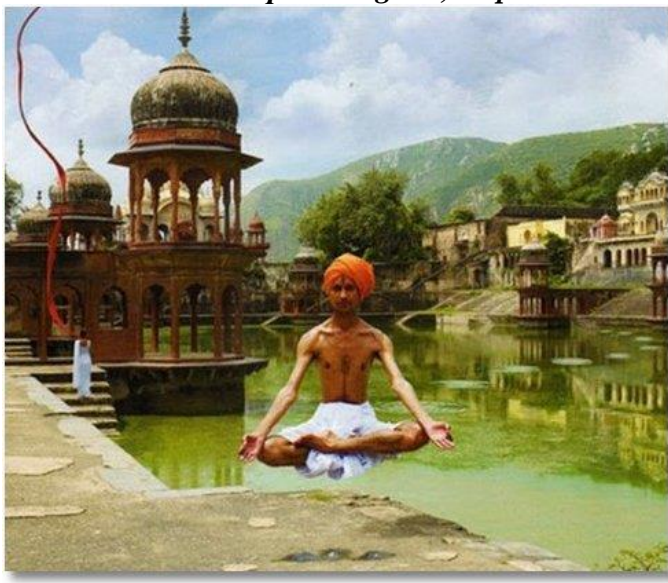
Deci după multele cercetări, și tracțiuni ce a făcut sinodul, au așezat și 141 de canoane, care privesc la buna rânduială și așezarea Bisericii. Care sunt acestea de aici, pecetluite și întărite, hotărâtor și anume de cel al 2-lea canon al sinodului ecumenic al 6-lea. Iar simplu și nehotărâtor de cel întâi al sinodului 4 și de cel întâi al sinodului 7 iar pe al 89 canon al acestuia cu însăși zicerea îl pomenește sfântul și ecumenicul sinod al 5-lea. Și prin întărirea aceasta ia oarecum putere ecumenică.

Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 347-348.

⁷¹ [Ierom. Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., pp. 201-202.

⁷² †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu, care afirmau că, încă din perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei. ⁷³

Fenomenul levitației a fost privit din perspective diferite pe doua

continente care descriu culturi foarte diferite: Europa și Asia. In vreme ce pe "batranul continent" levitația era un fenomen demonic (deși cel mai des "posedații" erau chiar clerici), în Asia era o adevărată artă, pe care doar cei inițiați și experimentați o puteau practica. În religiile orientale, una dintre diferențele semnificative dintre zei și oameni era aceea că primii posedau darul zborului. Deși, aparent fără nicio explicație, mulți muritori au învățat, de-a lungul timpului, tehnicile artei unice a levitației. Brahmani, yoghini, pustnici, magicieni și fakiri și-au impresionat audiența cu abilitățile lor, înfruntând gravitația și încălcând multe reguli ale fizicii⁷⁴.

În filmul de pe internet intitulat Conferința Preotului Profesor Simion Todoran despre părintele Arsenie Boca, 02.05.2014 la minutul 41, acesta spune că, de Rusalii, a slujit în Catedrala din Alba Iulia. Printre creștini era și A. Boca, care dintr-o dată a dispărut, A treia zi a plecat la Sinaia, unde Boca i-a confirmat că a fost la Alba și zicea Boca despre sine: „Am avut o stare de levitație și m-am înălțat atât de la pământ...” în continuare, pr. Todoran spune că Boca zbura, iar, la minutul 1.01.40, „A. Boca mi-a zis: «Acolo unde mă duc vă ajut mai mult.»” întreb: Oare acest preot aude ce vorbește? Când vorbește oare și gândește? [...]

În cartea Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase

⁷³ Dan LUCINESCU, Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

⁷⁴ <<http://www.descopera.ro/fenomenele-paranormale/4621780-levitatie-stiinta-pura-sau-posedare-demonica>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.

La pag. 39, maica Tecla, mănăstirea Cârțișoara, spune: „Părintele mergea prin aer”. în cartea *Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu*, Sibiu, 2014, pag. 131-155, doamna Dorina Constanța Arnioni povestește cum l-a cunoscut, în 1974, pe A. Boca. I-a zis: „Te cheamă cu A cu D cu C”, apoi, pentru că se temea să nu fie un hoț Boca, îi zice: „Ai în buzunarul drept 100 lei” (tipic ghicitoarelor; n-am întâlnii la niciun Sfânt așa un mod de a atrage), apoi a început să-i vorbească despre Dumnezeu (întâi cu icoana, busuiocul și crucea, ca ghicitoarele, apoi...) iar pentru că ea punea mereu întrebări îi zice (pag. 137): „«Nu mă mai întrerupe. Timpul meu e limitat.» De două ori mi-a spus asta. Și așa m-aștepta de mult. Și dintr-odată mi-a spus: «Acum nu mă atinge. Așteaptă puțin.» S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a tremurat puțin și am crezut că a leșinat Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care: trebuie să-i zgâlțâi ca să-și revină.. A stat așa o vreme, nemișcat, tremurând, după care a surâs dintr-odată și a zis: «Nu e căzui Am avut puțină treabă.» ”

Pag. 138: „Vibrația respectivă a fost. dorința măicuței Zamfira, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora că pr. întârzie să ajungă. Părintele stăpâna tehnica teleportării Când ne-am întors, maica: a zis: «Dorinuța, unde l-ai dus pe părintele? Că tot aștepta ălalalt aci și de la o vreme se duse după voi.»” (ălalalt era sigur satana care îi stăpâna pe amândoi. Nu există niciun sfânt care să se fi manifestat precum Boca, doar îndemonizații).

Culmea, artistul timișorean Ștefan Popa Popas, lepădat de ortodoxie și trecut la catolicism, declara în presă, în august 2014, că: „ A. Boca trebuie canonizat tocmai pentru că este singurul caz de teleportare din România.” întrebăm: Ce legătură: are teleportarea cu ortodoxia?⁷⁵

Poate așa și-a mângâiat sfinția sa dorul de a deveni aviator sau este încă o reflectare în viață a uniaticismului profesat și credinței că în catolicism ar putea fi sfinți, mai ales cei aflați în legătură cu Assisi:

Sfantul zburator al Euharistiei

Iosif s-a nascut la Copertino in anul 1603; era fiul unui tamplar sarac. Dupa multe dificultati pe care le putea citi aici, el a fost primit in ordinul Sfantului Francisc. Harurile mistice pe care le primea de la Dumnezeu si darul de a face miracole erau atat de neobisnuite incat autoritatile ecleziale l-au luat drept un iluminat periculos. El accepta toate reprosurile, toate acuzatiile, toate batjocurile si chiar izolarea totala la care a fost condamnat cu o rabdare si umilinta iesita din comun. A plecat in casa Tatalui la 18 septembrie 1663, zi in care este sarbatorit ca sfant. Intrand intr-o zi intr-o biserica neglijata, in care nu era aprinsa nici macar lampa de langa Sfantul Sacrament, el spuse insotitorului sau:

-Crezi ca Sfantul Sfintilor Se afla aici?

-Cine stie?-raspunde fratele.

Dar discernamantul supranatural al lui Iosif nu-l putea insela. El scoate un strigat, se ridica in aer si zbura pana la tabernacolul pe care il imbratise adorandu-l pe Domnul si Mantuitorul sau. Alta data ,in aceeasi biserica, in noaptea de Craciun, auzind fluierele ciobanilor pe care ii invitase sa vina la celebrarea Nasterii Pruncului Isus, fu inundat de o asemenea bucurie incat incepu sa danseze. Apoi, suspinand profund, scoase un strigat puternic si zbura din mijlogul bisericii, la peste 50 de picioare distanta, pana la altar; si, in incantarea lui, tinu imbratisat tabernacolul mai bine de un sfert de ora fara a face sa cada nici una din nenumaratele lumanari ce ardeau pe altar si fara ca vesmantul sau sa ia foc.

Intr-o Joie Sfanta, seara, in timp ce se ruga cu ceilalti calugari in fata mormantului pregatit in fata altarului impodobit cu numeroase lumanari si ornamente stralucitoare, Iosif zbura dintr-o data pentru a merge sa sarute potirul in care era inchisa Ostia Consacrata, fara sa deranjeze nimic din ornamentele altarului. Apoi , dupa catva timp, chemat de superiori, cobori in locul unde staturile mai inainte.

⁷⁵ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

Intr-o zi din anul 1650, printul german Frederic de Brunwich, in varsta de 25 de ni, care calatorea pentru a vizita principalele Curti regale ale Europei, se duse din curiozitate la Assisi pentru a-l vedea pe Iosif din Copertino al carui renume ajunsese pana in Germania. Ajuns la manastire, isi manifesta dorinta de a vorbi cu sfantul calugar si de a pleca imediat. Fu sfatuit sa ramana pentru a-l vedea la altar.

A doua zi dimineata, fu condus la biserica de doi conti din suita sa, unul catolic si celalalt luteran. Iosif celebra Sfanta Liturghie. Deodata, in momentul in care trebuia sa rupa Ostia, el scoase un strigat patrunzator, si zbură prin aer inapoi, la o distanta de cinci pasi de altar. Apoi scotand un al doilea strigat, reveni la altar si reusi sa rupa Ostia fara mare efort. Cand la cererea printului superiorul voi sa afle motivul strigatelor scoase de Iosif, acesta ii raspunse superiorului: "Cei pe care i-ati trimis la Liturghia mea in aceasta dimineata au inima dura, ei nu cred tot ceea ce crede Sfanta Biserica, mama noastra. De aceea Mielul lui Dumnezeu S-a intarit astazi in mainile mele incat eu nu-L puteam rupe".

Mirat de cele vazute si de raspuns, printul nu se mai gandii la plecarea si dori sa stea de vorba cu Iosif. Convorbirea dura mult timp. Printul dori sa asiste la inca o Liturghie. In momentul in care Iosif ridica Sfanta Ostie consacrata, el scoase un strigat si fu ridicat in aer unde ramase vreo zece minute. Pe ostie se vedea o cruce neagra. Printul fu foarte emotionat de acest nou miracol. Dupa Liturghie el primi mai multe sfaturi de la Iosif si le urma.

In anul urmator, printul reveni la Assisi cu totul transformat in credinta sa. Il intalni pe Iosif in fata caruia abjura de la luteranism in prezenta mai multor cardinali si deveni catolic in inima si comportare⁷⁶. – n.n.]

Părintele Mihai-Andrei nu este lămurit nici de modul de a acționa al Părintelui Arsenie Boca, nici de propovăduirea sfinției sale în scris și pictură a lucrurilor oculte, nici de practicarea lor pe pielea ucenicilor. Nu este lămurit nici măcar în legătură cu ocultismul, care se numește așa tocmai fiindcă vrea să se arate la suprafață Ortodox, dar în ascuns face slujbă satanei prin minciună:

Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de biserică. Orice nume ar purta el [cu atât mai mult dacă poartă numele de Ortodoxie sau sfințenia Ardealului – n.n.], trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă⁷⁷

Nu trebuie să ne supărăm pe sfinția sa, este posibil ca însuși Părintele Aldea să fie una din victime ale hipnozei Părintelui Arsenie Boca, fără ca să-i treacă aceasta prin cap, nici măcar ca o ușoară undă de intuiție. Vedeți capitolele: *Ulfilas arianul; Aum; Trishula lui Shiva / tridentul lui Poseidon / furca dracilor; Atac păgân asupra persoanei. Despre „limbi ca de foc”; „satana se preface în înger al luminii”; Făuritor de arătări în cuplu cu Maica Zamfira; n) „Biciul lui Dumnezeu” – hipnotizatorul ce vădea public păcatele.*

Acum hai să vedem câteva mărturii concrete, care ne vor lămuri deplin în legătură cu afecțiunea pe care o avea Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira față de hipnoză, pe care o practicau în grup:

1. Mărturia unui contemporan

Al 2-lea sector îl reprezintă anumite aspecte ale altor tehnici din punctul nostru de vedere oarecum indiferente; pt. că în alte spații teo-cosmice generale se folosește o formulă ontologică de multe ori diferită. Putem integra formula aceea ontologică fără dificultate într-o viziune creștină. Dar, pentru practica curentă e probabil mai puțin productiv, așa încât nu cred că are pt. un creștin obișnuit neapărat un scop direct să stea de exemplu în poziția cocostârcului. Îți asigură însă un control nervos desăvârșit. Pe de altă parte e neutră cumva, pt. că în poziția aceasta a cocostârcului poți foarte bine să spui din adâncul inimii „Doamne Iisuse...” Eficient devine în momentul în care sunt anumite mantre sugerate, respectiv anumite texte care preluate fără diferențiere dintr-un spațiu teo-cosmic diferit, te introduc în lumea ideatică a spațiului teo-cosmic respectiv, și atunci aici există într-adevăr o problemă mare. N-

⁷⁶ <http://mmarysplendoareaibirii.blogspot.ro/2009/08/sfantul-zburator-al-euharistiei.html>, duminică, 7 iunie 2015.

⁷⁷ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericescă*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

am voie de exemplu, să mă apuc să rostesc un Hare Krishna pt. că mă introduc în cu totul alt univers ideatic și de credință; în schimb nimeni nu mă împiedică să rostesc rugăciunea inimii.

O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. **În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu⁷⁸. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?**

Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta.

Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.⁷⁹

Vă rugăm să studiați mai întâi dogmatica Ortodoxă și apoi scrierile Părintelui Arsenie Boca, pentru a putea surprinde rătăcirile sfinției sale.

La o citire simplă, după aparențe, este un apologet ortodox, deoarece se declară așa, dar când începe să predea ortodoxia cum o înțelege sfinția sa, vedem cu stupoare că predă învățături date anatema de toate cele 7 sinoade ecumenice.

Pare că este împotriva ecumenismului, dar tâlcuind tabloul eretic pictat de sfinția sa despre Sfânta Biserică Luptătoare, susține că romano-catolicismul este o ramură a Sfintei Biserici Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, reprezentată prin Vatican. Prin aceasta propovăduiește teoria eretică a ramificațiilor.

Mai mult, privirea în oglindă, de care vorbește Pr. Prof. Dorin Zosima Oancea, este foarte pregnant oglindită în tablourile de la Drăgănescu, în care s-a pictat pe sine la toate vârstele, după cum ați observat în studiul de mai sus. Nu credem că și-a luat fotografiile ca model, după care s-a pictat ca Mântuitorul, Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, Sfântul Ierarh Vasile cel Mare și ceilalți. Noi credem că prin această lucrare de a se privi în oglindă s-a îndrăgostit de sine și, de aceea, vedeniile demonice după care a pictat îl prezentau pe el însuși ca Mântuitorul lumii. Această asemănare cu sine a majorității tablourilor din Drăgănescu sunt doar o confirmare a practicii Hatha Yoga, de a se privi în oglindă, de care vorbea Pr. Prof. Dorin Zosima Oancea, combătută de Sfântul Nicodim Aghioritul:

„De aceea rog pe Stăpânul meu să se depărteze de o dulceață deșartă și prihănită ca aceasta. Să nu ai oglinzi în Mitropolie, iar dacă ai, să le lepezi ca pe niște lucruri cu totul necuviincioase vredniciei tale dumnezeiești. Pentru că folosirea acestor oglinzi nu numai că pricinuieste multe căderi vrednice de muștrare, ci îi aruncă pe mulți în necuvioase și de răs îndrăgiri, asupra lor înșiși, ei devenind pilde ale veacurilor trecute.” (Sfântul Nicodim AGHIORITUL, Paza Celor Cinci Simțuri, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumeni-ța, s.a., s.l., p. 131).

În privința ghicitului în palmă, ideea imprimării personalităților în dungile palmei și ea este îndoielnică, dar mărturia femeilor din sat ce ziceau „Hai la popa vrăjitorul!” și veneau buluc, nu îl arată doar ca un student al trăsăturilor psihice văzute în palmă, căci ele s-ar fi plictisit de astfel de studii științifice, ci ca unul ce le ghicea și sugestiona ce să facă în viață, vrăjindu-le și atrăgând astfel mulțimile la el. Vă rugăm nu răstălmăciți sensul cuvintelor Părinților, dacă doriți cu adevărat să aflați adevărul și nu doar de a demonstra o idee prejudecată răspândită prin mass-media că Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt.

Vă dăm, mai departe, pentru a vedea că susținea hinduismul, pe lângă practicarea lui de care singur mărturisește, și un text în care vrea să ne convingă despre reîncarnarea posibilă, ca o excepție, susținând-o cu citate din Sfânta Scriptură, răstălmăcite și schimbate (că Ilie s-ar fi prefăcut în înger, care s-ar fi prefăcut în Ioan, care s-ar fi prefăcut iar în înger), deși părea la început că atacă metempsihoza cu o tărie apologetică (dar, de fapt, o atacă numai la arătare și doar în automatismul ei):

⁷⁸ Părintele Zosim Oancea [n.n.].

⁷⁹ Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

Nu numai atât, dar însuși Părintele Arsenie Boca confirmă cele spuse de Pr. Profesor Dorin Zosima Oancea:

„Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistică comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei.”

(†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, pp. 9-13)

Vedeți că nu numai a studiat dar a și practicat yoga, fiindcă Mircea Eliade este cel mai mare susținător internațional al practicilor și credințelor hinduse, și practicant zilnic al ei? Și nu e vorba doar de Hatha-Yoga, fiindcă nu pomenește doar de hinduism ci de religii (deci mai multe) pe care le mai și consideră superioare. Și nu se oprește aici, ci le și probează. Și pentru ce? Pentru călugărie!!!

Dar aceasta este o mare amăgire, am spune o absolută amăgire. Să practici alte religii, să le consideri superioare, uitând că sunt insuflate de demoni, care vor să abată de la adevăr, prin subtilitățile asemănării părute, și tocmai în vederea călugăriei, care este absolutul ortodox!!!

Cumplită amăgire frate și vă rugăm, cu lacrimi vă rugăm, nu vă lăsați înșelat de aparențe și mergeți mai departe prin studiul Sfinților Părinți, care ne arată că minunile (magnetul impersonal de la Prislop) sunt pentru necredincioși, iar pocăința (numai în Adevărul deplin) este pentru cei ce vor să se mântuiască.

Și vă mai rugăm ceva: iertați-ne dacă v-am mâhnit cu ceva.

Vă mulțumim că ne-ați atras atenția asupra neclarităților din studiul nostru și vă așteptăm cu drag să mai comentați și să mai sesizați orice neregulă sau nuanță greșită, pentru a nu ne abate de la adevăr și a nu mâhni pe Dumnezeu.

Am fi vrut să fie mai mare soborul celor ce au scris acest studiu, ca înmulțindu-se dragostea să se risipească greșelile. Așadar așteptăm pe oricine cu orice fel de critică, dar fără duh de dușmănie. Noi nu vrem dezbinare în Sfânta Biserică, cu nici un pretext, cu atât mai mult pe marginea activității unui ieromonah ortodox. Și noi îl iubim pe Pr. Arsenie Boca și nu vrem să-i facem vreun rău, ci doar a arăta ce îl vatămă și ce ne vatămă din cele transmise de sfinția sa.

Doamne ajută!⁸⁰

Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oară, de departe, am simțit ca înmarmuresc. Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fara varsta, albaștri ca un cer senin de vara, incredibil de mari, așa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. **Privirea aceea suprafireasca**

[noi zicem că mai corect ar fi numită subfirească sau în afară de fire – n.n.]

iti străpungea ființa, pur si simplu. Te simțeai împietrit si parcă infricosat de păcatele pe care urma sa le mărturisești.

[nicăieri în Sfânta Evanghelie sau în Sfânta Tradiție nu se spune că Mântuitorul proceda (cu ucenicii Săi sau oamenii păcătoși ce veneau la El) cu o asemenea lucrare: înmărmurire prin privire. El a restaurat firea și i-a redat valoarea ei delicată, respectând libertatea tuturor și întărind-o. Mântuitorul nu lucra prin impresionarea simțirii, ci prin înțelepțirea gândirii. Mântuitorul dădea curaj și se smerea întotdeauna punând accent pe frumusețea și credința celui

⁸⁰ <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/biserica-din-draganescu-o-sinteza-a-invaturilor-parintelui-arsenie-boca/>>, vineri, 9 octombrie 2015

ce se pocăiește, redându-i curajul, pacea, și astfel libertatea în Dumnezeu: *Mat_9:3 Si văzând Iisus credința lor, au zis slăbănogului: îndrăznește fiule; iartă-ți-se ție păcatele tale. Mar_10:49 Și stând Iisus, au zis să'l cheme pre el. Și au chemat pre orbul, zicându-i lui: îndrăznește; scoală-te că te cheamă. Luc_8:48 Iar el i-au zis ei: îndrăznește fiiică; credința ta te-a mântuit, mergi în pace. – n.n.] [...]*

"Biciul lui Dumnezeu "

*"Stateam cuminte si așteptam sa-mi vina rândul. **Părintele tuna si fulgera la creștini, iar eu ma faceam tot mai mica, pe măsură ce ma apropiam de el. Cu epitrahilul tras peste un halat, cu o căciulă pe cap si cu pantofii incaltati in galoși, părintele Arsenie catehiza, predica, mustra si binecuvânta, dezvăluind păcatele fiecăruia, după măsură. Am fost martora unor scene care m-au înfricosat... Un barbat de vreo 50 de ani se arsesse pe fata cu azot si era desfigurat. Dar nu pentru asta venise la părintele, ci doar pentru a-i inmana un modest pomelnic. Duhovnicul l-a străpuns cu privirea, după care l-am auzit spunând: «De ce crezi tu, creștine, ca te-ai ars chiar pe față, ca sa fii respingător pentru toata lumea?» Bărbatul amuțise. «Să-ți spun eu de ce... Ți-ai bătut joc de o fată în tinerețe, dar nu ai luat-o de nevasta. A ramas singura, pana la varsta asta, si este si stearpa, pe deasupra, fiindcă a avortat, ca sa evite rușinea unui copil fara tata, iar de atunci, n-a mai putut ramane insarcinata. Ai păcătuit si tu, dar ai împins-o si pe ea spre pacat! Acum, plătești cu suferința asta...». Omul isi plecase ochii in pamant si plangea înfundat, cu pomelnicul uitat într-o mână***

[sărmanul om mutilat și amărât, venise cu un modest pomelnic și s-a întâlnit cu o mândrie crudă publică, în loc de o mângâiere delicată spre pocăință să-i aline deznădejdea. Vai nouă că s-a uitat de către unii delicata Ortodoxie și au alungat de la ei cu ocară harul Sfântului Duh Mângâietorul! – n.n.] .

*O femeie trecuta de 60 de ani, din Sambata de Jos, se plangea ca fiul ei s-a apucat de băut si o bate cu lanțul de cate ori se îmbată. **Părintele a ascultat-o, privind țintă în ochii săi ...⁸¹***

„Eu locuiam lângă biserică, la numărul 64. Nu era pod atunci, în dreptul nostru, peste pârâu. Intram în sat trecând peste apă. Când am dat să cobor spre albie, am rămas surprinsă de două siluete negre. Erau îmbrăcați tare ciudat

*[iată **nedumerirea minții** – n.n.] .*

în haine mai mult femeiești. însă în zona capului emanau lumină! Te simțai iradiat de lumină! Dar iradiat la modul benefic.

Când am dat să cobor, simțeam că mă ard privirile lor.

[deci... și Maica Zamfira practica hipnoza... – n.n.]

Am dat Bună ziua. Și întrebarea a venit: „Locuiești acolo sau aici?” „Aici!” Și atunci o lumină așa, neobișnuită, m-a străfulgerat! Ochii persoanei din fața mea, inițial negri, apoi verzi, s-au făcut albaștri!

[din nestatornicia culorii ochilor se vede ce lumină subfirească, nălucitoare, emana și lucra prin ei. Este cunoscut că arătările demonice sunt caracterizate prin această ardere a privirii și prin nestatornicia înfățișării și culorilor – n.n.]

Și mi-a zis atât: Pentru tine am venit!

[atac prin laudă, arătându-i interesul deosebit pentru persoana ei, spre a se deschide poarta mândriei – n.n.]

Pe atunci, ni se spunea la școală: O să mergeți prin oraș, o să vedeți tot soiul de oameni deghizați! Să n-aveți încredere în ei! L-am mai fixat o dată cu privirea, întrebându-mă: Cum pentru mine? Ce importanță am eu? Sunt un individ oarecare... Sunt așa de neînsemnată/ Cum să vină pentru mine?

Și la început m-am gândit că vor bani. Dumnezeu e deasupra și știe ce-am simțit și ce gândesc... Aveam cumpărăturile în plasă, în mâna stângă și, în rochița cu care eram îmbrăcată, în buzunarul drept, țineam restul de bani ce îl promisem de la cumpărături: o hârtie de zece lei, mov. Surpriza a venit îndată. Pentru tine am venit, a spus Părintele. Era Părintele Arsenie, cu măicuța Zamfira. Una dintre persoane era mai tânără și mai feminină. Iar cealaltă era în haină neagră, dar pe deasupra avea o haină ca de țișcă.

⁸¹ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

[sărmana fată. Tensionată între surprinderea unui aspect foarte sugestiv al realității și fascinație. Dacă ar fi știut că lucrarea de hipnoză este comună și magiei negre și celei albe lucrate de țigănci, dar și celor înșelați... ar fi fost scutită de cele ce urmau – n.n.]

Eu cu țiganca asta, cu ghilimelele de rigoare, m-am mai întâlnit ulterior și în Deva. Și era fără ciorap în pantof bărbătesc.

[din nou ciudățenii spre ***nedumerirea minții***, ca toate amănuntele de până acum. Ce diferență față de arătarea cea smerită a Sfinților... – n.n.]

Părintele, deci, m-a întrebat unde locuiesc și a zis că pentru tine am venit, după care a continuat spunând: Am venit să-ți spun prin ce-ai să treci.

Știi că mi-a mai zis: Spune-mi data nașterii. Și am impresia că parcă deschidea o carte cerească, din care, uitându-se prin mine, undeva, îmi spunea... Te cheamă cu A, cu D și cu C. Adică Arnioni Dorina Constanța.

[iată ***câștigarea încrederii*** prin banala ghicire pe care o fac și țigăncile cu ghioc – n.n.]

Chiar atunci treceau două femei în drum. Erau niște vecine, care mi-au strigat: Ce stai de vorbă cu străinii ăia! Ce să-ți spună ție? Nu te lăsa influențată! Ce a fost am văzut, ce-o fi om vedea... .

[Dumnezeu îi trimitea prin oamenii ce veneau de la Sfânta Biserică sfatul bun spre a se feri de primejdie. Ce bine ar fi fost ca din smerenie copila să asculte de ei și nu de ucigașa curiozitate – n.n.]

Dar Părintele zice: Hotărăște-te dacă vrei sau nu să îți spun prin ce ai să treci! Eu am venit pentru tine! Voi da socoteală... în momentul în care a zis voi da socoteală! Eu am venit, e treaba ta dacă vrei, am înțeles că nu mă forțază

[iară și iară ***câștigarea încrederii***. Dar nu numai atât. Diavolul are nevoie de consimțământul tău ca să intre în tine și harul să se îndepărteze. El vrea să forțeze, dar, Dumnezeu nu-l lasă și nici el nu are vreun avantaj dacă nu ți-a cucerit voința – n.n.]

Și atunci am zis: Sunt de acord să-mi spunei, dar bani n-am să vă dau... Părintele mi-a răspuns: Nu ți-a cerut nimeni bani! Ți-am cerut doar să mă ascuți și să iei aminte!

[interesul Părintelui nu era pentru bani, ci doar pentru cucerirea minții ca să dobândească o uceniță fidelă de toată viața, să-i ducă faima mai departe, ca să fie ascultat și urmat de cât mai mulți – n.n.]

Și am zis: Dar nu pot asculta aici, pentru că mă spun doamnele acelea și se poate afla la școală și am probleme

[deja conștiința îi spunea că face lucruri de rușine și că trebuie să se ascundă – n.n.]

Îmi era teamă nu de școala din sat, ci că m-ar fi putut reclama la liceu. Se făceau multe lucruri de genul acesta pe atunci... Și atunci zice: No, hai unde crezi că nu ne aude nimeni. Și am luat-o pe drum încet. Maica Zamfira s-a despărțit de noi și s-a dus la cineva în sat, să îl aștepte. Pe drum în jos am ajuns la numărul 1. Acolo, era un singur corp de clădire - cel dinspre sat, nu cele două care sunt acum. Corpul de clădire dinspre sat era doar în roșu, construit de un om care avea doi copii și care locuia în Pâran. Pe o holdă a mamei lui, a construit casa pentru al doilea copil. Acolo, erau mărăcinișuri pe dunga apei, și în fața casei aceleia, omul curățase. Erau trei sălcii plantate și Părintele a intrat și s-a așezat pe iarbă, între sălcii. Pe drum, Părintele a dus ușor mâna în buzunarul drept și a scos o iconiță cu Maica Domnului, cu Fiul în brațe.

[***câștigarea încrederii***. Este cunoscut că foarte mulți vrăjitori recurg al Sfintele Icoane, la Sfânta Scriptură și la rugăciuni pentru a cuceri pe cei naivi – n.n.]

*Văzusem una identică, atunci când eram în clasa a VI-a, în vacanța de Paști, la mănăstirea Neamțului. I-am iubit enorm pe dascălii mei, pentru că ne-au dus în țară două săptămâni și am văzut multe locuri minunate, între care și mănăstirea Neamțului. Și m-a întrebat: «Știi ce am aici?» «Da», am spus. Crezi că există Maica și Fiul? La biserică mergi? ***S-a așezat sub salcie și a ținut iconița și a zis: Fă cruce cu bani de hârtie!****

[iată un gest ce ar fi trebuit să-i dea de gândit. Este specific ghicitorilor: Părintele Paisie spunea că magia este o împletire între înșelăciune și lucrare demonică. Diavolul se străduiește întotdeauna să se disimuleze pentru a-i amăgi pe oameni, însă Dumnezeu nu-i îngăduie să se camufleze deplin, căci altfel nimeni nu s-ar mai putea elibera din mrejele lui. întotdeauna vor

rămâne expuse vreun „corn” sau vreo „codită”, așa încât oamenii să prindă de veste și să se păzească⁸². – n.n.]

*Am înmărmurit! Înainte, zisese că nu vrea bani. Nu știam atunci că-i Părintele... Numai atâta mi-a spus, că a venit pentru mine și că voi da socoteală. Dar acel voi da socoteală m-a hotărât. **Fă cruce cu bani de hârtie! Parcă înainte zisese că nu vrea bani! Și am întrebat: «Dar ați zis că nu vreți bani!» «Eu nu vreau. Dar ți-am spus că știu că ai. Ai în buzunarul drept o hârtie de zece lei!» Când am dat să-i scot, o zis: Nu-i nevoie! Acolo unde te duci, tu să ai bine grijă de ei, că vei avea mare nevoie! Ai grijă unde-i pui! O să vină vremuri când o să ai mare nevoie de ei***

[iar **câștigarea încrederii** prin ghicirea prin duh pitonicesc, a unor lucruri deșarte și un adevăr general valabil, numit truism. Ori unde am merge și orice fel de necaz am avea, de bani avem nevoie, dacă nu avem credință curată în Dumnezeu – n.n.]/

Și Părintele a continuat: Acolo unde mă duc eu, nu am ce face cu ei! Iar de la iconiță, m-a întrebat: Mergi la biserică? N-aveți necaz la școală? Cu cine mergi? Și i-am explicat, ca dumneavoastră, că mai veneam la curățenie cu părinții. Și ce icoană te-a impresionat în biserică?, m-a întrebat. Și i-am spus că Botezul din apa Iordanului. Doamne, eram uluită cum Domnul Vieții S-a plecat în fața unui pământean și a acceptat o purtare obișnuită, chit că era Dumnezeu! Niciodată nu am reușit să înțeleg aceasta, până mai acum câțiva ani, când s-a împlinit cuvântul și mi-a fost trimisă copila, care o mers la olimpiadă la religie,

[iată la ce se rezumau cercetările în domeniul Ortodoxiei a bieteii femei: impresii emotive și informații de la copilul ei cu care se mândrea. Unde este cercetarea pe viață și moarte a adevărului care trebuie să caracterizeze orice creștin serios, ce dorește mai presus de orice să știe ce să facă pentru a se mântui? Unde este citirea din Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți? Unde este lucrarea de vedere a păcatului propriu și al neputințelor ce avariază firea! Dar unde este duhul proorocesc al Părintelui Arsenie Boca, care avea nevoie să pună întrebări ghicitoarești ca să poată avea acordul ei și să știe cum să o amăgească cu iscusință– n.n.],

*ca să mă facă să înțeleg cum atâta Slavă S-a putut smeri atât de mult, încât să Se poarte ca cel mai simplu om! Și Duhul în chip de Porumbel... Deci toată Trinitatea, tot Absolutul adunat într-o imagine! Și-atunci m-a întrebat Părintele ce rugăciuni știi. Știam din rugăciunile de seară; le ziceam cu mama. Am zis Tatăl nostru, am zis Născătoare, am zis Preasfântă Treime și, când am zis Împărate Ceresc - urma să zic și îngerașul, atâta știam —, Părintele mi-a luat mâinile și a zis: Nu așa! Mâinile se pun așa, în semnul Crucii. Repet, nu știam că-i preot, nu știam cine este, dar simțeam că este special și deosebit. Ei, în momentul în care s-a rugat smerit și simplu Împărate Ceresc, ceva m-a cutremurat! Cine l-a auzit pe Părintele rugându-se nu mai poate să se roage oricum! Vistierul Bunătății..., ziceam eu. Erau, de fapt, niște cuvinte pe care nu le înțelegeam. **Însă Părintele spunea: Vistier al Bunătăților!***

[iată de ce era așa de special și deosebit: îndrăzneia să schimbe conținutul sfințelor rugăciuni insuflate de Sfântul Duh. Noi credem că singurul adevărat Vistier al Bunătăților este Dumnezeu, de aceea spunem **VISTIERUL** pe când Părintele Arsenie Boca îl devalorizează numindu-L doar un vistier printre alții – n.n.]/

***Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna Lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme! Și-mi ziceam: Nu poate fi un om obișnuit! Nu poate fi o țigancă! Are o mână fină ca de pictor! Și semn că Părintele știa ce gândeam, zice: Nu mă mai tulbura** [cum s-ar putea tulbura un Sfânt? – n.n.]/!*

Timpul meu e limitat!

[iată graba care presează mintea, nelăsând-o să analizeze și să primească în deplină libertate ce i se oferă. Este unul din cei trei de 6 diavolești ce formează pecetea lui antihrist: mintea pripită, închipuirea avântată. După Sfântul Vasile cel Mare, tot lucrul făcut în grabă nu este lucru bun – n.n.]/

Și-așa mă așteaptă de mult... Lasă-mă să-ți spun de ce am venit!

In momentul în care Părintele a zis Împărate Ceresc, repet, am simțit o învăluire

[învăluirea nu este dată de Sfinții lui Dumnezeu care aduc o reală pace și o întărire a libertății. Iac 1:6 Iar să ceară cu credință, nimic îndoindu-se. Pentru că cel ce se îndoiește,

⁸² Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați ai Indiei și Cuviosul Paisie* [Ed. s.n., s.l., s.a.], <<http://www.scribd.com/doc/29017415/Marii-Initiati-Ai-Indiei-Si-Cuviosul-Paisie>>, joi, 6 septembrie 2012, p. 231

asemenea este cu valul mării care de vânturi se aruncă și se învăluește. – n.n.] și o liniștire [aceasta este mimată de duhul acediei când vrea să cucerească încrederea prin false simțiri duhovnicești – n.n.] . [...]

Și zice: Nu mă mai întrepru! Timpul meu e limitat! De două ori mi-a spus asta. Și-așa m-așteaptă de mult... [Părintele Arsenie Boca era neliniștit și tulburat, cum ar fi putut transmite liniște la biata amăgită, dacă nu ar fi fost duhul viclean ce a atacat-o prin simțire spre a o lăsa fără împotrivire și spre a o face să aibă încredere în el. Un Sfânt nu ar fi răspuns arțăgos, ci ar fi surâs inocenței și ar fi lămurit copila. Ba mai mult, vorbind în Sfântul Duh i-ar fi spus exact acele cuvinte pe înțelesul ei, surprinzându-i atât nedumerirea, cât și starea sufletului cu precizie dându-i și răspunsul exact care să o construiască, fiindcă Dumnezeu – Cuvântul se pogoară la mintea fiecăruia, cunoscând-o și ducând-o la a Îl cunoaște, nu în ai spori neștiința, deci păcatul. *1Co 2:16* *Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să' l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos.* Această patinare în înțelesuri, ghiciturile cum le numește chiar femeia mai jos, sunt specifice lucrării diavolilor care nu ne cunosc ci ne ghicesc, vrând să pună stăpânire pe noi prin informație. Este curiozitatea morbidă demonică ce vrea să afle gândurile și stările noastre lăuntrice ca să ne poată manipula și robi lor – n.n.]

Și dintr-o dată mi-a spus: Acum nu mă atinge! Așteaptă puțin! S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a vibrat puțin și am crezut că a leșinat. Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care trebuie să-i zgâlțâi ca să își revină.

[Bună comparație. Este tipică pentru bolnavii de epilepsie și cei posedați: *Mar 9:20* *Și l-au adus pre el la dânsul. Și văzându' l pre dânsul, îndată duhul l-a scuturat pre el, și căzând la pământ, se tăvălea aspumând..* Așa proorocea și Mahomed: **Pentru minciuno-Prorocul Moamet, și pentru eresul lui**⁸³⁸⁴

§1 Când împărățea Iraclie, s-a arătat la Răsărit Moamet cel în toată lumea prihănit, care s-a născut în anul 560 în cetatea Mekke a Arabiei Pustie, nu departe de Marea Roșie, și păscător de cămile fiind a Doamnei sale Kadige⁸⁵, s-a făcut și bărbat al ei, cu farmece înduplecându-o pe ea. Iar venind el oare când în Palestina, se întâlnea în adunări cu Iudeii și cu Creștinii, și lua de la dânșii oare care Scripturenice cuvinte, în sfârșit din feluri de eresuri plâsmuind un noian ciudat l-a întărit.

§2 Și având el drac, cădea la pământ, și aspuma⁸⁶, de care să mârșea Doamna și muiera lui. Și văzând el pe muiera sa că se amărăște așa, învățat fiind de un monah Serghie, zicea ei, că Arhanghelul Gavriil din cer vine către el și îl învață oare care taine Dumnezeiești și ascunse, și ca cum nesuferind privirea Îngerului face acest fel de chipuri, căzând la pământ ca un îndrăcit. Și cum că așa era lucrul, mărturisirea și pomenitul monah Serghie, care întru răutate îl covârșea, care pentru credința sa cea rea a fost gonit din Vizantia, și acolo era surghiunit. Acesta vrând să încredințeze pe muiera lui Moamet, îi zicea că cu adevărat la toți Prorocii același Gavriil se trimite. Iar ea, crezând cuvintele minciunii prietenului, și lepădând rușinea, și mai ales fălindu-se că împreună locuiește cu prorocul, cuvântul acesta l-a scos către celelalte muieri și a spus celor de o seminție cu dânsa și de la dânsele a ieșit cuvântul către bărbați și așa nume de proroc spurcatul acela a câștigat lângă cei de o seminție cu

⁸³ †ÎPS Meletie, MITROPOLITUL ATENELOR, *Bisericeasca Istorie*, Tipografia Sfintei Mitropolii a Moldaviei, Iași, 1841, Tomul II, Partea I, Capul III, pp. 145-149.

⁸⁴ *Khadijah sau Khadija bint Khuwaylid* (arabă : خديجة بنت خويلد) sau *Khadija al-Kubra* (*Khadija cel Mare*) [1] (circa 555-620 CE), a fost prima soție a islamice profetul Mahomed . Ea este de obicei considerat de musulmani ca fiind " mama a Islamului " [Pentru noi mama înșelăciunii – n.n.]. Ea a fost prima persoana care să se convertească la Islam. <http://en.wikipedia.org/wiki/Khadija_bint_Khuwaylid>, marți, 4 martie 2014.

⁸⁵ *Mar 9:17* *Și l-a răspuns Lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. 18 Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. 19 Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. 20 Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduut pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. 21 Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. 22 Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. 23 Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede. 24 Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. 25 **Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat**, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! **26 Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit.** 27 Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare.*

⁸⁶ Calendarul islamic începe cu data 1 muharram, anul 1 hegira , dată care corespunde în calendarul solar gregorian cu data de 15 iunie 622 d. H., și reprezintă începutul erei islamice marcată de strămutarea (ar. الهجرة: hiğra) profetului Muhammad de la Mecca la Yathrib (viitoare Medina). <<http://ro.wikipedia.org/wiki/Islam>>, marți, 4 martie 2014.

dânsul, precum scrie Chedrinu, Zonara, Pavel Diaconul, Sigivertus Gemblachinskiul, Avva Oursper în cronicile lor din anii lui Iraclie, și mulți alții.

De aici mai vedem că avem și o altă asemănare cu Mahomed. Și Părintelui Arsenie Boca i s-a răspândit faima de Sfânt tot de la femei, începând cu Maica Zamfira.

*De asemenea, putem întâlni delirul mistic în tulburarea afectivă bipolară cunoscută și ca psihoza maniaco-depresivă, fie în faza depresivă – în episodul depresiv major, cu elemente psihotice, melancoliforme, fie în episodul maniacal, expansiv, unde este trăit ca o stare de exaltare. În depresia majoră cu elemente psihotice, ideile delirante se pot însoți de idei de ruina și de idei de inutilitate, nedemnită și umilință, bolnavul considerându-se nevrednic de dragostea lui Dumnezeu sau a semenilor săi, refuzând să primească orice fel de ajutor, atenție sau compasiune. Pe de altă parte, în episodul maniacal, alături de delirul mistic, apare de cele mai multe ori un delir de grandoare și omnipotență. **Bolnavul are convingerea că este o persoană însemnată care poruncește celorlalți, îi păstorește. Delirul mistic se poate manifesta și în psihozele din epilepsie (în special din epilepsia temporală), în care pot apărea viziuni, senzații sublimă însoțite de o lumina strălucitoare (denumită de William James fotism sau ceea ce neurologii de azi considera a fi aura vizuala). [...]***

Autori: dr. Letiția Dobranici și dr. Eugen Ștefănuț⁸⁷

– n.n.]

A stat așa, o vreme, nemișcat, vibrând, după care a surâs, dintr-o dată, și a zis: Nu e cazul! Am avut puțină treabă! Ce treabă a avut am înțeles după ce ne-am întors cu Părintele, când am ajuns la femeia care cântă la strană aici și care are casa pe colțul spre Prislop, unde, de fapt, o lăsase pe Măicuța Zamfira. **Vibrația respectivă sunt absolut convinsă că a fost dorința Măicuței, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora de Părintele, că întârziase să ajungă. Sunt absolut convinsă că Părintele stăpânea tehnica teleportării.**

[iată cum de la mistică mahomedană ajungem la cea din Science Fiction sau lucrări demonice cu măști științifice – n.n.]

Nu pot s-o demonstrez, dar sunt absolut convinsă, pentru că femeia asta, când ne-am întors, a zis: Dorința, unde l-ai dus pe Părintele? Că tot așteptă ălălalt [după Mahomed și Maica Zamfira, poate Arhanghelul Gavriil, dar s-ar fi adresat cu sfială Sfântul acela, spunând însă ălălalt nu se arată doar vorbirea vulgară ci înțelegem că era vorba de celălalt, din echipa adversă: 2Co 11:13 *Că unii ca aceia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, închipuindu-se întru apostolii lui Hristos,:14 Și nu este de minunat; că însuși satana se preface în înger de lumină.:15 Nu este dar lucru mare de se preface și slujitorii lui ca slujitorii dreptății; căroră va fi sfârșitul după faptele lor.* – n.n.]

aci și de la o vreme se duse după voi. Deci, după ce Părintele și-a revenit din mini-leșinul acela, în care plecase să o liniștească pe maică, mi-a surâs, și ochii i s-au făcut din nou de Cer. A revenit din paloarea aceea ca de mort, vă spun! Deci eu țineam de mână un trup, în timp ce, îndrăznesc să cred că astralul

[săraca femeie, și acum credea în ocultism și învățăturile preluate de la demoni prin spiritism, astrologie și hinduismul mascat în știință cu o supra mască de creștinism apusean, numit antropozofie. Iată roadele lucrării înșelătoare pe care a făcut-o Părintele Arsenie Boca asupra ucenicilor sfinției sale, fiindcă, după cum vom vedea mai jos, era un ucenic și mare admirator al lui Rudolf Steiner, fondatorul antropozofiei– n.n.]

se duse și se întorsese

[aici ajungem de la mistică Science Fiction la cea romano-catolică Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatul de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail. Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp⁸⁸. – n.n.]

Știu că l-am întrebat tot atunci dacă vine de la biserică.

[vedeți dragii noștri? Era sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie și Părintele Arsenie Boca nu mergea la Sfânta Biserică să-și mântuiască sufletul – n.n.]

Nu!, a zis. Vin de la Hațeg! Unde e Hațegul, și unde e biserică... Răsăritul și apusul!

⁸⁷ <<https://www.facebook.com/notes/misticism-%C8%99i-delir-mistic/761313213883034/>>, miercuri, 30 decembrie 2015

⁸⁸ <http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmat-false-iar-vaticanul-stia/>

[cu adevărat venea cu duh apusean, iar nu de la Răsăritul cel de sus, închinat în Sfânta Biserică – n.n.]

... Dar de la Hațeg trebuia să veniți pe aici, pe unde duce drumul..., i-am spus. Nu, vin de la Densuș, prin Ștei. Era chiar mai încâlcită treaba!

[tipic pentru toate lucrările ce vor să nedumerească mintea. Lucru obișnuit în toate vedeniile și visele diavolești – n.n.]

Densușul mergea ocolit, pe acolo, și Steiul era și mai sus.

Atunci l-am întrebat iar: Dar cu ce ați venit? Mi-a spus: Cu o căruță cu doi cai. Și râdea de i-am văzut dantura

[Ce atitudine diferită de a Sfinților Părinți: Nu te feri a face tot lucrul cu smerită cugetare, nici iarăși de dezbate. Și de vei fi silit a râde să nu ți se vadă dinții tăi. Și de vei fi silit a vorbi cu femei, întoarce-ți fața ta despre vederea lor și așa vorbește cu dânsule⁸⁹ – n.n.]

Cu o căruță cu doi cai! [vedeți că iar sugerează ucenicilor că este purtat de căruță și cai, precum Sfântul Prooroc Ilie? Nu numai prin căruță și cai, ci și prin drumul încâlcit, ce părea ca al unui zburător, ca al unui astral ce se dusesse și se întorsese– n.n.]

Iar apoi, când o plecat de acolo, de la noi, de la poartă, ne-am întâlnit cu tanti Dorica, vecina la care rămăsese maica Zamfira (ea între timp se dusesse), l-am însoțit pe Părintele și am zis: Lăsați-mă să vă conduc! Dacă vreți să ajungeți la Prislop, lăsați-mă să vă conduc, că eu știu drumul! Că ducă ieșiți în dreapta, iar ajungeți în Hațeg... Și atunci Părintele a zâmbit și mi-a zis: Nu te teme! Să mă apuc numai de ieșit din sat și găsesc eu cărarea! Deci a lăsat să se întrevadă că pe oricare parte, dacă mă apuc de ieșit din sat, eu găsesc cărarea!

[vedeți călătorie zburătoare ce nu are nevoie de GPS, hărți sau alte lucruri omeneste? Aceasta este Cărarea Împărăției Pierzării, pe care a călătorit cu putere demonică Părintele Arsenie Boca și vrăjmașii noștri ar vrea să ne ducă și pe noi, amăgindu-ne prin sfînția sa. – n.n.]

Sunt absolut convinsă că Părintele e undeva acolo, unde se spune că: atunci dreptii vor străluci ca soarele înaintea lui Dumnezeu. Sunt absolut convinsă ca numai un cristal foarte puternic, purificat, de talia Părintelui, putea să facă toate aceste lucruri!

[într-adevăr, sunt ghiciri cu ghiocul și ghiciri cu cristalul – n.n.]

Pentru că el însuși mărturisea: Eu voi da socoteală, pentru că voi fi întrebat: i-ai spus, Arsenie sau nu i-ai spus?

[Cei ce lucrează cu duhurile demonice sunt foarte tare chinuți dacă nu-și împlinesc misiunea la care sunt obligați prin legământ. Dacă nu-i trimit la lucru la alții, ca să se extindă răul, stau pe capul bietului slujitor al lor și îl chinuiesc. Aceasta o vedem și la Mahomed. **El(Mohamed) obișnuia să meargă în peștera Hira unde obișnuia să se închine lui Allah multe zile și nopți continuu. El obișnuia să ia cu sine mâncare pentru călătorie și apoi se întorcea la soția sa Khadija ca să mai ia mâncare pentru o altă perioadă, până ce deodată adevărul s-a coborât asupra lui în timp ce se afla în peștera Hira. Îngerul a venit la el și i-a spus să citească. Profetul a răspuns: “Eu nu știu să citesc.” (Profetul a adăugat) “Îngerul m-a înșfăcat atât de tare încât nu mai puteam suporta. Atunci el m-a lăsat și mi-a zis din nou să citesc, și eu am răspuns: “Eu nu știu să citesc,” el m-a înșfăcat cu putere a doua oară, până când eu nu mai puteam suporta. El atunci mi-a dat drumul și mi-a spus din nou să citesc, dar eu am răspuns, “Eu nu știu să citesc(sau, ce să citesc?)”. Atunci el m-a înșfăcat pentru a treia oară și mă sufoca cu putere, apoi mi-a dat drumul și a zis, “Citește în Numele Domnului tău, Care a creat(tot ce există). A creat pe om din sânge încheșat.**

După aceea apostolul lui Allah s-a întors cu inspirația, mușchii de la gâtul său se încordau de frică până ce a ajuns la Khadija și a zis, “Învelește-mă! Învelește-mă!” Ei l-au acoperit până ce frica la lăsat și a zis, “O Khadija, ce este greșit cu mine?”. Apoi el a povestit tot ce i se întâmplase și a zis, “Mii frică că ceva se va întâmpla cu mine.” Khadija a spus, “Niciodată! [...]⁹⁰

⁸⁹ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

⁹⁰ (Spusă de Aisha: Sahih Bukhari, volumul 9, cartea 87, nr.111- /mai mult [aici](#))

Duhul lui Dumnezeu, însă, lucrează cu multă libertate, neforțând ci luând împreună compătitor pe Sfânt pentru slujirea altora.

Foarte rar Sfinții caută pe unii sau pe alții să-i mântuiască, gândindu-se la neputința și păcătoșenia proprie. De obicei sunt ei căutați pentru ca și ucenicul să-și pună voia din libertate în slujba pocăinței proprii – n.n.] [...]

*De altfel, cuvintele Părintelui Arsenie atunci au fost: Toate acestea le vei trăi, dar numai după ce vei trece prin ele și le vei aduce aminte!*⁹¹

Și nu este singura dintre ucenici Părintelui Arsenie Boca ce pătimește lucruri necurate ca aceasta. Iată ce spune o altă victimă:

Părintele Arsenie, când m-a văzut, după ce am intrat, s-a dat jos de pe schelă și mi-a zis: „Bine ai venit, Petre”. Mi-a zis pe nume! Părintele purta ochelari fumurii. Atunci s-a întâmpnat minunea cea mai mare. Am văzut venind, de la ochii Sfinției Sale, spre ochii mei, două funii de foc! Eu m-am minunat tare, însă el mi-a reprodus gândul și mi-a zis: „De ce zici așa, Petre: Doamne, ce ochi minunați are Părintele Arsenie?! Uite, sunt ochi ca și ochii tăi”. Apoi, și-a luat ochelarii de la ochi. Luminile cerești au dispărut, însă eu nu le voi uita niciodată! În ochii Părintelui Arsenie am văzut lumina cea adevărată, pe care au văzut-o Sfinții Apostoli pe Tabor, la Schimbarea la Față, și care se arată la Ierusalim, aprinzând Sfântul Mormânt al lui Hristos, la Sfânta înviere, în fiecare an. De aceea, după mai mulți ani, Părintele Arsenie îmi zicea că nu e cazul să merg la Ierusalim, ci să-L rog pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, să-Și facă Ierusalim ceresc în inima mea.

Prin darul lui Dumnezeu și prin milostenia oamenilor, am fost de mai multe ori la Ierusalim. Am fost și de înviere, la pogorârea Sfintei Lumini, la Sfântul Mormânt de la Ierusalim. Însă nu am văzut mai mult Lumina cea adevărată, decât cum am văzut-o venind din ochii Părintelui Arsenie!

[Semnul de exclamare aparține victimei, dar și noi subscriem la el. Să compari lumina hipnotică din ochii unui amăgit cu ochelari fumurii păstrați în urma practicii îndelungate a Hatha yogăi, cu Sfânta Lumină de la Ierusalim, ce confirmă Ortodoxia, este cumplit. Numai cineva afectat peste cotele obișnuite de hipnoză poate crede sau declara așa ceva. Dar, ne gândim și noi așa, intuitiv, nu cumva de aici s-a inspirat Părintele Mihai-Andrei Aldea de și-a numit cartea „Lumina Adevărului”. Chiar dacă nu a făcut-o conștient, este posibil datorită faptului că este robit de același duh slujitor faimei Părintelui Arsenie Boca, ca și Părintele Petru Vamvulescu – n.n.]⁹²

Să ne mai minunăm de spectacolul dat simțurilor bieteii amăgite? De îndrăgostirea ei evidentă de Părintele Arsenie Boca, sub forma mascată a admirației sfinte? De felul în care primește Părintele „revelația”, comun hindușilor, mahomedanilor și îndrăciților⁹³? De lipsa mesajului de pocăință și ieftinătatea specific spiritistă a conținutului transmis prin „ghicituri”? De lumea imaginativă, ireală, nălucitoare, sugerată a „slujitorilor Cerului” diferită de realitatea Sfinților și învățăturilor Bisericii? De stigmatele care îl declară fățiș romano-catolic sau cel puțin greco-catolic? De insuflările demonice asemănătoare cu ale lui Mahomed, Iosif Copertinul și ale lui Babaji?

Dar și alți ucenicii sfinției sale, alte victime ale hipnozei, recunosc aceasta, fără să-și dea seama ce spun, căci altminteri nu ar primi sub ruptul capului să fie următorii unui astfel de om înșelat și înșelător:

„Ajuns la mănăstire, am văzut, în cele din urmă, grupul mare de tineri, băieți și fete, toți studenți, care formau un cerc de sute de persoane, în livada mănăstirii, în jurul unui mamelon. Pe acela stătea, ca pe un scaun, un bărbat tânăr, extrem de frumos, îmbrăcat cu o sutană albă din lână de miel și încins cu o curea lată de piele neagră, pe care era o cataramă cu un X mare pe ea. Părul era negru lucitor, cu o barbă relativ mică, totul încadrând o figură frumoasă, din care țâșneau două jeturi ca de laser, din ochii de un albastru ce nu-l puteai privi. Personal, nu aveam intenția de a audia pe acest personaj care te frapa, apărându-mi în minte întrebarea dacă acest bărbat este sau nu un impostor, care farmecă sutele de studente din

⁹¹ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

⁹² Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp.18-19.

⁹³ Despre acest aspect se va discuta mai jos, în capitolul dedicat vedeniilor Părintelui Arsenie Boca și în povestirea vieții sale de către Arhimandritul Paulin Lecca.

jurul lui [nedumerirea minții – n.n.]. M-am plasat la o distanță de peste o sută de metri de acel grup, care-l asculta în extaz pe preotul călugăr, sprijinindu-mi umărul de unul din pomii tineri din jurul meu. Eram extrem de curios, ce putea spune acest călugăr cu studii universitare, unui grup mare de tineri, studenți la rândul lor, apreciați în mediul lor ca elite. Am fost mirat de ceea ce povestea cel din vârful mamelonului, recunoscând că era vorba de o nuvelă a scriitoarei suedeze Selma Lagerlöf, pe care o citisem mai de mult, tradusă în franceză sub denumirea „La flame” (Flacăra). [...]

Grupul de sute de studenți urmărise cu emoție acea nuvelă, așteptând cu nerăbdare discuțiile cu Părintele Arsenie. Spre mirarea acestora, el le spuse că vor discuta cu prima ocazie, având ceva de făcut.

Eu l-am văzut cum coboară de pe acel mamelon și în loc să se ducă pe aleea ce ducea la stăreție, se îndrepta în direcția în care eram eu. M-am dat repede la o parte, dar Părintele Arsenie mi-a pus o mână pe umăr, întrebându-mă: Ei, Dane, spune drept, mai crezi că sunt un impostor?”

[câștigarea încrederii, prin vădirea numelui și gândului de care știa și diavolul, fiind în duh păcătos. Nu numai diavolul poate cunoaște numele dar orice om care îți citește buletinul, deci e ceva simplu pentru el să-l reproducă. Diavolul nu poate ști gândurile smerite, dar cele insuflate de el sau gândurile proprii pătimase, deci însoțite de el, le cunoaște fiindu-le părtaș. Dan era în îndoială, deci păcat Rom 14:23 *Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.*

Și ce diferit se purta Părintele Arsenie Boca, care dorea pe toți să-i convingă că este Sfânt, față de Sfinții Părinți, care, pentru smerenie, doreau să fie considerați de către toți a fi hoți:

30. *Se spune despre avva Macarie Egipteanul, că de venea la el vreun frate cu frică, ca la un bătrân mare și sfânt, nimic nu vorbea cu el. Iar de-i zicea vreunul din frați, defăimându-l: „Avvo, oare când erai cămilar și furai săpun de-l vindeai, nu te băteau paznicii?” De-i zicea acestea cineva, bucuros vorbea cu el orice îl întreba.²²*

31. *Spuneau părinții despre avva Macarie cel Mare că s-a făcut, precum este scris, dumnezeu pământesc. Că precum este Dumnezeu acoperind lumea, așa s-a făcut și avva Macarie acoperind greșelile ce le vedea, ca și cum nu le-ar fi văzut și pe care le auzea, ca și cum nu le-ar fi auzit.^{23⁹⁴} – n.n.]*

Știam sigur că nimeni de acolo nu mă cunoaște, fiind pentru prima dată la Mănăstirea Sâmbăta, iar sora mea, destul de timidă și retrasă, nici nu mai era prin preajmă. M-am întors spre Părintele, privindu-l emoționat,

[deja a intrat în reacție și în sfera de influență – n.n.]

dar și jenat, rugându-l să mă ierte, că într-adevăr îmi puneam această problemă, implorându-l în minte pe Dumnezeu să mă ajute în rezolvarea dilemei mele. Părintele a continuat să mă ție cu mâna de umăr, spunându-mi că ar vrea să stăm puțin de vorbă, mergând prin livada mănăstirii, către biserică.

[pentru a-l sugestiona hipnotic, ca la vremea potrivită să-i scrie și o carte în interesul faimei sale – n.n.]

Vreau să menționez că între mine și părintele Arsenie Boca erau diferențe mari, atât de vârstă și de studii, cât și în ceea ce privește comuniunea ce-o avea cu spiritualitatea în Iisus. Afirm cu modestie că de atunci s-a creat o prietenie între noi, de care eram fericit, deși conștient de marea superioritate a Părintelui Arsenie, care l-a făcut iubit de o țară întreagă, fiind marele duhovnic de care românii năpăstuiți de soartă aveau atât de multă nevoie.⁹⁵

Dar să vedem ce zice un altul, dintr-o altă carte, și cu o altă formare duhovnicească, pentru a nu crede că numai o sursă ne manipulează în defavoarea Părintelui Arsenie Boca. Sunt atâtea mărturii care duc la aceeași concluzie:

Deu 19:15 Nu ajunge numai un martor pentru a vădi pe cineva de vreo vină sau de vreo nelegiuire sau de vreun păcat de care s-ar fi făcut vinovat, ci orice pricină să se dovedească prin spusa a doi sau trei martori.

⁹⁴ Patericul..., Pentru Avva Macarie Egipteanul, Despre smerenie, 30-31.

⁹⁵ Dan LUCINESCU, Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

Tot in acea zi, plecând de la Manastirea Sihăstria, m-am hotarat sa fac un ocol pe la Draganescu, ca sa-l cunosc, in sfarsit, pe Părintele Arsenie Boca. Iar intalnirea aceasta avea cu adevarat sa-mi schimbe viata.

[săracul... ce bine ar fi fost să rămâie cum a plecat. Ucenic al Părintelui Cleopa. Sfinția sa știa cu adevărat să formeze călugări... dacă și ei ar fi vrut aceasta – n.n.]

Stateam față în față la o masă lungă din curtea casei parohiale, sub un nuc mare, batrân, noduros, in stanga si-n dreapta noastra se așezau din când in când pe scaune oameni care-si povesteau necazurile, cereau sfat, unii veneau doar să-l vada, să-l asculte, căci pe atunci părintele apărea rar si nu avea voie sa spovedească. Avea niște ochi mari, umezi, albaștri - cel puțin asa i-am văzut eu - si se uita fix la mine.

[iată hipnoza... – n.n.]

Omul din dreapta ii spunea: «Părinte, am un baiat care s-o căsătorit si m-o lasat singur si ma batjocorește...», mie, in mintea mea, imi venea sa-i răspund: «Asa-ti trebuie, dac-ai făcut numai un copil».

[iată sugestia. Nu erau gândurile sale, căci „îi venea să răspundă” de la cel care îl privea, prin duhurile cu care lucra – n.n.]

Părintele zicea imediat, fara sa se intoarca spre omul acela, privindu-ma tot pe mine:

[victima cea mare, ca să aibă ucenici și printre ieromonahi, cu posibilitatea de a deveni ierarhi, ca să se agite pentru canonizarea sfinției sale – n.n.]

«Asa-ti trebuie dac-ai făcut numai un copil». Apoi vorbea altul si altul si altul... si va jur pe Dumnezeuul meu,

[iată starea căzută duhovnicește a povestitorului: *Mat 5:34 Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu, 35 Nici pe pământ, fiindcă este așternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat, 36 Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poți să faci un fir de păr alb sau negru, 37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este. Această stare antievangelică este indusă în ucenicii Părintelui Arsenie Boca de proorociile sfinției sale. Cum să juri pe Dumnezeu când nici pe tronul Lui nu poți jura? Dar poate că povestitorul are un alt dumnezeu, al lui personal– n.n.]*

toate sfaturile si gândurile care îmi treceau prin minte erau rostite de Părintele Arsenie Boca, cuvânt cu cuvânt, fără a mă scăpa din privire

[ca să nu-i scape prada – n.n.]

M-am cutremurat! Cred ca am inceput sa tremur la propriu, uite asa mi s-o ridicat parul pe mana

[Ce stare induce duhul hipnozei. Iată duhul pentecostalilor numiți și tremurici. Dar și noi ne cutremurăm cu mintea că a putut să cadă așa de ușor în cursa vicleanului. Sărmanul om... de la o viață lumească stăpânită de duhurile poftelor a căzut într-o viață înșelată, mult mai primejdioasă, fiindcă pare sfințenie ce nu are nevoie de pocăință, stăpânită de duhurile îngâmării. *Sfântul Macarie Egipteanul [...] zicea că sunt două cete de demoni; una se luptă cu oamenii prin patimi înspăimântătoare și alta, a îngâmării, împinge pe oameni la rătăcire. Satan rânduiește ceata din urmă la fermecători și la eretici*⁹⁶. – n.n.]

și mi-am zis: «Vai de mine, sa vezi ca părintele asta imi cîtește gândurile...». Pur si simplu le spunea oamenilor ce gandeam eu!

[Dar să zicem că acelea nu erau gânduri sugerate de Părintele Arsenie Boca prin draci, ci chiar gândurile ucenicului, care, după cum citim mai sus erau pline de reproș și publice, devenind astfel dublu străine de Sfântul Duh Mângâietorul. Dacă Părintele Arsenie Boca avea Sfântul Duh cum de reproducea astfel de gânduri pătimase, ca să își murdărească gura sa și să murdărească și urechile omului necăjit? Și care duhovnic autentic dă altuia sfaturi pe care le gândește un novice? – n.n.]

Și, tot privindu-ma in ochi, deodata pe chipul lui a aparut asa, un zâmbet straniu, abia schitat, care ascundea cele mai adanci subînțelesuri. Un zâmbet ce voia parca sa-mi spună: «Ei, vezi ca știi?!...»

⁹⁶ <<http://www.calendar-ortodox.ro/luna/ianuarie/ianuarie19.htm>>, luni, 20 iulie 2015

[un zâmbet lasciv, cu cel mai evident subînțeles: „Ei vezi că știi? Sunt Sfânt. Ce mai aștepți, preacinstește-mă și dă-mi inima ta, să fiu stăpân peste ea, și nu uita, spune la toată lumea că sunt așa, că mă cheamă Sfântul Ardealului... ca să îmi urmeze cu toții mie” – n.n.]⁹⁷

– n.n.}]

⁹⁷ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

6. „*fanii lui Boca nu i-au spus [Părintelui Justin Pârvu] că a pictat [Părintele Arsenie Boca] la Drăgănescu pe ereticii Ulfila și Francisc de Assisi cu aureolă*” (Fenomenul... p. 7). *Din nou se folosește un limbaj radical, injurios chiar. Și fără acoperire, pentru că nu are cum să știe cineva ce i-au spus sau nu ucenicii Părintelui Justin dacă nu a fost de față.*

[sunt martori care spun că după ce Părintele Iustin a aflat adevărul în legătură cu Părintele Arsenie Boca a și început să sfătuiască pe mulți dintre ucenicii sfinției sale, să nu îl mai urmeze, schimbându-și părerea despre el.

În afară de aceasta nu este nevoie să fi de față în preajma Părintelui Iustin, ca să-ți dai seama că dacă sfinția sa ar fi aflat că Părintele Arsenie Boca a pictat niște eretici ca Sfinți, nu l-ar mai fi considerat Sfânt, ci, cel mult, un biet ieromonah aflat în eroare. Mesajul constant și definitoriu al Părintelui Iustin Pârvu este că numai Ortodocșii se pot mântui și cei care nu urmează Sfinților Părinți sunt rătăciți. Și un copil ar putea să înțeleagă de aici că Părintele Iustin a fost amăgit (nu de Părintele Arsenie Boca, pe care nu l-a cunoscut), ci de admiratorii sfinției sale. Numai Părintele Mihai-Andrei Aldea, neavând argumente, se leagă de cuvinte. – n.n.]

Dincolo de aceste aspecte triste rămâne faptul că, într-adevăr, Părintele Arsenie Boca i-a pictat la Drăgănescu pe ereticii Ulfila și Francisc de Assisi cu aureolă.

[în sfârșit recunoaște o evidentă. Ne-am fi așteptat după logica de până acum a Părintelui Aldea să susțină că Părintele Arsenie Papacioc a pictat la Drăgănescu acele scene, după moartea Părintelui Arsenie Boca, din invidie, ca să-l denigreze și bârfească în mod călugăresc. Dându-și seama, însă, că s-ar face de râs prin astfel de afirmații și că ar cădea zgomotos, în hohote, întreaga construcție de apărare a mentorului sfinției sale, încearcă, fără prea mult succes, să ne abată mintea pe alte cărări ale argumentației deșarte, doar-doar o să înghițim momeala și o să închidem ochii la Sfinții Părinți, de dragul recunoașterii (confortabile, care ne scutește de împotriviți, și ne pune în pace cu gura lumii), a părerii induse mediatic că Părintele Arsenie Boca este marele și unicul, irepetabilul „Sfânt al Ardealului” – n.n.]

Pentru a înțelege cu adevărat cum putem judeca acest gest avem nevoie de obiectivitate.

[Nu este vorba de un gest, care ar putea fi și necugetat sau accidental, ci despre o pictură, făcută în ani și restaurată chiar de sfinția sa, deci care reflectă o credință a pictorului îndelungată, de care nu știm să fi scăpat nici la moarte, mai ales că s-au găsit și alte zugrăveli ale sfinției sale pe aceeași temă și scrieri care propovăduiesc o întreagă credință ecumenistă de tip teoria ramificațiilor, nu numai că x sau y, care au fost eretici, au fost Sfinți. Aceasta pentru o adevărată obiectivitate. Chiar și cuvintele folosite de Părintele Aldea sunt subiective, găsite parcă special pentru a construi o falsă apărare – n.n.]

Nu să încercăm să demonstrăm că persoana X – aici, Părintele Arsenie Boca – este în Rai sau în Iad. Ci să încercăm sincer să ne dăm seama de ce a făcut ceea ce a făcut.

K. [Nu numai aici, dar nicăieri în acest studiu nu se încearcă vreo demonstrație că Părintele Arsenie Boca sau ucenicii sfinției sale ar fi în rai sau iad, fiindcă există șansa unei pocăințe de care noi să nu fi aflat. Nu se face o judecată a persoanei. Ci, de dragul ei, pentru a o despovăra de responsabilitatea înșelării multora prin credința și viața rătăcite, pentru a nu suporta consecințele târârii în iad prin erezii cu mască de Ortodoxie, încercăm să arătăm ceea ce a făcut rău și bun, pentru a (îl) scăpa de rău și a păstra binele. Uneori este nevoie și de a înțelege de ce a făcut așa, pentru a cunoaște mecanismele înșelării și a putea să ne luptăm din răspuțeri împotriva lor, neurmându-i exemplul. A se vedea capitolele *Pictura eretică; Din neascultător, amăgit de vedenii. Mai apoi, amăgitor prin false minuni; Relația cu Maica Zamfira* – n.n.]

Primul lucru: era Părintele Arsenie Boca un om care pune pe picior de egalitate Biserica lui Hristos cu feluritele confesiuni sau grupări creștine? Nu.

[Nu, doar în concepția idealistă a Părintelui Mihai-Andrei Aldea și a altor nelămurii în privința Părintelui Arsenie Boca și a Ortodoxiei. Da, în realitate, după cum vom vedea mai jos, chiar prin cuvintele și picturile Părintelui Arsenie Boca, puse în lumina Sfinților Părinți – n.n.]

În Cărarea Împărăției (p. 14, 16-17 ș.cl.) și în Cuvinte vii (p. 116), ca să luăm ceea ce este consemnare directă, Părintele Arsenie Boca arată că este o singură Biserică a lui Dumnezeu. Că aceasta nu este unde este Papa, nu este unde sunt adunările sectare, ci acolo unde sunt cu adevărat, neschimbate, Învățătura Apostolică, Sfânta Împărtășanie și Sfânta Cruce.

Delimitarea între Biserica lui Hristos și toate celelalte grupări (catolice sau protestante) se face politicos dar clar.

{Haideti să analizăm acum chiar acele texte propuse de Părintele Mihai-Andrei Aldea ca mărturisire de credință antiecumenistă a Părintelui Arsenie Boca.

După cum vom vedea chiar credea că nu ne putem mântui decât printr-Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, iar aceasta este chiar credința Ortodoxă. Făcea o descriere a Sfintei Biserici distingând-o de secte prin niște caracteristici specifice. Problema sfinției sale, însă, era că și prin pictură, și prin scris, considera și propovăduia public că Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică nu este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, ci că este compusă din mai multe ramuri, una la apus (Roma, Vatican, San Pietro) și alta la răsărit (Constantinopol, Sfânta Sofia). Dar aceasta nu mai este credința Ortodoxă, ci chiar ecumenismul de tip „Teoria ramificațiilor”. Așadar, Părintele Arsenie Boca era ecumenist sadea, cu mască Ortodoxă, crezând și propovăduind teoria ramificațiilor, iar caracteristicile specifice Ortodoxiei le extindea și la cei din eresul numit romano-catolicism, dar mai ales la cei din uniaticism (de care este atât de legat prin tată - posibil și prin botez - dar mai ales prin învățătura și întreaga sa viață) considerând și sacramentele lor ca taine valabile și credința lor aproape fără de greșală.

Redăm acum textele Părintelui Arsenie Boca citate de Părintele Aldea, rugându-vă să nu vă pripiți entuziasmați de descrierea Bisericii, ce pare Ortodoxă, deoarece aceste texte se completează și cu pictura, și cu celelalte texte ale Părintelui Arsenie Boca, și cu mărturiile ucenicilor, în care observăm cu stupeoare că extinde descrierea de mai jos și la romano-catolicism. Textele care întregesc tabloul credinței reale ale Părintelui Arsenie Boca în ecumenism, le vom reda la o notă de mai jos.

NOE ȘI IISUS

Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaiile potopului, aceea e Biserica lui Hristos - Cel cu cruce - peste puhoaiile pierzării.

Deosebirea e că aceea a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu și nimeni n-a mai putut intra, pe când corabia Bisericii - corabia cu crucea pe catarg - are intrarea deschisă și mai pot intra oameni învălmășiți de puhoai. Acolo era Noe, aci Hristos, iar în valuri ucigașul, înecând pe oameni.

*Se întâmplă însă ceva de neînțeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deși toți țin să trăiască, totuși nu toți vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipe mâinile ce li se-ntind de la intrarea corăbiei. Iar mâinile sunt brațele părințești: brațele celor șapte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, născându-i din trup în Duh, din amărâta viață la viața cerească. Aceștia, care nu vor să scape în corabia cârmuită de Iisus Hristos - Cel cu cruce - sunt fiii pierzării, fiindcă n-au primit iubirea adevărului ca să se mântuiască. De aceea Dumnezeu îngăduie să vină asupra lor amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii și să cadă sub osândă toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea. Astfel, după trecere de vreme, îngăduind Dumnezeu, vrăjmașul mântuirii oamenilor s-a iscusit tot mai mult în rele: a scornit și el corăbii și cu ele dă târcoale peste apele potopului, ca să culeagă el pe cei ce-ntind mâinile să scape, dar scuipe Biserica. Pentru ei, pentru fiii pierzării, îngăduie Dumnezeu amăgirea nelegiută a Satanei, care li s-a făcut până acum în peste 800 de hristoși mincinoși, care de fapt sunt diavoli. Căci până acum nelegiuitul a scornit peste 800 secte, lunturi sau biserici mincinoase, în care pe mulți îi ia de minte și-i duce cu el. **Înșelăciunea e ușor de prins: corăbierul vrăjmaș și hristoșii mincinoși nu au crucea pe catarg, iar înlăuntru nu au cele șapte Taine. Înșelăciunea e și mai vădită, întrucât oricare din hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Tatălui; dovadă că nu-și lasă ucenicii să zică "Tatăl nostru", deși scrie: "Așa să vă rugați". Prin urmare hristoșii mincinoși își scot ucenicii dintre fiii Tatălui și-i fac fiii pierzării. Aceștia sunt cei nesiguri în adevăr, dar siguri în înșelăciune. Apoi, oricare dintre hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Sfintei Fecioare, dovadă că-și învață ucenicii să zică rău de Maica Domnului; și în sfârșit să ne gândim la întrebarea Apostolului Pavel: "Oare s-a împărțit Hristos?"***

[Din descrierea Părintelui Arsenie Boca oricine poate înțelege că cel puțin romano-catolicismul, uniaticismul, arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, stilismul, turma lui Ilie, radiestezismul, ocultismul, rasputinismul și arsenismul, fac parte din Sfânta Biserică, deoarece și ele se folosesc de Sfânta Cruce, consideră că au 7 Sfinte Sacramente

(Taine) sau își îndeamnă acoliții să se folosească de ele, și ele spun *Tatăl nostru*, și ei vorbesc de bine pe Maica Domnului. – n.n.]

Cum ajunge cineva pradă înșelăciunii, se va lămuri la vreme. Aci, răspunzând celor ce se țin mai presus de Biserică și sfinți, e destul să le aducem aminte înșelăciunea în care au căzut iudeii, ucigașii dreptilor, primii călători la iad cu Scriptura în mână, întrebându-i: Nu după Scripturi au răstignit ei pe Dumnezeu?

DIN PĂCĂTOȘI, SFINȚI

Mântuirea e fapta milostivirii lui Dumnezeu, prin care ne scoate din păcat, dacă vrem și ostenim și noi. Dacă însă nu vrem, cu sila, nu ne mântuiește nimeni. Așa voiește Dumnezeu, ca darul mântuirii Sale să fie totdeauna și roadă cunoștinței, a voinței și a dragostei noastre. Dar Dumnezeu e așa de milostiv, că tot El ne ajută și să vrem și să lucrăm. Calea mântuirii sau Cărarea, începe când omul vine - de cele mai multe ori abia viu din gâlceava cu moartea - și intră în Biserică văzută, cea adevărată, care e: "Una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică". Mântuitorul nostru a întemeiat și are numai o Biserică creștină, nu opt sute. Biserică aceasta, una, e sfântă pentru că Sfânt e întemeietorul și, ca atare, rămâne mereu sfântă, ba chiar sfințește pe păcătoși. Celelalte "biserici" - casele de adunare ale sectelor - nu sunt sfinte, pentru că sunt întemeiate de oameni robiți răzvrătirii și, ca atare, nici nu sfințesc pe nimeni. Biserică lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea

[Bun lucru, acum scoate arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul și... arsenismul (care propovăduiește învățături date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, după cum vom vedea la finalul acestui studiu). Dar cum rămâne cu restul? – n.n.]

și, prin furtunile istoriei, e cărmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare.

[Ce cuvânt frumos! Am putea spune că acum, de abia, exclude în sfârșit romano-catolicismul și uniatismul. Așa să fie oare? Din păcate, după cum vom vedea în alt text al sfinției sale, chiar dacă nu este de acord cu ideea că papa ar putea conduce Biserica, totuși romano-catolicismul (și implicit uniatismul) îl vede ca o ramură, fără de care nu este deplină Sfânta Biserică. Fiindcă și romano-catolicismul se consideră că respectă cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, la care a mai adăugat însă încă 14, considerate și ele a fi pe temelia primelor 7. Chiar în textul de mai sus, Părintele Arsenie Boca cu multă grijă își exprimă credința eretică a ramificațiilor, pentru a fi cât mai mult disimulată. El spune: *Biserică lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea* arătând prin aceasta că toate confesiunile care susțin că stau pe temelia celor șapte soboare a toată lumea fac parte din Biserica sobornicească și imediat adaugă și, prin furtunile istoriei, e cărmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare. Arătând sfinția sa că nu este de acord că Biserica lui Hristos este condusă de papă, ci de Hristos Însuși, dar nici nu exclude romano-catolicismul a face parte din Sfânta Biserică. Dacă ar fi fost un cuvânt scris de un Ortodox, acesta ar fi adăugat pentru limpezime: *Cei ce cred că vreun înlocuitor conduce Biserica lui Hristos, sunt în afară de corabia mântuirii*. Ar putea fi un cuvânt neclar (Sfinții Părinți niciodată nu lasă ceva exprimat îndoielnic), dar să spunem că este încă o scăpare a Părintele Arsenie Boca care și așa se exprima întotdeauna duplicitar, îndoielnic, pentru a putea fi interpretat și așa, și așa, pentru a avea ca adepți și dintre ecumeniști, și dintre zeloți. Dar, din păcate, după cum vom vedea mai jos, chiar sfinția sa precizează și mărturisește credința sfinției sale în teoria ramificațiilor, și anume că romano-catolicismul este o ramură a Sfintei Biserici, fără de care Ea nu este deplină. Tot sfinția sa declară catolicismul o credință aproape fără de greșală:

Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*
- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)⁹⁸*

⁹⁸ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

Din textul de mai sus, deducem că greșeala lui (atenție, nu o numește erezie, cum este în realitate, care exclude de la apartenența Sfintei Biserici) ar fi înlocuirea lui Hristos de către papă. – n.n.]

Biserica, în care ne mântuim, e apostolească, adică își are slujitorii urmând, ca dar, prin punerea mâinilor, unii de la alții în șir neîntrerupt, suind până la Apostoli și prin ei până la Iisus Hristos. Toate celelalte "biserici" ivite după aceea, prin chiar aceasta sunt alătura de cale, deci alătura de mântuire.

[Aici exclude pe protestanți, dar nu pe ceilalți, care declară și ei că au succesiune apostolică, desigur, noi știm cu toții că după Sfinții Părinți, prin ruperea prin erezie de Sfânta Biserică Ortodoxă au pierdut harul, și punerea mâinilor este doar un obicei omenesc, care nu poate transmite ceea ce nu mai are (harul), deci nu mai este o succesiune apostolică a harului, ci doar o succesiune a punerii mâinilor, un fel de hei-rup religios – n.n.]

Prin urmare, cei ce stăm sub semnul crucii, câtă vreme petrecem în cortul pământesc, urmăm calea mântuirii în obștea Bisericii văzute sau luptătoare. "Pe ea nu o înnegrește rugina răutății, produsă de împrejurările pământești. Ea rămâne nemicșorată și neștirbită, deoarece, cu toate că e arsă din vreme în vreme în cuptorul prigoanelor și încercată de furtunile neconținute ale ereziilor, ea nu suferă sub povara încercărilor nici o slăbire în învățatura sau viața, în credința sau rânduială ei. De aceea ea întărește prin har înțelegerea celor ce cugetă la ea cu evlavie. Ea cheamă pe de o parte pe necredincioși, dăruindu-le lumina cunoștinței adevărate; pe de alta păstorește cu iubire pe cei ce contemplă tainele ei, păzind nepătimaș și fără beteșug ochiul înțelegerii lor. Iar pe cei ce-au pătimit vreo clătinare îi cheamă din nou și, prin cuvânt de îndemn, le reface înțelegerea bolnavă."⁹⁹ Iar după dezlegarea noastră din cele pământești, dacă am luptat lupta cea bună pe pământ, venim în obștea Bisericii biruitoare din ceruri, - desăvârșirea neavând hotar.

Biserica de pe pământ se numește luptătoare, pentru că aci, sub povățuirea ei, inșii din obște au de purtat o întreită luptă, care ține o viață întreagă: lupta cu ei înșiși, cu patimile contra firii, după trup și după duh; o luptă cu "lumea" indiferentă și necredincioasă; și lupta împotriva uneltirilor vicleanului. Preoția Bisericii urmărește ca nici unul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în sine însuși sau să se rupă din obște și din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obștea laolaltă, deci nimeni nu se mântuiește răzlețindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălășluiește Duhul lui Hristos.

[Frumos spus, dar de ce Părintele nostru drag, nu ai urmat acest exemplu, ci nu ai respectat preoția Bisericii și te-ai rupt de obște și din duhul dragostei lui Hristos? Ai răzlețit în părerea de sine și iată că lucrarea ta se continuă după moarte, din izolarea și neascultarea ta făcându-se o mare dezbinare la Prislop, o mare răzlețire a sărmanilor tăi adepți, pe temeiul nu a celor 7 Soboare a toată lumea, ci pe temeiul învățăturilor sfinției sale, date anatema de Ele – n.n.]

Iar Biserica din Ceruri se numește biruitoare, fiindcă e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului. Unii s-au învrednicit încă de aici să petreacă nevăzut cu sfinții, să fie cercetați de Maica Domnului și de Puteri cerești și chiar pe Domnul să-L vadă. E cunoscută întoarcerea lui Pavel pe drumul Damascului și răpirea lui în Rai.

[Să nu trecem dragilor cu vederea acest mic cuvânt, ce pare Ortodox. Când sfinția sa spune că Biserica din Ceruri biruitoare e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului . și dacă îi consideră pe Francisc de Assisi și pe Ulfila arianul Sfinți, pictându-i public (și chiar având un text despre Francisc de Assisi, în care îl numește Sfânt), ne arată prin aceasta colții credinței sfinției sale: și arienii și cei din romano-catolicism (latini, cum îi numesc Sfinții Părinți) se pot mântui, pot deveni Sfinți. Deci, fără îndoială, pentru sfinția sa Una, Sfântă, Sobornicească Biserică este formată și din arieni, și din latini, și din uniati. Dar aceasta nu este Ortodoxia, ci chiar credința strâmbă a ecumenismului de tip arsenist. – n.n.]

Calea mântuirii, prin urmare, ne desprinde de pământ spre Cer, ca pe unii ce știm că de la Dumnezeu am ieșit și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem și lăsăm lumea.

⁹⁹ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Răspunsuri către Talasie*, Întrebarea 63 în Filocalia, Sibiu, 1948, ed. I, vol.3, p. 364.

*Fericit cine se-ntoarce...*¹⁰⁰

Unde e Biserica ?

Zic unii: „Unde-s doi sau trei, adunați în numele Meu...”

Zic alții: „Încuie-te în cămara ta și te roagă în ascuns...”

Și iarăși alții: „Biserică sunt eu «Templu al Duhului Sfânt».”

Iar alții zic: „Unde e Papa, acolo e Biserica”.

Vechiul Testament - Sfânta Sfintelor cuprindea:

1) Tablele Legii; 2) Mana din pustie, și 3) Toiagul lui Aaron.

Noul Testament - Sfântul Altar:

1) Sfânta Evanghelie; 2) Sfânta împărtașanie, și 3) Sfânta Cruce. Unde sunt acestea acolo e Biserica. Acolo e și Pâinea Vieții de care voia să le vorbească mulțimilor, - dar n-a avut la cine.¹⁰¹

Un cuvânt neclar, ori nu mai există Biserica, fiindcă au fost ascunse cele din Vechiul Testament, ori din Biserică fac parte și cel puțin romano-catolicismul, uniaticismul, arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, stilismul, turma lui Ilie, radiestezismul, ocultismul, rasputinismul și arsenismul, fac parte din Sfânta Biserică, deoarece și ele se folosesc de Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie, Pâinea Vieții sau își îndeamnă acoliții să se folosească de ele.

Dar Mântuitorul ca să ne ferească de vorbirea duplicitară a ecumeniștilor (din care, iată, fruntea lor este propusă la canonizare) ne spune foarte clar că a avut și are în continuare doar o turmă mică (a Ortodocșilor ce lucrează pocăința), și o va avea până la sfârșitul lumii, cărora să le vorbească despre Pâinea Vieții, să le-o și dea spre hrană în chip înțelegător, cu condiția de care ei înșiși au nevoie: să își schimbe mintea după adevărata Învățătură Creștină, care cuprinde fără abatere toate poruncile, dogmele, teologia și iconomia așa cum o le predă Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit.

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.

Mat 28:20 Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

– n.n. }

Desigur, aici avem o problemă, și nu chiar mică. Sunt foarte mulți astăzi cei care cred că cei care nu-i ocărăsc, blestemă și insultă pe cei de altă credință înseamnă că nu sunt mărturisitori, ba chiar sunt „ecumeniști”. Este o rătăcire profundă, a unor oameni care confundă dragostea de Adevăr cu ura față de cei căzuți. Ca și cum Hristos nu s-ar fi răstignit pentru aceea, nu ar fi vorbit despre bucuria întoarcerii celui rătăcit etc. Una este a te delimita de rătăcire și a-i vedea hotarele și adâncurile și alta a da cu pietre după tiparul fariseilor. Desigur, Părintele Arsenie Boca nu dă cu pietre. Dar face o delimitare clară. Și pentru cei care cunosc teologie este limpede că Părintele Arsenie Boca nu era ecumenist.

{ Despre stiluri și mărturisirea adevărului sau combaterea ereziei, am discutat mai sus, când am pus față în față metoda Părintelui Aldea cu a Părintelui Anițulesei.

Nu suntem de acord cu zelotismul care urăște păcătoșii, nici cu ecumenismul care acceptă erezia de dragul unei false iubiri față de păcătoși, ci cu Ortodoxia care urăște erezia, din dragoste autentică față de păcătoși, atrăgându-le atenția că greșesc mortal (când aceștia primesc, pentru a se mântui, cu mijloace mai aspre sau mai blânde, după cum cer împrejurările). Metoda politicoasă este doar una din variante, mai rămâne și metoda categorică, și metoda apologetică și multe nuanțe între ele. Din păcate pentru Părintele Mihai-Andrei Aldea, Părintele Arsenie Boca nu da cu pietre în eretici, nici nu înțelegea foarte clar cine sunt cu adevărat ereticii, ci trosnea din bici și arunca bolovani roștiți, după metoda fariseilor, chiar în amărății de Ortodocși care cădeau în eroarea de a-l vizita.

Pe cei care îl urmau îi disprețuia profund, conducându-i ca pe niște robi prin false proorocii și priviri fulgerătoare paralizante, iar pe cei care se trezeau respingându-l, îi numea „dezertori”. Am putea spune că era cu mult mai blând față de eretici, decât față de Ortodocși, probabil și datorită înclinării credinței sfinției sale către primii, desigur, punând la aceasta o mască de misiune Ortodoxă. Am putea parafraza o remarcă a cezarului Octavian August: „E mai bine să

¹⁰⁰ Îeromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 14-18.

¹⁰¹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 116.

fii porcul lui Irod, decât fiul său”, în locul ei, cu același sens, am putea spune „E mai bine să fi ereticul lui Arsenie, decât ortodoxul lui”, pe de o parte pentru că ceea ce considera Părintele Arsenie Boca Ortodoxie este cea mai mare erezie numită ortodoxism (adică uniatism, teoria ramificațiilor, scientologie, orgonomie, hinduism, ecumenism, antropozofie, ocultism, Steinerism, new-age-ism, toate adunate sub o mască Ortodoxă), iar pe de alta, dacă ești cu adevărat Ortodox, din punctul sfinției sale de vedere ești eretic și te numește dezertor, fiindcă ești dezbinat față de el și credința în sfinția sa:

Noi mărturii despre viața și faptele părintelui Arsenie Boca, povestite de-o credincioasă din Sinea Veche, un sat din Tara Fagarasului

La vremea când era doar o copilă, Lucia Chima se ghemuia în vârful patului, langa soba încinsă și asculta, cu pisica în brațe, minunatele povești ale mamei, despre

[deja suntem introduși într-o atmosferă de basm, având ca făt-frumos pe... – n.n.]

*un călugăr ce aparuse prin satele fagarasene, impresionând mulțimile cu vorba sa. Se auzise ca ar fi moț, venit din Munții Apuseni. **I se spunea, inca de atunci, "biciul lui Dumnezeu"...** Raspandita prin satele de la poalele Fagarasilor, vestea aduna mulțimi de oameni la Manastirea Sambata, acolo unde predica acel tanar monah, ce pare sa deschidă cerurile. Erau anii primejdiosi ai celui de-al doilea război mondial, iar lumea cauta cu înfrigurare semne de sprijin din partea lui Dumnezeu*

[deja se descrie foarte sugestiv starea căzută a celor ce mergeau la Părintele Arsenie Boca, căutarea de semne. De ce nu căutau pocăința? Războaiele de aceea sunt îngăduite de Dumnezeu nu ca oamenii să devină superstițioși, ci să se schimbe, căutându-și mântuirea – n.n.]

După ce se întorceau de la mănăstire, țărani povesteau, de-a dreptul cutremurați, cum le citise gândurile acel monah. Părintele fascina mulțimile cu darul sau de-a ști totul despre fiecare credincios pe care îl privea în ochi

[iată cele trei răutăți, prezente în toate descrierile ucenicilor, prin care Părintele Arsenie Boca s-a impus ca sfânt: hipnoza, senzațiile tari de falsă smerenie și ghicitul. Acestea toate sunt prezente și azi la mormântul sfinției sale, arătând că duhurile care l-au înșelat pe el și pe închinători în viață acționează și după moarte. În aceasta constă și marea primejdie de la Prislop: devierea de la schimbarea minții la aburirea minții sau devierea de la pocăința la senzații tari sau devierea de la năzuința în Cel minunat la năzuința în minuni sau de la Calea mântuirii la pista falsă a spectacolului paranormal numit Cărarea Împărăției sau de la Ortodoxie la New Age – n.n.]

In scurt timp, el ajunsese sa fie considerat un fel de "oracol divin"! Lucia Chima povestește: "Pe vremea când eu inca nu ma născusem, un unchi al mamei lucra impreuna cu o echipa de meseriași la restaurarea unor pari din asezamantul mănăstiresc. Intr-o buna zi a mai fost adus inca un meșter, chiar de la noi din sat. Când bărbatul a intrat in curtea mănăstirii, unde era dezordine ca intr-un șantier, s-a împiedicat de un capat de buștean pe care l-a injurat napraznic. In aceeași zi, spre sfârșitul amiezii, părintele Arsenie, abia întors de la Sibiu, se grabea sa ajunga la biserica pentru slujba vecerniei. El s-a oprit langa acel străin, in curte, de fata cu unchiul mamei, si l-a apostrofat: «Mă, Gheorghe, ce vină are lemnul ca tu te-ai împiedicat de el? Si sa nu mai injuri in sfânta mănăstire niciodată, ca sa nu te certe Dumnezeu in locul meu!»

[și noi care credeam că preotul vorbește în locul lui Dumnezeu. Iată că aici Dumnezeu îl înlocuiește pe Părintele Arsenie Boca – n.n.]

Unchiul, impreuna cu cei aflați in preajma, au impietrit, iar meșterul vinovat se uita la tânărul călugăr cu gura cascată. Părintele nu avusese de unde sa afle nici intamplarea cu pricina, nici numele bărbatului din Sinea, pe care il vedea pentru prima oara in viata

[ba da, avea cum să afle... de la draci. Observăm cum, pentru a pescui cât mai mulți la faima sa de prooroc, făcea ghicitul de față cu cât mai mulți, nu lua deoparte pe cel cu pricina pentru a nu se jena, cum ar fi făcut un Sfânt autentic dacă ar fi aflat acestea de la Dumnezeu. Ce diferență față de minunata delicatețe a lui Hristos care și când păcatul era cunoscut de toți, aducând vorba de păcătoșenia tuturor îi trezea spre smerenie, îngăduință și milă față de cel vinovat, iar apoi nici măcar nu făcea vreun reproș: Ioan 8:3 Și au adus la dânsul Cărturarii și Fariseii pre o muiere prinsă în preacurvie, și punându-o pre dânsa în mijloc, 4 Au zis lui: Învățătorule, pre această muiere o am prins așa de față preacurvind. 5 Iar în lege Moisi ne-a poruncit nouă: unele ca acestea să se ucidă cu pietre, dar tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L pre el, ca să aibă ce cleveti împotriva lui. Iar Iisus jos plecându-se, scria cu degetul

pre pământ. 7 Și neîncetând a-l întreba pre el, s'au ridicat și au zis lor: cela ce este fără de păcat între voi, acela întâiu să arunce piatra asupra ei. 8 Și iarăși plecându-se jos, au scris pre pământ. 9 Iar ei auzind și de știință muștrându-se, ieșeau unul după altul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei mai de jos; și au rămas Iisus singur și muierea în mijloc stând. 10 Și ridicându-se Iisus și nevăzând pre nimeni, fără numai pre muiere, i-au zis ei: muiere, unde îți sunt părâșii tăi? Au nimeni pre tine nu te-a judecat a fi vinovată? 11 Iar ea a zis: nimeni, Doamne. Și au zis ei Iisus: nici eu nu te judec; du-te și de acum să nu mai păcătuiești.

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu a vrut să semene cu Hristos ci cu părâșul: Apoc 12:10 Și am auzit glas mare în cer, zicând: acum s'a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și puterea Hristosului lui; că s'a aruncat părătorul fraților noștri, cel ce pâra pre ei înaintea Dumnezeului nostru ziua și noaptea.

– n.n.]

... **De la astfel de fapte modeste**

[nu vedem însă în aceste fapte modestia. Oare unde s-a evaporat? – n.n.], dar uimitoare, a început sa creasca legenda părintelui Boca!

[Doamne ce bine spus. Așa este Părintele Arsenie Boca o legendă de tip apusean numită „Sfântul Ardealului” 2Ti 4:3 Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci - dornici să-și desfăteze auzul - își vor grămădi învățători după poftele lor, :4 Și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme. – n.n.] .

Portret de sfânt

[...]

"L-am intalnit pe părintele Arsenie pentru prima oara in 1984, când am fost in pelerinaj la biserica din satul Draganescu, in apropierea Bucurestiului, pe care o pictase. In anii aceia, părintele era surghiunit, fusese îndepărtat de la Sambata, dar veștile despre el mergeau din om in om. Acolo unde se afla ca isi face apariția părintele, se ducea si lumea, grabnic. Unii au umblat după el o viata întreaga, fara sa apuce sa-l mai vada. Eu am avut norocul

[ce bine că noi creștinii nu credem în noroc – n.n.]

asta la 24 de ani. Era înainte de Sf. Paste, chiar in Miercurea Mare din Saptamana Patimilor. N-am sa pot uita tot restul vieții mele acea intalnire! Când am pasit in biserica, după un lung si obositor drum, lumea aștepta la rând, așezata pe cateva șiruri. **Părintele Arsenie vorbea cu glas tunător, de răsună tot naosul. Era înalt ca un brad sau cel puțin asa mi s-a părut mie. Paloarea chipului pare sa il asemuie cu sfinții pictati de el insusi in fresca [din păcate s-a pictat pe sine în frescă nu numai cu paloarea, ci și cu asemănarea, în locul sfinților – n.n.] .**

Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oara, dede parte, am simtit ca inmarmuresc. Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fara varsta, albaștri ca un cer senin de vara, incredibil de mari, asa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafireasca [noi zicem că mai corect ar fi numită subfirească sau în afară de fire – n.n.] iti străpungea ființa, pur si simplu. Te simțeai împietrit si parcă infricosat de păcatele pe care urma sa le mărturisești. [nicăieri în Sfânta Evanghelie sau în Sfânta Tradiție nu se spune că Mântuitorul proceda (cu ucenicii Săi sau oamenii păcătoși ce veneau la El) cu o asemenea lucrare: înmărmurire prin privire. El a restaurat firea și i-a redat valoarea ei delicată, respectând libertatea tuturor și întărind-o. Mântuitorul nu lucra prin impresionarea simțirii, ci prin înțelepțirea gândirii. Mântuitorul dădea curaj și se smerea întotdeauna punând accent pe frumusețea și credința celui ce se pocăiește, redându-i curajul, pacea, și astfel libertatea în Dumnezeu: Mat 9:3 Si văzând Iisus credința lor, au zis slăbănogului: îndrăznește fiule; iartă-ți-se ție păcatele tale. Mar 10:49 Și stând Iisus, au zis să'l cheme pre el. Și au chemat pre orbul, zicându-i lui: îndrăznește; scoală-te că te cheamă. Luc 8:48 Iar el i-au zis ei: îndrăznește fiică; credința ta te-a mântuit, mergi în pace. – n.n.]

Părintele vorbea rar si apasat. **Dadea in vileag relele oamenilor, de fata cu toata lumea, ca sa se rușineze fiecare, ca la Judecata de Apoi. Unii isi pierdeau curajul, infricosati de ceea ce știau ca făcuseră, si ieșeau din rând, părăsind biserica inainte de a ajunge pana in fața părintelui. Acei «dezertori», cum îi numea el, nu puteau suporta sa fie ținuiți drept în inimă**

[deci față de cei cu mintea întreagă, ce erau scârbiți de modul violent și necanonice de vădire a păcatelor se purta cu și mai mult dispreț, numindu-i dezertori. De la ce? De la credința în Părintele Arsenie Boca? Da, dezertori de la arsenism, care tocmai după aceste simptome se

manifestă ca o nouă sectă, rigidă în jurul întemeietorului ei și învățăturilor lui, nemaipunând accent pe Domnul Hristos și Sfânta Biserică sobornicească, pe asemănarea cu El și pe sobornicitatea duhovnicilor care nu țin ca omul să se spovedească numai la ei înșiși, ci la oricare din ceilalți, numai să se facă o comuniune de înțelegere și potrivire de caracter. Un duhovnic Ortodox nu este preocupat ca oamenii să vină neapărat doar la el, iar dacă este părăsit de vreun fiu, se mâhnește, dar nu pentru părăsire, ci pentru că nu a fost el însuși vrednic să îl ajute, întrebându-se unde a greșit, pentru a se pocăi. Iar dacă aude că fiul său a ajuns la un altul se bucură smerit, că fiul său are șanse de mântuire, neplecând din biserică pentru că l-a smintit. Un duhovnic adevărat nu ține să aibă adepți, ci consideră o mare responsabilitate și greutate a avea fii duhovnicești, necăutând să atragă pe oamenii spre el, ci rugându-se ca ei să ajungă la Hristos, Adevăratul nostru Duhovnic, Duhovnicul tuturor duhovnicilor și Cel care lucrează cu adevărat în duhovnici (dacă Îl lasă și aceștia și ucenicii lor).

4. *De vei porunci ceva fratelui tău cu smerenie și cu frica lui Dumnezeu să facă vreo treabă oarecare, el se va supune cuvântului tău izvorât din smerenie și va face ceea ce îi vei zice lui. Iar de-i vei porunci lui cu îndrăzneală, ca și cum l-ai stăpâni pe el, iar nu cu smerenie și cu frica lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu care vede și cunoaște tainele inimilor, nu-i va da îndemnare în inimă să te asculte și să facă cele ce îi poruncești lui cu stăpânire. De vreme ce arătat este lucrul care se face pentru Dumnezeu, așijderea și lucrul care se face cu poruncă stăpânitoare. Căci lucrul care este al lui Dumnezeu este cu smerenie, cu rugăminte și cu blândețe. Iar poruncirea cu stăpânire este plină de mânie, de mâhnire și de tulburare, fiind lucrul vicelanului*".¹⁰²²²

De fapt, acesta este adevăratul motiv pentru care părăseau biserica (revoltați) oamenii cu gândire sănătoasă: ei veneau pentru un ieromonah Ortodox ca să îi îndrume la Hristos spre a se elibera de patimi și dădeau de un om care le forța în mod pătimăș mintea (prin ghicit și vădire publică paralizantă), ca să îl iubească pătimăș și să devină dependenți de sfinția sa. Dar sfinția sa își arăta, de fapt (prin vădirea altora), în mod vădit patima sa personală:

Nota 10 Pe vremea în care părintele Arsenie se afla prin apropiere de București, mai mulți creștini mă tot îndemnau stăruitor să merg la dânsul, fiindcă ar fi "clarvăzător" și-mi poate spune trecutul, prezentul și viitorul. Deja aflasem mai multe lucruri ciudate despre felul de a fi al părintelui, iar insistențele și laudele excesive mă făceau și mai reticent: „Vă mulțumesc frumos, fraților, dar nu merg!”

La un moment dat, un frate de credință contrariat de refuzul meu ferm, întrucât știa bine că, pe vremea aceea, nu pierdeam aproape nici un drum de folos la vreun părinte duhovnicesc, chiar îmi zisese:

- „De ce, frate doctor, vă e teamă cumva că părintele o să vă dea păcatele pe față?”

Zâmbind, binevoitor, i-am zis:

- „Nu, frate, nu mi-e teamă deloc, fiindcă deja mi le-am dat singur pe față înaintea lui Dumnezeu și a duhovnicului meu, om cu viață sfințită și sfințitoare. Și oricum, lipsa de tact, ca să nu zic grosolănia, nu are nimic comun cu duhovnicia reală. Apoi, părintele Arsenie nu are ce să-mi spună în plus; trecutul mi-l știu, iar rănile păcatelor mă ard și-acum; prezentul mi-l vede toată lumea, chiar și frăția ta, neavând în el decât căință și ceva nădejde de îndreptare; iar viitorul, nu-l știe cu adevărat decât numai Bunul, Dreptul și Milostivul Dumnezeu, Care la vremea potrivită, prin iconomia Sa de nepătruns, mă va pregăti pentru el...”

De ceva, totuși, mă sfiesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui Arsenie, cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșească de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfătuiesc cad ca frunzele!".¹⁰³ – n.n.]

A se vedea, mai pe larg, capitolul „Biciul lui Dumnezeu” – hipnotizatorul ce vădea public păcatele }

¹⁰² *Patericul...*, Despre smerenie, 4.

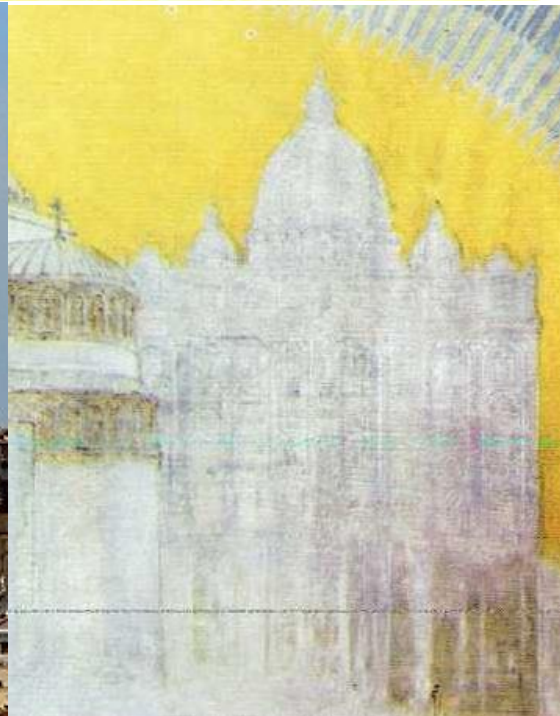
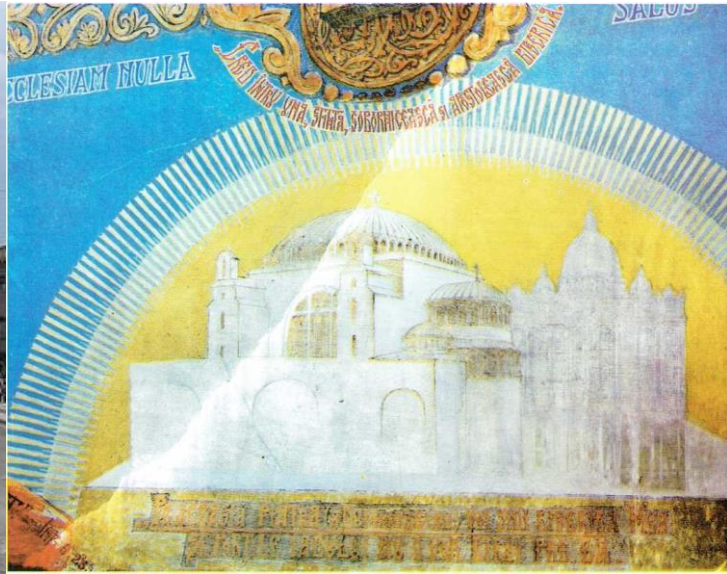
¹⁰³ *Arhimandrit Paulin LECCA*, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

1. PĂRINTELE ARSENIE BOCA ȘI PROPAGANDA FIDE (PRO-ECUMENISTĂ SAU UNIATĂ)

Deci nu a pictat pe cei doi pentru a face propagandă pro-ecumenistă sau pro-catolică (nu există așa ceva în scrierile sale, dimpotrivă).

{Dar iată că există, din plin, și în scrieri, și în pictură, și în mărturiile ucenicilor, atât propagandă pro-ecumenistă și propaganda fide pro-catolică (am spune mai degrabă pro-catholicism, fiindcă catolic înseamnă deplin, iar deplinătatea se regăsește doar în Ortodoxie. Biserica soborniceasca = Hristos a numit Sobornicească (Catholicească) Biserica Sa deoarece ea păstrează Adevărul și Mărturisirea de Credință. (Καθολικὴ Εκκλησία /katholiki ekklesia = Biserica Sobornicească), Biserica Sobornicească (Catholică) este cea care mărturisește Credința Ortodoxă și unitatea sa ține de mărturisirea Unicei și adevăratei Credințe. Dar, după cum ne-a obișnuit cu superficialitatea, Părintele Mihai-Andrei Aldea nu este lămurit nici în această realitate care ține numai de Ortodoxie. Este puțin... dezinformat):

Basilica San Pietro

Cum explică Părintele Arsenie Boca, adică tocmai autorul tabloului de mai sus (de la biserica Drăgănescu), și ucenicii sfinției sale, pictarea clădirii celei mai reprezentative pentru catholicism, ca fiind Biserica în afara Căreia nu este mântuire („Extra Ecclesiam nulla salus”) Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească? Oare este o proorocie că vom fi atacați de ecumenism, pentru a ne feri de el sau sfinția sa avea concepții ecumeniste și uniaste?

La prima vedere am spune, după zvonurile care circulă acum pentru a convinge Sfântul Sinod și pe toți oamenii în favoarea canonizării, că Părintele Arsenie Boca este unul din marii luptători și apologeti ai Bisericii Ortodoxe împotriva ecumenismului.

Să dăm și fraza cea mai percutantă în acest sens:

„- *Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica Ortodoxă, fie ei arhierei, preoți de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți, ale celor 7 sinoade ecumenice, altfel, la iad - cu arhierei cu tot. Ferească Dumnezeu.*”¹⁰⁴

Din nefericire, tocmai această carte, numită Pravila Albă, în care este atacat atât de violent ecumenismul, este dezavuată chiar de Părintele Arsenie Boca, după cum susține (printr-un facsimil autograf al Părintelui) în disperare de cauză, Maica Zamfira:

„*I se atribuie câteva scrieri, între care Pravila Alba, un manuscris care i s-a furat modificat apoi și rescris. Circulând pe numele Părintelui, ajungând până în Franța. Dăm în original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Alba:*

«*Pravila Albă – model de strâmbare a unui original furat*»”¹⁰⁵.

Oare nu cumva dorința atât de intensă de a anula cartea numită Pravila Albă, provine tocmai din prezența în ea a frazelor ce dezvăluie esența ecumenismului, adică faptul că este erezia tuturor ereziilor? E foarte posibil, deși sunt și alte contradicții (de exemplu referitoare la împreunarea trupească) față de învățătura recunoscută ca fiind oficială a Părintelui Arsenie Boca (din „*Cărarea Împărăției*”, „*Cuvinte vii*”, „*Omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*”, „*Biserica de la Drăgănescu - «Capela Sixtină» a ortodoxiei românești*”). Nu numai atât, dar, din păcate, în fraza anti ecumenistă de mai sus autorul ei atacă și persoanele amăgite de ecumenism, cu un duh zelot (adică uitând de milă, de îngăduință și de cumplita înșelare datorită căreia atât de mulți cad în mentalități greșite). De aceea chiar și acest text percutant devine inoperant, fiind de fapt o manifestare de mânie necontrolată și nu un susur de iubire, îngrijorat de pierderea sufletelor.

De unde am tras concluzia aceasta, că tocmai pentru fraza anti ecumenistă este dezavuată Pravila Albă? Fiindcă cea mai perversă și mai hulitoare frază ecumenistă întâlnită de noi, vreodată, până acum, îi aparține prin credință tocmai... Părintelui Arsenie Boca, scrisă tocmai în *Cuvinte vii* și cum ar putea via în mintea unui om asemenea contradicții, fără a fi vătămat?

Iată fraza și, vă rog, fără prejudecăți, să observați chiar dumneavoastră perversiunea și hulele din ea.

„***Trinitatea este un număr sacru, divin, un număr care simplifică, plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu este opoziție între personalități, între ipoteze și ființa unică.***

Misterul creștinismului este misterul unității, în dualitate găsindu-și soluția în Unitate - Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma Trinitară.”¹⁰⁶

Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu e opoziție între personalități, între ipostase și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsindu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.¹⁰⁷

Lăsând la o parte celelalte erezii și inexactități (nu este vorba de ipoteze ci ipostaze, nu poate fi vorba de dualitate în Sfânta Treime, Dumnezeu nostru Cel Simplu și mai presus de toată simplitatea, iar dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului este chiar monofizismul – deci o minciună dată anatema de sinodul al 4-lea ecumenic, iar nu o realitate descoperită de Sfântul Duh prin dogmele Ortodoxe), în legătură cu subiectul ecumenismului avem un șoc:

După Părintele Arsenie Boca modelul ecumenismului este tocmai... Sfânta Treime!!! Devine astfel, de departe, cel mai mare atlet al ecumenismului de la noi din țară. Desigur

¹⁰⁴ Ierom. Arsenie BOCA, *Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți*, Ed. Agaton, 2006, p. 407.

¹⁰⁵ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003.

¹⁰⁶ Pr. Ioan GÎNSCĂ, Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din sec. XX – O sinteza a gândirii Părintelui Arsenie în 800 de capete, Ed. Teognost, Cluj-Napoca, 2002, p. 68.

¹⁰⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

că textul este citat de sfinția sa din ereticul Nikolai Alexandrovici Berdiaev (propovăduitor al „mișcării harismatice” și a „noii ere a Sfântului Duh”), dar nu este combătut, ci prezentat ca pozitiv, deci sfinția sa este în comuniune de gândire cu acest eretic și citatul este acceptat de Părintele Arsenie Boca (care ne arată iar, că unele din rătăcirile sfinției sale provin nu numai din vedeniile demonice, ci și din lecturile păgubitoare de suflet pe care le-a făcut dineretici, mai înainte de a se lămuri și întări în Dreapta Credință, având mai degrabă o formare new-age, decât una Ortodoxă).

Dar să ne apropiem mai mult de înțelegerea gândirii concrete a Părintelui Arsenie Boca, în legătură cu ecumenismul, citind ce propovăduia sfinția sa despre cei ce aparțin catolicismului:

„Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)*

- *Eu eram catolică, dar Părintele Arsenie avea un chip, o înfățișare, ceva aparte de lume și mi-a intrat la inimă [iată drogul arsenismului – n.n.]. Nu pot sta fără fotografia lui [iată dependența – n.n.]. Nu m-am spovedit la Părintele Arsenie, nu i-am cerut ajutorul niciodată, dar odată am vrut să fac un lucru rău și el m-a oprit. Când spunea predica părea că îmi spune numai mie. Ziceam: “Doamne, oare știe ce am eu în gând să fac?! Am venit acasă plângând. Aveam de gând să fac o prostie, dar n-am mai făcut-o. Mă tot întrebam cine i-a spus și de unde știa ce am eu în gând să fac? (Murar Maria, 77 ani, Arpașu de Sus)”¹⁰⁸*

De ce nu i-o fi spus oare... să se facă Ortodoxă. Orice prostie ar fi vrut să facă era mai mică decât viețuirea în afara Sfintei Biserici Ortodoxe. Observăm că stilul fantastic de sugestie funcționează și la ucenicii din catolicism, așadar nu este Ortodox (fiind o lucrare demonică și un simptom al lucrării lăuntrice rătăcite, iar nu lucrarea plină de trezvie a harului).

Dar poate că cele de mai sus sunt impresii eronate și amintiri deformate ale ucenicilor mai simpli.

Să vedem ce zic ucenicii autorizați (favoriții cărora Maica Zamfira le-a încredințat propaganda operei Părintelui Arsenie Boca):

„Jos în centrul picturii se vede parțial globul pământesc, crăpat, pustiu și înroșit de sânge, pe care scrie: „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23) și pe care domnește în picioare Cain ucigașul, cu coif pe cap, gol, având numai învelitoare la mijloc și ținând în dreapta sa o sabie, pe care Părintele Arsenie a scris: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. Împrejurul scutului din mâna stângă a lui Cain stă scrisă: „Legea ispășirii: Cine ia pe altul rob, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26,52). Cain este urmat îndeaproape dinspre orizontul pământului, de un corp de armată modernă înzestrată cu căști și mitraliere. Crunții soldați sunt conduși de un civil care-i cheamă la asalt cu mâna dreaptă în vânt. **Armele acestora se îndreaptă după sabia lui Cain, pe pământ, înspre Biserica lui Hristos înveșmântată în alb: Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și Bazilica Sfântul Petru din Roma, unite în nimb auriu, luminos și plin de raze ale Duhului Sfânt, aflate sub piciorul Crucii Domnului**, răstignit cu mana desprinsă din cui. Biserica-Templu și Mireasă a lui Hristos stă între cer și pământ, atingând orizontul pământesc din dreapta, dar existând dincolo de acesta, într-un fond albastru, pe o Stâncă din văzduh pe care scrie: „Pe această piatră (a dumnezeirii) voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea” (Matei 16,18). [dar cum poate fi bazilica Sfântul Petru din Roma... Biserica lui Hristos? – n.n.] **Deasupra nimbului sfintei Bisericii, Părintele Arsenie ne reamintește cuvintele celebre ale sfântului Ciprian al Cartaginei, din lucrarea „De unitate Ecclesiae”: „Extra Ecclesiam nulla salus”, adică: „în afară de Biserică** [și Părintele Arsenie Boca adaugă prin pictură o idee eretică, ce nu o avea Sfântul sfințit mucenic Ciprian: „în afară de biserica Romano-Catolică” – n.n.] **nu există mântuire”. Sub Crucea Domnului Hristos, mărturisim articolul din Crez privitor la sfânta Biserică: „Cred într-o singură, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Biserica lui Hristos înaintează înspre sfântul Altar sau Eshaton, fiind umbrată, străjuită, apărată și călăuzită de Crucea Mântuitorului. Armele antihristice și apocaliptice îndreptate spre Biserica creștină, concentrează și cuprind într-**

¹⁰⁸ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

însele toate persecuțiile și prigonirile din istoria creștinismului, care au menținut și mențin însângerația coasta Trupului ecclesial al lui Hristos, răstignit pe Crucea veacurilor.

Învăluite de mâna Părintelui Arsenie în același nimb și aură într-o „perihoreză” ecumenică vizionară, ortodoxia și catolicismul, reprezentate simbolic de către cele două catedrale emblematice - Sfânta Sofia din Constantinopol și Sfântul Petru din Roma - vor ajunge într-un târziu din nou la „unirea ipostatică” a primului mileniu creștin, conform iconografiei bisericii de la Drăgănescu.”

[ce nimb, ce aură, ce perihoreză, ce unire ipostatică (acest termen folosit în context greșit sugerează că s-ar putea topi într-o Persoană mai multe persoane sau dacă ar fi o vorbire metaforică, după cum sugerează ghilimelele, ținta răsăritului și apusului este să refacă o unire atât de mare, cum sunt unite fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire și fără despărțire cele două firi omenească și Dumnezeiască în Persoana Domnului nostru Iisus Hristos, căci aceasta înseamnă unirea ipostatică. Dar și folosirea metaforică este greșită, deoarece și răsăritul și apusul sunt de aceeași fire, omenească, dar compuse din ipostase diferite), poate fi între Adevăr și minciună, între lumină și întuneric, între Biserica Ortodoxă și adunarea celor ce au ca înlocuitor de dumnezeu pe papă? *2Co 6:14 Nu vă înjuगाți la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărțire are lumina cu întunericul? 15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?* Nimbul și aura (de unde această echivalare? Aura este un termen hindus, ce vrea să sugereze panteismul, că noi am fi dumnezei prin fire, cu o lumină interioară ce aparține făpturii care se iluminează prin strădaniile proprii spre posedare și prin procesul chinuitor, magic și automat al reîncarnărilor. Aura este diametral opusă nimbului, este un anti nimb, fiindcă nimbul simbolizează lumina necreată a lui Dumnezeu dăruită dumnezeilor după har sau celorbotezați care lucrează pocăința, cu multă libertate dar în împreună lucrare de iubire cu Sfântul Duh) nu sunt dedicate de Părintele Arsenie Boca viitorului sau trecutului, ci prezentului continuu în luptă cu puterea răului, după cum vom vedea din tâlcuirea personală a sfinției sale, de mai jos. După Preacuvioșia sa și adunarea de la Roma, care s-a rupt de Sfânta Biserică de atât de multă vreme, este o ramură activă și luptătoare a Ei.

Iar avem de a face cu folosirea nepotrivită, de prost gust, în chip snob, a cuvintelor sfinte ale dogmelor Ortodoxe, deși autorul, după cum le-a aranjat, vedește că nu le înțelege sensul lor, ci doar le folosește pentru a face ca erezia să sune după un șablon Ortodox și astfel să fim fermecați pentru a o primi, dacă ne lăsăm înșelați de aparențe.

Unirea oamenilor, la care toți creștinii tindem, trebuie să se facă după cum se unește Tatăl cu Fiul, iar aceasta nu este unirea ipostatică a firilor, ci unirea Persoanelor de aceeași fire prin voință, ca în Taina cea nepătrunsă a Sfintei Treimi. Și cei din catolicism și noi Ortodocșii avem aceeași fire, firea omenească, dar suntem mai multe persoane (ipostase) cu voințe nu numai diferite, datorită personalității fiecăruia, dar care doresc și lucruri diferite, unii plăcerea de sine și ceilalți plăcerea de Dumnezeu, de unde apare tulburarea și împotrivirea între noi. Cu toții suntem, însă, chemați să ne unim prin urmarea (cu râvnă echilibrată prin experiență, chibzuință și cunoașterea Sfinților Părinți) aceleiași voințe: cea Una, simplă și atotvindecătoare a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu se poate face decât prin credința cea adevărată în Hristos Adevărul, după cum S-a rugat chiar Mântuitorul în rugăciunea Sa de taină, arhierescă care este și Testamentul Său duhovnicesc sau moștenirea noastră cea Sfântă: *Ioan 17:20 Dar nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, :21 Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.* Vedeti? Nu se roagă ca aceștia să fie una după cum El Însuși are unite în Sine firea omenească și cea Dumnezeiască, ca să fie vorba de unirea ipostatică. Dacă ar fi vrut aceasta ar fi spus: ca toți să fie una, după cum Eu sunt și Dumnezeu și om. Dacă cei din catolicism ar vrea, s-ar lepăda de erezii și s-ar converti la Ortodoxie, unindu-se prin dragoste și adevăr cu noi, dar atunci am avea parte de o unire între ipostase, nu una ipostatică. Iar aceasta nu ar fi ecumenismul, ci convertirea la ecumenicitate sau la cele 7 sfinte sinoade ecumenice.

Ecumenismul uniat ar putea fi numit la figurat o *unire ipostatică*, în sensul că toți s-ar unii (vrând-nevrând) sub persoana papei, acesta preluând controlul acoliților săi prin robirea tiranică a voințelor personale, datorită conceptului de infailibilitate papală. Dar în Hristos nu este așa, după cum nu este nici în sobornicitate (taina Sfintei Treimi asemănată în Sfintele Sinoade), fiindcă unirea cu voința Lui se face de bună voie și prin întărirea în libertate a voinței

noastre, care pe măsură ce se șterge (ca să strălucească în ea voința Mirelui), pe atât se întărește mai mult și își regăsește identitatea de dumnezeu după har. Deci este o *unire între ipostase*, ca într-o nuntă mistică și mai presus de toată cunoașterea, păstrându-se fiecare persoană și fiecare mod de a vrea, chiar dacă voința devine una (provenind de la Cel ce o dăruiește și fiind primită de la cel ce o împlinește, cu dor dorind-o și așa unindu-se Unul cu altul), după asemănarea cu Sfânta Treime la care deși voia și voința Tatălui este Același cu a Fiului și cu a Sfântului Duh (prin fire și alegere), nu sunt nimicite Persoanele, fiindcă modul de a fi al Tatălui (prin faptul că este necauzat), se deosebește de al Fiului (Care este Născut) și de al Sfântului Duh (Care este Purces), dar sunt unite printr-o negrăită simplitate și unicitate a firii și voinței – n.n.]¹⁰⁹

Dar, haideți de dragul Părintelui Arsenie Boca, să admitem că poate și ucenicii autorizați sau înșelat, neînțelegând ce a vrut să spună Părintele Arsenie Boca prin pictură: *1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el?*

Ca să cunoaștem adevărul până la capăt, să vedem ce ne spune chiar Părintele Arsenie Boca:

„Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia:

«Picturilor li se dau uneori, în istoria artelor, și teme abstracte, greu de transpus în plastică. **Alteori și le iau singuri, cum e cazul de față, ca de pildă ilustrarea unui text ca acesta:** „Pus-am înaintea voastră calea vieții și calea morții; spre care vă veți tinde mâna, pe aceea veți avea-o” - din înțelepciunea lui Sirah 15,17.

Ca să fie mai lămurit textul, i s-a adăugat o primă direcție (că poate avea mai multe), intercalându-se două sensuri, direcții, diametral opuse: „Biserica și lumea”. Cu această delimitare, textul devine posibil din punct de vedere plastic. Iar cum **între aceste două realități a fost întotdeauna neînțelegere, conflict, chiar și război de exterminare**

[Dumnezeu și sfinții Lui nu vor să extermină pe nimeni – n.n.], aceasta o explică linia de demarcare între două zone, una luminoasă și alta întunecoasă, arătând ca o linie de front negeometrică și asimetrică; ba mai mult chiar, pe două planuri ontologice cotangente. Biserica e în lume, dar lumea nu e în biserică - „lumea” pentru care nu s-a rugat Domnul Hristos. Aceasta e lumea patimilor, care nu e creația lui Dumnezeu, ci **creația și stăpânirea îngerului rebel, Satana**

[după Sfinții Părinți satana nu a creat nimic, doar a distrus și a parazitat creația lui Dumnezeu, *1Io 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău*. Așadar lumea este creată de Dumnezeu, dar prin alegerea rea și din ispita satanei, s-a rupt de Dumnezeu, s-a îmbolnăvit și zace bolnavă sub stăpânirea celui rău. Noi nu suntem dualiști să credem că împreună cu Dumnezeu ar fi creator și diavolul, cum cred păgânii – n.n.],

după traducere „protivnicul” lui Dumnezeu, iar pe românește „Dușmanul” lui Dumnezeu și al omului. [...] De aceea au venit urmările fărădelegilor pe pământ, tot felul de pustiiri și cortegii de rele. „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23). Urmările și roșul pustiitorului Cain și a urmașilor lui, iar mai apoi a lui Iuda cu și mai mulți urmași împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor. Alături de această felie de pământ, înroșită de urmările fărădelegilor, se află o altă emisferă luminoasă, radiantă, reprezentând Biserica apostolică, cu primele ei două ramuri: răsăriteană Sfânta Sofia și apuseană Sfântul Petru din Roma.

[aici, pe lângă erezia numită teoria ramificațiilor, ne întâlnim și cu o crasă ignoranță istorică. Sfânta Biserică, după cum mărturisim în Sfântul Crez este Una, deci nu este împărțită în două ramuri, după cum și Trupul lui Hristos este Unul. *1Co 12:27 Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte. 28 Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cărmuirile, felurile limbilor*. Așadar unde a pus Dumnezeu în trup ca mădulare pe eretici, că nu sunt enumerați. De ce? *Ioan 15:4 Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. 5 Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. 6 Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard.*

¹⁰⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 164, 175-177.

Deci Sfânta Biserică este o viță din Hristos, fiind Trupul Lui, și cine nu rămâne în Ea se usucă și arde în focul veșnic.

Mai vedem că cei ce fac minuni sunt enumerați după învățători, ca să înțelegem că cineva, face minuni de la Sfântul Duh, dacă ascultă nu numai de Apostoli și de Sfinții prooroci, dar și de învățătorii Ortodocși, printre care se enumeră și duhovnicii. Iar proorocii sunt enumerați după Sfinții Apostoli, pentru a vedea că proorocii dacă sunt adevărați, se supun învățăturilor Apostolice. Acesta este și criteriul adevăratelor minuni (să învețe și să conducă lucrarea oamenilor la și prin învățături Ortodoxe și nu contradictorii cu Sfinții Părinți), iar criteriul adevăratelor proorocii este supunerea față de Predania Apostolilor. De aici vedem că Părintele Arsenie Boca nici nu a făcut minuni autentice, fiindcă nu s-a supus învățăturilor Ortodoxe și nici duhovnicilor, nici nu a fost prooroc Sfânt, deoarece nu s-a supus învățăturilor Apostolilor, care ne învață în Sfintele lor Canoane:

CANONUL 45

Episcopul sau prezbiterul sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se ațurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească. [Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9] [...]

CANONUL 46

Episcopul sau prezbiterul, ereticesc botez primind sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasilie, can. 1, 20, 47, 2]¹¹⁰

Nu putem spune că Părintele Arsenie Boca a vorbit, după adevăr, nici măcar istoric. Rădăcina istorică a Sfintei Biserici se află la Ierusalim, în Botezul cu foc de la Cincizecime, iar rădăcina Ei duhovnicească este Sfânta și Dreapta Credință, pe care dacă o urmează putem vedea că este cu adevărat Trupul cel Unic lui Hristos *Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez*. Pe vremea Apostolilor nu exista nici Sfânta Sofia din Constantinopol, nici San Pietro din Roma, deci nu au cum să fie acestea primele două ramuri ale Bisericii Apostolice.

Dacă vorbim de vremea căderii în erezie a apusului, acesta nu a devenit o ramură pe lângă Biserica Ortodoxă care a devenit, indirect, o altă ramură. Ci apusul a fost rupt din viță (cu forța armată francă și prin sute de mii de martiri apuseni care s-au împotrivit, dar au fost uciși cu sălbăticie), s-a uscat, a pierdut harul pregătindu-se de focul cel veșnic (cu durere o spunem și nu o dorim să continue așa, ci să revină la trunchi, să fie altoit, să capete seva Sângelui lui Hristos și să trăiască în fericirea veșnică) și singurul trunchi al Bisericii Apostolice, continuarea fără schimbare a Ei, este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Singura și Adevărata „Una, Sfântă, Sobornicească (Catholică) și Apostolească” care are ca ramuri doar bisericile locale Ortodoxe, de răsărit.

Iar dacă vorbim de contemporaneitate, azi în Sfânta Sofia este un muzeu, fiind în trecut și o Moschee. Sfânta Sofia este, deci, un simbol trecut al mahomedanismului (ideologia fanatică despre Mohamed ca centru al credinței) și un simbol actual al secularismului (ideologia fanatică despre omul fals științific, pământesc, istoric, ca centru al credinței). Azi San Pietro este simbolul cel mai puternic al papismului (ideologia fanatică despre Papă, omul înlocuitor al lui Hristos, ca centru al credinței). Deci nu pot fi nici Sfânta Sofia (cea de acum sau de pe vremea Părintelui Arsenie Boca), nici San Pietro (cea de nici când, fiindcă în această clădire, construită în 1506-1626 nu s-a slujit niciodată Ortodoxia, ci Ea întotdeauna a fost viclenită și primejduită de către papă și cartierul lui general) Sfânta Biserică Apostolică.

Iar dacă ne gândim la Sfânta Sofia care a fost Ortodoxă, dacă o asociem cu San Pietro, ca în tabloul pictat de sfinția sa, avem în fața ochilor sărutul mielului cu lupul îmbrăcat în piele de oaie sau unirea ecumenistă între răsărit și apus (cel mai evident simbolism al lor) care se face și s-a făcut sub presiunea grăbită a politicii mondiale. În istorie avem această repetiție începând de la Patriarhul Constantinopolului uniat și tiran Ioan Becul, continuând cu Patriarhul uniat slăbit de bătrânețe Iosif al II-lea, al Constantinopolului (căzut la sinodul Ferrara-Florența), apoi cu Patriarhul visător Atenagora ce-și dorea unirea printr-un potir cu papa, neținând cont că prin aceasta cădea de la dragostea adevărată (cel ce iubește când vede că cel iubit se află în rătăcire îl avertizează, chiar strigă la el ca să scape, și nu îl lasă să creadă prin

¹¹⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61

înșelare că merge bine, pe o cale alternativă care duce tot la fericire) fiindcă poate nici Preafericirea sa nu era lămurit în credință, și azi avem în coastă pe papa Francisc ca o momeală uniată puternică, atractivă, propagată, cu mult spectacol și cu mult viclesug. Acesta este de fapt și mesajul și îndemnul evident al Părintelui Arsenie Boca, căci are ca tată un greco-catolic, de la care a moștenit un mod uniat de a gândi și a crede, mărturisit atât în scris cât și în pictură – n.n.]

Aceste două Biserici istorice

[Sfinții Apostoli numesc adunările și casele de adunare ale ereticilor nu biserici ci sinagogi

CANONUL 65

Dacă vreun cleric sau mirean va intra în sinagoga iudeilor sau a ereticilor, spre a se ruga, să se și caterisească, și să se afurisească.

[Apostolic, can. 7, 45, 71; Sinod 6, can. 11; Antiohia, can. 1; Laodiceea, can. 6, 32, 33, 37, 38] vedeți că Părintele Arsenie Boca nu este învățător sau prooroc Ortodox, fiindcă îi contrazice pe Sfinții Apostoli?– n.n.]

stau pe cuvântul Domnului Hristos spus lui Petru, când acesta prin revelație a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului

[cine poate spune, în adevăr fiind, că catolicismul stă pe Cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos și că, deci, nu a căzut de la El? – n.n.]

Căci, pe omul căzut și decăzut numai Dumnezeu îl mai poate readuce la destinația și nemurirea pe care i le stricase Satana cu momeala lui, a păcatului. Textul, locul drept al temeliei Bisericii, e următorul: „Pe această piatră (a dumnezeirii) - mărturisită de Petru prin revelație - voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea”. Deci dumnezeirea lui Iisus Hristos e temelia Bisericii, nu persoana lui Petru și nici Scriptura (deși-i insufletă de Duhul Sfânt) cum va zice o a treia biserică apărută cu vreo cinsprezece veacuri mai târziu.

[acum numește biserică și sinagoga protestanților, iată cum sporește mintea nelămurită a Părintelui Arsenie Boca ramificațiile din mentalitatea sfinției sale cu privire la biserică– n.n.]

Aci-i cotangența: Cain ucigașul și Iuda vânzătorul, pustiind pământul, luptă contra Bisericii, care-i totodată și pe alt târâm, târâm al naturii întemeietorului, unde ei nu pot ajunge cum vor ei: pustiind.

[...]

Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de înviore locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert

[problema nu este a lui Humbert. El a aruncat și apoi a murit. Problema este a tuturor papilor și forței lor armate, care au continuat nu aruncarea (lipsită de importanță, a unui anatema inefficient căci este îndreptat împotriva Adevărului), ci păstrarea și adâncirea tot mai nălucitoare a credinței mincinoase ce nădăjduiește în om

Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui. – n.n.]

aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al truției; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neamț trufaș: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoprotestanților nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi.

[Cum putea să creadă că Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit nu este cea Una? Că Sfânta Biserică și-ar fi pierdut unitatea prin dezbinarea sârmanilor rătăciți de la apus? Cum putea să înțeleagă sfinția sa că unitatea Bisericii ar depinde de eretici?

Iar avem aici cuvinte eretice numind sinagogile ereticilor biserici și contrazicând pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 16:18 Și Eu îți zic ție, că [...] pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.* A biruit-o oare Humbert, oare Luther? Cine a putut rupe unitatea și păta sfințenia Sfintei Biserici sau a Trupului lui Hristos? Și cum poate fi San Pietro unitatea Bisericii, în afara căreia nu este mântuire. Oare în afara lui San Pietro nu este mântuire? Dar San Pietro însăși, cu toți ucenicii papei, sunt în afara mântuirii pentru că sunt în afara credinței drepte, în afara iubirii Sfintei Biserici. Ce mâhnit trebuie să fie Sfântul

Ierarh mucenic Ciprian al Cartaginei că se răstălmăcesc cuvintele sale pe dos, pentru a se susține sfințenia celor despre care tocmai el ne-a învățat (cu o așa tărie nebiruită) că, din nefericire, fiind eretici, nu se pot mântui? – n.n.]

Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate?

[după cum ne arată învățăturile sfinției sale chiar și Părintele Arsenie Boca – n.n.] ¹¹¹

Însă, despre teoria ramificațiilor Sfânta Biserică Ortodoxă ne învață diametral opus Părintelui Arsenie Boca, tocmai de sărbătoarea Sfântului Arsenie cel Mare, pe care sfinția sa nu l-a urmat, purtându-i cu nevrednicie numele:

HOTARÎREA SFÎNTULUI SINOD

al Bisericii Ortodoxe a Georgiei

8 octombrie 1998,

Sărbătoarea Sfântului Arsenie cel Mare,

Catolicos al Georgiei (+ 887)

PRIVIRE ISTORICĂ

Privind la izvoarele istorice ne încredințăm că în toată lumea creștină, totdeauna și de către toți a fost mărturisită existența unei singure sfinte, sobornicești și apostolești Biserici, care este constituită pe pământ sub forma vizibilă a comunității de credincioși creștini, cu ierarhia și cu administrația sa proprie.

*Această încredințare privind unicitatea Bisericii adevărate a fost întotdeauna prezentă la ortodocși și respectiv la eterodocși; disputele se purtau doar în jurul problemei privind care este Biserica cea adevărată. Iar convingerea că statutul și cinstea de a fi Biserica cea adevărată a lui Hristos poate aparține doar uneia singure, nici nu se pune în discuție. **În acel timpuri nimeni nu vorbea - așa cum se face astăzi de către teologii eterodocși - că diversele confesiuni creștine sunt de fapt ramuri ale unei singure Biserici a lui Hristos: toate aceste grupări neortodoxe fiind considerate ca schismatice și-au pierdut prezenta harului mântuitor în Tainele lor odată cu separarea de trupul Bisericii ortodoxe.***

Așa văd problema din punct de vedere eclesiologic cele șapte Sinoade Ecumenice. Biserica ortodoxă mărturisește despre sine exclusiv ca fiind cea adevărată precum și prezenta numai în Tainele sale a harului sfinților și mântuitor; numai ierarhia acesteia este purtătoare a harului apostolic prin care are dreptul de a lega și dezlega.

Fericitul Augustin spune că : " Ei (ereticii) primesc harul botezului numai după revenirea lor în sânul bisericii. Afară de granițele Bisericii poți avea orice, cu excepția mântuirii. În afara se poate să ai trepte ierarhice, taine, Aliluia și Amin (liturghie), Evanghelie, credință și să propovăduiești pe Dumnezeu în trei ipostasuri, dar mântuire poți să ai exclusiv în Biserica universală dreptmăritoare".

În afara Bisericii dreptmăritoare, săvârșirea Tainelor chiar în cele mai mici amănunte nu se poate înțelege decât ca formă exterioară lipsită de harul sfinților și mântuitor. Aceste forme exterioare, golite însă de har, își recapătă valabilitatea numai după întoarcerea în Biserica ortodoxă. [...]

Concluzii:

Din toate cele spuse mai sus, Comisia Teologică a Patriarhiei Georgiei a stabilit că la începutul secolului XX, în cercul teologilor moderniști s-au formulat următoarele învățături eretice:

- Valabilitatea Sfintelor Taine și în afara granițelor canonice ale Bisericii lui Hristos celei adevărate.

- Așa zisa "Teorie a ramificațiilor".

Toate aceste învățături contrazic radical eclesiologia ortodoxă și sunt absolut inacceptabile pentru ortodoxie.

G. COMISIA NOASTRĂ CONDAMNĂ CATEGORIC EREZIILE AMINTITE MAI SUS.

Iar în ceea ce privește primirea ereticilor și a schismaticilor în Biserica Ortodoxă procedura recomandată se bazează pe principiului iconomiei și nicidecum nu înseamnă că

¹¹¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

într-o oarecare grupare din afara Bisericii lucrează harul Sfântului Duh -- al Botezului, al Mirungerii sau al Hirotoniei.

Deținătoarea harului este exclusiv una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserica Ortodoxă. Amin.

Notă:

1. Ereticii sunt cei care mărturisesc învățătura greșită și în același timp nu sunt în legătură euharistică cu Biserica dreptmăritoare.

2. Schismaticii sunt cei care n-au învățătura greșită dar nu sunt în legătură euharistică cu Biserica. (se despart pe motive secundare de ritual)¹¹²

Așadar, după Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din Georgia, Părintele Arsenie Boca este numit teolog modernist care formulează învățătura eretică a teoriei ramificațiilor.

Din aceasta vedem că Părintele Arsenie Boca picta și învăța eretic despre catolicism și ecumenism.

După cum vom detalia mai jos, el are de fapt o abordare uniată asupra acestui subiect, având o formare uniată provenită dintr-o familie instabilă, de credință îndoielnică:

CURRICULUM VITAE al Părintelui Arsenie Boca sau o posibilă anexă pentru viitorul dosar de canonizare [...]

Nume: BOCA

Prenume: ZIAN-VĂLEAN (nume de monah: ARSENIE)

Rang monahal: PROTOSINGHEL

Data nașterii: 29 sept. 1910; botezul ortodox: 16 oct. 1910

[oare? Puțin probabil să fi fost botez Ortodox, după cum vom vedea mai jos, lucru dezvăluit chiar de ucenicii sfinției sale. Și numele ales de părinți ne indică posibilitatea ca să nici nu fi fost măcar botezat Ortodox, deși ucenicii, fără probe, se străduiesc din răspuțeri să dovedească contrariul.

Botezul în căsătoriile mixte:

Este un lucru cunoscut și recunoscut că de obicei credincioșii de rând nu prea fac mare caz de diferențele controversate teologice dintre ortodocși și greco-catolici, cel puțin după primul război mondial și anul 1948. Multe familii în Transilvania erau mixte: soțul ortodox și soția greco-catolică sau invers. Adeseori chiar preoții formau o familie mixtă, fapt ce nu împiedica armonia și dragostea familială. Copiii erau botezați, mai ales după credința tatălui¹¹³.

Iar dacă nu s-a botezat Ortodox nici măcar nu s-a putut mântui, așadar nicidecum nu ar putea fi vorba de vreo sfințenie. Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul ierarh Diadoh al Foticeii:

76. *Unii au născocit că atât harul, cât și păcatul, adică atât Duhul adevărului, cât și duhul rătăcirii se află ascunse în mintea celor ce s'au botezat. Ca urmare zic că o persoană îmbie mintea spre cele bune, iar cealaltă îndată spre cele dimpotrivă. Eu însă am înțeles din dumnezeieștile Scripturi și din însăși simțirea minții, că înainte de Sfântul Botez harul îndeamnă sufletul dinafară spre cele bune, iar Satana foiește în adâncurile lui, încercând să stăvilească toate ieșirile dinspre dreapta ale minții. Dar din ceasul în care ne renaștem, diavolul e scos afară, iar harul intră înăuntru. Ca urmare aflăm că precum odinioară stăpânea rătăcirea asupra sufletului, așa după Botez stăpânește adevărul asupra lui. Lucrează de sigur Satana asupra sufletului și după aceea ca și mai 'nainte, ba de multe ori chiar mai rău. Dar nu ca unul ce se află de față împreună cu harul (să nu fie!), ci învăluind prin mustul trupului mintea, ca într'un fum, în dulceața poftelor neraționale. Iar aceasta se face din îngăduirea lui Dumnezeu, ca trecând omul prin furtună, prin foc și prin cercare, să ajungă astfel la bucuria, binelui. „Căci am trecut, zice, prin foc și apă, și ne-ai scos pe noi la odihnă.1)*

77. *Harul se ascunde, cum am zis, din însăși clipa în care ne-am botezat în adâncul minții. Dar își acopere prezența față de simțirea minții. Din moment ce începe însă cineva să iubească pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunătățile harului intră într'un chip negrăit în comunicare cu sufletul prin simțirea minții. Prin aceasta, cei ce vrea să țină cu tărie lucrul pe care l-a aflat, vine la dorința să vândă cu multă bucurie toate bunurile cele de aici, ca să cumpere cu adevărat țarina în care a aflat ascunsă comoara vieții. Căci când va*

¹¹² <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

¹¹³ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 257.

vinde cineva toată bogăția lumească, va afla locul în care stătea ascuns harul lui Dumnezeu. Fiindcă pe măsura înaintării sufletului, își descopere și darul dumnezeiesc bunătatea lui în minte.2) **Dar atunci îngăduie Domnul și dracilor să supere sufletul, ca să-l învețe să facă deosebirea între bine și rău și să-l facă mai smerit prin aceea că pe măsură ce se curățește simte tot mai multă rușine de urâciunea gândurilor drăcești.**

78. Suntem după chipul lui Dumnezeu3) prin mișcarea cugetătoare (mintală) a sufletului. Căci trupul este ca o casă a sufletului. Deci fiindcă prin greșeala lui Adam nu numai trăsăturile sufletului s'au întinat, ci și trupul nostru a căzut în stricăciune, Cuvântul cel Sfânt al lui Dumnezeu s'a întrupat, dăruindu-ne ca un Dumnezeu apa mântuitoare prin Botezul Său, ca să ne naștem din nou. Căci ne renaștem prin apă, cu lucrarea Sfântului și de viață făcătorului Duh. Prin aceasta, îndată ne curățim și sufletul și trupul, dacă venim la Dumnezeu din toată inima. Căci Duhul Sfânt, sălășluindu-se în noi, alungă păcatul. Fiindcă nu este cu puțință ca, odată ce fața sufletului este una și simplă, să fie prezente în el două persoane, cum au socotit unii. Căci dacă harul dumnezeiesc se împreună prin Sfântul Botez cu trăsăturile chipului ca o arvună a asemănării, unde mai poate încăpea persoana celui rău, mai ales dat fiind că nu există nicio împărțășire între lumină și întunec?1) **Deci noi alergătorii pe drumul sfințelor nevoițe, credem că șarpele cel cu multe înfățișări e scos, prin baia nesticăciunii, afară din cămările minții. Nu trebuie să ne mirăm că după Botez gândim iarăși cele rele împreună cu cele bune. Căci baia sfințeniei șterge pata noastră de pe urma păcatului, dar nu preschimbă acum puțința de a se hotărî în două feluri a voinței noastre și nici nu oprește pe draci să ne războiască sau să ne grăiască cuvinte înșelătoare. Aceasta, pentru ca cele ce nu le-am păzit când eram în starea naturală, să le păzim, cu puterea lui Dumnezeu, după ce am luat armele dreptății.**

79. Precum am zis, **Satana prin Sfântul Botez e scos afară din suflet. Dar i se îngăduie, pentru pricinile mai 'nainte pomenite, să lucreze în el prin trup. Căci harul lui Dumnezeu se sălășluiește în însuși adâncul sufletului, adecă în minte. Pentru că „toată slava fiicei împăratului, zice, e dinăuntru*,2) nearătată dracilor. De aceea din adâncul inimii însuși simțim oarecum izvorând dragostea dumnezeiască, când ne gândim fierbinte la Dumnezeu. Iar duhurile rele de aci înainte se mută și se încuibază în simțurile trupului, lucrând prin natura ușor de influențat a trupului asupra celor ce sunt încă prunci cu sufletul. Astfel mintea noastră se bucură pururea, cum zice dumnezeiescul Apostol, de legea Duhului,3) iar simțurile trupului sunt atrase de lunecușul plăcerilor. De aceea harul, lucrând prin simțirea minții, înveselește trupul celor ce sporesc în cunoștință cu o bucurie negrăită, iar dracii, lucrând prin simțurile trupului, robesc sufletul, îmbiindu-l ucigașii, cu sila spre cele ce nu vrea, mai ales când ne află umblând fără grijă și cu nepăsare pe calea credinții.**¹¹⁴ – n.n.]

H Locul nașterii:

Satul Vața de Sus, com. Vața de Jos, Hunedoara

Familia - Părinții (căsătorie mixtă):

Tatăl: **Iosif-Petru (greco-catolic**, [din acest motiv Părintele Arsenie Boca a deprins așezarea launtrică de căutare a sfințeniei specifică catolicismului (numită de Sfinții Părinți înșelare), pictura și predica de tip Uniat – n.n.] 24 Feb. 1881, orașul Brad - †19 iun. 1926; †45 de ani), **pantofar**.

Mama: **Creștina (ortodoxă, 30 oct. 1892 - †6 dec. 1951; născută Popa în satul Vața de Sus, Hunedoara; †59 de ani în satul Hălmagiu, raion Gurahonț, regiune Arad), casnică (două clase primare).**

Cununiei părinților: 7 nov. 1909, Vața de Jos (data divorțului: 22 mart. 1922)¹¹⁵

O pictură ecumenistă ce propovăduiește unirea tuturor religiilor, acuzând viclean Sfinții Părinți de ecumenism

Nu numai la așezământul de la Drăgănescu a propovăduit prin pictură unirea ereticilor de confesiune creștină cu Ortodocșii. Sfinția sa ne-a lăsat ca testament al credinței sale stricate o pictură de mare tensiune ecumenistă, în care propovăduia unirea tuturor religiilor, justificată

¹¹⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., pp. 368-372.

¹¹⁵ <http://www.petitieonline.com/pe​ntru_canonizarea_printelui_arsenie_boca_-_sfantul_ardealului>, miercuri, 29 aprilie

prin răstălmăcirea Sfinților Părinți, care ne arată că evoluția mentalității Părintelui Arsenie Boca s-a finalizat într-o cădere mai mare decât cea din celebra pictură de la Drăgănescu.

UN PROIECT VIZIONAR AL PĂRINTELUI ARSENIE

Printre multele desene rămase de la Părintele Arsenie și păstrate la Așezământul monahal de la Sinaia, se află unul cu totul și cu totul deosebit, inedit, vizionar și de-a dreptul extraordinar. Pe o foiță de calc de 22,5 x 14,5 cm este abia schițat sus, în partea centrală, chipul Mântuitorului Hristos. Mai jos, o rază de lumină dumnezeiască coboară și se deschide peste capetele înăureolate a doi sfinți, despre care credem a fi, unul, sfântul Ioan Gură de aur, șezând pe un tron arhieresc la o masă de scris, cu condeiul în mâna sprijinită pe un tom deschis, având omofor cu două cruci pe piept, iar celălalt, sfântul apostol Pavel, asistându-l pe marele patriarh în vremea tâlcuirii epistolelor sale, conform descoperirii sfântului Proclu. Dinapoia sfinților se află o clădire uriașă, care seamănă tot mai mult cu casa proiectată de Părintele Arsenie pentru stânca Prislopului, având patru sau cinci nivele, cu două turlle patrulatere străjuite de cruce, construcție pe a cărei latură din stânga este schițată o bibliotecă cu opt rafturi pline de cărți, pe care citim „SCRIERILE SFINȚILOR PĂRINȚI”. Deasupra complexului clădirii se află cineva îngenuncheat pe un semicerc, având brațele ridicate în rugăciune către cer, precum Moise pe munte, iar înapoia sa, se înalță turlle de biserici sau vârfuri de munți. In fața construcției, contemplăm în partea stângă imaginea bisericii Mănăstirii Cozia, în mijloc icoana bisericii Mănăstirii Voroneț, iar înspre dreapta sus, biserica de lemn a lui Horea - splendide imagini și simboluri care alcătuiesc icoana unității neamului românesc din cele trei provincii istorice. Deasupra se întrevăd culmi carpatine de dealuri și munți, cu crucea de pe Caraiman în vârf, cu o ceată de sfinți dincolo de zare și cu un colț de cetate cu creneluri, din care se înalță amenințător un minaret cu semilună. In latura din dreapta observăm mucenicia, prin tăierea capului, a doi creștini, unul prin sabia romană, celălalt prin iatagan - probabil martiriul sfinților Brâncoveni. Unul din sfinți este îngenuncheat, având mâinile legate la spate, deasupra unei mulțimi de creștini călăuzită spre cer de sfântul apostol Andrei, apostolul tuturor românilor, sprijinit de crucea care-i poartă numele. în fața bisericii Mănăstirii Cozia se află șezând un monah iconar ce lucrează la o icoană, iar în colțul din dreapta jos întâlnim o altă mulțime de creștini, care privesc înspre un cuvios părinte ce le iese întru întâmpinare, ținând în mâini un sfânt potir euharistie, din foisorul de lemn al unui altar de vară - imagine posibilă a lucrării Părintelui de la Mănăstirea Sâmbăta. In marginea din dreapta vedem un împărat creștin călare pe un cal, care seamănă cu sfântul Ștefan cel Mare al Moldovei, privind spre profilul unui cardinal sau franciscan, din colțul din dreapta jos sau al papei care l-a numit „atletul lui Hristos.” Vizavi de clădirea și biblioteca sfinților Părinți observăm „zidul plângerii”, în fața căruia cinci credincioși se roagă cu capetele aplecate. Deasupra zidului se înalță o monumentală biserică ortodoxă în stil rusesc, cu trei turlle și cu două cruci cu trei brațe, în zarea cărora este schițat profilul unui sfânt, poate al sfântului Serafim de Sarov. In spatele zidului plângerii vedem sediul Națiunilor Unite cu celebrul monument inspirat din cuvintele irenice și eshatologice de la Isaia 2,4: „Să prefacem săbiile în fiare de plug”. In stânga zidului plângerii îl vedem pe Michelangelo sculptând Pieta, iar puțin mai sus pe Leonardo Da Vinci pictând Cina cea de Taină, iar deasupra, binecuvintează „urbi et orbi”, un personaj care seamănă a fi un pontif roman, din fața profilului catedralei Notre-Dame din Paris. In colțul din stânga sus se află un chip feminin modern și indefinibil, probabil imaginea Babilonului din Apocalipsă.

Acest desen al Părintelui Arsenie sub formă de triptic, demn de a fi pictat în viitoarea Catedrală Patriarhală a Mântuirii Neamului - adevărată sinteză grafică a teologiei istoriei - care pare a înmănunchea întâlnirea, în viitorul eshatologic, a Ortodoxiei cu Catolicismul sau a Răsăritului cu Apusul întru întâmpinarea Celui ce vine pe nori, nu este exclus să fi fost o alternativă sau o variantă la compoziția mesajului ecumenic și testamentar al Părintelui, de sub crucea Mântuitorului Hristos din scena „Biserica și lumea” de la biserica din Drăgănescu, unde, în cele din urmă, sfinția Sa a pictat Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și biserica Sfântul Petru din Roma, învăluite amândouă în lumina Aceluiași Duh Sfânt și Soare al dreptății.¹¹⁶

¹¹⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 90-91.

Deci, iată concluzia proiectului Părintelui Arsenie insuflat de viziunile sale fără discernământ:

Sfinți și eretici, Sfântul Apostol Andrei și papa de la Roma, Români și Romano-Catolici, evrei, mahomedani și creștini, în jurul potirului euharistic, lângă zidul plângerii și sediul Națiunilor Unite, ca într-o apoteoză a noii ordini mondiale. Dar ce este mai grav: aduce asupra acestora, ca un acoperământ „*Scrierile Sfinților Părinți*”, ca și cum la aceasta ne-ar îndemna chiar ei. Acest tablou testamentar al Părintelui Arsenie Boca, concluzia învățăturilor sfinției sale, este parcă o icoană ce caracterizează foarte sugestiv modul de a se exprima al lui: citează din Sfinții Părinți, combate la arătare cu numele pe eretici și pe păgâni, sădind în noi încrederea că este un mare apărător al dreptei credințe, dar când vrea să ne învețe Ortodoxia ne predă tocmai învățăturile lor rătăcite ca fiind bune, ducându-ne, prin derută, spre o mai mare rătăcire. Oare așa ne învață pe noi Sfânta Biserică Ortodoxă?

Iată ce ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă despre teoria ramificațiilor:

Despre viața cuviosului părintele nostru Serghie și despre multe minuni ale lui, se află tipărită carte în împărăteasca cetate, Moscova, în care între alte minuni ale sfântului se afla și aceasta: "După sinodul cel din Florența, unde mulțime de dreptcredincioși, arhieriei și preoți care n-au vrut să se unească cu rătăcirea latinească, s-au fost pierdut cu felurite chinuri de către latini. Un Presbiter din părțile Rusiei celei mari, care mersese la soborul acela, cu Isidor mitropolitul Kievului, cel ce a căzut mai pe urmă din dreapta credință și era numele Presbiterului Simeon - a răbdat multe necazuri și munci în temniță și în obezi, pentru buna credință, de la mitropolitul Isidor lepădatul. Apoi, scăpînd din lanțuri, s-a sfătuit cu Toma solul Tferschei și au fugit din cetatea latinească în țara lor. Fiind în mîhnire mare și în nepricepere pe cale pentru nelesnicioasa trecere și culcîndu-se puțin să se odihnească, a adormit și a văzut un stareț cinstit stînd lîngă el, apucîndu-l de mîna dreaptă și zicîndu-i: "Oare te-ai binecuvîntat de Marcu Eugenicul episcopul Efesului cel ce a urmat pașilor apostolești?" Iar el a răspuns: "Am văzut Doamne pe minunatul și tarele bărbat acela și m-am binecuvîntat de dînsul". Apoi starețul a zis: "Binecuvîntat este de Dumnezeu omul acela, că din deșertul sobor latinesc nimenea nu l-a învins pe el, nici cu averile, nici cu îmbunările, nici cu îngrozirile chinurilor. Deci, tu învățătura și descoperirea aceea ce ai auzit-o de la fericitul Marcu s-o propovăduiești oriunde vei merge, la toți dreptii cei ce țin așezămintele sfinților apostoli și poruncile sfinților părinți de la cele șapte sinoade, și cel ce are înțelegere adevărată, să nu se amăgească. Iar pentru lungimea și greutatea drumului să nu vă întristați, căci eu sînt nedepărtat de voi și vă voi trece fără de grijă. Acestea și mai multe dacă i-a zis cinstitul acela stareț, l-a întrebat Presbiterul: "Doamne, spune-mi cine ești tu, că mi se pare că ești trimis de Dumnezeu să ne scoți pe noi deznădăjduiții din pămîntul acesta străin?" Răspuns-a cel ce se arătase: "Eu sînt Serghie, pe care oarecînd m-ai chemat, rugîndu-te în rugăciunea ta, și te-ai făgăduit să vii în mănăstirea mea. După vedenia aceasta, deșteptîndu-se preotul, s-a bucurat și a spus împreună călătorului său (Toma), cele ce a văzut și a auzit. Și au mers amîndoi, veselindu-se în calea lor, și au ajuns degrab prin dumnezeiescul acoperămint și cu rugăciunile apărătorului său cuviosului Serghie, sănătoși și fără de bîntuială în părțile Rusiei.

Ajutorul și arătarea sfîntului povestind, au propovăduit cele auzite de la dînsul, descriind pe larg toate cele ce s-au făcut la soborul din Florența.

Aceasta s-a pomenit aici pentru necuviința vremii de acum, întru care sfînta și dreapta credință este hulită și prigonită prea mult de latini. Ca să vadă fiii Bisericii Răsăritului că stîlpul lor, cuviosul părintele nostru Serghie, și după preaslăvirea sa, a arătat că este nedrept soborul Florenței. Credința noastră (după Apostolul) constă nu în biruitoarele cuvinte ale înțelepciunii omenești și în arătarea Duhului și a puterii, și nu în înțelepciunea și măiestria omenească, ci în puterea lui Dumnezeu.¹¹⁷

Iată ce spunea Sfântul Ierarh Marcu al Efesului:

Ajungă însă câte despre dînșii Sfântul Marcu al Efesului (în adunarea 25 cea în Florenția) de față a zis așa: Noi pentru nimic alta ne-am dezbinat de latini, decât pentru că sunt, nu numai shismatici, ci și eretici, pentru aceasta nici se cuvine măcar a ne uni cu dînșii.¹¹⁸

¹¹⁷ <http://www.vietile-sfintilor.ro/vieti/septembrie/09-25-cv_serghie_din_radonej.html>, duminică, 14 februarie 2016.

¹¹⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 62-66.

Acestea fiind în acest chip, o! cum aş putea să povestesc fără lacrimi cele de aici înainte! Atunci a venit asupra Bisericii noastre a Răsăritului ca un nor plin de grindină, ce avea să facă multe rele, adică catolicismul. Fiindcă diavolul, începătorul de răutăți, după multe războaie pe care le-a ridicat împotriva turmei lui Hristos, a pornit și războiul acesta mai de pe urmă - adică schimbarea Simbolului Credinței - și a răzvrătit pe cea mai de frunte din Bisericile lumii, adică Roma cea veche. Pentru aceasta toate Bisericile lumii plîng și se tînguiesc, căci s-au dezlipit de sora lor, Biserica Romei. Plîng împreună cu aceștia și îngerii, păzitorii Bisericii. Deci, a fost pentru dînsa mare plîngere în Roma, precum zice Scriptura, iar dușmanul cel de obște se bucură și se veselește pentru răzlețirea și despărțirea creștinilor.

Dogma aceasta a apusenilor învață și alte multe socoteli, rău slăvitoare și străine de adevăr, dar mai ales aceasta este cea mai rea. Zic ei că Duhul Sfînt purcede nu numai din Tatăl, ci și din Fiul, iar la Sfînta Liturghie cîntă: "Și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, Care din amîndoi purcede". Dar și Simbolul Credinței, după cum s-a spus mai sus, stricîndu-l ei zic: "Și întru Duhul Sfînt, Care de la Tatăl și de la Fiul purcede". Deci dogma aceasta, ca să nu spun mai multe, căci nici nu este vreme acum a le aduce pe toate în discuție, dogma aceasta rea s-a început demult și a cuprins Roma cea veche, dar a venit și peste noi nu de mult timp, adică în timpul împărăției lui Mihail al VIII-lea Paleologul (1259-1282), ce se numea și Azimitul, care cu totul a tiranizat Biserica mult timp.

Însă n-au lipsit nici ostașii lui Hristos, care se nevoiau pentru adevăr. Căci dogmei acesteia răuslăvitoare i-au dat război prin cuvinte și alți părinți și cuvîntători de Dumnezeu, avînd păstor și dascăl pe Iosif. Aceștia au stat ca niște stîlpi neclintiți ai credinței cît a fost cu puțință lor, au intrat în Biserica lui Hristos și pînă la moarte s-au dat pe dînsii prigonitorilor și cugetătorilor de cele latinești. Ei s-au arătat păzitori cu dinadinsul ai dumnezeieștilor dogme; iar dintre cei mulți era și marele Meletie, după cuvîntul ce-l vom arăta. Locuind el, precum am zis, în peștera marelui Axentie și fiindcă a văzut latinitatea întinzîndu-se și, mai mult, luptînd împotriva adevărului, s-a hotărît să nu caute numai al său folos. De aceea, a lăsat liniștea și umbla prin toată Bitinia, întărind pe creștini întru dreapta credință, poruncind să se păzească și să se îndepărteze cu toată sîrguința lor de dogma aceea răzvrătitoare, că așa numea el latinizarea. [...]

Cînd împăratul Mihail Azimitul a mărturisit pe față, în Biserica cea mare, dogmele latinilor și căuta să unească Biserica Răsăritului cu cea de Apus, iar patriarhul ortodox, care era atunci, a fost izgonit din scaun și a venit alt patriarh, anume Ioan Vecos, care apăra minciuna, și nu adevărul, toți dreptslăvitorii rău pătimeau și erau chinuți cu multe feluri de pedepse. Atunci, Sfîntul Meletie, sfătuiindu-se despre acestea cu dumnezeiescul Galaction, s-a dus împreună cu dînsul la Constantinopol. Galaction era ieromonah și pustnicise împreună cu cuviosul în muntele Galisiului, fiind procopsit în cuvînt, desăvîrșit în fapta cea bună și vrednic de cinste în amîndouă, nu numai la cei ce-l vedeau, ci și la cei ce s-au întîmplat să-l asculte pe dînsul.

Mergînd ei amîndoi la Constantinopol, au venit înaintea împăratului Mihail, cugetătorul la cele latinești, și au mărturisit cu îndrăzneală că ei sînt apărători ai credinței creștine și că nu se împărtășesc cu eresul latinilor, care și mai înainte s-a vădit și a fost risipit de dumnezeieștii părinți. Apoi ziceau vitejii, că soboarele cele din toată lumea au statornicit în Simbolul Credinței, că Duhul Sfînt purcede numai din Tatăl și afurisesc pe toți aceia care vor îndrăzni a face adăugire sau cea mai mică scădere dintr-însul. Deci, pentru ce tu, o! împărate ai trecut cu vederea cuvintele lui Hristos din Sfînta Evanghelie, precum și pe ale ucenicilor Lui? Pe lîngă aceștia și mărturiile dumnezeieștilor părinți și sfîntelor canoane ale soborniceștii Biserici și pe tine însuși te-ai dat rătăcirii? Apoi ne silești și pe noi să-ți urmăm în această rătăcire și să lepădăm apostolicele predanii. Este cu neputință a se face aceasta, nu te apuca să strici cele neclintite, căci mai lesne ne vei scoate sufletele din trupuri, decît să ne abatem de la dreapta noastră credință și de la rîvna ce-o avem pentru dînsa.

Această îndrăzneală a cuvioșilor socotind-o împăratul ca ocară, a închis în temniță pe bunii părinți, dîndu-le și o pătimire mai grea, pe care au răbdat-o cu bucurie acei ostași ai lui Hristos. După puține zile, împăratul a poruncit să-i scoată din temniță și să-i aducă iarăși înaintea lui, nădăjduind că după acea rea pătimire îi va afla mai slăbănogi. Dar sfinții s-au ascuțit prin fierbințeala credinței și s-au făcut mult mai tăietori împotriva relei credințe. Atunci și mai multă îndrăzneală arătînd decît mai înainte, au aprins mînia împăratului. Pentru aceea, a poruncit să-i surghiunească în Schir, care este un ostrov supus mitropolitului atenienilor.

Apoi, din Schir, dumnezeiescul Meletie a fost trimis la Roma, ca să vorbească despre credință cu înțelepții Papei. Acolo l-au închis în temniță și l-au ținut legat șapte ani. După aceea a fost adus iarăși în Schir, din porunca împăratului, și închis în temniță, împreună cu bunul Galaction.

Multe și înfricoșate cu adevărat sînt relele pe care le are surghiunul. Iar dacă și locuitorii locului în care este surghiunit cineva, sînt răi, mult mai mult crește reaua pătimire a surghiunului celor ce pătimesc. Temnița în care erau închiși sfinții era cumplită și întunecată și, ca să zic cuvintele Scripturii, asemenea cu umbra morții. Foamea ce o pătimeau într-însa cuvioșii era îndelungată, căci în chipul acesta hotărîse stăpînitorul Schirului să-i omoare. Dar buna pereche și mai ales bunul Meletie și-a adus aminte de călătoria cea veche și obișnuită a postirii de multe zile și de munca cea tiranicească, cînd de a sa bună voie și-a făcut scară către Dumnezeu. Deci a petrecut, după obicei, 40 zile fără hrană. Acest lucru atît de mult l-a înspăimîntat pe temnicer, după ce a aflat, căci a zis către femeia sa, ceea ce a zis Manole de demult: "Am pierit, o! femeie, avînd război cu Dumnezeu, căci legații aceștia au atîta faptă bună, încît se arată că nu sînt oameni, ci mai presus de om. După aceea i-a povestit ei postul lor cel îndelungat, rugăciunile cele dese și privegherile de toată noaptea. Prin acestea a adus în mare spaimă pe femeia sa. Căci ea, auzind acestea, a alergat dimineața la sfinți, împreună cu fiica sa cea una născută și, căzînd la picioarele lor, au luat binecuvîntare de la dînșii.

Sfinții, aflîndu-se în niște pătimiri ca acestea, se bucurau și-l slăveau pe Dumnezeu în fiecare ceas. Dar împăratul punea multă sîrguință ca să risipească creștinătatea, să răspîndească și să înrădăcineze latinitatea. De aceea pe toți îi atrăgea către sine, pe unii cu înfricoșări și cu pedepse, pe alții cu daruri, iar pe alții cu cinste și cu vrednicii. Pe scurt, cu toate acelea cîte știi a înșela dreptatea și adevărul, fiindcă mulți erau cei care se făcuseră prietenii acelei credințe și au primit latinitatea. Iar pe toți credincioșii, pe care nu putea să-i atragă de partea sa, îi surghiunea, le răpea averile și îi omora. De aceea, cu aceste felurite uneltiri tiranice, izgonea pe cei care nu-i afla împreună cu împăratul în latinitate, încît socotea că i-a biruit acum pe toți.

Fiind el odată în palatele cele împărătești și vorbind cu boierii, i-a venit să rîdă și să zică așa: "Cum mi se pare mie, mare liniște are Biserica acum. Pentru aceasta se cade să-mi mulțumească patriarhul, căci acum nu se află nimeni care să tulbure lumea". La aceste cuvinte ale împăratului, unii din cei ce erau de față grăiau cuvinte după plăcerea împăratului, iar unul din aceia a zis: "Dar surghiuniții care se află în Schir socotesc că sînt mai pricepuți și mai cunoscători decît toți și pentru aceasta se împotrivesc împărăției tale". Împăratul, întrebîndu-i care sînt aceștia, boierul a răspuns: "Meletie și Galaction Galisioteanul". Cuvîntul acesta a rănit inima împăratului, pentru că bărbații aceia erau cuminți și vestiți pentru fapta lor cea bună.

Îndată a pregătit o corabie și a trimis o scrisoare împărătească, dar sfinții erau duși în Bizanț și au fost închiși în temnița ce se numea a Numerilor, în care au petrecut multe zile. Împăratul, prefăcîndu-se în această vreme că se îndeletnicea cu alte afaceri, nu a îngrijit de nici un lucru bisericesc și, prin urmare, nici pentru pricina sfinților. Arhieriei și mai ales patriarhul - o! îndelungată răbdare a lui Dumnezeu - pîrau și cleveveau necurmat pe cei doi sfinți la împărat, sîrguindu-se în tot chipul ca să-i plece și să-i aibă la un cuget cu dînșii, în latinitate, ori să nu-i mai vadă în viață. Căci cel ce lucrează cele rele, urăsc lumina. Scoțîndu-i din temniță pe viteji și aducîndu-i în față, au stat iarăși înaintea divanului împărătesc. Și, fiindcă au răspuns împăratului cu mai multă îndrăzneală decît înainte, li s-au dat mai întîi mai mari și mai grele pedepse. Îndată au fost bătuti cu toiuge, multe ceasuri, pînă cînd trupurile acestora nu se deosebeau întru nimic de cele neînsuflețite și zăceau la pămînt abia suflînd, numai că nu erau moarte cu desăvîrșire. După ce au răsuflet și și-au venit puțin în fire cei cu suflet răbdător, iarăși au fost torturați. Apoi Sfințitul Galaction a fost trimis în temniță, iar pe Meletie, cugetătorul celor cerești, l-au spînzurat cu o funie de un copac înalt și, o! minune, îndată a înfrunzit pomul acela, care mai înainte era uscat și s-a împodobit cu frunze.

Minunea aceasta a înduplecat pe împăratul să-și schimbe gîndul și apoi, prin mijlocirea altor oameni, vorbea cu Cuviosul și-l ruga să primească latinitatea. Dar sfîntul, defăimînd rugămîntea împăratului și toate muncile și necinstea, era ca un vultur în nori, după cum se spune în Pilde, neprins și nebiruit de toate meșteșugurile și măiestriile oamenilor. Pentru aceasta, nedumerindu-se împăratul și neștiind ce să mai facă, fiindcă n-a putut să biruiască gîndul sfinților, se străduia să biruiască trupurile lor cu chinurile. După aceea, sfințitului

Galaction, cu mari și aspre dureri, i-au scos ochii, iar Sfântului Meletie i-au tăiat limba sfântă, ca să nu mai slujească lui Dumnezeu Sfânta Liturghie, iar limba să nu mai îndrăznească a teologhisi despre Preasfânta Treime. Însă amîndouă aceste fapte au ieșit împotriva și nu după cum voia împăratul, căci dumnezeiescul Meletie - aceasta o știu toți - a grăit limpede chiar după ce i s-a tăiat limba, iar bunul Galaction a slujit Sfânta Jertfă cea fără de sînge, după ce s-a făcut împărat al grecilor dreptcredinciosul Andronic și a făcut să se răspîndească iarăși buna-credință.

Împăratul acesta a întărit îndată ortodoxia, fiindcă a socotit că nu este alt lucru mai bun decît acesta. Și nici de alt lucru nu s-a apucat, pînă ce n-a chemat pe patriarhul Iosif iarăși la scaunul său, adică păstorul cel adevărat, stîlpul cel nemișcat și turnul cel neclintit al credinței. Apoi el a izgonit din Biserică pe prigonitorul oilor lui Hristos cele cuvîntătoare, pe Ioan Vecos. După aceea a chemat cu mare cinste pe sfinții surghiuniți și închiși, adică tăria Bisericii, și a așezat la loc pe luminătorii cei preastăluciți. Mulți, arătîndu-se atunci mai străluciți decît pe vremea lui Mihail Azimitul, s-au suit pe scaunele lor și la dregătorii. Iar pe bunul Meletie nici împăratul cel iubitor de bună credință, nici boierii n-au putut să-l înduplece a lua preoția, căci se ferea de slava oamenilor ca de ceva foarte vătămător și se sîrguia să dobîndească numai ceea ce nu are nici schimbare, nici cădere. Iar cinstea de aici el o lepădă, ca una ce este vremelnică și pricinuitoare de împutînarea laudei și slavei celei adevărate.¹¹⁹

Despre învățăturile hinduse, scientologice, ecumeniste, și despre cele împotriva sinodului al 7-lea ecumenic, pe care le regăsim atît în scris, dar mult mai pregnant și mai eficient vătămătoare în icoanele pictate de Părintele Arsenie Boca (în urma vedeniilor), la biserica din Drăgănescu, este scris în celelalte capitole, după cum ne-a ajutat bunul Dumnezeu¹²⁰.

Este evident, că cel care are învățături date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (după cum vom vedea mai jos), nu poate să fie model de Ortodox, darămite model de Sfânt.

Dar nici dacă ar fi călcat legea lui Dumnezeu în lucruri mai mici decît dogmele nu poate fi numit Sfânt. Despre aceasta ne învață Sfântul Cuvios Teodor Studitul:

Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința

“Atunci cînd Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: “Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cîrmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își cîștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămîne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămîi tăcut și dezinteresat?”

“Sinodul nu este aceasta: sa se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alătore celor predanisite, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dusmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.”

*“Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci cînd cineva învată ori ne sileste să facem orice alt lucru decît am primit și decît este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfîntit. **Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o.**”*

“Si chiar dacă am fi păcătosi în multe, totusi suntem ortodocsi și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Si nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane.” (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)¹²¹

¹¹⁹ *Viețile Sfinților* apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 9 Februarie, pp. 128-133.

¹²⁰ Acolo se vede că de fapt și-a dedicat sieși o biserică, pictându-se ca Mântuitorul și Sfinții Lui și dedicându-și un registru cu ziua morții lui, după cum spun ucenicii sfinției sale. Acolo a introdus și învățături hinduse, scientologice și uniate între imagini.

¹²¹ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/05/22/sfantul-teodor-studitul-despre-datoria-mirenilor-de-a-marturisi-credinta/>>, sâmbătă, 8 august 2015

Observăm, aşadar, că avem datoria de a arăta tuturor primejduirea Credinței de către mișcarea de la Prislop, chiar dacă suntem păcătoși, ca să ne împlinim datoria de Ortodocși și să avem astfel nădejde de mântuire:

Se spunea despre avva Agathon, că s-au dus oarecari la dânsul, auzind că are dreaptă și mare socoteală. Vrând aceștia să-l cerce de a sa mânie, i-au zis lui: „Tu ești Agathon, căci am auzit despre tine că ești curvar și mândru”. Iar el a zis: „Ei bine, așa este”. Și i-au zis lui: „Tu ești Agathon bârfitorul și clevetitorul?” Iar el a zis: „Eu sunt”. Au zis iarăși: „Tu ești Agathon ereticul?” Iar el a răspuns: “Eretic nu sunt”. Și l-au rugat pe el, zicând: „Spune-ne nouă, pentru ce atâtea câte ți-am zis le-ai primit, iar cuvântul acesta nu l-ai suferit?” Zis-a lor: „Cele dintâi asupra mea le iau, căci este spre folosul sufletului meu, dar cuvântul acesta eretic este despărțire de Dumnezeu și nu voiesc să mă despart de Dumnezeu”. Iar aceia auzind, s-au minunat de dreapta lui socoteală și s-au dus zidiți.¹²²

Este evident că Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt Ortodox dacă vorbește ambiguu și contradictoriu, ascunzându-se sub o mască Ortodoxă, dar neavând înțelegerea Ei, și dacă roadele sale în ucenici sunt credința cea eretică a ecumenismului („panerezia tuturor timpurilor”, cum o numea Părintele Profesor Dumitru Stăniloae¹²³), care oricât ar fi de vopsit, chiar și în frescă, la biserica Drăgănescu, tot cioară neagră este.

Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Luc 6:43 Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. 44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din mărăcini și nici nu se culeg struguri din spini.

Atitudini liturgice necanonice față deeretici ale Părintelui Arsenie Boca

La început, a încercat să păstreze un fel de linie „Ortodoxă” laxă, după aparențe, omițând, însă, că lumina nu se poate amesteca cu întunericul (2Co 6:14 *Nu vă înjuगाți la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul?: 15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?*).

Datorită educației sale uniate, considera că și greco-catolicii și catolicii au biserică și preoție, la care se poate merge, dacă te-ai născut la ei și te poți mântui și așa. Astfel că nu a arătat oamenilor adevărul: că își pierd sufletele dacă nu se convertesc la Ortodoxie, cum ar fi făcut orice Sfânt autentic (chiar dacă ar fi fost persecutat, cu atât mai mult dacă era îndrăgit).

El a sugerat că alegerea între greco-catolicism și Ortodoxie se poate face după cum vrem, mai degrabă în funcție din ce sat/neam ne tragem (fiindcă, după sfinția sa, și uniații, și latinii, ar avea preoți și biserici valide):

Aici în Copăcel, Copăcenii noștri nu știu mai nimic despre Părintele Arsenie. În vremea aceea Copăcelul era în marea majoritate greco-catolici și Părintele nu primea pe greco-catolici și pe catolici. Zicea: „Mergeți la Voila, la biserica voastră, la preoții voștri”, chiar dacă oamenii se duceau de dragul lui.

Părintelui nu puteai să-i spui că ești altceva decât ești, că te știa cine ești.¹²⁴

Cu totul altfel procedau Sfinții adevărați ai lui Hristos:

De aici, înconjurat de mulțimi, s-a îndreptat spre Deva și Orăștie, ajungând apoi la Săliștea Sibiului. Pretutindeni era întâmpinat de mii de credincioși, se trăgeau clopotele bisericilor din satele prin care trecea. Iar prin cuvintele sale mobiliza pe ascultători, întărindu-i în credința strămoșească. Efectul predicilor sale a fost uluitor, încât episcopul unit Inochentie Micu relata: „La îndemnul lui, în multe locuri poporul nu mai merge la biserică, nu se servește de

¹²² *Patericul...*, Pentru Avva Agathon, 5.

¹²³

<<https://teologiepastorala20102014.wordpress.com/2014/04/23/pr-profesor-dumitru-staniloae-si-adevaratul-ecumenism/>>, sâmbătă, 22 august 2015

¹²⁴ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 93.

preoții uniți, morții și-i îngroapă fără prohod și fără mângâierile duhovnicești, copiii și-i botează prin femei bătrâne și se întâmplă și alte pagube duhovnicești de felul acesta”.

A rămas câteva zile la Săliște, unde a izbutit să întărească în legea străbună pe credincioșii din Mărginimea Sibiului, care au devenit apoi cei mai înflăcărați apărători ai ortodoxiei. Pe locul unde a propovăduit la Săliște s-a ridicat mai târziu schitul numit „de la Fântâna Foiții”, cu hramul Izvorul Maicii Domnului.

Și-a continuat drumul spre Sibiu, dar autoritățile - informate de succesul predicilor sale - au dispus arestarea lui și a celor trei negustori care îl însoțeau, închiși la Sibiu, lui Visarion i s-a luat un lung interogatoriu, din care se desprind și câteva din datele biografice pe care le-am notat aici. La întrebările puse în legătură cu predica sa împotriva uniației - principala acuză ce i se aducea - a refuzat să răspundă. Cu aceasta, misiunea lui Visarion poate fi socotită ca încheiată. Ea a declanșat însă o adevărată mișcare de rezistență în fața uniației în toată Transilvania, care a durat mai bine de 15 ani și în cursul căreia nenumărați preoți și credincioși au îndurat suferințe fizice și morale, iar unii au primit cununile muceniciei pentru apărarea dreptei credințe.

Din Sibiu, Visarion a fost trimis în închisoarea din Deva, de acolo la Timișoara, Osiek (în Croația) și Raab (azi Győr, în Ungaria), ca, în cele din urmă, să fie închis în feroasa temniță de la Kufstein, în Munții Tirolului. Aici se crede că a și murit, ca sfânt mărturisitor pentru Ortodoxie. Cei trei însoțitori ai săi au fost închiși la Sibiu și Timișoara, fiind eliberați numai după un an.

Marele cărturar Samuil Micu scria că lui Visarion „îi ieșise vestea că e sfânt”. Poporul dreptcredincios din Transilvania așa l-a socotit întotdeauna. A dobândit sfințenie prin moartea lui mucenicească la Kufstein. Drept aceea, Sfântul Sinod al Bisericii noastre în ședința sa din 28 februarie 1950, a hotărât ca ieromonahul Visarion să se numească cu sfinții și să se cinstască după toată pravila sa ca sfânt mărturisitor, alături de cuviosul ieromonah Sofronie de la Cioara și credinciosul țaran Oprea Miclăuș din Săliște. Canonizarea lor solemnă s-a făcut în Catedrala din Alba Iulia, la 21 octombrie 1955; de atunci, ei sunt cinstiți după cuviință în această zi, ca oricare din sfinții și mucenicii bine plăcuți lui Dumnezeu, căci prin jertfa vieții lor, ca și mulți alți preoți și credincioși transilvăneni, a supraviețuit Biserica Ortodoxă românească.

„Izvor de lumină și de dreaptă credință te-ai arătat, Cuvioase Visarioane, și facerile tale de bine peste tot. s-au revărsat; iar noi laudă aducem Atotputernicului Dumnezeu și cântăm: Aliluia”¹²⁵

Mai apoi, Părintele Arsenie Boca a început să se amestece cu uniații, trecând cu vederea Sfintele Canoane, sub pretextul misiunii, care însă nu atingea esențialul adică convertirea la Ortodoxie ci, dimpotrivă, le spunea că e bine să rămână în credința lor (având chiar și Sfinte Taine valide, care nu e diferită de a noastră decât prin cuvinte), doar să facă drăgălașele de fapte bune, și confirma aceasta prin prezența sa în mijlocul lor. Ba, mai mult, chiar ținea slujbe în bisericile lor.

Așa au început să vină pentru Părintele Arsenie la Sâmbăta de Sus și credincioși greco-catolici, pe care Părintele îi primea cu aceeași dragoste și răbdare ca și pe cei ortodocși, arătându-le că și unii și alții au aceeași origine, ca neam, ca limbă și credință și că deosebirile sunt minime, numai prin cuvinte și că înaintea lui Dumnezeu contează credința în Fiul Său Iisus Hristos, în Maica Domnului și în Sfintele Taine, dar mai ales în viața creștină și schimbarea ei.

[acum se vede clar că Părintele Arsenie Boca considera că romano-catolicismul și uniaticismul au sacramente egale cu Sfintele Taine, credință dreaptă, cinstire corectă a Maicii Domnului, deci că sunt Una, Sfânta, Sobornicească și Apostolească Biserică, corabia Mântuitorului, deci nu fac parte din cele 800 de corăbioare ale satanei. Acum se confirmă uniaticismul sfinției sale și prin mărturiile ucenicilor autorizați și prin faptele și cuvintele căzute de la Ortodoxie ale sfinției sale. – n.n.]

Așa s-a făcut că, chiar înainte de 1948, anul în care majoritatea parohiilor greco-catolice cu credincioșii lor s-au întors la Ortodoxie, Părintele Arsenie era invitat nu numai să

¹²⁵ Pr. Prof. Dr. Mircea PĂCURARIU, *Sfinți Daco - Romani Și Români*, Ed. Mitropoliei Moldovei Și Bucovinei, Iași, 1994, Ed. electronică, APOLOGETICUM 2006, <<http://ortodox.dyndns.org/text/text-pdf/Mircea%20Pacurariu%20-%20Sfinti%20daco-romani%20si%20romani.pdf>>, sâmbătă, 13 iunie 2015, pp. 70-71 .

slujească [vă dați seama că dacă slujea în parohiile greco-catolice o făcea împreună cu ereticul uniat și se împărtășea cu el, dacă era protos dând Sfintele Taine ereticilor, dacă era protos uniatul, recunoscându-i slujirea și împărtășindu-se cu necurățiile lor ca și cum ar fi fost Sfintele Taine, considerându-le valide – n.n.] ci și să predice și în parohii greco-catolice. Mergea acolo și era primit cu toată cinstea ce se putea da unui om al lui Dumnezeu, din ale cărui învățături și sfaturi se foloseau și aceia.

Nu vorbesc de satul meu, din care chiar o familie de greco-catolici, familia lui Gianii Bica, au fost cei dintâi care au alergat la Mănăstire și au răspândit vestea despre Părintele Arsenie și apoi au alergat acolo împreună ortodocși și greco-catolici

[vedeți că oamenii cu gusturi uniate și cei ce le urmează – deci cei fără discernământ – sunt primii și cei mai mari admiratori ai Părintelui Arsenie Boca? Aceasta se explică prin faptul că duhul pe care îl emana sfinția sa era unul greco-catolic, după proverbul românesc „cine se aseamănă se adună”, modificat acum în „se uniază”. Și atunci de unde ideea greșită că a fost prigunit tocmai de uniati? – n.n.] ;

cunosc însă bine cazul unei parohii greco-catolice, Bărcut, dincolo de Olt către Cincu Mare, distanță de mănăstire de peste 30 de km. De acolo își avea originea cumnatul meu Ioan și care avea acolo moștenite niște pământuri la care ne duceam în acele vremuri să le lucrăm și uneori se întâmpla să rămânem acolo și Dumineca, după cum se întâmpla, și mergeam la biserica greco-catolică de acolo la Sfânta Liturghie.

Am cunoscut acolo și familia preotului greco-catolic și rudeniile cumnatului meu. între acestea era Achim, văr cu cumnatul meu, care mergea la mănăstirea Brâncoveanu și având doi cai buni, ducea cu căruța sa și pe alți credincioși din sat. Așa au cunoscut pe Părintele Arsenie bine și odată l-au invitat să meargă la Bărcut, cu acordul preotului lor; Părintele a acceptat și într-o duminică, după ce s-a terminat programul la mănăstire, a plecat cu Achim cu căruța lui și cu vreo 10 credincioși - avea o căruță mare și cai buni - la Bărcut. Pe drumul până acolo vă puteți închipui cât a vorbit Părintele Arsenie cu acei credincioși și spre seară au ajuns acasă și tot satul s-a strâns la biserica greco-catolică, cu preotul lor, unde Părintele a predicat și i-a învățat să fie buni credincioși creștini, să se spovedească și împărtășească regulat, să postească, să-și schimbe viața în bine, să păzească poruncile lui Dumnezeu. Poate că atunci va fi și spovedit pe unii, nu știu sigur.¹²⁶

[să se spovedească și împărtășească la uniati, deci se pot mântui și fără trecerea la Ortodoxie. Iată credința eretică ecumenistă de tip uniat a Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Iată ce ne învață Sfinții Apostoli despre aceasta:

CANONUL 45

Episcopul sau prezbiterul sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se afurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească.

[Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9]

TĂLCUIRE

Canonul acesta rânduiește, că oricare episcop sau prezbiter sau diacon numai împreună s-ar ruga, dar nu și împreună ar liturghisi, cu ereticii, să se afurisească. Că cel ce împreună se roagă cu afurisiții (precum acest fel sunt ereticii) trebuie împreună a se afurisi și el, după canonul 10 al acestorași Apostoli. Iar de au iertat ereticilor acestora să lucreze vreo slujire, ca și clerici, să se caterisească. Fiindcă oricare cleric va și liturghisi (împreună liturghisi) cu cel caterisit (precum unii ca aceștia sunt și ereticii, după canonul 2 și 4 al soborului 3) împreună se caterisește și el, după al 11-lea al Apostolilor. Că se cuvine pe eretici să-i urâm și să ne întoarcem fețele despre ei, dar nu cândva și să ne rugăm împreună cu ei sau să iertăm lor a lucra vreo slujire bisericească, ori ca niște clerici, ori ca niște ierei¹²⁷

Apogeul rătăcirii, însă, l-a atins Părintele Arsenie Boca atunci când a dat Sfintele Taine ereticilor.

¹²⁶ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, pp. 258-259.

¹²⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61.

• *Erau greco-catolici atunci, dar care simțeau ortodox. Foarte multă lume din sat de aici mergea acolo la mănăstire pentru că era ortodoxă. La început nu i-a primit la împărtășanie pe greco-catolici, dar le-a dat binecuvântare ca să meargă să ceară aprobare de la vlădică, de la episcop, ca să fie împărtășiți. Și a venit Mitropolitul Bălan și a spus că se pot spovedi și împărtăși. (Greavu Tonta, 55 ani)¹²⁸*

Însuși faptul că i-a trimis să întrebe, forțând pe ȚIPS să dezlege cele de nedezlegat pentru favorul sfinției sale, arată că nu cunoștea/nu respecta Sfintele Canoane, din motive fals misionare (această capcană care l-a făcut să cadă în multe), ca să amăgească bieteles conștiințe, în loc să le convertească la adevăr. De ce nu i-a învățat să devină Ortodocși? Fiindcă nu cunoștea/cinstea/respecta Sfintele Canoane:

35. -... "Fiindcă monahii (M-rii Sinai) întrebă dacă se cade a se da panaghia (pâinea binecuvântată) la masă, închinătorilor armeni, noi zicem să le dați lor și anafora, căci sînt creștini și pentru aceasta vin de se închină la locurile sfinte din îndepărtări. Pentru noi, deși sînt schismatici și, din pricina unor învățături greșite, sînt eterodocși, dar sînt creștini cu credința și cer cu evlavie sfințire de la noi, pe care trebuie să le-o dăm. "Căci" a nu da cele sfinte căinilor se înțelege despre cei fără credință, cum sînt iudeii, mahomedanii și manihiei și alții, care se fățarnicesc a fi creștini, fără a fi cu adevărat creștini, de aceea și urmează: "ca nu cândva, întorcându-se, să calce în picioare cele sfinte și să ne rupă și pe noi, căci sînt porci, iar cei ce caută cele sfinte cu credință și le primesc cu evlavie, nu sînt de soiul porcilor".

Ascultați și pe Domnul, care zice: "Cel ce nu este împotriva noastră, cu noi este; și pre cel ce vine la Mine, nu-l voi scoate afară". Taina cea mare a împărtășirii să nu le-o dați; Iar, dacă vreunul s-ar îmbolnăvi și ar voi să rămână în mănăstire și s-ar lepăda de învățatura lor, mărturisind credința ortodoxă, să fie învrednicit și de Sfânta Împărtășanie. Aceasta este credința Bisericii sobornicești... "Voi să nu luați sfințire de la ei, pentru că sînt eterodocși..." - Scris. Patr. Ghenadie II, (+ 1456)¹²⁹.

Chiar dacă ȚIPS sa, șantajat sentimental, a cedat (deși Părintele Gheorghe Anițulesei își punea întrebarea dacă nu cumva este un zvon mincinos, lucru pe care îl credem și noi), însă chiar Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, nu a fost de acord, definind (chiar dacă indirect, prin cuvântul „pocăință”) comuniunea liturgică cu uniții ca fiind păcat (pocăința se lucrează în urma unui păcat, nu în urma unei fapte bune), făcând astfel, din nou, să biruie Sfintele Canoane, pe care ar fi trebuit să le cunoască Părintele Arsenie Boca:

Decizia Sinodului BOR privind comportamentul sacramental si liturgic al clerului si credincioșilor ortodocși

In ședința de lucru, din zilele de 8-9 iulie 2008, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane a luat in discuție împărtășirea Înaltpreasfințitului Părinte Nicolae, Mitropolitul Banatului, la o Liturghie greco-catolica si concelebrarea Preasfințitului Părinte Sofronie, Episcopul Oradei, cu un ierarh greco-catolic la slujba de sfințire a Aghiazmei Mari.

Sfântul Sinod a dezaprobat gesturile necanonice ale celor doi ierarhi, care au produs tulburare in Biserica. Apoi, Sfântul Sinod a luat act de regretul si pocăința acestora, pe care le-a primit ca prim semn de îndreptare.

In legătura cu comportamentul sacramental si liturgic al ierarhilor, preoților, diaconilor, monahilor, monahiilor si credincioșilor mireni ai Bisericii Ortodoxe Romane in relație cu alte culte, pe temeiul Sfintelor Canoane si al învățaturii de credință ortodoxa, Sfântul Sinod a hotărât ca nu este îngăduit niciunui ierarh, preot, diacon, monah, monahie sau credincios mirean din Biserica Ortodoxa Romana sa se împărtășească euharistic in alta Biserica creștină. De asemenea, nu este îngăduit niciunui cleric ortodox sa concelebreze Sfintele Taine si Ierurgii cu slujitori ai altor culte.

Cei ce nu se supun acestei hotărâri pierd comuniunea cu Biserica Ortodoxa si, in consecință, vor suporta sancțiuni canonice corespunzătoare stării pe care o ocupa in Biserica: depunerea din treapta sau caterisirea, in cazul clericilor, si oprirea de la împărtășanie a credincioșilor mireni.

¹²⁸ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 93.

¹²⁹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Nu este aceasta de mirare că a procedat astfel Părintele Arsenie Boca, fiindcă despre eretici avea tot concepții necanonice:

Ereticii

E bine să precizăm aci că sunt și „Hristoși mincinoși” după cum însuși ne-a prevenit.

Pe ce-i cunoaștem ? Este cineva meșter în falsuri, care se va arăta mai către urmă. Îi cunoaștem pe aceea că toți hristoșii mincinoși nu sunt fiii Tatălui, întrucât nu-și lasă adeptii să spună sau să se roage cu rugăciunea „Tatăl nostru”; nu sunt fiii Maicii Domnului, întrucât spun rele de Maica Domnului; nu-i lasă să-și facă semnul Crucii, că-i unealtă de ocară; nu-i nici icoană care să-L arate, că acestea ar fi „chipuri cioplite”, idoli; nu-i nici întemeietorul Bisericii, întrucât „ei” sunt biserică, apăruiți ca ciupercile după Reformă (cca. 2000 în U.S.A., 1000 în Franța) și prolifică în progresie, neavând nici unii vechimea primei Cincizecimi a Pogorării Sfântului Duh, ziua întemeierii Bisericii creștine.

Deci ereticii, sectarii, nu mai sunt creștini, au căzut din creștinism.

Primul eretic a fost Cerint, în veacul apostolic pe care l-a combătut Sfântul evanghelist Ioan. Altul, însemnat, Arie, combătut și lepădat de Biserică la Sinodul I ecumenic. Apare în pictură de două ori.

Ereticii au fost cauza principală a convocării Sinoadelor ecumenice pentru stabilirea dogmatică a doctrinei creștine. Au fost și ierarhi eretici; de pildă Nestorie, condamnat de Sinodul din Efes, la 431, cum arată reprezentarea Maicii Domnului din stânga tâmplei¹³¹

După cum vedem mai sus, Părintele Arsenie Boca nu considera eretici decât pe protestanți (cei după reformă) și cei ruși din ei, la care adăuga doar ereticii pomeniți la Sfintele Sinoade Ecumenice. Lipsesc așadar tocmai latinii și uniații. Ecumenismul său era așadar de factură uniată, considerând, după cum vom vedea mai jos, că romano-catolicii și greco-catolicii au credința dreaptă, ca și toți ereticii care spun Tatăl nostru, cinstesc pe Maica Domnului, Sfânta Cruce și Sfintele Icoane, și nu sunt dați anatema direct prin enumerare concretă de Sfintele Sinoade Ecumenice, chiar dacă au apărut după Reformă. Deși combate pe Arie și Nestorie ca persoane, totuși în scrierile lui propovăduiește arianismul și nestorianismul, iar pe Wulfila episcopul arian îl pictează ca Sfânt, cu nimb, tocmai în Sfântul Altar. Toată această ignoranță, ce l-a dus să slujească uniatismul toată viața, lăsându-l ca un testament pictat în Biserica Drăgănescu (unde apare de două ori Vaticanul ca „Una Sfântă Sobornicească și Apostolească Biserică”), i s trage de la necunoașterea/necinstirea/nerespectarea Sfintelor Canoane ale Sfintei Biserici Ortodoxe, care iată ce zic:

CANONUL 1 al Sfântului ierarh Vasile cel Mare

Că botezul acela a judecat cei vechi a se primi, care nimic iese afară de credință. Drept aceea pe unele le-au numit eresuri, iar pe altele schisme; și pe altele parasinagoguri (nelegiuite adunări). Deci eresuri pe cei cu totul lepădați și după însuși credința sunt înstrăinați. Iar schisme, pe cei ce pentru oarecare cauze bisericesti și întrebări putincioase de a se vindeca, între cei despărțiți. Iar parasinagoguri, pe adunările cele ce se fac de nesupuși prezbiteri sau episcopi, și de ne învățatele popoare. Precum, dacă vreunul fiind cercetat în vreo greșală, s-a dezbinat de la slujbă (Liturghie), și nu s-a supus canoanelor, ci luiși și-a răzbunat proiestoșia și slujirea, și s-a dus împreună cu acesta, oarecare părăsind soborniceasca Biserică. Una ca aceasta este parasinagogă. Iar schisma, este a fi cu deosebire pentru pocăință de cum sunt cei în unire cu Biserică. Iar eresuri, precum al maniheilor, și al valentinienilor, și al marchioniștilor, și al înșiși pepuzienilor acestora. Că dea dreptul deosebirea este pentru însăși credința cea întru Dumnezeu. [...]

TĂLCUIRE

După procuvântare, prin urmare răspunde sfântul la cele ce Sfântul Amfilohie l-a întreat. Și urmând a zice pentru botezul schismaticilor cataron (curaților) adică a navatienilor și de al ereticilor pepuzieni, adică ale montaniștilor, mai înainte și mai obștesc face pe cuvânt, și pe despărțirea acelor vechi o pomenește. După care alții se zic eretici, iar alții schismatici, și alții

¹³⁰ <<http://www.greco-catolica.org/a393-decizia-oficiala-a-sinodului-bor-ips-nicolae-corneanu-si-ps-sofronie-drincec-au-fost-iertati.aspx>>, sâmbătă, 13 iunie 2015

¹³¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, pp. 17-18.

parasinagogi. Și parasinagogi sunt prezbiterii și episcopii cei nesupuși, care căzând în oarecare greșale s-au caterisit de preoția și arhieria lor canonică. Însă nevrând a se supune canoanelor, cu de sineși stăpânire și-au izbândit, și lucrau deosebi cele ale preoției sau ale arhieriei. Și împreună cu dânșii au urmat și alții, lepădându-se înșiși de soborniceasca Biserică. Iar schismatici se numesc, acei ce se osebeau de către soborniceasca Biserică, nu pentru dogme de credință, ci pentru oarecare întrebări bisericești lesne de îndreptare. Iar eretici se numesc aceia a căroră osebirea îndată și dea dreptul pentru credința cea întru Dumnezeu. Adică cei despărțiți cu credința și cu dogmele de către dreptslăvitori, și desăvârșit depărtați. Deci parasinagogii se unesc iarăși cu Biserica prin pocăința cea binecuvântată, și prin întoarcere. și cei ce dintr-înșii au fost preoți, și clerici, întorcându-se întru aceeași rânduială se primesc, a căreia au fost. Iar ereticii cei mai sus arătați și înșiși pepuzienii, pentru care este cuvântul, și câți alții, întorcându-se la dreaptaslăvire, se botează ca elinii. Fiindcă Părinții cei vechi numai Botezul acela au judecat a se primi, care nicicum iese din credință, iar al ereticilor, ca unul ce este afară din dreapta credință, au judecat desăvârșit să se lepede.

132

Ce simplu ar fi fost să creadă și să propovăduiască despre eretici că sunt cei despărțiți de Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit datorită unei credințe greșite în Dumnezeu. Iar Romano-catolicii și greco-catolicii, în afară de multe alte erezii, primesc credința că Sfântul Duh purcede și de la Fiul sau adaosul Filioque la Crez. Această credință este dezvăluită drept eretică de un sinod de pe vremea Sfântului ierarh Fotie cel Mare, aprobat chiar de papa Ortodox al Romei din acea vreme, înainte de căderea lor de la Sfânta Biserică Ortodoxă din anul... 1009 (nu 1054 cum greșit ne învață Părintele Arsenie Boca și alți istorici bisericești):

Sinodul din 879-880 d.Hr. de la Constantinopol, care a avut loc pe când Patriarh al Constantinopolului era Sfântul Fotie cel Mare – această mare personalitate patristică –, a prezentat din toate punctele de vedere o importanță foarte mare și un interes excepțional, cu atât mai mult cu cât acest mare Sinod a avut loc înainte de ocuparea tronului Vechii Rome de către franci și de introducerea oficială a lui Filioque și, desigur, înainte de întreruperea comuniunii euharistice pe care Patriarhul Constantinopolului a impus-o Papei Romei în 1009. Acesta este motivul pentru care vom analiza câteva puncte caracteristice ale Sinodului, considerat al VIII-lea Sinod Ecumenic, puncte de un interes deosebit mai ales pentru zilele noastre. În cercetarea acestei teme am citit în primul rând Actele Sinodului, atât cât s-a păstrat din ele, precum și diferite studii teologice asupra Sinodului.¹³³

Nu numai atât, dar iată ce spun Sfinții Părinți despre acest eres latin sau romano-catolic cum este numit mai modern, într-o sinteză de o mare limezime a Marelui Sfânt Cuvios Nicodim Aghioritul, comentând canonul 46 al Sfinților Apostoli:

CANONUL 46

Episcopul sau prezbiterul, ereticesc botez primind sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasilie, can. 1, 20, 47, 2]

62 PIDALION

TÂLCUIRE

Dreptslăvitorii creștini se cuvine a se feri de eretici, și slujirile lor a le urî. Iar mai vârtos însuși ereticii se cuvine a se muștra și a se înțelepți de către episcopi și prezbiteri, doar cumva vor înțelege și se vor întoarce, din rătăcirea lor.

[muștrarea nu întotdeauna se face politicoasă – n.n.]

Pentru aceasta și canonul acesta rânduiește, că, oricare episcop sau prezbiter, ar primi ca de drept și adevărat botezul ereticilor⁷⁹ sau jertfa ceea ce se proaduce de dânșii, unul ca acesta, poruncim ca să se caterisească. Fiindcă ce conglăsuire are Hristos cu diavolul? Sau ce parte are credinciosul cu cel necredincios? Căci cei ce primesc cele de către eretici sau și ei au aceleași socoteli ale acelora sau cel puțin nu au osârdie spre a-i scoate pe dânșii din

¹³² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 441-443.

¹³³ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/2014/02/11/ips-hierotheos-vlachos-despre-al-optulea-sinod-ecumenic-879-880-respingerea-primatului-papal-si-condamnarea-ereziei-filioque/>>sâmbătă, 13 iunie 2015.

cacodoxia lor. Că cei ce binevoiesc (adică se învoiesc) la slujbele aceloră, cum pot a-i muștra pe ei ca să lepede eresul lor cel cacodox și rătăcit.

79 Pentru aceasta și Sfântul Ieromartirul Chiprian care a stătut episcop al Calcedonului, și tot soborul cel dimprejurul său, cel de optzeci și patru de episcopi, ce s-au adunat în Calcedon, urmând apostolescului acestuia canon care leapădă botezul ereticilor de obște, încă și apostolescului canon 68 celui ce zice, că cei deeretici botezați sau hirotonisiți, este cu neputință, a fi ori creștini, ori clerici. Urmând ei zic, canoanelor acestora, au așezat canon prin care leapădă botezul ereticilor, și al schismaticilor împreună. Dovedindu-o aceasta, și din alte multe Scripture nice ziceri, iar mai ales din acea apostolească: „Un Domn, o credință, un Botez” (Efeseni: 4). Că dacă, zic ei, una este soborniceasca Biserică, și unul este Botezul cel adevărat, cum poate fi adevărat botezul ereticilor, și al schismaticilor, de vreme ce ei nu sunt în lăuntru în Biserica cea sobornicească ci s-au rupt dintr-însa prin eres? Iar de este adevărat botezul ereticilor și al schismaticilor, și este adevărat și cel al drept slăvitoarei și al soborniceștii Biserici, apoi nu este un Botez, precum Pavel strigă, ci două. Care este prea cu necuviință. Aduăgă însă ei și aceasta, că socoteala aceasta, de a nu primi botezul ereticilor, ne este nouă și proaspătă a lor, ci veche, și de cei mai dinainte ai lor cercată, canonul acestui sobor și sfântul a toată lumea al 6-lea sobor (cu canonul al doilea) l-au pecetluit. și de unde mai-nainte era canon de localnic și particularnic sobor, acum este canon de a toată lumea sobor, ca unul ce de acesta s-a pecetluit.

Într-un glas cu Sfântul Chiprian și cu soborul cel de lângă el, și Firmilian cel ce a stătut exarh al soborului celui din Iconia (pe care marele Vasilie în întâiul său canon, îl numește al său, ca pe unul ce era episcop al Chesariei), strică și leapădă botezul ereticilor. Că scriind către Sfântul Chiprian, zice acestea, dar cine, măcar de ar fi ajuns și la vârful săvârșirii și al înțelepciunii, poate a se întări, și a crede, că singură suprachemarea celor trei nume ale Sfintei Treimi, este destulă spre iertarea păcatelor, și spre sfințenia Botezului, de nu este adică drept slăvitori, și acela ce botează? Citește toată epistolia acestuia, care se află în cartea cea pentru cei ce au patriarhisit în Ierusalim (cartea 1, cap 16, paragraf 4) de nevoie fiind la această pricină. Să unește la această socoteală și marele Vasilie, pe ale cărui canoane așijderea le-a pecetluit cel al 6-lea sobor a toată lumea (în canonul 2) că adăugând în întâiul său canon a zice, care Botezuri sunt primite, și care neprimite, în două le împarte pe acestea, zicând: Că, botezul ereticilor: adică al celor cu totul despărțiți de Biserică, și care după însăși credință sunt osebiți de cei drept slăvitori, și a cărora osebire privește dea dreptul la credința cea întru Dumnezeu, s-au părut bine cuvântată pricină celor din început cu totul a se lepăda. Iar botezul schismaticilor sau socotit adică a fi de cuviință de către soborul cel de lângă Chiprian, și Firmilian al nostru, să se lepede și acesta; fiindcă schismaticii cei ce se numesc curați zic, și înfrânați, și de sac purtători, și idroparastații (adică cei ce săvârșesc Liturghia numai cu apă), și alții sau despărțit la început de Biserică, și despărțindu-se numai aveau în sineși darului Duhului Sfânt, fiindcă darea acestuia se tăiase. Pentru aceea ca niște mireni făcându-se, nici dar duhovnicesc aveau, nici stăpânire de a boteza sau a hirotonisi; și după urmare cei ce se botezau de dânșii, ca de mireni botezându-se, au poruncit să se boteze cu adevăratul Botez al Bisericii cei sobornicești, dar însă fiindcă s-au socotit de cuviință de către oarecare părinți ai Asiei, să fie primit botezul schismaticilor, pentru oarecare iconomie a multora, fie primit. Însă însemnează, că botezul schismaticilor, care în întâiul său canon îl primește marele Vasilie, în cel 47 al său îl leapădă, zicând, noi cu un cuvânt, pe cei curați, și înfrânatici, și de sac purtători, pe toți îi botezăm. Iar de este la voi oprit Botezul al doilea, pentru oarecare iconomie, precum este și la Romani, cuvântul nostru însă să aibă putere de a strica adică pe botezul acestora. Drept aceea dacă pe botezul schismaticilor îl strică marele Vasilie, pentru că le lipseau săvârșitul, dar, de prisos este de a mai întreba cineva de se cuvine să boteze pe eretici. Iar în canonul al 20 al său hotărâtor zice, că pe eretici nu-i primește Biserica, fără a-i boteza. Această socotință o are și marele Atanasie, și pe ale acestuia cuvinte le-a pecetluit soborul al 6-lea că zice, întru al treilea cuvânt asupra arienilor: „Arienii se primejduiesc și întru însăși plinirea tainei, a Botezului zic. Căci, dacă deplinirea prin Botez se dă în numele Tatălui, și al Fiului, iar arienii nu zic Tată adevărat, fiindcă tăgăduiesc pe întocmai ființa cea dintr-însul, tăgăduiesc însă și pe adevăratul Fiu, și pe altul din nou plăsmuindu-l cu nălucirea lor zidit din cele ce nu au fost, pe acesta îl numesc Fiu, cum dar Botezul cel ce se dă de dânșii, nu este cu totul nefolositor, și zadarnic? și se vede adică după mască, că este Botez, dar cu adevărul nici un ajutor are către credință, și

către buna cinstire. Că nu cel ce zice Doamne, acela dă și pe adevăratul Botez, ci cel ce zice și cheamă numele, și care are și credință dreaptă. Pentru aceasta dar și Mântuitorul nu a poruncit Apostolilor să boteze chiar numai, ci mai întâi le-a zis să învețe pe cei ce vor să se boteze, și așa să-i boteze în numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh, pentru ca să se facă credința dreaptă din învățătură, și cu dreaptă credință să se adauge săvârșirea botezului. Pentru aceasta și multe alte eresuri, zic numai numele Sfintei Treimi, dar fiindcă nu le cugetă acestea drept, nici credința o au sănătoasă, și nefolositor au și pe Botezul cel dat de dânșii, fiind lipsiți de buna cinstire. Drept aceea urmează, că cel ce se stropește de dânșii, mai mult se spurcă cu păgânătatea, decât se izbăvește de ea. Deci și cei ce cugetă cele al arienilor, măcar de și citesc cele scrise, și zic numirile Sfintei Treimi la Botez, însă amăgesc pe cei ce iau Botez de la dânșii, fiindcă sunt mai necinstitori de Dumnezeu decât ceilalți eretici. Dar și Teologul Grigorie într-un glas, cu sfinții cei mai-nainte ziși, zice în cuvântul cel la Sfântul Botez, către arieni sau și către macedonieni întinzându-se, care se catehiseau. Iar de șchiopătezi încă, și nu primești deplinirea dumnezeirii Fiului și a Duhului, caută pe altul să te boteze sau mai bine zice, să te înece în apa botezului, fiindcă eu nu am voie a despărți dumnezeirea Fiului, și a Duhului, de dumnezeirea Tatălui, și a te face mort, în vreme ce se cuvine a doua oară a te naște prin Botez. Încât nici darul Botezului să-l aibă, nici pe nădejdea care se naște prin Botez, pierzând în puținele slăviri ale celui de o ființă și de asemenea ființă mântuirea ta. De vreme ce pe oricare din cele trei ipostasuri o ai pogori din vrednicia dumnezeirii pe toată Sfânta Treime o pogori din aceasta, și pe sineți te lipsești de deplinirea cea prin Botez. Zice încă și dumnezeiescul Hrisostom (în voroava cea la început, era Cuvântul) „Nu te amăgească pe tine o ascultătorule adunările ereticilor, că au Botez dar nu lumina. și se botează cu trupul, iar cu sufletul nu se luminează.” Ci și Sfântul Leon în epistolia cea către Nichita zice: „Nici un eretic dă sfințenie prin Taine.” Iar Ambrosie în cuvântul cel pentru cei ce se catehiesc, zice: „Botezul celor rău cinstitori de Dumnezeu, nu sfințește.” Acestea așa zicându-se, cu dreptate s-ar nedumeri cineva, pentru ce sfântul a toată lumea sobor al 2-lea și al 7-lea canon al său, încă și cel al 6 a toată lumea sobor în canonul 95 al său, nu a lepădat botezul tuturor ereticilor, după apostoleștile canoanele acestea și după soborul cel de lângă Sfântul Ciprian, și după toți ceilalți mari de Dumnezeu înțelepțiți Părinți mai sus pomeniți, ale căroră conscripturi, însuși acest al 6-lea a toată lumea sobor, precum am zis, în al 2-lea canon al său, l-a pecetluit, ci al altor eretici le-au primit botezul, iar al altora nu? Pentru ca să se facă dar lesne de înțeles dezlegarea nedumeririi acesteia, este trebuință a ști cineva mai-nainte, că două feluri de chivernisire, și de îndreptare, se păzesc în Biserica lui Hristos. Un fel se numește scumpătatea, iar celălalt, se numește iconomie și pogorământ. Cu care chivernisesc mântuirea sufletelor iconomii Sfântului Duh, uneori cu unul alteori cu altul. Deci Sfinții Apostoli în canoanele lor cel mai-nainte zice, și toți pomeniții Sfinți, au întrebuițat scumpătatea, și pentru aceasta desăvârșit leapadă botezul ereticilor; Iar soboarele acestea două de toată lumea, au întrebuițat iconomia, și botezul arienilor și al macedonenilor l-au primit, și al altora. Iar pe al evnomianilor, și al altora încă, nu l-au primit. Pentru că, mai ales în vremea soborului al 2-lea arienii și macedonenii erau în putere, și nu numai că erau mulți întru mulțime, ci aveau și mari puteri lângă împărați, și pe lângă stăpânitori, se aflau și la senat. Drept aceea, întâi pentru ca să-i tragă la dreapta slăvire, și să-i îndepărteze mai cu lesnire, și alta pentru ca să nu se întâmple mai mult să-i sălbăticească asupra Bisericii, și asupra creștinilor, și răul mai rău să se facă, au iconomisit lucrul așa, dumnezeieștii Părinți aceia iconomisindu-și cuvintele lor cu judecată (Psalm 111,5). Și s-au pogorât a primi botezul lor. Iar cum că, acestea nu le zicem de la sine-ne, și cu cuvinte goale, mărturii sunt la aceasta la acești doi mari Părinți, Vasilie zic, și Grigorie. Că marele Vasilie, temându-se de împărăteștile și dregătoreștile puteri, ale luptătorilor Duhului, și îngrijindu-se ca nu cumva să năvălească, asupra Bisericii Chesariei, care atunci era Finix singur înființat al Ortodoxiei, au întrebuițat iconomia, și până la destulă vreme nu nime arătat Dumnezeu pe Duhul cel Sfânt. Iar marele Grigorie vrând a arăta puterile și sălbăticia arienilor, și macedonienilor, în însuși recomenduiitorul cuvânt ce îl face către cei 150 episcopi ai acestui 2 a toată lumea sobor, zice, pentru dânșii acestea: „Cu adevărat fiare cumplite au căzut asupra Bisericii, care nici după însemnarea noastră cruțându-ne, ci nerușinându-se a fi decât vremea mai puternici”. Unde arată, că și cu toate că împăratul era drept slăvitor, și cu toate că drept slăvirea s-a înfățișat, și sobor de toată lumea asupra lor s-a făcut, însă ei încă erau grei și sălbatici asupra dreptei slăviri, și mai puternici decât creștinii. Au zis însă și mai sus marele

Vasilie, că, Botezul celor curați (adică al navatianilor) pe care l-au primit și al 2-lea și al 6-lea sobor (l-au primit pentru iconomia celor mulți) căci de nu ar fi fost cuvântul acesta al iconomiei, cu soborul al 6-lea ne s-ar fi împotrivit și luiși, și soborului al 2-lea de toată lumea, primind el botezul oarecăror eretici, și canoanele lui Vasilie pecetluindu-se (adică întărindu-se), care în canonul 1 și în cel 47 desăvârșit strică botezul ereticilor? Au doară nu citea aceste canoane lui Vasilie? Sau pentru ce să nu facă osebire, și să zică, că pecetluiește pe toate celelalte canoane ale lui, afară numai de cel 1 și 47? Arătat este dar, că, au lăsat să înțelegem noi, că marele Vasilie întrebuințează scumpătatea, iar el, și cel al 2 a toată lumea au întrebuințat iconomia, și așa nu se vede vreo împotrivă zicere sau împotrivire între dânșii, și cuvântul acesta al iconomiei este pricina cea mai întâi și domnitoare, pentru care soboarele acestea, botezul altor eretici l-a primit, și al altora nu. Însă pe lângă cuvântul iconomiei au stătut și a doua pricină, pentru care a făcut așa. **Iar aceasta este, căci, ereticii aceia al căror botez le-au primit soboarele acestea, păzeau neschimbat felul, și materia Botezului ortodocșilor, și se botezau după forma soborniceștii Bisericii; Iar ereticii aceia, al căror botez nu l-au primit, au schimbat săvârșirea Botezului și o au stricat, adică chipul felului, să zicem așa, chemarea sau întrebuințarea materiei, adică a afundărilor și a ieșirilor din apă. și cum că aceasta a stătut pricina, martori vrednici de credință sunt, mai întâi însuși cuvintele canonului al 7 al soborului 2. Că pentru ce alta, botezul evnomianilor, și al savelianilor nu l-au primit, iar pe al arienilor și al macedonenilor l-au primit, de vreme ce de o potrivă, și evnomianii, și arienii, și macedonenii sunt cu totul cumpliți eretici? (fiindcă Evnomie asemenea ca Arie hulea asupra dumnezeirii a Unuia Născut Fiului Tatălui, zicându-L pe El zidire a Tatălui, și slujitor precum se vede în cuvântul al 2-lea al marelui Vasilie cel asupra lui Evnomie; și asemenea că Macedonie hulea asupra dumnezeirii Duhului, zicându-L pe El că este al treilea cu firea după Tatăl, precum se vede aceasta în cuvântul al 3-lea al marelui Vasilie cel asupra lui Evnomie). și savelianii, și arianii, sunt întocmai după eresuri, precum zice Teologul Grigorie.” **Întocmai este spre păgânătate, și savelianește a împreuna, și arienește a despărți, cea întâi adică cu fața, iar cea a doua, cu firile. și iarăși, că răul în amândouă este de-o potrivă, măcar deși se află în cele potrivnice. și socoteala lui Savelie introduce iudaismul, după sfințitul Fotie, iar cea a lui Arie, bagă elenismul? Pentru ce dar cei ce sunt deopotrivă după eresuri, nu s-au primit deopotrivă de către sobor? Arătat este, că arienii, și macedonienii se botezau fără schimbare, ca și dreptslăvitorii, în trei afundări, și în trei scoateri, și în trei chemări ale Sfintei Treimi, fără a schimba nici felul chemărilor nici materia apei (că măcar deși arianul Ualie a pus lege ca botezul să se facă întru o afundare, precum zice Dositei la Dodecavivlion foaia 86 însă legea aceasta nu s-a ascultat, nici s-a întărit, ci a rămas nelucrătoare la arieni. Fiindcă nici pomenire de aceasta cât de puțin canonul nu face, întru cele ce pomenește botezul ereticilor, nici Zonara sau Valsamon, sau Aristin sau Anonimul (cel nenumit). Tâlcuitorii canoanelor o zic aceasta. Și măcar de au schimbat arianii și chemările Botezului după Chedrino, și după aceștia Dositei, zicând în numele Tatălui celui mai mare, și al Fiului celui mai mic, și al Sfântului Duh celui și mai mic; Dar nu au făcut schimbarea aceasta înaintea soborului al 2-lea ci în urmă, precum aceștia Dositei zice). **Iar evnomianii schimbând chipul materiei Botezului, numai într-o afundare se botezau; precum însăși cuvintele ce le are canonul arată anume: „Că pe evnomiani, zice, care întru o afundare se botează și cel precum și savelianii chipul materiei botezului, adică pe cele trei chemări stricându-le, învăța, că Tatăl, și Fiul, și Duhul sunt o față. Iar cum că se boteza după chipul Botezului Bisericii ereticii aceia al căror botez soborul l-a primit, martor este și Zonara tâlcuitorului canoanelor. Că citind canonul al 7-lea al soborului 2 acestea zice anume: „Nu se botează dar de al doilea aceștia, căci despre Sfântul Botez la nimic se oselesc de noi, ci întocmai ca și creștinii, se botează”. și cum că dimpotrivă, nu după forma Botezului Bisericii, se botezau ereticii aceia, al căror botez nu l-au primit, martor este iarăși aceștia Zonara zicând: „Aceștia dar, și toți ceilalți eretici a se boteza Sfinții Părinți au legiuit. Că ori nu s-au norocit de dumnezeiescul Botez sau norocindu-se, nu drept nici după chipul dreptslăvitoarei Bisericii, s-au norocit de el”. Deci pentru că ereticii aceia păzeau chipul apostolescului Botez, canoanele acelor două soboare, i-au primit ca botezați. Și nu numai pentru aceasta, ci și pentru iconomie, precum am zis. Că de le-ar fi lipsit iconomia, negreșit nu ar fi stătut împotriva apostoleștilor canoane, care poruncesc dimpotrivă, adică să nu primim botezul ereticilor. Toată teoria, care până acum o am făcut aici, nu este aici de prisos, mai ales este și prea de nevoie, de obște adică pentru toată vremea, iar mai ales pentru ziua******

de astăzi, pentru gâlceava cea mare, și prigonirea cea multă, ce se face pentru botezul latinilor, nu numai între noi și latini, ci și între noi, și între cei de o cugetare cu latinii. Deci urmând celor zise fiindcă locul apostolescului canon o cere, zicem că botezul latinilor este minciunonumit botez. Și pentru aceasta, nici după cuvântul amărănțimei este primit, nici după cuvântul iconomie. Nu este primit după cuvântul amărănțimei, întâi pentru că sunt eretici. Și cum că latinii sunt eretici, nici o trebuință este acum să arătăm vreo dovadă. Că însuși aceasta, că avem atâta ură și atât întoarcere, iată atâtea veacuri despre dânșii, este arătată dovadă, căci ca pe niște eretici îi urâm, adică precum și pe arieni sau pe savelieni sau pe macedonienii cei luptători de Duh. Dar de ar pofti cineva a înțelege și din cărți eresurile lor, acestea le va afla toate, în cărțile preasfântului patriarh al Ierusalimului Chir Dositei biciul papistașilor, cu prea înțeleptele lor surpări. Însă în destulă știință poate să ia și din cărticica înțeleptului Miniat cea numită piatra smintelii. **Ajungă însă câte despre dânșii Sfântul Marcu al Efesului (în adunarea 25 cea în Florenția) de față a zis așa: Noi pentru nimic alta ne-am dezbinat de latini, decât pentru că sunt, nu numai shismatici, ci și eretici, pentru aceasta nici se cuvine măcar a ne uni cu dânșii. Încă și marele eclesiarh Silvestru zicea (cart 9 cap 5): „Osebirea latinilor, este eres, și așa o au avut cei mai-nainte de noi. Deci mărturisit fiind, că latinii sunt prea vechi eretici, mai întâi îndată din aceasta sunt nebotezați, după marele Vasilie de mai sus și după Chiprian și Firmilian sfințiții cei mai-nainte de el; pentru că mireni făcându-se ei, fiindcă s-au rupt din dreptslăvitoarea Bisericii, nu mai au cu sineși pe darul Sfântului Duh, prin care dreptslăvitorii ierei săvârșesc Tainele. Aceasta este o dovadă, care este atât de mare și ne împotriva zisă, cât sunt mari, și cărora nu li se poate zice împotriva, și canoanele marelui Vasilie, și ale Ieromartirului Ciprian, fiindcă au luat, și mai ales au întărire de la Sfântul a toată lumea al 6-lea sobor. Al doilea latinii sunt nebotezați, pentru că nu păzesc cele trei afundări la cel ce se botează, precum din început au primit de la Sfinții Apostoli dreptslăvitoarea Bisericii. Latinii cei mai-dinainte mai întâi stricând apostolescul Botez, cu pravățul și cu nădejdea întoarcerii acelora și a cunoștinței, pentru ca să nu se facă fiară mai sălbatică asupra Bisericii, fiindcă era multime prea multă, și puternici întru lucrările cele din afară. și au nimerit pravățul acesta și nădejdea. Pentru că cu iconomia aceasta și mai blânzi sau făcut aceia către cei dreptslăvitori, și atâția s-au întors la buna cinstire, încât, în puțin, ori desăvârșit au lipsit, ori prea puțini au rămas. Deci și cei mai-nainte de noi asemenea au iconomisit, și au primit botezul latinilor, mai ales după chipul cel al doilea. Pentru că papismosul atunci era în dricul său, și toate puterile împăraților Europei le avea în mâinile sale, iar împărăția noastră își da duhul. Drept aceea de nevoie era, că de nu s-ar fi făcut iconomia aceasta, papa, ar fi ridicat neamurile cele apusenești asupra celor răsăritenești, și ar fi robit, și ar fi ucis, și alte nenumărate răutăți le-ar fi făcut. Dar acum când relele cele de acest fel nu ni le pot face, fiindcă au pus asupra noastră dumnezeiască pronie, acest fel de păzitori care și însăși trufașilor acelora desăvârșit le-au smerit sprânceana. Acum zic, când nimic asupra noastră poate turbarea papismosului, ce mai trebuie iconomie? Că iconomia are măsuri și hotare, și nu este veșnică și nehotărâtă. Pentru aceasta și Teofilact al Bulgariei zice: „cel ce face ceva după iconomie, nu chiar ca un lucru bun, face aceasta: Ci ca un lucru trebuincios la o vreme (tâlcuirea la cap 5 stih 11 către Galateni). În destul am iconomisit, zice Teologul Grigorie în lauda cea către Atanasie: „Nici (socoteala) cea străină primind-o, nici pe a noastră stricând-o, care cu adevărat ar fi rea iconomie. Așa zic și eu. Cu adevărat întrebunțau turnare, adică puțină apă pe creștetul copilului turnând. Care încă și acum pe la oarecare locuri se lucrează. Iar cei mai mulți cu o legătură de peri de porc, de trei ori aruncă puține picături de apă pe fruntea pruncului. Iar între alte locuri, precum au vestit nouă de acolo întorcându-se la noi oarecine, că puțin bumbac (care fieștecine poate ști câtă apă au ridicat bumbacul) zice, împlântându-l în apă, ung cu acela pe copil, și așa îl botează. Deci, nebotezați sunt latinii, pentru că nu fac cele trei afundări și scoateri, după apostoleasca predanisire. Pentru aceste trei afundări, cât sunt de nevoie și de neapărate, spre deplinirea Botezului, nu zicem. Cel ce pofteste, cetească, ci după toată nevoia, cetească cartea prea mult învățatului, și preaînțeleptului Evstratie Arghentios. Ci și noi la apostolescul canonul al 50-lea vom zice, câtă trebuință de acum cere. Iar dacă oarecare dintre însuși latinii și dintre cei ce cugetă latinește, ar propune cele trei chemări ale Sfintei Treimi, nu trebuie a se face că au uitat cele ce au auzit mai sus de la Sfințitul Firmilian, și de la marele Atanasie; cum că sunt adică nelucrătoare dumnezeieștile numele acelea din gura ereticilor scoțându-se. Pentru că de nu**

ar fi aceasta, negreșit ar trebui să credem, că și babornișile fac minuni, fiindcă descântă cu dumnezeieștile nume; deci când latinii, și ca niște eretici botez nu pot da, pentru că au pierdut darul cel începător desăvârșirii, și pe lângă aceasta, au răsturnat și apostolescul Botezul acelor trei afundări. Deci, zic, cei ce primesc stropirea latinilor, socotească ce au să răspundă, la stăpânirea acestui apostolesc canon, încă și la a celui după acesta adică al 47-lea! știu ce propun nenumiții apărători ai latinescului minciunobotez. Că propun că obișnuia Biserica noastră a-i primi cu ungerea Sfântului Mir pe cei ce din latini se întorceau. și că se află și oarecare rânduială tipărită, care arată în ce chip să-i primim. și către acestea chiar și cu dreptate răspundem acestea. Cum că ajunge că mărturisești, că cu Mir îi primeau; apoi, eretici sunt. Că pentru ce cu Mir dacă nu erau eretici? Deci eretici fiind mărturisiți, nu este de crezut, că dreptslăvitoarea și apostoleasca Biserica, ar fi vrut cu dinadinsul să strice apostoleștile și soborniceștile canoanele acestea, ce mai sus le-am însemnat. Ci precum se vede, și precum de cuviință este a crede, că oarecare mare iconomie au vrut să întrebuințeze pentru latini Biserica, având și pilda pravățului său, pe acel mare și Sfânt al doilea de toată lumea sobor. Că au iconomisit soborul al 2-lea precum am zis, și a primit botezul arianilor, și al macedonienilor, rea iconomie este aceasta, când printr-însa, nici pe latini putem ai întoarce, și noi călcăm scumpătatea sfințitelor canoane, și primim minciunobotezul ereticilor.” Că a iconomisi se cuvine unde nu se face călcare de lege, zice dumnezeiescul Hrisostom. Iar cum că cu iconomie s-au făcut închipuirea aceea, dintru aceasta este arătat, că până atunci răsăritenii botezau pe apusenii cei ce se întorceau. Precum o mărturisește aceasta localnicul sobor cel din Laterano Romei; Care s-a făcut la anul de la Hristos 1215 că zice acesta în canonul 4 că răsăritenii nu liturghiseau, acolo, unde mai-nainte ar fi liturghisit apusean, de nu ar fi făcut mai-nainte Apă Sfântă, spre curățire. Și apoi zice, că răsăritenii al doilea boteza pe apusenii cei ce veneau la Biserica răsăritului, adică ca pe unii ce nu aveau Botez Sfânt și apostolesc (dodecavivlion a lui Dositei foaia 8, 24). Deci, când până atunci, după mărturia a însuși vrăjmașilor, răsăritenii îi botezau, arătat este, că în urmă pentru mare iconomie au întrebuințat chipul mirului, fiindcă nu folosea slăbiciunii cei mai de pe urmă a neamului nostru, să ațâțe mai mult mânia papismosului, și cu aceasta încă, fiindcă atunci surpaseră și stricaseră toate cele rău făcute în Florența, și multă latinească mânie era pentru acestea. Drept aceea, și după ce au trecut iconomia trebuie să-și aibă locul lor amărănțimea și apostoleștile canoane.¹³⁴

Dar ce rău credea și lucra Părintele Arsenie Boca, când nici măcar iconomia cea mai extremă nu o folosea: să îi fi primit măcar cu Sfântul și Marele Mir, dar prin lepădarea de ereziile lor, ci îi considera pe latini și uniști fiind aproape Ortodocși, cu taine valide și fiind o ramură a Uneia Sfinte, Sobornicești și Apostolești Biserici.

A se vedea mai pe larg în capitolul: *Pictura eretică* – n.n. }

¹³⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 62-66.

A) DEZINFORMAREA

Și atunci, de ce a făcut acest lucru?

Părerea mea, întemeiată pe ceea ce știu despre mediul teologic românesc interbelic, în care s-a format Părintele Arsenie Boca, și chiar postbelic, este că avem de-a face cu ceea ce Pr. Anițulesei Gheorghe a numit o „dezinformare”. Imaginea lui Francisc de Assisi în întreaga lume era, până la sfârșitul secolului al XX-lea, aceea a unui „ortodox în catolicism”. Dăm în această privință un citat clasic, a Profesorului Ioan Savin, care spune că Francisc de Assisi avea o viață care „unește sărăcia materială cu totala bogăție spirituală, lepădarea de lume cu bucuria de a fi în lume, combinarea deplină a simțurilor cu gustarea frumuseților pe care le oferă natura; independența personală cea mai puternică, cu supunerea disciplinară totală; iubirea cea mai larg cuprinzătoare, cu castitatea cea mai ideală, ignoranța livrescă cea mai uluitoare, cu înțelepciunea cea mai edificatoare, ... toate trăite, gustate și realizate în acest mare mistic al Bisericii creștine”.

Această imagine a lui Francisc de Assisi este atât de răspândită încât un neoprotestant new-age interbelic îl vedea ca un chip al blândeții ce se opune radicalismului petrin, ca o formă cu totul deosebită a Catolicismul de autoritarismul comun acestuia.

Această imagine a lui Francisc de Assisi apare chiar și la sfinții închisorilor, pentru că era singura informație despre el cunoscută în epocă.

Analiza demolatoare

[un Ortodox lămurit ar spune edificatoare. Iată cum Părintele Aldea când este vorba să își apere maestrul folosește cuvinte delicate, diafane, mieroase, pentru a ne convinge că era fără vreo răutate, exact ca porumbeii, iar când aduce aminte de Sfinții ce ne apără de rătăcirea lui, folosește cuvinte dure, defăimătoare, doar – doar i-om respinge în vreun fel. cum să demoleze Sfinții pe cineva. Chiar pe bietul Francisc de Assisi îl ajută să nu fie osândit mai tare în iad prin faima care a început să bântuie chiar și printre Ortodocșii nelămuriți – n.n.]

făcută vieții lui Francisc de Assisi de către Sfântul Ignatie Briancianinov este tradusă în limba română și începe să fie cunoscută la începutul anilor '90, și astăzi fiind teologi mai în vârstă care încă nu o cunosc. Eu însumi am avut prilejul să aud în Facultatea de Teologie din București părinți profesori care laudau ortodoxia lui Francisc de Assisi sau Ulfila [sic!], dar și pe Origen! Și sunt departe, foarte departe de a fi singurele rătăciri care au circulat sau circulă în mediul teologic, un mediu foarte supus ispitelor de dreapta și de stânga.

Fără a judeca pe nimeni, și cu atât mai mult fără a osândi pe nimeni, putem ușor să vedem că Părintele Arsenie Boca a fost în această privință, ca să-l cităm pe Pr. Anițulesei Gheorghe, dezinformat.

A știut – greșit, dar așa a știut – că Ulfila și Francisc au fost ortodocși din afara Ortodoxiei oficiale.

[Iată cum Părintele Mihai-Andrei ca să-și apere favoritul începe să îl acuze din ce în ce mai mult, trăgând în aceste acuzații și profesorii de teologie, și generația interbelică, și mărturisitorii din temnițele comuniste (uitând că ei nu sunt propuși la canonizare, iar dacă ar fi prima condiție este Ortodoxia neîndoielnică), ba acuzându-l de duritate demolatoare și pe Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov.

Problema pusă în cauză nu este dacă Francisc de Assisi poate fi considerat de un Sfânt autentic că este Sfânt, ceea ce ar fi un caz particular. Ci tocmai credința de temelie, dogma generală, fără excepții, că nici un eretic, cât de multe fapte bune ar avea, nu se poate mântui fără a se converti prin credință și Sfintele Taine la Ortodoxie. Cine nu cunoaște aceasta și nu o propovăduiește ca atare nu poate îndeplini condiția de bază pentru a fi propus la canonizare și anume Ortodoxia neîndoielnică.

Aceasta înseamnă că ignoranța Părintelui Arsenie Boca în legătură cu Ortodoxia nu este una minoră, fără importanță, ce ar conține în ea doar posibilitatea (excepțională și absurdă) ca un om (care nici măcar nu se poate mântui fiindcă este eretic), să devie chiar Sfânt, fără a se converti la Ortodoxie. Grava necunoaștere a Părintele Arsenie Boca este în legătură cu o problemă fundamentală de credință, pe care chiar și un copil Ortodox ar trebui să o cunoască, cu atât mai mult un îndrumător de suflete cum se dorea sfinția sa. Fără de această cunoaștere

nu poate fi vorba de Ortodoxie neîndoielnică, ci de necunoaștere elementară a propriei credințe, credință nelămurită sau îndoielnică, ba chiar erezie neîndoielnică, toate păcate ce nu pot face parte dintr-un model de sfințenie Ortodox, cum se vrea a fi Părintele Arsenie Boca.

Părintele Arsenie Boca cunoștea că nici un eretic nu se poate mântui în afara Sfintei Biserici, de aceea nu vom încerca în acest studiu să demonstrăm aceasta. Problema sfinției sale, cea gravă, erezia pe care o credea era că toți romano-catolicii și greco-catolicii nu sunteretici, ci au botez valid, de aici provenind și concluzia mincinoasă că minciunosfinții lor pot să fie nu numai mântuiți, ba chiar și Sfinți. Aceasta nu este o eroare minoră, legată de excepția personalității cuiva aparte, ci o întreagă mentalitate care i-a schimbat sfinției sale și multor ucenici ai lui întreaga viață, după cum s-a văzut mai sus.

Cei care nu se întăresc în dreapta credință (în cunoașterea realității că fără Sfântul Botez Ortodox nu ne putem mântui), nu se pot mântui nici ei, ci chiar se osândesc după Sfânta Evanghelie:

Mar 16:16 Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi. Ioan 3:5 Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez, Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie, 7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema! 9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema! 10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos. 11 Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om; 12 Pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.

Lăsând aceasta, deci, la o parte, să vedem acum ce mari lacune a avut Părintele Arsenie Boca, dacă teoria dezinformării (construită cu atâta trudă de Părintele Mihai-Andrei Aldea, citând un cuvânt al Părintelui Gheorghe Anițulesei) stă în picioare. Iată la ce concluzii logice ne duce ea:

- Părintele Arsenie Boca și-a format credința după Ioan Savin și profesorii rătăciți care nu cunosc dreapta credință, ci consideră că Francisc de Assisi, Ulfila și Origen ar fi Ortodocși. Aceasta înseamnă că i-a crezut fiindcă avea ceva în comun cu ei, tindea să creadă în ei, fiindcă și sfinția sa, de fapt, provenea din uniați și îi conveneau astfel de concluzii. Nu numai atât dar ne apare o evidentă lipsă de discernământ și cunoaștere autentic Ortodoxe, care să îi fi spus ce poate primi ca adevăr și ce nu de la alții. Acest lucru este vizibil și din lecturile dăunătoare pe care le-a făcut și din scrierile sale în care propovăduia erezii ca și cum ar fi cea mai curată Ortodoxie, dorindu-se a fi mentor al multora și considerându-se model de trăire și gândire pentru toți preoții Ortodocși;
- Părintelui Arsenie Boca Dumnezeu nu i-a descoperit nu numai că Francisc de Assisi nu este Sfânt, dar nici măcar că romano și greco-catolicii sunt eretici. Aceasta înseamnă că ori sfinția sa nu se preocupa de aflarea voinței lui Dumnezeu și de credința adevărată, ori că Dumnezeu nu l-a învrednicit vreodată de vreun răspuns (din cauza părerii de sine, neascultării de duhovnici și lecturilor din religiile superioare). Concluzia: Părintele Arsenie Boca este un profet mincinos, nu un proroc al lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost prorocul lui Dumnezeu nu se poate să nu-i fi descoperit un lucru atât de esențial pentru mântuirea sfinției sale;
- Părintele Arsenie Boca, care a pictat la așezământul de la Drăgănescu numai în urma unor vedenii (după cum mărturisește chiar el însuși împreună cu ucenicii), a avut vedenii mincinoase, deci demonice, care îi prezentau un eretic a fi Sfânt, pentru a-l înșela pe el și prin el, prin canonizare, și pe noi (a se vedea capitolele: *Vădirea sursei vedeniilor; Erminia eretică despre Sfintele Icoane*);
- Părintele Arsenie Boca nu a cercetat scrierile Ortodoxe autentice pentru a-și forma credința, ci s-a luat după zvonuri și păreri. Nu era nevoie să fie tâlcuită cartea „*Despre Înșelare*” a Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov. Avea la dispoziție Viețile Sfinților, Pidalionul Sfântului Nicodim Aghioritul (o carte care, pe atunci, se ținea în altar, lângă Sfânta Evanghelie, atât de importantă era considerată de către preoții cu adevărat Ortodocși), din care am citat foarte limpede mai sus. Faptul că sfinția sa nu citea/nu credea/nu aplica învățăturile din acele cărți, îi arată superficialitate/necredință/trândăvie sub pretext misionar. Deci, nu

poate fi model de sfințenie. Este foarte posibil să fi avut la dispoziție și enciclica sinodală Ortodoxă din 1848, care vorbește foarte limpede de aceste probleme.

B) DEFORMAREA

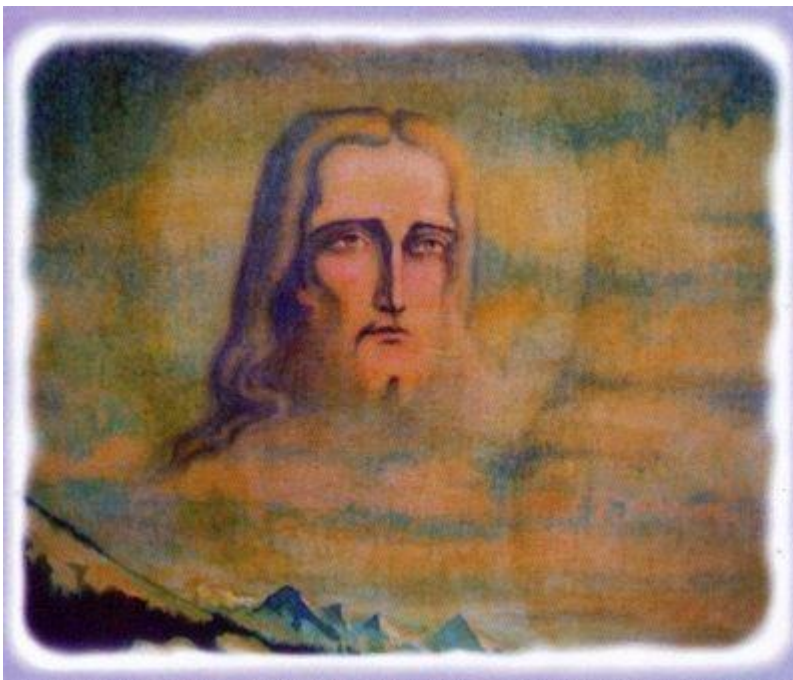
Acum este momentul să redăm acele mărturii că pictarea ereticilor Francisc de Assisi și Ulfila a fost făcută nu în urma dezinformării, ci datorită informării/deformării demonice:

In cadrul Sfintei Liturghii, după ce ne-am împartășit, a vorbit și IPS Mitropolitul nostru, dr. Laurentiu Streza, care l-a cunoscut pe Parintele Arsenie Boca și mergea la el când Parintele picta. Și l-a întrebat: "Parinte, de ce ai pictat așa pe Maica Domnului sau pe Mântuitorul?" Și Parintele a răspuns: "Mie așa mi s-a arătat Maica Domnului, așa l-am văzut pe Mântuitorul și eu îi pictez așa cum i-am văzut eu". Acestea au fost lucruri adevărate care s-au petrecut, sigur, pentru cei care cred. Cu cei care nu cred trebuie să mai avem răbdare ca să creadă și ei într-o zi.¹³⁵

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să ștergă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să ștergă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.¹³⁶

Pictor de icoane și de suflete

- *L-am cunoscut ca fiind și pictor. încă de când era la Sâmbăta de Sus l-am rugat să-*

mi facă o icoană cu Mântuitorul. Mutându-se la Schitul Maicilor, m-am dus acolo și mi-a arătat un album cu mai multe tipuri de icoane. Nu am găsit nici una potrivită și atunci Părintele a spus: „... O să ți-L pictez așa cum L-am văzut eu”. Când am mers după icoană cu sora mea Maria Streza, Părintele mi-a spus: „Cu timpul, această icoană o să fie un bun de valoare” [= smerenie? – n.n.]

La întoarcere, cu motocicleta, ne-a prins o ploaie torențială în Predeal. Dar, pe unde treceam noi (cu

icoana) șoseaua era uscată, și în stânga și dreapta plouă! S-a petrecut o minune!

[umbrelă de la draci... ca să canonizeze asemănarea Părintelui Arsenie Boca cu poporul Făgărășenilor lui – n.n.]

În icoană, în partea de jos, apar și Munții Făgărașului (cu Fereastra Mare și Fereastra Mică). Așa L-a văzut Părintele Arsenie pe Mântuitorul, când se afla la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (n. .1 pictura este cea de pe coperta cărții). (Streza Nicolae, 83 ani)

• *După ce ne-a dat binecuvântarea pentru cununie, Părintele Arsenie ne-a dat o icoană pictată de sfinția sa spunându-ne că va fi apărătoare casei noastre. (Cismaș Eugenia, 78 ani, Făgăraș) •*

• *La înmormântare a vorbit Părintele Bunescu. Părintele a pus că s-a făcut o pictură la Drăgănescu nu după cărți, cum se pictează normal, ci după cum a văzut Părintele Arsenie. Așa a pictat. Pictura Părintelui Arsenie este un unicat pe glob, nicăieri mi există asemenea pictură.*

¹³⁵ <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/despre-parintele-arsenie-boca-marturii-la-prislop-70514.html>>, sâmbătă, 12 decembrie 2015.

¹³⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

[cu adevărat. Nu am văzut nicăieri ceva mai de prost gust și mai dăunător, având ca agravare că este pus în numele Ortodoxiei și sfințeniei – n.n.]

Pe toți, și pe sfinți și pe Maica Domnului, i-a pictat după cum i-a văzut! Și toate scenele de acolo sunt pictate după cum le-a văzut!

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni.

[ideea preexistenței sufletului, independentă de părinți, asociată cu mândria că e un ales care blagoslovește locul pe care îl atinge și ocupă. Însă noi considerăm că este o ispită și o primejdie pentru țară, însă îi mulțumim lui Hristos că a îngăduit să fie la noi, ca să ne lămurim asupra subtilităților și adâncimii înșelării ce poate apărea și în Ortodoxie – n.n.]

Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii.

[din păcate în inimile oamenilor a pictat credința cea strâmbă, antihristică de pe pereții Drăgănescului – n.n.] *Și a reușit! (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)*

[...]

• *A spus un părinte când s-a dus acolo, la Drăgănescu: „Părinte, ce frumos ați pictat pe Mântuitorul!” și i-a zis: „L-am pictat cum L-am văzut”. Haina Mântuitorului era ca un abur, adică albă, dar și albul era un alb transparent.*

[dar tocmai acest abur, arată că era un duh ce se prefăcea că este Hristos, nu însuși El: *Luc 24:36 Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. 37 Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. 38 Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? 39 Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. 40 Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. – n.n.]*

(Ierod. Ieronim Coldea)

• *La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu... m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa. După un anumit timp. Părintele a venit în biserică și am purtat o discuție despre pictură, pe care a făcut-o inspirat din Biblie și Sfânta Tradiție.*

[după cum am văzut, le-a pictat din Biblia și Tradiția răstălmăcite după propriile păreri, care contrazic Sfânta Scriptură și Sfânta Predanie. Chiar studiul picturii de la Drăgănescu este un exemplu concludent, dacă am cercetat vreodată iconografia autentic Ortodoxă, după Sfânta Scriptură și după Sfânta Tradiție. Se vede și în câte locuri încalcă Biblia – n.n.]

Părintele mi-a spus că i-a plăcut mult fizica și matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut chiar dacă nu a renunțat încă la ideea de a zbura (Prof. C.F.)¹³⁷

[și acesta este un indiciu al stării căzute, lipsite de har, a Părintelui Arsenie Boca. Ne mai arată că nu a avut adevărate vedenii, deci și pictura sfinției sale este rătăcită. Căci dacă L-ar fi văzut cu adevărat pe Domnul, nu ar mai fi fost interesat nici de matematică, nici de fizică, nici de aviație, nici să se urce pe frânghii, ca să arate la toți ce forță are sfinția sa. Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

Sufletul trăiește mult pe pământ și iubește frumusețea pământului; iubește cerul și soarele, iubește grădinile frumoase, marea și râurile, pădurile și câmpiile; iubește sufletul și muzica și toate aceste lucruri pământești desfătează sufletul. Dar când cunoaște pe Domnul nostru Iisus Hristos, atunci nu mai vrea să vadă nimic pământesc.

Am văzut împărați ai pământului în slava lor și am prețuit acest lucru, dar când sufletul cunoaște pe Domnul, atunci va socoti puțin lucru toată slava împăraților; sufletul tânjește atunci neîncetat după Domnul și, nesăturat, ziua și noaptea, dorește să vadă pe Cel Nevăzut, să pipăie pe Cel Nepipăit.

Dacă sufletul tău îl cunoaște, Duhul Sfânt îți va da să înțelegi cum învață El sufletul să cunoască pe Domnul și ce dulce e în aceasta. [...]

Când sufletul vede pe Domnul, cât de blând și smerit este, atunci se smerește și pe sine însuși până la sfârșit și nu mai dorește nimic cum dorește smerenia lui Hristos; și cât timp va trăi sufletul pe pământ, nu va înceta să dorească și să caute această smerenie neînțeleasă pe care n-o poate uita. [...]

¹³⁷ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28

Dar Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt, și cel ce în mândria sa vrea să cunoască pe Făcătorul cu mintea sa, acela e orb și nebun.

Cu mintea noastră nu putem cunoaște nici măcar cum s-a făcut soarele; și atunci când cerem lui Dumnezeu să ne spună cum s-a făcut soarele, primim în suflet acest răspuns limpede: „Smereste-te și vei cunoaște nu numai soarele, ci și pe Făcătorul lui”.

Dar când sufletul cunoaște pe Domnul, el uită de bucurie soarele și întreaga zidire și lasă grija pentru cunoașterea pământească.

Dumnezeu își descoperă tainele Sale sufletului smerit. [...]

Fraților, în împărăția cerurilor sfinții văd slava lui Dumnezeu, noi însă să ne smerim și Domnul ne va iubi și ne va da pe pământ tot ce e de folos pentru suflet și trup, și ne va descoperi toate tainele.

Oamenii s-au alipit cu sufletul lor de agonisirea bunurilor pământești și au pierdut iubirea lui Dumnezeu, de aceea nu este pace pe pământ. Mulți vor să cunoască, de pildă, cum s-a alcătuit soarele, dar uită să cunoască pe Dumnezeu. Domnul însă nu ne-a vorbit despre soare, ci ne-a descoperit despre Tatăl și împărăția cerurilor. El a spus că în împărăția Tatălui Său dreptii vor străluci ca soarele [Mt 13, 43]; și Scriptura spune că Domnul va fi Lumina în rai [Ap 21, 23; 22, 5] și Lumina Domnului va fi în sufletul, în mintea și în trupul sfinților.

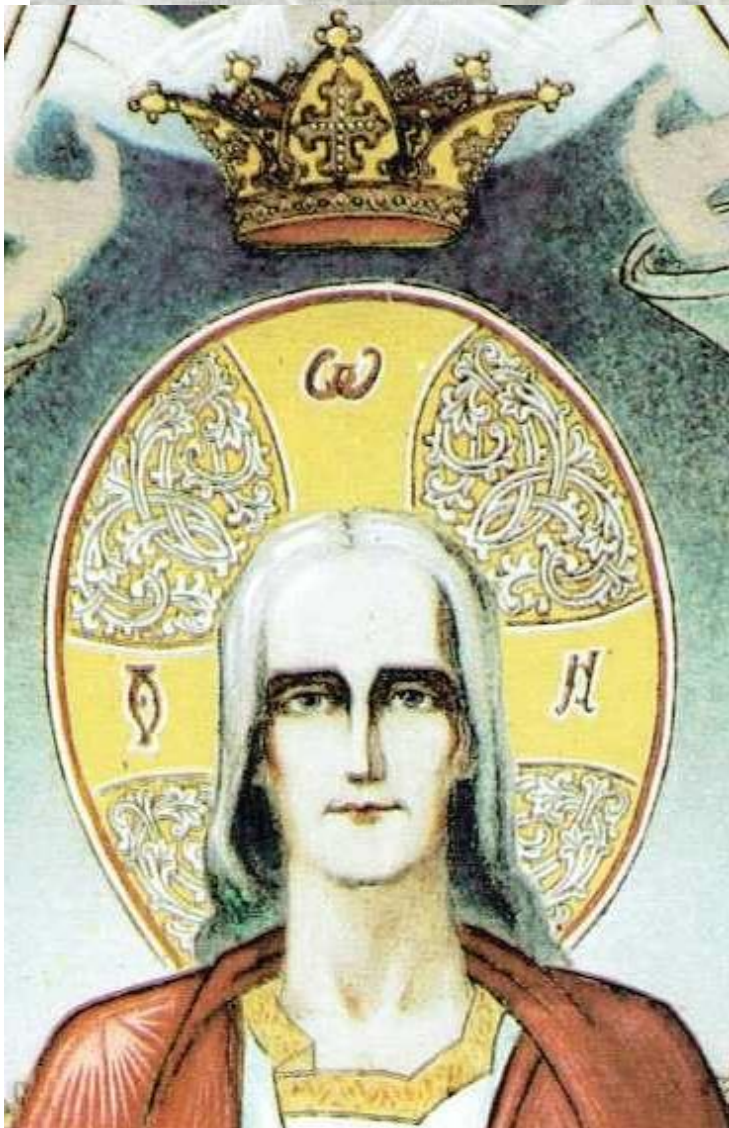
Trăim pe pământ și nu-L vedem pe Dumnezeu și nu-L putem vedea. Dar dacă Duhul Sfânt vine în sufletul nostru, atunci îl vedem pe Dumnezeu așa cum L-a văzut Sfântul Arhidiacon Ștefan. Prin Duhul Sfânt, sufletul și mintea recunosc îndată că acesta este Domnul. Așa a recunoscut prin Duhul Sfânt Sfântul Simeon pe Domnul în micul prunc [adus la templu]; tot așa a recunoscut pe Domnul prin Duhul Sfânt și Sfântul Ioan Botezătorul și a trimis poporul la El. Dar, fără Duhul Sfânt, nimeni nu poate cunoaște pe Dumnezeu, nici ști cât de mult ne iubește. Și, deși citim că El ne-a iubit și a pățimit din iubire pentru noi, noi ne gândim la aceste lucruri cu mintea, fără a înțelege și cu sufletul nostru, așa cum se cuvine această iubire a lui Hristos; dar, atunci când ne învață Duhul Sfânt, înțelegem în chip limpede și simțit această iubire și ne facem asemenea Domnului.¹³⁸

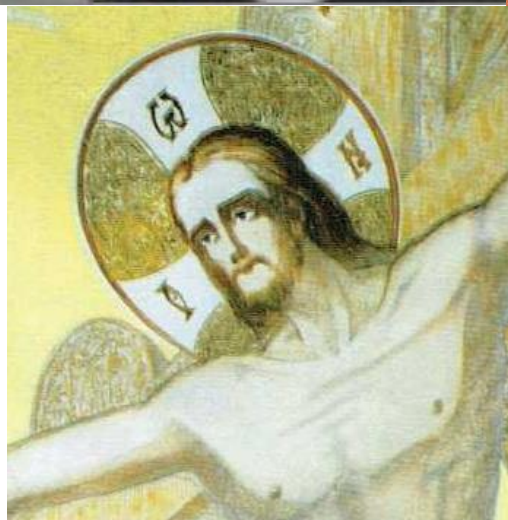
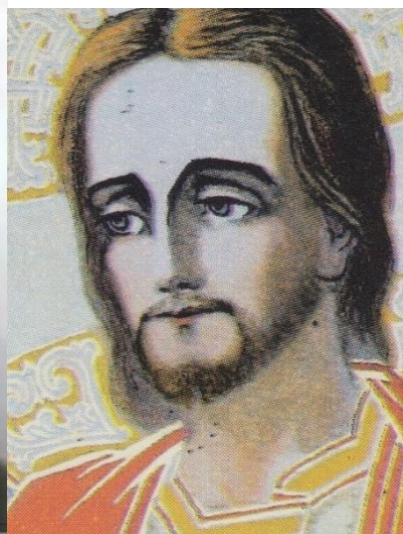
Vedeți că neasemănarea cu Hristos a picturilor de la Drăgănescu, arată că Părintele Arsenie Boca nu L-a văzut în realitate, fiindcă sfinția sa picta ce a văzut, iar tablourile lui nu seamănă cu Hristos, deci nu L-a văzut pe El. Toate Sfintele Icoane canonice, de la începutul Sfintei Biserici, prin aceasta se disting de tablourile religioase. Ele seamănă între ele, având reprezentată aceeași Persoană, același chip, cu toate că prezintă atâtea diferențe de tehnică, epocă, gust și stil. Sunt ca aceeași Sfânta Scriptură dar scrisă cu caractere (fonturi) diferite. Tablourile religioase, însă, reprezintă diferite persoane sau indivizi, care nu seamănă între ei, dar căroră li se spune cu obrăznicie și prin uzurpare Hristos, iar uneori reprezintă pe pictorul ce le-a făcut, fiind numite, în acel caz, autoportrete religioase. Se aseamănă cu romanele religioase, în care autorul inventează tot felul de întâmplări legate de Hristos, uneori și scene din viața proprie.

După cum observați, Părintele Arsenie Boca nu a pictat de fapt Sfinte Icoane, ci autoportrete multiplicat pe diferite teme, purtând numele diferitor sfinți sau a pictat tablouri religioase cu Maica Zamfira și cu rudele ei. Dacă credem norul de mărturie din toate clasele de ucenici, că le-a pictat după vedenii, aceasta arată și că vedeniile precuvioșiei sale erau de la dracii amăgitori ce cultivă dragostea de sine până la obsesie și nebunie. Dar aceasta nu hrănește inima și, atunci, Părintele Arsenie Boca căuta să se mai relaxeze din tensiunea minții prin matematică, fizică și aviație. Este firesc dacă sfinția sa căuta să se apropie de Dumnezeu prin cunoașterea minții căzute sau cunoașterea trupească (și nu prin smerenie și harul Sfântului Duh) să aibă astfel de pasiuni, astfel de vedenii și astfel de roade (A se vedea capitolele: *Pictura antihristică, Grozăvii neasemănate*).

¹³⁸ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 6, 7, 9, 19-21.

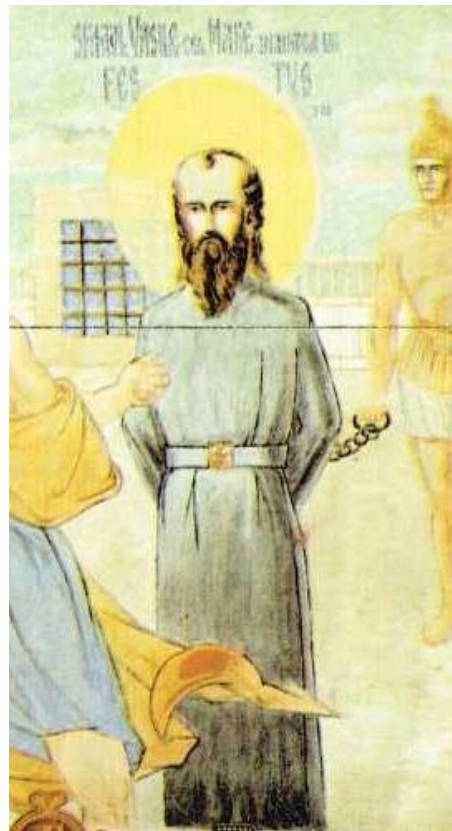
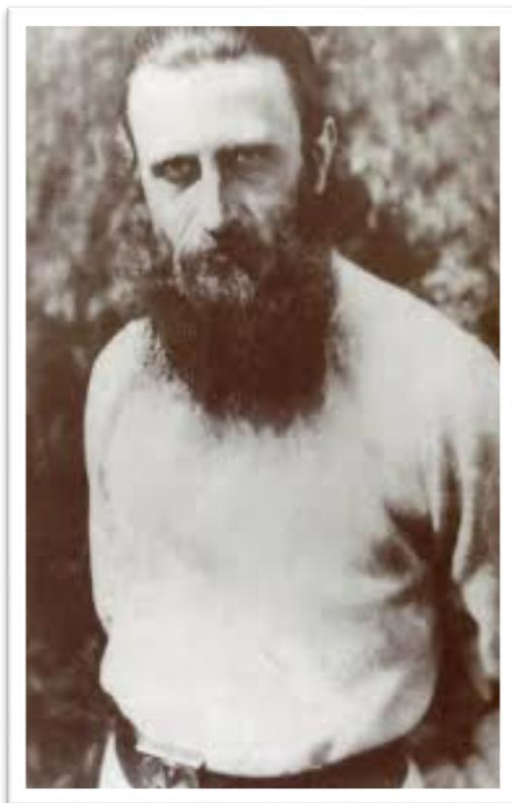
Autoportretele religioase ale Părintelui Arsenie Boca, un antihrist modern, cinstit ca Sfânt.

Înainte de moartea ÎPS sa ȋGherasim Arhiepiscopul Râmnicului, ca rod al experienței duhovnicești de aproape 100 de ani, la cei care îl vizitau (pentru a-și cere iertare și rămas bun),

le zicea, arătând o carte pe coperta căreia era fotografia din dreapta de chiar imediat mai sus: „Cum pot să-l cinstească oamenii pe Părintele Arsenie Boca, socotindu-l Sfânt? Sfinții, dovedind experiența lor neclătinată în ascultare și urmarea de toată viața, cu răbdare, a lucrării Sfintei Biserici, apar cu părul și barba albe, iar acesta cum să fie Sfânt, așa necopt? Și uitați-vă și la privirea lui: nu are o așezare smerită, cum o are orice Sfânt”¹³⁹

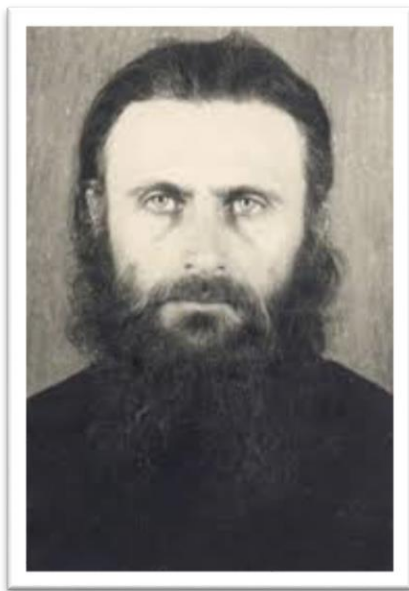

Poate și despre fotografia din stânga de chiar imediat mai sus, dar și despre celelalte, spunea ÎPS †Pimen următoarele cuvinte:

În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe Înaltpreasfințitul †Pimen prin curte și-l întreb: „Înaltpreasfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca? “ Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci? “. I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...]I-am spus: Nu cumva, Înaltpreasfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Îmi spune: „Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”. Înaltpreasfințitul spune că atunci când era la Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului †Pimen.¹⁴⁰

¹³⁹ Redată de un Preot profesor doctor în Teologie de la București, care, din smerenie, nu a vrut să-și descopere numele, dorind în același timp să nu se implice în această dezbinare a Sfintei Biserici ce se face în legătură cu Părintele Arsenie Boca, la presiunea mass-mediei.

¹⁴⁰ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

După cum se vede și în cazul Maicii Domnului (capitolul: *Madone anti Maica Domnului*) chipurile hristoșilor mincinoși din pictura de la Drăgănescu nu seamănă nici între ele, nici cu chipul Mântuitorului. Atunci când seamănă cu cineva este vorba de autoportretele Părintelui Arsenie Boca, care surprind toate fotografiile pe care le avem cu sfinția sa, la diferite vârste. Practic, așezământul de la Drăgănescu, este un album de familie, desfășurat pe pereți, cu fotografiile sfinției sale și a familiei Maicii Zamfira. Nu știm cum a arătat familia preacuvioșiei sale ca să vedem dacă nu cumva i-a pictat și pe ei. Sfinția sa și ucenicii lui insistă pe ideea că tot ce a pictat a fost prin descoperire de sus. Este posibil și aceasta, să fie o descoperire de sus, de la vameșii văzduhului:

Efe 6:12 Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.

Însă descoperirile Părintelui Arsenie Boca nu au cum să fie de sus de la *Ioan 3:31 Cel ce vine de sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ pământesc este și de pe pământ găiește. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor.*, fiindcă Acela este Hristos, Care și-a imprimat fața pe mahrama regelui Avgar, pe a Veronicăi și a lăsat prin Sfinții Apostoli Bisericii Sale, comoara de neprețuit a Chipului Său care nu se schimbă, fiind Dumnezeu – Om, iar nu duh nălucitor și schimbător.

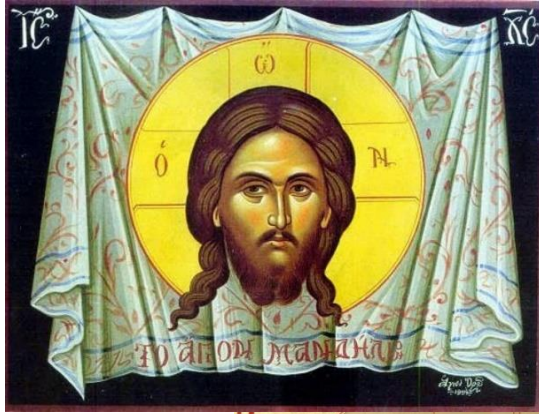
Domnul nostru Iisus Hristos, Care este Adevărul, nu are cum să mintă arătând Părintelui Arsenie Boca alt chip să picteze, decât Chipul Său real.

Ioan 14:6 Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.

Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

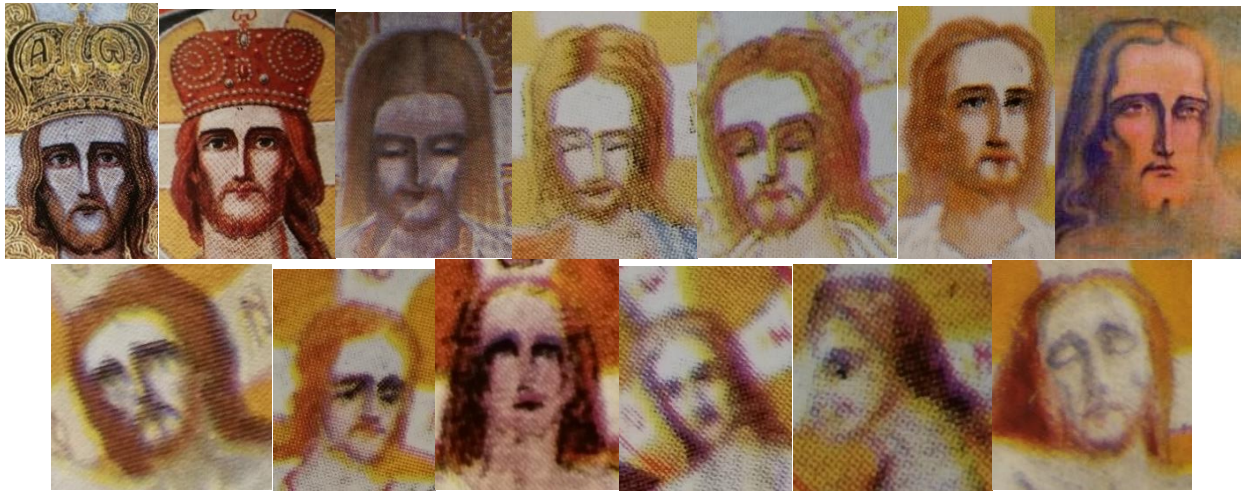
Dacă singura Cale de a merge la Dumnezeu Tatăl este Hristos, și așa este, atunci singura icoană care duce prin închinare la Hristos, ca El să ne ducă la Tatăl, este chipul pe care L-a avut în realitate. Este imposibil să fi lăsat atâția oameni să se rătăcească până acum, iar acum să ne arate nouă că adevăratul Său chip este fața Părintelui Arsenie Boca.

Iată cum arăta Domnul nostru Iisus Hristos:

Vedeți că nu seamănă cu nici unul din hristoșii mincinoși pictați de Părintele Arsenie Boca?

Dar nici ei nu seamănă între ei... deși ne-am străduit să îi grupăm după teme și asemănări. Ne apar în fața minții două explicații: ori i-au apărut draci diferiți, care nu prea seamănă între ei, ori același duh necurat a făcut fețe-fețe jubilând că poate să înșele (printr-un ieromonah Ortodox căzut) România cea cuminte (singura țară din lume Apostolică de la rădăcini). Diavolii nu au statornicie în năluciri, schimbându-și aspectul de fiecare dată, și de multe ori chiar și în cadrul aceleiași arătări.

Singurul cu adevărat statornic este Dumnezeu și, prin El, așa devin cei uniți cu El.

Vom citi cum este descrisă înfățișarea Mântuitorului de către Erminia Ortodoxă, bazându-se atât pe descrierile contemporanilor (deși unii dușmani ai Sfintei Predanii hulesc astăzi că aceste mărturii nu ar fi veridice, tot la fel cum pun în discuție diferite fragmente din Sfinții Părinți și din Biblie) cât și pe Sfintele Icoane transmise de la Sfinții Apostoli. Înfățișarea lor s-a păstrat cu frică și cutremur, asemenea Sfintelor Scripturi, pentru a nu fi modificată, măsluită sau pierdută, deși au trecut valuri înspăimântătoare de luptători împotriva chipului Mântuitorului.

Astăzi ceata cea întunecată a teologilor întunericului, nu se mulțumește doar să hulească Sfintele Icoane, nici să le scoată din viața publică (răutăți evidente), ci a trecut la atacul mai viclan (vrând să deturneze de la închinare chiar pe cei aleși) prin inventarea tablourilor religioase. Satana dorește ca omul să fie derutat, să nu mai știe cum arată Dumnezeu – Cuvântul întrupat și, așa, fie să se închine la actorii pictați de eretici (deci la antihriști), fie să ajungă să creadă că nu S-a putut păstra Chipul Său sau că nu are vreo importanță sau că Hristos este un personaj mitologic sau că Adevărul este relativ. Ținta mai îndepărtată este ca prin toate mijloacele și să fie convins pe latura văzului să devină ecumenist.

Din păcate, Părintele Arsenie Boca și-a adus contribuția sa importantă la acest curent. El însă nu este nou. A început să atace pe Ortodocși de când au primit influențe din apusul căzut în Renașterea păgânismului.

Iată o suferință de acest fel, prin care a trecut un Ortodox evlavios și mâna de ajutor pe care a întins-o Hristos, ca să ne scape pe toți de această înșelare în privința Chipului Său (rătăcire care este o pregătire diavolească a oamenilor pentru a primi vedenii cu ei sau a-l primi și a i se închina lui antihrist ca și cum ar fi Hristos).

Un creștin, deznădăjduit și nedumerit de atâtea înfățișări ale lui Hristos, care nu seamănă una cu alta, (pe care a început a le vedea prin biserici de când s-a trecut de la pictura canonică la mângălirea după imaginația autorului sau după cine știe ce modele de oameni căzuți), a strigat din toată inima: „Cum arătai Tu Hristoase al meu, când trăiai pe pământ, să mă pot închina Ție, să-Ți pot săruta adevărata Ta Icoană?! Să știu pe Cine să iubesc?! Eu nu cred că ești o himeră, nici că ai mai multe fețe și nici că-ți schimbi înfățișarea ca dracii și zeii păgâni! Te rog, ajută-mă, că nu vreau să mă ador un dumnezeu străin!”.

Noaptea a auzit un glas: „Du-te la Sfânta Mănăstire Ivron, la dreapta intrării din stânga a

Bisericii principale și ai să mă vezi pictat exact așa cum am fost Eu pe pământ.” Vedeți? Nu i-a arătat în vedenie, deși putea. Domnul nostru Iisus Hristos L-a trimis la Sfintele Icoane ca să ne învățăm că numai din adevăratele Sfinte Icoane putem ști cu adevărat cum este Dumnezeu și că ne sfințim prin ele ochii și prin simțirea inteligibilă și mintea prin asemănarea Lui și a sfinților. Ca astfel să ne ferim de asemănarea oamenilor cu etichetă de sfinți, pentru a nu ne închina nici la Dumnezeu străin, nici lui antihrist, adică înlocuitor de Hristos, nici anti sfinților, înlocuitori de sfinți.

Sfânta Icoană a Domnului de la Sfânta Mănăstire Ivron, la dreapta intrării din stânga a Bisericii principale. Auzind minunea ei, am dorit, din țară, să o fotografiez, pentru a vedea toată lumea că, Hristos, are chipul exact așa cum este pictat în Sfintele Icoane Ortodoxe, iar nu după imaginația vătămată de patimi a pictorilor, ca în tablourile religioase provenite din Occident și ca în cazul picturilor de la Drăgănescu.

Nu seamănă nici cu unul, nici cu altul, nici cu vreun antihrist pictat de Părintele Arsenie Boca și celebrii maeștri apuseni, cum nu seamănă nici cu vreunul din kitsch-urile care ne inundă, numite generic de Pidalion *Grozăvii neasemănate*.

Să privim acum asemănarea chipului Mântuitorului cu Sfintele Icoane Ortodoxe:

Deși pictate în secole, stiluri și tehnici diferite, se vede că este vorba de aceeași persoană: Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, căruia să-I fie slava în veci. Amin!

Iată și un text pe care, dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost un ieromonah Ortodox, adică dornic de cunoașterea Dreptei Credințe, ar fi trebuit să îl cunoască, fiind publicat pe vremea lui. Dacă nu îl putea procura, precis avea cine să îl învețe esența mesajului său, care este o cunoștință elementară, necesară oricărui Ortodox care vrea să se mântuiască: romano și greco-catolicii sunt eretici în afara Sfintei Biserici, deci nu se pot mântui. Faptul că nu l-a cunoscut arată că s-a aruncat în oceanul misiunii neformat în Dreapta – Credință.

Prin faptul că Părintele Arsenie Boca credea că nu ar fi eretici, arată o altă lacună gravă din pregătirea sfinției sale: nu știa ce înseamnă a fi eretic. Probabil că, și din acest motiv, s-a jucat de atâtea ori cu focul în scris și pictură, propovăduind atâtea erezii și riscându-și cu nonșalanță mântuirea.

EPISTOLA ENCICLICĂ, CĂTRE ORTODOCȘII CEI DE PRETUTINDENA, A BISERICII CELEI UNA, SFÂNTĂ, SOBORNICEASCĂ ȘI APOSTOLEASCĂ

A celor patru Patriarhi ai Răsăritului, la anul 1848 de la Hristos.

Răspuns la Epistola Papei Pius al IX-lea, Către Răsăriteni.

Tuturor celor de pretutindena, în Duhul Sfânt iubiți și doriți frați ai noștri, sfințiților Arhieriei, preacucernicului cler din jurul lor, și tuturor ortodocșilor, fii adevărați ai Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, frățească îmbrățișare în Duhul Sfânt, și toate cele bune și de mântuire de la Dumnezeu.

Trebuia ca evanghelică propovăduire, sfântă și dumnezeiască, a răscumpărării noastre, de către toți așa neschimbată să se vestească, și în veci așa curată să se creadă, precum au descoperit-o dumnezeieștilor și sfinților săi Ucenici Mântuitorul nostru, Care pentru aceasta s'a deșertat pe sine, chip de rob luând (Filip. 2, 7), pogorându-se din sânurile părintești și dumnezeiești; și, iarăși, mereu la fel precum aceia, făcându-se martori văzători și auzitori, ca niște trâmbițe puternice în toată lumea au răsunat-o – căci în tot pământul a ieșit vestirea lor, și la marginile lumii graiurile lor (Ps. 18, 4; Rom. 10, 18); și, în sfârșit, așa neatinsă, cum de obște ne-au învățat-o atâția și atât de mari de Dumnezeu purtători Părinți ai Bisericii Sobornicești, cei de la marginile pământului, care aceleași graiuri le-au repetat, și până la noi în Sinoade și fiecare în parte au învățat. Ci precum odinioară în Eden începătorul răutății, vrăjmașul cel înțelegător al mântuirii oamenilor, luând cu viclenie chip de sfetnic folositor, l-a făcut pe om călcător poruncii celei dumnezeiește încunoștiințate, tot astfel, amăgind pe mulți din când în când și în Edenul cel înțelegător, Biserica lui Dumnezeu, și unelte ale sale pe aceștia făcând, amestecând veninul ereziei în izvoarele cele limpezi ale învățaturii ortodoxe, adapă pe mulți nevinovați care viețuiesc fără pază, neluând seama la cele ce s'au auzit (Evr. 2, 1) și cele vestite de Părinții lor (A Doua Lege 32, 7) potrivit Evangheliei și pururea la fel cu Dascălii cei de mai înainte; și socotind neîndestulător spre mântuirea lor sufletească cuvântul cel grăit și scris al Domnului și mărturisirea Bisericii celei de totdeauna, urmăresc nelegiuire nouă și înnoiri, ca la îmbrăcăminte, și desfășoară în toate chipurile învățătura evanghelică cea de ei stricată.

2. De aici dar ereziile cele mult sfâșiate și îngrozitoare, cu care Biserica Sobornicească, primind chiar din scutecele ei toată armarea lui Dumnezeu, și apucând și sabia Duhului, care este graiul lui Dumnezeu (Efes. 6, 13...17), nevoită a fost să se războiască, și împotriva tuturor a biruit până azi, și va birui în toți vecii, după toată lupta mai strălucită și mai puternică arătându-se.

3. Ci din aceste erezii, unele au și pierit cu totul, altele se duc, altele s'au veștejit, altele și înfloresc mai mult ori mai puțin, fiind în putere până în vremea întoarcerii lor la Credință, altele iarăși răsar, ca să-și meargă drumul lor de la naștere până la pieire; că jalnice cugetări și născociri fiind, de oameni jalnici, trăsnite cu anatema celor Șapte Sinoade a toată lumea, ca și ei se nimicesc, chiar de ar mai ține o mie de ani. Numai ortodoxia Bisericii Sobornicești și Apostolești, cea însuflețită de Cuvântul cel Viu al lui Dumnezeu, ea dăinuie veșnic, după nemincinoasa făgăduința Domnului: porțile iadului nu o vor birui pe dânsa (Mat. 16, 18); adică gurile necinstitorilor și ereticilor (după cum ne tâlcuiesc dumnezeieștii Părinți), oricât de cutezătoare, oricât de uimitoare, nu vor birui dreapta învățătură cea liniștită și fără zarvă. Dar oare ce este căci calea necinstitorilor sporește (Ierem. 12, 1)? Cum de se fălesc cei necredincioși și se ridică precum cedrii Libanului (Ps. 36, 35), tulburând slujirea cea liniștită

a lui Dumnezeu? Pricina acestui lucru este nespusă, și Biserica, măcar că se și roagă zilnic ca să lipsească de la ea boldul acesta, acest înger al satanei, aude de la Domnul totdeauna: Destul este ție harul meu, că puterea mea în neputință se săvârșește (2 Cor. 12, 9). Deci cu dulceață se va lăuda mai mult în neputințele sale, ca să locuiască în ea puterea lui Hristos (2 Cor. 12, 9), și cei lămurii să se facă arătați (1 Cor. 11, 19).

4. Între aceste erezii răspândite, pentru judecăți pe care Dumnezeu le știe, pe o mare parte a pământului, a fost cândva arianismul, iar astăzi este și Papistășia, dar și aceasta (ca și acela, care a pierit cu totul), deși este în putere acum, nu va birui până în sfârșit, ci va trece și se va doborî, și în cer va răsună glas mare: Doborâtu-s'a (Apoc. 12, 10).

5. Părerea cea nouă, cum că „Duhul Sfânt de la Tatăl și de la Fiul purcede”, este potrivnică lămuririi hotărâtoare a Domnului nostru, dată cu dinadinsul pentru aceasta (Ioan 15, 26): care de la Tatăl purcede, și potrivnică mărturisirii întregii Biserici Sobornicești, după cum este încredințată de cele Șapte Sinoade a toată lumea, rostind: care de la Tatăl purcede (Crez):

i. Fiindcă înlătură singurimea cauzei celei Una și felurimea obârșirii Persoanelor dumnezeiești ale Fericitei Treimi, amândouă acestea mărturisite în Evanghelie.

ii. Fiindcă aduce legături felurite și neasemenea între ipostasurile cele de aceeași putere și de aceeași slujire vrednice, cât și contopirea ori amestecarea lor.

iii. Fiindcă arată ca fiind, așa-zicând, nedesăvârșită, ba chiar întunecoasă și greu de priceput mărturisirea de până atunci a Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească.

iv. Fiindcă lovește pe Sfinții Părinți de la Sinodul Întâi a toată lumea de la Niceea și de la Sinodul al Doilea a toată lumea de la Constantinopol, cum că adică ar fi teologhisit nedesăvârșit despre Fiul și Sfântul Duh, și ar fi trecut sub tăcere însușirea deosebită a fiecăreia dintre cele două Persoane ale Dumnezeirii, măcar că era de trebuință a fi lămurite toate însușirile lor dumnezeiești împotriva arienilor și makedonienilor.

v. Fiindcă batjocorește pe Părinții Sinodului al treilea, al patrulea, al cincilea, al șaselea și al șaptelea a toată lumea, care au vestit în lume desăvârșit și întreg dumnezeiescul Crez, încât și cu înfricoșate afurisenii și cu pedepse nedezlegate au oprit orice adaos sau scădere sau schimbare sau mutare, fie și cu o virgulă, și lor înșiși, și oricărui altora; ca și cum ar trebui a fi îndreptat și adăugit, și prin urmare toată învățătura teologhicească a Părinților Sobornicești ar fi de schimbat, descoperindu-se parcă noi însușiri tuturor celor trei Persoane ale Fericitei Treimi.

vi. Fiindcă s'a strecurat la început în Bisericile Apusului ca un lup în piele de oaie, adică nu cu însemnare de purcedere, după înțelesul grecesc al Evangheliei și din Crez, ci cu însemnarea de trimitere, cum se apăra Papa Martin față de Maxim Mărturisitorul și cum deslușea Anastasie Bibliotecarul lui Ioan al VIII-lea.

vii. Fiindcă arată o neînchipuită îndrăzneală, lucrând fără împluternicire, și cu silnicie măsluiește Crezul însuși, care este moștenire de obște a Creștinătății.

viii. Fiindcă a adus atâtea tulburări în Biserica cea liniștită a lui Dumnezeu și a dezbinat neamurile.

ix. Fiindcă a fost veștejită pe față de la prima sa înfățișare, de către doi Papi de veșnică pomenire, Leon al III-lea și Ioan al VIII-lea care, acesta din urmă, în epistola către sfântul Fotie, a pus în rând cu Iuda pe cei care au băgat-o întâi în dumnezeiescul Crez.

x. Fiindcă a fost osândită de multe sfinte Sinoade ale celor patru Patriarhi ai Răsăritului.

xi. Fiindcă a fost lovită cu afurisenie, ca o înnoire și adăugire a Crezului, la Soborul al optulea a toată lumea, adunat la Constantinopol pentru împăcarea Bisericilor Răsăritene și Apusene.

xii. Fiindcă odată intrată în Bisericile din Apus, fie a odrăslit roade de rușine, fie a atras după sine curând și alte înnoiri, cele mai multe potrivnice poruncilor Mântuitorului nostru celor hotărât scrise în Evanghelie, și ținute până la intrarea ei în Bisericile în care s'a furișat, precum: stropire în loc de botez, oprirea Sfântului Potir mirenilor, ridicarea uneia și aceleiași pâini frânte, dar folosirea de ostii, azimă în loc de pâine, lăsarea din Liturghii a binecuvântării, a dumnezeieștii Chemări a Preasfântului Duh celui care sfințește slujirea, și părăsirea vechilor rânduieli apostolice ale Bisericii Sobornicești, oprind de pildă ungerea cu sfântul Mir și împărtășirea cu Preacuratele Taine a pruncilor botezați; necăsătorirea preoților, infailibilitatea Papei și socotirea lui ca vicar al lui Hristos, și celelalte, înlăturând astfel tot tipul vechi apostolic aproape al tuturor Tainelor și al întregii învățături, pe care-l

ținea vechea sfântă și ortodoxă Biserică a Romei, pe atunci mădular preacinstit al Sfintei Biserici Sobornicești și Apostolice.

xiii. Fiindcă i-a împins pe teologii Apusului, apărătorii săi, neavând ei nici un temei în Scriptură ori la Părinți pentru a da chip plăcut greșitelor învățături înșiruite, nu numai la răstălmăcirea Scripturilor, cum nu vedem la nici unul din Părinții Sfintei Biserici Sobornicești, dar și la măsluirea scrierilor sfinte și neatinse ale dumnezeieștilor Părinți, atât răsăriteni cât și apuseni.

xiv. Fiindcă s'a ivit ca un lucru străin, nemaiauzit și hulitor, chiar pentru celelalte obști creștinești bine cunoscute, care, mai înainte de ivirea sa, pentru alte drepte pricini au fost înlăturate din Staulul sobornicesc.

xv. Fiindcă încă nu a putut fi apărată câtuși de puțin din Scripturi sau măcar în chip rațional de la Părinți, cu toată osârdia și osteneala apărătorilor ei, în nici una din învinuirile înșiruite. O asemenea părere poartă toate însemnele învățaturii greșite ivite din firea și în însușirile ei. Ci orice învățătură greșită care atinge cugetarea Sobornicească cu privire la Fericita Treime și la obârșiile dumnezeiești, și chiar fînțarea Preasfântului Duh, este și se numește erezie, și cei care cugetă astfel, eretici, după hotărârea celui între sfinți Damasie, Papă al Romei: „De va avea cineva dreaptă socotință pentru Tatăl și Fiul, dar nu pentru Sfântul Duh, eretic este” (Mărturisirea credinței sobornicești trimisă de Papă Episcopului Tesalonicului). De aceea, Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, mergând pe urmele sfinților Părinți, atât răsăriteni cât și apuseni, a mărturisit odinioară către părinții noștri, și iarăși mărturisește astăzi în sinod, că noua părere mai sus arătată, cum că Duhul Sfânt de la Tatăl și de la Fiul purcede, este în sine erezie, iar cei care o urmează, oricare ar fi ei, eretici sunt, potrivit cu sus-numita hotărâre sobornică a Preasfântului Papă Damasie, iar sinoadele lor eretice, și orice părtășie duhovnicească în slujire a ortodocșilor fii ai Bisericii Sobornicești cu unii ca aceia neîngăduită, după cum întărește și Canonul al șaptelea de la Sinodul al Treilea a toată lumea.

6. Această erezie, care a împreunat cu sine și multă mulțime de înnoiri, precum s'a arătat, s'a făcut cunoscută prin jumătatea veacului al șaptelea, la început și tăinuindu-se, și încă felurite însemnări având în ținuturile apusene ale Europei, până ce cu încetul, furișându-se vreme de patru sau cinci veacuri, a covârșit vechea Ortodoxie a acelor părți prin nepăsarea Păstorilor de atunci, și cu sprijinul Domnitorilor, ducând la rătăcire puțin câte puțin nu numai Bisericile pe atunci încă drept-slăvitoare ale Spaniei, dar și pe cele germanice, galice și italiene, a căror ortodoxie se vestea odinioară în toată lumea, și cu care adeseori se sfătuiau dumnezeieștii noștri Părinți Atanasie și Vasile cel până la cer strălucitor, și a căroră împreună bună-înțelegere și lucrare cu noi până la Sinodul al Șaptelea a toată lumea a păzit nevătămată învățătura Bisericii Sobornicești și Apostolești. Dar în urmă, prin zavistia urătorului de bine, înnoirile privitoare la teologhisirea cea sănătoasă și ortodoxă a Preasfântului Duh – a cărui hulire nu se va ierta oamenilor nici în veacul de acum, nici în cel ce va să fie, după spusa Domnului (Matei 12, 31-32) – și prin înnoirile privitoare la dumnezeieștile Taine, și mai ales la Taina cea de-lume-mântuitoare a Botezului, ca și a dumnezeieștii Împărtășanii și a Preoției, ca niște făpturi îngrozitoare una după alta urmând, au pus stăpânire și peste însăși Roma cea veche; de unde, luând întărire în Biserică, au primit, spre a se deosebi, și numele de Papistășie. Căci măcar că la început unii dintre episcopii ei, numiți și Papi, s'au rostit în chip sobornicesc împotriva înnoirii, precum Leon al III-lea și Ioan al VIII-lea, așa cum am mai spus, veștejind-o pe față în toată lumea, unul prin acele table de argint, iar celălalt prin epistola sa către sfântul Fotie la Sinodul al Optulea a toată lumea și prin cea către Sfindopolcrie[1] prin mâna lui Metodie, episcopul Moraviei – cei mai mulți dintre urmașii lor, momiți de privilegiile potrivnice soborniciei, ce decurgeau pentru dânșii din erezie în apăsarea Bisericilor lui Dumnezeu, și găsind în ele mult folos lumesc și „câștig mult”, închipuind o cârmuire monarhică în Biserica cea Sobornicească și o singură-stăpânire al darurilor Sfântului Duh, nu numai că au schimbat după voie credința cea veche, despărțindu-se prin arătatele înnoiri de vechea și primita ocârmuire creștinească, ci s'au silit prin nelegiuite uneltiri, cum ne încredințează istoria cea adevărată, ca să momească de la Ortodoxie la apostazia lor și celelalte patru Patriarhii, și astfel să robească voilor și poruncilor oamenilor Biserica cea Sobornicească.

7. Cei de fericită pomenire Înaintași și Părinți ai noștri de atunci, întru împreună-osteneală și sfățuire, văzând călcată în picioare evanghelică învățătură strămoșească, și veșmântul cel de sus țesut al Mântuitorului nostru sfășiat de nelegiuite mâini, mișcați de pârintească și

frățească dragoste au plâns pierderea atâtor creștini pentru care a murit Hristos, lucrând cu multă osârdie și iubitoare străduință, și în sinoade și îndeosebi, pentru ca, izbăvind învățătura drept-slăvitoare a sfintei Biserici Sobornicești, să coasă împreună la loc, de vor putea, ceea ce s'a sfâșiat; și ca doctori încercați au chibzuit laolaltă pentru mântuirea mădularului suferind, îndurând multe supărări și dispreț și prigoniri, numai ca să nu se despartă în bucăți trupul lui Hristos, numai ca să nu se calce în picioare hotărârile dumnezeieștilor și preacinstitelor Sinoade. Dar istoria cea nemincinoasă ne-a încredințat de neînduplecata stăruință apuseană în rătăcire. Acești bărbați de fericită amintire au dovedit cu adevărat în această privință adevărul vorbelor celui întru sfinți Părintelui nostru Vasile, cel până la cer strălucitor, când zicea, din cercare, despre episcopii Apusului, și îndeosebi despre Papa: Care nu cunosc adevărul, nici suferă să-l învețe, certându-se cu cei care vor să le vestească adevărul, înșiși întărindu-se în erezia lor (Epistola către Eusebie al Samosatei). Și astfel, cunoscând neîndreptarea lor după întâia și a doua certare frățească, lăsându-i în pace și ocolindu-i, i-au lăsat la mintea lor cea îndărătnică (căci mai bun este războiul, decât pacea care desparte de Dumnezeu, cum a zis cel între sfinți Părintele nostru Grigorie despre arieni). De atunci nu s'a mai aflat nici un fel de părtășie duhovnicească între noi și ei; căci aceia cu mâinile lor au adâncit prăpastia dintre ei și Ortodoxie.

8. Dar pentru aceasta Papistășia nu a încetat a tulbura Biserica cea liniștită a lui Dumnezeu, ci trimițând pretutindenea așa-numiți propovăduitori, neguțători de suflete, înconjură uscatul și marea ca să facă un prozelit, să înșele pe vreunul dintre ortodocși, să strice învățătura Domnului nostru, să măsluiască prin adaos dumnezeiescul Crez al sfintei noastre Credințe, să arate de prisos Botezul cel lăsat de Dumnezeu, nefolositoare împărtășirea cu Paharul Legământului, și câte altele nenumărate, însuflate de dracul înnoirii atotîndrăznitorilor scolastici din Veacurile de Mijloc și Episcopilor Romei celei vechi, care au cutezat toate pentru iubirea de stăpânire. Fericii noștri înaintași și părinți, în evlavia lor, deși încercați și prigonți în multe feluri și în multe chipuri, dinăuntru și dinafară, pe față și în ascuns de către Papistășie, încrezându-se în Domnul, au izbutit a izbăvi și a ne învăța și pe noi această neprețuită moștenire a părinților noștri, pe care și noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, o vom trece ca pe o comoară de mult preț generațiilor ce vor veni, până la sfârșitul veacului. Dar nu încetează până astăzi, și nu vor înceta pentru aceasta Papiștii, a lovi după obiceiul lor Ortodoxia, care le este zilnică muștrare vie înaintea ochilor, ca unor lepădați de credința lor cea strămoșească. De ar fi dat Dumnezeu să îndrepte ei acele loviri împotriva ereziei care a năvălit asupra Apusului și a pus stăpânire pe el! Cine se îndoiește că, dacă osârdia lor în nimicirea Ortodoxiei s'ar fi întrebuițat cumva în nimicirea ereziei și a înnoirilor, după sfaturile cele lui Dumnezeu plăcute ale lui Leon al III-lea și Ioan al VIII-lea, cei din urmă Papi ortodocși de fericită pomenire, de mult nu ar mai fi rămas nici urmă din ea pe lume, și am putea acum să spunem același, după făgăduința apostolică! Dar osârdia urmașilor lor nu a fost în apărarea Credinței Ortodoxe, precum osârdia vrednicului de pomenire Leon al III-lea, acum între cei fericți.

9. Într'o oarecare măsură silniciile personale ale Papilor din urmă încetaseră, și nu mai erau decât cele ale propovăduitorilor lor; de curând însă Papa Pius al IX-lea, care a primit episcopatul Romei la 1847, a dat la 6 Ianuarie acest an o Epistola Enciclică Către Răsăriteni, având douăsprezece file în talmăcirea grecească, pe care trimișii săi au răspândit-o ca pe o molimă venită din afară înăuntrul Turmei noastre Ortodoxe. În această Enciclică el se adresează acelor ce în felurite vremuri și în felurite obști creștinești au apostaziat și au trecut la Papistășie, fiindu-i deci prielnici, dar se îndreaptă cu dinadinsul și către ortodocși, fie direct, fie nenumindu-i; și pomenind pe dumnezeieștii și sfinții noștri Părinți (fila 3, r. 14-18; fila 4, r. 19; fila 9, r. 6; și filele 17 și 23), îi defaimă în chip vădit pe aceștia, cât și pe noi, moștenitorii și urmașii lor: pe ei ca ascultând, zice-se, de poruncile papistășești și de hotărârile venite de la Papi, ca de la arbitrii Bisericii Sobornicești; iar pe noi ca pe niște neascultători de pildele acelor și, prin urmare, defăimându-ne față de Turma noastră cea de Dumnezeu încredințată, ca pe niște despărțiți de Părinții noștri și nepurtători de grijă pentru datoriile noastre cele sfinte și pentru mântuirea sufletească a fiilor noștri duhovnicești. Și hrăpind ca pe o moșie a sa Biserica cea Sobornicească a lui Hristos, fiindcă ține, precum se laudă, Scaunul episcopal al Fericitului Petru, voiește să amăgească astfel pe cei mai simpli cu apostazia de la Ortodoxie, alegând drept temei al oricărei învățături teologhicești aceste

cuvinte cu totul de mirare (fila 10, r. 29): „nici că se află vreo pricină să vă împotriviți întoarcerii la adevărata Biserică și la părtășia cu acest sfânt Scaun al nostru.”

10. Neîndoielnic, oricare din frații și fiii noștri în Hristos, care cu evlavie a fost crescut și învățat, cu băgare de seamă și cu înțelepciunea cea dată lui de Dumnezeu citind, va socoti că și vorbele celui de acum Episcop al Romei, ca și ale schismaticilor săi înaintași, nu sunt vorbe de pace, cum zice (fila 7, r. 8), și de bunăvoire, ci cuvinte de amăgire și vicleșug, țintind însuși a se mări pe sine, după obiceiul înaintașilor lui cei potrivnici soborniciei. De aceea și suntem încredințați că, așa cum nu s’au înșelat până azi, ortodocșii nu se vor înșela nici de acum înainte; căci adevărat este cuvântul Domnului nostru (Ioan 10, 5): După cel străin nu merg, ci fug de la dânsul, că nu cunosc glasul străinilor.

11. Cu toate acestea, am socotit ca pe a noastră părintească și frățească trebuință, și ca pe o sfântă datorie, să vă întărim prin cea de față încunoștiințare în Ortodoxia care din strămoși o țineți, și să arătăm totodată în treacăt netemeinicia cugetelor Episcopului Romei, lucru care în chip vădit el însuși îl cunoaște. Căci nu cu mărturisirea sa apostolică își împodobeste Scaunul, ci de la Scaunul Apostolic se silește a-și temeli stăpânirea, iar de la stăpânire mărturisirea sa. Dar adevărul stă chiar dimpotrivă. Nu numai că Scaunul Romei se socotește a fi fost cinstit de către Fericitului Petru doar din predanie, dar nici Scaunul domnesc al Fericitului Petru mărturisit de Sfânta Scriptură, adică Antiohia, a cărei Biserică este de aceea mărturisită de Sfântul Vasile (Epist. 48 către Atanasie cel Mare) ca fiind „cea mai însemnată între toate Bisericile din lume”, ba încă mai mult, Sinodul al Doilea a toată lumea, scriind către un Sinod al Apusenilor (preacinstiților și cucernicilor frați și împreună-slujitori Damasie, Ambrozie, Britton, Valerian și ceilalți) mărturisește, zicând: „Biserica cea preaveche și întru adevăr Apostolească a Antiohiei Siriei, în care pentru întâia dată s’a întrebuițat cinstitul nume al creștinilor”, nici aceasta, zicem, Biserica Apostolească a Antiohiei, nu a avut vreodată dreptul de a nu fi judecată cu Sfânta Scriptură și cu hotărârile sobornicești, măcar că este una care într’adevăr se poate mândri cu Scaunul lui Petru. Dar ce zicem? Însuși Fericitul Petru în persoană a fost judecat înaintea tuturor după adevărul Evangheliei (Galat. 2, 14) și a fost aflat, după mărturia Scripturii, vinovat și nu drept umblând. Ce trebuie dar a crede pentru cei care se laudă și se semețesc numai cu ținerea Scaunului său, așa de mareș în ochii lor? Ba încă marele Vasile, cel până la cer strălucitor, a toată lumea dascăl al Ortodoxiei în Biserica cea Sobornicească, la care și episcopii Romei sunt nevoiți a ne trimite (fila 8, r. 31), lămurit și deslușit ne-a arătat mai sus ce prețuire se cade a avea pentru judecățile nepătrunsului Vatican: Care, zice el, nu cunosc adevărul, nici suferă să-l învețe, certându-se cu cei care vor să le vestească adevărul, înșiși întărindu-se în erezia lor. Astfel că înșiși acei sfinți Părinți ai noștri, pe care admirându-i pe drept, ca pe niște luminători și învățători chiar ai Apusului, ni-i înșiruie Sanctitatea Sa, și ne sfătuiește (fila 8) să urmăm lor, ne învață să nu judecăm Ortodoxia după sfântul Scaun, ci Scaunul însuși și pe cel de pe Scaun să-l judecăm după dumnezeieștile Scripturi și hotărârile și rânduielile Sinoadelor, și după Credința cea propovăduită, adică după Ortodoxia învățaturii celei de totdeauna. Așa au judecat și au osândit în Sinod Părinții noștri și pe Honorie, Papă al Romei, și pe Dioscur, Papă al Alexandriei, și pe Makedonie și Nestorie, Patriarhi ai Constantinopolelui, și pe Petru Gnafevs, Patriarhul Antiohiei, și pe ceilalți. Căci dacă și urâciunea pustiirii a șezut în locul cel sfânt, după mărturia Scripturilor (Daniil 9, 27; Mat. 24, 15), de ce nu și înnoirea și erezia pe Scaun Sfânt? Și de aici se arată dintr-o privire zădărnicia și slăbiciunea și a celorlalte strădării (fila 8, r. 9, 11, 14) în folosul puterii tiranicești a Episcopului Romei. Căci dacă Biserica lui Hristos nu s’ar fi întemeiat pe piatra cea neclătinată a mărturisirii lui Petru: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu (Mat. 16, 16) (care era răspunsul de obște din partea Apostolilor, întrebați: Dar voi cine-mi ziceți că sunt? – Mat. 16, 15, cum tâlcuiesc nouă dumnezeieștii Părinți răsăriteni și apuseni), pe șubredă temelie s’ar fi întemeiat chiar însuși pe Chifa, darmite pe Papa, care după ce s’a făcut stăpân pe cheile Împărăției Cerurilor, le-a chivernisit așa precum bine se vedește din istorie. Dar și însemnarea întreitului Paște oile mele, dumnezeieștii noștri Părinți cu un glas învață că nu era un privilegiu al Fericitului Petru asupra celorlalți Apostoli, și cu atât mai puțin al urmașilor lui, ci simplă reșezare a lui în apostolatul din care căzuse prin întreita lepădare. Dumnezeiescul Petru însuși se arată a primi astfel înțelesul întreitei întrebări a Domnului Mă iubești? și mai mult, și decât aceștia (Ioan 21, 16). Căci aducându-și aminte de cuvintele: Dacă toți se vor sminti întru tine, eu niciodată

nu mă voi sminti (Mat. 26, 33), s'a mâhnit căci a zis lui a treia oară: Mă iubești? Dar urmașii lui iau zicerea în chip prielnic, în înțelesul cel foarte plăcut lor.

12. Dar, zice Sanctitatea Sa (fila 8, r. 12), Domnul a spus lui Petru (Luca 22, 32): Eu m'am rugat pentru tine, ca să nu piară credința ta; și tu oarecând întorcându-te, întărește pe frații tăi. Rugăciunea Domnului nostru s'a făcut pentru cuvântul că satana încercase să tulbure credința tuturor Ucenicilor, dar Domnul i-a îngădui numai pentru Petru, și aceasta mai cu seamă pentru că grăise cuvinte de iubire de sine și se îndreptătea pe sine mai presus de ceilalți (Mat. 26, 33): Dacă toți se vor sminti întru tine, eu niciodată nu mă voi sminti. Dar această îngăduință a fost trecătoare. A început a se blestema și a se jura că: Nu știu pe omul acesta. Iată cât de slabă este firea omenească lăsată în voia ei. Duhul este osârduitor, dar trupul neputincios (Mat. 26, 41). Trecătoare, am zis, pentru ca, venindu-și iarăși în sine, prin întoarcerea în pocăință, să întărească și mai mult pe frații săi în Acela pentru Care ei nici și-au călcat jurământul, nici s'au lepădat. O, înțelepte judecăți ale lui Dumnezeu! Cât de dumnezeiască și tainică a fost cea din urmă noapte pe pământ a Mântuitorului nostru! Ci credem că Cina cea sfântă se săvârșește și astăzi în fiecare zi – aceasta faceți întru pomenirea mea (Luca 22, 19). Și de câte ori veți mânca pâinea aceasta, și veți bea paharul acesta, moartea Domnului vestiți până când va veni (1 Cor. 11, 26). Dragostea frățească, cea cu atâta grijă poruncită nouă de către Învățătorul nostru de obște, zicând: Întru aceasta vor cunoaște toți că ai mei ucenici sunteți, de veți avea dragoste între voi (Ioan 13, 35), al căreia zăpis și pecete Papii le-au sfâșiat primii, apărând și primind eretice înnoiri, potrivnice celor binevestite nouă și întărite de către Dascălii și Părinții noștri de obște, însăși această dragoste, zicem, lucrează și astăzi cu tărie în sufletul popoarelor creștine și îndeosebi al celor ce le cârmuiesc. Căci mărturisim cu tărie în fața lui Dumnezeu și a oamenilor că rugăciunea Mântuitorului nostru (fila 7, r. 43) către Dumnezeu și Tatăl Său pentru dragostea de obște și unirea creștinilor în Una Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, în care și credem, ca să fie una, precum noi una suntem (Ioan 17, 22), lucrează și în noi nu mai puțin decât în Sanctitatea Sa, și aici dorința și osârdia noastră frățească întâlnesc pe ale Sanctității Sale, cu această singură deosebire, că în noi lucrează sub cuvânt de a se păstra întreg și neatins dumnezeiescul Crez cel neprihănit și desăvârșit al Credinței Creștinești, după glăsuirea evanghelică și hotărârile celor Șapte Sfinte Sinoade a toată lumea, și după învățătura Bisericii Sobornicești celei de totdeauna; iar în Sanctitatea Sa, pentru sprijinirea și întărirea stăpânirii și dregătoriei celor care șed pe Scaunul Apostolic și a noii lor învățături. Iată în scurt capitolul întregii deosebiri și neînțelegeri dintre noi și aceia, și zidul cel din mijloc al despărțirii, care nădăjduim ca, prin împreună-lucrarea vestitei înțelepciuni a Sanctității Sale, se va ridica din mijloc în zilele noastre, după cum ne-a făgăduit Dumnezeu (Ioan 10, 16): Și alte oi am, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea mi se cade a le aduce, și glasul meu vor auzi (Care de la Tatăl purcede). Fie spusă acum și cea de-a treia. Căci de socotim, după cuvintele Sanctității Sale, că rugăciunea Domnului nostru pentru Petru, care avea să se lepede și să-și calce jurământul, ar fi rămas legată și unită cu Scaunul lui Petru, și că ar trece în putere către cei ce șed în timp pe el, deși, cum s'a spus mai sus, nu avem nici un temei spre a ne întări în această părere (după cum aflăm din pilda Fericitului Petru însuși, din Scriptură, încă și după pogorârea Sfântului Duh), ne încredințăm totuși din cuvintele Domnului nostru că va veni vremea când această dumnezeiască rugăciune, cea pentru lepădarea lui Petru, ca să nu piară până în sfârșit credința lui, va lucra și asupra vreunuia dintre urmașii Scaunului său, care va și plânge cu amar precum acela, și întorcându-se oarecând, ne va întări și mai mult pe noi, frații lui, în Mărturisirea Ortodoxă care din strămoși o ținem. Și dea Dumnezeu ca acest adevărat urmaș al lui Petru să fie Sanctitatea Sa! Și ce oare ne împiedică să adăugăm la această umilă rugămintă a noastră și curatul nostru Sfat din inimă în numele Sfintei Biserici Sobornicești? Nu îndrăznim a zice, cum face Sanctitatea Sa (fila 10, l. 22), ca lucrurile să se facă „fără nici o zăbavă”, ci zicem fără grabă, cu multă chibzuință, și încă, de va fi trebuință, cu sfatul Episcopilor, Teologilor și Dascălilor celor mai înțelepți, mai evlavioși, mai iubitori de adevăr și nepărtinitori, de care destui au astăzi, după dumnezeiasca iconomie, toate neamurile din Apus.

13. Zice Sanctitatea Sa că Episcopul de Lugdunum, Sfântul Irineu, scrie în lauda Bisericii Romane: Toată Biserica, adică credincioșii de pretutindenea, sunt îndatorați a se duce către această Biserică, din pricina întâietății ei, Biserică în care s'a ținut întru totul de către credincioșii de pretutindenea predania ce vine de la Apostoli. Deși acest sfânt zice cu totul

altceva decât cred cei de la Vatican, le lăsăm înțelesul și tâlcuirea cea după bunul lor plac și zicem: Cine tăgăduiește că vechea Biserică Romană era Apostolică și Ortodoxă? Ci nimeni între noi nu va pregeta a o numi și pildă de Ortodoxie. Încă vom și adăugi, spre mai marea ei laudă, și locul de la istoricul Sozomen (Ist. Bis. III, 12) pe care Sanctitatea Sa l-a trecut cu vederea, pentru chipul în care, până la un timp, a putut a-și păzi Ortodoxia ce-i lăudăm: „Căci îndeobște Biserica cea din tot Apusul, curat cârmuindu-se de dogmele Părinților, a fost ferită de ceartă și de rătăcirile ei”. Oare cine dintre Părinți sau dintre noi înșine ar fi tăgăduit întâietatea ei canonică în înșiruirea Ierarhiei, atâta vreme cât s'a cârmuit curat de dogmele Părinților, ținându-se de limpedea rânduială a Scripturii și a Sfințelor Sinoade? Acum însă nu mai aflăm păstrată în ea nici dogma Fericitei Treimi, după Crezul dumnezeieștilor Părinți adunați întâi la Niceea și al doilea la Constantinopol, care l-au mărturisit și întărit celelalte cinci Sinoade a toată lumea, și sub atâtea afurisenii i-au pus pe cei ce l-ar schimba fie și cu o cirtă, ca pe unii ce s'ar face nimicitorii lui; nici aflăm forma cea apostolească a dumnezeiescului Botez, nici Chemarea Duhului celui de taină săvârșitor asupra sfințelor, ci vedem în ea și dumnezeiescul Pahar socotit – să nu fie! – ca o băutură de prisos, și altele multe, necunoscute nu doar sfinților noștri Părinți, care au fost totdeauna sobornicesc și negreșelnic canon și dreptar al Ortodoxiei, precum și Sanctitatea Sa învață, cinstind adevărul (Fila 6), dar și vechilor sfinți Părinți ai Apusului. Dar încă și această întâietate, pentru care se luptă acum din toate puterile Sanctitatea Sa, precum au făcut și înaintașii săi, s'a preschimbat dintr'un semn frățesc și privilegiu ierarhic, în stăpânească hegemonie. Ce trebuie dar să credem despre predaniile ei nescrise, dacă cele scrise au suferit așa prefacere și schimbare în rău? Sau cine este atât de îndrăzneț și de încrezător în vrednicia Scaunului Apostolic, încât să cuteze a zice că de ar trăi din nou cel întru sfinți Părintele nostru Irineu și ar vedea-o astăzi ruptă de vechea și cea dintru început învățatură apostolească în atâtea dintre cele mai de căpetenie și sobornicești hotărâri ale Creștinătății, nu s'ar împotrivi el cel dintâi la înnoirile și la cele de sine așezăminte ale Bisericii Romane celei pe drept lăudate atunci, ca una ce se cârmuiește curat de dogmele Părinților? Dacă ar vedea, de pildă, cum Biserica Romană nu numai că înlătură din canonul ei liturgic, după însuflarea scolasticilor, străvechea și apostolica chemare a Duhului celui de taină Sfințitor, și că strămbă slujba în chip vrednic de plâns în partea ei cea mai de căpetenie, dar și sârguiește cu îndărătnicie ca să o scoată și din Liturgia celorlalte Obști Creștinești – cu defăimare grăind Sanctitatea Sa despre aceasta, în chip așa de nevrednic de Scaunul Apostolic cu care se laudă, că „s'a strecurat după schismă” (fila 11, r. 11) – câte n'ar zice despre această înnoire dumnezeiescul Părinte? El care ne încredințează (Cartea a IV-a, cap. 34) că „pâinea cea din pământ, primind și poftirea lui Dumnezeu, nu mai este pâinea de obște” ș.c.l., înțelegând prin „poftire” (ekklhsiV) chemarea (epiklhsiV). Faptul că Irineu crede că prin ea se săvârșește Taina Jertfei este însemnat în chip deosebit chiar și de către Franciscus Feu-Ardentius, din cinul călugărilor papistași ziși Minorități, care la 1639 a scos scrierile sfântului cu scoli, și care zice (Cartea I, cap. 18, fila 114) că Irineu învață „că pâinea și Paharul amestecat, prin cuvintele chemării se fac adevăratul Trup și Sânge al lui Hristos”. Iar de ar auzi despre vicariatul și dreptul de eretocrit[2] a Papei, câte nu ar zice el, care și pentru o mică și aproape neînsemnată pricină pentru prăznuirea Paștilor (Eusebie, Ist. Bis. V, 26), s'a împotrivit cu așa cutezare și biruință silniciei Papei Victor în Biserica cea slobodă a lui Hristos? Astfel că chiar martorul adus de Sanctitatea Sa pentru întâietatea Bisericii Romane arată că vrednicia ei nu este una stăpânească, și nici de plângere, cum n'a avut-o vreodată nici însuși Fericitul Petru, ci un privilegiu frățesc în Biserica Sobornicească și o cinstire arătată Papilor pentru faima și întâietatea Cetății. Tot așa și Sinodul al IV-lea a toată lumea – pentru a păstra înșiruirea rangurilor Biseriilor, cea canonică așezată de Sinodu al III-lea a toată lumea (Can. 8), urmând Sinodului al II-lea a toată lumea (Can. 3), care și el urma celui Dintâi (Can. 6), ce numea obiceiul dreptul de eretocrit al Papii peste Apus – a arătat în acest chip temeiul acesteia: „Părinții după dreptate i-au dat întâietatea de cinstire (ta Presbeia), pentru că Cetatea aceea era cetate împărătească” (Can. 28), nespunând nimic despre singura stăpânire a Papei asupra apostoliei lui Petru, și încă mai puțin despre vicariatul Episcopilor Romei și despre Păstoria universală. Iar o asemenea tăcere adâncă asupra unor așa de mari privilegii – și nu numai aceasta, ci și temeiul arătat al întâietății, adică nu Paște oile mele, nici Pe această piatră voi zidi Biserica mea, ci numai vechiul obicei și însușirea de Cetate Împărătească, și acestea nu de la Domnul, ci de la Părinți – va părea, suntem încredințați, lucru greu de înțeles Sanctității

Sale, care cugetă altfel despre întâietatea sa (fila 8, r. 16), cu-atât mai mult cu cât el însuși, cum vom vedea, ține în mare cinste sus-zisa mărturie a Sinodului al IV-lea a toată lumea, ce crede a fi prielnic Scaunului său, și cu cât Sfântul Grigorie Dialogul, numit și cel Mare (Cartea I, Ep. 25), obișnuia a le numi pe aceste patru [Sinoade a toată lumea] ca fiind cele patru Evanghelii și piatră cu patru fețe, pe care s'a zidit Biserica Sobornicească.

14. *Zice Sanctitatea Sa (fila 10, r. 12) că certându-se Corinteni, au făcut arătare către Clement, Papă al Romei, care judecând pricina, le-a scris, iar ei așa de mult au îmbrățișat hotărârea lui, încât o citeau și în Biserici. Dar aceasta este prea slabă întărire a stăpânirii papistășești în casa lui Dumnezeu. Căci atunci, fiind Roma miezul ocârmuirii și Cetate de scaun, în care sălășluiau împărații, se cădea ca orice pricină de oarecare însemnătate, cum arată istoria a fi fost cea a Corintenilor, să se hotărască acolo, mai ales când una din părțile aflate în neînțelegere cerea ajutor din afară, cum se întâmplă și până astăzi. Patriarhii Alexandriei, Antiohiei și Ierusalimului, în pricini neobișnuite și cu anevoie de dezlegat, scriu Patriarhului Constantinopolului, fiindcă este în cetatea de scaun a Împărăției, și încă pentru sobornicele sale întâietăți. Și dacă împreună-lucrarea frățească va îndrepta cea ce este de îndreptat, bine! Dar de nu, se vestește lucrul și Cărmuirii, după rânduială. Dar această înțelegere frățească în credința Creștinească nu se neguțătorește prin robirea Bisericilor lui Dumnezeu. Fie acesta răspunsul nostru și pentru pildele de frățească și cuvenită sprijinire a întâietății Episcopilor Romei, Iuliu și Inochentie, arătate de sfinții Atanasie cel Mare și Ioan Gură de Aur, de care face vorbire Sanctitatea Sa (fila 9 r. 6, 17), pentru care urmașii acelora caută acum a ne răsplăti prin măsluirea dumnezeiescului Crez, deși Iuliu însuși s'a pornit atunci împotriva unora pentru că „tulbură Bisericile, nestăruind în învățătura de la Niceea” (Sozomen, Ist. Bis., Cartea III, cap 7), amenințându-i (id.) cu scoaterea din Biserică „de nu vor înceta cu înnoirile.” Trebuie încă spus în pricina Corintenilor, că fiind atunci numai trei Scaune Patriarhale, cel mai apropiat și cel mai potrivit pentru Corinteni era cel al Romei, către care și se cădea să se îndrepte în chip canonic. Nu vedem dar în acestea nimic neobișnuit, nici vreo dovadă a puterii tiranice a Papei în Biserica cea slobodă a lui Dumnezeu.*

15. *Ci zice, în sfârșit, Sanctitatea Sa (pag. 9, r. 20), că Sinodul al Patrulea a toată lumea (pe care din greșeală, firește, îl mută de la Calcedon la Cartagina), a strigat după citirea epistolei Papei Leon I: „Petru a vorbit astfel prin Leon.” Lucrul este adevărat. Dar Sanctitatea Sa nu trebuie să treacă cu vederea cum și după ce fel de cercetare au strigat Părinții noștri ceea ce au strigat în lauda lui Leon. Ci întrucât Sanctitatea Sa, căutând poate a nu înmulți cuvântul, pare a fi lăsat afară acest preafolositor lucru, care arată în chip vădit cu cât stă mai presus Sinodul a Toată Lumea nu numai decât Papa, ci încă și decât oricare Sinod al lui, iată vom arăta noi către toți faptul așa cum a fost. Din cei peste șase sute de Părinți adunați la Sinodul de la Calcedon, aproape două sute, cei mai învățați dintre dânsii, au fost însărcinați de Sinod a cerceta și după grai și după înțeles sus-pomenita Epistolă a lui Leon; și nu numai atât, ci încă să dea în scris și sub iscălitură judecata lor asupra ei, de este ori nu ortodoxă. Cele aproape două sute de judecăți și hotărâri asupra Epistolei se găsesc îndeosebi în adunarea a patra a numitului sfânt Sinod, cu vorbiri de felul acesta:*

„Maxim al Antiohiei Siriei a zis: Epistola sfântului Leon, Arhiepiscop al Romei celei Împărătești, se potrivește celor hotărâte de către cei trei sute optsprezece sfinți Părinți de la Niceea și cei o sută cincizeci de la Constantinopol, Noua Romă, și cu credința înfățișată la Efes de preasfințitul Episcop Chiril. Și am iscălit dedesubt.”

Și iarăși:

„Theodorit, preacucernicul Episcop al Chirului: Epistolia preasfințitului Arhiepiscop, Domnia Sa Leon, este deopotrivă cu credința statornică la Niceea de către sfinții și fericii Părinți, și cu Crezul înfățișat la Constantinople de către cei o sută cincizeci, și cu epistolele fericitului Chiril. Și primind sus-numita epistolă, am iscălit dedesubt.”

Și așa toți la rând mărturisesc: „Epistola se potrivește,” „Epistola este întocmai,” „Epistola este pe potrivă înțelesului” și celelalte. După atât de multă și așa de aspră cercetare a asemuirii sale cu sfințele Sinoade de mai înainte, și după deplină încredințare asupra dreptei așezări a înțelesului său, și nu doar că era Epistola Papei, au scos, fără nici o pizmuire, această strigare preavestită, cu care și Sanctitatea Sa acum lăudându-se, se mândrește. Dar dacă și Sanctitatea Sa ne-ar fi trimis cuvinte asemenea și într'un glas cu cele Șapte Sfinte Sinoade a toată lumea de mai înainte, în loc să se laude cu evlavia înaintașilor săi, cea vestită de înaintașii și Părinții noștri într'un Sinod a toată lumea, s'ar fi putut lăuda pe drept cu

propria ortodoxie, vestind adică ale sale bunătăți în locul cinstirilor strămoșești. Fie dar încredințat Sanctitatea Sa că încă și acum, scriindu-ne astfel de lucruri, pe care cercetându-le și cercându-le două sute de părinți, le-ar afla într-un gând și asemenea cu Sinoadele sus-pomenite, atunci, zicem, va auzi și de la noi păcătoșii astăzi nu numai „Petru a grăit astfel”, și orice altă cuvenită cinstire, dar și: „Sărutată fie sfânta mână care a șters lacrimile Bisericii Sobornicești.”

16. *Și suntem cu totul îndreptățiti a aștepta de la chibzuita prevedere a Sanctității Sale un lucru așa vrednic de adevăratul urmaș al Fericitului Petru, al lui Leon I, ca și al lui Leon al III-lea, care pentru paza credinței ortodoxe a săpat pe nepieritoare table dumnezeiescul Crez fără înnoire – lucru ce va uni iarăși Bisericele Apusului cu Sfânta Biserică Sobornicească, în care sunt încă goale și gata de primire și Scaunul de întâi-stătător canonic al Sanctității Sale, și celelalte Scaune ale tuturor episcopilor Apusului. Căci Biserica cea Sobornicească, așteptând în tot chipul întoarcerea Păstorilor ce au apostaziat împreună cu turmele lor, nu desparte doar cu numele pe cei ce au fost în chip neîncuviințat puși în dregătorie prin lucrarea celorlalți, trecându-se astfel cu vederea Preoția. Ci noi așteptăm „cuvânt de mângâiere”, nădăjduind ca acesta, după cum scria Sfântul Vasile către Sfântul Ambrozie, Episcopul Mediolanului (Epistolia 55), „să calce din nou pe vechile urme ale Părinților.” Încât nu fără mare uimire am citit numita epistolă Enciclică adresată Răsăritenilor, în care cu nemângâiată durere sufletească vedem și pe Sanctitatea Sa, cel vestit pentru chibzuință, grăind ca și înaintașii săi în schismă cuvinte ce pun asupra noastră stricarea curatului și sfântul nostru Crez, pecetluit de cele Șapte Sinoade a toată lumea, cât și vătămarea sfintelor Liturghii, când numai cereasca lor țesătură, și numele celor care le-au întocmit, și chipul preacinstitei vechimi, și întărirea dată lor de Sinodul al Șaptelea a toată lumea (Actul VI) l-ar fi făcut să încremenească și să-și abată în lături nelegiuita și atotcutezătoarea mână pe cel ce ar fi palmuit astfel pe Domnul Slavei. Din acestea am înțeles în ce hățiș de înșelări fără ieșire și păcat de neîndreptat al răsturnării a aruncat Papistășia până și pe cei mai înțelepți și mai evlavioși Episcopi ai Bisericii Romane, încât pentru păstrarea nevinovatei, și deci prețuitei dregătorii vicariale, deopotrivă cu a tiraniceștii întâietății cu cele ce atârnă de la ea, să ajungă a nu mai putea face altfel decât să-și bată joc de cele mai sfinte și de neatins lucruri, îndrăznind totul pentru acel singur țel. Măcar că în vorbe îmbrăcându-se cu evlavioasa prețuire a „preacinstitei vechimi” (pag. 11, r. 16), în fapt pornirea înnoitoare rămâne înlăuntru; și este de mirare cum Sanctitatea Sa nu se gândește la sine când zice că „trebuie să aruncăm tot ce s'a strecurat între noi de la Schismă,” când el și ai săi au răspândit veninul înnoirii până și în Cina Domnului nostru. Se vedește din aceste cuvinte că Sanctitatea Sa socotește neîndoielnic că și în Biserica Ortodoxă s'a întâmplat același lucru ce vede că s'a întâmplat în Biserica Romei de la ridicarea Papistășiei: adică schimbare dintr'o dată în toate Tainele, și stricare, după vorbăria scolastică, în care încrezându-se, se mulțumește cu gândul că și sfintele noastre Liturghii și Taine și Dogme au suferit la fel, prețuind însă, chipurile, a noastră „preacinstită vechime.” Și aceasta dintr'o îngăduință cu totul apostolească! – „fără”, cum zice dânsul (pag. 11, r. 5), „a ne întrista cu vreo aspră îngădire!” Dintr-o asemenea necunoaștere a apostoliceii și soborniceștii hrane cu care viețuim s'a tras și cealaltă rostire a sa (pag. 7, r. 22): „Dar nici între voi nu s'a putut păstra unirea învățaturii și sfânta supunere”, punând pe seama noastră în chip curios chiar năpasta de care el însuși suferă în casa lui; tot așa cum oarecând Papa Leon al IX-lea scria celui întru fericiti Mihail Cerularie, învinovățind pe Greci de a fi schimbat Crezul Bisericii Sobornicești, nerușinându-se nici pentru cinstea sa, nici pentru adevărul istoriei. Dar suntem încredințați că dacă Sanctitatea Sa și-ar aduce aminte de cele ce țin de vechimea și istoria bisericească, de învățatura dumnezeieștilor Părinți și de vechile Liturghii ale Galiei și Spaniei, și de Molitfelnicul vechii Biserici Romane, cu uimire va afla câte alte hidoase fiice a născut în Apus Papistășia, care și acum trăiesc; câtă vreme, la noi, Ortodoxia a păstrat Biserica Sobornicească mireasă nestrucată pentru Mirele ei, deși fără să aibă stăpânire lumească și nici, cum zice Sanctitatea Sa (pag. 7, r. 23), vreo sfântă „supunere”, ci numai prin legătura dragostei și prin iubirea pentru Maica de obște stau legați toți laolaltă în unimea Credinței pecetluite cu cele șapte peceți ale Duhului (Apoc. 5, 1), adică cu cele Șapte Sinoade a Toată Lumea, și în ascultare față de Adevăr. Va afla de asemenea câte din învățăturile și tainele papistășești de astăzi trebuie a fi înlăturate, ca niște „porunci omenești”, astfel ca Biserica cea întrutot înnoitoare a Apusului să se poată întoarce la credința ortodoxă sobornicească nestrămutată a Părinților noștri de obște. Întrucât și Sanctitatea Sa recunoaște*

osârdia noastră de obște în această credință, când zice (pag. 8, r. 30) „să luăm seama la învățătura cea păstrată de strămoșii noștri”, bine face învățându-ne (ibid. r. 31) să urmăm vechilor Ierarhi și credincioșilor Mitropoliilor Răsăritene, care ne-au lăsat nouă pildă prin Sinoade (§ 15) de felul cum înțelegeau credincioșia învățătorească a Arhiepiscopilor Romei celei vechi, și cum se cuvine a cugeta pentru ei în Biserica Ortodoxă, și în ce fel ni se cuvine a primi învățăturile lor, care pildă preabine a tâlcuit-o (§ 17) cel până la cer strălucitorul Vasile. Cât privește hegemonia, întrucât nu voim a da la iveală un tratat, să îl lăsăm pe același mare Vasile să înfățișează pricina în puține cuvinte: „Am voit mai bine a mă adresa Celui ce este Capul acelora”.

17. Din toate acestea, orice om hrănit cu sănătoasa învățătură sobornicească, și îndeosebi Sanctitatea Sa, are a trage încheierea de cât este de necinstitor și potrivnic soborniciei a cuteza stricarea dogmelor și liturgiilor noastre și a celorlalte sfinte slujbe, ce sunt și s'au dovedit a fi de aceeași vârstă cu propovăduirea creștinească: pricină pentru care li s'a dat totdeauna cinstire, și au fost crezute a fi curate chiar și de vechii Papi ortodocși, cărora altădată le erau moștenire de obște cu noi. Se înțelege dar cât de cuvenită și sfântă ar fi îndreptarea înnoirilor, a cărora intrare în Biserica Romei noi o știm în ce vreme s'a întâmplat pentru fiecare, căci fericirii noștri Părinți au mărturisit din vreme în vreme împotriva fiecărei înnoiri. Dar sunt și alte pricini pentru ca Sanctitatea Sa să se înduplece către aceste schimbări. Întâi, că cele ale noastre au fost cândva vrednice de cinste și pentru Apuseni, care aveau aceleași sfinte slujbe și mărturiseau același Crez. Însă înnoirile nu erau cunoscute Părinților noștri, nici se pot arăta că s'ar afla în scrierile Părinților ortodocși apuseni, nici că ar avea obârșie din vechime ori sobornicească. Încă la noi nici Patriarhii, nici Sinoadele nu au putut vreodată a aduce lucruri noi, căci păzitorul Credinței este însuși trupul Bisericii, adică poporul însuși, care voiește ca veșnic neschimbată să-i fie credința, și la fel cu a Părinților săi, cum au experiat în fapt după schismă mulți dintre Papi și dintre Patriarhii cu cugetul latinilor, nimic izbândind în încercările lor, pe când în Biserica Apuseană, din vreme în vreme, Papii au poruncit înnoiri fie cu cele legiuite, fie cu silnicie, pentru iconomie (după cum se îndreptăteau către părinții noștri, deși sfâșiau astfel Trupul lui Hristos); tot astfel Papa poate din nou, acum pentru dumnezeiască în adevăr și foarte îndreptățită iconomie, (dregând nu mreajă, ci însuși sfâșiata haină a Mântuitorului), să reașeze cele vechi și preacinstite – în stare a păzi evlavie, precum mărturisește și Sanctitatea Sa (pag. 11, r. 16), și pe care însuși le cinstește, cum zice (ibid., r. 14), alături de înaintașii săi, căci adaugă graiul vrednic de pomenire al unuia dintre acești fericii înaintași (anume Celestin, scriind Sinodului al III-lea a toată lumea): Desinat novitas incessere vetustatem – „Înceteze noutatea a lovi vechimea.” Și bucure-se măcar de acest câștig Biserica cea Sobornicească din singura negreșelnică rostire de până acum a Papilor. Orișicum, trebuie să mărturisim că într-o asemenea lucrare, oricât de strălucit ar fi Pius al IX-lea în înțelepciune și evlavie și în osârdia pentru unirea creștinească în Biserica Sobornicească, precum însuși zice, totuși va întâmpina și dinlăuntru și din afară greutăți și osteneți. Ci aici suntem mai ales datori a aduce aminte Sanctității Sale – fie-ne iertată îndrăzneala! – de acel loc al Epistolei Sale (pag. 8, r. 32), cum „că în cele privitoare la mărturisirea dumnezeieștii noastre credințe nu avem a ne teme de nimic atunci când cugetăm la slava lui Hristos și răsplata ce ne așteaptă în viața cea veșnică”. Se cade Sanctității Sale a arăta înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor că, așa cum este începător al sfatului plăcut lui Dumnezeu, tot astfel este și cel care de bunăvoie apără năpăstuitul adevăr evanghelic și sobornic, chiar până la jertfirea însuși folosului său, ca să fie, cum zice proorocul (Isaia, 60, 17), cârmuitor în pace și episcop întru dreptate. Fie! Dar până a se întâmpla dorita întoarcere a Bisericii apostate la trupul Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, al căreia Cap este Hristos (Efes. 4, 15), iar noi fiecare mădulare în parte, orice sfat venit de la ele, orice îndemn neavenit tinzând către nimicirea neprihănitei noastre credințe primite de la Părinți, cu dreptate se osândește sobornicește, nu numai ca un lucru îndoielnic și de ocolit, ci încă și ca necinstitor și pierzător de suflet. Și între acestea stă întâi de toate numita Encicloică Către Răsăriteni, a Episcopului Romei celei vechi, Papa Pius al IX-lea, drept pentru care vestim acest lucru în Biserica Sobornicească.

18. Pentru aceea, iubiți frați și împreună-slujitori ai smereniei noastre, precum întotdeauna, așa și acum, mai ales în această împrejurare a ieșirii numitei Enciclice, socotim pentru noi ca o datorie de neînlăturat, după răspunderea noastră patriarhicală și sobornică, pentru ca să nu se piardă nimeni din sfântul Staul al Soborniceștii Bisericii Ortodoxe,

preasfânta noastră Maică a tuturorora, să ne aducem aminte în fiecare zi și să vă îndemnăm ca, amintindu-vă unii altora cuvintele și îndemmurile fericitului Pavel către sfinții noștri înaintași, cărora le-a făcut chemare în Efes, să zicem iarăși unii către alții: Luați aminte de voi și de toată turma întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi Episcopi, ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele său. Că eu știu aceasta, că după plecarea mea vor intra lupi îngrozitori între voi, care nu vor cruța turma. Și dintre voi înșivă se vor ridica bărbați, grăind învățături răstălmăcite, ca să tragă pe ucenici după ei. Pentru aceea privegheați (Fapte 20, 28-31). Atunci înaintașii și Părinții noștri, auzind aceste sfinte porunci, au făcut plângere mare și, căzând pe grumazul lui, îl sărutau. Pentru aceea dar și noi, fraților, auzindu-l muștrându-ne cu lacrimi, să cădem cu cugetul pe grumazul lui și, sărutându-l, să-l mângâiem cu statornicia noastră făgăduință că nimeni nu ne va despărți de dragostea lui Hristos, nimeni nu ne va rătăci de la învățătura cea evanghelică, nimeni nu ne va ademeni de la calea cea neabătută a părinților noștri, cum nici pe dânșii nu a putut cineva a-i amăgi, cu toată silința ce și-au dat în felurite vremuri cei ridicați asupra noastră de către ispititorul, ca să auzim de la Stăpânul: Bine slugă bună și credincioasă, primind plinirea Credinței, adică mântuirea sufletelor noastre și a Turmei celei cugetătoare căreia Duhul Sfânt ne-au așezat Păstori.

19. Această poruncă și îndemnare apostolească am adus-o în folosul vostru și o trimitem prin voi și întregii obști Ortodoxe, în orice parte a pământului s'ar afla, Preoților și Ieromonahilor, Ierodiaconilor și Monahilor, într'un cuvânt, întregului cler și poporului credincios, cârmuitorilor și cârmuiților, bogaților și săracilor, părinților și copiilor, dascălilor și școlarilor, învățaților și neînvățaților, stăpânilor și slugilor, ca toți întărindu-ne, și unii pe alții sfătuindu-ne, să putem sta împotriva meșteșugirilor diavolului. Căci așa ne îndeamnă pe toți și Fericitul Petru Apostolul: Fiți treji, privegheați, pentru că potrivnicul vostru, diavolul, ca un leu răcnind umblă, căutând pe cine să înghită; căruia stați împotriva întăriți fiind în credință (I Petru 5, 8-9).

20. Căci credința noastră, fraților, nu de la oameni, nici prin om este, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos, care au vestit-o dumnezeieștii Apostoli, au întărit-o sfințele Sinoade a toată lumea, au învățat-o neîntrerupt prea marii și înțelepți Dascăli ai lumii, și au încredințat-o sângiurile cele vărsate ale sfinților Mucenici. Să ținem tare mărturisirea care am primit-o curată de la atâția bărbați, lepădând orice înnoire ca pe o insuflare a diavolului. Cel ce primește înnoirea vădește nedesăvârșită Credința ortodoxă cea propovăduită. Dar această Credință a fost demult pecetluită ca desăvârșită, nesuferind nici micșorare, nici adăugire, nici vreo schimbare oarecare; și care cutează a face sau a sfătui sau a cugeta la aceasta, a și tăgăduit credința lui Hristos, s'a și supus de bună voie veșnicei afurisenii, pentru hula împotriva Duhului Sfânt, ca și cum adică nu ar fi vorbit deplin în Scripturi și prin Sinoadele a toată lumea. Această înfricoșată afurisenie, frați și fii iubiți în Hristos, nu o rostim noi astăzi, ci a rostit-o cel dintâi Mântuitorul nostru (Mat. 12, 32): Oricine va zice împotriva Duhului Sfânt, nu se va ierta lui nici în veacul de acum, nici în cel ce va să fie; a rostit-o dumnezeiescul Pavel (Galat. 1, 6-8): Mă mir că așa de curând vă mutați de la cel ce v-a chemat pe voi prin harul lui Hristos, la altă evanghelie; care nu este alta, decât că sunt unii care va tulbură și voiesc să schimbe evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi sau un înger din cer de v-ar vesti vouă alta evanghelie decât cea pe care v-am vestit-o - anatema să fie! Au rostit-o cele Șapte Sinoade a Toată Lumea și toată ceata de-Dumnezeu-purtătorilor Părinți. Drept aceea, toți care înnoiesc, fie prin erezie ori prin schismă, de bună voia lor s'au îmbrăcat, după Psalmistul, cu blestemul ca și cu o haină (Ps. 108, 17), fie că sunt Papi, fie Patriarhi, fie clerici, fie mireni; ci dacă cineva, măcar și înger din cer, ar vesti vouă altă Evanghelie decât ați primit, anatema să fie. Așa cugetând Părinții noștri și ascultând de cuvintele cele de suflet mântuitoare ale lui Pavel, statornici au rămas și neclintiți în credința cea învățată lor neîntrerupt, și au păstrat-o neschimbată și neîntinată în mijlocul atâtor erezii, dându-ne-o curată și neprihănită, cum curată a ieșit din gura celor dintâi slujitori ai Cuvântului. Așa și noi cugetând, să o dăm mai departe curată cum am primit-o generațiilor viitoare, nimic stricând, ca să se poată și aceia înfățișa ca și noi plini de încredere, neavând a se rușina când vor vorbi despre credința strămoșilor lor.

21. Drept aceea, frați și fii ai noștri iubiți întru Domnul, curățind sufletele noastre cu ascultarea adevărului (I Petru 1, 22), se cade nouă mai mult să ascultăm cele ce s'au auzit, ca nu cândva să trecem pe alătura (Evr. 2, 1). Credința și mărturisirea care o ținem nu are a se

rușina, învățată fiind în Evanghelia din gura Domnului nostru, mărturisită de Sfinții Apostoli, de către sfințele Șapte Sinoade a toată lumea, propovăduită în toată lumea, mărturisită și de vrăjmașii ei, care înainte de a apostazia de la Ortodoxie la erezii, țineau și ei această Credință sau măcar părinții lor, ori părinții părinților lor. Este mărturisită de o istorie neîntreruptă, ca una care a biruit împotriva tuturor ereziilor ce au prigonit-o și o prigonesc, cum și până astăzi vedeți. Unii după alții sfinții dumnezeiești Părinți și înaintași ai noștri, începând de la Apostoli, și cei pe care Apostolii i-au așezat urmași până astăzi, tocmind un singur și neîntrerupt lanț și dând mână cu mână, țin cu tărie sfântul țarc, a căruia ușă este Hristos și în care toată Turma ortodoxă se păstorește în pășunile cele roditoare ale Edenului cel tainic, iar nu în pustii neumblate și prăpăstioase, cum crede Sanctitatea Sa (pag. 7, r. 12). Biserica noastră păstrează cea fără de greș și adevărată jitiță a dumnezeieștilor Scripturi, tălmăcirea cea adevărată și dreaptă a Vechiului Legământ, iar pentru cel Nou însuși izvodul cel dumnezeiesc. Rânduielele sfintelor Taine, și mai cu seamă cele ale dumnezeieștii Liturghii, sunt însăși acele slăvite și smerite slujbe învățate de la Apostoli. Nici un neam, nici o obște creștinească nu se poate lăuda cu asemenea Liturghii precum cele ale lui Iacob, Vasile, Hrisostom. Precinstitele Sinoade a toată lumea, acești șapte stâlpi ai casei Înțelepciunii, în ea și la noi s'au ținut. Această Biserică a noastră are izvoadele sfintelor lor hotărâri. Întâi-stătătorii ei, și cinstita Preoțime, și cinul monahicesc păstrează însăși vrednicia preaveche și curată a întâilor veacuri ale Creștinătății, și în cugete, și în purtare, încă și în îmbrăcăminte lor cea simplă. Da, în adevăr, în acest sfânt Staul neconținut au sărit și sar lupi grei, precum și în vremea noastră vedem, după prezicerea Apostolului, lucru ce arată că adevărații miei ai Arhipăstorului în el sunt adăpostiți; ci această Biserică a cântat și va cânta în veac: Înconjurând m'au înconjurat, și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei (Ps. 117, 11). Să mai adăugăm o cugetare tristă, însă necesară pentru dovedirea și încredințarea adevărului cuvintelor noastre: Toate neamurile creștinești, câte se văd astăzi cinstind Numele lui Hristos, nelipsind chiar Apusul și Roma însăși, cum ne încredințăm și din înșiruirea întâilor ei Papi, au fost învățate credința cea adevărată în Hristos de către sfinții noștri înaintași și părinți, măcar că mai târziu bărbați vicleni, dintre care mulți păstori și arhipăstori ai numitelor neamuri, cutezând cu gânduri ticăloase și cu eretice păreri, au cutezat a întina, vai! ortodoxia acelor neamuri, precum istoria cea nemincinoasă învață, și cum și Sfântul Pavel a prevestit.

22. Pentru aceea, frați și fii ai noștri duhovnicești, să cunoaștem bine cât este de mare harul care Dumnezeu l-a dat Credinței noastre Ortodoxe și Bisericii lui cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, care ca o Maică credincioasă soțului ei ne crește pe noi ca pe niște copii care să nu ne rușinăm, și bine să ne apărăm, cu vrednică îndrăznire pentru nădejdea care este în noi. Dar ce vom răsplăti Domnului noi, păcătoșii, pentru toate câte ne-a dat nouă? Domnul și Dumnezeu nostru cel preaindestulat, Care ne-a câștigat pe noi cu însuși Sângele său, nimic altceva nu cere de la noi, decât numai credincioșie din tot sufletul și din toată inima față de sfânta și nepătata Credință a părinților noștri, dragoste și dorire pentru Biserica Ortodoxă ce ne-a născut din nou nu prin înnoitoarea stropire, ci prin dumnezeiasca scaldătoare a Botezului Apostolicesc; care ne hrănește, după Legământul cel veșnic al Mântuitorului nostru, cu însuși Cinstitul său Trup, și ne adapă din destul, ca o adevărată Maică, cu Cinstitul lui Sânge vărsat pentru noi și pentru mântuirea lumii. Să o înconjurăm dar cu duhul, precum puii cloșca, în orice parte a pământului ne-am afla, la Miazănoapte sau la Miazăzi, la Răsărit sau la Apus. Să ațintim privirile și cugetele noastre la dumnezeiasca ei față și preastrălucita sa frumusețe. Să cuprindem cu amândouă mâinile haina ei cea luminoasă, cu care a îmbrăcat-o cu neprihănitele Sale mâini Mirele „cel frumos la vedere” când a răscumpărat-o din robia celui viclean, împodobind-o Sieși ca pe o veșnică Mireasă. Să avem în sufletele noastre deopotrivă unii spre alții simțământul de durere al maicii iubitoare de copii, și al copiilor iubitori de maică, când oameni cu cugete de lupi și neguțători de suflete se silesc și meșteșugesc fie s'o ia pe dânsa roabă, fie să-i smulgă pe ei, ca pe niște miei, de la maicile lor. Să întărim acest simțământ, clericii și mirenii, mai vârtos acum când vrăjmașul cel cugetător al mântuirii noastre, îmbiind înșelătoare înlesniri (pag. 11, r. 2-25), se folosește de asemenea uneltiri și umblă pretutindenea, cum zice fericitul Petru, căutând pe cine să înghită, și când în calea aceasta pe care mergem în pace și fără răutate, el pune lațurile lui cele înșelătoare.

23. *Iar Dumnezeuul păcii, Care a ridicat din morți pe Păstorul cel mare al oilor, Cel ce păzește pe Israel, Care nu dormitează nici adoarme, va păzi inimile și cugetele voastre și va îndrepta căile voastre spre tot lucrul bun.*

Pacea fie cu voi, bucurându-vă în Domnul.

Mai, 1848, Indiction 6.

† *Antim, cu mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Constantinoplei, Roma cea Nouă, și Patriarh a toată lumea, frate iubit în Hristos Dumnezeu și rugător.*

† *Ierotei, cu mila lui Dumnezeu Patriarh al Alexandriei și al întregului Egipt, frate iubit în Hristos Dumnezeu și rugător.*

† *Metodie, cu mila lui Dumnezeu Patriarh al mării cetăți al lui Dumnezeu Antiohia și al întregului Răsărit, frate iubit în Hristos Dumnezeu și rugător.*

† *Chiril, cu mila lui Dumnezeu Patriarh al Ierusalimului și al întregii Palestine, frate iubit în Hristos Dumnezeu și rugător.*

Sfântul Sinod din Constantinople:

† *Paisie al Cezareei*

† *Dionisie al Heracliei*

† *Dionisie al Nicomidiei*

† *Neofit al Dercului*

† *Kiril al Neocezareei*

† *Meletie al Pisidiei*

† *Dionisie al Melenicului*

† *Daniil al Limnosului*

† *Iosif al Ersekiei*

† *Antim al Efesului*

† *Ioakim al Cizicului*

† *Ierothei al Calcedoniei*

† *Gherasim al Adrianopolei*

† *Theoclit al Veriei*

† *Anastasia al Smirnei*

† *Paisie al Sofiei*

† *Pantelimon al Drinopolei*

† *Anthim al Vodeniei*

Sfântul Sinod al Antiohiei

† *Zaharia al Arcadiei*

† *Ioannikie al Tripoliei*

† *Methodie al Emesii*

† *Artemie al Laodiceei*

Sfântul Sinod al Ierusalimului

† *Meletie al Petriei*

† *Filimon al Gazei*

† *Thaddeu al Sevastiei*

† *Ierothei al Taborului*

† *Dionisie al Betleemului*

† *Samuil al Neapoliei*

† *Ioannikie al Filadelfiei*

[1] *Svatopluc (Swetopluk, Swentopulk), regele Moraviei.*

[2] *Arbitru.*¹⁴¹

– n.n. }

Să continuăm mai departe cu nelămuririle Părintelui Mihai-Andrei Aldea despre Părintelui Arsenie Boca și Ortodoxie.

¹⁴¹ <http://saraca.orthodoxphotos.com/biblioteca/enciclica_1848.htm>, luni, 15 februarie 2016.

Sau, ceea ce amintește și Sfântul Apostol Pavel când vorbește despre cei care, neavând Lege, își sunt loruși Lege, ceea ce îi apără în Ziua Judecării (Romani 2.14-16).

[aici se vede clar că nici Părintele Mihai-Andrei Aldea nu este lămurit în legătură cu ecumenismul, răstălmăcind Sfânta Scriptură, crezând că se pot mântui și păgânii fără de lege, așadar, ce lucru mare este să îi acorde de dragul „Sfântului Ardealului” titlu de „Sfânt” lui Francisc de Assisi.

Iată cuvântul din Sfânta Scriptură:

Rom 2:11 Căci nu este părtinire la Dumnezeu! 12 Câți, deci, fără lege, au păcătuit, fără lege vor și pieri; iar câți au păcătuit în lege, prin lege vor fi judecați. 13 Fiindcă nu cei ce aud legea sunt drepti la Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea vor fi îndreptați. 14 Căci, când păgânii care nu au lege, din fire fac ale legii, aceștia, neavând lege, își sunt loruși lege, 15 Ceea ce arată fapta legii scrisă în inimile lor, prin mărturia conștiinței lor și prin judecățile lor, care îi învinovătesc sau îi și apără, 16 În ziua în care Dumnezeu va judeca, prin Iisus Hristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor.

După cum observăm limpede, fapta legii scrisă în inimile lor, prin mărturia conștiinței, îi învinovățește sau apără, dobândind un loc mai bun sau mai rău, în funcție de faptele lor bune și rele, la judecata de Apoi, dar nu îi mântuiește în sensul de unire cu Hristos în Împărăția Cerurilor, fiindcă cele ascunse ale tuturor oamenilor vor fi judecate prin Iisus Hristos prin Evanghelia Sfântului Apostol Pavel, care iată ce zice:

Mar 16:16 Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi. Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez. Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie, 7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema! 9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema! 10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos. 11 Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om; 12 Pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.

Fiindcă însuși Părintele Arsenie Boca susține că în afara Sfintei Biserici nu există mântuire, chiar dacă a greșit considerând ca a face parte din Ea și ereticii latini și uniati, Părintele Aldea se face din acest punct de vedere (prin această frază) mai ecumenist decât mentorul său. De aceea nu vom dezbate pe larg această tâlcuire după Sfinții Părinți, pentru a combate rătăcirea Părintelui Aldea, dar vom spune pe scurt că ei ne învață că este vorba de ajutorul conștiinței și mărturia ei pentru a face fapte bune firești, contribuind la o stare mai puțin căzută sau mai căzută în veșnicie, dar în orice situație precis despărțită de starea harică a fericirii veșnice, care înseamnă a fi unit cu Dumnezeu sau a fi dumnezeu după har. Toți Sfinții Părinți, fără excepție, ne învață că nici păgânii, nici ereticii nu se vor mântui în sensul suprafiresc de unire cu Dumnezeu - Omul, cu nici un chip, cu atât mai puțin nu vor deveni Sfinți, dacă nu se convertesc înainte de moarte deplin la Ortodoxie. – n.n.]

În situația în care Părintele Arsenie Boca a făcut o separație clară între Biserica lui Dumnezeu, pe care o declară limpede, conform canoanelor, ca unică, sfântă, sobornicească și apostolească;

[vedeți că nici Părintele Aldea nu vrea să își exprime poziția limpede și să spună adevărul că Biserica lui Dumnezeu ce unică, Sfântă, sobornicească și apostolească este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit? Oare doar ca să îl acopere pe Părintele Arsenie Boca sau și sfinția sa este un adept al teoriei ramificațiilor? – n.n.] *în situația în care mediul teologic ortodox din România l-a receptat cel puțin până în 1992 pe Francisc de Assisi drept „ortodox din catholicism”;*

[Ce fals grosolan! Acum generalizează la tot mediul teologic Ortodox din România de până în 1992! Unde este Părintele Cleopa, unde este Părintele Ioanichie Bălan, unde este Părintele Nicodim Mândiță, unde este chiar și Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, pe care dacă l-ar fi ascultat l-ar fi învățat să se lepede urgent de uniatism. Sau poate vrea să ne spună Părintele

Mihai-Andrei Aldea că nici pe ei nu i-a cunoscut nimeni până în 1992, când sărmanul Părintele Arsenie Boca deja murise... fără vreo descoperire de la Dumnezeu în legătură cu ce înseamnă erezia și uniaticismul.

5. — Care sînt însușirile principale ale Bisericii Ortodoxe, ce o deosebesc de celelalte Biserici?

— însușirile principale ale Bisericii sînt cele arătate în Simbolul credinței. Biserica este una, pentru că este Trupul lui Hristos sau comunitatea credincioșilor, adîncită prin credința cea dreaptă, dar și mai mult prin Sfintele Taine în Hristos cel Unul, cel adevărat; este sfință și preocupată de sfințenie, pentru că Hristos cel adevărat este sfînt și lucrează în noi sfințenia prin Duhul Lui cel Sfînt; este sobornicească, pentru că membrii ei se străduiesc pentru comuniunea întredaltă în Hristos, și pentru că se practică și în legătura dintre ierarhi, care numai împreună păzesc, prin hotărîri comune, credința neschimbată și rînduielile de viață ale Bisericii din orice timp; este apostolică, pentru că păstrează în mod neschimbat învățătura și tradiția primite de la Apostoli, pe care aceștia le-au primit nemijlocit de la Domnul nostru Iisus Hristos.

6. — Prin ce anume se deosebește Ortodoxia de Catholicism și Protestantism ?

— Catholicismul vede unitatea mai mult exterior și nu atît ca adunare a tuturor membrilor ei în Hristos. Aceasta îl face să-și mențină unitatea mai mult prin ascultarea de un singur ierarh, nu prin comuniunea tuturor în Hristos și a păstrării neschimbate a tradiției apostolice. Dar un singur ierarh nu poate păstra și explica în mod desăvîrșit nici tezaurul învățaturii apostolice, cum îl poate păstra comunitatea tuturor ierarhilor care se frînează și se completează unii pe alții, evitîndu-se orice unilateralitate. De aceea catholicismul n-a păstrat deplin nici apostolicitatea, nici viața în Hristos sau sfințenia. La protestanți nu mai este ținută nici această unitate imperfectă. Deci, nici apostolicitatea întregă. De asemenea, nu s-a mai respectat ierarhia de succesiune apostolică, ca o coloană vertebrală a unității între credincioși, în cursul timpului, care formează Trupul lui Hristos.

7. — în afară de Biserica Ortodoxă, ce Biserici creștine posedă harul mîntuirii?

— **Harul mîntuirii nu se poate primi decît în Biserica Ortodoxă**, pentru că este lucrarea lui Hristos rămas, ieri și astăzi, Același cu ea. Chiar teologia catolică socotește harul ceva creat, deci nu e lucrare izvoritoare din Hristos. Mîntuirea este viață în Hristos sau a lui Hristos în credincioși prin lucrarea Lui necreată. Ea se arată unde omul înaintează în sfințenie cu ajutorul harului dumnezeiesc.¹⁴²

Anatema aruncată de cardinalul Humbert la 16 iulie 1054, în numele papei Leon al IX-lea (1040—1054), pe altarul catedralei Sfintei Sofii din Constantinopol, prin care se afurisea patriarhul Mihail Cerularie (1043—1058) și întreaga Biserică Ortodoxă, a fost întemeiată implicit pe ideea necreștină și fără temei în revelația Sfintei Scripturi că Biserica Ortodoxă, nerecunoscînd primatul papal de jurisdicție asupra Bisericii universale a Domnului Hristos, se află într-o eroare atît de mare, încât ea nu mai poate dobîndi și asigura mîntuirea credincioșilor ei.

Trăgînd toate consecințele din ideea eronată că Biserica Romano-Catolică este singura Biserică universală, papalitatea a depus, de la 1054 în continuare, neîncetate eforturi spre a impune Bisericii Ortodoxe admiterea primatului papal de jurisdicție. Neînvățînd nimic din faptul că încercarea de impunere a primatului papal a fost cauza despărțirii și în loc să caute refacerea unității prin înlăturarea acelei cauze a dezbinării, Biserica Romano-Catolică a crezut că poate reface unitatea prin mijlocul prin care a sfîșiat-o, încercînd să impună și ortodocșilor primatul papal cu sila. Ea a pornit, astfel, în încercarea de refacere a unității pe o cale greșită, care a adâncit și mai mult dezbinarea."¹⁴³

— n.n.]

în situația în care încă sunt voci care îl prezintă pe Ulfila ca un ortodox greșit socotit arian, cauzele apariției celor doi în biserica de la Drăgănescu devin limpezi. Și nu țin de rătăcire, ci de dezinformare.

¹⁴² Arhim. Ioanichie BĂLAN, *Convorbiri Duhovnicești*, vol. 1, Ed. Episcopiei Romanului Și Hușilor, ²1993 (ediția întâi a fost în 1987), s.l., pp. 182-185.

¹⁴³ <<http://www.vistieria.ro/Istoria-romanilor-Documente/Documente-Perioada-contemporana/Parintele-Dumitru-Staniloae-Uniaticismul-din-Transilvania-incercare-de-dezbinare-a-poporului-roman.html>>, luni, 15 februarie 2016

[o asemenea rătăcire nu se poate numi dezinformare, ci rea voință în informare sau formare uniata – n.n.]

Menționez aici o teorie, după care această pictură ar avea un caracter profetic ce ne scapă. De exemplu s-a menționat cazul unei femei catolice convertită la Ortodoxie prin îndemnul lui Francisc de Assisi, care i s-a arătat în vis. Nu știu dacă se poate argumenta serios o asemenea teorie. Mie nu mi se pare că stă în picioare, dar se poate să mă înșel. Mi-aș dori să fie o prorocie adevărată despre o revenire a catolicilor în Biserică, dar îmi pare foarte puțin probabilă.

[Părintele Mihai-Andrei Aldea în dorința fără limite de a scoate Sfânt pe Părintele Arsenie Boca, în lipsă de argumente reale, se leagă și de argumente în care nici sfinția sa nu crede.

Dar pentru că a ridicat această problemă este bine să fie lămurită și ea pentru a nu se rămâne în îndoială:

Părintele Iachint ne-a povestit că a stat de vorbă cu trei preoți din Ardeal. Unul era mare fan al Părintelui Arsenie Boca, agitându-se și susținând că se minte că Părintele Arsenie Boca ar fi pictat pe eretici ca sfinți, dar când va ajunge în țară se va interesa și dacă nu este adevărat, va veni să se răzbune. Nu are cum să picteze un Sfânt pe eretici ca Sfinți și că Părintele Arsenie Papacioc e un mare mincinos când îl denigrează pe Părintele Arsenie Boca.

- Doar nu vreți să spuneți că Părintele Arsenie Papacioc a pictat pe Francisc de Assisi la Drăgănescu, doar ca să îl acuze pe Părintele Arsenie Boca
- Doar v-am spus că nu este adevărat, nu e pictat acolo așa ceva, cea mai mare dovadă că e o minciună este că Părintele X (și a arătat pe unul din ceilalți doi) a fost cu fata lui bolnavă la Sfântul Mormânt al Sfântului Părinte Arsenie Boca și s-a vindecat de paralizie la picioare, spuneți și dumneavoastră Preacucernice Părinte, nu-i așa?
- Așa credeam și eu, până mai acum cinci minute. Dar de când am aflat că Părintele Arsenie Boca crede că ereticii pot fi sfinți și o mai și pictează, îmi dau seama că fata mea a fost vindecată de Sfântul Maslu pe care l-am făcut în acea zi și eu, fiind amăgit de ceea ce se spune, am pus minunea pe seama Părintelui Arsenie Boca.
- Și tu ai trădat?! Nu înțelegi că totul este o minciună din invidie că nu sunt călugării ăștia la fel de populari ca Sfântul Ardealului?! O să vă arăt eu!!!

A doua zi, Părintele agitat a venit tiptil la Părintele Iachint, șoptindu-i cu șială:

- Iertați-mă părinte, ați avut dreptate...
- Dar de unde ați aflat?
- Nu am mai avut răbdare și am sunat la un fiu duhovnicesc al meu, care are un album cu pictura de la Drăgănescu și i-am povestit cele pe care mi le-ați spus, indignat, iar el s-a uitat în album și a văzut că era pictat Francisc de Assisi cu aură de Sfânt. Atunci ne-am dat seama că a fost amăgit și minunile de la mormântul lui sunt diavolești. Vă mulțumim că ne-ați atras atenția, chiar cu riscul de a ne supăra. O astfel de ceartă este mântuitoare!
- Să vă mântuiți întru Domnul și să vă rugați și pentru mine, păcătosul!

Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție!

12. 03. 2015 (27. 02) Mare bucurie am trăit azi. Adrian, un fiu duhovnicesc al Părintelui Constantin Galeriu, auzind că sunt „împotriva Părintelui Arsenie Boca”, iubindu-mă a venit să mă facă atent. Era copleșit de minunile Părintelui Arsenie:

„- Iachint, mi-a zis, eu de asta am venit aici: am auzit că ești împotriva Părintelui Arsenie Boca. Tu nu vezi câți oameni se îndreaptă trupește și duhovnicește prin Părintele Arsenie? Tu nu ai auzit, nu ai citit, câte minuni a făcut? Sunt atâtea mărturii... Ce i-ai găsit rău?”

I-am spus, printre altele:

„- Nu mă îndoiesc că Dumnezeu a făcut și că poate să facă minuni prin Părintele Arsenie Boca. Eu am atras atenția cu privire la o lucrare a Părintelui Arsenie care se dovedește a nu fi întru Hristos și pervertește conștiința Bisericii la mulți care o îndreptățesc cu minunile. Anume: pictarea în biserica Drăgănescu ca sfinți a lui Francisc de Assisi, în naos, și Wulfila semiarianul, în altar. Am vorbit de Părintele Arsenie la capitolul: „Legându-ne cu inima de cineva sau de ceva numai putem fi liberi și mărturisitori întru Hristos”. Iată, suntem puși în situația de a alege între Hristos și Părintele Arsenie. Nu trebuie să ne lăsăm impresionați de minuni, mai ales când duc la erezie. Mântuitorul ne-a făcut atenți: Mulți vor zice Mie, în ziua aceea: Doamne! Doamne! au nu cu numele Tău am prorocit? Și cu numele Tău draci am scos?”

Și cu numele Tău multe minuni am făcut? Și atunci voi mărturisi lor, că niciodată nu v-am știut pe voi; depărtați-vă de la Mine, cei ce lucrați fărădelegea!” (Matei 7, 21-23)”

„Da, a zis Adrian, dar acolo este vorba despre minunile care le fac ereticii, cele care nu sunt adevărate, am citit tâlcuirea la Sfinții Părinți”

„- Ai citit numai la un Părinte, am răspuns. Tot de Sfinții Părinți este arătat că Hristos face minuni prin preoții nevrednici pentru credincioși, dar ei nu se mântuiesc căci nu au murit în unire cu Hristos.

Dracul poate da durere omului oriunde, se poate vedea bolnav de cancer la aparate și apoi îl duce la părintele care face minunea și-i pervertește credința. Îmi aduc aminte că un bioenergetician i-a spus unui credincios: „De ce nu iubești, de ce nu faci bine pe oameni? Ai puteri să faci minuni”. Acest credincios a venit apoi nedumerit la Părintele Cleopa și eram de față când spunea că fără să se gândească să facă minuni a pus mâna pe câțiva bolnavi și s-au făcut sănătoși. Atunci Părintele i-a spus: „Spovedește-te curat de toate păcatele și mergi la Sfântul Maslu ca să scapi de draci”

Zice, Adrian:

„- De Francisc știu, l-am văzut, dar de Wulfila nu știu, trebuie să mă interesez. Și apoi nu putem exclude lucrarea harului lui Dumnezeu și printre eterodocși. L-ai citit pe Părintele Tadei? Vezi ce spune el despre asta!

Am citit undeva că o familie de ruși ortodocși s-au dus în Germania și au devenit lucrători în casă la o familie de protestanți. În localitatea aceea nu era decât o biserică catolică, dar într-o înțelegere ecumenistă tot acolo se adunau și protestanții. Când se adunau protestanți trăgeau o cortină ca să nu se mai vadă altarul și crucea și așa își făceau slujba. Într-o zi, când s-a tras cortina, stăpâna casei, la care stăteau ruși, care era protestantă, a strigat: „N-o trageți! Mai lăsați-o să ne bucurăm de slava Crucii lui Hristos!”. Iată aceasta s-a întâmplat într-o biserică catolică!?”

Am răspuns:

„- Crucea este ortodoxă”

„- Da, a zis, Adrian, ai observat. Apoi pentru îndrăzneala mărturisirii ei a avut o vedenie. I s-au arătat doi bărbați, unul în lumină și altul ca un om. Cel asemenea ei i l-a arătat pe cel în slavă și i-a zis: „Iată! La el e Adevărul!” Atunci ea l-a întrebat, pe cel la fel ca ea: „Dar, tu cine ești?” A răspuns acela: „Eu sunt Francisc de Assisi”. După câțiva timp stăpâna casei la văzut pe rus cum se roagă la o icoană a Sfântului Serafim de Sarov, cel pe care ea l-a văzut în slavă, și a devenit ortodoxă. Vezi Iachint cine este Francisc de Assisi? A venit și a arătat adevărul”

„- Da, am răspuns, dar, în această vedenie nu s-a descoperit că Francisc de Assisi este sfânt”

„- Dar, vezi, zice Adrian, a venit Francisc de Assisi. Când i-am zis Părintelui Constantin Galeriu aceasta, ce am citit, a zis: „Aceasta ar trebui să fie spusă la toți”

„- Foarte bine, am zis, a venit cine a vrut Dumnezeu, a venit cine trebuia. Francisc nu e liber. Dumnezeu l-a trimis pe Francisc, nu a trimis un drac, ca să se lămurească femeia că mântuirea înseamnă slava lui Dumnezeu. Zicând Francisc că Adevărul este la Sfântul Serafim de Sarov a spus tot, unde este Adevărul acolo este slava și mântuirea. După cum a arătat Mântuitorul în rugăciunea Sa Arhierescă că lucrează mântuirea noastră, adresându-se Tatălui zice: „Sfințește-i pe ei întru Adevărul Tău; cuvântul Tău adevăr este. Precum pe mine M-ai trimes în lume, și Eu i-am trimes pe ei în lume; și pentru dânșii Eu Mă sfințesc pe Mine însumi, ca și ei să fie sfințiți întru Adevărul. Și nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede întru Mine prin cuvântul lor; ca toți una să fie; precum Tu, Părinte, întru Mine, și Eu întru Tine, ca și aceștia întru Noi una să fie; ca să creadă lumea că Tu M-ai trimis. Și Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimes și i-ai iubit pe ei, precum pe Mine M-ai iubit” (Ioan 17, 17-23).

Foarte posibil ca acea biserică catolică în care femeia a văzut slava Crucii lui Hristos să fi fost închinată lui Francisc și din această cauză Dumnezeu l-a trimes pe el, ca ea să nu devină eretică precum el”

„- Nu știu, a zis, Adrian”

„- Oricum, am zis, Francisc de Assisi este socotit de papistași ca unul dintre cei mai slăviți sfinți ai lor și pe el trebuia să-l trimită Dumnezeu să dea mărturie unde este Adevărul”

Am vorbit mult cu Adrian și cu cei împreună cu el și alt grup care venise din Sălaj și până la urmă s-au arătat a fi de acord că este nevoie să mărturisim adevărul cu privire la pictarea ereticilor în biserica Drăgănescu de către Părintele Arsenie Boca. Toți au înțeles că nu putem lua de bună și sfântă pictura care arată că ereticii și sfinții au împărțire de Hristos. Apoi cei din Sălaj, fiind la teologie la Sibiu, și-au mărturisit nedumerirea că Mitropolitul Laurențiu lucrează pentru canonizarea a trei sfinți împreună, Părintele Arsenie, Părintele Cleopa și nu-l mai țineau minte pe al treilea.

Iată cum se pervertește conștiința Bisericii la mulți prin Părintele Arsenie Boca și prin cei care au acceptat că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată. Părintele Arsenie a arătat în duh ecumenist, în duhul lui antihrist, că Wulfila arianul, cel care nu-l credea pe Hristos a fi Dumnezeu, este sfânt și are împărțire de Hristos precum Sfântul Ierarh Athanasie. Acum aceștia arată că Părintele Arsenie este mărturisitor al Adevărului precum Părintele Cleopa, ca să pervertească conștiințele tuturor.

Duhul lui antihrist lucrează prin cei care nu mai au conștiința Bisericii, au pierdut-o când au acceptat că Biserica este dezbinată. Cei care mărturiseau, în duhul lui Dumnezeu, că: „Ecumeniști acceptând că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, adunându-se cu cei din afara Bisericii, făcând compromisuri, zicând că o unesc, fac lucrare antihristică”, au fost învinuiți de aceștia ca neavând dragoste. Acum vrea să-i „canonizeze” împreună pe Părintele Arsenie Boca și pe Părintele Cleopa ca să piardă conștiința Bisericii și cei care Dumnezeu prin Părintele Cleopa i-a ajutat să o dobândească. Apoi dacă mărturisește vreunul, din cei care s-a zidit duhovnicește prin Părintele Cleopa, adevărul că: „Aceștia lucrează apostazia canonizându-l pe Părintele Arsenie Boca”, scot vechea lor armă, spun că nu are dragoste și că este invidios. Numai cei care caută sincer mântuirea, numai cei a căror conștiință este conștiința Bisericii, cu harul lui Dumnezeu înțeleg adevărul. Dar, din păcate, aceștia sunt tot mai puțini. Cât de degrab ne este dat să vedem cele prorocite de Sfinții Părinți: „Bisericele vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică”... Încă o dată vă repet să nu intrați în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu vor fi acolo”.

Este nevoie să judecăm lucrarea Părintelui Arsenie Boca în Duhul lui Dumnezeu. Este o prorocie. Dar, ce fel de prorocie? Cine este întru Hristos, vede deja în biserica Drăgănescu urâciunea pustiirii... Cine este în duhul lui antihrist vede în biserica Drăgănescu viitorul lor, împlinirea lucrării lor, „unirea tuturor”.

Adrian m-a întrebat:

„- Cum poate un om, cu diavolul, să-și știe sfârșitul? Părintele Arsenie și-a știut sfârșitul. A spus ziua când moare tâmplarului, care i-a făcut sicriul”.

Am ținut să-i spun lui Adrian că mai impresionant este faptul că Părintele Arsenie tot în altar unde l-a pictat pe Wulfila ca sfânt a pictat și momente din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, care a primit mucenicia pe 28 noiembrie. Posibil prin aceasta să fi arătat că deși nu a ținut cont de Erminia Bisericii a lucrat totuși în Hristos. Deci nu mă îndoiesc că a prorocit, după cum am mai spus, știm că Dumnezeu și prin Caiafa a prorocit. Precum prorocia lui Caiafa a fost înțeleasă diferit și corect au înțeles-o cei care au rămas întru Hristos, tot așa și aici, înțeleg prorocia Părintelui Arsenie corect cei ce rămân întru Adevărul lui Dumnezeu.

Adrian prietenul meu adevărat, m-a bucurat, a spus că o să cerceteze cu luare aminte ce am scris și o să mă corecteze. El nu se încrede în ce am scris, ne având în cărți de unde am luat unele trimiteri, fiindcă le-am cules din lucrările în format electronic. Una dintre ele este aceasta:

„Sfântul Ignatie Briancianinov, în cartea sa Despre înșelare, mărturisește întru Adevărul lui Dumnezeu că: „Au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonică Francisc de Assisi, Ignațiu de Loyola și alți nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la dreapta-credință), recunoscuți de ei ca sfinți. „Atunci când Francisc a fost răpit la cer” spune scriitorul vieții acestuia, „Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipă în nedumerire: cui să dea întâietate, Fiului Său Celui după fire sau fiului după har – Francisc”. Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât această hulă, ce poate fi mai întristător decât această amăgire!?”

*Slavă Lui Dumnezeu, Cel cei aprinde în dragostea Sa pe cei care caută să rămână întru Adevărul Lui.*¹⁴⁴

Da... criteriul final este adevărul, iar nu minunea. – n.n.]

Mai curând cred, după cum am argumentat, că a fost vorba despre o cunoaștere greșită a Părintelui Arsenie Boca în privința celor doi.

{Provenită din faptul că nu este Sfânt, deci nu a avut descoperiri de la Dumnezeu nici măcar în lucrurile esențiale, că nu este un ieromonah Ortodox serios, cu pregătire firească în cunoașterea Sfintei Predanii, că este un biet om înșelat care credea în religiile superioare și vedeniile mincinoase ce le primea de la draci.

¹⁴⁴ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

3. DE CE A PICTAT PĂRINTELE ARSENIE BOCA PE FRANCISC DE ASSISI ȘI PE WULFILA ARIANUL CA „SFINȚI”

Acum, după ce toate argumentele aduse de Părintele Mihai-Andrei Aldea au fost arătate ca neraționale, să înțelegem de ce Părintele Arsenie Boca a pictat tocmai pe Wulfila arianul și pe Francisc de Assisi ca Sfinții, și nu a ales pe alții sau de ce diavolul i-a arătat pe ei și nu pe alții, ca să îi picteze, spre înșelarea Ortodocșilor: nu e prea complicat, amândoi sunt simboluri a ceea ce Părintele Arsenie Boca dorea să devină: lider incontestabil duhovnicesc, unicat al credinței și istoriei.

Dar să înțelegem mai detaliat aceasta:

A) ASEMĂNAREA CU FRANCISC DE ASSISI

Vă rog să observați și să comparați tabloul pictat de El Greco, ce surprinde diavoleasca arătare ce l-a pecetluit pe Francisc de Assisi cu hulitoarele stigmate ale lui antihrist. Din toți pe care i-a pictat Părintele Arsenie Boca singurul care seamănă cu originalul este Francisc de Assisi, de unde înțelegem că ori duhul care l-a înșelat pe el i s-a arătat în vedenie pictorului de la Drăgănescu, ori că este singurul pe care l-a iubit atât de mult încât nu i-a mai dat chipul său, ci a căutat un model cu care să semene real. Chiar și privirea sa de mistică demonică i-a surprins-o în copia de la Drăgănescu. Nu înțelegem de ce, însă, a transpus aceeași privire hipnotizată, forțată și aflată în posesia extazului demonic și Sfinților Ortodocși, deci adevărați? Este vădit motivul: și sfinția sa avea astfel de vedenii și stări, de aceea le considera adevărata sfințenie, lucru de care au fost amăgiți și ucenicii săi:

Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. Însă bârfitorii afoți n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus

[un asemenea sus nu poate fi decât vama ereziilor de unde vin să ne ispitească arhiconii, teologii iadului –n.n.],

neuzit de cei mai mulți dintre noi.

În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare [după cum am văzut mai sus, puntea este prezentă, ca o propagandă a uniaticismului – n.n.],

*a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.*¹⁴⁵

Iată cum Părintele Petru Vamvulescu pune pe același plan al nefericirii Ortodocși și catolicii, dacă nu devin credincioși în arsenism, numit cărare cu adevărat Ortodoxă. De unde vedem că arsenismul este o credință trans și supra confesională, care asigură mântuirea. Dar tocmai credința arsenică este contrazisă de sfinți, fiindcă susținerea că Francisc de Assisi ar fi Sfânt (sau că vreun eretic ar putea fi Sfânt, fără a se converti la Ortodoxie), și că romano-catolicismul (simbolizat esențial de basilica San Pietro, unde se aleg papii) ar putea fi Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească în afara Căreia nu este mântuire, este căderea cea mai adâncă ce ne îndepărtează cu totul de la Sfinții Părinți și de la adevărata Ortodoxie, fiind miezul ereziei uniate. Să ne ferească bunul Dumnezeu a urma vreodată învățătura aceasta, chiar dacă ne este îmbiată de mult vestitul Părinte Arsenie Boca sau de oricine altcineva!!!

Să vedem ce ne învață despre aceasta **Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, numit indirect „bârfitor afon”, de Preacucernicul Părinte Petru Vamvulescu**, unul din cei mai entuziaști fani ai Părintelui Arsenie Boca, care de multe ori cade pradă nălucirilor imaginative, olfactive și vizuale din dorința de a dovedi, fără argumente reale, sfințenia inițiatorului mișcării de la Prislop-Drăgănescu, centrul existenței și misiunii sfinției sale:

Preacuviosul Dorotei, recunoscut ca sfânt de către Biserica soborniceasca, unul din cei mai aleși scriitori ascetici, a viețuit în chinovie, printre frați, iar după sfârșitul sfinților povățuitori și-a întemeiat propria sa mănăstire și a fost întâi stătător al ei. Sfântul Ioan Scărarul atenționează ca cei inclinați spre cugetare semeață și alte patimi sufletești nu trebuie nicicum să-și aleagă viața în pustnicie, ci să petreacă în mijlocul obștii și să se mântuiască prin lucrarea poruncilor (Cuvântul 8, cap. 10, 18, 21, 25 - Cuvântul 27, cap. 13, 36): Căci orice fel de viețuire, fie în pustie, fie în chinovie, atunci când este potrivit, atunci când este potrivit cu voia lui Dumnezeu, și are ca țel a plăcea lui Dumnezeu, este preafericit (88 de capete ale Preacuviosului Simeon Noul Teolog). Din zăvorârea de mai înainte de vreme odrăslește înșelarea drăcească, nu numai cea care bate la ochi, ci și cea care este nevăzută la arătare: a cugetului, a sufletului, fără de asemănare mai primejdioasă decât cea dintâi, ca una care se tămăduiește foarte anevoie, iar adesea nici nu cunoaște tămăduire. Acest rod al înșelării, care se întemeiază pe cugetarea semeață, este numit de către Sfinții Părinți "părere" (Ale Sfântului Grigorie Sinaitul, capetele 128,131,132), atunci când nevoitorul primește păreri mincinoase despre lucrurile duhovnicești și despre sine, socotindu-le adevărate. Părerilor și vedenii-lor mincinoase le urmează întotdeauna, potrivit legăturii firești de simțire și de lucrare dintre minte și inima, simțiri amăgitoare, desfătătoare ale inimii: ele nu sunt altceva decât lucrarea unei patimi subțiri a dulceții și slavei deșarte. Cei molipsiți de către aceasta înșelare se fac propovăduitori ai unei învățături ascetice mincinoase, câteodată și ereziarhi, spre veșnica pieire a lor și a celor apropiați lor. Sfântul Isaac Sirul pomenește, în cel deal 55-lea Cuvânt, ca un oarecare Malpas a dus în pustnicie o viața foarte aspră de nevoitor, cu telul de a atinge o înalta stare duhovnicească, și a căzut în trufie și înșelare demonica vădita, făcându-se întemeietor și căpetenie a sectei evhaiților.

Ca pildă de carte ascetică scrisă în acea stare de înșelare numita "părere" putem da lucrarea lui Toma de Kempis, numita "Urmarea lui Hristos". Ea răsuflă o patima subțire a dulceții și o cugetare semeață, care naște în oamenii orbiți și plini pe deasupra peste măsură de patimi, o desfătare pe care ei o socot gustare a harului Dumnezeiesc. Nefericiții și întunecații! Ei nu pricep, ca adulmecând dam-ful subțire al patimilor care trăiesc în ei, se îndulcesc de el, socotindu-l în orbirea lor, mireasma a harului! Ei nu înțeleg ca de desfătarea duhovnicească sunt în sta-re doar sfinții, ca înaintea desfătării duhovnicești trebuie să meargă pocăința și curățirea de patimi, ca desfătarea duhovnicească nu sta în puterea păcătosului, ca el trebuie să se cunoască pe sine ca fiind nevrednic de desfătare, să o alunge, dacă aceasta va începe sa-i dea târcoale, să o alunge ca pe un lucru nepotrivit cu el, ca pe o vădita și pierzătoare amăgire de sine, ca pe o mișcare subțire a slavei deșarte, a cugetării semețe și a patimii dulceții. În pustnicie, au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare

¹⁴⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, p. 56

demonica Francisc de Assisi, Ignatiu de Loyola și alți nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la cea din Răsărit), recunoscute de ei ca sfinți. "Atunci când Francisc a fost răpit la cer" spune scriitorul Vieții acestuia, "Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipă în nedumerire: cui să dea înțâietate, Fiului Său Celui după fire sau fiului după har - Francisc". Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât această hulă, ce poate fi mai întristător decât aceasta amăgire!¹⁴⁶

Dar nu numai Părintele Petru Vamvulescu cade în această capcană a ignoranței și contrazicerii Sfinților Părinți, ci și alți ucenici, poate cei mai autorizați, ai Părintelui Arsenie Boca:

*La stânga Domnului sau în dreapta picturii se află: sfântul apostol Petru, sfântul apostol Pavel, sfântul Macarie Egipteanul, acoperit de părul lung și alb, sfântul cuvios Teodor Studitul, sfântul Ieronim - talmăcitorul Vulgatei, **sfântul Francisc de Assisi - mărturie a adevăratului ecumenism, în viziunea ortodoxă a Părintelui Arsenie** -¹⁴⁷*

Să vedem acum, cine era Francisc de Assisi, precursorul lui antihrist, ca singuri să ne dăm seama și să ne fie milă de faptul că a fost un biet înșelat, care și acum, prin pilda vieții lui răătăcite, amăgește pe atât de mulți:

Comparație între mistica lui Francisc de Assisi și cea a Sfântului Serafim de Sarov

În timpul rugăciunii, înaintea mea s-au ivit două lumini deosebite – într-una l-am recunoscut pe Creator, în cealaltă m-am văzut pe mine. (Francisc vorbind despre rugăciunea sa)

El [nevoitorul Serghie] se gândea că este asemenea unei lumânări și, cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât simtea mai mult o slăbire, o prefacere a luminii duhovnicești a adevărului în sinea sa. (L.N. Tolstoi, "Părintele Serghie")

Cei cu adevărat curățiți se văd pe sine nevrednici de Dumnezeu. (Sf. Isaac Sirul)

Cercetând datele biografice ale lui Francisc din Assisi, un lucru vrednic de atenție legat de mistica acestui ascet romano-catolic este manifestarea stigmatelor pe trupul său. Romano-catolicii văd această manifestare aparte ca fiind pecetea Duhului Sfânt. În cazul lui Francisc, aceste stigmată au luat pe trupul său forma semnelor suferintelor lui Hristos.

Stigmatăle lui Francisc nu reprezintă un fenomen rar printre nevoitorii din lumea romano-catolică. În general, stigmatăle par să fie o trăsătură a misticii romano-catolice, atât înainte de Francisc, cât și după el. De pildă, Peter Damian vorbește despre un călugăr care avea pe trupul său o imagine a Sfintei Cruci. Cezar din Geisterbach povesteste despre un novice pe a cărui frunte se putea vedea urma unui cruci. [1] De asemenea, există multe informații care arată că după moartea lui Francisc au apărut mai mult stigmatăle care au fost cercetate de mai mulți cercetători, în special în vremurile noastre. Potrivit spuselor lui V. Guerier, aceste fenomene aruncă ele însele o lumină asupra originii lor. Multe au făcut obiectul unei cercetări atente, fiind descrise în amanunt, așa cum este cazul Veronicăi Giuliani (1660-1727) care s-a aflat sub îngrijirea unui doctor; al Luisei Lato (1850-1883) descris de dr. Varleman, [2] și al Madelainei N. (1910) descris de Janat. [3]

În cazul lui Francisc din Assisi, trebuie arătat că Biserica romano-catolică a arătat o mare cinstire față de stigmatăle lui. Fenomenul a fost primit ca o mare minune. La doi ani de la moartea sa, Papa l-a sanctificat pe Francisc. Principalul motiv al beatificării au fost stigmatăle miraculoase de pe trupul lui, care au fost acceptate ca dovadă a sfințeniei. Acest lucru prezintă un interes deosebit pentru creștinii ortodocși, dat fiind că nu există nimic de felul acesta în vietile sfinților Bisericii Ortodoxe - unul dintre acestia fiind și Serafim din Sarov, un sfânt din Rusia.

Trebuie arătat aici că relatările istorice despre stigmatăle lui Francisc nu ridică nici un semn de îndoială în lumea cercetătorilor. În această privință, se face trimitere la Sabbatier care a cercetat viața lui Francisc și îndeosebi stigmatăle sale. Sabbatier a ajuns la concluzia că stigmatăle erau fără îndoială adevărate. Sabbatier a încercat să găsească o explicație a

¹⁴⁶ Sfântul Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 11999, Ed. digitală APOLOGETICUM, ¹2005, pp. 22-23.

¹⁴⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

stigmatelor în domeniul necercetat al patologiei psihice - undeva între psihologie și fiziologie. [4]

Înainte de a formula o explicație a stigmatelor lui Francisc din punctul de vedere al misticii ortodoxe - scopul principal al acestei lucrări - vom cerceta stigmatul ca fenomen fiziologic, dat fiind că această abordare va contribui cu informații importante la o ulterioară apreciere ortodoxă a misticii "sfântului" romano-catolic.

Guerier include în lucrarea sa despre Francisc constatările științifice ale lui G. Dumas, care a studiat procesul apariției stigmatelor din punct de vedere psiho-somatic. [5] Iată mai jos concluziile la care a ajuns Dumas în legătură cu stigmaticii:

1. Trebuie să recunoaștem sinceritatea stigmaticilor, precum și faptul că stigmatul apar de la sine, adică nu sunt răni auto-pricinuite în timp ce persoana se află într-o stare de inconstiență.

2. Rănilor stigmaticilor sunt privite ca fenomene legate de sistemul circulator (vasele de sânge) și reprezintă efecte ale sugestiei mentale asupra digestiei, circulației sângelui și secreției glandulare. Aceasta poate duce la răni la nivelul pielii.

3. Rănilor stigmaticilor apar în timp ce ei sunt într-o stare extatică, care apare atunci când cineva este cuprins de un anumit fel de imagine pe care o contemplă, cedându-i controlul.

4. Stigmatul apar nu numai ca rezultat al închipuirii pasive a unei răni pe propriul trup, dar, potrivit mărturiei acestora, și atunci când închipuirea este însoțită de lucrarea activă a imaginii însăși - cel mai adesea asemenea unei raze sau sulite ascuțite care iese din rana contemplată și care pătrunde în trupul stigmaticului. Deseori, aceasta se petrece treptat și nu de la prima vedenie, până într-acolo încât imaginea contemplată în timpul răpirii mistice dobândește un control total asupra individului aflat în contemplație.

Dumas a stabilit următoarele criterii generale pentru apariția stigmatelor: toți stigmaticii suferă o durere insuportabilă în părțile afectate ale trupului, indiferent de forma pe care o iau stigmatul - urma unei cruci pe umăr, urme de spini pe cap sau, în cazul lui Francisc din Assisi, răni pe mâini, picioare și coastă. Alături de durere, ei simt o mare desfătare la gândul că sunt vrednici să sufere împreună cu Iisus, să poarte, așa cum a făcut El, păcate de care nu sunt vinovați. [6] (Desigur, aceasta se leagă de dogma romano-catolică a „satisfacerii divine”, învățatură străină Bisericii Ortodoxe.) [7]

Generalizările lui Dumas sunt foarte interesante pentru că implică faptul că în procesul apariției stigmatelor, separat de stare emoțională produsă (o înălțare emoțională a inimii), un important rol este jucat și de a) un element mental; b) o închipuire mentală care implică o suferință aparte; c) auto-sugestie, cum ar fi o serie de impulsuri mentale și voite în sensul preluării suferințelor prezentate în închipuire; d) sentimente fizice - durere și, în fine, e) apariția semnelor (a rănilor) - stigmatul.

Observațiile lui Dumas cuprind niste factori mai mult decât emoționali (pe care William James îi consideră a fi sursa misticismului) [8] care joacă un rol egal, dacă nu chiar mai mare în apariția stigmatelor. Aceștia pot fi ordonați astfel:

1. O intensă muncă de închipuire mentală,
2. Sugestie,
3. Sentimente senzuale,
4. Manifestări fiziologice.

Semnificația acestora o vom prezenta mai târziu.

Redăm mai jos o scurtă analiză științifică privind stigmatul în general, cu date specifice legate de extazul și vedeniile lui Francisc, așa cum apar ele în lucrarea Fioretti, ceea ce ne va ajuta să înțelegem temeiul vedeniilor, precum și o descriere a fenomenului.

Stigmatul lui Francisc din Assisi, datorat vedeniilor sale, sunt urmare a unei anumite rugăciuni. Este vorba de o rugăciune puternică prin care acesta cerea să simtă și el patimile lui Hristos, în trupul și în sufletul său. În rugăciunea sa, Francisc dorea să aibă parte de acele suferințe nu numai în sufletul său, ci și în trupul său. Astfel, predându-se pe sine unei rugăciuni extatice, el nu renunța la trup, ci chema asupra-i niste simțăminte pămânesti, adică trupești - cu alte cuvinte o suferință fizică.

Rugăciunea lui Francisc nu a rămas fără răspuns. Cronicile spun că "Francisc s-a simțit cu totul transformat în Hristos". Această preschimbare nu era numai în duh, ci și în trup; nu numai la nivelul simțămintelor duhovnicești și psihologice, ci și la nivelul celor trupești. Cum se petrecea de fapt vedenia?

Întâi de toate, într-un fel destul de neasteptat pentru el, Francisc văzu ceva pe care l-a zăgrăvit ca minunat: un serafim cu sase aripi, asemenea celui înfățișat de Prorocul Isaia, coborându-se din cer la el. (Întâia parte a vedeniei). Apoi, după ce serafimul se apropie, Francisc, însetat după Iisus și simțindu-se "transformat în Hristos", începu să-l vadă pe Hristos în serafim, pironit pe o cruce. Potrivit cronicarului, "acest serafim veni așa de aproape de sfânt, încât Francisc putu zări deslusit pe serafim chipul Celui răstignit". (A doua parte a vedeniei). Francisc recunoscu chipul lui Hristos în serafim atunci când Acesta se coborî la el. [9] Atunci simți patimile lui Hristos pe trupul său, dorinta lui de a le simți fiind împlinită. (A treia parte a vedeniei). Începură apoi să apară stigmate pe trupul său. Se părea că rugăciunea lui înfocată și stăruitoare primea în cele din urmă răspuns. (A patra parte a vedeniei).

Complexitatea uimitoare a vedeniei lui Francisc este ceva deosebit. Peste vedenia de început a serafimului care, aparent, se pogora din cer la Francisc, începe să apară o altă imagine - cea după care înseta cel mai mult Francisc, anume imaginea lui Hristos cel răstignit. Felul în care se desfășoară aceste vedenii ne lasă sentimentul că cea dintâi vedenie (cea a serafimului), atât de bruscă și neasteptată, depășea hotarele închipuirii lui Francisc care dorea să-l vadă pe Hristos cel răstignit și să simtă pătimirile Lui. În felul acesta, putem înțelege cum a reușit o concepție atât de complexă - cuprinzând ambele vedenii, ambele chipuri, serafimul și Hristos - să-si găsească loc în starea de constiență a lui Francisc.

Experiența lui Francisc din Assisi este deosebită și de un mare interes pentru creștinii ortodocși, deoarece, așa cum am arătat mai sus, nu întâlnim nimic de felul acesta în tradiția Bisericii Ortodoxe, cu lungul ei sir de nevoitori, și nici în istoria trăirilor mistice. De fapt, toate lucrurile de care a avut parte Francisc prin stigmatele sale reprezintă chiar acele manifestări împotriva cărora ne-au prevenit, în repetate rânduri, Părinții Bisericii!

Amintind felul în care nevoitorii Bisericii Ortodoxe înțelegeau cea mai înaltă rugăciune duhovnicească, după cum este înfățișată în Filocalie, trebuie subliniat că ei priveau această rugăciune în contextul nevointelor lor personale, ca o lucrare sinergetică (omul împreună-lucrând cu Dumnezeu) pentru dobândirea desprinderii nu doar de cele trupești sau „simtitoare”, ci și de gândurile „înțelegătoare”. Această desprindere este o înaltare duhovnicească nemijlocită a omului către Dumnezeu, atunci când însuși Sfântul Duh se roagă pentru nevoitor cu "suspینuri negrăite". [10] De pildă, Sf. Isaac Sirul, în Îndrumările sale, spune că "sufletul care iubeste pe Dumnezeu, întru Dumnezeu și numai întru Dânsul își află pacea. Slobozeste-te mai întâi de toate legăturile cele dinafară, apoi inima ta se va putea lipi de Dumnezeu; căci lipirea de Dumnezeu vine după depărtarea de lume." [11] Cel mai vădit îndemn este cel al Sfântului Nil Sinaitul, care atrage atenția asupra presupusei experiențe a Dumnezeirii de care a avut parte Francisc. În Cuvânt despre rugăciune, el previne: "Să nu doresti, nici să cauți vreun chip sau înfățișare la vremea rugăciunii. Să nu tânjești după vedenii ale simțurilor sau după îngeri sau puteri sau după Hristos, căci îți vei pierde mintea, luând lupul drept păstor și închinându-te vrăjmasilor draci. Începutul rătăcirii minții este slava desartă, care face mintea să încerce și să-si închipuie Dumnezeirea în oarecare chip sau înfățișare" [12]

Rugăciunea extatică a lui Francisc a primit răspuns - însă, potrivit cuvintelor Sfintilor Isaac și Nil, în chip vădit nu de la Hristos. Cronica spune că "Francisc s-a simțit cu totul transformat în Hristos", preschimbat nu doar în duh, dar și în trup, adică nu numai la nivelul trăirilor duhovnicești și mintale, ci și la nivelul celor trupești. În vreme ce Francisc era pe deplin încredințat că fusese înălțat către Logosul dumnezeiesc, apariția trăirilor trupești nu poate, după Sfântul Isaac, să vină de la o putere duhovnicească bună.

Trăirile trupești ale lui Francisc pot fi explicate ca fiind lucrarea închipuirii minții sale, care lucra odată cu extazul spiritual. Este greu de spus, în acest caz, ce anume predomină în rătăcirea lui Francisc: mândria lui religioasă sau psihismul (închipuirea mintală); în orice caz, psihismul era destul de puternic. Acest lucru este adevărat de aspectele neobisnuitei vedenii pe care a avut-o Francisc după ce s-a simțit preschimbat cu totul în Iisus, fiind un caz foarte grav de plani (înselare sau rătăcire), ce-si are rădăcinile, după Sfântul Nil, în slava desartă.

Caracterul exagerat al exaltării lui Francisc, care se poate vedea din descrierea vedeniei sale, reiese și mai limpede atunci când o asemănăm cu măreata vedere a lui Hristos avută de Sf. Serafim din Sarov, atunci când slujea ca diacon în Joia Mare. [13]

Spre deosebire de Francisc, Sf. Serafim nu a căutat să se simtă "preschimbat în Iisus", prin rugăciuni și nevointe. El se ruga simplu și adânc, plângându-și păcatele. În timpul rugăciunii, ca urmare a deosebitelor sale lucrări de nevointă, a crescut într-însul puterea tainică a Harului, pe care n-a simțit-o și nici n-a constientizat-o. Aflându-se în fata prestolului (altarului) cu inimă fierbinte, precum în cuvintele lui Ilie din Ekdik "...sufletul, depărtându-se de toate cele din afară, se uneste cu rugăciunea, iar acea rugăciune, asemenea unei văpăi care cuprinde sufletul așa cum focul învăluie fierul, descoperă cele înfricosate", [14] Sf. Serafim s-a văzut deodată în fata tainicei Puteri Dumnezeiești. Sf. Serafim nu și-a închipuit, nici n-a visat, nici nu și-a dorit o asemenea vedenie. Însă atunci când aceasta s-a petrecut, a fost atât de uimit, încât i-au trebuit două ceasuri ca să-și vină în fire. Mai târziu, a povestit însuși ce i s-a întâmplat. Mai întâi, s-a minunat văzând o lumină mai presus de fire, asemenea soarelui. Apoi l-a văzut pe Fiul Omului în slavă, strălucind mai puternic decât soarele, cu lumină negrăită și înconjurat de puterile ceresti asemenea unui "roi de albine". Venind prin poarta de apus (a altarului), Hristos s-a oprit în fata amvonului și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat pe cei ce slujeau și pe cei ce se rugau. Apoi vedenia a dispărut.

Pentru studiul nostru, ne vom opri asupra câtorva aspecte din relatarea vedeniei Sfântului Serafim. Mai întâi, spre deosebire de rugăciunea lui Francisc, rugăciunea Sfântului Serafim nu cuprinde nimic care să sugereze, nici măcar pe alocuri, că și-ar fi dorit vreun semn văzut al prezentei dumnezeiești. Cu atât mai puțin se gândea că ar fi fost vrednic de a se "preschimba în Iisus", așa cum se ruga Francisc. Principala trăsătură a rugăciunii Sfântului era o smerenie adâncă, arătată prin mărturisirea cu glas tare a păcatoseniei, urmată de o pocăință adâncă. Înțelesul acestui lucru, așa cum au arătat în nenumărate rânduri Părintii Bisericii, este că smerenia adevărată îl păzește pe om să nu cadă în slavă desartă.

Un al doilea aspect profund al rugăciunii Sfântului Serafim este faptul că el nu cere nici o arătare cerească din partea lui Dumnezeu. În afară de pocăința lui, în rugăciune nu se mai găsește nimic din afară – vreun gând sau vreo închipuire. Desigur, aceasta corespunde pocăinței Sfântului, din cuvintele sale vădindu-se că niciodată nu s-a gândit că ar fi atins cumva vreun nivel de vrednicie când, în ciuda păcatelor sale, să poată cere lucruri sfinte. Dacă ar fi gândit despre sine în acest fel, ar fi alunecat ușor în înșelare. Rugăciunea Sfântului Serafim era menită, dimpotrivă, tocmai pentru ceea ce învrednicit de arătarea dumnezeiască. Sf. Maxim Mărturisitorul, în Întâia Sută despre Dragoste, spune așa: "Cel ce nu a dobândit încă cunostința lui Dumnezeu însuflat de dragoste, cugetă lucruri înalte despre cele ce face după Dumnezeu. Dar omul ce a primit acestea rosteste și el în inimă cuvintele strămosului nostru Avraam, când i s-a arătat Dumnezeu - Eu sunt pământ și cenușă (Facerea 18:27)."

Potrivit vedeniei Sfântului Serafim, trebuie remarcat că cea mai înaltă stare duhovnicească, dobândită în felul arătat de nevoitorii Filocaliei, se ivate în inima omului în afara sferelor mintale și simtitoare, și, prin urmare, în afara sferei închipuirii mintale. Avva Evagrie, în ale sale Scrieri despre Viata Făptuitoare - Către Anatolie, spune:

Mintea nu va vedea locul lui Dumnezeu în ea, decât dacă se ridică deasupra tuturor gândurilor despre cele lumesti și zidite; și nu se poate ridica deasupra lor decât dacă se slobozește de patimile care o leagă de cele simțite și de gândurile tulburătoare despre acestea. Se va slobozi de patimi cu ajutorul bunelor-săvârsiri și de gândurile simple cu ajutorul cugetării duhovnicești; dar le va goni până și pe ele atunci când i se va arăta acea lumină care, la rugăciunii, arată locul lui Dumnezeu. [16]

De obicei, experiența unirii tainice a omului cu Dumnezeu este, asadar, foarte greu de exprimat în cuvinte omenesti. Se întâmplă totuși ca acei oameni ce și-au lucrat despățimirea să primească vedenii, dar în marea lor parte aceste vedenii sunt trecătoare și se arată omului ascuns al inimii - ele vin din lăuntru. Sf. Isaac Sirul spune: "De esti curat, cerul este întru tine; și întru tine vei vedea îngeri, și cu ei și în ei, pe Domnul îngerilor." [17] Părintii Bisericii Ortodoxe învată că toate aceste trăiri sunt dincolo de orice asteptare a celui smerit, pentru că nevointa și smerenia sa îl fac să se simtă nevrednic.

Întorcându-ne la vedenia Sfântului Serafim, se poate vedea că a avut următoarele trăsături:

1. Simplitate;
2. Pocăință;
3. Smerenie;
4. O vedenie neobisnuită, dincolo de cele simțite și rationale;
5. Înăltare sau cutremurare duhovnicească.

Accentuând acest din urmă aspect, Sf. Isaac, pomenit mai sus, explică: "...ivirea unei vedenii mai presus de constiință, dăruită de Puterea de Sus, este primită de suflet - în el netrupește, dintr-odată și pe neașteptate; este descoperită și arătată dinlăuntru pentru că, după cuvintele lui Hristos, "împărăția cerurilor înlăuntru vostru este" - Această vedere înlăuntru icoanei, întipărită în mintea ascunsă (mintea cea de sus) se arată pe sine fără nici un gând despre ea." [18]

Din cele de mai sus, dacă e să facem o comparație între cele două vedenii și între ce au trăit Francisc și Sf. Serafim prin acestea, găsim o mare deosebire între mistica celor doi. Mistica Sfântului Serafim apare ca o înălțare cu totul duhovnicească, ceva dăruit nevoitorului, asemenea unui dar al unei vedenii duhovnicești, ca o luminare de sus a minții sale, [19] în timp ce trăirea spirituală a lui Francisc este o mistică născută din voia sa și întunecată evident de propria închipuire și propriile simțiri.

O altă deosebire între cei doi este relația diferită pe care și-o exprimă față de Hristos. Spre deosebire de Sf. Serafim, care trăiește puterea duhovnicească a lui Hristos în inima sa și îl primește pe Hristos în inimă, Francisc primește în închipuirea sa simțiri îndeosebi din viața pământească a lui Hristos. Francisc intră în aspectul exterior al patimilor lui Hristos. Această trăire a venit la el la Monte La Verna ca din afară.

În același timp cu dorința lui foarte puternică de a trăi patimile lui Hristos, există și hotărârea sa de a imita și alte aspecte pământești ale vieții lui Iisus. Nu numai că și-a trimis proprii "apostoli" în diferite părți ale pământului ca să propovăduiască, dându-le aceleși porunci pe care le-a dat Mântuitorul apostolilor Săi, [20] dar chiar a închipuit înaintea ucenicilor săi, nu cu mult înainte de moartea sa, însăși Cina cea de Taină. "A refăcut", scrie biograful său, "acea masă sfântă pe care Domnul a servit-o cu ucenicii Săi pentru ultima oară." [21] Această faptă nu poate fi îndreptățită de viața sa spirituală, oricât de cât de aspră a fost nevointa lui sau oricâte virtuți ar fi lucrat. Este cel mai limpede semn, din punct de vedere ortodox, al severității căderii sale în înșelare duhovnicească.

Înainte de a merge mai departe, trebuie să arătăm pe scurt ce înseamnă această stare numită plani. În termeni generali, potrivit Mitropolitului Antonie Hrapovitki, plani (prelest, în limba rusă) [înșelarea sau rătăcirea, în limbajul ascetic românesc, n.tr.] apare de obicei atunci când diavolul îl amăgește pe un om, făcându-l să creadă că a primit vedenii dumnezeiești (sau alte daruri ale Harului). Apoi cel viclean îi întunecă mereu mintea, încredințându-l de închipuirea sa sfintenie, și îi făgăduiește puterea de a lucra minuni. Cel viclean îl poartă pe un astfel de nevoitor în vârful de munte sau pe acoperișul unei biserici, și îi arată un car de foc sau un alt lucru minunat care să-l ducă în ceruri. Cel înșelat păsește înainte (primind închipuirea) și se prăvălește în hău, fiind sortit pierii fără de pocăință. [22]

Ceea ce reiese din această scurtă prezentare a înșelării este faptul că omul care trăiește astfel de lucruri cade de regulă într-o formă de mândrie, de obicei slavă desartă, de unde și închipuirea că a ajuns la o așa înălțime încât crede că nu mai trebuie să vegheze asupra primejdiei păcatului sau a hulei împotriva lui Dumnezeu. Cu adevărat, acesta este un păcat drăcesc și, prin definiție, cel mai greu de dat în vileag - de unde și importanța și stăruinței neîncetate a scrierilor duhovnicești pe ascultarea și smerenia în nevointă până în cea din urmă clipă a vieții pământești.

Am arătat deja mai sus că vedenia lui Francisc cuprinde semne vădite ale înșelării duhovnicești. Ceea ce rămâne este, asadar, o descriere a lucrării și faptelor lui Francisc, care arată măsura misticii sale. Prezentând câteva aspecte ale vieții lui Francisc și comparându-le cu aspecte din viața Sfântului Serafim din Sarov, vom putea trage o concluzie finală privind mistica acestor doi nevoitori. Trebuie arătat aici că evenimentele descrise reprezintă caracteristici generale ale celor doi.

Scrie în Fioretti că odată Francisc nu a reușit să țină un post așa cum se cuvenea, din pricina unei boli. Acest lucru l-a frământat într-atâta, încât s-a hotărât să se pocăiască și să se pedepsească singur. Cronicarul scrie:

...a poruncit oamenilor să se strângă pe o uliță din Assisi, pentru o predică. Când a încheiat predica, le-a spus acestora să nu plece nici unul, până ce nu se va întoarce; s-a dus în catedrală cu mulți frați și cu Petru din Catani, și i-a spus lui Petru să facă ce-i va zice, potrivit votului ascultării și fără împotrivire. Acesta din urmă i-a răspuns că nu poate și că nu trebuie să dorească sau să facă nimic împotriva voii lui [a lui Francisc]. Atunci Francisc și-a dat jos haina și i-a poruncit lui Petru să-i pună o frânghie la gât și să-l tragă afară, pe jumătate gol,

înaintea multimei căreia îi predicase. Francisc i-a poruncit unui alt frate să umple o cupă cu tărână și, urcându-se în locul unde predicase, să-i verse tărâna pe cap. Acesta însă nu l-a ascultat, fiindcă era foarte tulburat de așa poruncă. Însă fratele Petru a apucat frânghia și a început să-l tragă pe Francisc după el, așa cum îi poruncise acesta. El însuși plângea cu amar în timpul acesta, iar ceilalți frați erau scâldați în lacrimi de milă și durere. Când Francisc a ajuns astfel, pe jumătate gol, înaintea multimei din locul unde predicase, le-a spus: 'Voi și toți cei ce ati părăsit lumea după pilda mea și urmați calea vieții fraților, spuneți despre mine că sunt sfânt, dar mă căiesc înaintea Domnului și a voastră pentru că în vremea bolii mele am mâncat carne și mâncare cu carne'. [23]

Desigur, păcatul lui Francisc nu era atât de mare încât să merite asemenea formă extremă de căință, dar aceasta era o trăsătură constantă a evlaviei lui Francisc. Se străduia să idealizeze orice lucru pe care era silit să-l facă; se străduia să idealizeze chiar și lucrarea de nevointă a pocăinței.

Idealizarea de către Francisc a faptelor crestine de nevointă se poate vedea și din atitudinea lui atunci când făcea milostenie. Semnificativ este felul în care se purta Francisc cu cersetorii. În ochii lui, aceștia erau niște făpturi de o foarte înaltă tinută, față de ceilalți oameni. Potrivit învățaturii mistice romano-catolice, un cersetor este purtătorul unei misiuni sfinte, fiind icoana lui Hristos cel sărman și pribeag. De aceea, prin învățăturile sale, Francisc își silea ucenicii să cersească. [24]

În fine, înflăcăarea idealistă a lui Francisc se poate vedea și din reținerile de către el a patimilor pământești ale lui Hristos. În biografia lui Francisc stă scris că "îmbătat fiind de dragoste și milă pentru Hristos, fericitul Francisc a luat odată de jos o bucată de lemn. Ținându-l cu mâna stângă, își freca dreapta de ea, asemenea unui arcus pe o vioară, în timp ce murmură un cântec frantuzesc despre Domnul Iisus Hristos. Cântecele îl făcu să plângă de milă față de patimile lui Hristos și, cu cele mai adânci suspine, căzu în meditație, privind în tăria cerului..." [25]

Nu este nici o îndoială, după cum și biografii lui Francisc dovedesc în mod eufemistic, că acest important întemeietor al Ordinului Franciscanilor era foarte teatral în actele sale de pocăință, arătând destul de vădit că îi lipsește și cea mai elementară trezvie, necesară unei vieți de nevointă ce caută dobândirea adevăratei smerenii. De fapt, ori de câte ori sunt prezentate în Fioretti momentele de smerenie ale lui Francisc, acestora nu le lipsește niciodată presupunerea că îi vorbeste Dumnezeu, de pildă prin gura fratelui Leon, [26] sau faptul că se crede ales de Dumnezeu "să vadă în tot locul binele și răul", atunci când este cercetat de fratele Masseo pentru smerenia sa. [27] Este adevărat că Francisc își înfățișează răutatea și păcătosenia, dar aceste mărturisiri sunt lipsite de păreri de rău sau de vreun alt semn că s-ar socoti nevrednic înaintea lui Dumnezeu. Deși vorbea adesea despre smerenie și le dădea franciscanilor învățături în această privință, el însuși s-a smerit în foarte puține momente din viața sa, deși aceste momente singulare au fost deosebite; însă, chiar și așa, a existat întotdeauna un element de exagerare și de melodramă. Nimic nu poate fi mai lămuritor în această privință decât propriile cuvinte către frații de mănăstire. La un moment dat, le-a spus ucenicilor: "Nu văd la mine nici un păcat pentru care să nu fi făcut mărturisire și pocăință. Căci Domnul, în mila Sa, mi-a dat darul de a vedea deslusit în rugăciune cu ce i-am gresit sau plăcut." [28] Evident, aceste cuvinte sunt foarte departe de adevărata smerenie. Ele seamănă mai degrabă cu vorbirea omului multumit de sine (fariseul) care, în pildă, stătea în templu, în timp ce vamesul stătea umil într-un colț, rugându-l pe Dumnezeu cu smerenie adevărată: "Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului".

Atunci când punem alături faptele de "smerenie" ale lui Francisc cu lupta de o mie de zile a Sfântului Serafim de pe stâncă, vedem o mare deosebire. Acolo, luptându-se cu patimile, [29] Sf. Serafim striga cu cuvintele vamesului, iarăși și iarăși: "Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului". Nu este nimic exaltat aici, nici o înfățișare ostentativă. Sf. Serafim se referă, pur și simplu, la singurele lucruri care i-au mai rămas pentru a dobândi iertarea, adică a. recunoașterea patimilor sale; b. căință pentru starea sa duhovnicească rea; c. nevoia de a birui patimile; d. constientizarea neputinței și nevredniciei sale de a face singur aceasta; e. chemarea sinceră și arzătoare a milei Domnului.

Chiar și în ultimii ani ai vieții, după ce Sf. Serafim a avut parte de multe experiențe duhovnicești mai presus de fire precum și de o părtășie nemijlocită cu Dumnezeu, el nu a căzut niciodată în multumirea de sine sau în îngăduință față de sine. Se poate vedea aceasta din deja

cunoscuta discutie cu N. Motovilov,[30] precum si din discutia cu monahul Ioan, atunci când acestia au avut parte, prin Harul Domnului, de o lumină neobisnuită. Într-adevăr, Sf. Serafim nici nu a putut descrie mai apoi acea trăire luminoasă. De asemenea, se stie prea bine că Sf. Serafim primise deosebitul dar al înainte-vederii, ca si pe cel al prorociei. Inimile oamenilor care veneau la el i se arătau asemenea unei cărți deschise, dar niciodată nu si-a stricat aceste minunate daruri primite prin asumarea vreunei importante sau prin vreo îngăduintă. Cuvintele si faptele sale (opuse celor ale lui Francisc din Assisi - acesta credea că si-a ispășit păcatele si că acum este bineplăcut lui Dumnezeu) sunt pe potriva învățăturilor nevoitorilor Filocalici, despre omul smerit. Iată cuvintele Sfântului Isaac Sirul:

Cei cu adevărat curati cugetă întotdeauna în inima lor că sunt nevrednici de Dumnezeu. Si că sunt cu adevărat curățiti se vede din faptul că se văd pe sine vrednici de plâns si nevrednici de grija lui Dumnezeu, si mărturisesc aceasta într-ascuns si pe fată, si fac acestea prin Sfântul Duh, astfel că nu rămân fără de griji si nevointă, care le sunt de folos cât timp petrec în această viață. [31]

Miscările sufletesti ale lui Francisc către smerenie, asemenea întâmplării descrise mai sus si care a avut loc în piata din Assisi, erau în general momente rare. De obicei smerenia lui apărea nu ca un sentiment, ci ca o recunoastere ratională a slabelor lui puteri în comparatie cu puterea dumnezeiască a lui Hristos. Aceasta se vede deslusit din vedenia pe care a avut-o pe Monte La Verna, când "două lumini deosebite" - după cum spune cronica - "s-au ivit înaintea lui Francisc: una în care l-a recunoscut pe Creator, iar cealaltă în care s-a recunoscut pe sine. Si în acea clipă, văzând acestea, el s-a rugat: Doamne! Ce sunt eu înaintea ta? Ce însemnătate am eu, un vierme neînsemnat al pământului, sluga ta neînsemnată, pe lângă puterea Ta?" Prin această recunoastere, Francisc, în acea clipă, era cufundat în contemplarea în care a zărit adâncimea nebănuită a milei dumnezeiesti si prăpastia nimicniciei sale.

Inutil s-o mai spunem, această primă relatare a celor două lumini "deosebite" arată caracterul cognitiv al cererii sale adresate ulterior lui Dumnezeu - care, în esență, reprezintă o comparatie foarte îndrăzneată. Apare deci o contradictie gravă în relatare, care nu poate fi comparată în nici un fel cu lucidele relatări scripturistice sau patristice despre smerenie.

Smerenia Sfântului Serafim, asa cum am arătat, nu era o vedere ratională a păcatelor sale, ci o trăire profundă si statornică. În învățăturile sale, atât cele vorbite cât si cele scrise, nu se arată nicăieri că el se compara cu Dumnezeirea, trăgând astfel concluzii despre starea sa duhovnicească. El s-a preocupat neîncetat de o singură miscare sufletească: cea dată de nevrednicia sa, care duce la zdrobirea inimii. Theofan Zăvorâtul, un nevoitor rus din Biserica Ortodoxă, a vorbit astfel despre aceasta: "Domnul îl primește doar pe omul care se apropie de El cu un simțământ al păcătoseniei. Astfel, El respinge pe toti cei care se apropie de El cu un simțământ de curăție." [32]

Dacă, în urma celor de mai sus, ar trebui să tragem acum o concluzie despre smerenia lui Francisc în temeiul învățăturilor ascetice pentru monahi privitoare la smerenie, din Filocalie, atunci misticul latin nu pare să fie o pildă de smerenie creștină. La gândul că îi bineplăcea lui Dumnezeu, el adăuga, în bună parte, si gândul curăției proprii. În cadrul acestui studiu ortodox asupra misticii lui Francisc, se poate spune acelasi lucru si despre cele relatate în romanul lui Lev Tolstoi, Părintele Serghie: "El [nevoitorul Serghie] se gândea că este asemenea unei lumânări si, cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât mai mult simtea o slăbire, o preschimbare a luminii duhovnicești a adevărului într-însul." [33]

Amintindu-ne de îndemnul Sfântului Nil, amintit mai sus, această tristă cercetare a roadelor duhovnicești ale ascetismului lui Francisc este un corolar; o înselare premergătoare celei deosebit de grave pe care a avut-o pe Monte La Verna, unde a vestit că si el a devenit un mare luminător.

Astfel, gândul lui Francisc că si el era tot o "lumină", că a primit darul de a sti cum să se facă bineplăcut lui Dumnezeu, este combătut de cuvintele părintelui vietii de nevointă, Antonie cel Mare, care învată că dacă omul nu are cea mai adâncă smerenie, o smerire din toată inima, din tot sufletul si trupul său, atunci nu va mosteni Împărăția lui Dumnezeu. [34] Aceste cuvinte ale Sfântului Antonie arată că numai smerenia adâncă poate scoate afară gândul viclean care duce la înăltarea de sine si la multumirea de sine. Numai această smerenie, pătrunzând în trupul si sângele nevoitorului, poate, potrivit duhului învățăturii nevoitorilor creștin ortodocși, să-l mântuiască de legăturile pătimase ale cugetului mândru.

Smerenia este singura putere care poate lega mintea de jos cu miscările ei pătimase [35], făurind în sufletul omului acel pământ bun pentru creșterea nestânjenită a minții de sus [36] și ducând, apoi, prin Harul Domnului, la cea mai înaltă treaptă a vieții de nevoită - cunoașterea lui Dumnezeu.

"Omul înțelept întru smerenie", spune Sf. Isaac Sirul, "este izvorul tainelor veacului ce va să fie." [37]

ÎNCHEIERE

Pricina de căpătâi care a nimicit viața ascetică a lui Francisc poate fi atribuită stării fundamentale a Bisericii romano-catolice, în care a crescut și a fost învățat acesta. Date fiind acele vremuri și starea Bisericii Romane în ansamblu, adevărata smerenie nu se putea ivi în sufletul oamenilor. "Vicarul lui Hristos pe pământ", cu ale sale pretenții de autoritate duhovnicească și temporală, era un reprezentant al mândriei duhovnicești. Nu se poate închipui o mândrie mai mare decât gândul infailibilității (negreselniciei) personale [38]. Această cădere nu putea să nu afecteze spiritualitatea lui Francisc și, în general, spiritualitatea romano-catolicilor. Asemenea Papei, și Francisc suferea de mândrie. Acest lucru se poate vedea din cuvântul său de despărțire către franciscani, atunci când a rostit: "Acum mă cheamă Dumnezeu, și vă iert pe toți, fraților, atât pe cei de aproape, cât și pe cei de departe, de toate greselile și răutățile, și vă sterg păcatele atât cât îmi stă în putere". [39]

Aceste cuvinte arată că pe patul de moarte, Francisc însuși se simtea destul de puternic ca să ierte păcatele, asemenea Papei. Se știe că iertarea păcatelor, în afara Tainei Spovedaniei și a Împărtășaniei, era un atribut exclusiv papal [40]. Asumarea de către Francisc a acestui prerogativ trebuie să se fi făcut pe temeiul credinței în sfințenia proprie.

Spre deosebire de el, nevoitorii sfintei Ortodoxii nu și-au îngăduit niciodată să-și atribuie dreptul de a ierta păcate. Toți au murit cu gândul proprii păcătoșenii și cu nădejdea că Dumnezeu, în mila Sa, le va ierta păcatele. Este de ajuns să ne amintim cuvintele marelui nevoitor din Thivaida veacului al cincilea, Sfântul Sisoe. Înconjurat de frații strănsi lângă patul său de moarte, el părea să vorbească cu fapte nevăzute, după cum spune cronică; frații l-au întrebat: "Părinte, spune-ne cu cine vorbești?" Sf. Sisoe a răspuns: "Sunt îngerii care au venit să mă ia, dar mă rog de ei să îmi mai lase răgaz de pocăință." Atunci când frații, știind că Sisoe era desăvârșit în virtuți, au răspuns "Tu nu ai nevoie de pocăință, părinte", Sfântul le-a zis: "Adevărat vă spun, nici nu știu dacă am pus început pocăinței." [41]

În sfârșit, așa cum am arătat mai sus, mistica lui Francisc din Assisi arată că acest mult-cinstit întemeietor al Ordinului Franciscanilor și-a trăit viața într-o înșelare crescândă, începând din clipa în care a auzit porunca de a înnoi biserica romano-catolică, în vedenia lui Hristos cel răstignit avută pe Monte La Verna, și până în ceasul morții sale. Oricât de uimitor le-ar putea părea unora, el a avut multe trăsături specifice lui Antihrist, care se va arăta și el feciorelnic, virtuos, foarte moral, plin de dragoste și milă, și care va fi privit ca sfânt (ba chiar ca Dumnezeu) de către cei care au înlocuit Sfânta Predanie a Bisericii cu un romantism carnal.

Lucrul trist este faptul că dobândirea unei adevărate legături duhovnicești cu Hristos nu a fost niciodată posibilă pentru Francisc, căci, aflându-se în afara Bisericii lui Hristos, îi era cu neputință să primească Harul dumnezeiesc sau vreunul dintre darurile Sfântului Duh. Darurile sale, însă, au venit de la un alt duh.

NOTE DE FINAL (trimiterile sunt în mare parte către edițiile în limba engleză a lucrărilor menționate)

1. Guerier, V., Francisc, pag. 312-313.

2. Luisa Lato, în vârstă de 17 ani, având de obicei o sănătate bună, cădea în fiecare zi de vineri într-un extaz; îi curgea sânge din coastă și pe palmele și picioarele ei apăreau răni de felul celor de pe trupul Mântuitorului, așa cum sunt ele reprezentate pe crucifixe.

3. Guerier, pag. 314-315.

4. Ibid., pag. 308.

5. Dumas, G., "La Stigmatisation chez les mystiques cretiens," *Revue des deux Mondes*, 1 May 1907; in Guerier, pag. 315-317.

6. Guerier, pag. 315.

7. Potrivit ortodocșilor, Crucea nu a fost o necesitate impusă lui Dumnezeu și nici sângele Fiului Său unul-născut un izvor de multumire pentru Dumnezeu Tatăl, așa cum învăță scolasticii latini. Ideea de "împlinire a dreptății divine a lui Dumnezeu" nu apare nicăieri în Scriptură și nici în scrierile Sfintilor Părinți, ci este o născocire a lui Anselm de Canterbury

(pe la anul 1100), dezvoltată apoi de Toma d'Aquino pentru a deveni învățătura soteriologică oficială în Apus (spre comparație, a se vedea Athanasie cel Mare, Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu).

8. Este evident din comparația făcută în această scriere că "mistica" din Biserica Ortodoxă se află dincolo de toate cele sufletești și rationale. În viața ascetică, norma pentru aceasta o reprezintă despățimirea sau desprinderea de toate nevoile, trăirile și chiar gândurile, fie ele bune sau rele (vezi Avva Evagrie către Anatolie, citată mai sus, pag. 9).

9. Vezi viața Sfântului Isaac Zăvorâtul de la Pesterile Pecerska, *God's Fools*. Synaxis Press, Chilliwack, B.C., Canada, 1976, pag. 21.

10. *Hiper-constiinta*, pag. 292-293, editia a doua.

11. Kadloubovsky, E. and Palmer, G., *Early Fathers from the Philokalia*, "St Isaac of Syria, Directions on Spiritual Training," Faber and Faber, Londra, 1959. (menționată mai departe ca *Early Fathers*).

12. *Early Fathers*, pag. 140, par. 114, 115, 116.

13. Sfântul Serafim de Sarov, pag. 61-62 (editia rusă), citată în notele traduse din rusă, vezi mai sus.

14. *Filocalia*, Vol 3, pag. 322, par. 103 (ed. grecească).

15. *Early Fathers*, pag. 297, 47.

16. *Op. cit.*, pag. 105, par. 71.

17. *Works of St. Isaac the Syrian*, editia a treia, predica 8, pag. 37.

18. *Filocalia*, Vol 2, pag. 467, par. 49. Trebuie să menționăm aici că acest cuvânt al lui Isaac Sirul - în sensul că o vedenie este neasteptată - nu trebuie înțeles ca o regulă absolută pentru toate aceste vedenii. Ca excepție, unii asceti sfinți au avut vedenii neobisnuite pe care însă le-au putut anticipa; au avut un fel de presentiment asemenea unei proorocii negândite, o proorocie despre un lucru iminent. Un asemenea lucru i s-a întâmplat Sfântului Serghie din Radonej la sfârșitul vieții. Întâmplarea este descrisă în detaliu în lucrarea rusească *Hiperconstiinta*, pag. 377 (Bibliografia nu i-a fost disponibilă autorului. Citatul provine din notele traduse din rusă, vezi mai sus.)

19. Vezi nota 13, cap. 1, pag. 13-22.

20. "Mergeti câte doi în toate părțile pământului, propovăduind pacea oamenilor și iertarea păcatelor." *Guerier*, pag. 27 (conf. Marcu 6:7-12.)

21. *Guerier*, pag. 115.

22. Antonie Hrapovitki, *Mărturisire: Lecturi despre taina pocăinței*. Holy Trinity Monastery Press, Jordanville, N.Y., 1975.

23. *Guerier*, pag. 127 (sublinierea noastră).

24. *Op. cit.*, pag. 129.

25. *Op. cit.*, pag. 103-104.

26. Brown, Raphael, *The Little Flowers of St. Francisc*. Image Books, Garden City, N.Y., 1958, pag. 60.

27. *Ibid.*, pag. 63.

28. *Guerier*, pag. 124.

29. Cuvântul patimi, folosit aici, semnifică toate impulsurile contra-naturale ale omului (mândrie, desertăciune, invidie, ură, lăcomie, gelozie s.a.) care provin din neascultarea și din căderea strămosilor Adam și Eva.

30. Motovilov, N.A., *A Conversation of St. Serafim*. St Nectarios Press, Seattle, 1973 (retipărită).

31. *Works of St. Isaac the Syrian*, editia a 3-a, predica 36, pag. 155.

32. *Collected Letters of Bishop Theophan*, partea a doua, Scrisoarea 261, pag. 103.

33. *Posthumus Artistic Works of L. Tolstoy*, Vol 2, pag. 30.

34. *Filocalia*, Vol 1, pag. 33.

35. *Hiper-constiinta*, *Despre patimile minții*, editia a 2-a, pag. 65-74.

36. Vezi mai sus, *Despre mintea de jos și mintea de sus*, pag. 6-23.

37. *Works of St. Isaac the Syrian*, pag. 37.

38. *Compară cu Dostoevsky, Marele Inchizitor în Frății Karamazov*.

39. *Sabbatier*, pag. 352.

40. În secolul 15 Luther a protestat împotriva acestei prerogative exprimată prin acordarea de indulgențe.

41. *Lives of Saints, Book 11, pag. 119-120.*

Articolul de mai sus a fost publicat initial în revista *Synaxis: Orthodox Christian Theology in the 20th Century, Vol. 2, pag. 39-56*, sub semnătura lui George Macris (acum plecat la Domnul), care a fost preot în Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granitelor, în Portland, Oregon. Revista *Synaxis* este publicată de mănăstirea Noul Ostrog din Canada.

Francisc de Assisi

În OCA [Biserica Ortodoxă din America], avem o mare devotiune către Sf. Francisc de Assisi, iar multi dintre noi au icoane ale lui... Opozitia episcopului dvs. față de acest mare creștin este ciudată. Am citit o afirmatie în care el spunea că desi îi plac unele dintre poeziile Sfântului Francisc, totusi acesta nu a fost un Sfânt, ci s-a aflat în rătăcire. Nici un scriitor sau părinte ortodox nu a spus vreodată asa ceva. Nicholas Zernov l-a comparat odată pe Sf. Francisc cu Sf. Serafim de Sarov. Opinia episcopului dvs. nu este traditională, după părerea mea, iar cei care aduc inovatii sunt domniile voastre. (M.P., NY)

Biserica Ortodoxă nu îl include pe Francisc din Assisi printre Sfinții ei. Acesta a fost un papist fanatic, a trăit după despărțirea bisericii romano-catolice de Ortodoxie și a practicat o spiritualitate romantică și emotională, străină de tradițiile duhovnicești ale Ortodoxiei. Desi putem aprecia literatura atribuită lui Francisc, așa cum a arătat Arhiepiscopul Hrisostom al Etnei, cinstirea lui și cu atât mai puțin cinstirea "icoanelor" lui este pe deplin neortodoxă. Nădăjduim că ceea ce ati afirmat că se petrece în OCA este o exagerare; altfel, probabil că ies la iveală rădăcinile greco-catolice ale acelei jurisdicții și trebuie lucrate niste îndreptări.

Cu privire la Părintii Bisericii, în rândul cărora nimeni nu l-a asezat vreodată pe Nicholas Zernov, Francisc din Assisi nu este foarte apreciat în scrierile patristice. Reprezentativ, Sf. Ignatie (Brianceaninov), cunoscutul episcop-ascet canonizat recent de Patriarhia Moscovei, vorbește despre viața lui Francisc în termenii unei înșelări spirituale:

'Atunci când Francisc a ajuns în ceruri,' scrie un biograf al său, 'Dumnezeu Tatăl, văzându-l, a stat o clipă în cumpănă, gândindu-se cui să-i dea întâietate, Fiului Său prin fire sau fiului Său prin har - Francisc.' Ce poate fi mai înfricosător sau mai nebunesc lucru decât această hulă, ce poate fi mai trist decât această înșelare[?]?! [Arena, Cap. 11]

Timp de secole, mai multi intelectuali ortodocși, printre care Nikos Kazantzakis (1885-1957), cunoscutul scriitor grec, și numerosi scriitori slavi (de exemplu S. Sitianovici [1629-1670], L. Tolstoi [1828-1910] și multi dintre cei aparținând "Scolii de la Paris" din secolul 20) au fost înșelati de viziunea romantică și teatrală a Apusului asupra sfinteniei, viziune necunoscută nici în Răsărit, dar nici în Apus înainte de Marea Schismă (cu exceptia simptomelor de înșelare spirituală), surprinsă însă foarte bine în cinstirea lui Francisc din Assisi. Nu numai că aceste persoane au contribuit la stricarea credinței noastre ortodoxe, stricare care încă afectează Biserica, dar unii au și trădat Biserica și si-au pierdut credința. Genul de fermitate cu care catalogati ca neortodoxă părerea absolut ortodoxă a Arhiepiscopului Hrisostom despre Francisc din Assisi, trebuie s-o spun, este un prim pas în procesul prin care au căzut aceste persoane în rătăcire. Vă rugăm pe dumneavoastră și pe toți cei care au o evlavie personală, emotională, față de aceste notiuni apusene post-schismă cu privire la sfintenie și față de "sfintii" apuseni post-schismă, să reflectati asupra acestui lucru.¹⁴⁸

Să vedem acum de ce l-a pictat tocmai pe Francisc de Assisi și nu pe vreun altul din romano-catolicism, de unde afinitatea atât de mare față de el, ca să treacă peste hotărârile Sfințelor Sinoade și peste povățuirea ierarhilor săi:

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.¹⁴⁹

¹⁴⁸ <<http://www.odaiadesus.ro/comparatie.html>>, vineri, 16 august 2013.

¹⁴⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

Nu trebuie să fi nici academicianul Sorin Dumitrescu și nici talentat ca să-ți dai seama că picturile Părintelui Arsenie Boca nu sunt nici Ortodoxe, nici frumoase, ci de răs și mai ales de plâns.

Ca și Francisc de Assisi, și Părintele Arsenie Boca avea vedenii amăgitoare trupești, senzuale, iar nu autentice, nevăzute, cum au Sfinții adevărați (lăsate în scris chiar de el însuși, din dorul de a arăta tuturor cine este el, vrednic de a vedea minuni, chiar dacă adaugă la sfârșit cu falsă smerenie, că este nevrednic, pentru ca lauda de sine să rămână în istorie cu mască de modestie și să nu se zică: ucenicii fără carte au inventat că avea vedenii. Acestea îl arată înșelat. Dumnezeu a îngăduit să le scrie chiar sfinția sa pentru a înțelege exact starea căzută în care se afla și a ne feri de amăgirea atât de înșelătoare și ridicată la rang de sfințenie cu persuasiune de ucenici și mass-media):

<https://sfantulmunteathos.wordpress.com/2012/04/06/o-intamplare-minunata-din-sfantul-munte-athos-povestita-de-parintele-arsenie-boca-pe-atunci-tanarul-diacon-celib-zian-boca/>

Părintele Dometie:

– *Mă trimitea tata cu oile pe la noi pe sub munte. Acolo într-o viroagă era casa unui calugar plecat de la Foltea din Săliște. Era un fel de stână din piatră acoperită cu niste capriori de brad pusi unul langa altul si acoperiti cu pamant batut. Parintele Achim era mic de statura, cam crăcănat si cu o barbă până la genunchi. Avea niste ochi albaștri ca marea, asa cum ii are Parintele diacon Zian¹⁵⁰!* [vom vedea că începând de acum convorbirea alunecă pe trei coordonate favorabile înșelării: lucrurile adresate simțurilor, specifice cugetării trupești – de exemplu ochii albaștri; admirația față de Părintele Arsenie Boca¹⁵¹ și informațiile furnizate din neatenție, prin vorbirea fără pază, necesare duhurilor necurate ca să alcătuiască o ghicire potrivită după preocupările victimelor, pentru a părea prooroci – n.n.]

Părintele Zian:

– *Mama mea, Creștina avea ochii albaștri, (mama Parintelui Arsenie Boca n.n.) ea m-a harazit din pântecul ei să mă fac preot [mândria mamei și a fiului – n.n.]. Acum mi-am adus aminte de ea că nu i-am scris de peste un an de zile. I-am spus că vreau să mă călugăresc și s-a supărat [mâhnirea ei este specifică celor ce nu au viață duhovnicească autentică, ci vor prin ea să li se împlinescă dorințele, este consecința mândriei de a nu lăsa libertate voii lui Dumnezeu și a celorlalți de a lucra – n.n.]. Nu-i mai scriu pentru că vreau să o învăț să uite de mine [cum să-și învețe fiul mama? – n.n.]. Nu știu dacă e bine sau e rău, voi ce ziceți? [de ce nu cere sfat de la duhovnic? – n.n.]*

– *Nu stiu, răspunse Porfirie, tu ești cu mai multă școală ca mine [lauda și criteriul lipsit de discernământ al gândirii simplistului Părinte Porfirie care credea că în cele duhovnicești contează școala, iar nu experiența smerită în ascultare– n.n.]. Ori îi scrii ori nu-i scrii ea tot se gândește la tine, că e mamă .*

– *Trimite-i o scrisoare ca se va bucura sa primeasca din Grecia si se va lauda la vecini cu baiatul ei care a ajuns la Sfantul Munte, Gradina Maicii Domnului [răspuns care nu are vreo pricină duhovnicească, ci tot lauda, de unde se vede lipsa de discernământ a Părintelui Dometie – n.n.].!*

– *Asa o sa fac, daca zici tu, Dometie.*

– *Parintele acela de la noi, Achim, m-a invatat sa citesc si mi-a dat cartile lui sa ma uit prin ele. Cand mergeam cu oile, ieseam si el la deal cu traista, ne opream si ma invata. A fost total*

¹⁵⁰ Părintele Arsenie Boca înainte de a se călugări.

¹⁵¹ *Deci, ascultați acum: Măcar că lucrul vostru este vrednic de laudă, să nu socotiți că ați făcut ceva bun și vrednic de laudă, dar să urmați și să săvârșiți faptele bune ale părinților voștri, lucru care nu se întâmplă adeseori; însă, chiar așa fiind, să nu vă nădăjduiți spre voi înșivă, pentru că unii spre ei singuri nădăjduind și suindu-se la capătul faptelor bune, la sfârșit au căzut din înălțime.[...]*

Dar această cădere a minții se întâmplă la toți cei ce nu s-au lepădat cu totul de lume, ci mai mult se sârguiesc să se arate plăcuți lumii. Pentru că cel ce gândește la multe lucruri, își împarte mintea în multe griji trupești și pământești și, când se supără de tulburările sale dinăuntru, nu poate să vadă pe Dumnezeu. [...]

"O, fiilor, smeriți să fiți în cele mici și în cele mari lucruri! Pentru că aceasta este cea dintâi poruncă a Mîntuitorului, Care a zis: Fericiți cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăția cerului. Pentru că a fi sărac cu duhul, însemnează a fi smerit, și neînșelați să fiți de diavoli care vă aduc vouă păreri și năluciri. Și dacă ar veni cineva la voi frate, prieten, soție, părinte, învățător, maică sau soră, mai întâi să ridicați mâinile la rugăciune și, de va fi nălucire, va fugi de la voi.

Dacă cineva v-ar lăuda pe voi, diavol sau om, să nu-l ascultați pe acela, nici să vă înălțați cu mintea.

Viețile Sfinților apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 27 Martie. p.390-396.

meu duhovnicesc. La el a venit un Parinte de aici de la Sfantul Munte ca sa mearga prin sate sa adune pomeni si pomelnice pentru restaurarea manastirii Zografu unde este steagul lui Stefan cel Mare cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Asa am auzit eu de Sfantul Munte pentru prima oara, aveam doar 13 ani. El era roman si traia intre greci. Mai intai a fost la chilia Nasterii Maicii Domnului pe mosia Manastirii Vatoped, si l-a avut duhovnicesc pe Nicodim ucenicul schivnicului Arsenie. Acest Arsenie era mare sculptor in lemn si marmura. De la el au ramas multe obiecte frumos lucrate, cruci, candele, potire, felinare, vase de flori... a lucrat si doua sculpturi legendare: Rastignirea si A doua venire, vreme de 15 ani [tot admirația pentru cele ale simțurilor, chiar dacă dedicate lui Dumnezeu, iar nu pentru vreo lucrare lăuntrică de pază a minții și cultivare a smeritei cugetări – n.n.].

– Am auzit si eu de Arsenie acesta dar nu l-am vazut, vorbi si Porfirie! Se spune ca pe Arsenie l-a luat Maica Domnului sub mantie si l-a dus pe varful Athonului ca sa completeze numarul celor 7 pustnici care se roaga pentru pacea lumii si traiesc fara mancare si fara apa, doar cu cuvantul lui Dumnezeu [preocupare pentru minuni spectaculoase. Discuția deja sugerează duhurilor ce fel de înșelare să adopte în funcție de contextul gândirii celor trei personaje – n.n.].

– Te cred, interveni Dometie, am auzit si eu intr-o zi de hramul Sfantului Munte si de aceasta traditie, pe 6 august, cand am urcat in vârful. Vorbeau niste pustnici care stateau la lumina unui opaiș chiar sub varf intr-o peștera sa se odihneasca. Era pe la ora 4 dimineata, eu eram cu Pelaghie, un ucenic al lui Evghenie Vulgaris. Acesta citea dintr-o carte scrisa de Ilie Miniati. Parintele Evghenie avea vreo 80 de ani si s-a suit pe munte pana in varf. El s-a dus la sihastrii care povesteau in peștera si am auzit ca a murit Parintele Hrisogan din cei 7 stalpi neclintiti ai Athosului si ca va fi inlocuit de Arsenie sculptorul. Se zice ca printre cei 7 stalpi ai Ortodoxiei era si veghetorul Parinte Varnava, dascal al rugăciunii lui Iisus si românii Martinian, Iona si Teofilact care s-au randuit unul pe altul in ceata celor 7. Acestia toti erau sculptori: faceau linguri, faceau căni si donițe, cofăiașe pentru ulei sau vin.

– Dar de Părintele Iona ai auzit tu, intrebă Porfirie, a fost un om cu scoala multa [iar admirația pentru școală... vedem că în discuție nici nu se aduce vorba de păcătoșenie sau vederea păcatului propriu, esența lucrării călugărești și de mântuire a tuturor, ci de lucrurile admirate de această lume: școală, artă, performanțe, minuni, coordonatele prin care a fost și însăilată faima Părintelui Arsenie Boca– n.n.], a tradus doua carti ale Sfantului Nicodim Aghioritul: Războiul nevăzut si Paza celor 5 simțuri. Desena si frumos! Am vazut desenat trupul omului si inima scoasa din trup si plamanii. Practică rugăciunea inima, pe respiratie si pe șezutul în scăunel [lucrarea lăuntrică da, descrisă însă după metodele simțurilor, exterioare. De pocăința care este obligatoriu să le însoțească pentru ca rugăciunea să fie de taină, fără de care duce la înșelare... nici nu se amintește de ea, ci numai se enumeră doar ca o altă performanță, printre multele înșirate mai sus – n.n.].

– Zise Dometie: oamenii din ziua de astazi nu au harul lui Dumnezeu [ce dispreț, dar Sfinții Părinți spun că în vremile din urmă, cei ce vor răbda smintelile fără a se sminti vor avea mai mult har. Rom 5:20 iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul, – n.n.];. Si daca uneori au putin har ei il indeparteaza prin gandurile rele. Atunci diavoli stau cu ei.

– Ptiuuh, ucigă-l Sfânta Cruce ! rosti Porfirie! Nu e bine să amintesti de necuratul, că uite m-am lovit la picior si mi-am spart si bocancul [ce gândire superstițioasă... dar tocmai se spunea un cuvânt duhovnicesc, poate singurul: că harul se îndepărtează de gândurile rele – n.n.]. Părinte Ziane, de ce n-ai adus o pereche de bocanci noi din România?

Eu tăceam, si ascultam pe acesti parinti minunati athoniti [părintele admirându-i, datorită cinstei ce i-o acordau ca unui învățat, își însușește prin simpatie și modul lor simplist de a gândi. De aceea își întinde și sfinția sa admirația peste construcția nălucirii ce urmează, uitând de privegherea smerită pe care ar trebui să o avem la orice vedenie. La primele deschideri ale simțurilor spre lumea nevăzută, omul mai întâi intră în contact cu duhurile necurate. Dacă le respinge prin smerenie și suferință, după o vreme îndelungată, ce se măsoară în zecile de ani, îi apar adevăratele vederi duhovnicești. Să urmărim acum cu își concepe diavolul spectaculoasa intervenție, cum se apropie, în funcție de cele discutate, cu pași de felină ce își încolțește prada – n.n.]. Soarele apunea dinspre varful mutelui. In lumina lui puteam vedea undeva pe peretele muntelui o chilie atârnată ca un cuib de rândunea. Se vedea si o figura de om care intra si iese in acel cuib minunat atarnat de peretele muntelui. Din pozitia de unde lucram noi nu prea puteai vedea multe. Înspre mare nu aveai ce vedea pentru ca marea aici este foarte

nelinistita, sunt curenti marini si vapoarele nu se apropie caci s-ar scufunda. Daca ne imaginam Sfantul Munte ca un vapor, locul unde lucram noi la pestera Sfantului Athanasie ar fi prora vaporului, adică vârful acestuia. Parcă citindu-mi gândurile Dometie spuse cu glasul lui dulce si cântat [deja gândurile le erau insuflata orchestrat simfonic de același duh, ca să pară că sunt gândurile la oameni diferiți, iar el le descoperă fiind prooroc – n.n.]:

– Mari si minunate sunt lucrurile tale, Doamne, că Tu toate cu intelepciune le-ai facut! Aici e un loc sfânt, aici a venit Maica Domnului cu Sfantul Ioan Evanghelistul purtati de furtuna. In loc sa ajunga in Cipru la Lazăr cel inviat a patra zi de Domnul Iisus care era Episcop acolo, au ajuns cu corabia aici. Au cazut statuile idolesti si dracii au iesit din ele strigand: A venit Maica Domnului, sa fugim!

– Doamne, miluieste si ajuta-ne sa terminam treptele, zise Porfirie!

– Maica Domnului face multe minuni, zise Dometie / Maica Domnului din icoana Portărița, care a venit plutind pe mare, i-a redat vederea unui Părinte, Nectarie. Iar Maica Domnului din icoana Axion Estin l-a scăpat de la înec pe călugărul Dorotei cand se rasturnase luntrea in care pescuia si el era inghitit de valuri. Dar sa vedeti cum s-a intamplat : Dorotei era pázitorul si lumânărarul acestei icoane in biserica Protatonului din Karies. Când se scufunda în mare a strigat din adâncul inimii: Maica Domnului, eu, slujitorul tău, mai mulți ani te-am slujit si te-am păzit, acum auzi-mă si Tu pe mine că mă prăpădesc in valuri [multe minuni și doar... minuni. Unde este vorbirea despre patimi? Unde sunt pildele de discernământ? Unde este cuvânt de la Sfinții Părinți despre paza minții? Unde este plânsul pentru neputință și recunoașterea propriei păcătoșenii? – n.n.].

– Se inserase de-a binelea si mai aveam de transportat două lespezi / Cand te rogi si vorbesti despre sfinti si mai ales despre minunile Maicii Domnului munca ta are un spor nebanuit. Lucrul sporea ca in povesti. Asa fac toti calugarii athoniti, in timp ce lucreaza la ascultarea pe care le-a randuit-o staretul si vorbesc despre oameni luminati si sfinti [în realitate vorbesc despre viețile dar și despre învățăturile lor despre lucrarea lăuntrică și cum să luptăm cu patimile, nu doar despre latura spectaculoasă a lor – n.n.]. Lucrul sporeste cand Dumnezeu miluieste.

Dometie zise:

– Am ajuns toata ziua, mi-i sete cred că am vedenii, vad mereu o făptură acolo sus pe zid la chilia aceea si stiam ca e părăsită! Este curios sau este o minune. Acum parcă are figură de leu, acum parcă are de om, voi nu vedeti? [bună observație: diavolul nu are statornicie în arătările sale, ca în nici una din lucrările sale, schimbându-și înfățișarea năucitor, pentru a impresiona vederea și a o hipnotiza. El apare atunci când starea minții este întunecată printr-o uzură a trupului ce favorizează desfacerea hainelor de piele¹⁵² – n.n.]

¹⁵² Diavoli, când se arată oamenilor, iau de obicei chip de îngeri luminoși, ca să-i înșele mai ușor. De asemenea, deseori se luptă să-i asigure că sunt suflete de oameni, și nu diavoli (acest fel de amăgire este astăzi „ia modă“ printre diavoli, datorită dispoziției deosebite a oamenilor de a-i crede). Iar alteori, apar și prevăd viitorul și descoperă taine. Cu toate acestea, nimeni nu trebuie să se încreadă lor, în nici un fel. La diavoli, adevărul este amestecat cu înșelăciunea și este folosit din când în când numai pentru a-l face pe om să cadă mai ușor în înșelăciune. „Însuși Satana se preface ca inger al luminii., și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății ” a spus Apostolul Pavel (II Corinteni 11, 14-15).

O regulă generală valabilă pentru toți oamenii este ca nimeni să nu se încreadă niciodată în duhuri, când acestea apar în chip perceput de simțuri și să nu înceapă convorbire cu ele. Dimpotrivă, să nu ie dea nici o importanță și să socotească apariția lor ca pe o mare și primejdioasă ispită. În vremea aceasta a ispitei trebuie să-și întoarcă mintea și inima la Dumnezeu, rugându-L să-l miluiască și să-l izbăvească de ispită. Dorința pe care o au câțiva de a vedea duhuri și curiozitatea de a afla ceva în legătură cu ele și de la ele sunt semne de mare prostie și deplină necunoaștere a tradițiilor Bisericii Ortodoxe privitoare la viața morală și lucrătoare.

Cunoașterea duhurilor se dobândește în mod cu totul diferit față de cel socotit de cei neîncercați și neatenți. Comunicarea deschisă cu duhurile este pentru cei fără experiență cea mai mare catastrofă sau mai bine zis este izvor al celor mai mari dezastre.

Scriitorul insuflat al cărții Genezei spune că după căderea primilor oameni, Dumnezeu, înștiințându-i de izgonirea lor din rai, „a făcut lui Adam și femeii lui îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat“ (Facere 3, 21). Îmbrăcăminte de piele în tâlcuirea Sfinților Părinți (Ioan Damaschin, Editura Credinței Ortodoxe, Cartea a III-a, cap. i) semnifică trupul nostru trecător care s-a schimbat prin cădere, având drept urmare pierderea supleței și a naturii lui duhovnicești și dobândirea stării greoaie pe care o are astăzi. Cu toate că motivul principal pentru schimbarea aceasta a fost căderea, totuși și schimbarea aceasta s-a făcut după planul Atotputernicului Creator, în marea Lui milă către noi și spre marea noastră binefacere.

Una dintre urmările binefăcătoare, care provine din starea actuală a trupului nostru, este următoarea: datorită stării greoaie a trupului nostru nu mai putem percepe prin simțuri duhurile acelea în sfera cărora am căzut...

Întelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu au ridicat o despărțitură între oamenii care au fost izgoniți din rai pe pământ și duhurile acelea care căzuseră deja din ceruri. Despărțitură aceasta este chiar materia greoaie a trupului omenesc. La fel fac

– Să te lămurească diaconul Zian că el e pictor, eu sunt un simplu călugăr fără școală!

– Da, am intrat și eu în discuție, cei 4 Sfinți evangheliști au câte o ființă lângă ei ca simbol și chintesență a mesajului din Sfânta Evanghelie pe care a scris-o fiecare! Sfântul Matei, care a fost vameș înainte să-L cunoască pe Mântuitorul are simbolul Îngerul. Marcu are vițelul, Luca are leul, Ioan are vulturul. [iată cum primește deja vedenia, fără a se întreba dacă nu este vreo înșelare – n.n.]

Se auzi o bubuitură [Cuvântul Poltergeist provine din cuvintele germane Poltern (a face zgomot) și Geist (spirit). Termenul în sine înseamnă, literal, fantomă zgomotoasă – n.n.] ca atunci când s-a rostogolit un bolovan pe pietrele de jos. O voce tulburătoare [deja se mărturisește prezența duhului necurat, care, atunci când nu mimează printr-o subtilă acedie liniștea diavolească și veselia duhovnicească, pentru a păcăli că este harul, întotdeauna este însoțită de tulburare – n.n.] rosti “Zian Boca, din România să-i scrii mamei tale scrisoare că, dacă nu, va muri și o ai pe suflet¹⁵³. Stiu ca esti fecior și că nu te-ai atins de femei dar ești mândru ca ești pictor și că ai tăiat cadavre la facultatea de medicină din București, va trebui să postești, să te rogi și să tai 100 de bețe din castan ca și canon de ispășire” [pomenește de mândria mică a picturii, dar nu de cea mare a dorinței de vedenii, ca să dea senzația că îndeamnă la pocăință. Se vedește însă din ridicolul canonului că nu dorește lucrare lăuntrică ci trupească, care, după Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, dacă este în exces, întunecă mintea¹⁵⁴].

Noi tocmai ne opinteam totuși să împingem un bolovan mare pe două bețe de castan puse ca role [profită de ocazie ca nu cumva să-și facă semnul Sfintei Cruci¹⁵⁵ – n.n.]. Dar să împingi

și conducătorii pământești izolându-i pe răufăcători de comunitatea omenească prin zidurile închisorilor, încât ei să nu poată vătâma comunitatea precum doresc și să-i murdărească și pe ceilalți (Sfântul Ioan Casian, Cuvântul 8 și 12).

Duhurile distrugătoare lucrează asupra oamenilor născocindu-le gânduri și simțiri păcătoase, dar sunt foarte puțini cei care ajung la perceperea sensibilă a duhurilor (Episcopul Ignatie, p. 11 - 12).

Sufletul este îmbrăcat de trup, fiind izolat și despărțit din cauza acestuia de lumea duhurilor și se instruieste treptat prin cercetarea legii lui Dumnezeu sau prin cercetarea creștinismului, ceea ce-i totuna, și astfel dobândește însușirea de a deosebi binele de rău (Evrei 5, 14). Atunci i «e dă harul vederii duhovnicești a duhurilor și cu voia lui Dumnezeu i se dă chiar și harul vederii sensibile a acestora. Căci nălcirile și înșelăciunea sunt acum pentru acest suflet foarte puțin primejdioase, iar experiența și știința ei îi sunt de mare folos.

Prin despărțirea sufletului de trup în timpul morții trupești, acesta revine iarăși în clasa și în comuniunea duhurilor. Este evident, așadar, că pentru a intra cu bine în lumea duhurilor, e necesar să ne instruim din vreme în legea lui Dumnezeu, fiindcă aceasta este cauza datorită căreia ni s-a dat un anumit timp de rămânere pe pământ care este socotit de Dumnezeu pentru fiecare din noi. Această rămânere se numește viață pământească.

Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. cit., pp. 270-273.

¹⁵³ Anunțat de îngerul care obișnuia să-l hrănească, Farmutie a venit să-i aducă tânărului băiat o hrană cerească și l-a îmbărbătat să se păzească de ispitele satanei și să se înarmeze cu râvnă împotriva trândăviei. Și cu adevărat după un an ispititorul s-a arătat, dar lui Farmutie, în chipul unei slugi venită în căutarea lui Ioan din partea mamei sale, convîngându-l pe bătrân să meargă să-l roage cu stăruință pe Ioan să se întoarcă la ai săi care plângeau pieirea lui. Și i-a zis bătrânul lui Ioan: „Nu vezi că toate luptele pe care le duci aici sunt zadarnice, pentru că sunt șterse de lacrimile maicii tale?” Dar Ioan, având darul deosebiri duhurilor, deși era tânăr, a răspuns bătrânului că a fost batjocorit de diavol, și l-a trimis la peștera lui.

Diavolul a continuat să-l lupte pe nevoitorul lui Hristos cu gândurile la rudenile lui, dar Ioan nu-l lua în seamă. și multă vreme după aceea diavolul i-a apărut în chipul mamei sale, apoi în chipul surorii sale, și s-a străduit să-l înduplece cu lacrimile lor. Dar iarăși Ioan nu i-a răspuns decât defăimându-l și rugându-se.

Această luptă mai presus de om a durat 10 ani, iar când a venit timpul să-și dea sufletul său la puitorul de nevoiță, Hristos, Cuviosul Ioan și-a spus povestea sa lui Hrisie, un pustnic din Licaonia, care a fost trimis de Dumnezeu ca să-l îngroape, și a adormit în pace.

Viețile Sfinților Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 30 Martie, p.414-415.

¹⁵⁴ Ia aminte să nu-ți închini toată preocuparea ta trupului, ci hotărăște-i lui nevoiță, după putere. și toată mintea ta întoarce-o spre cele dinlăuntru. Căci «nevoița trupească la puține folosește, iar evlavie spre toate este de 259 folos»... și cele următoare. (259 I Timotei 4, 8.)

64. Cel ce petrece neîncetat într-o dinlăuntru este cumpătat, rabdă îndelung, se milostivește și cugetă smerit. Dar nu numai atâta, ci și contemplă, teologisește și se roagă. Aceasta este ceea ce spune Apostolul: «în duh să umblați» și cele următoare. (261 Galateni 5, 16)

65. Cel ce nu știe să umble pe calea duhovnicească nu e cu grijă la gândurile pătimase, ci toată preocuparea lui se mișcă numai în jurul trupului. Iar urmarea e că sau petrece în lăcomia pântecelui, în neînfrânare, în supărare, în mânie și în pomenirea răului și prin aceasta i se întunecă mintea sau se dă la o nevoiță fără măsură și-și tulbură înțelegerea.

Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILĂ, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 149-150.

¹⁵⁵ SFINȚII VARSANUFIE ȘI IOAN 79

Sfântul Nicodim Aghioritul⁸⁰, primul care a dat spre tipărire întrebările și răspunsurile Sfinților Părinți Varsanufie și Ioan (sec. al VI-lea), îi caracteriza pe acești sfinți ca „cercetători ai isihiei”, „canoanele ascezei”, „faciliile discernământului”, „ochii neadormiți ai proorociei”, „cuceritorii virtuților”, „vase ale Duhului Sfânt”, fără să exagereze în vreun fel; și aceasta reiese din cuprinsul cărții „Biblia lui Varsanufie și Ioan”. Sfântul Varsanufie răspunde la întrebări și nedumeriri în legătura cu visurile și vedeniile, pe care i le formulează un „laic iubitor de Hristos”, Astfel, răspunde la nelămurirea chiar și a multor

la deal este neasemanat de greu. Am simțit deodată ca se usurează povara și bolovanul merge la deal ca tras cu o funie de sus de către cineva sau de o mașinărie cerească [Poltergeist este un fenomen paranormal care constă în evenimente care fac aluzie la manifestarea unei entități imperceptibile. De obicei, o astfel de manifestare include obiecte neînsuflețite în mișcare, în levitație, ce par a fi aruncate sau care se autoîncendiază, cu prezența zgomotelor simțitoare (cum ar fi ciocănit, bățai, lovituri)¹⁵⁶ – n.n.]!

Dometie sesiza și el ce se întâmpla și exclamă: Nascatoare de Dumnezeu! A venit Sfântul. Într-adevar langa noi era o faptura parca om, para fiara, cu barba pana la pamant și un par ca o coama de leu [deci, nu era Sfânt ci nălucire diavolească 1Pe 5:8 Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită, – n.n.]. Impingea cu noi la bolovan. El era cel care facea ca bolovanul sa mearga parca tras de cineva de sus. Rosti:

– *Cuvine-se cu adevarat sa te fericim pe tine Nascatoare de Dumnezeu... [vom vedea mai jos cum îndrăznește diavolul să spună această rugăciune și să dea și colorlalți să o zică – n.n.] Avea o voce îngereasca, nici tipatoare, nici ragusita dar placuta. Mi-am adus aminte de un tenor care canta în corul catedralei mitropolitane din Bucuresti [de aici se vede și pe unde a intrat ispita: în loc să se roage cu umilință la Dumnezeu, avea în minte cântările mirenilor]¹⁵⁷ –*

creștini contemporani - dacă nu cumva Dumnezeu Se va mânia în caz că, din smerenie, spunem că ceva care provine de la Acesta este de la Diavol De asemenea, respinge părerea (superstiția) care spune că dacă un vis se repetă (de trei ori) este de la Dumnezeu. în felul acesta, Sfântul Varsanufie îi explică arvei Ioan din Mirosava (Berșeba) cum a căzut în cursa diavolească prin visuri care s-au adevărit și prin vedenii diavolești (foarte evlavioase). Răspunsul 417 despre apariția Crucii e valabil, după părerea noastră, doar cu unele condiții, adică doar pentru cineva care nu a căzut în amăgire. Să le vedem însă de aproape.

[...]

Spune-mi, părinte, cum îndrăznește Diavolul, fie prin vedenii, fie prin visuri, să arate chipul Mântuitorului Hristos sau Sfânta împărtășanie?

Răspunsul lui Varsanufie:

Nu are Diavolul putere să arate nici pe Mântuitorul Hristos, nici Sfânta împărtășanie. Ci ne amăgește luând chipul unui anumit om sau forma pâinii obișnuite. ia aminte însă că nu poate lua forma Sfintei Cruci, întrucât nu poate înfățișa Crucea într-o formă diferită. știe că noi cunoaștem semnul adevărat și tipul Crucii și nu îndrăznește să-l folosească deoarece prin aceasta și-a pierdut puterea și a fost rănit de moarte. Pe Mântuitorul Hristos însă nu L-am văzut și nu L-am cunoscut întrupat și Diavolul se străduiește să ne înșele și să ne convingă că este cel arătat de el, ca să credem adevărată această amăgire și să pierim. Când vezi în visul tău forma Crucii, să știi că visul este adevărat și vine de la Dumnezeu. Ai grijă însă ca visul să-ți fie tălcuit de Sfinții Părinți și să nu crezi în ce spune cugetul tău.

Fie ca Dumnezeu să-ți lumineze mintea și gândurile, frate, încât să te ferești de orice cursă a vrăjmașului.

întrebarea 417:

Cugetul îmi spune că dacă ți se arată Sfânta Cruce, te poate găsi în stare de nevrednicie și, prin urmare, va fi ușor să cazi în păcatul mândriei. Aceasta îmi provoacă descurajare și teamă.

Răspunsul lui Varsanufie:

Nu te preocupa de aceasta. Pentru că dacă ți se arată Sfânta Cruce, ea va distruge și patima mândriei. Căci unde este Dumnezeu, acolo nu există nimic rău.

întrebarea 418:

Am auzit că, dacă cineva are de trei ori același vis, înseamnă că visul este adevărat. Acest lucru este adevărat, părinte?

Răspunsul lui Varsanufie:

Nu este adevărat, nici corect și nici nu trebuie să crezi în acest vis. Pentru că cel care apare o dată, ca să înșele, poate face asta și de trei și chiar de mai multe ori. Așadar, nu-l lăsa pe Satana să te batjocorească, ci ai grijă de tine, frate!

Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., pp. 134-135.

¹⁵⁶ <http://ro.wikipedia.org/wiki/Poltergeist>, joi, 28 mai 2015

¹⁵⁷ Avva Pamvo l-a trimis pe ucenicul său ca să vândă rucodelia sa. Și făcând șaisprezece zile (după cum ne spunea nouă), noaptea dormea în tinda bisericii sfântului apostol Marcu; și vedea slujba bisericii, ba încă a învățat și câteva tropare. Deci, la întoarcere i-a zis lui bătrânul: „Te văd, fiule, tulburat. Nu cumva vreo ispita ți s-a întâmplat în cetate?” Răspuns-a fratele: „Cu adevărat, avvo, întru lenevire ne cheltuim zilele noastre în pustia aceasta și nici canoane, nici tropare nu cântăm. Mergând la Alexandria, am văzut cetele bisericii cum cântă și m-am întristat că nu cântăm și noi canoanele și troparele”. I-a zis lui

n.n.]. Toti cantam "Cuvine-se cu Adevarat" Vocea mea care nu era exersata la cantat a capatat inflexiuni melodice si scotea sunete placute pe care nici eu nu le cunoasteam pana atunci [primește daruri simțite ca să se poată îndulci de sine – n.n.]. *Canta si Porfirie cu vocea lui de bas iar Dometie ne intrecea pe toti [„De regulă, părinții spun că formele, culorile, luminile, melodiile și mirosurile - fie plăcute, fie neplăcute - sunt cu toate înșelăciuni pe care le împletește cel viclean. (în aceeași lucrare, p. 184)”¹⁵⁸ – n.n.]. Eram ca in rai. Patru fapturi care pe buza unei prapastii o preacinsteam pe Maica Domnului. Mintea insa imi zbură in satul meu natal la Vata de Sus [deci, era preacinstire cu buzele, iar nu cu mintea. Mintea era la vicleșugul dorului de mamă pământescă, sugerat de același duh mai devreme, dar indus și acum ca să pară prooroc – n.n.]. O vedeam [iată imaginația¹⁵⁹ transmisă de diavol– n.n.] pe mama ingenunchiata la icoana Preacuratei Fecioarei Maria cum se roaga si cum plange cu poza mea in mana. Faptura de langa mine, cu barba lunga imi spuse:*

– *Pe mama ta o cheama Creștina si e vaduva! Cand te-a adus pe lume, te-a afierosit Domnului si bisericii.*

M-am cutremurat, ca aveam langa mine un Sfant, un Prooroc care-mi stie trecutul si numele [de fapt diavolul tocmai reproducea informațiile pe care le auzise puțin mai înainte din gura Părintelui Arsenie Boca, și i le retransmitea acum cu putere prin imaginația acceptată de mintea lui deschisă prin admirația duhului. Aceasta s-a întâmplat deoarece, după cum vom vedea mai jos, înțelegerea precuvioșiei sale nu era încercată prin experiența unei lucrări lăuntrice cu discernământ. Pe deasupra, diavolul, ca să fie acceptat, îl mai și lingusea că e un ales cu mamă Sfântă– n.n.].

– *Parinte, cum te cheamă si cine esti? intreba Porfirie [Sfântul Cuvios Antonie cel Mare așa îndeamnă a întreba duhurile, dar se vede că străinul nu vrea să răspundă, cum ar fi făcut, în mod firesc, orice Sfânt iubitor de oameni, ci îi zăpăcește de la lucrarea reală, ducându-i „cu zăhărelul” spre alte subiecte fascinante– n.n.].*

Strainul nu raspunse.

– *“Nu va temeti de Parintele Staret Arsenie ca nu va pedepseste pentru ca nu v-ati dus la vecernie. Stitati ca cei noua stalpi ai Athosului vin anul acesta de Sfintele Pasti sa slujeasca*

bătrânul: „Amar nouă, fiule, că au ajuns zilele în care vor lăsa călugării hrana cea tare, cea zisă prin Sfântul Duh, și vor urma cântărilor și glasurilor, căci, ce umilință și ce lacrimi se nasc din tropare? Când stă cineva în biserică sau în chilie și își înalță glasul său ca neputincioșii. Că dacă înaintea lui Dumnezeu stăm, suntem datori să stăm cu multă umilință și nu cu răspândire, că n-au ieșit călugării în pustia aceasta ca să stea înaintea lui Dumnezeu, să se răspândească și să cânte cântări cu viers, să pună glasurile la rânduală cu meșteșug, să-și clatine mâinile, și să-și târască picioarele, ci suntem datori cu frica lui Dumnezeu și cu cutremur, cu lacrimi și suspin, cu glas evlavios, umilit, măsurat și smerit să aducem lui Dumnezeu rugăciune. Că iată îți zic ție, fiule, vor veni zile când vor uita creștinii cărțile Sfintelor Evanghelii și ale sfinților apostoli și ale dumnezeieștilor prooroci, disprețuind Sfintele Scripturi și scriind tropare și cuvinte elinești. [...]

Din Everghetinos Un frate l-a întrebat pe avva Siluan: „Ce să fac avvo pentru a câștiga umilința?” Că sunt foarte ispitit de trândăvie, somn și de dormitare. Apoi când mă scol din somn, mă lupt foarte la cântarea psalmilor și nu pot birui dormitarea, nici psalmi nu zic fără de glas”. Și i-a răspuns lui bătrânul: „Fiule, a zice tu psalmii cu glas, întâi este mândrie, căci ți se pare că tu cânti, iar fratele tău nu cântă. Al doilea, îți împietrește inima și nu te lasă să te umilești. Deci, de voiești umilința, lasă cântarea. și când stai făcându-ți rugăciunile tale, să caute mintea ta puterea stihului și să socotești că stai înaintea lui Dumnezeu, a Celui ce încearcă inimile și rărunchii. Iar când te scoli din somn, mai înainte de toate, slăvească gura ta pe Dumnezeu; apoi citește Crezul și Tatăl nostru. După aceea, începe-ți canonul tău, încet, suspinând și aducându-ți aminte de păcatele tale și de chinul în care va să te muncești”. Zis-a fratele: „Eu, avvo, de când m-am călugărit, slujba canonului și ceasurile, după rânduală celor opt glasuri o cânt”. A răspuns bătrânul: „Pentru aceasta umilința și plânsul fuge de la tine. Pune în minte pe părinții cei mari, cum ei nefiind slujitori bisericești și nici glasuri și nici tropare știind, fără numai puțini psalmi, ca niște luminători în lume au strălucit; precum au fost avva Pavel cel simplu, avva Pamvo, avva Apollo și ceilalți purtători de Dumnezeu părinți, care și morți au înviat, mari puteri având și stăpânirea cea asupra dracilor au primit-o. Nu cu cântări, tropare și glasuri, ci cu rugăciunea cea cu inima zdrobită și cu post, prin care și frica lui Dumnezeu în inimă crește necentenit, plânsul se întărește, și de tot păcatul curățește pe om iar mintea mai albă decât zăpada o face. Apoi cântarea, pe mulți la cele mai de jos ale pământului i-a pogorât, nu numai mireni, ci și pe preoți, în curvie și în alte patimi de rușine i-a prăpăstuit. Deci cântarea este a mirenilor! căci pentru aceasta și norodul se adaugă prin biserici. Pune înainte, fiule, câte cete sunt în Cer și nu este scris despre vreuna dintre ele, că cu cele opt glasuri cântă; ci o ceată cântă neîncetat; «Aliluia!» Alta: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot», alta: «Bine este cuvântată slava Domnului din locul și din casa Sa». Tu dar, fiule, urmează părinților, de voiești să câștigi umilință în vremea rugăciunii, păzind mintea, pe cât poți, nerăspândită. Iubește smerenia lui Hristos și oriunde mergi, nu te arăta isteț și dascăl, ci ca un prost și ucenic, iar Dumnezeu îți va da umilință!”

Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Patericul* [Ed. Arhiepiscopiei Alba Iulia, Alba Iulia, ³1997], <<http://www.scribd.com/doc/40901/PATERICUL-Egiptean>>, miercuri, 5 septembrie 2012, Avva Pamvo, 15, Avva Siluan, din Everghetinos.

¹⁵⁸ Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., p. 264.

¹⁵⁹ Imaginația = puntea dracilor.

Sfanta Liturghie in schitul Prodromul [iar îi readuce spre subiectele pe care tocmai le discutaseră, ca să fie sigur de atenția, admirația și convigerea lor că este Sfânt – n.n.] ? Unul dintre ei este Parintele Matei din Caracalu, un om foarte smerit care slujeste Liturghia zilnic prin chilii și prin colibe unde este un Sfânt Antimis. Va sluji Liturghia pana la ultima lui suflare. Anul acesta de Pasti va ninge pe varful Athonului. O sa ne vedem de Inviere. Frate Zian, nu uita sa-i scrii mamei tale” [vedem că toate răspunsurile diavolești se referă la conversația lor de mai înainte și la imaginile date în mintea lor, ca să îi convingă că este prooroc, proorocind lucruri de nimic. Acestea nu au nici un tâlc duhovnicesc și nici nu îndeamnă sau învață despre vreo lucrare lăuntrică de smerenie, cum ar face-o dacă ar fi un om al lui Dumnezeu trimis ca să-i povățuiască despre lucruri de taină. Banalități și spectacol, îndepărtându-i și de la osteneala din ascultare, folositoare de suflet și de la Vecernie – n.n.].

Eu nu ma mai puteam minuna de cele ce se petreceau. Parintele sau fratele care vorbise s-a facut nevazut dintr-o data. Parca ma atragea ca un magnet sa ma uit dupa el [iată o forțare pe care oamenii lui Dumnezeu nu o exercită, fiindcă ei întăresc libertatea – n.n.] . Era deja noapte. Nu mai puteam sa ma uit dupa el. Porfirie punea uneltele una langa alta, ca sa le avem maine dimineata in ordine. Dometie era cuprins de o placuta emotie si ca intotdeauna, canta un imn. Se auzi vocea fapturii care tocmai plecase, a preabunului Parinte [deja își făcuse o idee preconceptută, că îi este părinte, deci povățuitor. Nici măcar nu și-a pus întrebarea dacă este sau nu de la Dumnezeu, renunțând la porunca Domnului Mat 26:41 Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. – n.n.]. Nu stiam cum il chema, dar eram atras inspre in sus si am inceput sa urc repede. Poteca se lumina de o lumina albastruie ca de arc electric [iată caracteristicile luminii diavolești. Lumina necreată în care se arată Sfinții este lină, înțelegătoare și de nedescris, nu are aceste proprietăți – n.n.] , lumina care venea de la fapturna minunata ca de la un rug ce ardea pe munte deasupra noastra. Dupa mine urca Porfirie gafaind, si apoi Dometie cantand. Sfantul [de la părinte deja îl avansează la Sfânt] nostru ne lumina drumul spre varful Muntelui. Era un dar dumnezeiesc nesperat caci noaptea se lasase si fara lumina ne-am fi pravalit in abis si ne-am fi pierdut vietile. Porfirie zise:

– Sunt de zece ani pe Sfantul Munte si nu am trait nici o minune pana astazi, dar astazi mi s-a aratat mila lui Dumnezeu prin acest Sfânt! Stai Preasfinte, si nu fugi, caci vedem lumina ta ca pe un far calauzitor si putem urca muntele fara sa cadem in prapastie.

– Minunat este Dumnezeu intru Sfantii sai, vorbi si Dometie in psalmi / Frate Ziane, azi ai primit botezul cu foc si cu proorocie, caci ti s-a vorbit tie de sus.[cum îndeamnă diavolul și prin gura oamenilor la mândria cea mai mare! Se vede că ținta lui cea mică erau cei doi monahi, dar ținta cea mare, care avea capacitatea de a prinde la un public numeros, era diaconul Zian, ca să poată vâna la amăgire prin sfinția sa pe cât mai mulți – n.n.]

Eu nu vorbeam nimic, eram cuprins de o sfanta emotie [fără discernământ. Emoțiile nu pot fi sfinte, ele sunt o lucrare a sufletului înfierbântat de plăcerea de sine. Când cercetează harul apare o lucrarea liniștită de umilință, de cunoaștere a nemăsuratei noastre răutăți ce se minunează de mila lui Dumnezeu, cerându-i iertare – n.n.] si de o caldura nemaitraita [Șamanii cu această căldură usucă cearceafurile ude, puse pe ei, spre convingerea privitorilor că au puteri supranaturale, iar starea de lucrare lăuntrică a amăgirii este caracterizată prin această înfierbântare deosebită a trupului¹⁶⁰ – n.n.]. Imi facea bine, caci din pricina frigului care se

¹⁶⁰ *Am avut si eu parte de urmatorea intamplare vrednica de luare-aminte. M-a cercetat, odata, un ieroschimonah atonit, venit in Rusia pentru colecta. Ne-am asezat in chilia mea de oaspeti, si a inceput sa-mi zica: "Roaga-te pentru mine, parinte: dorm mult, mananc mult !". In vreme ce-mi spunea acestea, simteam dragostea care iese din el, fapt pentru care i-am si raspuns: "Nu mananci mult si nu bei mult: oare nu este in tine ceva deosebit ?" si l-am rugat sa intre in chilia dinlauntru. Mergand inaintea lui si deschizand usa chiliei dinlauntru, ma rugam in gandul meu lui Dumnezeu ca sa daruiasca folos sufletului meu flamand din partea acelui ieroschimonah atonit, daca el va fi fiind cu adevarat rob al lui Dumnezeu. Intocmai: bagasem de seama la el ceva deosebit. In chilia dinlauntru ne-am asezat iarasi ca sa stam de vorba, si am inceput sa-l rog: "Fa milostenie, invata-ma sa ma rog. Tu traiesti in cel dintai loc monahicesc de pe pamant, printre mii de monahi: intr-un asemenea loc si in mijlocul unei adunari atat de numeroase de monahi numaidecat trebuie sa se gaseasca mari rugatori, care cunosc lucrarea cea de taina a rugaciunii si ii calauzesc la ea si pe cei apropiati, dupa pilda lui Grigore Sinaitul si Grigore Palama, dupa pilda multor altor luminatori atoniti". Ieroschimonahul s-a invoit numaidecat sa-mi fie povatuitor - si o, groaza ! Cu cea mai mare infierbantare a inceput sa-mi arate metoda mai sus aratata de rugaciune extatica, intemeiata pe inchipuire. Ma uit la el - era intr-o infierbantare grozava ! Avea infierbantate si sangele si inchipuirea ! Era in multumire de sine, in extaz, in amagire de sine, in inselare ! Lasandu-l sa se descarce, am inceput, putin cate putin, jucandu-mi in continuare rolul de povatuitor, sa ii infatisez invatatura Sfantilor Parinti despre rugaciune, aratandu-i-o in Filocalie si cerandu-i sa mi-o lamureasca. Atonitul a cazut intr-o nedumerire desavarsita. Am vazut ca nu are cunostinta nicidecum despre invatatura Parintilor cu privire*

lasase la malul mării, eram înghețat. Am ajuns pe buza Muntelui, la crucea din lemn de dafin. Sfantul nostru se departa dar inca ne lumina cu fapturna lui Indumnezeita. Vedeam poteca ce duce catre schitul Prodomul. Sfantul mergea inaintea noastra, dar parca sarea [iar nestatornicia vederilor diavolești – n.n.] ca o roata de foc, ca o pasare inrosita. In spatele meu, Parintele Porfirie se inchina si recita ritmic, gafaind: "Iisuse, Fiul Lui Dumnezeu, miluieste-ma" [de ce nu pomenea oare pe mine, păcătosul? – n.n.]. Dometie canta: "Cu noi este Dumnezeu, intelegeti neamuri si va plecati". Dâra de lumina intra inaintea noastra pe poarta manastirii, si noi dupa ea.

Ajungi in poarta care tocmai se inchidea, ne trezi din revelatie vocea barbatesca a Parintelui staret Arsenie Mandrea, venit el insusi sa inchida portile manastirii.

– Cate trepte ati lucrat, parintilor?

– Unsprezece, raspunse Porfirie!

– Bine, consemna staretul Arsenie. Puteti merge sa cinati la trapeză. Domnul sa fie cu voi. Sa va treziti cand incepe utrenia cu catismele.

– Amin, concluziona Dometie.

Am alergat la spalator si ne-am spalat cu apa rece, inghitind si cateva guri, dar parca nu mi-era sete, desi nu bausem toata ziua nici o gura de apa. Nu bausem nici din apa sarata, aceea pe care o adusesse Dometie din mare. M-am dus in camera mea si m-am intins pe patul tare, athonit, pe burta, ca ciobanii, caci si oasele ma dureau si muschii de efortul zilei.

Sufletul insa imi era luminat si fericit. Astazi pe Sfantul Munte al Athosului am trait prima minune, am intalnit un sfant. O para de foc.

Mi-am zis in gand "Tatal nostru", si mi-am insemnat patul, facand cu mana dreapta semnul sfintei cruci! Apoi m-am cufundat intr-un somn adanc¹⁶¹.

Vedem că nu i-a povestit această vedenie, duhovnicului său, trimis de Dumnezeu în fața lor, chiar imediat după ea, ca să-i îndemne la smerenie și să-i scape. Entuziasmul dacă ar fi fost copilăresc, fără viclesug, l-ar fi îndemnat să-i spună toată pățania năzdrăvană ca unui tată. Ar fi fost eliberat de toate urmările acestei capcane răutăcioase ce i-au marcat ireversibil viața, răsucindu-i-o spre panta amăgirii de sine. Nu știm dacă mai apoi s-a spovedit de ea, dar faptul că, deși această nălucire a fost colectivă (deci nu avea pretextul ascunderii tainei pentru a nu se mândri) și neobișnuită, și nici unul din participanți nu a spus nimic, ne arată nouă că nu prea aveau așezarea duhovnicească de a-și expune problemele importante ale sufletului lor îndrumătorului, duhovnicului și starețului lor.

la rugaciune ! In continuarea discutiei noastre, i-am zis: "Uite ce e, starete ! Vei locui in Petersburg - sa nu stai defel la catul de sus; sa-ti iei odaie numaidecat la cel de jos !". De ce asa ?" a intors cuvantul atonitul. "Pentru ca", am spus eu, "daca le trece prin cap ingerilor ca, rapindu-te pe neasteptate, sa te duca din Petersburg la Athos, si luandu-te de la catul de sus, te vor scapa, ai sa te strivesti de moarte; iar daca te vor lua de la cel de jos si te vor scapa, ai sa te-alegi doar cu lovituri usoare". Inchipuie-ti", mi-a raspuns atonitul, "de cate ori, "deja, stand la rugaciune, mi-a venit cu putere gandul ca ingerii ma vor rapi si ma vor lasa in Athos !" S-a vadit ca ieroschimonahul purta lanturi, nu dormea mai deloc, manca foarte putin si simiea in trup asemenea fierbinteala, ca iarna nu avea nevoie de imbracaminte groasa. Spre sfarsitul convorbirii noastre, mi-a venit in gand sa fac precum urmeaza: am inceput sa-l rog pe atonit ca el, positor si nevoitor fiind, sa puna la incercare asupra sa metoda Sfintilor Parinti, care cere ca mintea sa fie la vremea rugaciunii cu desavarsire libera de orice inchipuire, cufundandu-se toata in luareaaminte fata de cuvintele rugaciunii, inchizandu-se si cuprinzand-o, potrivit spuselor Sfantului Ioan Scararul, in cuvintele rugaciunii. (Scara, Cuvantul 28, cap.17).

In timpul acestei lucrari, inima se face, de obicei, impreuna-lucratoare mintii printr-un simtamant mantuitor de intristare pentru pacate, precum a spus Preacuviosul Marcu Ascetul:

"Mintea care se roaga fara imprastiere stramtoareaza inima: iar "inima infranta si smerita Dumnezeu nu o va urgisi" (Ps. 50, 19. Cuvantul despre cei ce socot a se indreptati din fapte, cap. 34, Filocalia, vol.1). "Dupa ce faci pe tine incercarea", i-am spus atonitului, "adu-mi si mie la cunostinta despre roada ei; caci aceasta incercare este anevoioasa pentru mine insumi, datorita vietii imprastiate pe care o duc". Atonitul s-a invoit cu bucurie la imbierea mea. Dupa cateva zile vine la mine si imi spune: "Ce mi-ai facut ?". "Dar ce s-a intamplat ?". "Pai cum am inceput sa ma rog cu luare- aminte, inchizand mintea in cuvintele rugaciunii, toate vedeniile mele s-au dus, si deja nu mai pot sa ma intorc la ele". Vorbind mai departe cu atonitul, nu am mai vazut la el acea incredere in sine si indrazneala care sareau in ochi la prima intalnire si care se fac, de obicei, vazute la oamenii aflati in amagire de sine, carora li se pare ca sunt sfinti sau care se afla in inselare duhovniceasca. Atonitul si-a aratat chiar dorinta de a asculta sarmanele mele sfaturi. Atunci cand l-am povatuit sa nu se deosebeasca prin felul vazut de vietuire fata de ceilalti monahi, intrucat aceasta duce la cugetare semeata (Scara, Cuvantul 4, cap. 82, 83).

Sfântul ȚIgnatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, ¹1999, Ed. digitală APOLOGETICUM, ¹2005, pp. 27-29.

<<http://ro.scribd.com/doc/2410062/Sfantul-Ignatie-Briancianinov-Despre-inselare>>, marți, 6 august 2013.

¹⁶¹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 172-186.

Pricinile gândurilor rele sunt păcatele; a păcatelor, neascultarea; a neascultării, înșelăciunea simțirii [vederea este componenta cea mai importantă a simțirii – n.n.]; iar a înșelăciunii acesteia, negrija minții de a o păzi pe aceasta.¹⁶²

Acest fel de a aborda vedeniile, duce la înșelare sigură, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, chiar dacă după cântarea de laudă la adresa Maicii Domnului din vedenia Părintelui Arsenie Boca ar părea că nu poate fi așa:

Îi rog fierbinte pe toți oamenii: Să priveghem cu pocăință și atunci vom vedea mila Domnului. Dar pentru cei ce au vedenii și se încred în ele mă rog să înțeleagă că din aceasta se arată în ei mândria și împreună cu ea dulceața turbure a slavei deșarte, în care nu este pocăința unui duh smerit, și aici e toată nenorocirea, pentru că fără smerenie nu putem birui pe vrăjmași.

Eu însumi am fost amăgit de două ori. Prima dată, vrăjmașul mi-a arătat o lumină și un gând mi-a spus: „Primește-o! E harul. A doua oară, am primit o vedenie și am suferit mult pentru ea. Era la sfârșitul privegherii, când se cântă: „Toată suflarea să laude pe Domnul”, și am auzit cum împăratul David în cer cânta laude lui Dumnezeu. Stăteam în strană și mi se părea că nu mai era nici acoperiș, nici turlă și că vedeam cerul deschis. Am vorbit de aceasta cu patru bărbați duhovnicești, dar nimeni nu mi-a spus că vrăjmașul își bătea joc de mine. Eu însumi credeam că demonii nu pot slăvi pe Dumnezeu și că, prin urmare, această vedenie nu era de la vrăjmașul. înșelăciunea slavei deșarte mă ținea în gheare și iarăși am ajuns să văd demoni. Atunci am cunoscut că eram înșelat și am descoperit totul părintelui meu duhovnicesc și i-am cerut să se roage pentru mine; și pentru rugăciunile lui acum sunt mântuit și rog totdeauna pe Domnul să-mi dea duhul smereniei. Și dacă aș fi întrebat: „Ce ți-ai dori de la Dumnezeu, ce dar?” aș răspunde: „Duhul smereniei care bucură pe Domnul mai mult decât toate”. Pentru smerenia sa Fecioara Maria s-a făcut Maica lui Dumnezeu și este preamărită mai mult decât toți în cer și pe pământ. Ea s-a predat cu totul voii lui Dumnezeu: „Iată, roaba Domnului” [Le 1, 38], a spus ea; și noi toți trebuie să imităm pe Sfânta Fecioară.

Pentru smerenie, sufletul dobândește odihnă în Dumnezeu, dar ca să țină această odihnă, sufletul trebuie să se învețe multă vreme. Pierdem această odihnă pentru că nu suntem întăriți în smerenie. Și pe mine vrăjmașii m-au înșelat mult. Gândeam în mine însumi: Sufletul meu cunoaște pe Domnul, știe cât e de bun și cât de mult ne iubeste; cum se face însă că-mi vin gânduri rele? Și multă vreme n-am putut să mă regăsesc, până când nu m-a povățuit Domnul, și atunci am înțeles că din mândrie se arată gândurile rele. [...]

Omul cade în înșelare fie din lipsă de experiență, fie din mândrie. Dacă e din lipsă de experiență, Domnul ne va tămădui degrabă; dar dacă e din mândrie, atunci sufletul va suferi multă vreme până când se va fi învățat smerenia, și abia atunci îl va tămădui Domnul.

Cădem în amăgire când credem că suntem mai deștepți și mai experimentați decât alții și chiar decât duhovnicul nostru. Și eu am gândit așa din lipsă de experiență și am suferit pentru aceasta și sunt foarte mulțumitor lui Dumnezeu că prin aceasta m-a smerit și m-a povățuit și nu m-a lipsit de mila Sa. Și acum gândesc că, dacă nu te mărturisești duhovnicului, e cu neputință să scapi de înșelare, și pentru aceasta s-a dat de la Domnul duhovnicilor puterea de a lega și dezlega.

Dacă vezi o lumină înăuntrul sau în afara ta, nu te încrede în ea, dacă împreună cu lumina nu simți în tine zdrobire [de inimă] pentru Dumnezeu, nici iubire pentru aproapele; dar nici nu te teme, ci smerește-te și lumina va pieri. Dacă vezi vreo vedenie sau un chip sau ai un vis nu te încrede în aceasta, pentru că dacă este de la Dumnezeu, Domnul te va face să înțelegi aceasta. Dacă n-a cunoscut după gust pe Duhul Sfânt, sufletul nu poate înțelege de unde anume vine vedenia. Vrăjmașul dă sufletului o anumită dulceață amestecată cu slavă deșartă și după aceasta se recunoaște înșelarea.

Părinții zic că dacă o vedenie e pricinuită de vrăjmașul, sufletul simte tulburare. Dar numai sufletul smerit și care nu se socotește pe sine vrednic de vedenii simte tulburare sau frică la lucrarea vrăjmașilor; iar omul mândru și căzut în slava deșartă nu poate încerca nici frică, nici tulburare, fiindcă el vrea să aibă vedenii și se socotește pe sine vrednic de aceasta și de aceea vrăjmașul îl înșeală ușor.

¹⁶² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 25.

Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.

Dacă vezi cu mintea demoni, smerește-te și silește-te să nu-i vezi și mergi degrabă la duhovnicul sau „bătrânul” [„starețul”] căruia ai fost încredințat. Spune totul duhovnicului și atunci Domnul te va milui și vei scăpa de înșelare. Dar dacă crezi că știi mai multe în privința vieții duhovnicești decât duhovnicul tău și dacă la mărturisire [spovedanie] nu-i spui ce ți s-a întâmplat, atunci pentru mândria aceasta va fi îngăduit unei înșelări să pună stăpânire pe tine spre povățuire¹⁶³.

Din păcate, aceasta s-a întâmplat și cu Părintele Arsenie Boca, după cum ne arată chiar sfinția sa:

Am fost și la Lacu, și la Colciu. Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie¹⁶⁴

Vedenia de mai sus nu a fost singura. Toate pe care le-am găsit noi, fie povestite de ucenicii fără carte, fie cele povestite de intelectualii fideli (mai rare și mai discrete), fie cele descrise de însuși sfinția sa, sunt toate la fel. Nu am reușit să găsim nici măcar o vedenie care să nu fie insuflată de același duh care l-a amăgit și pe Francisc de Assisi. Probabil și de aici a vrut să-l reprezinte ca Sfânt, având aceleși fel de trăiri interioare, aceleași vedenii, aceiași amăgire, provenită din duhul latin în care a fost născut, botezat și crescut. Vă mai redăm una a sărmanului Părinte Arsenie Boca, foarte asemănătoare cu cea a serafimului antihrist pe care a pățimit-o săracuțul Francisc de Assisi:

La întoarcerea din Basarabia, în gara din Chișinău, are o viziune care-l va marca pentru întreaga viață: [săracul... s-a văzut din urmări – n.n.]

„Am văzut. Stăpânul sta rezemat într-o ușă de gară, cu ochii pierduți în zare, dar părea că vede toate neamurile, toți oamenii din ele și toată lumea. Tremura de frig - așa mi se părea; însă am înțeles că o durere fără seamăn pentru ceea ce vede, aceea îl făcea să-I tremure gura. Cu adevărat «Omul durerii». Peste tot avea înfățișare de cerșetor cu îmbrăcămintea, însă n-am prea luat seama la îmbrăcămintea, că peste măsură m-a izbit durerea Lui, cum n-am mai întâlnit niciodată nicăieri, dar și o frumusețe pe care n-am mai întâlnit-o am văzut-o pe chipul Lui. O frumusețe pe care n-o mai pot uita. N-a privit la mine, dar m-a văzut și m-am aprins de o dragoste de a suferi cu El. Neștiind cu ce să-I ajut, cu cea mai mare grabă am dat fuga să-I dau din pâinea noastră.

[ca și la Francisc de Assisi, pe care l-a considerat Sfânt tocmai fiindcă a sesizat și sfinția sa asemănările stărilor proprii cu ale lui, vedem înfierbântarea trupească și dorința de a se uni cu El în patimi, cât și nedumerirea prostească și apariția ciudată diavolească, ce voia să-L mimeze pe Hristos – la Francisc în Serafim, la Arsenie în tremuratul specific hindus și penticostar și privirea pierdută, visătoare specific hipnozei, când Hristos este atât de prezent privind în adâncul inimii, dar fără să forțeze, după cum apare în adevăratele vedenii și în Sfintele Icoane – n.n.]

Și când m-am întors cu pâinea nu l-am mai găsit, deși nu trecuseră decât câteva secunde... Atunci am înțeles că m-am întâlnit cu Cel gol, însetat, flămând și fără sălaș în lumea aceasta. Atunci am înțeles în câteva clipe mai mult decât tot ce am învățat în atâția ani de zile. Dar în inimă mi s-a aprins un dor ce mă arde ca un foc de a suferi cu El [descrierea acestui foc este specifică pentru senzațiile ce apar în trup în cazul înșelării – n.n.], de a mă stinge pe mine de dragostea Lui și de neasemănata-I Cruce. Dau mărturie și eu, nevrednicul, pentru cuvântul: «Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor» (Matei 28, 20)¹⁶⁶

[vedeniile dumnezeiești nu se pot descrie în acest fel de cuvinte trupești, iar când se descriu au altfel de prezentare, delicată, simbolică, fiind puse în seama altora și nu a sa proprie pentru a se lăuda. Aceasta fiindcă ele descriu cele care 1Co 2:9 precum este scris cele ce ochiul n'a văzut, nici urechea n'a auzit, nici la inima omului nu s'au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre dânsul., iar războiul cu mândria îi atacă și pe cei mai încercați 2Co 12:Însă a mă lăuda nu-mi este de folos. Voi veni întru vedeniile și

¹⁶³ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*,

https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099<=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ, miercuri, 10 iunie 2015, p. 131-132, 141.

¹⁶⁴ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 181.

descoperirile Domnului. 2 Știu pre un om întru Hristos mai înainte cu patrusprezece ani, (sau în trup, nu știu; sau afară de trup nu știu; Dumnezeu știe); că s'a răpit unul ca acesta până la al treilea cer. 3 Și știu pre acest om (sau în trup, nu știu sau afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe); 4 Că s'a răpit în rai și a auzit cuvinte nespuse, care nu este slobod omului a le grăi. 5 Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine nu vă voi lăuda, fără numai întru neputințele mele. **Vedeți ce diferență între adevăratele vedenii și descoperiri ale Sfinților Apostoli și amăgitoarele vedenii și descoperiri ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]**

Acesta este un moment de răscruce în viața Părintelui Arsenie Boca, consemnat în manuscrisele sale: „oare nu la așa ceva m-am legat când L-am văzut într-o gară, privind peste hărmălaia lumii, la tragedia ce avea să vină a doua zi: al doilea război mondial, cu niște ochi de o frumusețe divină [vedeți cum este atras de frumusețea ochilor, cum atrăgea și sfinția sa, iar nu de înțelesurile lăuntrice ale lui Hristos, arătând și prin aceasta că erau vedenii date simțurilor și nu lucrării nevăzute și neînțelese a minții – n.n.] și cu o înfinită durere că ne vedea pe toți? Nu-i voi ușura întrucâtva imensa Lui cruce pe care o duce printre oameni până la sfârșitul lumii, luându-mi partea mea?

[dar cum ar putea cineva să-i ușureze Sfânta Cruce, căci pocăința este bucurie în patimi Col 1:24 Acum mă bucur întru patimile mele pentru voi, și plinesc lipsele necazurilor lui Hristos în trupul meu pentru trupul lui, carele este Biserica; pe care Domnul atât de mult și le-a dorit Ioan 12:27 Acum sufletul Meu e tulburat, și ce voi zice? Părinte, izbăvește-Mă, de ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta, fiind slava și desăvârșirea Lui: Evr 2:9 Ci pe Cel micșorat cu puțin față de îngeri, pe Iisus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, astfel că, prin harul lui Dumnezeu, El a gustat moartea pentru fiecare om. 10 Căci ducând pe mulți fii la mărire, I se cădea Aceluia, pentru Care sunt toate și prin Care sunt toate, ca să desăvârșească prin pătimire pe Începătorul mântuirii lor. – n.n.]

Căci nu I ne putem asemăna în nici unul din atributele Lui divine, decât în această cruce între oameni, pe care ei mereu ne-o pun în spate, până când vor veni și cei ce ne vor bate piroane, «găsind» viața noastră o «infamie»¹⁶⁷.

[Doamne, Doamne, cât de aproape e înșelarea de virtute! Ce mâhnire pentru noi să se piardă un asemenea om, cu astfel de daruri firești. Dacă ar fi adăugat smerenie îl aveam ca pe omul lui Dumnezeu și cât de mult ne-ar fi putut ajuta atunci! Doamne milostiv fi nouă păcătoșilor! – n.n.]¹⁶⁵

Ca și Francisc de Assisi, avea o falsă pocăință intelectuală, rațională, sădită prin falsele vedenii și se considera aproape fără păcate sau cu păcate minore, care nici măcar nu sunt păcate, și că a văzut, cu siguranță, ce trebuie să facă pentru a scăpa de toate păcatele lui:

Se făcea că e în biserica Mănăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereți, zicea Părintele, plutea în aer și copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la ei însuși și și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de “data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru, și asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenția că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de pe haină și păcatul acela, și-a dat Părutele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu “Doamne”, și atunci a spus el despre cuvântul “Doamne” că se adresează numai lui Dumnezeu și Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, și și-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când și-a dat seama că l-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit...”¹⁶⁶

Ca și Francisc de Assisi, era urmat de mulți adepți fideli, considerându-se pe sine în latura exaltată, (emotivă, psihică, iar nu cea duhovnicească, liniștită, pe care o au Sfinții adevărați), ca unul ce are un popor, pentru care este responsabil și mântuitor și un mare dar universal dat nouă de către Dumnezeu:

Asa a-nceput legenda părintelui Arsenie Boca, iar după mutarea sa la Manastirea Prislop, fagarasenii, care îl considerau inca de pe atunci ca un "bun" al lor, au mers după

¹⁶⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 9-12, 25, 92-93.

¹⁶⁶ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 13.

el pana in Tara Hațegului. Oamenii plecau in grupuri de cateva căruțe, cu merinde la ei, din cele mai indepartate colturi ale Tarii Fagarasului, si se intorceau acasa peste 3-4 zile. Părintele Arsenie Boca nu a uitat întreaga viata aceasta emoționanta fidelitate duhovniceasca, exclamând de nenumărate ori: **"Astia sunt fagarasenii mei, poporul meu in picioare!"**¹⁶⁷

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. Și a reușit! (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)¹⁶⁸

Ca și Francisc de Assisi, avea o falsă smerenie, arătată tocmai pentru a încuraja pe cei ce îl laudau ca să îl laude. „Smerenia” precuvioșiei sale se arăta numai atunci când se arătau laudele, ca să strălucească propria persoană și mai mult prin etalarea „smereniei”, ca vârful al virtuților. Aceasta deoarece „smerenia” sfinției sale avea nevoie de laude ca de aer, ca să se hrănească, să existe, să producă stări sesizabile în emoție și arătate și celorlalți prin simțuri, spre deosebire de nevăzuta, ascunsă, nedeclarată, neevidențiată, nesesizată de sine sau de alții smerită smerenie care totdeauna caută și se hrănește din ocări. Prin aceasta, modestia cunoscută a Părintelui Arsenie Boca, ca și a lui Francisc de Assisi, de fapt, era o anti-smerenie:

Văd că și eu mă pomenesc laudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățărnicesc.

Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept.

[și care poate fi folosul laudelor? Cum să se folosească cineva de ele? Și ce răspuns viclean care încurajează lauda, dogmatizând-o că ar aduce smerenie – n.n.]

Ca și Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca se considera pe sine ca cel ce poate ierta păcatele și scoate pe oameni din iad, fiind un Sfânt de o mare apropiere de Dumnezeu, un exemplu de dat (modelul nepăcătoșeniei constând doar în a nu fuma și a nu bea) și un mântuitor:

Slujbă specială de făcut

Tot din perioada aceea, a lucrării Părintelui Arsenie la Sâmbăta de Sus, din ceea ce Rudi le povestea copiilor săi, doamna Marioara ne istorisește:

„Într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.

- Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!

- Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt. Și a făcut slujba, atunci...”¹⁶⁹

Odată mi-a spus: „Măi, să nu cumva să judecați pe preoți, căci cei ce judecă pe preoți ajung la judecata lui Dumnezeu. Și ei greșesc, și ei sunt oameni. Dacă zice cineva ceva rău de preoți, să mă dai exemplu pe mine...”¹⁷⁰

Odată când m-am dus la Părintele Arsenie a zis: „Mă, când mai zice cineva rău de preoți să mă dai exemplu pe mine. Eu nu beau, nu fumez, etc.”. [...]

Un credincios din Ucea, când a fost la mănăstire la Sâmbăta, a spus că Părintele Arsenie, înainte de a începe o predică, s-a urcat pe o masă și a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos ori vă sunt acuzator”. Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am să zic: „Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!”. Așa v-am devenit acuzator, iar de folos vă sunt dacă faceți ce vă spun”. Amin¹⁷¹

¹⁶⁷ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68.

¹⁶⁸ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28.

¹⁶⁹ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

¹⁷⁰ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 99.

¹⁷¹ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, pp. 124-125.

Odată, după SF. Liturghie, la biserica Boteanu din Piața Amzei din București, cineva l-a văzut pe Părintele Arsenie, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte, și a plâns. Părintele i-a zis: „îți spun o taină pe care nu o pot spune oricui. Și Sfinții mor...” Și aceasta a spus-o despre sine.¹⁷²

Toată lumea știe că și Sfinții mor, este un truism. Dar, din fericire, ne-a spus Părintele Această taină, ca să o afle oricine: se credea Sfânt, deci... nu avea cum să și fie.

Iată cum cugetă Sfinții adevărați:

Domnul a dat tâlharului raiul; tot așa va da raiul și oricărui păcătos. Pentru păcatele mele sunt mai rău decât un câine răios, dar m-am rugat lui Dumnezeu să mi le ierte, și mi-a dat nu numai iertarea, dar și Duhul Lui, și în Duhul Sfânt am cunoscut pe Dumnezeu. [...]

Cel ce, asemenea mie, a pierdut harul, e bine să lupte curajos cu demonii. Cunoaște că tu însuși ești vinovat: ai căzut în mândrie și slavă deșartă, și Domnul îți dă să cunoști cu milostivire ce înseamnă să fii în Duhul Sfânt și ce înseamnă să fi în luptă cu demonii. Astfel sufletul învață prin experiență vătămările mândriei și fuge de slava deșartă, de laudele oamenilor și de gânduri. Atunci sufletul începe să se vindece și să învețe să păstreze harul. Cum să înțelegem dacă sufletul e sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav se mândrește, dar sufletul sănătos iubește smerenia, așa cum l-a învățat Duhul Sfânt, și dacă nu o cunoaște încă, se socotește pe sine mai rău decât toți.

Chiar dacă Domnul l-ar înălța la cer în fiecare zi și i-ar arăta toată slava cerească în care se află El, și iubirea serafimilor, a heruvimilor și a tuturor sfinților, chiar și atunci, învățat de experiență, sufletul smerit va spune: „Tu, Doamne, îmi arăți slava Ta pentru că iubești zidirea Ta; mie însă dă-mi mai degrabă plâns și puterea de a-Ți mulțumi. Ție Ți se cuvine slavă în cer și pe pământ, mie însă mi se cuvine să plâng pentru păcatele mele”. Altfel nu vei păzi harul Duhului Sfânt pe care ți-l dă Domnul după mila Sa.

Domnului i s-a făcut mare milă de mine și mi-a dat să înțeleg că trebuie să plâng toată viața. Aceasta este calea Domnului. Și iată, acum scriu din milă față de oamenii care, asemenea mie, sunt mândri și din această pricină se chinuie. Scriu ca ei să învețe smerenia și să-și găsească odihna în Dumnezeu. [...]

Când pacea lui Hristos vine în suflet, atunci el este bucuros să șadă ca Iov pe gunoi și să-i vadă pe ceilalți în slavă; atunci sufletul se bucuros că e mai rău decât toți. Taina acestei smerenii a lui Hristos e mare și cu neputință de dezbăluit. Din iubire sufletul dorește fiecărui om mai bine decât pentru sine însuși și se bucură când vede că alții stau mai bine decât el și se întristează când îi vede că sunt chinuți. [...]

Omul mândru se teme de reproșuri, dar cel smerit nicidecum. Cine a dobândit smerenia lui Hristos dorește totdeauna să i se facă reproșuri, primește cu bucurie ocările și se întristează când este lăudat. Dar aceasta nu este decât primul început al smereniei. Când sufletul cunoaște prin Duhul Sfânt cât de blând și smerit e Domnul, atunci se vede pe sine însuși mai rău decât toți păcătoșii și se bucură să stea pe gunoaie în zdrențe ca Iov și să vadă pe oameni în Duhul Sfânt strălucitori și asemenea lui Hristos. [...]

Domnul vrea ca noi să iubim pe aproapele; și dacă tu gândești despre el că Domnul îl iubește, aceasta înseamnă că iubirea Domnului e cu tine; și dacă crezi că Domnul iubește mult făptura Sa și ți-e milă de întreaga zidire și-i iubești pe vrăjmașii tăi, iar pe tine însuși te socotești mai rău decât toți, aceasta înseamnă că e cu tine un mare har al Duhului Sfânt.¹⁷³

Ca și Francisc de Assisi, Padre Pio și alți apuseni răătăciți, Părintele Arsenie Boca avea stigmat, iar când cădea în transă (pentru a primi vedeniile suferința ca și Mahomed sau ca și Saul de epilepsie, rod al cugetării sale trupești):

Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna Lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme [iată și celebrele stigmat! Lucrarea înșelătoare a diavolului atât de mult avansează în fire că până la urmă pecetluiește chiar și trupul. Ea nu este prezentă, cu mila lui Dumnezeu, la nici un Ortodox, în schimb apare din abundență la falșii sfinți ai romano-catolicismului de după despărțirea de Sfânta Biserică a Apusului, și este evidentă atât în trup dar mai ales în mentalitatea celui atât de mult iubit de Părintele Arsenie Boca încât l-a trecut în ceata Sfinților din Biserica Drăgănescu: Francisc de Assisi. Vom vedea mai jos că, de fapt, stigmatul este o

¹⁷² Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 51.

¹⁷³ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 3, 27, 32, 34, 69, 190.

lucrare amăgitoare cu care străpunge diavolul trupul celor care vor să îl înlocuiască pe Hristos, numiți de Sfânta Scriptură antihriști: *I Io 2:18 Fiilor, ceasul cel de apoi este; și precum ați auzit că antihrist vine, și acum antihriști mulți s'au făcut; dintru aceasta cunoaștem că ceasul cel de apoi este. – n.n.!* [...]

*Și dintr-o dată mi-a spus: Acum nu mă atinge! Așteaptă puțin! S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a vibrat puțin și am crezut că a leșinat. Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care trebuie să-i zgâlțâi ca să își revină. [Bună comparație. Este tipică pentru bolnavii de epilepsie și cei posedați: Mar 9:20 Și l-au adus pre el la dânsul. Și văzându-l pre dânsul, îndată duhul l-a scuturat pre el, și căzând la pământ, se tăvălea aspumând.. Așa prorocea și Mahomed: **Pentru minciuno-Prorocul Moamet, și pentru eresul lui**¹⁷⁴¹⁷⁵*

§1 Când împărăția Iracie, s-a arătat la Răsărit Moamet cel în toată lumea prihănit, care s-a născut în anul 560 în cetatea Mekke a Arabiei Pustie, nu departe de Marea Roșie, și păscător de cămile fiind a Doamnei sale Kadige¹⁷⁶, s-a făcut și bărbat al ei, cu farmece înduplecându-o pe ea. Iar venind el oare când în Palestina, se întâlnea în adunări cu Iudeii și cu Creștinii, și lua de la dânșii oare care Scripturenice cuvinte, în sfârșit din feluri de eresuri plâsmuind un noian ciudat l-a întărit.

§2 Și având el drac, cădea la pământ, și aspuma¹⁷⁷, de care se mătnea Doamna și muierea lui. Și văzând el pe muierea sa că se amărăște așa, învățat fiind de un monah Serghie, zicea ei, că Arhanghelul Gavriil din cer vine către el și îl învață oare care taine Dumnezeiești și ascunse, și ca cum nesuferind privirea Îngerului face acest fel de chipuri, căzând la pământ ca un îndrăcit. Și cum că așa era lucrul, mărturisea și pomenitul monah Serghie, care întru răutate îl covârșea, care pentru credința sa cea rea a fost gonit din Vizantia, și acolo era surghiunit. Acesta vrând să încredințeze pe muierea lui Moamet, îi zicea că cu adevărat la toți Prorocii același Gavriil se trimit. Iar ea, crezând cuvintele minciunii prietenului, și lepădând rușinea, și mai ales fălindu-se că împreună locuiește cu prorocul, cuvântul acesta l-a scos către celelalte muieri și a spus celor de o seminție cu dânsa și de la dânsele a ieșit cuvântul către bărbați și așa nume de proroc spurcatul acela a câștigat lângă cei de o seminție cu dânsul, precum scrie Chedrino, Zonara, Pavel Diaconul, Sigivertus Gemblachinskiul, Avva Oursper în cronicile lor din anii lui Iracie, și mulți alții. De aici mai vedem că avem și o altă asemănare cu Mahomed. Și Părintelui Arsenie Boca i s-a răspândit faima de Sfânt tot de la femei, din care cea mai fierbinte susținătoare a acestei idei a fost Maica Zamfira – n.n.] A stat așa, o vreme, nemișcat, vibrând, după care a surâs, dintr-o dată, și a zis: Nu e cazul! Am avut puțină treabă! Ce treabă a avut am înțeles după ce ne-am întors cu Părintele, când am ajuns la femeia care cântă la strană aici și care are casa pe colțul spre Prislop, unde, de fapt, o lăsase pe Măicuța Zamfira. Vibrația respectivă sunt absolut convinsă că a fost dorința Măicuței, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora de Părintele, că întârziase să ajungă. Sunt absolut convinsă că Părintele stăpânea tehnica teleportării [iată cum de la mistica mahomedană ajungem la cea din science-fiction sau lucrări demonice cu măști științifice – n.n.] . Nu pot s-o demonstrez, dar sunt absolut convinsă, pentru că femeia asta,

¹⁷⁴ †ÎPS Meletie, MITROPOLITUL ATENELOR, *Bisericeasca Istorie*, Tipografia Sfintei Mitropolii a Moldaviei, Iași, 1841, Tomul II, Partea I, Capul III, pp. 145-149.

¹⁷⁵ Khadijah sau Khadija bint Khuwaylid (arabă : خديجة بنت خويلد) sau Khadija al-Kubra (Khadija cel Mare) [1] (circa 555-620 CE), a fost prima soție a islamice profetul Mahomed . Ea este de obicei considerat de musulmani ca fiind " mama a Islamului " [Pentru noi mama înșelăciunii – n.n.]. Ea a fost prima persoana care să se convertească la Islam. <http://en.wikipedia.org/wiki/Khadija_bint_Khuwaylid>, marți, 4 martie 2014.

¹⁷⁶ Mar 9:17 Și I-a răspuns Lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. 18 Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. 19 Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. 20 Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduț pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. 21 Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. 22 Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. 23 Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede. 24 Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. 25 Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! 26 Si răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. 27 Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare.

¹⁷⁷ Calendarul islamic începe cu data 1 muharram, anul 1 hegira , dată care corespunde în calendarul solar gregorian cu data de 15 iunie 622 d. H., și reprezintă începutul erei islamice marcată de strămutarea (ar. هجرة:hiğra) profetului Muhammad de la Mecca la Yathrib (viitoare Medina). <<http://ro.wikipedia.org/wiki/Islam>>, marți, 4 martie 2014.

când ne-am întors, a zis: Dorinuța, unde l-ai dus pe Părintele? Că tot așteptă ălălalt [după Mahomed și Maica Zamfira, poate Arhanghelul Gavriil, dar s-ar fi adresat cu sfială Sfântul acela, spunând însă ălălalt nu se arată doar vorbirea vulgară, ci înțelegem că era vorba de celălalt, din echipa adversă, iar dacă ar fi crezut, din amăgire, că celălalt ar fi fost vreun Sfânt, înțelegem și lipsa de evlavie a sfințiilor lor față de Sfinți: 2Co 11:13 Că unii ca aceia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, închipuindu-se întru apostolii lui Hristos,:14 Și nu este de minunat; că însuși satana se preface în înger de lumină.:15 Nu este dar lucru mare de se preface și slujitorii lui ca slujitorii dreptății; căroră va fi sfârșitul după faptele lor. – n.n.] aci și de la o vreme se duse după voi. Deci, după ce Părintele și-a revenit din mini-leșinul acela, în care plecase să o liniștească pe maică, mi-a surâs, și ochii i s-au făcut din nou de Cer. A revenit din paloarea aceea ca de mort, vă spun! Deci eu țineam de mână un trup, în timp ce, îndrăznesc să cred că astralul [săraca femeie, și acum credea în ocultism și învățăturile preluate de la demoni prin spiritism, astrologie și hinduismul mascat în știință cu o supra mască de creștinism apusean, numit antropozofie. Iată roadele lucrării înșelătoare pe care a făcut-o Părintele Arsenie Boca asupra ucenicilor sfinției sale, fiindcă, după cum vom vedea mai jos, era un ucenic și mare admirator al lui Rudolf Steiner, fondatorul antropozofiei– n.n.] se duse și se întorsese [aici ajungem de la mistică science-fiction la cea romano-catolică Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatul de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail. Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp¹⁷⁸. – n.n.].¹⁷⁹

Căderea la care a ajuns Părintele Arsenie Boca, transformându-se din amăgit în amăgitor, ne-o explică Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

Cu dreptate vine deci pedeapsa peste mintea care se înalță în cugetările sale. Iar această pedeapsă constă în părăsirea ei sau în îngăduința ce o dă Dumnezeu de a fi tulburată de draci în activitatea ei, adică în Iudeea, și în contemplația ei, adică în Ierusalim, ca să câștige conștiința neputinței sale naturale și conștiința puterii și a harului dumnezeiesc, care o apără și îi dăruiește toate bunurile. Prin aceasta se va smeri alungând de la sine cu totul trufia străină și potrivnică firii. Drept urmare nu va mai veni asupra ei cealaltă mânia, cea a retragerii darurilor hărăzite, cum n-a mai venit peste Ezechia, care îndată ce n-a mai venit peste el prima mânia sau părăsire, s-a smerit, și a ajuns la cunoștința Celui ce i-a dăruit bunurile. Căci după cuvintele: “Și s-a abătut mânia peste el și peste Iuda și Ierusalim” se spune: “și n-a mai venit peste el mânia Domnului în zilele lui Ezechia”. Adică n-a mai venit cealaltă mânia, cea a retragerii darurilor, fiindcă prima părăsire l-a învățat să fie recunoscător. Căci cel ce nu se cumintește prin primul fel de mânia sau părăsire, ca să vie la smerenie, are de suportat cu siguranță cealaltă mânia, care îl despoaie de lucrarea darurilor și-i lipsește de puterea care-l păzea mai înainte. “Strica-voi gardul viei”, zice Dumnezeu despre nerecunoscătorul Israel, “și va fi de jaf; surpa-voi zidul și va fi călcată în picioare. Și-voi părăsi via mea și nu va mai fi nici tăiată, nici săpată și vor porunci norilor să nu mai plouă peste ea”.³⁵⁴ (354 Isaia 5, 1-6.) Același lucru se povestește alegoric că l-a pățit și Saul, primul rege al lui Israel. Acela, primind prin ungere deodată cu dregătoria regească și harul proorociei, fiindcă nu l-a păzit pe acesta, primește ca prima mânia chinuirea din partea duhului rău (7). Iar fiindcă nu și-a venit la simțire, prin aceasta și-a agonisit cealaltă mânia și a sfârșit cu viața, ajungând pentru nechibzuința lui, în fața morții lipsit de orice pietate. Această tristă pățanie a lui o arată faptul că întâi este chinuit de draci, pe urmă recurge de bunăvoie la demoni prin vrăjitoare și le aduce cult vrăjitoresc întocmai ca necredincioșii.³⁵⁵(355 I Regi 16, 14 urm.)¹⁸⁰

Vedeți și frațiile voastre asemănările și nu vă uimiți. Toți oamenii suntem înșelați, doar smerita și bătrâna ascultare de Sfânta Biserică Ortodoxă și de duhovnic îi dă voie lui Dumnezeu să ne mântuiască. Să stăm un pic cu mintea și să plângem de o asemenea amăgire, tocmai la un

¹⁷⁸ <http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmat-false-iar-vaticanul-stia/>

¹⁷⁹ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

¹⁸⁰ [Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, joi, 1 octombrie 2015, ⁴2005, Vol. III, pp. 250-251.

ieromonah Ortodox cu atâta priză la popor și să ne ferim de această cărare a lua în ușor hotarele pe care le-au așezat, cu durere și insuflați de Sfântul Duh, Sfinților Părinți. Fiind fiu de greco-catolic și neascultând de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, care cu atâta delicatețe îl întorcea de la calea succesului misionar la smerita așezare în Filocalie, Părintele Arsenie Boca și l-a luat ca model pe Francisc de Assisi, cu trăiri și experimente asemănătoare sfinției sale, căci între Sfinții Ortodocși nu a găsit pe nimeni așa. Cine se aseamnă, se adună. Pictând pe precursorul lui Antihrist, Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca simțindu-se așa de apropiat de el, a vrut să arate că și viața sfinției sale, atât de asemănătoare prin înșelare, ar fi „de la Sfântul Duh”, în aceeași măsură în care și viața lui Francisc de Assisi ar fi „de la Sfântul Duh”, fiindcă în Ortodoxie nu a găsit un model asemenea sfinției sale (Sfinții Ortodocși chiar fiind de la Sfântul Duh, aveau viața diametral opusă de a preacuvioșiei sale și de a amăgiților apuseni).

Dar urmând pilda întemeietorului mișcării arsenice, nici ucenicii sfinției sale nu găsesc un altul asemenea cu el, cum nici ucenicii lui Francisc de Assisi nu au găsit, întemeind Ordinul Franciscan și numindu-se franciscani. Ucenicii sfinției sale numindu-l „*Sfântul Ardealului*”, ca pe un unicat, vor să fie canonizat, ca să poată să se numească arsenicani, întemeind deja Fundația Arsenie Boca, ce are ca fundament, că nimeni nu-i ca „sfântul” lor:

Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.¹⁸¹

Remarcați Sfântul Apostol Andrei este scris cu litere mici „*sfântul apostol Andrei*”, iar „*sfinția Sa*” cu majusculă, care se pune, la Ortodocși, doar la Dumnezeu și Maica Domnului.

Din păcate aceasta o vedem, fără excepție, la toți ucenicii sfinției sale: un cult în jurul lui, fiind apreciat mai mult decât toți ceilalți Sfinți, chiar prin sintagma eretică „*Sfântul Ardealului*” știut fiind că este numai *Unul Sfânt, Unul Domn, Iisus Hristos, numai Una Preasfântă Născătoare De Dumnezeu*, adică Unul și Una Singulari, excepționali, având pe –ul ce subliniază singularitatea, restul, cu toții, sunt sfinți printre și împreună cu alți sfinții, care se întrec unul pe altul în smerenie, dându-și unul altuia întâietatea *Fil 2:3 Nu faceți nimic din duh de ceartă, nici din slavă deșartă, ci cu smerenie unul pe altul socotească-l mai de cinste decât el însuși.* Ce frumos ar fi ca și Părintele Arsenie Boca să fi fost unul din Sfinții Ardealului și nu „*Sfântul Ardealului*” (oare alți Sfinți nu mai sunt în Ardeal?) ce vrea să îl înlocuiască pe singurul ce poate fi numit SFÂNTUL ARDEALULUI, ca și al întregii lumi IISUS HRISTOS. Dar pentru a deveni un Sfânt autentic este nevoie de smerenie, care se obține cu multă sudoare și sânge vărsate, iar nu așa, cu înlesnire, prin vedenii ușoare și misiune de succes.

Vom vedea că aceste comparații hulitoare între un amăgit și Sfinții autentici, înjosindu-i din întunecare pe ultimii, nu se opresc aici. Fabulația ajunge la paroxism prin compararea Părintelui Arsenie Boca cu Sfântul Ioan Botezătorul, Maica Domnului, Sfântul Duh și Însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Dar despre aceasta la capitolul numit: *Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”*

Nu putem să nu ne aducem aminte de dragul nostru Mihai Eminescu:

Luceafărul

A fost odată ca-n povești,

A fost ca niciodată.

Din rude mari împărătești,

O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți

Și mândră-n toate cele,

Cum e Fecioara între sfinți

Și luna între stele.

¹⁸¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

Numai că aceea este o metaforă poetică, iar aici este o realitate crudă de amăgire publică.
Să ne ferească Dumnezeu de poetizarea sinaxarului!

Ulfilas arianul

Cine este Ulfilas sau Ulfila sau Wulfila, episcopul Goților, pictat de Părintele Arsenie Boca, tocmai în altarul din Drăgănescu, urât precum îi este și numele, și credința? Este el eretic, ca și Francisc de Assisi sau Ortodox? Și de ce l-a pictat tocmai pe el, dintre atâția arhierii cunoscuți ai poporului nostru, dintre care unii sunt numărați printre cei 318 Sfinții Părinți de la Sfântul Sinod I Ecumenic (prototip al tuturor Sfintelor Sinoade Ecumenice), alături de Sfinții Ierarhi atât de cunoscuți și iubiți de toți creștinii: Nicolae al Mirelor Lichiei, Spiridon al Trimitunde și Atanasie cel Mare. Dacă era patriot, Părintele Arsenie Boca de ce ne-a arătat rușinea, numind-o sfințenie, deși Wulfila nu era român, ci got. Oare iubește Părintele Arsenie Boca mai mult pe goți decât pe Români? Și dacă a ales pe Wulfila, pentru că a tradus Biblia în limba gotă tocmai la noi în țară, pentru a face cinste țării, de ce nu a ales să picteze pe membrii Sfintelor Sinoade Ecumenice, ci tocmai pe un eretic arian, dat anatema la toate Sfintele Sinoade Ecumenice, odată cu anatematizarea arianismului?

Iată, la Sfântul Sinod Ecumenic I avem ca Sfinții Părinți români participanți:

Între participanții la sinod, semnatari ai hotărârilor doctrinare și canonice, se numără și doi ierarhi de pe teritoriul de astăzi al României. "Este vorba de Scitanul, cum este menționat de Eusebiu de Cezareea, Marcu Tomensis, așa cum a fost identificat de către istorici, și Teofil episcopul Goților care își avea reședința în zona de astăzi a județului Buzău" [5]¹⁸²

La al doilea:

Printre ierarhii reprezentativi prezenți la Sinodul al II-lea Ecumenic au fost: Meletie al Antiohiei, Timotei al Alexandriei, Chiril al Ierusalimului, Diodor de Tars, Grigorie de Nyssa și Petru de Sevastia (frații Sfântului Vasile cel Mare, †379), Amfilohie de Iconiu, Gerontius sau Terentius de Tomis - Constanța în Sciția Mică, Martyrius de Marcianopolis (Devna - Bulgaria). În fruntea lor, Sfântul Grigorie de Nazianz, ca episcop al Constantinopolului și președinte al sinodului după moartea episcopului Meletie al Antiohiei, la sfârșitul lunii mai.¹⁸³

La al patrulea:

SFÂNTUL IERARH ALEXANDRU episcop al Tomisului (secolul V)

Acest ierarh tomitan a ocupat scaunul Eparhiei Tomisului pe la jumătatea secolului V, în timpul marilor frământări hristologice monofizite, create de ereticul Eutihie. Noul păstor al

¹⁸² <http://ro.orthodoxwiki.org/Sinodul_I_Ecumenic#Participan.C8.9Bi>, sâmbătă, 22 august 2015

¹⁸³ <<http://www.crestinortodox.ro/sfinti/sfintii-parinti-la-sinodul-ii-ecumenic-148952.html>>, sâmbătă, 22 august 2015.

Daciei Pontice era un bun teolog, capabil să apere Ortodoxia, atât de amenințată în întreg Imperiul Bizantin.

Episcopul Alexandru a luat parte la Sinodul din anul 449, convocat de împăratul Teodosie II și patriarhul Flavian la Constantinopol, sinod care a reinnoit hotărârile luate în anul 448, de respingere a învățaturii eretice monofizite și condamnare a lui Eutihie. Episcopul Alexandru semnează al șaptelea actele sinodului: „Alexander reverendissimus episcopus Tomitanorum civitatis provinciae Scythiae”. La marele Sinod ecumenic de la Calcedon, ținut în anul 451, episcopul daco-roman n-a mai putut lua parte din cauza năvălirii hunilor „nomazi” în eparhia sa, dar a semnat ulterior actele sinodului. El însă a rămas credincios Evangheliei lui Hristos și hotărârilor luate de sinoadele ecumenice, până la sfârșitul vieții sale, apărând cu dârzenie dreapta credință la Gurile Dunării, zidind noi biserici și mănăstiri în Dobrogea și continuând procesul de creștinare în Dacia Pontică, prin călugării misionari daco-romani.¹⁸⁴

De ce Părintele Arsenie Boca, dintre atâți ierarhi Sfinți și apărători ai Dreptei Credințe, goți și daco-romani, a ales tocmai pe arianul Wulfila? Oare nu știa de ei, fiind doar ignorant al istoriei sau a avut alte pricini, oculte? Dacă nu ar fi știut, tot ar fi trebuit să picteze doar pe Sfinții autentici în Sfântul Altar sau să se fi lăsat de pictură, ca să nu încalce Sfintele Canoane:

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. [...] Acestea și alte asemenea necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.¹⁸⁵

Cine este, așadar, Ulfilas, Ulfila sau Wulfila, episcopul Goților?

Arianismul goților lui Wulfila a fost acceptat apoi de toate popoarele germanico-orientale care au intrat în teritoriile imperiale în secolul al V-lea. Edictul lui Teodosiu I din 380 prin care impune credința Niceană ca lege pentru tot imperiul, nu reușește să-i facă pe goți să renunțe la arianism, considerat de ei ca un patrimoniu național pe care nu-l pot părăsi pentru nici un motiv”. (Istoria Universală a Bisericii Catolice). [...]

„Vizigoții creștinați (în variantă ariană) de Wulfila, episcop care a tradus Biblia în limba gotică, într-un alfabet runic îmbunătățit după alfabetul grec, s-au rupt de sub autoritatea regelui lor păgân și au trecut în sudul Dunării, în imperiu... [...] (Nicolae, Mitropolitul Banatului, Biblia lui Wulfila, în MB, an XX, 7-9, 1970, p. 550-558, Des-pre goți; persoana lui Wulfila și activitatea lui; importanța traducerii lui Wulfila).¹⁸⁶

Unii, ca să îl apere, zic că, prin această pictură, Părintele Arsenie Boca a făcut o proorocie împotriva ecumenismului:

Oare nu vedeți cum prin Părintele Arsenie Boca se lucrează apostazia (lepădarea de credință) în chip tacit? Ecumeniștii s-au arătat că nu-l canonizează, tocmai ca să se strângă semnături. Câți din cei care au dat semnătură pentru canonizarea Părintelui Arsenie au știut că dând semnătură pentru canonizarea lui dau semnătură pentru canonizarea ereticilor Francisc de Assisi și Wulfila semiarianul, pictați de el cu aureolă de sfinți în biserica Drăgănescu? Sfântul înseamnă Canon, fiind canonizat, oricine va putea picta în bisericile ortodoxe pe eretici precum a pictat Părintele Arsenie. Ecumeniști canonizându-l nu zic că e sfântul lor, cel mai mare proroc al lor, ci al vostru. Iată, pervertesc conștiința ortodoxă a credincioșilor ca să se bucure de „unirea Bisericii”, adică de apostazie. Dacă acum cei care au „evlavie” la Părintele Arsenie îndreptățesc pictarea ereticilor de către el cu minunile care le face, gândiți-vă, ce va fi după aceea „unire”, când vor fi și mai părăsiți de har cei care o acceptă. Ce o să zică cei care îl văd sfânt pe Părintele Arsenie?

¹⁸⁴ <<http://www.sfant.ro/sfinti-romani/sfantul-ierarh-alexandru-episcop-al-tomisului.html>>, sâmbătă, 22 august 2015.

¹⁸⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

¹⁸⁶ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

Foarte posibil, vor zice: „Iată această unire este de la Dumnezeu, Părintele Arsenie ne-a arătat-o demult!” Dar noi știm clar, Sfinții Părinți, între care se numără și Cuviosul Lavrentie al Cernigovului, ne atenționează: „Luați aminte, zice, la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu foarte mare viclenie. Toate bisericile și mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății, ca niciodată, dar să nu mergeți în ele... Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică”... Încă o dată vă repet să nu intrați în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu vor fi acolo”.

Iată ce va fi cu bisericile care acceptă ca sfinți pe Francisc de Assisi și pe Wulfila semiarianul, cel care îl vedea pe Hristos creatură și nu Dumnezeu-Om. Iată de ce este nevoie să-l iubim întru Hristos pe Părintele Arsenie Boca și să mărturisim acum, cât mai avem cu cine ne înțelege, că ce a făcut acolo înseamnă urâciunea pustiirii. Iată înțelegerea cea mai favorabilă pentru Părintele Arsenie, la care am ajuns, cu darul lui Dumnezeu¹⁸⁷: [...]

Iată, este forte primejdios de nu vom arăta celor care au evlavie la Părintele Arsenie Boca că:

E foarte posibil ca Părintele Arsenie să fi pictat ereticii în biserica Drăgănescu cu gândul ca noi să pricepem că ecumenismul, acceptarea că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, „unirea Bisericilor”, recunoașterea ca sfinți a tuturor ereticilor și povățuitor pe Papa, însemnează „urâciunea pustiirii, care s-a zis prin Daniil prorocul (9, 26), stând în locul cel Sfânt, cel ce citește să înțeleagă” (Matei 24, 15). A accepta că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, înseamnă a tăgădui Dumnezeirea lui Hristos, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Wulfila semi arianul, care tăgăduia Dumnezeirea lui Hristos. Al accepta pe Papa Francisc, Povățuitor, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Francisc de Assisi. Apoi este știut că aceia care se vor împărtăși la altarele bisericilor care acceptă „unirea Bisericii”, acceptă ca sfinți toți ereticii, nu se împărtășesc cu Trupul lui Hristos, Dumnezeiesc și omenesc. Unirea lor este în „hristosul” lui Wulfila semi arianul.¹⁸⁸

Nu putem fi de acord cu ideea că pictarea ereticilor și a ereziilor pe pereții bisericii din Drăgănescu ar fi vreo sugestie subtilă să ne ferim de ecumenism. Ar fi trebuit, conform stilului brutal atât de obișnuit al sfinției sale, să o spună clar și răspicat.

Mai mult, Sfintele Icoane nu sunt adresate numai intelectualilor rafinați, ci tuturor, inclusiv oamenilor simpli, care nu sunt învățați cu subtilitățile și ironia. Nicăieri nu vedem la Sfinții Părinți vorbe cu două înțelesuri sau în Erminia picturii Ortodoxe icoane ce exprimă sfințenia cuiva spre a i-o nega. O astfel de perversiune nu găsim nicăieri în Sfânta Predanie. Și Sfinții Părinți și Sfinții Iconari au fost concși, preciși și limpezi în propovăduirea adevărului.

925. -Sfinții Părinți au avut grijă să înlăture orice icoană care ar reprezenta vreun chip necuviincios sau simbol nepriceput ușor, ca să nu se dea prilej celor neștiutori sau necredincioși să defaime cele sfinte, zicînd că sînt himere mitologice, etc. [...]

Zugrăvim sfintele icoane pentru înfrumusețarea bisericilor, ca să fie ca niște cărți pentru cei neînvățați și spre imitarea virtuților sfinților și pomenirea și sporirea dragostei și pentru ca să se țină trează grija de a-l chema întotdeauna pe Domnul, ca Stăpân și Tată, iar pe sfinți ca pe slugile Lui, și ajutători și mijlocitori ai noștri”. -Răsp. la, întrebarea III.¹⁸⁹

Nu este vorba de himere mitologice, ci ecumeniste, la care se adaugă, mai grav, și sporirea imitării și dragostei față de ecumenism, mai concret imitarea celor înșelați în lucrarea lăuntrică (Francisc de Assisi) și/sau de erezii (Wulfila arianul și Vaticanul pictat ca o „sfântă biserică”) și sporirea dragostei față de ei, după este descris mecanismul impactului icoanelor asupra oamenilor de către Sfânta Biserică.

¹⁸⁷ Noi am spune că nu este cu darul lui Dumnezeu o asemenea răstălmăcire pomenită mai jos. Până aici este o privire limpede, cu darul lui Dumnezeu. Dar a spune că Părintele Arsenie Boca îndemnând prin pictură și prin scris la ecumenism, sugerează că nu este bun ecumenismul este tipic gândirii ucenicilor înfierbântați, care văzând cornița de drac vor să ne convingă că este vânăta, după cum spunea Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul. De altfel, după cum ne-a explicat Părintele Iachint însuși, a scris acest compromis gândit, din milă pentru îndrăgitorii lui Arsenie, ca să aibă un pretext venit tocmai de la idolul lor, ca, măcar așa, să combată ecumenismul, când vor fi îndemnați prin celelalte învățăturile pictate și scrise ale protagonistului de la Drăgănescu, să cadă și ei în ecumenism. Despre ecumenismul evident al Părintelui Arsenie Boca am scris și noi, cu darul lui Dumnezeu, două capitole distincte. Unul din ele, se referă chiar la acest text al Părintelui Iachint, repetat în studiul sfinției sale, atât de folositor, despre *Ulfilas episcopul goșilor*, cum îl numea Părintele Arsenie Boca.

¹⁸⁸ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

¹⁸⁹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Roadele acestei predici pictate se regăsesc în realitatea dureroasă contemporană. Cine merge la biserica din Drăgănescu aude și pe ghidul locului, și pe Părintele slujitor spunând fraze ca acestea: „*Francisc de Assisi este Sfânt fiindcă, deși romano-catolic, a ținut canonul Ortodoxiei. Wulfila nu este episcopul got arian, ci un altul, Ortodox*” de care nu pomenește, desigur, nici o istorie laică sau bisericească. Este vorba de a demonstra cu orice chip, înfruntând toate evidențele, că protagonistul de la Prislop și Drăgănescu este Sfântul Ardealului, de fapt sfântul lor personal, fiindcă nu credem că tot Ardealul a fost înșelat astfel de rău și ireversibil, încât nici evidențele să nu îi mai vindece mentalitatea.

Mai mult, după cum am văzut mai sus, Părintele Arsenie Boca nu ataca în nici un fel, nici pe față, nici în ascuns, în modul invers de a se exprima, această erezie, fiindcă era ecumenist convins și mare propovăduitor al său.

Acum să vedem de ce a pictat Părintele Arsenie Boca tocmai pe ereticul Wulfila și nu pe vreun alt eretic, pentru a îndemna la ecumenism:

„Am să vă dau un mic exemplu, foarte semnificativ, o experiență pe care am trăit-o în timpul unuia din turneele mele de conferințe. Acest exemplu arată că istoria lumii, când este considerată ca expresie a spiritualului, a divinității, apare în toate ocaziile semnificativă, mereu și pretutindeni ne vorbește un limbaj nou. Acum câteva săptămâni, eram în Scandinavia și am putut constata că viața în acea parte nordică a Europei este încă străbătută de ecoul a tot ce a fost în trecut; tot ce este spiritual era încă impregnat de prezența, în conștiința oamenilor, a ființelor care populau mitologiile nordice. S-ar putea spune că în aceste ținuturi tot ce apare în fața privirii noastre este ecoul a ceea ce a constituit viața spirituală a nordului în acel trecut îndepărtat despre care vorbeau inițiații Misteriilor druidice și ai Misteriilor droșilor discipolilor lor. Se observă și acum influența acestui suflu magic care a pătruns în viața spirituală a acestor ținuturi nordice și care se pot privi ca fiind expresia unor foarte frumoase raporturi karmice. La Uppsala, am simțit că sunt chiar în centrul acestei lumi, atunci când am văzut prima traducere germanică a Bibliei, când m-am aflat în fața aceluia Codex argenteus al lui Wulfila. Acest codex a poposit la Uppsala printr-o stranie înlănțuire de evenimente karmice. Întâi s-a aflat la Praga; în timpul războiului purtat de suedezi, a fost luat și dus la Uppsala și acolo se găsește și acum, adevărat simbol grăitor pentru cel care dorește să cerceteze cât de puțin vechile Misterii. [...] (Rudolf Steiner APOCALIPSA LUI IOAN).¹⁹⁰

Iar Părintele Arsenie Boca, este unul din cei mai celebri antropozofi, ucenici, admiratori și următori ai lui Rudolf Steiner:

Într-o seară liniștită de vară, ședeam pe banca de la malul lacului de la mănăstirea Sâmbăta și admiram frumusețile naturii. Părintele Mladin, fostul meu coleg de facultate și actualul Mitropolit, se apropiase încet pe la spate și se așezase lângă mine.

- *Ce părere ai despre părintele Arsenie? - mă întrebasesc el, fără să mai facă vreo introducere.*

- *Deocamdată, n-am nici o părere. Cred că sunt prea păcătos și nu-l înțeleg - i-am răspuns - gândindu-mă că părintele Arsenie are clarviziune și e socotit un om sfânt...*

- *Ce anume nu înțelegi? - insistase Părintele Mladin.*

- *Iată, de pildă, de atâta vreme mi-a tot spus să-mi iau licența, ca să mă închinoviez la Sâmbăta. Acum, după ce-am luat-o, nici nu vrea să stea de vorbă cu mine. Spunându-i că aș vrea să mă spovedesc la el, a fugit pur și simplu, de nu l-am mai putut ajunge din urmă...*

Odată stătea la o masă din curte, iar în jurul lui mai multe femei de la țară și câțiva țigani. M-am apropiat să ascult și eu un cuvânt de folos. Atunci, părintele A, ridicând ochii spre mine, a întrerupt conversația și le-a zis celor prezenți:

- *„Îl vedeți pe „ăsta”? I s-a lungit barba de când mă tot roagă să-l primesc aici, și eu nu-l primesc - zise el, râzând batjocoritor.*

Când era la mănăstirea Bistrița, m-am dus de la Govora pe jos, cu același gând de a mă face ucenicul lui. Dar părintele Arsenie m-a întâmpinat cu atâta ostilitate și dispreț, încât m-am retras în bisericuță, am intrat într-o strană în fața icoanei Mântuitorului și am început să rostesc rugăciunea lui Iisus cu inima îndurerată și zdrobită. La un moment dat, mi-a venit o

¹⁹⁰ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

umilință atât de profundă, de nici nu mai știu cum am ajuns în genunchi în fața icoanei Mântuitorului. Mi se părea că Domnul Iisus îmi spunea: „Nu te mâhni, Eu sunt cu tine, nu te voi părăsi niciodată”. Plângeam în hohote de atâta bucurie și mângâiere.

Când m-am dus la părintele Arsenie, pentru a-mi lua rămas bun, el a observat pe chipul meu o pace, o liniște, o siguranță și o lumină, cu totul deosebite, fiind destul de respectuos. Acestea sunt nedumeririle mele și, de aceea, zic că nu-l cunosc.

- Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... Nota 10.

- Aveți dreptate, precuvioase, i-am confirmat părerea. Tot la Bistrița, la despărțire, părintele Arsenie mi-a dat o carte introdusă în două plicuri mari, unul în altul, atrăgându-mi atenția, în mod special, să nu le dezlipesc și să nu umblu înăuntru, ci s-o dau în mâna părintelui Pandoleon. I-am respectat dorința, cu toată evlavia și frica. Dar, când am trecut cu traista prin Govora Băi, milițienii m-au crezut colportor. M-au dus la „Miliție”, m-au controlat și apoi m-au întrebat ce se află în plic.

- Nu știu, i-am răspuns. Un preot de la Bistrița mi l-a dat, ca să-l transmit unui preot de la Govora.

- Lasă că vedem noi îndată, au zis milițienii, ducând cartea acasă la șeful miliției.

Peste puțin mi-au restituit plicul desfăcut. Era o carte de Rudolf Steiner, în care se vorbea despre clarviziune, aură etc.

Creștinii din vechime își începeau lucrarea cu pocăința, smerenia și dragostea, ajungând la sfințenie. E de mirare, deci, că cel ce își începe lucrarea cu practici oculte poate ajunge un impostor?¹⁹¹

Nota 10 Pe vremea în care părintele Arsenie se afla prin apropiere de București, mai mulți creștini mă tot îndemnau stăruitor să merg la dânsul, fiindcă ar fi “clarvăzător” și-mi poate spune trecutul, prezentul și viitorul. Deja aflasem mai multe lucruri ciudate despre felul de a fi al părintelui, iar insistențele și laudele excesive mă făceau și mai reticent: „Vă mulțumesc frumos, fraților, dar nu merg!”.

La un moment dat, un frate de credință contrariat de refuzul meu ferm, întrucât știa bine că, pe vremea aceea, nu pierdeam aproape nici un drum de folos la vreun părinte duhovnicesc, chiar îmi zisese:

- „De ce, frate doctor, vă e teamă cumva că părintele o să vă dea păcatele pe față?”

Zâmbind, binevoitor, i-am zis:

- „Nu, frate, nu mi-e teamă deloc, fiindcă deja mi le-am dat singur pe față înaintea lui Dumnezeu și a duhovnicului meu, om cu viață sfințită și sfințitoare. Și oricum, lipsa de tact, ca să nu zic grosolănia, nu are nimic comun cu duhovnicia reală. Apoi, părintele Arsenie nu are ce să-mi spună în plus; trecutul mi-l știu, iar rănile păcatelor mă ard și-acum; prezentul mi-l vede toată lumea, chiar și frăția ta, neavând în el decât căință și ceva nădejde de îndreptare; iar viitorul, nu-l știe cu adevărat decât numai Bunul, Dreptul și Milostivul Dumnezeu, Care la vremea potrivită, prin iconomia Sa de nepătruns, mă va pregăti pentru el...”

De ceva, totuși, mă sfîesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui A., cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșească de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfātuiesc cad ca frunzele!”.

'Despre ședințele de spiritism și ideile eretice steineriene ale acestui ieromonah, aflat în înșelare, mai știau Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu ș.a., toți atrăgându-i atenția cu bunăvoință că greșește, dar fără folos.

Iar pictura sa de la Biserica Drăgănescu-Mihăilești, mult laudată de “novatori”, este în mod explicit sincretistă și ecumenistă, irizând erezia, cu “inovații” inacceptabile și elemente catoliciste introduse printre erminiile ortodoxe, chipurile sfinte exprimând mai degrabă un

¹⁹¹ Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

*demonism latent decât dumnezeire, pe care le-au sesizat specialiștii ortodocși din domeniu, dar și unii creștini atenți și luminați.*¹⁹²

De altfel despre ereziile steineriene ale picturilor Părintelui Arsenie Boca nu au remarcat numai Ortodocșii, ci chiar și steinerienii înșiși:

Arsenie Boca: reprezentarea iconografică a Învierii

Ioan Buduca

Am fost la biserica din satul Drăgănescu (lângă Mihăilești, județul Giurgiu) anume ca să văd reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca. Văzusem reproduceri fotografice ale acestei opere, dar nu eram lămurit: ce era atât de extraordinar în reprezentarea aceea? Toți comentatorii operei iconografice realizate de Arsenie Boca la Drăgănești remarcău singularitatea acestei icoane.

Acum știu. În reprezentarea iconografului Arsenie Boca, Învieria nu arată vederii noastre un trup. În limbajul teologic al Sfântului Pavel, nu avem a vedea, aici, trupul cel stricăcios al omului, ci avem a vedea trupul cel nesticăcios. Nu materialitatea unui trup fizic, ci spiritul care a construit prin eoni trupul fizic și următoarele (hiperfizice) ce vor fi să fie până la Învieria cea de obște. Dar cum să reprezinti tu, iconograful, un asemenea trup spiritual, pe care Pavel l-a văzut în drumul Damascului și apoi a fost orb câteva zile din pricina strălucirii sale? Cum să reprezinti o „explozie” de lumini spirituale?

Arsenie Boca a ales „explozia” în ROGVAIV (roșu-ornaj-galben-verde-albastru-indigo-violet) a curcubeului. Curcubeul fusese semnul celui de-al doilea legământ între Dumnezeu și oameni. Primul – fără semn exterior – fusese legământul din Rai (interdicția cu privire la Pomul Cunoașterii Binelui și Răului). Dar ROGVAIV-ul lui Arsenie Boca este totalmente transparentizat: roșu transparent, oranj transparent etc. Și, totuși, „explozia” aceasta de transparențe (de voaluri, dacă vreți) era chemată să reprezinte un trup, un altfel de trup. Cum? Nimeni, înaintea lui Boca, n-a îndrăznit să realizeze o icoană a Învierii în care trupul să fie invizibil. Așadar, model iconografic pentru acest trup invizibil Boca nu avea nici în iconografia bizantină, nici în pictura tradiției catolice. Singurul „model” era înscris în descrierea Sfântului Pavel. Dar descrierea lui Pavel nu era amănunțită. Cum arăta capul? Cum arăta pieptul? Cum arătau membrele? Exista un al doilea „model”, dar acesta nu fusese oficializat de biserică la 1968, când pictează Boca. Și nu este nici astăzi. Acest al doilea „model” al trupului nesticăcios al Învierii este descris (dar este descris în așa fel încât nu-l poți vizualiza) în diverse locuri din opera de 354 de volume (în ediția germană) a antroposofului Rudolf Steiner. Sinteza acelor „locuri” a fost realizată abia în zilele noastre (în 2008, mai exact). Serghei O. Prokofieff, unul dintre cei mai importanți cercetători de azi ai operei lui Steiner, este cel care a reușit această sinteză în volumul Misteriul Învierii în lumina antroposofiei (în românește, la Univers Enciclopedic și Triade, 2011). Arsenie Boca a murit în 1989 și, neștiind limba germană, putem presupune că n-a avut acces la acele „locuri” steineriene. Cum în limba franceză, pe care o cunoștea, până în 1968 nu fusese tradusă ediția integrală a operei steineriene, ne-a mai rămas la îndemână să facem ipoteza că Boca ar fi putut avea acces fragmentar la acest al doilea „model”. Dar această ipoteză ar fi considerată jignitoare de cei care s-au constituit în paznici ai sanctificării lui Boca, pentru că, în viziunea lor teologică, steinerismul apare a fi o rătăcire eretică.

Cert este însă că „modelul” steinerian al Învierii este transpus iconografic, în integralitatea sa, pe peretele dinspre Nord al bisericuței din satul Drăgănescu. Mă grăbesc să pun aici concluzia acestor dileme ce ar rezulta din căutarea unor influențe prin lectură în ceea ce a reprezentat Arsenie Boca acolo, pe acel perete. Chiar dacă ar fi avut acea lectură, vizualizarea, reprezentarea vizualizabilă a Învierii n-are cum să vină de acolo, întrucât în conferințele lui Steiner nimic despre Învierie nu este comunicat în sensul în care ochii de carne ar putea percepe (sau vizualiza). Steiner a pretins (iar ucenicii săi cei mai apropiați au mărturisit că nu era vorba de o vană pretenție) că – în „călătoriile” sale extracorporale – a văzut chipul lui Iisus Hristos. L-a reprezentat, apoi, într-o lucrare monumentală sculptată în lemn, aflată astăzi la Dornach, lângă Basel. Dar n-a susținut niciodată că ar fi văzut el însuși

¹⁹² Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

trupul Învierii, deși una dintre cele mai „eretice” afirmații ale sale este aceea că, începând din prima treime a secolului al XX-lea, prezența trupului Învierii în ambianța eterică a Pământului a devenit accesibilă văzului spiritualizat și accesibilă prin inițierea acestui văz într-o clarvedere. Ceea ce înțelegea Steiner prin clarvedere era rezultatul unui proces prin care intuiția noastră intelectuală (aceea prin care înțelegem problemele de geometrie, de pildă) era metamorfozată în intuiție-iubire, iar această intuiție-iubire învață să devină un organ văzător și cognitiv. În concluzie, așadar, iconograful Arsenie Boca ori deținea această intuiție metamorfozată în iubire văzătoare, ori a improvizat reprezentarea Învierii.

Cum improvizația în acest domeniu ar fi fost un păcat împotriva Sfântului Duh (și Boca știa asta mai bine decât o știe intelectul nostru prea puțin îmbisericit), suntem constrânși să acceptăm că iconograful bisericeții din satul Drăgășani a văzut trupul Învierii cu ochii lui. Cu ochii lui sufletești, firește. Ceea ce rămâne să frământăm spiritul nostru este întrebarea următoare: de ce trupul Învierii apare în reprezentarea lui Boca în perfectă corespondență cu descrierea non-vizualizabilă din textele antroposofiei steineriene?

Nu ROGVAIV-ul celor nouă voaluri transparente din reprezentarea lui Boca are a aduce întrebarea de mai sus în sufletele noastre, ci faptul că sunt nouă și că sunt organizate în grupe distincte de câte trei. Exact așa (adică de trei ori câte trei entități distincte) apare trupul Învierii și în descrierea steineriană. Prima grupă de trei entități în descrierea antroposofică a omului este grupul corpurilor fizice: cel propriu-zis fizic (mineral, în fapt), cel eteric (o substanță invizibilă care asigură viața corpului mineral) și cel astral (o substanță care face posibilă mobilitatea sufletească a vieții animale și umane). Al doilea grup de trei entități în viziunea antroposofică asupra omului este grupul celor trei „corpuri” sufletești. Ele se dezvoltă din substanța corpului astral prin continua rafinare a acestei substanțe, care rafinare este coordonată de sus, de la nivelul instanței spirituale pe care antroposofia o numește eu. Partea întrupată a acestei ipostaze spirituale este eul inferior. Partea încă neîntrupată este eul superior (sinele nostru celest sau, cum spune Biblia, chipul și asemănarea logosului în noi). Cele trei „corpuri” sufletești sunt numite în antroposofie în felul acesta: suflet al senzației, suflet al rațiunii și suflet al conștiinței. Ele au o „istorie”. Abia în zilele noastre istorice are a se forma și a se desăvârși sufletul conștiinței, de pildă. Va fi pe deplin format, desăvârșit, abia peste câteva secole (în mileniul al patrulea) și, când va fi în deplina sa eflorescență, sufletul conștiinței se va manifesta prin facultatea de a simți prin empatie calitatea sau non-calitatea unui alt suflet, așa cum, prin rațiune, putem „simți” calitatea sau non-calitatea unei alte minți.

Așadar, dacă un clarvăzător poate vedea, azi, voalurile unui trup uman viu, ele îi apar ca fiind șase (fizic – eteric – astral – suflet al senzației – suflet al rațiunii – suflet al conștiinței). Ca să vezi toate cele nouă voaluri ale trupului Învierii, trebuie să vezi chiar trupul înviat al lui Iisus Hristos. În viitor (milenii ce nu pot fi numărate în acest fel de timp istoric), prin muncile eului, asistat de sinele nostru celest, vor avea loc și alte rafinări corporale. Substanța astrală va fi spiritualizată. Până acum a fost doar însuflețită. Apoi, substanța eterică va fi spiritualizată. Iar, la urmă, și substanța minerală va fi spiritualizată. Atunci, numărul voalurilor unui trup uman va fi nouă și acel trup va fi asemenea trupului Învierii lui Iisus Hristos – care, din acest punct de vedere, a fost o realizare profetică a ceea ce toate trupurile umane au a realiza în cursul evoluției lor antropogonice.

Trupurile Învierii de obște – precum trupul Învierii lui Iisus Hristos – au a avea nouă voaluri de substanțe distincte (trei de natură fizică, trei de natură sufletească și trei de natură spirituală), fiecare substanță fiind în corespondență directă cu muncile câte una din cele nouă ierarhii spirituale.

Rămâne să ne frământăm sufletul și mintea cum și de ce un văzător mistic precum Arsenie Boca și un văzător gnostic („etic”) precum Rudolf Steiner au putut avea aceeași reprezentare a trupului Învierii.

Misteriul numărătorii. Da, există și un astfel de misteriu în antroposofie. Într-o viziune statică, fără timp, cele nouă voaluri ființiale ale trupului Învierii vor ieși la numărătoare de trei ori trei. Dar, într-o viziune dinamică, evoluționară, apar ca fiind șapte. De unde acest „iluzionism” al numărătorii? Din faptul că substanța fizică astrală și substanța sufletească pe care o numim sufletul senzației este una și aceeași. Altfel spus, ființialmente, aici avem consubstanțialitate. La fel se întâmplă și la trecerea de la sufletul conștiinței la prima „corporalitate” spirituală (astralitate transformată în spirit, ceea ce antroposofia numește sine spirituală): sufletul conștiinței și sinea spirituală sunt consubstanțiale în ființa lor.

Astfel că, în ordinea evoluționară a trupului, avem următoarele șapte voaluri: fizic – eteric – suflet al senzației (astral animat de simțuri) – suflet al rațiunii – sine spirituală (suflet al conștiinței spiritualizat) – spirit al vieții (eteric spiritualizat) – om spirit (fizic spiritualizat).

Iată de ce șaptele ROGVAIV-ului înscris în ființialitatea celor nouă voaluri substanțiale ale trupului din reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca are a uimi chiar și mai mult decât corespondența perfectă dintre grupurile trei ori trei din cele două reprezentări corporale: cea iconografică și cea static-steineriană.

În esență, gnoza steineriană se întemeiază pe o viziune evoluționară a omului, altfel spus, ea crede în reîncarnare și este, din pricina asta, o antropogonie, nu o antropologie. Straniu – sub raport dogmatic – este și faptul că, în reprezentarea Nunții Împărătești, Ioan Botezătorul și Ilie apar unul lângă altul, comeseni alăturați, ca și cum Arsenie Boca ar interpreta reîncarnaționist episodul evanghelic în care Iisus Hristos, la întrebarea ucenicilor despre identitatea lui Ioan, spune că Botezătorul este Ilie. Or, în dogmatica actuală a teologiei oficiale, și în ortodoxie, și în catolicism, doctrina reîncarnării este considerată o culme a rătăcirii în erezie. Dați-mi voie să cred că sanctificarea lui Arsenie Boca, atunci când va fi să fie oficializată sub presiunea deja formidabilă a opiniei populare, are să fie și un prilej pentru o mai dreaptă recunoaștere a caracterului non-eretic al operei steineriene și pentru curajul spiritual de a repune reîncarnaționismul în drepturile sale.¹⁹³

Vedeți ce mare este miza canonizării Părintelui Arsenie Boca? Ea este totuna cu căderea Bisericii Ortodoxe Române în păgânism (asumarea credinței în antroposofie și reîncarnare).

Să vedem de ce, totuși, Părintele Arsenie Boca, știindu-se recunoscut și vădit de atâția pentru ocultismul său, în loc să se corecteze, își pecetluiește pentru veșnicie iubirea sa pătimașă față de erezia steineriană, în testamentul său pictat, de care marele admirator al său și cel mai autorizat cunoscător al operei sale rătăcitoare, spunea, tocmai în studiul dedicat capelei Sixtine a României din Drăgănescu așa:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

*Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoși!*¹⁹⁴

Cu adevărat tablourile așezământului ecumenist de la Drăgănescu ne vorbește evident în locul sfinției sale. Nu poate fi canonizat, fiindcă nu este un model Ortodox.

Noi credem că pictarea lui Wulfila arianul în altar, dictată de sus tocmai de arhiconii care îi alcătuiau vedeniile, este și o năzuință ascunsă, deși mincinoasă, a Părintelui Arsenie Boca, o dorință că deși sfinția sa a propovăduit învățături schismatice și eretice date anatema de toate Sfintele Sinoade Ecumenice și preacuvioșia sa să fie primit în altarul Bisericii Triumfătoare închinată lui Hristos, după cum și pictorul de la Prislop a primit în clădirea închinată luiși pe arianul Wulfila.

Nu numai atât, dar ne învață Sfântul Cuvios Ioan Damaschin că pricina rătăcirii raționale a Părintelui Arsenie Boca, ce l-a dus la propovăduirea de învățături mincinoase și erezii, este chiar viața pătimașă a sfinției sale (atât de vizibilă și prin relația de dependență necuvioasă, de o viață, față de Maica Zamfira și prin meteahna de a fi bici al lui Dumnezeu față de sărmanii oameni necăjiți ce credeau că vor găsi la sfinția sa vreun sprijin sau mângâiere). Înțelegem astfel că preacuvioșia sa nu poate fi model de sfințenie. Patimile poftei și mâniei duc la întunecarea rațiunii, iar mentalitatea irațională (aderentă la tot felul de teorii ce contrazic Sfânta Predanie) duce la ură și iubire pătimașe. Este cercul vicios al omului pătimaș ce îl vom regăsi în viața și învățăturile Părintelui Arsenie Boca. Învățăturile sfinției sale rătăcite arată că viața i-a fost amăgită, iar comportamentul preacuvioșiei sale necanonic și imoral i-a izbucnit în erezii, arătând limpede că nu a avut lucrarea vreunui nebun al lui Hristos, care se poartă la arătare vicios daor ca să-și ascundă virtutea. Nici un nebun al lui Hristos nu a fost eretic, ci, dimpotrivă, de multe ori această ceată de ostași de geniu duhovnicesc a sprijinit Sfânta Biserică Ortodoxă atunci când fiii ei se îndoiau, întorcându-i de la învățăturile mincinoase (vedeți de

¹⁹³ <<http://www.revistaluceafarul.ro/index.html?id=4968&editie=191>>, luni, 14 martie 2016.

¹⁹⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 193.

pildă cum a întors de la origenism niște îndoielnici, Sfântul Simeon cel nebun pentru Hristos. Dă-ne și nouă, Hristoase, nebuni pentru Tine, ca să ne scape de arsenism!).

Această „Dogmatică”¹⁹⁵ este opera care, alături de „Tratatul despre sf. icoane”, va perpetua numele Sf. Ioan Damaschin dealungul întregii istorii a Bisericii. Ea este **expunerea clasică a învățaturii de credință a Bisericii, autoritatea necontestată pe care se vor întemeia în toate timpurile teologii ortodocși**. Ceea ce dă Dogmaticii lui Damaschin această autoritate neumbrită, e nu vreo originalitate de gândire a autorului, ci felul admirabil cum a reușit el să concentreze și să sistematizeze învățătura Sf. Părinți în ceea ce au ei comun și unanim. **Marele talent și spirit echilibrat al Sf. Ioan Damaschin se arată în faptul că a știut să aleagă totdeauna din abundența gândirii patristice definițiile cari își câștigaseră o circulație mai generală, pe cele cari ele însele aveau o formă mai generală, mai rezumativă, lăsând la o parte formele nuanțate, detaliile, analizele prea adânci. Fără îndoială Sf. Ioan Damaschin a fost un spirit extraordinar de sistematic și de disciplinat. Dintr'un material străin, folosit aproape literal, după o riguroasă selecție, a izbutit să ne dea totuși o operă unitară. [...] Sf. Ioan Damaschin ne-a lăsat și câteva mici scrieri ascetice[...]**

Aceste scrieri ascetice se caracterizează și ele prin însușirile întregului scris al Sf. Ioan Damaschin, adică prin rezumarea ideilor celor mai comune, mai generale, mai răspândite în obștea bisericească.

Astfel toată viața și-a închinat-o Sf. Ioan Damaschin luptei pentru apărarea și lămurirea credinței și strădaniilor de desăvârșire.[dacă Părintele Arsenie Boca l-ar fi urmat, poate ar fi ajuns la dorința sfinției sale de a se desăvârși. Ne întrebăm de ce nu a făcut-o? Nu l-a cunoscut sau s-a încrezut mai mult în religiile superioare și/sau vedenii? – n.n.] *El moare la anul 749 în mănăstirea Sf. Sava. Despre mormântul și chilia lui vorbesc toți pelerinii cari au vizitat această mănăstire. [...]*

*Dar ca să fie cunoscute și mai limpede patimile după cele trei părți ale sufletului, am socotit să adăugăm pe scurt și acestea: sufletul se împarte în trei: în rațiune, iuțime și poftă. **Păcatele din rațiune sunt acestea: necredința, erezia, nebunia, hula [blasfemia], nemulțumirea, încuviințările păcatele cari se ivesc din partea pătimitoare. Iar tămăduirea și leacul acestor rele este credința neîndoioasă în Dumnezeu și în dogmele adevărate, neînșelătoare și ortodoxe, cugetarea neîncetată la cuvintele Duhului, rugăciunea curată și neîncetată și mulțumirea către Dumnezeu. Păcatele iuțimii sunt acestea: cruzimea, ura, necompătımirea, pomenirea răului, pisma, uciderea și cugetarea neconținută la unele ca acestea. Iar tămăduirea și leacul lor: iubirea de oameni, dragostea, blândețea, iubirea de frați, compătımirea, suferirea răului și bunătatea. Păcatele părții poftitoare sunt acestea: lăcomia pântecelui, nesăturarea, beția, curvia, preacurvia, necurăția, desfrânarea, iubirea de avuții, pofta de slavă deșartă, de bani, de bogăție și de plăcerile trupești. Iar tămăduirea și leacul lor: postul, înfrânarea, reaua pătimire, neaverea, împărțirea averilor la săraci, dorința bunurilor viitoare nemuritoare, dorul după împărăția lui Dumnezeu și poftirea înfierii. [...]***

Slobozită astfel mintea de patimile amintite și înălțată la Dumnezeu, de aci înainte trăește viața fericită, primind arvuna Duhului Sfânt; și plecată de aici cu nepătimire și cunoștință adevărată, se înfățișează înaintea luminii Sfintei Treimi împreună cu Sfinții îngeri, primind lumina pentru veacurile nesfârșite.

*Sufletul având deci trei părți, precum s'a arătat mai înainte [căci trei sunt părțile lui: rațiunea, iuțimea și pofta, **dacă în iuțime este dragoste și iubire de oameni și în poftă, curăție și neprihănire, rațiunea este luminată; iar dacă în iuțime este ură de oameni și în poftă desfrânare, rațiunea este întunecată**. Deci rațiunea atuncea este sănătoasă și cumpătată și luminată, când are afectele supuse și contemplă rațiunile fapturilor lui Dumnezeu duhovnicește [curat]1 și e înălțată către fericita și Sfânta Treime. Iar iuțimea atuncea se mișcă după fire, când iubește pe toți oamenii și nu are față de nici unul dintre ei supărare sau pomenire de rău. In sfârșit pofta, când a omorât patimile prin smerită cugetare, înfrânare și neavere, când adică a omorât plăcerea trupului, dorința după avuție și după slava trecătoare, și s'a întors spre dragostea dumnezească și nemuritoare. **Căci pofta spre acestea trei își are mișcarea: sau spre plăcerea trupului sau spre slava deșartă sau spre câștigarea de avuție.***

¹⁹⁵ 1 Tradusă în românește de D. Fecioru, București 1938. Iar prima dată de Grigorie și Gherontie, tipărită la Iași în 1803, cu binecuvântarea mitropolitului Veniamin Costache.

Iar prin dorința aceasta nesocotită disprețuește pe Dumnezeu și poruncile Lui dumnezeiești, uită de nobila sa obârșie dumnezească, se sălbătucește față de aproapele, își întunecă rațiunea și n'o mai lasă să privească spre adevăr. Dar cel ce a câștigat un cuget mai presus de acestea, se împărtășește încă de aici, cum s'a zis, de împărăția cerurilor, și trăește viață fericită, în așteptarea fericirii rânduite celor ce iubesc pe Dumnezeu; de care și noi să ne învrednicim prin harul Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.¹⁹⁶

¹⁹⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 183-185, 190-194.

Haideți să cercetăm acum roadele întunecării rațiunii Părintelui Arsenie Boca provenite din hrănirea încă din pruncie cu învățături eretice, din pofta de a fi admirat și din disprețul mânios ce-l arăta prin vădirea păcatelor (susținute și de succesul vedeniilor, și de asaltul oamenilor rătăciți):

Aici le vom enumera, iar dacă doriți să le cercetați mai îndeaproape puteți citi capitolele corespunzătoare:

1. Învățături schismatice (împotriva Sfintelor Canoane) ale Părintelui Arsenie Boca:

- Despre pruncii avortați;
- Despre sinucigași;
- Despre Sfânta Cruce;
- A băgat animale hipnotizate în biserică;
- Propovăduitor și inventator de apocrife.

2. Învățături eretice ale Părintelui Arsenie Boca. Anatematizat de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice

Unii ar spune că au avut folos din scrierile Părintelui Arsenie Boca fiindcă este un mare combatant al avorturilor, beției și furturilor. Din păcate, însă, această apologetică împotriva patimilor trupești este un praf în ochii creștinilor ca să nu vadă că sfinția sa propovăduia (prin învățatură și exemplu personal) patimile sufletești cu mult mai rele și mai păgubitoare cum sunt slava deșartă, asprimea față de frați, pofta de tot felul de plăceri mascate de conviețuirea decentă la arătare (deci mai grave fiindcă nu se pot depista, mărturisi și combate). Iar aceasta nu este opinia noastră, ci experiența în Sfântul Duh al Sfintei Biserici.

Pe lângă cele spuse, mai trebuie să se știe mai ales aceasta, care e de mare trebuință tuturor celor ce râvnesc să dobândească virtutea și se sârguiesc să ocolească păcatul: cu cât e sufletul neasemănat mai bun decât trupul, și mai distins și mai cinstit în multe și foarte însemnate privințe, cu atât sunt și virtuțile sufletești mai bune decât cele trupești, mai ales cele cari imită pe Dumnezeu și poartă nume dumnezeiești. Cu totul dimpotrivă trebuie să socotim despre păcatele sufletești că se deosebesc de patimile trupești în ce privește efectele lor și pedeapsa lor, măcar că acest lucru îl uită mulți, fără să știu cum. Beția, curvia, preacurvia, furtul și cele apropiate acestora, oricât sunt de urâte la arătare celor evlavioși și celor ce fug de ele sau le pedepsesc, nu pricinuiesc atâta durere celor ce stăruiesc în ele fără să se îndrepte, în comparație cu patimile sufletești, cari sunt cu mult mai rele și mai grele ca acelea și cari duc la starea dracilor și la osânda veșnică rânduită acelor, pe cei stăpâniți de ele. E vorba de pismă, de pomenirea răului, de răutate, de învățare și de iubirea de argint, care-i rădăcina tuturor relelor, după Apostol, și de cele asemenea.

[...]Patimi sufletești sunt acestea: **uitarea, nepăsarea și neștiința.** 2 Când ochiul sufletului sau mintea, e întunecat de acestea trei, e luat apoi în stăpânire de toate patimile cari sunt acestea: **neevlavia, credința strâmbă sau toată erezia, blasfemia, iușimea, mânia, amărăciunea, înfurierea năpraznică, ura de oameni, pomenirea răului, vorbirea de rău, osândirea, întristarea fără temei, frica, lașitatea, cearta, rivalitatea, pisma, slava deșartă, mândria, fățarnicia, minciuna, necredința, sgârcenia, iubirea de materie, împătımirea, afecțiunea pentru cele pământești, trândăvia, micimea de suflet, nemulțumirea, cârtirea, înfumurarea, părerea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, dorința de a plăcea oamenilor, viclenia, nerușinarea, nesimțirea, lingușirea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, învoirea cu păcatele părții pătimase și gândirea deasă la ele, rătăcirea gândurilor, iubirea de sine, care e maica și rădăcina tuturor relelor, iubirea de argint, reaua năvălire și răutatea. Iar patimi trupești sunt: lăcomia pântecelui, nesăturarea, desfrătarea, beția, mâncarea pe ascuns, iubirea de plăceri felurite, curvia, preacurvia, desfrâul, necurăția, amestecarea sângelui [incestul], stricarea pruncilor, împreunarea cu dobitoacele, poftele rele și toate patimile urâte și protivnice firii, furtul, **jefuirea celor sfinte [sacrilegiul]**, hoția, uciderea, orice moleșire trupească și bucurie de voile trupului mai ales când trupul e sănătos, **ghicirile, descântecel, farmecele, prezicerile, iubirea de podoabe, ușurătatea, moliciunile, înfrumusețările, vopsirea feții, pierderea vremii, umblarea fără rost, jocurile de noroc, reaua și pătimasa întrebuințare a lucrurilor dulci ale lumii, viața iubitoare de trup, care, îngroșând****

După cum vedem, Părintele Arsenie Boca nu a combătut toate patimile trupești, ci pe unele, ca de exemplu ghicitul și prezicerile (și nu numai cum se va desprinde din studiul vieții sfinției sale, cu caractere îngroșate mai sus) le-a și practicat. Dar patimile sufletești mai grave nici măcar nu le observă sau înțelege. De aici și întunecarea rațională până la a cădea în erezii.

De aceea, ca să poată fi depistat cu ușurință de Ortodocși, Dumnezeu a îngăduit ca Părintele Arsenie Boca să se dea pe față în năvala zburciată a scrierilor sale cu niște scăpări mult mai evidente, de necontestat, ca să nu fim amăgiți de subtilitatea patimilor sufletești propovăduite de sfinția sa. Aceste scăpări sunt erezii date anatema la Sfintele Sinoade Ecumenice, astfel că, dacă s-ar întâmpla prin presiunea politică ca vreun Sinod Local să fie amăgit să-l canonizeze ca Sfânt, actul să nu fie valabil, fiindcă nici un Sfânt nu poate fi dat anatema de vreun Sinod Ecumenic, gura infailibilă a lui Hristos. Multe Sinoade locale Ortodoxe au greșit în timp, dar Sfintele Sinoade Ecumenice niciodată. Hotarele cele veșnice trasate de Întreaga Sfântă Biserică a toată lumea, nu pot fi mutate de nici o Biserică locală, nici de mai multe.

Fiindcă am pomenit că învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate Sfintele Sinoade Ecumenice, să le enumerăm pe scurt, deoarece, cu mila lui Dumnezeu, studiul mai amănunțit despre acestea se găsește aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/f-invaturile-eretice-scrise-ale-parintelui-arsenie-boca/>

și cine vrea să înțeleagă cum de sunt citatele de mai jos, din scrierile Părintelui Arsenie Boca, învățături eretice, să citească acolo explicația, după Sfinții Părinți, mai pe larg.

- I. Învățătura ariană. Anatema Sfântului Sinod I Ecumenic;
- II Filioque. Anatema Sfântului Sinod al II-lea Ecumenic;
- III. Învățătura nestoriană. Anatema Sfântului Sinod al III-lea Ecumenic;
- IV. Învățătura monofizită. Anatema Sfântului Sinod al IV-lea Ecumenic;
- V. Învățătura origenistă. Anatema Sfântului Sinod al V-lea Ecumenic;
- VI. Învățătura pelaghiană. Anatema Sfântului Sinod al VI-lea Ecumenic;
- VII. Învățătura iconoclastă. Anatema Sfântului Sinod al VII-lea Ecumenic.

Pentru mai multe amănunte puteți vedea capitolul: *Eretici pictați ca Sfinți*
– n.n.]

¹⁹⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 194-195, 187-189.

7. Puterile Părintelui Arsenie Boca țin de ocultism. (Fenomenul Arsenie Boca, p. 8-11)

Este o teorie cu atât mai stranie cu cât vine din partea unor oameni care altfel manifestă credință și respect față de cele sfinte, inclusiv față de moaște, icoane, Sfânta Cruce și Sfânta Împărtășanie. Mai mult, chiar în Fenomenul Arsenie Boca se menționează minuni făcute în Biserică, la Sfânta Liturghie etc. Consecințele dogmatice ale unor asemenea afirmații sunt atât de grave încât nu putem să nu ne uimim de ușurătatea emiterii și preluării lor.

Există nenumărate mărturii despre puterea Sfintei Cruci, a moaștelor și chiar a rugăciunii unui mirean de a opri manifestări oculte extrem de puternice. Să îți închipui că toate acestea la un loc – Evanghelie, Cruce, Liturghie, Împărtășanie, moaște etc. – erau mai slabe decât „puterile oculte” ale Părintelui Arsenie Boca ni se pare extrem de grav.

Ori clasica pierdere a puterilor în prezența celor sfinte – adesea însoțită de o stare de rău extremă, ba chiar de manifestări directe ale demonilor izgoniți sau chinuiți de sfințenie – nu există nicăieri în toată viața Părintelui Arsenie Boca. Dimpotrivă, sunt arhicunoscute dragostea lui față de Sfânta Împărtășanie și Sfânta Cruce, față de Evanghelie ș.a.m.d.

[Iată o altă mostră de ignoranță a Părintelui Aldea, de data aceasta nu în problemele dogmatice, ci în viața duhovnicească, necunoscând de loc ce înseamnă căderea de-a dreapta.

Nu cunoaște sfinția sa că omul, prin mândrie, mentalități eretice și dorirea de daruri suprafirești (fără a lucra vederea păcatului propriu și fără a se considera cel mai păcătos), ajunge din înșelare să alunge harul Sfântului Duh, făcându-se unealtă a satanei, chiar dacă apelează la Sfânta Liturghie, Sfânta Împărtășanie, Sfintele Moaște, Sfânta Evanghelie, Sfânta Cruce, Sfintele Icoane. Nu pentru că ar fi mai slabe ca puterile oculte, ci pentru că Dumnezeu lucrează prin Ele respectând libertatea, mântuirea venind prin sinergie (colaborare) cu omul. Dacă omul nu acceptă pe Dumnezeu cu mintea lui, prin Ortodoxie, este în legătură cu tatăl minciunii, alungă harul dumnezeiesc, și primește energiile diavolului care se folosește cu vicleșug de cele enumerate de Părintele Mihai-Andrei ca să-și momească victima că i L-ar da pe Dumnezeu. Satana, odată primit din toată inima (prin această subtilă înșelare nefiindu-i descoperită omului capcana datorită lipsei sale de discernământ cultivată prin lipsa de sfat și ascultare) ucide pe cel credul prin falsa îndumnezeire (uneori pentru veșnicie). Iar aceasta se petrece când omul se bizuie pe sine sau când vrea să-și rezolve problemele cu orice preț, neținând cont de voia lui Dumnezeu (care este în general schimbarea minții prin multa răbdare a suferințelor).

Precis că Dumnezeu a lucrat prin preoția Părintelui Arsenie Boca, în pofida faptului că acesta se folosea și de puteri oculte.

Este posibil ca Dumnezeu (din dragostea Lui nemăsurată – ce depășește toate regulile – față de bieții oameni amăgiți de Părintele Arsenie Boca, dacă au avut și au sinceritate cu credință curată Ortodoxă, venind la sfinția sa nu ca la un idol, ci ca la un părinte duhovnicesc – printre alții – ai Ortodoxiei) să fi lucrat pentru ei și El, pe vremea când Părintele Arsenie Boca nu era oprit de la slujire.

Poate Dumnezeu mai lucrează uneori și acum la Prislop, pentru rugăciunile Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop, ca să nu piară atâta noian de popor înșelat. Cunoaștem mulți care mergând la Prislop s-au lămurit și s-au lepădat de prislopism.

Însă e o certitudine că atât atunci când Părintele Arsenie Boca aplica metodele hinduse și hipnotice sub masca preoției, cât și când se bizuia pe vedeniile amăgitoare și proorociile mincinoase, înșiși diavolii care i le-au produs **au lucrat la arătare sfințenia** (și rezolvarea spectaculoasă a problemelor exterioare), **dar în realitate înșelarea** (și pierzarea lăuntrică, prin abaterea minții de la adevărata pocăință spre lucrări și simțiri amăgitoare, spre căderea în mentalități și credințe eretice, cu mască de „pură Ortodoxie”).

Nu trebuie să uităm că atunci când ereticii s-au dezbinat de Sfânta Biserică aveau totul la fel cu noi și lucrau la arătare ca noi. Dar prin căderea în erezie și dezbinare imediat harul i-a părăsit și aceiași oameni, deși făceau aceleași lucruri exterioare, poate că aveau și aceleași practici interioare, totuși, fiindcă nu mai erau în legătură cu Sfânta Biserică a lui Dumnezeu, nu mai aveau și nu mai transmiteau sfințenia.

Părintele Arsenie Boca câtă vreme nu a fost caterisit, chiar dacă era vrednic de caterisire, slujea cu puterea preoțească, dar putea face și lucruri prin ocultism, prin libertatea dăruită

tuturor oamenilor de către Dumnezeu. După ce a fost oprit de la slujire, însă, deja lucrarea lui a rămas numai ocultă, și numai Dumnezeu cu pronia lui neînțeleasă, punând frână lucrării cumplit de viclene diavolești, mai intervine din când în când pentru unul și altul, care sunt păcăliți să meargă la Prislop, dar totuși doresc și pocăința, scoțându-i apoi, încetul cu încetul, prin Sfinții Părinți, din căderea în arsenism.

Printre aceștia, cu marea lui milă, am fost numărați și noi, ca și mulți alții, neștiind cum să mulțumim mai mult atât lui Hristos și Maica Domnului că ne-au scos din cursele iadului, cu mână tare și cu braț înalt, Părintelui Arsenie Papacioc că ne-a dăruit un semnal de alarmă și Părintelui Gheorghe Anițulesei că a făcut o sinteză foarte sugestivă ce ne-a îndrumat spre cercetarea amănunțită a fenomenului Părintelui Arsenie Boca. Nu putem să nu mulțumim mai ales Sfinților Părinți care au detaliat atât de eficient tot sindromul de înșelare și ne-au lămurit atât de adânc problemele canonice, dogmatice și de credință pe care Părintele Arsenie Boca le-a încălcat atât de mult.

După cum am văzut mai sus, Părintele Arsenie Boca avea uneori și stări de rău demonic (cădea în transă). Iar de dragostea sfinției sale față de Sfânta Împărtășanie ne îndoim. Nu ar fi renunțat așa de ușor la preoție și călugărie de dragul conviețuirii necanonice cu o femeie, dacă ar fi îndrăgît să se poată împărtăși. Suntem siguri că nu a iubit nici Sfânta Evanghelie, altminteri nu ar fi răstălmăcit-o atât de grosolan.

Să vedem acum lucrarea diavolului însoțită de Sfintele lucruri bisericesti, de Sfânta Împărtășanie, și cum lucrează preoția, până la caterisire, chiar dacă preotul este vrăjitor sau vrednic de caterisire, din orice alt motiv, inclusiv păcatele pe care le-a făcut la arătare și Părintele Arsenie Boca, și să ne mirăm încă o dată de ce Părintele Mihai-Andrei Aldea a purces la învățarea norodului, mai înainte de a se învăța pe sine în privința Sfintei Predanii.

Ghicirea cu cărțile sfinte

Părintele Cleopa arată că „vrăjirea cu lucruri și cu cărți sfinte este al patrulea fel de vrăjitorie și se cheamă "ghitia". Acești vrăjitori amestecă vrăjile lor cu rugăciuni, cu psalmi și cu alte cuvinte sfinte, adresate către Maica Domnului și către sfinți, ca să poată înșela mai ușor pe cei slabi în credință. Acest fel de vrăji îl obișnuiesc mai ales femeile cele rele, bătrânele și țigăncile, pentru a amăgi pe cei slabi la minte. Iată ce zice despre acestea Sfântul Ioan Gură de Aur: "Tu zici că bătrâna aceea este creștină și omul acela este ghicitor creștin și când descântă sau deschid cartea, nu zic, nici nu scriu alt nume, decât numele lui Hristos, al Născătoarei de Dumnezeu și al sfinților; deci ce rău fac ei? La aceasta îți răspund că pentru aceasta se cuvine mai cu seamă să urăști pe femeia cea rea și pe acel rău fermecător și ghicitor (din cărți) 5 fiindcă folosesc spre ocară și necinste numele lui Dumnezeu. Creștini fiind, lucrează ca păgânii. Pentru că și diavoli, cu toate că numesc numele lui Dumnezeu, însă tot diavoli sunt. Unii, voind a se îndrepta, zic că este creștină femeia care a descântat și nimic alta nu zice, fără numai numele lui Dumnezeu. Eu pentru aceea mai vârtos o urăsc și mă întorc de la ea, că întrebuințează numele lui Dumnezeu spre ocară. Numindu-se pe dânsa creștină, se arată pe sine că lucrează cele ale păgânilor" (Hristoitia, op. cit p. 305-320). „Cei ce ghicesc prin deschiderea Psaltirii și a altor cărți sfinte, se opresc de împărtășanie până la 7 ani”, avertizează părintele, pentru că Psaltirea este o carte sfântă cu multe proorocii în ea, însuflată de Duhul Sfânt și este pentru rugăciune, iar nu pentru ghicit și câștigat bani spre osândă. Același păcat fac și unii preoți care "deschid cartea cum se spune în popor, și cad sub grea osândă, atât ei, cât și cei care cer să le deschidă Sfânta Evanghelie", încheie părintele Cleopa.¹⁹⁸

2062. -Preotul vrăjitor sub orice formă este caterisit. -Trebnic, p. 515, Laod. 36.

2063. -Cei ce alcătuiesc descântecul lor, folosindu-se de psalmi, de chemarea sfinților mucenici, de ai Maicii Domnului, de cărți bisericesti, de sfintele icoane, de cheia bisericii, iscodind semne prevestitoare ale viitorului, în caz de proces, de căsătorii, de furturi, de pagube, sau câștiguri sînt stăpâniți de duhul cel rău pitonicesc (Fapte X, 16-34; XIX, 13-20), osândit de Dumnezeu alături de toți fermecătorii și exploatareii de cele sfinte -Trebnic p. 516.,¹⁹⁹

¹⁹⁸ <<http://ro.orthodoxwiki.org/Vr%C4%83jitoria>>, miercuri, 15 iulie 2015.

¹⁹⁹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Vedeți cum diavolul poate lucra chiar și prin preoți, chiar și prin lucruri bisericești, mai rău și spre o mai mare osândă atât a celor amăgitor, cât și a celor amăgiți?

DESPRE AMĂGIRE

Cele trei întâmplări cutremurătoare care urmează au în comun faptul că victimele lor sunt toți trei sfinți ai Bisericii.

Prima descrie amăgirea în care a căzut către sfârșitul vieții sale Sfântul Chiril Fileotul⁹⁴ (94 Prăznuit de Biserica Ortodoxă la 2 decembrie.) (1015 - 1111), chip deosebit al monahismului ortodox, cu o bogată participare duhovnicească și socială în timpul anilor bizantini. Celelalte două, ce sunt, de asemenea, de foarte mare învățătură, se referă la amăgirea în care au căzut doi sfinți ruși, stareți ai Peșterilor din Kiev, Sfântul Isaac și Sfântul Nichita.

1. Diavolul întinde cursă Sfântului Chiril

Ioan cel înalt, nepotul împăratului și ginere al generalului de armată, obișnuia să meargă să-și arate respectul către sfântul părinte și să se bucure de sfaturile și binecuvântarea lui. Diavolul, desigur, cunoștea aceasta. Când a observat, așadar, că părintele a paralizat de bătrânețe și boală, că și-a isprăvit viața sa ascetică, că s-a luminat de nepătimire și că s-a familiarizat cu Dumnezeu, încât cursele lui diavolești nu mai aveau absolut nici un efect, i-a întins următoarea capcană: i-a arătat aieva un cort pus în interiorul mănăstirii, aproape de chilia lui. În cort se afla un pat așternut care era acoperit cu catapetesme roșii și pe pat stătea Ioan cel înalt înconjurat de mulțime.

Cursa pe care Diavolul i-a întins-o sfântului

În timp ce sfântul vedea în fața lui pe prințul Ioan, era nedumerit; pe de o parte, îl dezaproba pe prinț pentru această faptă neobișnuită a lui, de cealaltă parte, pe călugări pentru că nu-l împiedicau. Apoi îl vede pe așa-zisul prinț că vine lângă el și îl salută. Părintele i-a răspuns, l-a salutat și l-a invitat să se așeze. Însă, când au început să discute, gândurile părintelui se tulburau încet-încet. Și cu cât așa - zisul prinț vorbea mai mult, cu atât judecata părintelui se tulbura, până ce a ajuns să se piardă definitiv. Pentru că otrava cuvintelor Diavolului, nu numai aceasta, ci rău și mai mare poate provoca, prin îngăduința lui Dumnezeu. Peste puțin timp, așa-zisul prinț îi zice: „Știi cât de mare respect am pentru tine“. „Da, răspunde sfântul. Din cauza aceasta doresc foarte mult ca Sfânta Liturghie să se săvârșească în chilia ta și în timpul ei să mă împărtășesc“. Și sfântul, fără să știe ce spune, îi răspunde: „Da, iată chilia, fa precum poruncești“.

Vede în închipuire cum toate sunt pregătite și se face Liturghia

Îndată deci, blestematul de prinț îi arată, în nălucire, în chilia lui, Sfânta Masă, proscomidiarul, discuri, potire și acoperăminte de potir.

Vin preoții mincinoși ai acestuia, cu diaconii, fac Proscomidia și încep Liturghia lor murdară. Sfântul a văzut aieva cum într-o clipă acoperișul chiliei a dispărut și s-a creat un spațiu așa de mare, încât să încapă înăuntru blestematul de prinț și cei ce-l însoțeau. Sfântul stătea într-un colț al chiliei și fiind atent la preoții smintiți, cu toate că auzea cele spuse de ei, nu putea să le înțeleagă, între timp, spusese Apostolul și Evanghelia lor. Sfântul nu înțelegea nimic decât amin, amin.

Sfântul nu s-a apropiat să se împărtășească

Când preotul mincinos a zis „apropiați-vă“, prințul blestemat s-a dus și s-a împărtășit în felul acesta rușinos. Și în continuare, cei ce-l însoțeau. Părintele era îndemnat de gânduri să meargă să se împărtășească împreună cu ei, însă până la urmă nu s-a hotărât. „Dacă e voia lui Dumnezeu, zicea, o să-mi spună prințul“. Altfel, cine sunt eu, nevrednicul?“. Însă, Dumnezeu Cel milostiv și iubitor de oameni nu a neglijat smerenia părintelui, ci datorită smereniei sale și-a adus aminte de el și l-a scăpat de vrăjmași. Nu a îngăduit să se împărtășească. Dacă se întâmpla aceasta, ar fi înnebunit imediat. Când au terminat această faptă rea și murdară, așa-zisul prinț împreună cu diavolii lui au ieșit din chilie și au intrat în cortul imaginar.

Sfântul povestește ca adevărată cursa Diavolului

Sfântul, fiind obosit pentru că stătuse în picioare timp îndelungat, s-a așezat îndeajuns de tulburat și cu cugetul întunecat. L-a strigat pe ucenicul său și când acesta a venit, i-a spus: „Nu sunteți creștini? Nu vă gândiți că veți muri? Nu vă e milă de bătrânețile mele? Nu vedeți suferința mea? Pot eu să mai îndur atâta oboseală de la lumea de afară, care vine și face Liturghie în chilia mea?“ Ucenicul înfricoșat îl întreabă atunci: „Iartă-mă, avva, dar nu

înțeleg despre ce vorbești?“. „Dacă nu ai încredere în cuvintele mele, încredințează-te cel puțin din lucrurile pe care le vezi“, a răspuns sfântul. Și din nou, ucenicul întreabă nedumerit: „Despre ce vorbești, avva?“. Și sfântul: „Nu-1 vezi pe prințul care stă în cort cu anturajul său?“. Și i-a povestit ce i s-a întâmplat. „Eu nu văd nimic din cele ce spui“, i-a răspuns ucenicul.

Ucenicul și-a dat seama că părintele căzuse în amăgire

Și sfântul zice din nou: „Nu vezi nici măcar chilia mea care nu mai are acoperiș? Nu vezi discul, potirul și acoperământul care se află încă înăuntru?“. Ucenicul, mirat, a bătut în tavanul chiliei și a spus: „Nu vezi acoperișul?“. „Ba da“, răspunde sfântul, „dar mai înainte nu era“. Și ucenicul: „Acoperișul a fost și este la locul lui“. „Despre disc și potir ce ai să-mi spui?“, a insistat sfântul și i le-a arătat cu mâna. Atunci, ucenicul a ridicat în mâini cănița și a zis: „Nu e cana din care bei apă?“. „Ba da“, a răspuns sfântul, „însă, până acum, chilia mea era fără acoperiș“. Atunci, ucenicul a început să-și dea palme și să spună: „Vai de mine, ți-ai pierdut mințile!“ „Tu ai înnebunit“, a răspuns sfântul, „eu am judecata întreagă“. „Rea judecată“, a răspuns ucenicul.

Un cuvios părinte a fost chemat să-l ajute pe sfânt

Discuția aceasta a ținut toată ziua: în perioada aceasta, sfântul când își revenea, când aiurea din nou. Frații de la mănăstire aveau mare încredere într-un anume monah; i-au spus, așadar, sfântului: „Vrei să-i chemăm pe monahul acesta?“. „Da“, răspunde sfântul. Într-adevăr, peste puțin timp a sosit monahul și după ce a făcut plecăciune, a zis către sfânt: „Cum este sfinția voastră?“. „După cum îmi spun frații de aici, nu foarte bine“, a răspuns sfântul. Și îndată i-a povestit tot ce i s-a întâmplat. Monahul, după ce a ascultat cu atenție, a întrebat: „Așadar, nu te-ai împărtășit din potirul lor? Slavă Domnului“. Sfântul a răspuns: „Doream să mă împărtășesc, deoarece nu o mai făcusem de multe zile. Am așteptat însă și am zis în mine: Dacă e voia Domnului, o să-mi spună prințul; altfel, nu mă voi apropia. Și întrucât nu mi-a spus, nu m-am împărtășit“.

Părintele a vorbit cu sfântul și i-a dovedit că a fost amăgit de Diavol. Și monahul i-a răspuns: „Cu adevărat, avva, îți spun că dacă te-ai fi împărtășit, ți-ai fi pierdut definitiv mințile“. Atunci, sfântul l-a întrebat: „Așadar, e lucru sigur că tot ce am văzut a fost o înșelătorie a Diavolului? Asta nu pot s-o cred“. Și monahul i-a spus: „Nu te împotrivi, căci cu ajutorul lui Dumnezeu vei putea crede. Altfel, voi aduce în fața ta pe însuși prințul Ioan cel adevărat și acesta o să te asigure despre prințul mincinos blestemat de Dumnezeu, adică Diavolul. Nu cumva nu-ți mai amintești despre câți scrie în Sfânta Scriptură că au fost amăgiți de viclenia Diavolului, unul într-un fel, altul în alt fel?“. Și sfântul întristat: „Da, și acum ce trebuie să fac?“. Monahul a răspuns: „Nu poți să te convingi altfel, decât cu ajutorul lui Dumnezeu, din mărturia noastră. Pentru că suntem mulți și știm cu siguranță că nici prințul nu a fost aici și nici nimic din câte îți închipui nu s-a întâmplat“.

Diavolul a amăgit cu nălucirea lui ochii trupești ai sfântului

„Deoarece vrăjmașul, după părerea mea, nu a putut să-ți înșele ochii sufletului, ți-a amăgit prin nălucire ochii trupești, fapt care arată neputința lui. Ți s-a întâmplat și ție ceea ce li se întâmplă celor care visează sau se îmbată cu vin sau chiar celor cuprinși de febră. Aceștia, cu conlucrarea diavolilor, își închipuie diferite imagini. Așa și tu, cu puterea ispitei și din cauza bătrâneților și a suferinței trupești, ți-ai închipuit toate acestea. Pentru că tu, cu harul Domnului, nu ai fost amețit de febră, alcool sau somn, ca să vezi aceste lucruri. Așadar, întrucât tu nu știi ce s-a întâmplat, crede-ne pe noi. Pentru că zice Hristos: „Cine vă primește pe voi pe Mine mă primește“ (Matei 10, 40) și „Cei ce vă ascultă pe voi, pe Mine mă ascultă“ (Luca 10, 16).

Și omul vrednic eșuează din când în când

De aceea, te rog mult, avva, primește-ne și ascultă-ne, căci te sfătuim, cu ajutorul lui Dumnezeu, întru adevăr. Astfel vei rămâne iubitor de Dumnezeu și supus al lui Hristos, precum ești în realitate. „Căci și căpitanul bun naufragiază uneori și omul vrednic eșuează din când în când“. E greu să nu se împiedice cel ce călătorește pe jos și să nu greșească cel care face ceva fără viclenie. Știi foarte bine că „puterea celor care vor să dobândească virtutea constă în asta: de vor cădea, să nu se înfricoșeze, ci să se străduiască să se ridice din nou“.

A povățui un părinte este același lucru cu a vindeca un mort

Acestea și mai mult decât acestea a ascultat toată ziua. A început deci să-și revină și să se jeluiască pentru patima lui spunând: „Să vindeci un mort și să povățuiești un părinte e același

lucru“. Pentru că părintele neghiob e ca o rasă veche care nu mai folosește la nimic. Vai de mine! Vai și amar de mine! Căci, dacă nu mă ajută Dumnezeu, sufletul meu ar fi ajuns în iad. Vai de mine! Vai și amar! Cât de aproape am fost, întunecat ce sunt, să mă despart de Hristosul meu! Vai de mine! Cât de repede era să pierd tot ce am câștigat în această viață și cât de mult era să păgubesc!

Sfântul s-a convins de șiretenia Satanei și s-a rugat fierbinte la Dumnezeu

Hristoase al meu, Hristoase al meu, nu mă părăsi! Tu știi că nu vreau să ajung în iad și că nu vreau să mă despart de Tine, dulcele meu Hristos, și că vreau în această viață să mă închin la Sfântă Crucea Ta și la icoana Ta sfântă. Iar, să nu mă împărtășesc cu Sfântul Trup și Sânge al Tău este pentru mine mai rău decât orice moarte și mai rău decât iadul cel veșnic. Și să nu pot rosti cu buze curate preasfânt numele Tău, asta e pentru mine mai amar decât orice otravă. Și iată, chiar asta aș fi pățit, întunecatul de mine, precum aș fi meritat, dacă Tu m-ai fi părăsit și m-aș fi împărtășit din împărtășania scârboasă a diavolilor.

(Viața și învățăturile Sfântului Chiril Fileotul, p.308-313)²⁰⁰

Dacă și pe un Sfânt autentic, ce știe a lucra smerenia și cunoaște Ortodoxia, diavolii l-au putut amăgi prin chipul Sfintei Liturghii, cu atât mai mult pe un sârman om care a căutat să fie desăvârșit (fără a-și vedea păcatele), a crezut toată viața lui în vedenii mincinoase, nu a ascultat de nimeni (în afară de Maica Zamfira), și avea o credință răătăcită și avariata de tot felul de concepții păgâne și eretice.

Și să nu credeți că numai printr-o falsă Liturghie pot lucra dracii, iată ce s-a întâmplat cu un om care lua adevăratele Sfintele Taine și participa la adevăratele Sfinte Liturghii, nu pentru că erau mai slabe decât puterile oculte, cum declară cu naivitate Părintele Mihai-Andrei Aldea, ci datorită nelămuririi în credință, pocăință și smerenie a victimei. Este de înțeles, deoarece aceleași cauze l-au chinuit toată viața pe Părintele Arsenie Boca să sufere și sfinția sa aceleași lucruri, chiar dacă în cazul sfinției sale erau agravate de necunoștința că erau lucrări demonice, crezându-le dumnezeiești.

“N.A. Motovilov, robul lui Serafim, cum îi placea lui să se numească, era un om cu inima curată și fierbinte. După ce s-a vindecat prin rugăciunile Parintelui Serafim de o grea suferință și după ce s-a invrednicit să vada cu proprii lui ochi iluminarea chipului binefacătorului sau cu lumina taborică a harului Duhului Sfânt, s-a hotărât, în amintirea Parintelui Serafim, să plece personal la locul de naștere a marelui staret din Kursk, pentru a aduna unele date din copilăria și adolescența lui și să cerceteze Manastirea Nizvo-Florensky. Aceasta plecare a avut foarte grele urmări pentru N.A. Motovilov, intrucat, cu voia lui Dumnezeu, el s-a îmbolnavit, devenind victima vrajmasului, care s-a răzbunat cumplit asupra lui pentru faptul că a slujit la proslavirea placutului lui Dumnezeu Serafim. Imprejurările premergătoare îmbolnavirii lui Motovilov, care lamuresc începuturile ei, sunt următoarele:

Odata, într-o convorbire întretinută cu Prea Cuviosul Serafim, veni vorba despre atacurile pe care vrajmasul le da asupra omului. Motovilov, care avusese o ”crestere lumească”, n-a întârziat, desigur, să se ”indoiască de realitatea puterilor rele”. Atunci Prea Cuviosul i-a destănuit lupta groaznică pe care a dus-o împotriva demonilor timp de o mie de zile și o mie de nopți.

Și prin puterea cuvântului sau, prin autoritatea sfințeniei sale, în care nu putea încapă nici o umbră de indoială sau exagerare, l-a convins pe Motovilov de existența demonilor, care se arata nu numai în naluciri sau în vise, ci chiar în realitatea cea mai crudă. Cum era aprins din fire, Motovilov se insufletise în așa masură de povestirea staretului, încât striga din adâncul sufletului: ”Parinte, am mare dorință să mă lupt cu dracii!”.

Parintele Serafim, plin de spaimă, l-a întrerupt, zicând: ”Ce e cu dumneata, bucuria mea? (asa își alintă parintele ucenicii) Iti dai seama ce vorbești? Dacă ai ști ca cel mai mic dintre demoni este în stare să rastoarne pamantul numai cu o singură unghie (în masură în care Dumnezeu le îngaduie), atunci nu te-ai mai apuca să te lupți cu ei”.

“Dar dracii au unghii?”. Hei, bucuria mea, bucuria mea! Ce va mai învăța profesorii pe la academie, nu știți oare ca demonii nu au unghii? Ei sunt zugraviti cu copite, cu carne, cu coada, pentru ca închipuirea omenească nu poate nascoci ceva mai respingător, mai grozav decât astfel de chipuri. Căci intrădevar ei sunt neînchipuit de urați, deoarece în urma caderii lor, din pricina împotrivrării lor voite (libere) la Harul Duhului Sfânt, din ingeri luminati au

²⁰⁰ Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 148-153.

devenit demoni atat de intunecati si de respingatori, incat este cu neputinta sa-i infatisezi prin vreo asemanare omeneasca. Si cu toate acestea este nevoie de o asemanare, care sa exprime toata rautatea lor si atunci sunt infatisati negri si urati.

Intrucat au fost creati cu puteri si cu insusiri de ingeri (care nu li s-au luat dupa caderea lor), ei au fata de oameni si de tot ceea ce este pamantesc o putere neobisnuita, asa incat cel mai mic dintre ei, dupa cum ti-am spus, este in stare sa rastoarne tot pamantul numai cu o singura unghie (daca Dumnezeu ii ingaduie). Numai harul Prea Sfantului Duh, care ni s-a dat noua crestinilor ortodocsi, pentru meritele divine ale Domnului nostru Iisus Hristos, Care este si Dumnezeu si om, numai El opreste cu desavarsire toate uneltirile si viclesugurile vrajmasului”.

Atunci Motovilov s-a ingrozit. Si atata timp cat s-a aflat sub scutul de aparare al Prea Cuviosului, el a putut sa nu se teama de rautatea satanica. Dar aceasta provocare indrazneata si nesocotita, cu ingaduinta lui Dumnezeu, n-a ramas fara urmari. Cand Motovilov, dupa adormirea Parintelui Serafim, a plecat cu trasura la Kursk, n-a putut aduna decat putine stiri despre copilaria si tineretea Parintelui Serafim. Rudele mai apropiate isi aminteau de Prea Cuviosul numai de cand era tanar, unele dintre ele murisera, iar altele au spus ca au uitat. Chiar casa in care s-a nascut si a crescut copilul Prohor (Sfantul Serafim) era distrusa si in locul ei se ridicasera alte cladiri.

Totusi, s-a gasit un unchi care era de aceeaasi varsta cu Parintele Serafim si care a dat lui Motovilov anumite date ce s-au trecut in toate editiile despre viata Prea Cuviosului Serafim.

Asa incat, calatoria la Kursk si ramanerea acolo a fost incununata de oarecare succes, cat despre vijelia potrivnicului, aceasta nu s-a dezlantuit asupra lui decat la intoarcerea spre Voronej.

La una din statiile postale care se afla pe drumul dintre Kursk si Voronej, facandu-se noapte, Motovilov a fost nevoit sa ramana pentru gazduire. Fiind singur in Casa de oaspeti, si-a scos din cufar manuscrisele sale si a inceput sa le descifreze la lumina unei lumanari, care abia palpaia, intr-o odaie larga. Cele dintai insemnari care i-au cazut sub ochi vorbeau despre vindecarea unei fete de nobil, Hrapikin, la sicriul Sfantului Mitrofan de la Voronej. In acel moment m-am gandit, scrie Motovilov, cum este cu putinta ca o crestina ortodoxa, care se impartaseste cu Preacuratele si de viata facatoarele taine ale lui Hristos, sa mai poata fi stapanita de duhul diavolului si inca un timp asa indelungat de treizeci si mai bine de ani. Si mi-am zis: ”e o prostie, nu se poate una ca asta. As vrea si eu sa vad cum ar indrazni necuratul sa-si faca salas inlauntrul meu daca m-as impartasi cat se poate de des cu Trupul si Sangele Domnului...”.

Si in clipa aceea un nor infricosator, rece si cu un miros urat l-a inconjurat si a inceput a se strecura prin gura lui inchisa, cu toate ca el se opunea din rasputeri, zbatandu-se in spasme... Si in ciuda zvarcolelilor nenorocitului Motovilov, in ciuda tuturor incercarilor lui disperate de a se apara impotriva norului de gheata si impotriva putorii de care se vedea impresurat, norul puturos a intrat in intregime inlauntrul lui, fara sa tina seama de sfortarile lui supraomenesti.

Mainile lui pareau ca sunt paralizate si nu erau in stare sa faca semnul Sfintei Cruci, iar mintea incremenita, intunecata de spaima, nu-si putea aminti de numele Mantuitorului Hristos. Se savarsise ceva dezgustator si groaznic in momentul cand pentru Motovilov a inceput perioada celor mai cumplite munci. Chinurile pe care el le-a suferit atunci, au fost descrise astfel in insemnarile facute de propria lui mana: ”Domnul m-a invrednicit sa cunosc prin proprie experienta, in deplina realitate, nu in stare de vis sau nalucire, trei din muncile iadului.

Prima a fost focul cel nestins (nematerialnic), care nu se poate stinge prin nimic altceva decat prin harul Sfantului Duh. Acest chin a durat trei zile si trei nopti, timp in care simteam cum ma mistuie flacarile si cum, cu toate acestea nu ard de tot. De 10 ori iar altadata de 17 ori in timp de 24 de ceasuri, stergeam de pe trupul meu un fel de funingine ca de gheena pe care oricine o putea vedea. Si aceste munci nu s-au oprit decat dupa ce m-am spovedit si m-am impartasit cu Sfintele Taine, prin rugaciunile Arhiepiscopului de Voronej, Antonie, si prin ecteniile de insanatosire pe care acest vladica le-a randuit la 47 de biserici si manastiri din Voronej, pentru vindecarea robului lui Dumnezeu, Nicolae.

A doua munca a durat 2 zile si 2 nopti. Aceasta a fost chipul tartarului celui neimblanzit al gheenei care imi bagase atata raceala in oasele mele incat focul nu numai ca nu ma ardea, dar nici nu ma putea incalzi. Dupa dorinta personala a Inalt Prea Sfantului Antonie de

Voronej, am tinut mana timp de o jumătate de ora deasupra unei lumanari aprinse si cu toate ca mana s-a afumat cu desavarsire, totusi nu m-a incalzit deloc.

Aceasta experienta verificata de multi martori, am scris-o pe o coala de hartie pe care am semnat-o, aplicand totodata pe ea si mana mea plina de funinginea lumanarii. Aceste chinuri nu se usurau prin Sfanta Impartasanie. Trupul si Sangele Domnului imi dadea numai putinta sa mananc, sa beau si sa dorm putin.

Dar daca aceste doua munci erau vizibile pentru oricine, al treilea chin de gheena, desi a fost mai scurt ca durata, caci n-a tinut decat 36 de ore, a fost ingrozitor, iar suferinta era de nedescris si nepatruns. Ma mir eu singur cum de am putut sa raman in viata. Si de aceasta am scapat tot prin spovedanie si prin impartasirea cu Sfintele Taine ale Domnului. De data asta m-a impartasit insusi Arhiepiscopul Antonie cu propriile sale maini. Acest chin a fost pricinuit de viermele cel neadormit al gheenei, pe care nu l-a putut vedea nimeni afara de mine si de Arhiepiscopul Antonie.

Eu insa am fost coplesit peste tot de acest vierme atat de rau, care se tara prin toate madularele mele si-mi rodea intr-un chin nespus de ingrozitor toate madularele dinlauntrul meu, iesind cand prin gura, cand prin urechi ori pe nas si apoi se intorcea iar inauntru. Dumnezeu mi-a dat putere asupra lui, asa incat puteam sa-l iau in mana si sa-l intind.

Eu declar toate acestea de nevoie, caci nu in zadar mi s-a dat de sus ca sa suport toate acestea, ci ca sa nu mai poata gandi cineva ca eu indraznesc sa chem numele lui Dumnezeu in desert. Nu. In ziua infricosatei judecati a Domnului, Insusi Dumnezeu, Ajutorul si Acoperitorul meu va marturisi ca eu n-am mintit impotriva Lui si impotriva Providentei Sale Dumnezeiesti.

Curand dupa aceasta incercare groaznica si nepatrinsa de mintea omului, Motovilov a vazut intr-o vedenie pe iubitul sau protector, Prea Cuviosul Serafim, care l-a mangaiat si i-a fagaduit ca va primi vindecarea desavarsita atunci cand se vor descoperi Moastele Sfantului Tihon de Zadonsk, iar pana atunci demonul care s-a cuibarit in el nu-l va chinui cu atata cruzime.

Si intr-adevar, aceasta fagaduinta s-a implinit peste 30 si mai bine de ani, cand si asteptarea lui Motovilov s-a sfarsit, caci, dupa marea lui credinta, s-a vindecat. In ziua cand s-au descoperit Moastele Sfantului Tihon din Zadonsk(1861), Motovilov sedea in Sfantul Altar si se ruga, plangea cu amar, ca Domnul nu-l trimite vindecarea pe care sufletului lui necajit o astepta, potrivit cu fagaduinta Prea Cuviosului Serafim de Sarov. In timpul cand se canta heruvicul, el si-a ridicat ochii in sus si a vazut pe Sfantul Tihon care l-a binecuvantat si apoi s-a facut nevazut. Dupa aceea Motovilov s-a simtit deodata sanatos. Aici se termina manuscrisul lui Motovilov cu privire la suferintele sale dobandite datorita mandriei si nesocotintei sale.²⁰¹

Nu numai atât, dar chiar Sfintele și Înfricoșătoarele Taine, care sunt chiar Trupul și Sângele Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pe Care Îl adorăm, nu folosesc la nimic, sau chiar și osândesc, dacă nu lucrăm pocăința (schimbarea minții cea) înțelegătoare într-un adevăr.

Regula 21

Împărtășirea cu trupul și sângele lui Hristos este necesară și pentru viața veacului acesta.

Ioan : «Adevărat, adevărat zic vouă : dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi» 167 ș.c.l.

Nimic nu folosește cel fără înțelegerea cuvântului după care s-a dat împărtășirea cu trupul și sângele lui Hristos, venind la împărtășire, iar cel care se împărtășește cu nevređnicie se condamnă.

Ioan : «Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi»),i8. Și după puțin : «Iar Iisus, știind în Sine că ucenicii Lui cârtesc împotriva Lui, le-a zis : Aceasta vă smintește ? Dar dacă veți vedea pe Fiul Omului, suindu-Se acolo unde era mai înainte ? 169. Duhul este cel care dă viață, trupul nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu slut duh și sînt viață» 170. Către Corinteni I: «Astfel, oricine va mânca plinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevređnicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Să se cerceteze mai întâi omul ne sine și așa să

²⁰¹ <<https://revelatiinesfarsite.wordpress.com/tag/viermele-cel-neadormit/>>, luni, 15 februarie 2016.

mănânce din pâine și să bea din pahar. Caci cel care mănâncă și bea cu nevrednicie, osîndă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului» 171.²⁰²

Ca ce motivare (rațiune) se cuvine să mîncăm trupul și să bem sângele Domnului în amintirea ascultării lui Hristos pînă la moarte, pentru ca acei ce viază să nu mai vieze loruși, ci Aceluia Care pentru noi a murit și a înviat 172 173.

Luca : < Și luînd pîinea, mulțumind, a frânt și le-a dat, zicînd : Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; aceasta să faceți spre pomenirea Mea. Asemenea și paharul, după ce au cinat, zicînd : Acest pahar este Legea cea nouă, întru sângele Meu, care se varsă pentru voi» 173. Către Corinteni I: «Asemenea și paharul după cină, zicînd : Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de cîte ori Veți bea spre pomenirea Mea. Căci de cîte ori veți mînce această pîine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți pînă cînd va veni» 174. Către Corinteni II: «Căci dragostea lui Hristos ne stăpînește pe noi care socotim aceasta, ca dacă unul a murit pentru toți, an murit deci toți. Și a murit pentru toți, ca aceia care viază să nu mai vieze loruși, ci Aceluia Care, pentru ei, a murit și a înviat» 175. Către Corinteni I ; «Pîinea pe care o frîngem nu este oare împărtășirea cu trupul lui Hristos ? Ca o pîine, un trup sîntem cei mulți; căci toți ne împărtășim dintr-o pîine» 176.

Se cuvine ca, împărtășindu-ne cu cele sfînte, să lăudăm pe Domnul.

Matei: «Iar pe cînd mîncau ei, Iisus, luînd pîine și binecuvîntînd a frânt și a dat ucenicilor» 177 ș.c.l., la care a adăugat : «Și după ce au cântat laude au ieșit la Muntele Măslinilor» 178.²⁰³²⁰⁴

Așadar, cel care se împărtășește pentru a via lui însuși, păstrîndu-și păreri proprii și dorința de a fi cineva (chiar și un misionar de renume ce îi duce pe oameni la Hristos) în ochii celorlalți, nu numai că nu se folosește cu nimic, ci se și condamnă.

Una din cele mai cumplite pedepse este aceasta:

Psa 80:10 Dar n-a ascultat poporul Meu glasul Meu și Israel n-a căutat la Mine. 11 Și i-am lăsat să umble după dorințele inimilor lor și au mers după cugetele lor. 12 De M-ar fi ascultat poporul Meu, de ar fi umblat Israel în căile Mele, 13 I-aș fi supus de tot pe vrăjmașii lor și aș fi pus mâna Mea pe asupritorii lor. 14 Vrăjmașii Domnului L-au mințit pe El, dar le va veni timpul lor, în veac.

Fiind omul lăsat să umble după dorințele inimii lui, este lăsat în patimi, adică în voia și lucrarea amăgitoare a vrăjmașilor draci. Ce este de mirare atunci, că lucrează cu puterile oculte, chiar dacă se împărtășește sau slujește Sfînta Liturghie?

Nu este de mirare dacă și Părintele Arsenie Boca pătimea aceasta, fiindcă înlocuind pe Domnul Hristos în Sfintele Icoane cu propriul său chip, și înlocuind pe Domnul Hristos din Sfînta Evanghelie cu sine, tot așa slujind Sfînta Liturghie nu Îl lăuda de fapt pe Domnul nostru Iisus Hristos, ci se lăuda, de fapt, tot pe sine:

„Tu, dacă sunteți doi sau trei inși undeva, să povestiți despre mine, că eu sunt lângă voi și eu vă ascult și vă ajut Mântuitorul spune în Sfînta Evanghelie: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu sunt și Eu de față”²⁰⁵

Mai rămâne să auzim că adepții lui se împărtășesc cu trupul și sângele Părintelui Arsenie Boca, pentru a fi tabloul înșelării complet.

²⁰² 167. Ioan 0, 33—34.

168. Ioan G, 53

169. Ioan 6, bl—C2.

170. Ioan 6, 63.

171. I Cor 11, 27 -29.

²⁰³ 172. II Cor. 3, 15.

173. Luca 22, 19—20.

174. I Cor. 11, 25—26.

175. II Cor. 5, 14—15.

176. I Cor. 10, 16—17.

177. Matei 26. 26.

178. Matei 26 30.

²⁰⁴ Sfîntul Ierarh Vasile cel Mare ARHIEPISCOPUL CEZAREEI CAPADOCIEI, *Asceticele*, PSB 18, Sfîntul Vasile cel Mare, scrieri, partea a doua, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1989, pp. 123-124.

²⁰⁵ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 3-5.

Iată acum și lucrarea harului prin preoți nevrednici, dar încă necaterisiți:

58 Dar s-ar nedumeri cineva, dacă **Hirotonia, Botezul, Sfințirea Apei**, și celelalte ce ar fi îndrăznit cei ce cu dreptate, și pentru arătate vinuiri de sobor s-au caterisit, de au oare putere și ființă, ori de sunt cu totul fără putere, și neînființate, și ca cum nici cum s-ar fi făcut și pentru aceasta de trebuie a se face din început de preoți necaterisiți? Se vede că după oarecare, **sunt fără putere și cu totul fără ființă, și pentru aceasta este trebuință a se face din început, ca și cum nu s-ar fi făcut cu totul mai înainte. Căci, dacă hirotoniile, și alte sfințite săvârșiri, ce le-ar face afară de enorie vreun episcop, sunt fără putere, după canon 13 al Antiohiei, cu cât mai mult lucrurile cele îndrăznite, a celui cu dreptul și după lege caterisit sunt fără putere și fără ființă?** Iar de ar zice cineva că după dumnezeiescul Hrisostom (Voroava a 2-a a epistoliei a 2-a către Timotei și 11. a celei către Tesaloniceni 1 și după 8 a celei către Corinteni 1): „**Că darul nu pe toți hirotonisește, prin toți însă și prin însuși cei nevrednici lucrează; „răspundem, că și prin toți cei necaterisiți lucrează, dar nu și prin cei caterisiți, și deshirotoniți.**” Am zis pentru lucrurile cele îndrăznite a celui cu dreptate și pentru arătate păcate caterisit, cum că trebuie de al doilea a se face, ca și cum ar fi înființate, și nu ar fi. Căci de ar fi așa, trebuie acest caterisit, când se dezvinovăța, și să se mai hirotonească de al doilea. Ci însă, după canonul 56 al Cartaginei cel ce oprește hirotonisirile cele de al doilea, acesta nu s-a hirotonisit de al doilea. Deci avea puterea preoției (deși pe lucrare nu o avea din pricina caterisirii). Drept aceea și lucrările cele de dânsul îndrăznite nu trebuie a le mai îndoi. Că **cela ce cu dreptate s-a caterisit, și dinlăuntru de sineși pentru nevrednicia sa, și din afară de la sobor, a pierdut lucrarea preoției.**”²⁰⁶

[avea nevrednicie lăuntrică, datorită lucrării neortodoxe:

care încălca Sfintele Canoane și Dogmele credinței;

datorită încălcării regulamentului monahal;

3. al viețuirii imorale cu Maica Zamfira;

4. și folosirii metodelor vrăjitorești sub pretextul misiunii și în interes personal,

Deci de unde ideea că s-ar fi oprit de la slujire pe nedrept?

Iar oprirea de la slujire din afară este mărturisită de:

1. chiar de însuși faptul că nu slujea pe față, ci în ascuns și

2. de hotărârea de reabilitare a Părintelui Arsenie Boca, chiar dacă nu s-a publicat acel document de oprire de la slujire/caterisire (probabil ascuns intenționat că să-l disculpe pe sfinția sa, căci documentul de alungare din Mănăstire nu specifică oprirea de la slujire).

Și pentru că tot vorbim de nevrednicia lăuntrică și caterisirea Părintelui Arsenie Boca, să analizăm, în lumina Sfinților Părinți, relația sfinției sale cu Maica Zamfira. (A se vedea mai pe larg capitoul: *Relația cu Maica Zamfira*).

Secretul lui Arsenie Boca: femeia care a stat 40 de ani lângă el

Cutremurătoarea poveste a Zamfirei, tânăra pe care duhovnicul nu a lăsat-o să se omoare

1 Iunie 2015 02:25:40

Autor: Daniel Guță

Ucenica lui Arsenie Boca, maica Zamfira își are locul de veci la Mănăstirea Prislop, alături de mormântul părintelui. I-a fost alături timp de peste 40 de ani, din primele zile în care a ajuns la mănăstire și până la moartea duhovnicului.

Povestea ei de viață este cutremurătoare. Potrivit unor mărturii, a fost salvată de la moarte de părintele Arsenie Boca și, la rândul ei, a fost ucenica și “îngerul păzitor” al acestuia.

Măicuța Zamfira, pe numele ei Julieta Constantinescu, a fost unul dintre pușinii oameni care i-au stat alături părintelui Arsenie Boca pentru aproape toată viața. Relatările foștilor apropiați ai duhovnicului și mărturiile prezentate în documentele și în notele informative păstrate până în prezent îi dezvăluie o poveste de viață tulburătoare. Măicuța Zamfira a fost “singurul ucenic” al părintelui Arsenie Boca, omul care i-ar fi salvat viața în tinerețe. Zamfira

²⁰⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 45-47.

își are locul de veci la Mănăstirea Prislop, alături de mormântul părintelui Arsenie, pe care l-a urmat în ultimele patru decenii din viața acestuia. S-a născut în 1925, în Ialomița, și până la 24 de ani, când a fost tunsă în monahism, a purtat numele de Julieta. Provenea dintr-o familie săracă și avea doi frați și o soră, totuși a reușit să finalizeze cursurile unei facultăți de Teologie. La doar 25 de ani, maica Zamfira a devenit stareță a mănăstirii Prislop, în momentul în care locul fusese transformat în așezământ de maici.

II. SALVATĂ DE LA MOARTE

Julieta Constantinescu l-a cunoscut pe părinte în 1946, iar trei ani mai târziu a ajuns la mănăstirea Prislop, unde a fost tunsă în monahism și a devenit apoi stareță. Mărturiile unor apropiați ai săi din acei ani o prezentau ca fiind o tânără cu o personalitate complexă, foarte hotărâtă, însă în unele cazuri cu o atitudine dusă la extrem. Ar fi încercat de mai multe ori să se sinucidă, iar cel care a salvat-o a fost părintele Arsenie Boca, potrivit unor mărturii prezentate în dosarele de urmărire a părintelui. „Până în septembrie 1950, Maica Zamfira „încercase în nenumărate rânduri să se sinucidă, luând pastile în cantitate mare, iar cu o lamă de ras a încercat să-și taie vinele de la mână. Urmele se văd și azi, cauza ar fi fost o dragoste neîmpărtășită. Starețul (n.n. Părintele Arsenie) căuta să-i satisfacă toate dorințele, încât în ultimul timp a devenit conducătoarea mănăstirii” (din vol. al II-lea al cărții „Părintele Arsenie Boca în arhivele securității. Opis de documente)”, informează site-ul anomismia.wordpress.com, dedicat vieții părintelui Arsenie Boca.

III. A DEVENIT STAREȚĂ LA 25 DE ANI

„Această fată care venise din București să viziteze Mănăstirea Prislop nu a mai voit să plece de la mănăstire, deși eu și colegul meu i-am arătat călugărului B.A. și ei personal, că șederea unei fete între călugări și între noi care eram mai tineri, atâta timp (două - trei luni), nu este potrivită și deci am cerut călugărului să îi spună să plece de la mănăstire. Din această cauză s-au iscat certuri între noi, fapt pentru care B.A. mi-a pus în vedere mie și colegului să ne căutăm alt loc dacă nu ne place acela, iar până la urmă a plecat această fată, Constantinescu Julieta; pe urmă am plecat și eu, din cauza că mereu m-am certat cu călugărul B.A. pentru plecarea acestei fete, iar el fiind mereu trist și supărat. Menționez că nu am nici o bănuială de ordin moral asupra prieteniei ce s-a legat între B.A. și Constantinescu J. La fel am auzit că după plecarea mea de la mănăstire la Mitropolia Olteniei, această fată s-ar fi întors din nou la Prislop și că ar fi devenit stareță. La auzul celor spuse de noi, că ea ar fi bine să părăsească mănăstirea, s-a supărat pe mine și pe colegul meu și nu a mai vorbit cu noi, decât cu călugărul B.A., cu care studiau împreună toată ziua. Totodată disperată că va pleca din mănăstire, i-a spus călugărului B.A. că dacă o va alungă se va sinucide, fapt pentru care B.A. motiva față de noi reținerea ei în mănăstire”, se arată în declarația călugărului Antonie [Plămădeală – n.n.], prezentată în cartea biografică.

IV. A ÎNCERCAT SĂ ÎL SCOATĂ DIN AREST

În ianuarie 1951, duhovnicul a fost ridicat de Miliție de Mănăstirea Prislop și arestat apoi. Stareța Zamfira a reacționat la scurt timp, trimițând o scrisoare patriarhului Justinian, prin care solicita ajutorul pentru a-l elibera pe preot. De asemenea, a mers de mai multe ori la Ministerul Cultelor, pentru a cere ajutor în demersul ei pentru a-i reda libertatea călugărului de la Prislop. Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru [este foarte interesant că pentru sfințiile lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului, încercând, personal sau prin delegat, să arătați IPS patriarhului activitatea părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității părintelui Arsenie încadrată în întregime în spiritul curat al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea noastră sub ocârmuirea Sfinției Sale”, scria aceasta.

În aceeași perioadă, Mănăstirea Prislop și stareța Zamfira erau puse sub supraveghere informativă de organele Securității. Informatorii care ajungeau la Prislop vorbeau despre faptul că în perioada în care părintele a fost dus în unitatea de muncă forțată de la Canalul Dunăre – Marea Neagră, stareța l-a vizitat de mai multe ori. De asemenea, alte mărturii păstrate în dosarele CNSAS, arătau că i-a fost alături și a încercat să îi ofere ajutorul și în anii următori, în care duhovnicul a fost arestat și trimis în mai multe închisori.

Un moment de cumpănă în viața stareței de la Prislop s-a petrecut în anul toamna anului 1955, când părintele Arsenie a fost arestat din nou și condamnat la șase luni de detenție, pentru „omisiunea de denunț” a legionarului Nicolae Bordașiu, căutat de autorități. Maica Zamfira a fost anchetată în perioada 20 – 29 septembrie 1955, de Procuratura Timișoara, potrivit documentelor din arhivele CNSAS, prezentate în studiul „Părintele Arsenie Boca în Dosarele Siguranței și Securității”, publicat pe site-ul marturisorii.ro.

V. PRIETENIE STRĂNSĂ

Patru ani mai târziu, maica Zamfira și părintele Arsenie au fost îndepărtați din mănăstirea Prislop și li s-a interzis să mai poarte veștmântul monahal, lui pentru toată viața, iar ei până în 1964, când a avut loc amnistia preoților anticomuniști. Preotul a fost angajat la atelierul de pictură al Patriarhiei, iar potrivit unor mărturii, cei doi au locuit împreună pentru o perioadă, într-o casă în București.

„Din anul 1959 a venit în București dimpreună cu fosta stareță de la Prislop Julieta Constantinescu. Unii spuneau chiar că Arsenie Boca este căsătorit cu aceasta. În momentul de față, Boca este angajat la atelierul de pictură de la Patriarhie. Nu are încă buletin de București. Acum a fost trecut pe tabel pentru a i se elibera buletin. El nu mai umblă în haine clericale și nici nu mai poartă barbă. Participă cu regularitate la slujbele religioase de la Patriarhie, în sărbători.

Se ferește însă că să mai aibă legături cu diferiți credincioși și credincioase, care îl admiră și ar vrea să stea de vorba cu el”, se arată într-o notă informativă semnată „Florica”, prezentată în cercetarea „Părintele Arsenie Boca în Dosarele Siguranței și Securității – Un studiu de Adrian Nicolae Petcu”, publicat de marturisorii.ro.

O altă notă informativă din 1965, întocmită de locotenentul major Ștefan Băjenariu, arăta că Julieta Zamfira Constantinescu, „din dosarul informativ ce îl avem asupra lui Boca, după izgonirea din mănăstire, trăiește cu acesta într-o casă cumpărată de amândoi în București, dar nu sunt căsătoriți”, informau autorii cercetării.

VI. ¶

L-A ÎNGRIJIT ÎN ULTIMII ANI DE VIAȚĂ

¶Fosta stareță rămăsese în atenția Securității, datorită legăturilor strânse cu Arsenie Boca, păstrate și în anii următori când ea s-a mutat la Sinaia, iar Arsenie Boca rămăsese în București.

În 1968, părintele Arsenie Boca a fost găzduit de familia surorii maicii Zamfira, în satul Drăgănescu, de lângă București, unde a început pictarea bisericii, la care paroh era preotul Savin Bunescu, soțul surorii Zamfirei [deci, biserica din Drăgănescu este o afacere de familie – n.n.].

Din anul 1977, duhovnicul Arsenie Boca s-a mutat la Sinaia, mai aproape de ucenica sa. În ultimii ani ai vieții lui, ea a fost cea care l-a îngrijit.

Maica Zamfira Constantinescu s-a ocupat de organizarea funeraliilor părintelui, înmormântat la Prislop, fiind apoi cea care a făcut posibilă publicarea unei părți a lucrărilor acestuia. A murit în 2005 și a fost înmormântată la Mănăstirea Prislop, unde a slujit alături de părintele Arsenie Boca.²⁰⁷

Monahia Zamfira Constantinescu – portret de ucenică a Părintelui Arsenie Boca

by anomismi44 on October 22, 2014

Cu ceva vreme în urmă am încercat să culeg date pentru a crea o schiță de portret a omului care a stat cel mai îndelung și în toate împrejurările, în imediata apropiere a Părintelui Arsenie Boca: Maica Zamfira Constantinescu.

²⁰⁷

<http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoaea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

Este vorba de aproape 43 de ani in care Maica Zamfira i-a fost in preajmă... La momentul realizării acelei prime schițe biografice (anul trecut), referințele bibliografice la dispoziție erau inca relativ-restranse. Odata cu apariția volumelor I (in toamna lui 2013) și mai ales a volumului al II-lea (in octombrie 2014) al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securității. Opis de documente”, a devenit posibilă decantarea unor date și înțelegerea corectă a oamenilor și a situațiilor, așa încât portetul maicii ucenice devine de-acum limpede, și la fel și cel al Parintelui Arsenie, salvatorul și modelul ei duhovnicesc. De asemenea, Maica Zamfira a fost cea care a încercat mereu, cu forța, să alunge misticismul popular exagerat creat de oameni in jurul Parintelui Arsenie, cel datorita caruia, in mare masura, Parintele a fost anchetat, inchis și urmarit întreaga sa viața... [după cum am văzut este cea care a susținut mereu imaginea Părintelui Arsenie de intelectual, artist de un talent original și rafinat, ecumenist, luptător anti-comunist, dar fără implicații în mișcarea legionară, înțelegând cu iscusință că aceasta este calea cea mai sigură către a fi politic corect, în pas cu moda religioasă și intelectualistă de acum, pentru a fi susținut și aprobat de autorități prin mass-media în năzuința canonizării forțate. Cu toate acestea, în realitatea practică, am văzut că și ea participa la ședințele de hipnoză pe care le făcea Parintele Arsenie Boca, atât la cele particulare, cât și la cele publice, furnizându-i ocazia și sediul pentru a face aceasta chiar și pe vremea comuniștilor, tocmai la Drăgănescu, așezământul administrat de cumnatul ei – n.n.] Ea a încercat in schimb, atât înainte cât și după trecerea Dincolo a Parintelui, să aduca in zona realității și a practicii ortodoxiei celei adevărate, [din păcate roadele scrise și pictate ale sfinției sale arată că nu aparține Ortodoxiei, iar dacă ea este pricina acestor roade, înseamnă că este pricina căderii Părintelui. Nu este de mirare, deoarece omul pătimăș și dezechilibrat nu poate înțelege, nu discernе, nu dorește (fiindcă are alte priorități) și, deci, nici nu poate îndemna la un duh autentic Ortodox, nici prin exemplul personal, nici prin cuvânt. Există o mare legătură între lucrarea lăuntrică și credință. Credința curată duce la o lucrare lăuntrică echilibrată și o lucrare lăuntrică smerită duce la căutarea și, în final, la aflarea adevărului.

Evlavia își va păstra frumusețea și echilibrul atâta timp cât adevărul se va sălășlui în suflet și puritatea în trup, ne învață Sfântul, slăvitul și drept-biruitorul sfințit mucenic Irineu de Lyon (c. 130-202)²⁰⁸.

Dar, din nefericire, este valabilă și calea inversă: credința greșită strică lucrarea lăuntrică, iar lucrarea lăuntrică ce caută slava deșartă și mândria (de care dorința misiunii - mai înainte de vreme - este ispitită și popularitatea - nefondată pe pocăință și adevăr - este plină din belșug), duce la întunecarea discernământului și alegerea/propovăduirea unei credințe mincinoase – n.n.] *chipul luminos al Marelui Traitor Crestin și al Marelui Duhovnic care a fost și ramane Parintele Arsenie Boca.*

Julieta Constantinescu, devenita monahia Zamfira (n. 3 octombrie 1925 – d. 13 martie 2005), s-a nascut in comuna Slobozia – Ialomita la 3 octombrie 1925, din parintii Traian (n. 1891) și Ecaterina Constantinescu. Mama ei a fost casnica toata viața, iar familia mereu saraca. Primele trei clase primare le-a facut la Cernavoda, iar din a patra familia s-a mutat la Bucuresti. A absolvit apoi, in 1944, liceul Regina Maria din Bucuresti, după care s-a inscris la cursurile Facultatii de Teologie din Bucuresti și ale Facultatii de Filosofie, și le-a absolvit in 1948, cand si-a luat licenta in Teologie. A trecut apoi la doctorat, in cadrul Institutului Teologic, dar datorita intrării in monahism, in 1950, in perioada de pregătire a tezei de doctorat, in final a renuntat la sustinere. In ultimii ani de facultate Preotul Profesor Gheorghe Cristea o caracteriza “cam dezechilibrata in ceea ce priveste mintea”, intr-un raport al securității din 18 decembrie 1951 (in vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securității. Opis de documente”). De asemenea despre ea s-a afirmat ca in acea perioada de studenție fusese “un element decazut” și ca ar fi “dat dovada de acte de indisciplina și comportare morala nesănătoasa”. Intr-un raport de securitate din noiembrie 1953 se specula ca ar fi avut relatii sentimentale cu mai multi profesori de la teologia bucuresteană, dar și relatii mai speciale cu alti profesori, între care Parintele Dumitru Staniloae...

Julieta Constantinescu a avut trei frați – doi baieti și o fata: Aurelian – nascut in 1916, care in timpul celui de al doilea razboi mondial fusese ofiter la Centrul de Concentrari Bucuresti și despre care se spunea ca in 1939, împreuna cu tatal sau (Ior), pe atunci

²⁰⁸ Calendar Creștin Ortodox 2015, Ed. Arhiepiscopiei Râmnicului, p. 17.

jandarm, umblau cu pistoalele prin capitala amenintand pe evrei ca ii impusca; in 1951 era maior si invalid de razboi; Romeo, nascut in 1926, in 1951 fiind locotenent activ si Ligia – nascuta in 1913, care in 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăganescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăganescu, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968.

Tatal Julietei, Traian Constantinescu, fusese capitan – comandant al Legiunii de Jandarmi Prahova; in timpul razboiului antonescian a facut parte din Comandamentul militar al C.a.p. Italiei, iar in septembrie 1950 se gasea “deblocat” din functie si era pensionar, vanzator la loteria populara din Bucuresti. Intr-un raport biografic al Maicii Zamfira intocmit de securitate in decembrie 1951, se arata ca domiciliul familiei era in Bucuresti, pe str. Litovoi Voevod la nr.23. In raport se sustinea ca tatal “a fost un element antisemit care in timpul razboiului antonescian a luat parte activa la scoaterea evreilor din Bucuresti”. Dupa actul de la 23 august 1944 “s-a ascuns intr-o vila a fiului sau in soseaua Bonaparte, care era Maior activ si despre care se spune ca a savarsit acte de salbaticie in timpul razboiului anti-sovietic, iar in prezent este pensionar invalid de razboi si are tutungerie pe Str. Matei Millo.”

Maica Zamfira (pe atunci Julieta) Constantinescu, venise la Manastirea Prislop imediat dupa sosirea Parintelui Arsenie acolo, adica in toamna-iarna lui 1948 (noiembrie sau decembrie) sau in primavara lui 1949. Il cunoscuse pe Parintele Arsenie inca de la Manastirea Sambata, din 1946, insa la Prislop venise cu gandul sa ramana si sa devina monahie. Inca de la inceputul sederii ei acolo, a demonstrat o personalitate aparte, complexa dar si foarte hotarata. Un exemplu graitor din primele luni de asezare la Prislop il reprezinta un episod legat de o confruntare indelungata cu o alta tanara voind sa acceada spre calugarie, pe nume Maria Culeac. Aceasta venise la Prislop in aprilie 1949 ca sora de manastire, insa in toamna anului 1949, a savarsit un act pentru care va primi pedeapsa apriga din partea surorii Julieta Constantinescu si a Parintelui Arsenie. In fapt, sora Maria a mers singura pe un deal din fata manastirii si a inceput sa cante “Internationala”. Aflandu-se in camera Parintelui Arsenie la acel moment, Julieta Constantinescu a trantit geamurile si a amenintat pe Parintele ca daca nu o da afara din manastire, ea se va sinucide, ceea ce a si incercat, inghitind pastile. Parintele a reusit sa o salveze, dandu-i lapte. Acest episod este descris in vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”. Din alta sursa, o alta tentativa de sinucidere a Julietei Constantinescu (prima) s-ar fi consumat in vara anului 1947 sau a anului 1948, cand Parintele se afla inca la Manastirea Brancoveanu de la Sambata de Sus, si cand studenta Julieta s-a aruncat in lac sa se inece, fiind salvata de Parintele Arsenie.

In luna august 1950, aceeasi sora Maria Culeac – in varsta de 36 de ani pe atunci, arata intr-o nota data securitatii ca Julieta Constantinescu locuia in acea perioada la Prislop “cu toata familia, adica si cu mama, si cu sora, cumnatul si un nepot. Iar la 26 august 1950 sora si cumnatul au plecat la Bucuresti”.

In septembrie 1950 Manastirea Prislop era deja transformata in obste de maici, iar Julieta Constantinescu – tanara de 24 de ani, deja cu numele de Maica Zamfira, fusese aleasa stareta. In obste erau atunci 15 vietuitori, dintre care 4 barbati si 11 femei.

[ne întrebăm ce rânduială Ortodoxă poate fi într-o Mănăstire mixtă, bărbați și femei?]

CANONUL 20 al Sfântului Sinod al VII-lea ecumenic

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită manastire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. Iar dacă oarecare împreună cu rudeniile voiesc a se lepăda de lume, și a urma vieții monahicești, bărbații adică, de trebuință este a se duce în manastire bărbătească, și femeile a intra în manastire femeiască. Că acest lucru este bine plăcut lui Dumnezeu. Iar cele ce până acum sunt îndoite, ție-se, după canonul sfântului părintelui nostru Vasilie, și după așezământul lui, așa închipuiască-se. Nu petreacă într-o manastire monahi, și monahii; că preacurvie mijlocește împreuna petrecere. Nu aibă vreun monah îndrăzneală către moanhie sau monahia către monah, îndeosebire a vorovi. Nu se culce monah în manastire femeiască. Nici împreună să mănânce îndeosebi cu monahia. Și când se aduc cele de trebuință, de la bărbăteasca parte către cele împărțășitoare (canonice), afară de poartă să le ia egumenia manastirii femeiești, cu oarecare bătrână monahie. Iar de s-ar întâmpla, vreo rudenie monah a veni să vadă pe ruda sa, în ființa egumeniei, vorbească cu aceea, prin puține și scurte cuvinte.

[Sinod 6, can. 46, 47; Sinod 7, can. 18, 20, 22]

TĂLCUIRE

Monastire îndoită Zonara zice, că ar fi fost două monastiri învecinate, și atât de apropiate, încât se auzeau glasurile de la una la alta. Iar alții oarecare, cu care se unește și Valsamon, zic că ar fi fost una și aceeași monastire, întru care petreceau bărbați și femei împreună, însă nu străini după trup, ci rudenii unii cu alții. Eu a-și zice că mai adevărată se vede a fi, a doua socotință, după voroava cea din început, și după conglăsuirea canonului acestuia adevărându-se. Dar rânduirea, pe care mai jos o

CANOANELE SINODULUI 7 255

pomenește canonul marelui Vasilie, despre îndoitele monastiri, prea adevărată și neîmpotrivă zisă dovedește pe întâia socotință. Deci ori într-un chip, ori întru altul canonul acesta poruncește a nu se mai face de acum acest fel de îndoite monastiri, ca niște pricinuitoare de sminteală. Iar câte au apucat a se face acest fel, să petreacă după așezământul, și legiuirea marelui Vasilie, care este aceasta, adică: monahi și monahii, să nu împreună locuiască într-o monastire, fiindcă preacurvie urmează acestei împreună locuințe. Să nu aibă îndrăzneală monahul îndeosebi a vorbi cu monahia sau monahia cu monahul. Să rămână monahul în monastire femeiască, nici să mănânce împreună cu monahie. Și când aduc monahii din monastire bărbătească cele de trebuință spre îndestularea vieții monahiilor, să le lase afară de poarta monastirii, și de acolo egumenia cu alta oarecare monahie bătrână să le ia înlăuntru. Iar dacă vreun monah ar voi să vadă pe o monahie rudenia a sa, de față fiind egumenia s-o vază, și să vorbească cu ea puține cuvinte, și în grabă să se ducă²⁵⁰.

250

Aceastași marele Vasilie, în hotărârile cele pe larg 33 zice, că la voroavele ce este trebuință a face monah cu monahie, trebuie a se alege, și fețele care au să vorbească împreună, și vremea, și locul cel potrivit, și nevoia, încât toate să fie cucernice, și afară de tot prepusul. Și fețele să fie, dintre călugări cei mai bătrâni și cucernici, și evlaviști, și înțelepți, spre a face toată întrebarea și răspunderea. Iar din monahii asemenea cele mai bătrâne, și mai înțelepte. Iar când vorbesc împreună, să fie două de față sau și trei, atât din monahi, cât și din monahii. Iar numai doi, unul și una îndeosebi, să nu vorbească, pentru prepus, și pentru că nu este de crezare vrednic spre adevărarea celor ce se zic. Iar câți alți frați au trebuință a vorbi cu vreo monahie, să vorbească prin mijlocirea bătrânelor acelora, și aleselor monahii, și acelea să spună surorilor acelora care sunt cercetându-se de dânșii. Ci și monahii cei ce aduc la monahii cele de trebuință și slujesc, trebuie a fi cercați, și cucernici, și în vârstă sporiți, spre a nu pricinui cuiva rău prepus; însăși aceasta se rânduiește de acestași marele Vasilie, într-alt loc, că de vor fi două monastiri aproape vecinate, și una ar fi săracă, iar cealaltă îndestulată, trebuie cea îndestulată, a ajuta pe cea săracă, ca una ce este datoare, și sufletul a-și pune unii pentru alții, după poruncă. Iar de nu ajută se cade cea săracă a răbda îndelung, și urmând lui Lazăr a se bucura pentru nădejdea veacului celui viitor, de sărăcia aceasta, rămânându-le lor mângâiere și bucurie. Zice și Sfântul Nichifor în canonul său 22: că dacă ieromonahul, tânăr cu vârsta, slujește la monahii, nu se cade cineva a se împărtăși de la el cu Sfintele Taine. Precum se vede, ca din aceasta să se rușineze, și să se îndrepteze²⁰⁹. – n.n.]

Intre barbati era pe atunci si tanarul calugar Stelian (Dometie) Manolache, in varsta de 26 de ani, cel care dupa o vreme va sluji ani buni, pana la trecerea Dincolo, la Manastirea Ramet din jud. Alba. Atat Stelian (Dometie) Manolache cat si Leonida (Antonie) Plamadeala (cel care va deveni mai tarziu Mitropolitul Ardealului), fusesera inchinoviati monahi de Parintele Arsenie, la Prislop, in toamna anului 1949. In noiembrie 1952 obstea de la Prislop cuprindea 17 vietuitori.

Pana in septembrie 1950, Maica Zamfira “incercase in nenumarate randuri sa se sinucida, luand pastile in cantitate mare, iar cu o lama de ras a incercat sa-si taie vinele de la mana. Urmele se vad si azi cauza ar fi fost o dragoste neimpartasita. Staretul (n.n. Parintele Arsenie) cauta sa-i satisfaca toate dorintele, incat in ultimul timp a devenit conducatoarea manastirii” (din vol. al II-lea al cartii “Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii. Opis de documente”).

La 8 septembrie 1950 la Manastirea Prislop a venit in vizita si pentru sarbatoarea de hram Episcopul Andrei Magieru al Aradului – poate si fiindca staretul Arsenie intervenise pentru

²⁰⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 254-255.

*ca sora Maria Culeac, aflata in vesnica disputa cu Maica Zamfira, sa fie trimisa la alta manastire. Dupa aceasta disputa Maica Zamfira a stat la pat bolnava, unde asa o va gasi si inspectorul de la Ministerul Cultelor, la 13 septembrie 1950. Imediat dupa aceasta data, Maica Zamfira si Parintele Arsenie vor pleca la Bucuresti. Este perioada in care Maica Zamfira sustinea fata de surorile de manastire ca era fie rudenie, fie ca se afla in termeni cordiali cu Patriarhul Justinian Marina si ca va reusi in final sa faca asa cum doreste ea. Disputa cu sora Maria Culeac continua, iar Parintele Arsenie era la mijloc. Pana la urma sora Maria Culeac a fost trimisa la Manastirea Bistrita.*²¹⁰

Textele sunt atât de edificatoare încât considerăm că nu au nevoie de nici un comentariu.

Un singur lucru ne frământă cu insistență și durere. De ce oamenii aceștia care îl admiră pe Părintele Arsenie Boca, chiar văzând aceste evidențe ale căderii (care strigă rațiunii: ferți-vă de asemenea modele și lucrări!) le numesc sfințenie? Atât de mult să lucreze întunecarea minții prin fascinația pentru un om (care face minuni neținând cont de adevăr), încât admiratorul să-și piardă și credința Ortodoxă, și bunul simț dat lui de conștiință?

Lucrul acesta este evident chiar și la cei care, exact atunci când îi critică pe alții că ar face biografii (despre Părintele Arsenie Boca) legendare, romanțate și apologetice fără discernământ, fac la fel:

*Faptul că în perioada 1949-1950 l-a găzduit pe călugărul Antonie Plămădeală la Mănăstirea Prislop s-a adăugat și el acuzațiilor ce i-au fost aduse mai târziu, când a fost arestat. Din procesul-verbal de interogatoriu la care a fost supus în anul 1955 cel care urma să devină peste ani mitropolitul Ardealului, proces verbal al cărui conținut îl publicăm în paginile ce urmează, aflăm că la început s-au iscat anumite discuții cu privire la oportunitatea șederii în mănăstire a unei tinere; absolventă a Facultății de teologie, pe nume Julieta Constantinescu, devenită mai târziu maica Zamfira, stareța mănăstirii Prislop. Măhnirea pe care i-a produs-o părintelui Arsenie plecarea Julietei din mănăstire - despre care vorbește Leonida (Antonie) Plămădeală în timpul interogatoriului - ni-l descoperă drept un om autentic, care are prietenii și sentimente umane, în locul personajului legendar care-și petrecea tot timpul emițând adevăruri ultime, cum ne sugerează biografiile sale romanțate și apologetii fără discernământ.*²¹¹

Dar aceasta ni se poate întâmpla tuturor dacă nu ținem cont de porunca Sfinților Apostoli:

I Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.

Locuințele conviețuirii Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira

Astăzi, aceasta se numește, mai cu delicatețe, parteneriat civil sau uniune consensuală, înlocuindu-se termenul de concubinaj, care implică mai multe. În această stare au conviețuit timp de 30 de ani, cu mici întreruperi. Nu știu dacă cineva se gândește și la unirea trupestă între cei doi, nimeni nu i-a fotografiat așa și nici nu avem mărturii oculare ale acestui aspect, după cele pe care le cunoaștem noi. Însă aceasta nu este așa de important, după cum se va vedea în capitolul *Ce spun despre această cădere... Sfinții Părinți*. Căderea sau mântuirea unui om începe și este în minte. Nu întotdeauna aceasta se manifestă până la trup. Aceasta nu înseamnă că nu este un păcat *Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui*. Și astfel de prilejuri apar și când te uiți pe fereastra chiliei, darămite când viețuiești atâta vreme cu o aceeași femeie în același apartament – n.n.]

Cine mergea la începutul anilor '60 prin București, mai precis pe strada Litovoi Voievod, pe șoseaua Armatei Sovietice, pe bulevardul Republicii, pe strada Academiei, pe Lipsani sau Magheru, la Atelierele de Ia Schitul Maicilor, ori la Biserica Boteanu sau la Biserica Domnița Bălașa, îl putea întâlni pe Părintele Arsenie Boca, în civil, purtând „mustață în furculiță și ochelari de vedere cu sticle verzi cu lentile duble. îmbrăcat cu cămașă bej”, purtând în mână o „servietă neagră”⁴⁷⁹²¹², urmărit permanent de spionii Securității Statului. Părintele mai fusese în București în anii '30, când studiase artele frumoase cu maestrul Costin Petrescu, apoi în anii '40, după război, împreună cu Principesa Ileana; în 1947 fusese văzut de teologul

²¹⁰ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

²¹¹ Vasile MANEA, *Părintele Arsenie Boca, obiectivul "Bratu"*, Ed. Patmos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 19-20.

²¹² 478 ACNSAS, fond Informativ, dosar 2710, f. 9.

⁴⁷⁹ ACNSAS, fond Informativ, dosar 2637, voi. 1, f. 302, „etate cca. 52 ani, statură înaltă, conformația corpului robustă, fața ovală, părul șaten, părul încăruntit, sprâncenele drepte, nasul și gura mijlocii...”.

Dudu Velicu, omul Siguranței, la Facultatea de Teologie, la un curs de mistică ortodoxă predat de Părintele Dumitru Stăniloae, ultima oară vizitând Bucureștii în 1949, când depusese Patriarhului Iustinian, raportul despre greco-catolici.

După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul. [ce afirmație de răs. Monah fără haină monahală, fără ascultare, viețuind cu o femeie și apoi cu 12, în mai multe proprietăți personale. Dar, atunci, unde este monahismul? El nu se regăsește nici interior, nici exterior. O călugărie fără monahism sau un monahism fără călugărie? – n.n.]

*În anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil⁴⁸¹ și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa”⁴⁸²²¹³, iar, din iulie 1963⁴⁸³, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă”⁴⁸⁴, locuiește în strada Țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi vândut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16.²¹⁴[...]*

Să nu ne mirăm că Părintele Arsenie Boca a fost apreciat ca evlavios de oameni ai de vârf duhovnicești ai Bisericii, mai înainte de a cunoaște amăgirea lui. Nici chiar Sfinții nu sunt infailibili. Mai avem un caz celebru cu Grigori Efimovici Rasputin care a înșelat pe Sfinții Mucenici Romanov.

Părintele Arsenie Boca a stat în casa Maicii Zamfira, apoi, în casa lor comună. Aveau o atitudine de căsătoriți unul față de altul, mergând împreună și la filme, sugerând tuturor că sunt soț și soție.

Dar să lăsăm pe marele admirator al Părintelui Arsenie Boca, Florin Duțu, să ne spună mai multe:

În perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira, după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri: „în urma aplicării Decretului 410/1959, când Boca Zian s-a retras din mănăstire [a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitoul precedent, n.n.], a plecat împreună cu Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent. Prin anul 1963 și-au cumpărat o casă din contribuția la amândoi [pe strada Gh. Paloș nr. 24, n.n.]. Din această cauză printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.). Mărturiile oamenilor de valoare, duhovnicești, cum este cazul colegului de la atelierul de pictură, Părintele Sofian Boghiu, care „a spus că Arsenie Boca nu este căsătorit”, arată că era vorba despre o legătură de paternitate duhovnicească, Maica Zamfira mărturisindu-i stările sufletești Părintelui Arsenie, după cum Sf. Grigorie de Nazianz le îndemna pe fecioare: „întâi de toate slujește-L pe Dumnezeu, apoi cinstește-l pe preot, Hristosul văzut, care-ți arată viața. Spre el să zbori zorită; de el să ascuți fără murmur, Prin el să urci bucuroasă; lui să-i spui căderile tale, Pentru ca, după ce te-ai clătinat puțin, să pleci din nou spre înălțimi. Moartă să fii pentru toți ceilalți...”

În plus, aflăm, de la informatorul cu numele conspirativ „Neacșu”, dintr-o notă din 16 aprilie 1963, că Părintele nu locuia doar cu Maica Zamfira care, „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”, ci „locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa [Ecatarina Constantinescu, n.n.]”.

Zvonul respectiv circula pe baza faptului că cei doi mergeau împreună în haine civile, dar acest lucru se petrecea din ordinul Securității Statului, din 14 mai 1959, încuviințat de mai marii Bisericii, în care se menționa să-și lepede hainele monahale și să îmbrace costume civile, despre care oamenii nu știau și nici măcar cei recrutați ca agenți informatori nu luaseră cunoștință și habar nu aveau ce înseamnă monahismul, afirmând în notele de început ale urmăririi, când făceau referire la cei doi: „Boca Arsen[i]e împreună cu soția sa Julieta

²¹³ 480 Ibidem, f. 42.

481 Ibidem, f. 322.

482 Ibidem, f. 181. Părintele Arsenie la 16 septembrie 1963 locuia ca flotant, de cca. 5 luni, în str. Gh. Paloș 24 cf. Ibidem, f. 320.

²¹⁴ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

Constantinescu [19 iulie 1963, n.n.]". Dar, într-o adresă a Securității, din 22 iunie 1963, deci cu o lună înainte, se spunea că „Boca Zian Arsen[i]e nu este căsătorit”, precum și peste doi ani, la 6 iunie 1965, când, un maior de Securitate, după verificări la starea civilă, menționa că „printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.)”. Presupunerea că ar fi căsătoriți apare în contextul în care Securitatea, „în scopul pătrunderii mai concrete pe lângă Boca Arsen[i]e în vederea obținerii de informații cu privire la concepțiile, legăturile ce le are și atitudinea prezentă a celui urmărit cât și a soției sale Julieta Constantinescu, fost[ă] stareță a mânăstiri Prislop și semnalată că a activat în organizația legionară

[...]

Rezultatele urmăririi sunt prezentate în tabelul alăturat. Spionii Securității au notat fiecare mișcare a Părintelui: taxarea biletelor de tramvai; o excursie la Sinaia; cumpărarea a Vi pâine neagră; shopping-ul de la magazinul de vopseluri și produse chimice și de la magazinul Victoria, la raionul de parfumerie de unde a achiziționat o pastă de ras Palmier; cumpărarea de gheață și a două pachetele de bicarbonat de sodiu; înghețata de la Cofetăria Scala; vizionarea filmului Acord Final la cinema Republica; schimbarea buteliei; vizitele la Biserica Boteanu; participarea la hirotonia episcopului Visarion; privitul în vitrinele unui anticariat etc.

[...]

20:35 — la Cofetăria Scala au mâncat câte o porție de înghețată și au discutat 20:57 - merg la cinematograful Republica de pe B-dul Magheru, unde, alături de „2 individe care locuiesc la aceeași adresă cu «BRATU», au intrat în sala de spectacol la balcon și au ocupat locuri în loje unde au vizionat filmul «Acord Final»

23:15 - filmul se termină și toți merg spre casă, unde ajung la 23:45.²¹⁵

Ne gândim că, totuși, Sfântul Grigorie de Nazianz sau Teologul, nu mergea nici la film, nici la teatru, nici la hipodrom cu fecioarele care le îndruma, cu atât mai puțin să stea în aceeași casă cu ele. Recomanda fecioarelor să asculte de duhovnic, dar nu să viețuiască cu el, ca și soțiile. Mai mult, cum vom vedea mai jos, chiar și arhiereul care spovedește vreo femeie, nu trebuie să vadă fața ei. Iar dacă este silit să stea în aceeași încăpere, din pricini neapărat trebuitoare, să aibă totdeauna pe un altul cu el.

[...]

Accord final (1938)

<http://www.imdb.com/title/tt0029837/plotsummary?ref=tt_ov_pl>

duminică, 17 mai 2015

Plot Summary

Showing one plot summary

A young American violinist is betting with his European organizer that he will marry the tenth girl he meets the next day within 2 months. If he fails, he loses his Stradivari, if he wins he will get \$30,000, but he falls for her roommate. To be near to her, he enrolls under a false name at the local conservatory of music. To get the \$30,000 to get his violin back, he agrees to do a concert tour, starting at the local town, but he refuses to let the conservatory's director conduct and wants one of his co-students, but the director won't allow the orchestra to play under another conductor. Now the problem is to get an orchestra within a few days....

- Written by Stephan Eichenberg eichenbe@fak-cbg.tu-muenchen.de

Acest film prezintă mai multe asemănări interesante cu viața Părintelui Arsenie Boca.

Cele de mai sus se petreceau în data de 3.09.1962! Amnistia Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae și a tuturor deținuților mărturisitori a avut loc în anul 1964. Toți oamenii duhovnicești se chinuiau, în timp ce Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira aveau o viață de huzur comunist, fiind la adăpost de orice bănuială, fiindcă erau acoperiți de o permanentă supraveghere, care le furniza dovada palpabilă că sunt fideli regimului, construindu-le în același timp și imaginea viitoare de „prigoniți” și „mărturisitori”.

Ce spun despre aceasta, însă, Sfinții Părinți?

²¹⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243.

Arhiereul se cade să fugă de vorbirea cu femeii

Ia aminte, te rog fierbinte, Stăpâne al meu preaiubit, și păzește-te bine de împrietenirea ochilor tăi cu privirea cea iscoditoare a fetelor frumoase, ca nu cumva să te biruiască pofta de frumusețe. Și într-adevăr, în mare primejdie te afli și pentru că ești tânăr și pentru că, fiind arhiereu, nu se poate să nu întâmpini niște fețe ca acestea care, chiar dacă sunt privite de departe, aruncă în inimă săgețile dezmierdării. De este posibil, să nu dorești a întâmpina vreodată niște fețe ca acestea sau a stă la vorbă [cu ele], chiar dacă convorbirea s-ar datora mărturisirii - căci așa hotărâsc Sfinții Părinți. Mi-aduc aminte că în canonul al 18-lea al Sinodului al VII-lea (ecumenic) se spune că atunci când se va afla arhiereul afară în vreo mahala și s-ar afla acolo și femeii, acelea să se îndepărteze de acolo atâta timp cât arhiereul este de față și să nu îndrăznească a-i sluji în vreun fel.

„Dacă s-ar afla că cineva a adus în episcopie sau în mănăstire roabă sau slobodă pentru a i se încredința o slujbă, să se mustre, iar stăruind să se caterisească. Iar dacă, întâmplător, în suburbii ar fi femeii și ar vrea episcopul sau egumenul să facă un drum acolo, nici o încredințare de slujbă să nu se dea vreunei femeii, fiind de față episcopul sau egumenul, cât timp stă el acolo, ci, pentru a nu fi bănuț, să stea în altă parte, până se va duce episcopul.” (Canonul 18, Sinodul VII Ecumenic, Pr. C. Dron, Canoanele, p. 426, București, 1933)

5. *Ce să facă cineva când vorbește cu femeile*

Credem că acest canon oprește ca femeile să nu vină nicicum la vederea arhiereului. Dar fiindcă acest lucru nu e cu puțință, atunci apleacă-ți privirile când vorbești cu femeile și adu-ți înaintea faptul că Dumnezeu este de față sau închideți [ochii] cu totul, lucrul acesta fiind desăvârșit.⁴

Iar gura ta să cânte: „Mai înainte am văzut pe Domnul înaintea mea pururea, că de a dreapta mea este, ca să nu mă clătesc” (Ps 15, 8). Să nu fii singur, ci să ai împreună cu tine unul sau doi, ca să nu dai prilej vrăjmașului celui ce te luptă pe tine.²¹⁶

CANONUL 3 (Sinodul I ecumenic)

A oprit desăvârșit marele sinod, nici episcopului, nici prezbiterului, nici diaconului, nici măcar vreunui din cei ce sunt din cler, a-i fi cu puțință să aibă împreună locuitoare muiere; afară numai decât maică sau soră sau mătușă sau de singure fețele acele cu care ar putea scăpa de tot prepusul.

[Sinod 6, can. 5; Sinod 7, can. 22, 23; Ancira, can. 19; Cartagina, can. 45; Vasilie, can. 88]

TÂLCUIRE

Cei ierosiți (adică sfințiți), și clericii nu se cuvine a pricinui vreo pricină de presupus, și de sminteală poporului, pentru aceasta și canonul acesta rânduește, că, marele sinodul acesta, cel întâi adică, desăvârșit a oprit, a nu avea stăpânire și voie, nici episcopul, nici prezbiterul, nici diaconul, nici altcineva din clerici să aibă muiere străină în casa sa, și a locui împreună cu dânsa, afară numai maică sau soră sau mătușă sau singure fețele acele care nu dau presupus.²¹⁷

Așadar Maica Zamfira este cea care l-a influențat decisiv pe Părintele Arsenie Boca să iasă din ascultare și să se încreadă în vedenii, doar ca să o aibă pe ea ca singura uceniță, luându-l de la toți și de la toate, ajungând la grava amăgire de a-i picta mâinile ei în locul mâinilor Maicii Domnului:

Măicuța Zamfira Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Loctiitor de Vârșeț

... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de prea cuviosul părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 - '78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este „singurul meu ucenic”. Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a

²¹⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 124-127.

²¹⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 110.

rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„Singurul meu ucenic”... , cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „Singurul ucenic” pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori

[E adevărat. Poate singura care cunoaște misterul cel întunecat al Părintelui Arsenie Boca, în toată semnificația și trăirea lui este maica Zamfira. Sfinția sa este coregizor și cogeneratoare a devierii de la Prislop, este părtașă și la conlocuirea ca bărbat și femeie în aceeași casă cu sfinția sa, și la puternicele ședințe de hipnoză, și la cunoașterea duhului apropiat care le slujea pentru proorocii și dominarea bieților creduli, și la pictura de la Drăgănescu, și la editarea rătăcitelor și rătăcitoarelor cărți ale Părintelui. Dacă și-ar fi dat seama predicatorul ce înseamnă maestrul și ucenița lui, niciodată nu ar mai fi propovăduit această cumplită rătăcire în doi, care atacă echilibrul duhovnicesc al unui neam întreg – n.n.].

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitorii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...²¹⁸

²¹⁸ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu sau ni se pare nouă?

Iată acum mâinile unei vrăjitoare celebre:

Și mâinile Maicii Domnului:

Cu ale cui mâini seamă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci... Părintele Arsenie Boca.

– n.n. }

8. „... A. Boca [sic!] era un slab cunoscător al dogmelor ortodoxe, de aceea nu deosebea erezia de dreapta credință” (p. 11)

Afirmația este urmată de o serie de interpretări (răstălmăciri) ale unor citate scoase din context sau completate după dorință, spre a se potrivi ideilor. În primul rând, dacă ar fi adevărată această afirmație, Părintele Arsenie Boca ar fi în situația Sfântului Iustin Martirul și Filosoful, care din neștiință a propagat mai multe idei eretice, dar a fost primit de Biserică fără tulburare.

1. SFINȚII ȘI EREZIILE

[O altă afirmație care îl face pe Părintele Mihai-Andrei Aldea să se prezinte ca un slab cunoscător al Ortodoxiei. Una este a propaga din neștiință idei eretice, când Sfânta Biserică încă nu s-a pronunțat, și alta este a contrazice Ortodoxia, chiar în învățăturile Ei limpezi, de la Sfintele Sinoade Ecumenice, cum a făcut Părintele Arsenie Boca. Ne pare rău pentru Părintele Mihai-Andrei Aldea că a luat de la profesorii care îl propovăduiesc pe Origen, Francisc de Assisi și Ulfila a fi Ortodocși, ideea că Sfântul Iustin Martirul și Filosoful a propagat mai multe idei eretice. Lucrarea ecumenistă vicleană de azi tocmai prin aceasta relativizează adevărul: prezintă pe Sfinți eretici, iar pe eretici adevărați. Și Părintele Mihai-Andrei vrea să facă același lucru: să prezinte pe Părintele Arsenie Papacioc bârfitor și pe Părintele Arsenie Boca „Sfânt”. De aceea apelează la aceste argumente putrede, arătându-se apăsător din toată inima, nu numai cu amândouă urechile, spre ceata ecumeniștilor.

I-am adresa Părintelui Mihai-Andrei Aldea un fel de mică scrisoare deschisă:

Sfinții pe care i-ați enumerat dvs. nu au avut acele erezii de care sunt acuzați, ci anumite fraze ale lor au fost răstălmăcite în sens eretic, nefiind înțelese și fiind scoase din context. Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cu multă răbdare, a arătat la fiecare și răstălmăcirea, și adevăratul înțeles. Vă rog să cercetați cu frică de Dumnezeu aceste probleme, ca să nu-i huliți pe Sfinți. Să aveți dreapta socoteală. Noi nu îl acuzăm pe Părintele Arsenie Boca ca om, ci analizăm tocmai învățăturile sale eretice, care sunt cu mult mai grave decât orice păcat, fiindcă îl despart pe el de Dumnezeu și la fel se petrece cu cei care îl au la evlavie urmându-i rătăcirea.

Singurii canonizați, având probleme dogmatice în scrierile lor sunt doar Fericiții Augustin și Ieronim. Ei au fost numiți tocmai Fericiți, pentru a ne atrage nouă atenția că nu putem lua toate scrierile lor ca fiind Ortodoxe. Au fost canonizați și sunt cu adevărat sfinți deoarece au păstrat ascultarea de Sfânta Biserică, care pe vremea lor încă nu lămurise problemele în care au greșit, și, dacă ar fi știut care sunt hotărârile Ei de viitor, s-ar fi lepădat de tot ce au propovăduit incorect, cu dragă inimă. Deși este așa, totuși, Sfânta Biserică i-a numit doar Fericiți, nu datorită gradului mai mic de evlavie sau sfințenie pe care îl au, ci din marea Ei grijă să nu ne vătămăm de greșelile dogmatice ale lor.

Cu totul altfel stau lucrurile în privința Părintelui Arsenie Boca: ereziile le-a debitat pe când învățătura Sfintei Biserici era deja limpede și nu a ascultat când au încercat atâția să-l corecteze, ci și-a păstrat ereziile acumulate din filozofii, religii și vedenii. Așadar este un om ce a ținut la ereziile lui, neavând nici o mărturie de pocăința sa. Din această cauză o canonizare ar fi cumplită fiindcă ar introduce în istoria Bisericii un precedent hidos, iar ucenicii sfinției sale ar urma ereziile ucigașe de suflet ca pe Dreapta Credință, ignorând sau acuzând de erezii pe Sfinții Părinți, cum faceți și dumneavoastră.

În afară de Fericiții Augustin și Ieronim, ceilalți sfinți ale căror învățături le-am păstrat, au susținut, uneori, niște opinii personale, numite teologumene, care nu au fost precizate nici până acum de Sfânta Biserică, unele din ele contradictorii, și, de aceea, trebuie citite în contextul celorlalți Sfinți Părinți, fără a crede în ele la modul absolut.

Adevărata infailibilitate este a Sfintei Biserici Ortodoxe și ea se manifestă prin și în Sfintele Sinoade Ecumenice. Toate celelalte scrieri fac referire la acestea. Dacă le contrazic sunt eretice, dacă le confirmă sunt Ortodoxe.

Toți putem avea păreri, toți putem greși, dar cel care este canonizat ca sfânt, trebuie să fie un model de învățatură ortodoxă și de ascultare de Sfânta Biserică, pe cât a putut.

Cu totul altfel este lucrarea Părintelui Arsenie Boca. Sfinția sa ar fi trebuit să cunoască Sfintele Sinoade Ecumenice și Dogmatica Ortodoxă, înainte de a ieși la misiune. El nu se mai poate justifica că nu a știut. Nu avea nevoie de dogmatica Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, îl cunoștea personal și avea dogmatica foarte limpede a Sfântului Cuvios Ioan Damaschin. Nu are doar niște opinii nelămurite de Sfinții Părinți, în probleme secundare (teologumene) ci atacă cu o grosolănie și siguranță de sine toate învățăturile Ortodoxe de bază, cu un vicleșug rar întâlnit (ca și cum ar fi marele apărător al lor).

Scrierile sfinției sale, chiar și Cărarea Împărăției, pe care poate nu ați citit-o cunoscând Dogmatica Ortodoxă și, deci, nu ați putut sesiza gravele abateri de la Sfânta Predanie ce se regăsesc în ea, sunt alcătuite la arătare ca fiind apologetic Ortodoxe, cu stilul pe care l-ați amintit, dar în înțelesurile lor sunt pătimase și eretice, denaturând mesajul Ortodox atât în ceea ce privește poruncile, cât și în ceea ce privește dogmele și credința în Sfânta Treime și întrupare, contrazicând toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Sfinția sa denaturează și calea lăuntrică, și formarea duhovnicească (contrazicând și aici Sfânta Tradiție niptică sau isihastă), sugerând niște soluții amăgitoare, pe care dacă le-ar urma cineva și-ar pierde cu siguranță mântuirea. – n.n.]

În al doilea rând, este de observat că a declara pe unul dintre cei care au luat parte la traducerea și publicarea Filocaliei drept un „slab cunoscător al dogmelor ortodoxe” este cel puțin straniu. Mai ales când lipsește o argumentație solidă.

{Haideți să aducem acum o argumentație solidă despre participarea Părintele Arsenie Boca la Filocalie, pentru a mai demonta o idee greșită exagerată în privința sfinției sale, care derutează pe mulți. Ne vom folosi în acest sens, chiar de mărturiile adevăratului tâlcuitor al Filocaliei, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae:

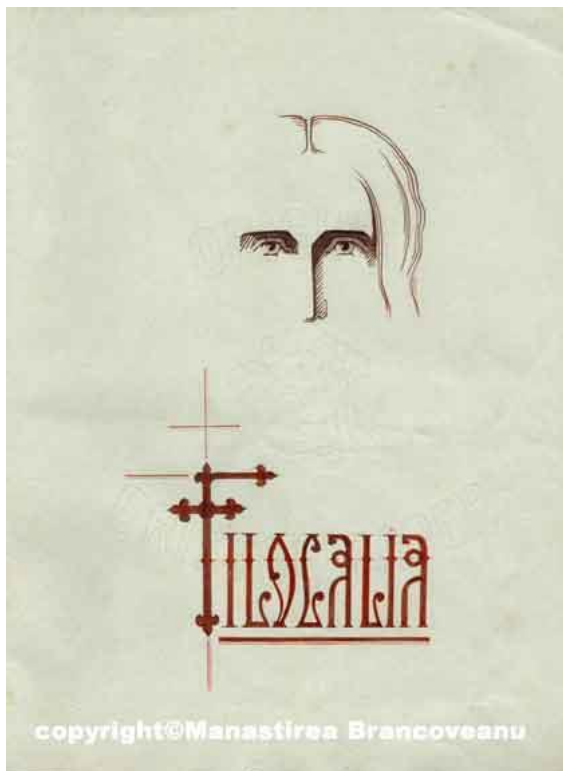
L-a iubit de la început, deci nu poate fi acuzat de invidie.

Aprecierea din cartea domnului Florin Duțu:

„Despre viața părintelui Arsenie nu este necesar să vorbim, căci asprimea ei este cunoscută și nu vrem să-l supărăm laudându-l. Cuvântul său pornește din neclintirea de stâncă a celui ce nu se târguiește și nu se clatină ca trestia bătută de vânt, ci este întreg cum îi este vorba: curat, opus oricărei patimi și oricărui gând de mândrie [...]. Prin ceea ce a făcut din sine și prin ceea ce propovăduiește este o vie restaurare a celui mai autentic duh ortodox [...]. Părintele Arsenie arată cât de mult se poate înflăcăra prin trăire tot tezaurul dogmaticii și al disciplinei răsăritene”.

Părintele Dumitru STĂNILOAE (1903-1993)²¹⁹

Atât de mult l-a iubit, încât a îngăduit (ca un favor pentru contribuția financiară, deși era ceva ciudat pentru Părintele Profesor Dumitru Stăniloae atât de atașat de gustul autentic Ortodox), să-i facă și prima copertă la tâlcuirea atât de importantă și frumoasă pe care a făcut-o precucernicia sa la Filocalie.

Ca să nu ne mirăm prea mult că L-a lăsat pe Mântuitorul, în alte tablouri, fără barbă, Părintele Arsenie Boca L-a lăsat și fără bărbie, și fără gură, și fără jumătate din emisfera dreaptă a capului, în celebra copertă a Filocaliei. I-a lăsat doar ochii, aducând aminte de adorarea inimii lui Hristos din Catolicism (Ortodocșii fiind evlavioși nu adoră organele lui Dumnezeu, ci Persoana și Trupul Său întreg. Ceea ce nu au îndrăznit evreii să facă, să rupă trupul lui Hristos, îndrăznesc pictorii din catolicism, la care s-a afiliat acum și precucernicia sa). În realitate, după cum observați, nu sunt ochii Domnului nostru Iisus Hristos, ci tot ai Părintelui Arsenie Boca, cu lucrarea lor de o viață de a hipnotiza. Deși, fiind la începuturile acestei practici, parcă sunt mai puțini sălbatici, decât la testamentul său pictat de la Drăgănescu. Nicăieri nu spune Sfânta Tradiție că Mântuitorul lumii, Maica Domnului sau vreun Sfânt, ar fi avut această lucrare de străfulgerare cu ochii, pe care o relatează toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca, fără excepție, când povestesc prima lor întâlnire cu magnetul de la Prislop, aducând argumente, fără să vrea, că au fost hipnotizați.

În cartea Părintele Arsenie Boca, mărturia : părintelui Pantelimon (de la Ghighiu), pag. 62: „Puterea lui era mai ales în ochi. Când te privea, te paraliza” (hipnotiza)²²⁰

Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura contribuție proprie intelectuală pentru editarea Filocaliei, a Părintelui Arsenie Boca, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și îndemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei publice a precucernicia sa, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

²¹⁹ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, coperta I, verso.

²²⁰ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca..., p. 10.

Ucenicii Părintelui Arsenie Boca aduc în favoarea ideii lor, că preacuvioșia sa ar fi ctitorul Filocaliei Românești următoarele două cuvinte ale Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, pe care, însă am dori să el cercetăm mai în amănunțime, în întreaga lor semnificație:

Cuvintele înainte la edițiile din 1946 și 1947 de la volumele I și II ale Filocaliei:

De încheiere câteva informații despre împrejurările traducerii și ale tipăririi.

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. Traducerea am făcut-o după textul grec. Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. În traducere am căutat să folosesc pe cât s'a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul precizunii.

Un cald cuvânt de mulțumire trebuie să aduc P. C. Părinte Ieromonah Arsenie, de la Mănăstirea Brâncoveanu, bunul meu student de odinioară, care mi-a rămas mereu aproape. P. C. Sa a binevoit să scrie după dictatul meu cea mai mare parte din traducere la prima ei redactare. În afară de aceasta, prin prezența aproape neconținută și prin stăruința ce-a pus-o pe lângă mine de-a face această traducere, mi-a alimentat curajul în mod considerabil ca să pot duce până la capăt o muncă atât de ostenitoare, pe care altfel nu cred că ași fi săvârșit-o. Iar după ce din prima ediție a vândut 800 exemplare, prin abonamentele făcute pentru a doua, mi-a dat imboldul hotărâtor să o tipăresc din nou. Tot P. C. Sa a executat și coperta.

Mulțumesc de asemenea și acelor suflete curate ale unor smeriți credincioși, cari au ajutat în mod anonim la tipărirea acestei ediții.²²¹

[...]

În mod special sunt dator să mulțumesc:

I.P.S. Mitropolit al Ardealului Dr. Nicolae Bălan, care a acceptat tipărirea acestui volum în Tipografia Arhidiecezană și, cu largă înțelegere ce-o arată neconținut oricărei fapte de cultură, a promis angajarea a cel puțin 300 exemplare din acest volum pentru bibliotecile parohiale;

P.S. Episcop al Oradei Dr. Nicolae Popovici, care, cu entuziasmul și cu promptitudinea ce-l caracterizează, a ajutat efectiv la tipărirea acestui volum prin suma ce mi-a trimis-o deodată pentru 200 exemplare din vol. I, ed. II, datorită căreia am putut plăti o parte din hârtie, și prin acotul apreciabil ce mi l-a pus la dispoziție pentru 250 exemplare din volumul de față, cu ajutorul căruia am achitat o parte din cheltuielile tiparului.

Prin asigurarea ce mi-a dat-o că va merge cu acest număr de exemplare până la tipărirea completă a operei, P.S. Sa îmi va fi un îndemnător și un susținător principal la tipărirea tuturor volumelor.

Ajutorul hotărâtor la tipărirea acestui volum l-a dat însă iarăși bunul meu fost student, ieromonahul Arsenie de la mănăstirea Brâncoveanu.

Datorită abonamentelor masive ce le-a procurat P.C. Sa, am putut face față unor greutăți ce se ridicau ca munții în calea tipăririi acestui volum. P.C. Sa poate fi numit pe drept cuvânt ctitor de frunte al Filocaliei românești. După imboldul ce mi l-a dat neconținut la traducerea acestei opere, acum susține cu putere neslăbită lucrarea de tipărire. Dacă Dumnezeu va ajuta să apară întreaga operă în românește, acest act va rămâne legat într-o mare măsură de numele P.C. Sale și de mișcarea religioasă pe care a trezit-o în jurul mănăstirii de la Sâmbăta de Sus, pe cele mai autentice baze ale tradiției ortodoxe și cu mijloacele cele mai curate duhovnicești, ale învățăturii stăruitoare și ale dragostei de suflete.²²²

²²¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Sibiu, 1947, pp. XI-XII.

²²² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2002.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴2005, Vol. II, pp. 5-6.

După cum vedem, Părintele Arsenie Boca nu este ctitorul (unicul ctitor al) Filocaliei, cu atât mai puțin inițiatorul, ci **unul dintre** ctitorii de frunte, contribuția sa la Filocalie fiind o binefacere financiară pomenită ca o încurajare și un imbold. Preacuvioșia sa nu este vreun participant intelectual, nu are vreo contribuție teologică sau de împreună-tâlcuitor, ci doar un mare sprijinitor organizatoric, psihologic și dactilografic de frunte, pentru primele două volume. Părintele Arsenie Boca a adus un singur manuscris vechi, folosit pentru comparare, iar cunoștințele precare de limbă greacă ale sfinției sale l-au făcut neputincios pentru vreo contribuție lingvistică.

În lista (întocmită cu atâta acrivie de marele admirator al sfinției sale, Părintele Nicolae Streza Zian) lucrărilor copiate de diaconul Zian Boca se află doar 1 singur manuscris legat de Filocalie:

«Cuvinte din Filocalie»: Anul 1853. Are 267 de foi, 41x26 cm între 36-38 rânduri pe o pagină., scriere îngrijită de caligraf²²³

Lucrul acesta este de înțeles, având în vedere că Părintele Arsenie Boca, din câte am aflat mai sus, a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile ca să facă alte activități, printre care și copierea de texte românești (lista pomenită mai sus arată aceasta și este explicabil, fiindcă nu știa greaca):

Țin minte că Părintele Arsenie mi-a spus că el nu știe bine greaca și a uitat, dar să mă duc la Părintele Olimp Căciulă de pe strada Polonă, care moare de foame, și să îmi facă el traduceri și eu să-i plătesc²²⁴.

Astfel că este evident că nu avea cum să traducă împreună cu Părintele Profesor Dumitru Stăniloae Filocalia. Acesta este un exemplu tipic din lista exagerărilor legendare cu care își alcătuiesc ucenicii sfinției sale cărțile biografice, pentru a-l pune în top-ul personalităților publice internaționale ca pregătire intelectuală, artistică, viață duhovnicească și facere de minuni.

Datorită instabilității și grabei cu care a plecat din Sfântul Munte (alungat de regizorii vedeniilor sfinției sale, ca nu cumva să se întâlnească cu vreun părinte îmbunătățit să-l scape de amăgire), nu a putut să copieze nici prea multe manuscrise, pentru a-i fi Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae în vreun altfel de ajutor decât financiar și de dactilograf (necunoscând greaca ci mai mult franceza). De aceea

nici Părintele Stăniloae, nici altcineva nu a remarcat aportul Părintelui Arsenie la traducerea unor cuvinte grecești în românește, [și aceasta fiindcă –n.n.] nu știa greaca [...].Știa însă multă filozofie și teologie, însă rusește puțin și foarte bine limba franceză.²²⁵

chiar dacă ucenicii hipnotizați ai sfinției sale se dau peste cap pentru a dovedi că este cel mai important autor intelectual al Filocaliei Românești:

La acest amănunt foarte important, vine cu mărturia sa Părintele Ioan Mihu, fost paroh în Șura Mare de lângă Sibiu, fiu al fratelui doamnei Maria Stăniloae. Părintele trăiește și acum în Șura Mare. El a scris monografia comunei Șura Mare, și printre fotografiile a pus și bine-cunoscuta poză, în care Părintele Arsenie este alături de familia Stăniloae. Sfinția sa mi-a spus că, în 1944, prin primăvară, în căminul cultural din Șura Mare, pe mesele lungi de pomeni sau nunți, era întinsă Filocalia. Adică erau manuscrise, erau cărți, erau ciorne ale textelor sfinte. Peste ele și prin ele își purtau mâinile ca doi dirijori de orchestră sau doi prestidigitatori: Părintele Stăniloae și Părintele Arsenie²²⁶.

Fotografiile și prestidigitația nu pot fi vreun argument rațional pentru o contribuție intelectuală, măcar de lingvist, ca să nu mai vorbim de teolog, a Părintelui Arsenie Boca la

²²³ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 80.

²²⁴ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

²²⁵ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

²²⁶ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

Filocalie. În acest sens avem mărturiile foarte bine asociate cu un simț duhovnicesc fin de observație, ale doamnei Lidia Stăniloae. Suntem încredințați că inclusiv Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu ar fi fost de acord ca cineva să creadă că mult ostentoarea sa lucrare de tâlcuire a Sfinților Părinți se poate face prin prestidigitație sau că ar fi fost el însuși vreun prestidigitator, chiar dacă Părintele Arsenie Boca se manifestă astfel [PRESTIDIGITAȚIE s. f. Arta și tehnica de a produce iluzii (optice) prin rapiditatea și agilitatea mișcărilor mâinilor; scamatorie. – Din fr. Prestidigitation. Sursa: DEX '98 –n.n.] în mai toate activitățile preocupărilor sale.

De altfel fiica Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae ne arată foarte concret și cum a fost tâlcuită Filocalia și contribuția precară a Părintelui Arsenie Boca:

Dar Atena a însemnat mult mai mult decât aceste amintiri [pentru Părintele Profesor Dumitru Stăniloae – n.n.] .

Acolo, după ce și-a însușit temeinic limba greacă atât cea vorbită, cât și cea clasică, tata a dat peste manuscrisele vechi din Biblioteca Națională. Acolo s-a întâlnit cu scrierile Sfinților Părinți [...] Manuscrisele Sfinților Părinți au avut o influență uriașă asupra gândirii și operei lui. Tânărului, care abia împlinise douăzeci și șapte de ani i s-a hărăzit să tâlmăcească și să interpreteze ca nimeni altul gândirea riguroasă a Părinților Bisericii. A întâlnit acele comori și nu s-a mai despărțit de ele niciodată, rămânând cu ele într-o comuniune strânsă și de nimic întreruptă. Căci părintele Stăniloae nu a tradus numai și comentat scrierile Filocaliei, dar a trăit în spirit filocalic, ele devenind însuși modelul și modul lui de viață. Numai o asemenea întrepătrundere totală între gândire și trăirea spiritualității lor putea duce la o operă atât de unitară, de amplă și de profundă. De acest spirit a impregnat și viața lui familială, și nimeni nu poate depune mai bine mărturie decât mine, despre felul exemplar de creștinism adevărat în care au viețuit și conviețuit atât el, cât și soția sa. [...]

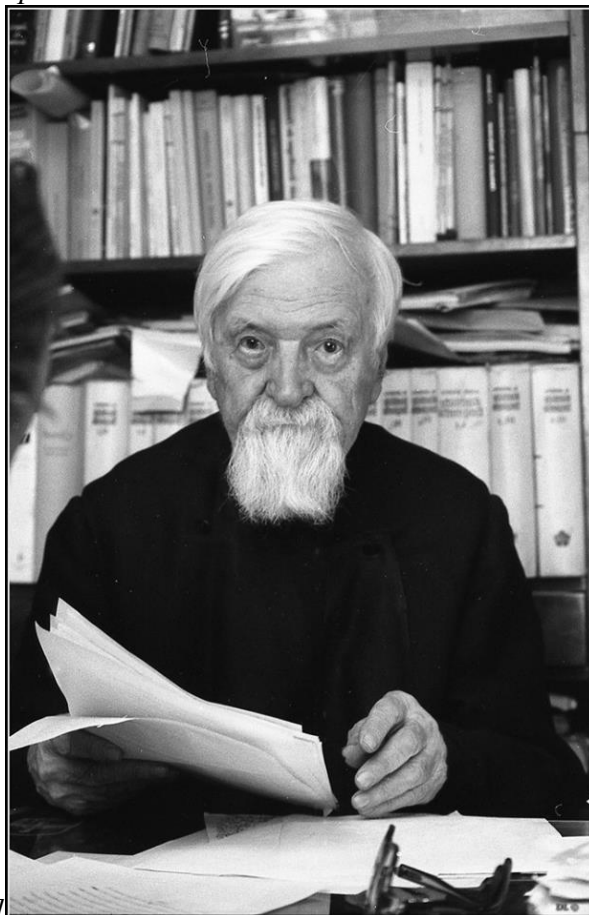

Pr. DUMITRU STĂNILOAE
și Pr. ARSENIE BOCA,
în vremea lucrului
la FILOCALIE (c. 1944)

După un timp, a venit părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.

[...]

Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp.

[...]

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate [se înțelege de la sine că Părintele Arsenie Boca fiind implicat în latura pastorală și necunoscând greaca nu ar fi putut face traduceri, ci ar fi făcut-o călugării care ar fi venit ulterior, dacă ar fi vrut să se dedice studiului. Dar a apărut ispita Maicii Zamfira care a anulat această posibilitate– n.n.], .

Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă.

Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestață.

Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor ce-l ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu pășărește!”

Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.²²⁷

Părintele Profesor Dumitru Stăniloae îl pomenește pe Părintele Arsenie Boca și în introducerea la volumul al 4-lea din Filocalie, tot pentru contribuția sa bănească:

*Prefață[...]**Greutăților materiale ale tipăririi le-am putut face față în mare măsură prin ajutorul dat de I. P. Sf. Patriarh Iustinian, care a binevoit, cu o promptă înțelegere, să dispună plasarea a trei sute exemplare din primele 3 volume (câte o 100 din fiecare) între preoții, din Arhiepiscopia. Bucureștilor, act pentru care Ii exprim întreaga mea grațitudine. P. S. Episcopul Nicolae al Clujului de asemenea a angajat pentru eparhia Sa 100 exemplare. Un însuflețit sprijinitor și răspânditor al cărții s'a arătat P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea, rectorul Academiei teologice din Arad, la îndemnul P.S. Sale Episcopului Andrei.***

Iar P. C. Păr. Ieromonah Arsenie, cu binecuvântarea I. P. S. Mitropolit Nicolae, a continuat să dea același sprijin hotărâtor prin abonamentele făcute.

Tuturor le aduc cele mai călduroase mulțumiri în Domnul.

Prot. D. STĂNILOAE²²⁸

Mâhnit pentru căderea Părintelui Arsenie Boca de la viețuirea și învățătura Ortodoxă, la reeditarea Filocaliei la editura Harisma, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae face o nouă introducere a primelor patru volume, cu ocazia Sfințelor Paști ale anului 1992, în care nici nu mai pomenește despre contribuția bănească a preacuvioșiei sale la Filocalie nici măcar pentru primele două volume (dacă era cu adevărat vreun ctitor intelectual și/sau mărturisitor împotriva totalitarismului ateu, cu atât mai mult l-ar fi pomenit, fiindcă atunci era o mare modă supraaprecierea celor marginalizați, cu atât mai mult a luptătorilor anticomuniști).

E adevărat că Părintele Profesor nu mai reia introducerile vechi de la Filocaliile 1-3, înlocuindu-le cu un scurt studiu științific, identic pentru primele 4 volume. Am putea spune că acesta este motivul nerepomenirii binefăcătorilor primei ediții: mutarea accentului de pe financiar pe patristică. Însă surpriza cea mai mare apare când își exprimă dorința, înainte de a se duce la Domnul (5 octombrie 1993) ca pentru Filocalia 4 (pe lângă studiul pomenit mai sus) să se reintroducă prefața din prima ediție, dar să fie scoasă pomenirea Părintelui Arsenie Boca.

²²⁷ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, ²2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

²²⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Sibiu, 1948, pp. V-VII.

Aceasta a făcut-o, desigur, nu din resentiment față de fostul ucenic (ce rău a putut să-i facă ieromonahul caterisit neascultându-i sfaturile? Pe sine s-a vătămat și s-a pierdut), și nici din invidie (ce invidie ar fi avut avea pe un biet anonim hipnotizator – cum era atunci Părintele Arsenie Boca – cu lucrări „teologice” de grădiniță, față de sine – un renumit academician, socotit ca cel mai mare teolog al secolului XX?). Este un mesaj discret către Ortodocși care ne atrage atenția că nu este de acord cu evoluția de la Prislop și, în același timp, o responsabilitate din frica de Dumnezeu ca nu cumva să credem că este părtaș gravelor abateri de la Sfinții Părinți atât de vizibile la așezământul Drăgănescu. Gestul său iubitor de adevăr și delicat este un rod al înțelegerii preacucerniciei sale provenite din cunoștință (dobândită din tâlcuirea scrierilor insuflăte de Sfântul Duh – despre viața duhovnicească și teologie) și experiență (a unei lucrări lăuntrice echilibrate prin smerenie) timp de 90 de ani.

Așadar nu din nerecunoștință, ci din adâncă cunoștință a fenomenului de la Prislop.

După cum vom vedea mulțumește după atâția ani, din nou, tuturor, iar din zona Aradului (unde era Mănăstirea Prislop) pomenește un adevărat trăitor și mărturisitor al Ortodoxiei (P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea), și pe episcopul Andrei (tocmai cel care l-a oprit de la slujirea preoțească pe pictorul de la Drăgănescu). Ștergând numele Părintelui Arsenie Boca din lista binefăcătorilor, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae arată (indirect) că preacuvioșia sa nu este un adevărat mărturisitor împotriva totalitarismului ateu și de aceea nici nu este vrednic a fi pomenit alături de Preacucernicul Părinte Dr. Ilarion Felea și ȚPS Andrei, episcopul Aradului (sub a cărui ascultare ar fi trebuit să se afle starețul de la Prislop). Iată cum este scris în reeditarea primei prefețe:

Prefață (*Am introdus această prefață în acord cu dorința autorului)[...] *Greutăților materiale ale tipăririi le-am putut face față în mare măsură prin ajutorul dat de I. P. Sf. Patriarh Iustinian, care a binevoit, cu o promptă înțelegere, să dispună plasarea a trei sute exemplare din primele 3 volume (câte o 100 din fiecare) între preoții, din Arhiepiscopia. Bucureștilor, act pentru care îi exprim întreaga mea grațitudine. P. S. Episcopul Nicolae al Clujului de asemenea a angajat pentru eparhia Sa 100 exemplare. Un însuflețit sprijinitor și răspânditor al cărții s'a arătat P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea* (*Săvârșit din viață în închisorile totalitarismului ateu), rectorul Academiei teologice din Arad, la îndemnul P.S. Sale Episcopului Andrei.

Tuturor le aduc cele mai călduroase mulțumiri în Domnul.

Prot. D. STĂNILOAE²²⁹

Observăm între cele două prefețe trei diferențe:

Nota prin care se arată că reintroducerea prefeței primei ediții se face la dorința Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, deci și modificarea ei este conform testamentului duhovnicesc al sfinției sale;

Nota prin care se arată sfârșitul cinstit de mărturisitor al Părintelui Ilarion Felea;

Scoaterea pomenirii ieromonahului Arsenie Boca. Aceasta nu este o greșală de tipar, deoarece vedem că mulțumirile finale adresate tuturor sunt păstrate. Dezamăgirea pe care i-a provocat-o prin căderea de la linia filocalică, patristică și Ortodoxă Părintele Arsenie Boca îl oprește pe mult smeritul, delicatul și recunoscătorul profesor să-i mai adreseze vreo mulțumire, atrăgându-ne în felul acesta și nouă atenția asupra pericolului pe care îl întâmpina dacă păstrăm orice legătură de evlavie față de pictorul de la Drăgănescu, în afară de a ne ruga pentru izbăvirea lui de consecințele căderii, dar aceasta, desigur, dacă ne dă blagoslovenie duhovnicul, ca nu cumva să intrăm în luptă cu duhurile ce l-au amăgit și înșală prin imaginea falsă a lui o țară întreagă.

Nu numai acestea sunt dovezile că Părintele Arsenie Boca nu a avut vreo contribuție duhovnicească la Filocalia Românească. Însuși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ne arată (chiar în citatul de mulțumire adresat contribuitorilor la acest monument duhovnicesc) că sfinția sa a fost singurul tâlcuitor al textului actual al Filocaliei, după textul grec, iar Părintele Arsenie Boca (care a adus doar un singur manuscris românesc din cele cu care au venit alții pentru comparare) nu a avut nici cel mai mic aport. Cei care au schițat o altă traducere au fost doar episcopul Gherasim Saffirin și Părintele Ieromonah Serafim Popescu, starețul Sfintei

²²⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, București, 1994, pp. 9-11.

Mănăstiri Sâmbăta de sus, care a și adus mult mai multe manuscrise, față de pictorul de la Drăgănescu:

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. Traducerea am făcut-o după textul grec. Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. In traducere am căutat să folosesc [nu să folosim, cum ar fi spus dacă și Părintele Arsenie Boca ar fi participat la traducere – n.n.] pe cât s'a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul preciziei.

Ca să vedem și cât de mică este contribuția manuscrisului adus de Părintele Arsenie Boca de la Sfântul Munte, să îl comparăm cu ce manuscrise a folosit Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, numai pentru a desluși paternitatea unui text din Filocalie. Pe cel adus de Părintelui Arsenie Boca nu-l pomeniște decât trecător, din politețe, fiindcă sursa de tâlcuire și-a căutat-o în originale, nu în copii de ici și colo. Vom înțelege astfel că Preacucernicul Teolog, laudând pe ceilalți, de fapt și-a ascuns din smerenie munca uriașă științifică și duhovnicească în spatele recunoștinței față de cei ce au adus măcar și un mic ajutor, chiar nesemnificativ sau nefolosit. Noi să-i urmăm exemplul și să-i fim recunoscători cu recunoștință adâncă lui, dar cu un discernământ dornic de adevăr să observăm minora, de fapt, în realitate, doar bănească, a bietului înșelat de la Prislop.

Iată manuscrisul adus de la Sfântul Munte de Părintele Arsenie Boca:

«Cuvinte din Filocalie»: Anul 1853. Are 267 de foi, 41x26 cm între 36-38 rânduri pe o pagină., scriere îngrijită de caligraf²³⁰

Iată o mică parte din manuscrisele folosite de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae:

Filotei Sinaitul a trăit în aceeași mănăstire a Rugului Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Muntele Sinai, ca și Isichie.1 Și se pare că tot cam în aceeași vreme cu Isihie, după cum rezultă din înrudirea preocupărilor și din faptul că în unii codici „Capetele despre trezvie” ale lui Filotei sunt așezate chiar înainte de ale lui Isihie Sinaitul.2 In orice caz el nu e una și aceeași persoană cu patriarhul Filotei al Constantinopolei, din veacul 14-lea, căci e citat pe la începutul v. 14 de Grigorie Sinaitul și încă imediat după Isihie Sinaitul.3 Se cunosc până acum două scrieri ale lui Filotei Sinaitul s 1. „Capetele despre trezvie”,4 publicate în Filocalia greacă (vol. I, ed. II, p. 366—374), pe care o traducem în acest volum, și 2. „Despre poruncile Domnului nostru Iisus Hristos” 1 (în Migne, P. G. 154, 729—745, după Thesaurus asceticus al lui P. Poseinus, Paris 1613).2 Dar până la o cercetare amănunțită a mai multor manuscrise nu se poate spune care a fost textul genuin, în special al primei scrieri sau dacă diferite alte scrieri, pe cari ni le indică cataloagele codicilor greci din diversele biblioteci sub numele lui Filotei, sunt scrieri deosebite de-ale lui sau numai părți din scrierea de la Nr. 1.

De pildă în Migne P. G. 98, col. 1369—1372 se dă începutul mai extins al unei scrieri care începe cu cuvintele „Câți în Hristos ne-am botezat”.3 Dar în cuprinsul acestui fragment găsim și primul cap al textului din Filocalia. Ar rezulta deci că în cod. Nan. 95 s'ar cuprinde un text mai larg al scrierii din Filocalia. Totuși sfârșitul textului din cod. Nan. 95 coincide cu sfârșitul cap. 11 al textului din Filocalia.4

Pe de altă parte cele două scrieri cuprinse sub numele lui Filotei în cod. Moscv. 30, după începuturile ce se dau la Migne P. G, 154, 717—718, n'ar fi decât două părți ale „Capetelor despre trezvie” din Filocalia greacă.5 La Migne P. G. 98, 1371—72, se mai dau din cod. Nan. (venețian) 95, afară de începuturile și sfârșiturile scrierii din Filocalia, cuprinsă în acel cod. în fol. 93 a—99 b și a scrierii „Poruncile Domnului”, cuprinsă în fol. 113 b—125 a, încă și începuturile și sfârșiturile altor două scrieri între fol. 99b—113a și 113a—f. 113b.1 Se prea

²³⁰ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 80.

poate însă ca și aceste două scrieri din urmă — dintre cari ultima pare extrem de scurtă — să nu fie decât tot părți din „Capetele despre trezvie” dată în Filocalia greacă.

O altă chestiune este cea a numărului de capete, în care este împărțită scrierea dată în Filocalia și a ordinii acestor capete.

Împărțirea textului în 40 capete, așa cum îl avem în Filocalia greacă, nu pare să fie comună tuturor codicilor. După notița 20 din Migne P, G. 154. 717—718, mai mulți codici din biblioteca vieneză și pariziană (între cari cod. Nr. 1091), ar cuprinde scrierea aceasta împărțită în 40 capete.

Manuscrisul Nr. 2012 din Acad. Rom. ne dă însă traducerea acestei scrieri în 37 capitole, aranjate altfel decât în textul din Filocalia greacă. Comparând textul cap. 30 din Vat. 730, f. 193v (dat de J. Hausherr, Op. c. p. 141 (54), constatăm că el corespunde nu cu cap. 30 din textul din Filocalia gr., ci cu cel din Ms. Acad. Rom., care la rândul său corespunde cu cap. 34—36 din textul Filoc. gr.

De aci ar urma că Vat. 730 ne dă un text împărțit și aranjat la fel cu cel după care e tradus textul rom. din Bibl. Academiei române.

Toate acestea sunt semne că Filotei este un autor vechi, căci daci ar fi scris prin v. 14, nu ar fi fost cu puțină atâtea variațiuni între codici în privința textului acestei scrieri.

Dăm mai jos și o paralelă între capetele textului din Ms. Academiei române și cel din Filocalia greacă, după care ne-am ținut noi:

[urmează paralela tuturor capitolelor din Ms. Acad. Rom. și Filocalia greacă... – n.n.]

Numai cap. 19 din Filocalia greacă nu l-am putut identifica între cap. din Ms. Acad. Rom.

Învățătura duhovnicească a lui Filotei este foarte apropiată de a lui Isihie, amândoi fiind înrudiți suflatește cu Ioan Scărarul. Dar între Isihie și Filotei sunt și oarecari deosebiri. [și începe analiza duhovnicească a deosebirilor – n.n.]²³¹

Nicăieri în scrierile, predicile sau picturile Părintelui Arsenie Boca nu am văzut atâtea seriozitate, studiu amănunțit până la capăt și căutare cu sârguință a adevărului, ori în privința celor mici, ori în privința celor mari. De unde se vede că nu are cum să aibă vreo contribuție la minunata lucrare, cu osteneală și iubire de adevăr, a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae. Și scriind acestea nu am vrea să facem un cult al personalității Preacucerniciei sale, fără aprobarea Sfântului Sinod, deși cu adevărat este model de cunoaștere și sfințenie Ortodoxă. Dar nici nu putem lăsa să fie batjocorit de superficialul semidoct de la Drăgănescu. Filocalia este o capodoperă a Sfintei Biserici și, ca orice lucrare bisericască, este sobornicească, contribuind ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni. Paternitatea textului românesc al Filocaliei, ca și a renumelui Părintelui Arsenie Boca, însă, îi aparține Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care prin smerenia sa de a se considera nevrednic, neînsemnat și a transfera altora meritele preacucerniciei sale, prin darul de a fi mulțumitor celor ce l-au ajutat, a dobândit harul Sfântului Duh să O tâlcuiască dumnezeiește, descoperind înțelesurile revelate Sfinților Părinți.

Când a fost întrebat, înainte de moarte, de un medic, cum poate să-i demonstreze zămislirea din Fecioară a Domnului nostru Iisus Hristos, a început să plângă zicând: „Cine sunt eu ca să pot vorbi de aceasta?”. Medicul a îngenuncheat plângând și el, strigând: „Acum cred și eu că Hristos S-a născut din Fecioară!”

Părintelui Arsenie Boca s-ar fi arătat atotcunoscător, fulgerându-l cu privirea ca să îl facă ucenic al său, silindu-l să creadă mai mult în capacitățile sfinției sale extrasenzoriale de cuceritor, decât să se smerească și să se mântuiască.

S-a mâhnit, tot din iubire în Hristos, din cauza devierii precuvioșiei sale.

Din păcate, evoluția promițătoare a Părintelui Arsenie Boca și-a schimbat direcția și sensul după aprecierile profesorului său, Părintele Dumitru Stăniloae, ale domnului profesor Lucian Blaga²³² și ale mulțimilor de admiratori. Subtilul nostru traducător duhovnicesc al Sfinților

²³¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 94-98.

²³² MIT:

Lucian BLAGA (Cluj, sfârșitul anilor '40):

„Lucian Blaga: - Fericit ești Părinte Arsenie, că ai ajuns un mit!

Arsenie Boca: - Pentru ce, Maestre?

Lucian Blaga: - Pentru că crezi ceea ce spui! Arsenie Boca: - Maestre, «căciula» aceasta eu nu vreau s-o port.

Lucian Blaga: - Ba, ai s-o porți, pentru că neamul românesc are nevoie!”

Părinți, fiind iscusit în războiul nevăzut, a încercat să îl ajute ne mai pomenindu-i contribuția inițială în nici una din prefetele edițiilor ulterioare ale Filocaliei.

Această schimbare în mentalitatea ieromonahului de la Prislop și diferența ușor sesizabilă dintre lucrarea precucioșiei sale (de o strălucire atrăgătoare) în contrast cu lucrarea lăuntrică predată în Filocalie (de o lumina lină), datorate impactului unei misiuni prea timpurii, mai înainte de întărirea în pocăință, este sugerată atât de delicat de Părintele Profesor, încât atât ucenicii Părintelui Arsenie cât și ai lui Corneliu Zelea Codreanu, nedându-și seama, trec cuvântul Părintelui Profesor la categoria laudelor.

Iată cuvântul Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae:

Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și stătea luni de zile uneori. După aceea s-a făcut calugar, a stat în București pe la un frate al meu... Era o taină în el, era un om care spunea cu hotărâre, nu spunea cu ezitare, cum spun alți oameni, și cum și eu îmi dau seama că nu pot defini lucrurile. El parca le spunea în așa fel că dădea o siguranță omului care-l asculta. Avea ceva propriu; eu nu știu să fi pus într-un mod foarte complicat problemele; el le spunea într-un mod hotărât, așa fără ezitare. El avea un fel propriu al lui care impunea. Dar nu știu de ce n-a mai venit la mine.

Corneliu Codreanu era și el o figură foarte interesantă; și atrăgea ca și Arsenie Boca: avea ceva atractiv, ceva puternic așa; același spirit hotărât și sigur; alegea o cale și gata; mergea pe ea. Impresionau amândoi prin forma lor hotărâtă de a fi. Era un dar al lor. Cred că e o oarecare asemănare între ei, parca erau o piatră, o stâncă. Eu n-am avut această exactitate de a defini lucrurile, m-am leganat așa, în cunoașterea adevărului. Eu am pus foarte mult pret pe iubire, pe blandete, pe bunătate, pe valorile Treimii; scrisul meu a atras e adevărat, dar ca persoana n-am exercitat această atracție pe care o exercitau Codreanu sau Arsenie Boca, și nu știu cum e mai bine...²³³

Dar să nu uităm în ce context a fost spus cuvântul de mai sus:

După evenimentele din anul 1989, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și-a dat acordul pentru retipărirea volumelor I-IV din Filocalie, în acest scop întocmind o nouă prefață. În mod surprinzător, nici o mențiune la contribuția – atât de apreciată altădată – a Părintelui Arsenie, nu apare în text. Ne-am putea întreba: care sunt rațiunile acestei omisiuni? Cu noblețea și discreția ce-l caracterizau, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu s-a grăbit să clarifice chestiunea: „Nu vă mai pot spune nimic despre el”, declara, într-un remarcabil interviu luat de Crina și Florian Palas în luna aprilie a anului 1993. Cu câteva fraze înainte, asociase personalitatea Părintelui Arsenie cu cea a lui Corneliu Zelea Codreanu: „Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și stătea luni de zile uneori... Era o taină în el, era un om care spunea cu hotărâre, nu spunea cu ezitare, cum spun alți oameni, și cum și eu îmi dau seama că nu pot defini lucrurile. ... Dar nu știu de ce n-a mai venit la mine... Corneliu Codreanu era și el o figură foarte interesantă; și atrăgea ca și Arsenie Boca: avea ceva atractiv, ceva puternic ... același spirit hotărât și sigur. Alegea o cale și gata; mergea pe ea. Impresionau amândoi prin forma lor hotărâtă de a fi. Era un dar al lor. Cred că este o oarecare asemănare între ei, parca erau o piatră, o stâncă”.²³⁴

Copila sfinției sale, doamna Lidia Stăniloae, însă, explică foarte clar dezamăgirea dureroasă și îngrijorarea de mare intensitate pe care a suferit-o tatăl său, în legătură cu mântuirea celui ce a generat mișcarea de la Prislop.

Iată ce ne dezvăluie, în modul ei de fină și adâncă observație:

Dar Atena a însemnat mult mai mult decât aceste amintiri.

Acolo, după ce și-a însușit temeinic limba greacă atât cea vorbită, cât și cea clasică, tata a dat peste manuscrisele vechi din Biblioteca Națională. Acolo s-a întâlnit cu scrierile Sfinților Părinți, cu Dositei al Ierusalimului și cu Grigore Palama. Mai cu seamă atunci a început să

Florin DUȚU, „Și cărțile...”, Ed. cit., p. 47.

²³³ Parintele Dumitru Staniloae despre Parintele Arsenie Boca și Corneliu Zelea Codreanu:

<<http://www.apologeticum.ro/2010/11/parintele-dumitru-staniloae-despre-parintele-arsenie-boca-si-corneliu-zelea-codreanu/>>, sâmbătă, 16 mai 2015.

²³⁴ <<http://ortodoxiatinerilor.ro/modele-idoli/18946-despre-relatia-dintre-parintele-dumitru-staniloae-si-parintele-arsenie-boca>>, miercuri, 10 februarie 2016.

intuiască ce trebuia de fapt să fie teologia și a înțeles că locul lui era acolo unde Dumnezeu îl condusese pe căi și drepte și ocolite, așa cum face totdeauna cu aleșii Săi. (În anii din urmă unele voci mărunte de mini dogmatizati de provincie, consecvenți în invidia lor prost mascată, spun pe la colțuri, la diferite ocazii că, de fapt, Stăniloae nici n-a știut chiar atât de bine grecește. Se prea poate. Se prea poate ca alții să fi știut mai bine. Se pune însă atunci întrebarea de ce n-au tradus aceștia monumentală operă care este Filocalia, care a jucat și joacă un rol atât de important în spiritualitatea românească? De ce nu traduc ei alte texte patristice, care-și așteaptă tălmăcitorul?)

Iar în alternativă, că cei în cauză nu cunosc limba greacă, cum pot aprecia cât de bine o stăpânește altul?

Se mai petrece de asemenea un fenomen din seria celor de sub folclor elaborat de persoane semi agramate, ale căror ifose culturale nu impresionează pe nimeni. Respectiv un preot pensionar de provincie, hotărât să devină autor, un «cuvios» de la o biserică din centrul Bucureștiului cu atitudini dubioase, care stârnesc, indulgent spus, nedumerire și alte asemenea personaje mânate de vechi afecțiuni sau de solidarități regionale, afirmă că meritul lui Stăniloae este minim, că el a fost antrenat în traducerea Filocaliei de călugărul Arsenie Boca, căruia îi revine, vezi bine, meritul principal pentru elaborarea acestei opere uriașe. Dacă aceasta este realitatea, cum de «exegeții» săi nu s-au întrebat de ce n-a tradus acesta, niciodată, un singur rând din sus-numita operă, lăsând-o pe seama altuia. Un profesor de formatul intelectual și spiritual al lui Stăniloae să fi fost „ucenicul” studentului său, de la care n-au ieșit la iveală, să ne fie cu iertare, decât compuneri minore publicate cu trudă de puținii săi admiratori și mai cu seamă admiratoare, care n-au atras niciodată atenția, nici a specialiștilor, nici a cititorilor de scrieri spirituale? De altfel am mai menționat în cursul lucrării de față anumite aspecte ale acestei probleme.)

Revenind: Manuscrisele Sfinților Părinți au avut o influență uriașă asupra gândirii și operei lui. Tânărului, care abia împlinise douăzeci și șapte de ani i s-a hărăzit să tălmăcească și să interpreteze ca nimeni altul gândirea riguroasă a Părinților Bisericii. A întâlnit acele comori și nu s-a mai despărțit de ele niciodată, rămânând cu ele într-o comuniune strânsă și de nimic întreruptă. Căci părintele Stăniloae nu a tradus numai și comentat scrierile Filocaliei, dar a trăit în spirit filocalic, ele devenind însuși modelul și modul lui de viață. Numai o asemenea întrepătrundere totală între gândire și trăirea spiritualității lor putea duce la o operă atât de unitară, de amplă și de profundă. De acest spirit a impregnat și viața lui familială, și nimeni nu poate depune mai bine mărturie decât mine, despre felul exemplar de creștinism adevărat în care au viețuit și conviețuit atât el, cât și soția sa.

A stat un timp la Paris, de unde a revenit cu fotocopiile manuscriselor originale ale Sfântului Grigore Palama. Ele aveau locul lor pe biroul tatei și nu mi-l pot aminti în acea odaie spațioasă de la Sibiu, din strada Mitropoliei, decât aplecat asupra lor și descifrându-le migălos cu o lupă uriașă.

[...]

Pe drept cuvânt s-a spus mai târziu că limbajul Filocaliei, așa cum a tradus-o tata, are o frumusețe și o plasticitate deosebită și că ea a reprezentat o îmbogățire a limbii noastre. Este ceea ce spune de altfel și Emil Cioran, într-o scrisoare mult citată și în care numește traducerea Filocaliei unul dintre marile evenimente nu numai ale spiritualității, dar și ale culturii românești.

După un timp, a venit părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.

Despre el s-au vorbit multe, bune și mai puțin bune, cu atât mai mult cu cât evoluția lui a fost neobișnuită. Se numea Zian Boca, originar din zona Apusenilor și fusese student la pictură la București, vreme de un an. Apoi s-a hotărât pentru teologie. Cum la București se aciuase și el, ca atâția alții, la unchiul Gheorghe, căruia el i-a dat porecla „Babu”, s-a apropiat și de noi.

Dintr-o autentică dorință de trăire spirituală, fără îndoială, și cu multă sinceritate, a început să ducă o viață foarte ascetică. Pleca dimineața la pădure, având cu el o scândurică pe care îngenunchea la rugăciune și medita îndelung.

S-a călugărit la Mănăstirea Sâmbăta, luându-și numele de Arsenie. A continuat o vreme să ducă o viață aspră și a căpătat o anumită notorietate. Venea deseori la noi, fiind primit ca un membru al familiei. Discuta mult cu tata, care îi vorbea cu insistență despre dreapta socoteală

și despre smerenie, așa cum se menționau ele în Filocalie și care, considera tata, erau două virtuți de bază ale unui monah.

Îi repeta mereu părintelui Arsenie: „Cel mai mare pericol pentru un călugăr este să se lase smintit de laudele celorlalți.”

(Trebuie să subliniez că termenul de „sminteală”, care apare deseori în scrierile spirituale, nu are semnificația unei anomalii psihice, a unei minți deranjate, ci a ducerii în ispită, a abaterii de pe drumul plin de eforturi și jertfe, care este viața unui călugăr adevărat). „Fugi cât poți atunci când cineva începe să te privească cu admirație, să te laude. Oricât ar părea de nevinovată, faima pe care oamenii o construiesc în jurul tău are consecințe fatale. Știau ei Părinții ce știau atunci când fugeau de lume și se izolau în singurătate... Smerenia e cea mai eficientă armă a monahului, în lupta cu ispitele, cu tentațiile zilnice...” spunea tata.

Din păcate, de cuvintele lui de prevenire, constituind un avertisment real, nu s-a ținut seama. Au fost desigur și alte asemenea cazuri. Mulți au eșuat în drumul de ascensiune spirituală pentru că s-au lăsat ademeniți de trufie, de perfidia slavei deșarte. Pe de o parte, se greșește construindu-se idoli și legende, din nevoia de extraordinar și senzațional, care a animat omenirea dintotdeauna. Pe de altă parte, laudele și admirația simt o capcană dulce, căreia îi cad pradă cei ce nu sunt destul de tari pentru a le rezista. Adulația mulțimii le devine necesară, se scaldă în auto admirație, în convingerea că sunt supraomeni care nu pot să greșească, în voluptatea faimei pe care cred că au dobândit-o. Odată deschisă poarta trufiei, prin ea năvălesc toate celelalte păcate. După cum spun Sfinții Părinți, monahii trebuie să lupte continuu împotriva acestor ispite fundamentale, care îi prăvălesc de pe drumul îngust și spinos al ascensiunii spre adâncurile impure.

La vremea aceea însă, părintele Arsenie se considera încă ucenicul tatei și vreme de câteva săptămâni a scris după dictat, cu scrisul lui mărunt și ordonat, ceea ce traducea tata din limba greacă. Mai târziu, unii admiratori, mai ales admiratoare, mai ales de ele n-a dus lipsă părintele Arsenie, au imaginat diverse povestioare, conform cărora el l-ar fi influențat pe tata să traducă Filocalia etc. Cu o asemenea inflație de buni sfătuitori ai tatei, de mentori ai săi, de inspiratori ai operei sale, suntem de altfel obișnuiți. Astfel că nu merită să li se dea atenție. Păcat că, alături de autori autoprocamați ca atare, vezi preotul Streza sau gălăgioși mereu în goana după notorietate, ca părintele Marchiș, s-au înregimentat în susținerea unei cauze care nu depășește un sentimentalism pueril, jurnaliști cum ar fi Răzvan Codrescu și alți câțiva, de la care s-ar aștepta mai mult discernământ.

[...]

Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp. Se mai necăjea uneori din cauza penițelor. Nici ele nu mai erau ce fuseseră înainte. Se stricau foarte repede și mâzgăleau hârtia. Lelița Mărie, care mergea zilnic cu laptele la Sibiu aducea mereu penițe. Se minima tot timpul „cât poate să scrie în om” și aducea penițe.

(Într-un articol al Mitropolitului Antonie, dedicat tatei, am citit o frază care, mărturisesc, m-a nedumerit.—N-a fost, de fapt, nici prima, nici ultima. — Scria I. P. S. acolo că, fără părintele Arsenie, difuzarea Filocaliei în popor n-ar fi fost posibilă. Cu tot respectul cuvenit aș vrea să precizez că audiența părintelui Arsenie se mărginea la o arie destul de restrânsă, locală, mai mult sudul Ardealului și că Filocalia s-a răspândit în toată țara cu destulă repeziciune. Chiar și în acele colțuri în care nu se auzise de părintele Arsenie, de pildă în Moldova, unde părintele Cleopa și alți călugări îmbunătățiți din mănăstirile nemțene câștigaseră pe bună dreptate venerația populației.

Incontestabil, poporului venit la Sâmbăta, părintele Arsenie i-a vorbit de Filocalia și printre admiratorii lui au fost destui care au auzit astfel de ea.

Dar asta este cu totul altceva.

La sosirea tatei la catedră în București, la începutul anului 1947, faima Filocaliei îl precedase de mult. I. P. S. o știe desigur foarte bine, el însuși era student al Facultății de Teologie. Ea era cunoscută în cercurile intelectuale ale capitalei, printre monahii din Moldova, pretutindeni. Ținând seama că primul volum se tipărise în 1946, lucrurile sunt evidente, indiferent de direcția în care se îndreaptă simpatiile sau antipatiile autorului articolului După cum ar trebui să știe, popularitatea părintelui Arsenie se limita la cercuri destul de restrânse, foarte puțin la cele intelectuale, în orice caz nu avea amploarea pe care el o dorește.

Astfel că orice comentariu este de prisos.)

[...]

Mai erau și bieți oameni, pe care nenorocirile îi sfârâmaseră, Li se luase totul, cei dragi zăceau Dumnezeu știe prin ce pușcărie, poate că nici nu mai erau în viață. Nu mai aveau nici o sursă de câștig și mureau literalmente de foame. Descoperiseră credința, biserica, drept unica sursă de consolare. Atât le rămăsese și era foarte mult. Nenumărați oameni s-au salvat cu ajutorul credinței din cele mai teribile crize. Căci atâta timp cât nu-i părăsea nădejdea în Dumnezeu, nu era totul pierdut. Din păcate, la unii dintre aceștia sistemul nervos claca și o luau uneori alături de drum. Le lipsea ceea ce tata tradusesese atât de plastic din limba Sfinților Părinți, ca „dreapta socoteală”. Cucernicia devenea o sumă de superstiții, de credințe care frizau erezia, fanatismul, bigotismul bolnav. Pe toți tata i-a primit cu brațele deschise. A avut întotdeauna nelimitata convingere că oamenii sunt buni, demni de încredere. Vedeă sinceritate și bune intenții și acolo unde, în mod evident, acestea nu existau. Din această cauză s-a înșelat uneori asupra celor care veneau la el.

Era mișcător cu câtă sârguință încerca să descopere părți bune, calități în fiecare om. Pe cât de accentuat spirit critic și discernământ dovedea în domeniul activității sale intelectuale, pe atât îi lipseau ele în aprecierea oamenilor.

Acest lucru a avut urmări nefaste și ne-a pricinuit mari neajunsuri. Mama, care cântărea oamenii mult mai realist, îi atrăgea deseori atenția: „Lasă-l pe cutare:.. sau cutare”, spunea.

„Să nu ne mai facem de lucru cu... Nu-mi inspiră nici o încredere”, îi repeta ea tatei cu acel formidabil bun-simț pe care-l moștenise de la părinții ei, țărani cuminți și ponderați.

Tata răspundea cu îngăduință: „Săracul, face și el ce poate. E cam snob (sau carierist sau ciudat etc. după cum era cazul), dar e bine intenționat. Cineva trebuie să-l ajute.

Nu, cu toată îngăduința și bunele intenții, nu i-a schimbat, deși i-a ajutat cât a putut. Mai târziu, după ce își realizau scopurile, nu-i mai interesa relația cu tata. Dimpotrivă. Cu durere trebuie să spun că unii n-au păstrat nici măcar o atitudine indiferentă, ci au lovit cât au putut în el și în noi, ca și cum în felul acesta ar fi scăpat de obsesia binelui care li se făcuse.

Toate acestea l-au îndurerat nespus pe tata. Spre sfârșitul vieții a fost dezamăgit de unii oameni și abătut. Se străduise mereu să propovăduiască credința creștină în forma ei cea mai pură, fără interese materiale sau dorințe de glorie îndoielnică. Și iată, sentimentele religioase, pe care el le credea sincere, au fost de multe ori folosite în scopuri care nu serveau câtuși de pușin virtuților creștine sau dorinței de mântuire.

îmi amintesc, bunăoară, de un preot de la o biserică din centrul Bucureștiului. După ce făcea rugăciunile cerute de credincios, îi spunea: „Trebuie să mai facem câteva ședințe pentru ca să ai rezultatele dorite.”

Tata a avut cu el o discuție serioasă, încercând cu tact, dar foarte categoric, să-l facă să renunțe la asemenea practici. „Părinte”, i-a spus în cele din urmă, „doar nu ești dentist ca să chemi bolnavul la mai multe ședințe de tratament până îi plombezi măseaua.” Preotul n-a renunțat la practica „ședințelor” și încă o dată, oameni de bună-credință au căpătat o imagine falsă despre rugăciune și despre relația omului cu Dumnezeu. Și, la fel de grav, despre integritatea slujitorilor Bisericii. Pentru că, din păcate, deși cei de acest fel sunt pușini, greșelile lor întunecă și imaginea majorității preoșilor, cinstiți și cu adevărat dedicați menirii lor.

Mulți se simțeau atrași de fenomenul religios mai ales pentru o anumită spectaculozitate, pe care o vedeau într-însul, lucru foarte dăunător, după cum spunea tata. De pildă, într-o vară, cu câteva zile înainte de Sfântul Ilie, fiind la Vlădeni, am întâlnit într-o după-amiază, pe când ne plimbam pe șoseaua de deasupra gării, un grup de oameni. Erau bărbați și femei, vreo cinci, șase, care veneau din sus, de către varnițe.

S-au oprit, au salutat și văzând că au în față un preot au cerut să fie binecuvântați. Tata i-a întrebat încotro se duc. „Ne ducem la Mănăstire la Sâmbăta”, a răspuns cel mai în vârstă. Parcă-l văd și acum: era negricios, cu o barbă lungă, pe jumătate căruntă. „Pe jos? Doar e foarte departe”, a spus tata mirat. „Trebuie să fie vreo optzeci de kilometri.” „Da, părinte, dar trenurile sunt scumpe. Și vrem neapărat să fim acolo de Sfântul Ilie, fiindcă părintele Arsenie începe să vorbească păsărește și apoi se urcă cu căruța de foc la cer.”

Nu ne-a venit să credem. Omul vorbea cu un entuziasm de nedescris. Au plecat grăbiți ca s-ajungă la timp.

„Săracii oameni”, spunea tata. „Sunt naivi și dornici de extraordinar. Interpretează fiecare cuvânt așa cum vor ei. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care ne exprimăm în fața lor și; să mai renunțăm la spectaculozități ieftine.”

A fost foarte abătut, ca de multe alte ori. „Așa se nasc rătăcirii periculoase în popor”, spunea.

Pe de altă parte, avea mare încredere în credința profundă a oamenilor. Urmărea impresionat gesturile de mare cucernicie care dovedeau o legătură reală cu Dumnezeu și conștiința prezenței Lui în fiecare clipă a vieții noastre. Se ducea cu mare plăcere la Biserica Sfântul Mina, unde se perindau zilnic nenumărați oameni, mânați de certitudinea că sfântul îi ajută. Părintele Leu, răposatul paroh, i-a povestit odată despre o femeie care se prosterna la moaștele sfântului, atingând lemnul raclei cu un stilou. Copilul ei urma să dea un examen foarte important și femeia îl implora pe Sfântul Mina să-i conducă mâna la lucrarea scrisă... Era fără îndoială o naivitate și unii vor zâmbi auzind așa ceva, dar tata era foarte mișcat de asemenea credință plină de fervoare.

Mai ales credința fierbinte a femeilor care se rugau pentru familia lor îl impresiona. „Femeile țin credința vie în popor”, spunea el. „Ele transmit cu căldură, dragoste și devotament flacăra de nestins a sentimentului religios, profund și curat.” Citea cu foarte mare plăcere cartea lui Evdokimov, „La femme et le salut du monde” și o cita adesea.

Pe cât îl înduioșau gesturile discrete și modeste care dovedeau o credință puternică, pe atât dezaproba dorința „de a se pune în scenă” a unor slujitori ai Bisericii.

Îl iubea și-l aprecia foarte mult pe părintele Serafim Popescu de la Mănăstirea Sâmbăta, care cu modestie și neclintită voință a constituit totdeauna un exemplu de consecvență și fermitate în credință. Pe el îl considera ca pe adevăratul lui elev și ucenic.

„Legătura cu Dumnezeu se susține în taina rugăciunii și în liniștea chiliei, nu pe scenă”, spunea el. „Nu în lumina rampei, nu urmărind efecte de extraordinar, de senzațional. Părintele Serafim e un adevărat călugăr. Fără ostentație, fără goana după admirația oamenilor. Nimic nu e mai dăunător pentru viața spirituală decât laudele și elogiile care fac să dispară subțirimea gândirii, smerenia și aspirația spre o viață cu adevărat îmbunătățită. Părintele Serafim aplică într-adevăr regulile de trăire filocalică. Dacă n-ar fi stat el acolo, consecvent și modest, ca o stâncă în bătaia valurilor, s-ar fi dus totul de râpă la Sâmbăta.”

După ce ne-am mutat la București, a cunoscut și alți monahi care ilustrau virtuțile unei vieți întru Domnul, cum ar fi părintele Cleopa sau părintele Paisie de la Sihla. I-a iubit și respectat și n-a încetat niciodată să-i dea de exemplu altora. Dar despre întâlnirile cu ei ca și cu alte chipuri cu adevărat venerabile ale monahismului românesc, voi vorbi la timpul cuvenit.

[...]

Tatei îi plăcea foarte mult să facă excursii la munte. În vara anului 1946 fusesem în Munții Făgărașului. Am plecat, un grup mai mare de la Sâmbăta. Erau cu noi părintele Arsenie și părintele Serafim. Acesta râdea tot timpul, cu nevinovăție, minunându-se ca un copil de frumusețea locurilor.

Am ajuns la cabana Sâmbăta și am înghețat. Cele două intrări ale cabanei erau păzite de soldați înarmați, care ne-au privit cu suspiciune și ne-au întrebat ce căutăm și unde ne ducem. Ne-au controlat legitimațiile, făcându-ne să ne simțim ca niște criminali care încă n-au fost prinși. Am dormit la cabană. Cabanierul, nea Miș, un sas bătrân și rumen, cu mustați mari albe, ne-a prevenit să nu ieșim pe întuneric în curte.

A doua zi, dis-de-diminează am plecat spre Fereastra Mare. Ne întovărășea și nea Miș, prietenul nostru. Cu toți cei aproape șaptezeci de ani pășea voinicește, încât abia ne puteam ține după el. Am ajuns sus după câteva ore bune de urcuș. Doamne, ce minunat era!

De jur împrejur se vedea o mare de spinări stâncoase. În zare, acoperit de catifeaua întunecată a jnepenilor, trona ca un adevărat rege al munților, Moldoveanu. Tata nu se mai putea sătura să privească. Era într-adevăr un spectacol magnific. Am uitat pe loc oboseala, ne simțeam sprinteni ca niște capre de munte și ne venea să zburăm.

De altfel, sus, pe Gălășescu, săreau din stâncă în stâncă vreo două capre, privindu-ne cu curiozitate. În aerul dureros de clar, ni se părea că simț la doi pași de noi.

Am plecat mai departe spre lacul Urlea. Era un spectacol imperial, de-o grandoare care depășea cu mult somptuozitatea oricărui palat. Pe povârnișul ce cobora spre lac creșteau flori de nu-mă-uita de un albastru intens care-ți lua ochii. Erau mult mai mari decât cele obișnuite, astfel că ni se părea că am nimerit, ca Gulliver, într-o țară de uriași.

Ne-am întors spre seară. Câinele lui nea Miș, un lup frumos și neastâmpărat, căruia îi ardea de zbeniguială, m-a mușcat de picior. Dintr-odată, fără nici un motiv! Catastrofa era gata! De nimic în lume nu mi-era mai frică decât de turbare, mai ales de când un flăcău din Vlădeni, mușcat de câinele lui, murise în chip groaznic. Tata, care era și mai sperios la boală, mai ales după moartea Mioarei, mi-a spus că ar fi bine să plecăm a doua zi la Sibiu să-mi fac injecții, cu toate că părintele Arsenie a încercat să mă convingă de contrariul.

„Nu te duce! Te asigur eu că nu se întâmplă nimic!” „De unde știți?” am întrebat. „Nimeni nu poate garanta așa ceva.”

Cuvântul părintelui Arsenie era considerat de admiratorii lui drept literă de evanghelie. Dar era ușurință și infatuare ca altul să hotărască în locul meu într-o împrejurare care, eventual, putea avea consecințe grave. Tata n-ar fi făcut niciodată așa ceva. El ne dăduse de mici dreptul la libertatea de decizie în lucrurile importante, ceea ce, poate, nu era prea obișnuit pentru acele vremuri. (De două ori în viața mea a intervenit categoric. Prima dată, cu eterna lui încredere în oameni, s-a lăsat înșelat de aparențe. Nu și-a iertat-o niciodată. A doua oară ne-a cerut, lui Dumitraș și mie, să luăm o hotărâre pe care n-am regretat-o o singură clipă. Dimpotrivă!)

Am ajuns peste două zile la Sibiu și am încasat înțepăturile de rigoare. Sunt convinsă, cum eram și atunci, că le-am făcut degeaba. Câinele era sănătos. Dar astăzi așa proceda la fel.

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate. Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor cel ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!” Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.

După moartea tatei, într-o emisiune la Europa Liberă, dedicată personalității lui, pe lângă contribuții serioase, de un înalt nivel teologic, cum ar fi cea a părintelui Viorel Mehedintu de la Heidelberg, am auzit, spre surprinderea noastră, cuvintele unui monah bucureștean, paroh la o bisericuță centrală, Stavropoleos, care îl declara pe Stăniloae drept „ucenicul părintelui Arsenie”.

Abstracție făcând de faptul că, din punct de vedere cronologic, afirmația e neverosimilă, că de obicei studentul e ucenicul profesorului și nu invers, nimeni nu cunoaște lucrări teoretice fundamentale ale părintelui Arsenie care să-l fi determinat pe Stăniloae, oricum unul dintre marii dogmatiști ai lumii, de a se înrola în rândurile „ucenicilor” sus-numitului. Las deoparte faptul că tata nu avea suficientă „imaginație” pentru a admira pe cineva care „vorbea păsărește” sau intenționa să „se ridice la cer cu căruța de foc a Sfântului Ilie”. Dacă preacuviosul monah, de mai sus, numit paie-mi-se, Marchiș (sau Marchiș), este susceptibil la asemenea „fapte de credință”, este treaba lui. Dar simpatiile pe care le are nu-i dau dreptul de a strâmba adevărul. Ar fi mai de grabă de dorit să încerce a citi câteva pagini din opera lui Stăniloae ca să se lămurească asupra disponibilităților acestuia de a adera sau nu la anumite atitudini extravagante, câtuși de puțin în spiritul dreptei-credințe. Cine l-a cunoscut sau îi cunoaște cât de cât opera, știe că el nu a fost niciodată o persoană gata să se aflameze pentru spectaculozități ieftine și exaltări discutabile. S-a menținut ferm în cadrul învățaturii Bisericii

și a pledat, dar de câte ori, pentru modestie, dreaptă socoteală, severitate a vieții monahale, conținut teologic al propovăduirii celor care, îmbrăcând haina călugărească, îmbracă odată cu ea și niște îndatoriri de viață aspră, ascetică, riguroasă, în spiritul buneii tradiții a Sfinților Părinți.

Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că tata a ținut mult la părintele Arsenie, atâta vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor de mai sus, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale.

Și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri, a unei înviorări a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când părintele Arsenie a adoptat alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar părintele Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei. Și sentimentele lui Stăniloae în urma acestei îndepărtări se pot descrie printr-un singur cuvânt: dezamăgire profundă.

La timpul cuvenit, am scris la redacția postului Europa Liberă pentru a restabili adevărul (dar de câte ori a trebuit s-o fad). Din păcate, după cum mi s-a spus după vreo jumătate de an, scrisoarea mea n-ar fi ajuns niciodată. De mirare pentru poșta germană, care funcționează foarte bine.

De altfel nu e singura fantezie care a apărut. Diverse fețe preoțești și monahale, de la care am așteptat mai multă seriozitate, printre ele chiar un arhimandrit care și-a luat un doctorat în Grecia, bazându-se pe simpatia lor pentru senzații și false minuni, menite să zăpăcească mințile oamenilor cu „vorbiri păsărești” și „cărute de foc” sau alți „cunoscători” ai vieții și operei tatei, din țară și străinătate, scot din pălăria scamatorului tot felul de afirmații de felul celor de mai sus, fără a se osteni să cerceteze realitatea. De ce? Atât de puțin contează onestitatea cuvântului scris? Atât de neînsemnată e conștiința afirmării adevărului?

Mai mult, câteva persoane, din fericire puține, au scris articolașe, roade ale unei imaginații bogate, care n-aveau un dram de adevăr în ele, atribuindu-i tatei cuvinte, simpatii, intenții pe care nu le-a avut niciodată. S-au fabricat și internări fictive ale acestuia în spital, ca să sublinieze devotamente, prietenii ce n-au existat decât în închipuirea lor. Acești „prieteni buni” ai tatei erau neapărat persoane pe care autorii le admirau și căroră, o relație strânsă cu Stăniloae le-ar fi sporit, în ochii lor, „razele din aureolă”. Ca să spun așa, a înflorit un adevărat folclor, pe care ținuta discretă și totdeauna ponderată a tatei nu l-a meritat. Dar voi reveni la timpul cuvenit.

S-a mai întâmplat și alt fenomen curios. Pentru că anumite nume menționate de tata în convorbiri pe care pretind că le-ar fi avute cu el, despre care relataseră, le displăcea unora, le-au schimbat introducând altele, ale unor persoane pe care le agreau. Dovedeau astfel fie naivitate, fie lipsă de cunoaștere, atât a oamenilor, cât și a felului de gândire a lui Stăniloae, pe care intrigile și meschinăria nu l-au încântat niciodată. Și o lipsă de onestitate și bună-credință, care sade rău oricui, pe care nici un rang n-o scuză.

[...]

A mai existat o singură speranță de a-l vedea pe tata. După vreun an am aflat că se va judeca un nou proces, cel al lui Paul Sterian. Urmau să fie aduși ca martori o parte dintre cei implicați în procesul Rugului Aprins.

Doamna Mironescu auzise că l-ar aduce ca martor pe soțul ei. De tata nu știa nimic. Ne-am dus, nădăjduind că îl vom putea vedea pe tata. Nu l-au adus. L-am văzut în schimb pe Codin Mironescu. Slab, gălbejit ca o lămâie stoarsă. Doamna Mironescu a izbucnit în lacrimi. Dar cel puțin știa acum că trăiește.

Mai venise ca martor actorul Emil Botta. La ieșire ne-a întins în tăcere mâna, doamnei Mironescu, mamei, mie. Știa oare cine suntem sau bănuia numai, după chipurile noastre plânse, că eram implicate în tragedia care se juca în acea sală? Altfel decât tragediile în care jucase el la teatru, unde cortina se lăsa după câteva ore. Aici cortina nu se mai lăsa defel... Aplecat apoi ca o umbră, cu capul în pământ, cu pașii mari, învăluit de o tristețe teribilă. Reală, trăită cu adevărat...

Cu asta s-au epuizat toate posibilitățile de a-l vedea vreodată pe tata. Nici veste de la el n-am primit. Mama se îngrijise să avem totdeauna nuci în casă, pentru cazul că ne-ar da voie să îi trimitem pachet. Aflase că e foarte bine să trimiți nuci, fiindcă sunt hrănitoare. Am rămas cu ele, niciodată n-a fost vorba de așa ceva.

Într-o zi, venind acasă, am găsit-o pe mama cu fața plânsă, cu ochii roșii. „Ce s-a întâmplat?” Fusesse în oraș și o întâlnește pe Julieta Constantinescu, respectiv maica Zamfira, fosta stareță de la Prislop. Cum am mai spus, după desființarea mănăstirii se stabilizează împreună cu părintele Arsenie la București, în casa părinților ei. „Am auzit că a murit părintele Stăniloae”, i-a spus ea mamei cu o totală lipsă de tact. „Nu-i adevărat! Niciodată!” „Zâmbea când m-a întrebat!” a adăugat mama cu amărăciune. „A traversat strada ca să vină la mine. Și mi-a strigat de la zece pași, „am auzit că părintele Stăniloae a murit!” „N-a murit! Sunt destui care se bucură să răspândească asemenea vești, dar n-a murit. Știu sigur!” a ripostat mama.

Am plâns amândouă toată ziua și apoi am încercat să ne convingem una pe alta că așa ceva nu era posibil. Nu putea să moară, era dincolo de orice îndoială. „Aș fi simțit, aș fi visat, aș fi aflat într-un fel!” spunea mama. „Sunt sigură că e în viață!”²³⁵

– n.n. }

Să analizăm mai departe nelămuririle Părintelui Mihai-Andrei Aldea în legătură cu Părintele Arsenie Boca și Ortodoxia.

De pildă, atunci când Părintele Arsenie Boca vorbește în *Cărarea Împărăției* despre creștinii ne-ortodocși care vor trebui să renunțe la vrajbă confesională și să fie una în fața unei prigoane universale anti-creștine, autorul broșurii *Fenomenul...* vrea musai să interpreteze textul în cheie ecumenistă. De ce nu înțelege oare acest cuvânt ca o întoarcere (dorită sau proorocită) la Ortodoxie a confesionaliștilor? Pentru că a hotărât dinainte osânda, iar acum trebuie potrivite lucrurile astfel încât să o sprijine. Dar așa cum am arătat mai sus, Părintele Arsenie Boca spune limpede, în chiar acea carte, la începutul ei chiar (nu la p. 123!) că există o singură Biserică a lui Dumnezeu, una mântuitoare, una sfântă, una apostolească etc. Ceea ce dă interpretării ecumeniste fie statutul unei răstălmăciri intenționate, fie al unei răstălmăciri făcută din abordare neatentă.

[După cum s-a observat foarte limpede, Părintele Arsenie Boca însuși interpreta textul în cheie ecumenistă. Se pare că Părintele Gheorghe Anițulesei este un foarte bun cunoscător al fenomenului Prislop, prin studiu, intuiție și cunoașterea Sfinților Părinți punând de fiecare dată degetul pe rană, chiar dacă doare. Totuși sunt șanse de vindecare. Și medicii mai taie cu cuțitul vreun abces, iar pe puroi nu prinde anestezia – n.n.]

Merită consemnat aici un fapt simplu și trist. Oriunde cineva spune o afirmație nepotrivită despre ori pe seama Părintelui Arsenie Boca, autorul lucrării pe care o analizăm o preia ca adevărată. Fără să aibă îndoieli, fără să se gândească în ce măsură este exactă sau nu etc. Lipsește orice interes față de spusele celui acuzat. Din ceea ce este scris chiar de către Părintele Arsenie Boca nu se bagă în seamă decât mici fragmente care, izolate din context, sunt prezentate răstălmăcitor. O asemenea abordare nu se numește analiză, cu atât mai puțin obiectivă.

Un exemplu tipic este faptul că se notează cu majuscule (nu cursiv, nu bolduit, cu majuscule!) că „Biserica Ortodoxă este una, sfântă, sobornicească și apostolească”, dar nu se amintește (nu se știe?) că în chiar *Cărarea Împărăției* Părintele Arsenie Boca menționează și dezvoltă această realitate. Paradoxal este faptul că, fără să fi adus nicio dovadă reală pentru o asemenea afirmație, se proclamă că „Boca” [sic!] ar fi crezut că Biserica Ortodoxă este „jumătate de biserică”! (*Fenomenul...*, p. 11).

[din moment ce Părintele Arsenie Boca zicea că Sfânta Biserică este făcută din două ramuri, din care una este Sfânta Biserică Ortodoxă, logica ne arată că o vedea ca o jumătate de Biserică. Nu trebuie să faci vreo Facultate de Teologie, nici să fi hirotonit ca să îți dai seama de aceasta. Și un copil de grădiniță poate înțelege că aceasta este realitatea – n.n.]

Iarăși poate fi observat faptul că autorul pretinde că „Arianismul are o singură diferență de ortodoxie” (*op.cit.*, p. 12), ceea ce este profund greșit. Erezia amintită („că Fiul este prima creatură a Tatălui” *ibidem*) duce la multe, foarte multe alteerezii. De la cele privitoare la Întrupare până la cele privitoare la Împărtășanie, Biserică, Duhul Sfânt etc. Ignorarea acestei realități dogmatice este mai mult decât nepotrivită pentru cineva care își dorește să judece capacitățile dogmatice ale altuia.

²³⁵ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

{Părintele Gheorghe Anițulesei spunea că arianismul are o singură diferență de Ortodoxie, din care ies foarte multe erezii. Dar Părintele Arsenie Boca le are deja pe toate celelalte date anatema la toate Sfintele Sinoade Ecumenice, propovăduind chiar erezii contradictorii din care izvorăsc toate ereziile. Este suficient să știm că în afară de uniatism, cel mai mult a fost afiliat lui Origen, tatăl tuturor ereziilor, și cel care a dat o mască creștină păgânismului.

Pentru a nu se spune că acestea sunt doar citate scoase din context sau că ar aparține altuia, iar nu Părintelui Arsenie Boca, să enumerăm ereziile cuprinse în *Cărarea Împărăției și Cuvinte vii*. Apoi vom discuta detaliat origenismul sfinției sale, lăsând cititorii să se documenteze despre restul ereziilor în studiul de mai sus.

A) CUPRINSUL ACESTEI CĂRȚI:

I.	CUPRINS	
I.	Cuprins	2
II.	Introducere	3
III.	Cărarea Împărăției	4
A.	Învățătura origenistă. Anatema Sfântului Sinod al V-lea Ecumenic	10
B.	Cugetarea trupească	20
C.	Falsa antropologie, sexologie și genetică a Părintelui Arsenie Boca	35
D.	Calea scurtă a harului	71
E.	Tatăl	83
F.	Învățătura pelaghiană. Anatema Sfântului Sinod al VI-lea Ecumenic	88
G.	Noe și Iisus ca pretext pentru strâmba teorie ecumenistă a ramificățiilor	91
IV.	Cuvinte vii	95
A.	Basilica San Pietro, Părintele Arsenie Boca și teoria ecumenistă a ramificațiilor	101
B.	Învățătura monofizită. Anatema Sfântului Sinod al IV-lea Ecumenic	112
C.	Ignațiu de Loyola	113
D.	Atac păgân asupra firii și energiei. Panteism. Androginia hristosului mincinos - Yin și Yang	117
E.	Despre reîncarnare	143
F.	Propovăduitor și inventator de apocrife. Hulitor al Sfinților	168

Ea se poate descărca tot aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

Pentru a înțelege la modul concret, rătăcirea de la adevăr a Părintelui Arsenie Boca, vom selecționa din studiul *Grozăviile neasemanate de la Drăgănescu și viața Părintelui Arsenie Boca în lumina Sfinților Părinți*, o parte din ereziile sfinției sale, care se află în cărțile recunoscute ca având în ele mesajul original (nealterat de ucenici sau inamici) al sfinției sale.

Studiul îl puteți descărca de aici, fiind însoțit și de imaginile lămuritoare:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

Ecumenism mascat de tip uniat și teoria ramificațiilor;
Origenismul (preexistența sufletelor și trupul ca închisoare);
Pelagianism (dezrobirea sufletului prin nevoințe, fără harul Sfântului Duh);
Scientologie;
Poligamia din fire a lui Adam și aventura cu prima ieșită în cale.

- Alte învățături greșite:

Multă știință apropiată de Dumnezeu, puțină știință îndepărtează de Dumnezeu;
Despățimire prin supravegherea faptelor nu prin trezvie (pază a minții împotriva gândurilor).

- Etc.

Chiar denumirea acestei cărți arată ignoranța și cugetarea trupească a Părintelui Arsenie Boca:

Domnul nostru Iisus Hristos este:

„Ioan 14:6 Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.”

Este singura Cale, altele nu sunt, iar cei ce se abat de la Cale, umblă nu pe două, ci pe multe cărări... toate strâmbe:

„Mat 3:3 El este acela despre care a zis prorocul Isaia: „Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui”.”

Iată ce zice Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei despre aceasta:

«„Cale” numește Evanghelia, iar „cărări”, poruncile Legii, ca unele ce erau roase și vechi. Deci, zice: „Gătiți-vă pentru petrecerea evanghelică, iar poruncile Legii, drepte, adică duhovnicești le faceți, că Duhul drept este”.

Deci, atunci când îi vezi pe iudei că trupește înțeleg Legea, atunci să știi că n-au făcut „drepte cărările”, adică nu înțeleg Legea duhovnicește.»²³⁶

O astfel de înțelegere trupească a Ortodoxiei (deci cărare strâmbă), după cum vom vedea, a fost și „Cărarea Împărăției”. Părintele Arsenie Boca nu a zis Calea Împărăției, ci Cărarea Împărăției fiindcă nu cunoștea pe Sfinții Părinți și tâlcuirile lor, umblând încă rătăcit pe cărările părerilor proprii provenite din cugetarea trupească. Astfel a pierdut chiar și sensul Vechiului Testament, și al fricii de Domnul ce se află în cărările legii, răstălmăcind-o printr-o falsă genetică în mod jalnic, uitând de poruncile cele mai elementare care ne învață să nu mutăm hotarele părinților:

Pil 22:28 Nu muta hotarul străvechi pe care l-au însemnat părinții tăi. Iov 24:2 Viclenii mută hotarele țarinilor, fură turma de oi cu cioban cu tot. Sir 1:5 Izvorul înțelepciunii este cuvântul lui Dumnezeu întru cele înalte, și căile ei sunt porunci veșnice.

Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice⁶⁰ și nedepășind dumnezeiasca predanie.²³⁷

Din păcate nu numai titlul îi vădea necunoașterea Sfintei Predanii și a cugetării duhovnicești, ci tot conținutul acestei cărți grosolane, în stilul lui de „bici al lui Dumnezeu”, este o răstălmăcire trupească a Sfintei Evanghelii.

Să enumerăm o foarte mică parte din învățăturile mincinoase pe care le găsim în „Cărarea Împărăției”:

Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu. Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fețe omenești, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?

De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuiase pe pământ:

²³⁶ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 162.

²³⁷ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., p. 11.

„**Înainte de a te urzi în pânțele... te-am sfântit** și te-am rânduit proroc printre popoare²³⁸”
(Ieremia 1, 5)

Suntem prin urmare de obârșie spirituală, **făpturi spirituale, trimise vremelnic într-o închisoare de carne și oase**, și împlinind un destin, între ceilalți fii ai lui Dumnezeu și frați ai noștri.

DISPOZIȚII DE DREPT BISERICESC [care nu au nici o legătură cu genetica – n.n.]
CONFIRMATE DE GENETICĂ

În spiritul teoriei cromozomice, putem înțelege și unele norme de drept bisericesc, ca de pildă oprirea căsătoriei între rudeni. Astfel, la rudenia de consăngenitate, în linie directă, căsătoria e oprită la infinit; iar în linie colaterală se îngăduie abia la depărtarea gradului opt²³⁹ [...]

Numărul combinărilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi - așa cum a arătat Th. H. Morgan - se ridică la astronomică cifră de 282.429.536.481 de posibilități.²⁴⁰

Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și **în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nasterii pământesti, iau în spate poveri părintesti, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ. Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții** și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.²⁴¹ [...]

Din nefericire asta e tragedia în care se cufundă mulțime de oameni, dar mai cu deosebire oamenii mărginași în știință și crescuți unilateral în cunoștințe. Nu e bine așa, ci precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu. [...]

Drept aceea încerc o lămurire armonioasă a unei porunci a lui Dumnezeu, porunca a șaptea [„Să nu preacurvești” (Ieș. 20, 14) – n.n.] - o problemă de biologie - cu cele câteva cunoștințe ce mi s-au întâmplat la îndemână. Porunca aceasta e o măsură preventivă a lui Dumnezeu, prin care vom dovedi că urmărește stăvilirea degenerării, a stricăciunii și a toată jalea făpturii omenești. 242 [...]

Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!! – n.n.] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au plătit femeile bine - că l-au smintit la minte, încât s-a lepădat de Dumnezeu.²⁴³ [...]

In vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârnatore de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, **lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.**²⁴⁴

“Garanția și criteriul sincerității este actul care taie incertitudinile și manifestă cele mai intime secrete pe care le ignorezi sau pe care ți le ascunzi ție însuși. Actul este o descoperire a stării noastre profunde. Manifestând răul spre care suntem înclinați, chiar slăbiciunile pot să servească ca avertisment prevestitor și reconfortant... descoperire cu atât mai importantă cu cât e în contradicție cu ideea falsă ce ne-o facem despre meritul nostru. De aceea mai degrabă prin observarea actelor decât a gândurilor noastre, putem spera să ne vedem așa cum suntem și să ne facem așa cum vrem...

Acțiunile care răsar din adâncurile vieții inconștiente trebuie să ne slujească a studia curente care ne poartă uneori fără știrea noastră.²⁴⁵

²³⁸ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă preexistența sufletului preștiut.

²³⁹ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 237.

²⁴⁰ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 231-232.

²⁴¹ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 281.

²⁴² Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 210-211.

²⁴³ Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

²⁴⁴ Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., pp. 201-202.

²⁴⁵ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 167.

Iată ce replici s-au pus pe forum, despre acest subiect:

Dr. Victor Ardeleanu

Erezii din Cărarea Împărăției 2, un răspuns la apelul domnului Ovidiu pt. adevăr

Citat:

În prealabil postat de Ovidiu b. Vezi mesajul

Să nu mai vorbim de ignoranța totală în ceea ce privește interpretarea cărții Cărarea Împărăției.

Auzi, cică titlul cărții ar fi o erezie! :)))

Răspuns:

Autorii studiului despre fenomenul Prislop-Drăgănescu nu au spus că este vorba de un titlu eretic, ci doar de ignoranța Părintelui Arsenie Boca în privința tâlcuirii Sfinților Părinți (care arată că a trecut vremea cărărilor Vechiului Testament, a început Calea Hristos). Mă gândesc că nu ați citit cuvântul Sfântului Ierarh Teofilact al Bulgariei, foarte limpede în această privință.

Pentru a putea discuta în slujba lui Hristos Adevărul, nu credeți că ar fi bine să înțelegem fiecare ce a vrut să spună cel cu care vorbim?

Citat:

În prealabil postat de Ovidiu b. Vezi mesajul

Prietene, de minunea asta ce spui?: https://www.youtube.com/watch?v=X2_QgANjApo

Cât ai de gând să o mai sfidezi? Încă un indiciu că ești Cristian R.

Răspuns:

Încă nu am avut timp să ascult acel cuvânt. Acum am o mică intervenție de urgență cu un grup de sărmani tineri care și-au vândut sufletul diavolului și au ajuns în deznădejde, fiind prinși în cursa popularității ce le agravează starea. Mai sunt și doi oameni ai Bisericii care au o mică dezbinare din cauza unei probleme grave. Dacă îmi ajută Dumnezeu, după ce termin mica intervenție, o să ascult și cuvântul trimis de dvs.

Este foarte important ca să nu răspundem iute, doar ca să "ne dăm cu părerea" despre o problemă. Sfântul Ierarh Vasile cel Mare ne învăța că "tot lucrul făcut în grabă nu e lucru bun". Una din pricinile căderii dracilor a fost și mintea pripită. Este unul din cei trei de 6 din pecetea lui antihrist.

Din acest motiv nu răspund degrabă, ci studiez problema în lumina Sfinților Părinți, pentru a încerca să descopăr adevărul, apoi răspund, străduindu-mă să Îi slujesc.

Deci, vă rog, nu vă supărați pentru întârziere și rugați-vă să ne lumineze Dumnezeu în căutările noastre.

Citat:

În prealabil postat de Ovidiu b. Vezi mesajul

Dar dacă deschizi frumusețea cartea chiar pe prima pagină găsim scris:

"De la Dumnezeu ieșim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem. Fericit cine se-ntoarce și ajunge iar Acasă, rotunjind ocolul. Aceasta e cărarea."

[...]

Dar Dumnezeu preamiloștivul, din iubirea de oameni, a făcut totul din partea Sa, ca să-i întoarcă pe oameni din povârnia pierzării într-o cale nouă, în calea mântuirii. De aceea Fiul, a doua Față a lui Dumnezeu, S-a făcut Om desăvârșit - afară de păcat - și ne-a arătat Cărarea. Prin urmare, calea mântuirii e chiar cărarea pe care a mers Dumnezeu însuși ca om adevărat, făcându-ni-Se pildă întru toate și dându-ne îndrăzneală. Pe cărarea mântuirii încă merg două feluri de călători, căci de-atunci... un Tovarăș nevăzut și bun merge cu noi, cu fiecare, în toate zilele, cu fiecare rând de oameni, până la sfârșitul veacului: Dumnezeu însuși și cu sfinții Săi, întovărășind nevăzut pe oameni...

[...]

"Calea mântuirii e chiar cărarea pe care a mers Dumnezeu însuși ca om adevărat, făcându-ni-Se pildă întru toate și dându-ne îndrăzneală."

[...]

"Calea mântuirii sau Cărarea, începe când omul vine - de cele mai multe ori abia viu din gâlceava cu moartea - și intră în Biserica văzută, cea adevărată, care e: "Una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserica".

P.S. Sunt curios cum au omis acești critici (care au ochiul format) aceste paragrafe? Cum poți face o interpretare a titlului cărții neținând cont de informațiile și explicațiile regăsite în carte? În ce duh se scaldă aceste interpretări?

Răspuns:

Țin, însă, să vă anunț, chiar dacă o să vă mâhniți, că citatele pe care le-ați dat dvs. mai sus conțin:

- o erezie dată anatema la Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic;
- o exprimare nepotrivită duhovnicește, ci pusă în slujba contextului politic în care a fost scrisă și
- câteva înțelesuri care contrazic Sfânta Predanie.

Numai ele dacă ar fi fost scrise, sunt pricină ca să ne atragă atenția că Părintele Arsenie Boca nu poate fi model de sfințenie, nu poate fi canonizat în mod Ortodox.

Pentru început, să luăm chiar primul citat:

Citat:

În prealabil postat de Ovidiu b. Vezi mesajul

Dar dacă deschizi frumușel cartea chiar pe prima pagină găsim scris:

"De la Dumnezeu ieșim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem. Fericit cine se-ntoarce și ajunge iar Acasă, rotunjind ocolul. Aceasta e cărarea."

Răspuns:

Așadar, chiar de pe prima pagină cititorul necunoscător al Ortodoxiei, entuziasmat de stilul apoftegmatic al Părintelui Arsenie Boca și de faima sfinției sale, este introdus în lumea ereziei, crezând că se inițiază în marea sfințenie a "Sfântului Ardealului". Nu își dă seama, sărmanul, că i se inoculează o subtilă otravă ce-i tulbură (poate pentru veșnicie) înțelesul cel drept. Emoționat de întâlnirea cu o celebritate renumită, nu mai stă să cerceteze dacă învățăturile Sfinților Părinți sunt la fel cu ale lui, ca să se întrebe toți sfinții au greșit, numai sfinția sa este infailibil sau mai degrabă sfinția sa nu cunoștea Sfânta Tradiție. Poate că începătorul ce vrea să se inițieze în Ortodoxie prin Cărarea Împărăției nici nu știe unde să-i găsească pe Sfinții Părinți. Iar dacă va continua să citească această carte, fără să se sfătuiască cu un duhovnic iscusit, va ajunge să aibă noțiuni cu totul deformatate despre credință, în final nemaiputând deosebi ce este Ortodoxie și ce este ortodoxism (înșelarea cea mai primejdioasă cu mască de Ortodoxie). Mai apoi, dacă va citi din Sfânta Tradiție se va plictisi, i se va părea abstractă, nu va avea răbdare să o parcurgă, fiind mulțumit că printr-o singură carte faimoasă a ajuns la o culme a cunoștinței duhovnicești, girate de renumitul și neîntrecutul ieromonah Ortodox.

„Iona 4:11 Dar Mie cum să nu-Mi fie milă de cetatea cea mare a Ninivei cu mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, și cu un mare număr de dobitoace?”

Pentru a ne lămuri exact despre gravitatea primului citat, însă, este nevoie să cunoaștem mai întâi ce vrea să spună Părintele Arsenie Boca prin expresia:

"De la Dumnezeu ieșim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem",

ca să înțelegem ce credea Părintele Arsenie Boca despre suflet, despre trup și despre veșnicie, și ce model de mântuire ne preda.

Iar apoi să cercetăm cum ne învață Sfântul Duh despre realitatea mântuirii, prin Sfinții Părinți.

Dacă se unesc în aceleași înțelesuri, trebuie să primim pe Părintele Arsenie Boca ca un învățător al evlaviei și Ortodoxiei, vrednic de a fi canonizat.

Dar dacă, din păcate, vom vedea că învățăturile sfinției sale sunt date anatema de Sfânta Biserică, ne va părea rău de aceasta, ne vom ruga pentru sfinția sa și ne vom feri pe mai

departe a-i urma modelul, ca nu cumva să întristăm Sfântul Duh și să ne despărțim de dulcele Iisus.

Așadar, haideți, cu mila lui Dumnezeu, să parcurgem împreună acest subiect, în lumina Sfinților Părinți...

Dr. Victor Ardeleanu
Scurt dacă se poate!

Citat:

În prealabil postat de Ovidiu b. Vezi mesajul

Un răspuns ca de obicei lung și vag. Și de unde această siguranță a părerii de sine că analiza de face în lumina Sfinților Părinți?

Concret, care este erezia? Scurt dacă se poate!

Folosirea termenului "cărare" în loc de "cale"?

Răspuns:

Sunt mai multe erezii în Cărarea Împărăției.

Dintre ele:

- **preexistența sufletului;**
- **închisoarea trupului (primele două se numesc origenism);**
- **bărbatul este poligam din fire cu rostul fiziologic de a avea aventuri cu prima întâlnită în cale;**
- **dezrobirea sufletului prin nevoie, fără harul Sfântului Duh (pelagianism).**

A numi Cărare în loc de Cale nu este o erezie, ci un semn de ignoranță (din partea Părintelui Arsenie Boca) a tâlcuirilor Sfinților Părinți la Sfânta Evanghelie.

A crede că sufletele preexistă înainte de zămislirea omului, că la zămislire intră într-o închisoare numită trup, apoi se întorc la Dumnezeu, este origenism, pe care fie de îl numești cărare, fie îl numești cale, fie îl numești pelerinaj la Prislop, tot erezie se cheamă.

Dar dacă nu aveți răbdare să citiți, cu trimitere de rigoare, cuvintele Sfinților Părinți, cum credeți că veți afla adevărul? Nu puteți afla nici măcar ce spun colegii de forum. Am observat că și cu alții procedați la fel, fără a încerca să vedeți ce vor să spună până la capăt.

Aici ne aflăm pe un forum Ortodox. Specificul Ortodoxiei este că iubește mai mult Adevărul decât orice necrezând pe nimeni infailibil. Singura Infailibilă este Sfânta Biserică Ortodoxă exprimată în Sfintele Sinoade Ecumenice. Acolo avem reperul.

De aceea, atunci când vrem să aflăm Dreapta Credință, o cercetăm în Sfânta Predanie.

Dacă vine vreun altul și ne învață altele luate chiar de la cei mai renumiți dintre pământenii, cât de mult l-am iubi și l-am aprecia, nu putem fi de acord cu ele, chiar dacă pe el nu îl disprețuim și nu îl depreciam.

Deci, ne așteptăm într-un asemenea forum, ca toți participanții dacă văd ceva neconform cu Ortodoxia nu să atace persoanele ci să nuanțeze cu un plus de înțeles, ca toți să se bucure și să se îmbogățească de o altă perspectivă a Adevărului.

Dacă ar fi vreun forum dedicat lui x sau y, atunci ar fi limpede că reperul ar fi ceea ce a scris acel x sau y și toate le-am interpreta în funcție de el, iar dacă ne-am abate de la el, am supăra pe toți participanții, care au ca idol pe x sau pe y. Cine ar îndrăzni să meargă pe acel forum și să-i supere pe susținătorii lui?

Dar într-un asemenea forum nu aș vrea să fiu prezent. Eu m-aș bucura să fiu pe un forum Ortodox, care nu pune pe nimeni mai presus de Sfinții Părinți.

Dacă nu puteți parcurge toată postarea, fiindcă vă plac cuvintele scurte, puteți să citiți doar ce este îngroșat. Sper să fie destul de scurt.

A se observa că domnul Ovidiu B. este unul din marii admiratori ai Părintelui Arsenie Boca, care nu țin cont de nici un argument, dacă îi contestă sfințenia, nici măcar dacă vine de la Sfinții Părinți. Ba, ce este mai rău, devine cam agresiv... recurgând la minuni și abordând o siguranță suspicioasă proorocească debordantă. Este ceva specific ucenicilor pictorului de la Drăgănescu: intoleranță și siguranță de sine, asociate cu alunecarea minții pe lângă realitatea ce-i contrazice:

În prealabil postat de Ovidiu b. Vezi mesajul

Prietene, de minunea asta ce spui?:

https://www.youtube.com/watch?v=X2_OgANjApo

Cât ai de gând să o mai sfidezi? Încă un indiciu că ești Cristian R.

„Minunea” de la link-ul dat de domnul Ovidiu b. este una specifică duhurilor necurate de la Prislop, prin care fac multe victime, mai ales în rândul intelectualilor.

Pentru mai multe amănunte puteți citi capitolul: *Înșelarea prin simțire – mormântul de la Prislop*

V. Învățătura origenistă. Anatema Sfântului Sinod al V-lea Ecumenic

Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic.

Dacă cineva nu îi anatemizează pe Arie, Eunomie, Macedonie, Apolinarie, Nestorie, Eutihie și Origen, la fel și scrierile lor eretice și, de asemenea, pe toți ceilalți eretici care au fost deja condamnați și anatemizați de către sfânta, soborniceasca și apostolica biserică și de către cele patru sfinte sinoade care au fost deja menționate și, de asemenea, pe cei care au propovăduit sau acum gândesc în același fel ca și ereticii mai înainte pomeniți și care rămân în greșeala lor chiar până la moarte: să fie anatema. (Anatema a XI-a a Sfântului Sinod al 5-lea Ecumenic)²⁴⁶

Tot în legătură cu neînțelegerea obârșiei Părintele Arsenie Boca a avut și **învățăturile origeniste** despre preexistența sufletelor ca lucrări superioare osândite la pedeapsă în închisoarea trupurilor inferioare, metempsihoză, relativitatea credinței în mântuire (sau ecumenismul ca o altă apocatastază) date anatema la Sfântul Sinodul al 5-lea Ecumenic, arătând permanent că teoria sa personală despre obârșia divină a oamenilor nu este doar o figură de stil, ci o gravă mentalitate eretică:

Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu. Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fete omenesti, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?

De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuiase pe pământ:

„Înainte de a te urzi în pântece... te-am sfințit și te-am rânduit prooroc printre popoare²⁴⁷”
(Ieremia 1, 5)

Suntem prin urmare de obârșie spirituală, **făpturi spirituale, trimise vremelnic într-o închisoare de carne și oase**, și împlinind un destin, între ceilalți fii ai lui Dumnezeu și frați ai noștri.²⁴⁸

— *Cei ce primesc și transmit vorbele elinești [păgâne] și deșarte cum că ar fi o preexistență a sufletelor, că nu toate s-au făcut și adus din neființă, că ar exista un sfârșit al pedepsei sau o restaurare [apocatastază] a creației și lucrurilor omenesti, și prin cuvinte ca acesta introduc faptul că Împărăția cerurilor, pe care Însuși Hristos Dumnezeuul nostru a învățat și a transmis că e veșnică și nedestrămată, ar fi supusă destrămării și trecătoare, în timp ce din întreaga Scriptură Veche și Nouă am primit că pedeapsa va fi nesfârșită și Împărăția veșnică; așadar, cei ce se pierd pe ei înșiși și pe alții prin asemenea cuvinte și se fac și altora pricină de osândă veșnică, să fie anatema! (Sinodiconul Ortodoxiei)²⁴⁹*

De fapt, pentru Origene sufletul pre-există, întruparea sa fiind o cădere, ca rezultat al unei alegeri rele deliberate. Regăsim aici imaginea platonicească a trupului ca închisoare.²⁵⁰

Sfântul și ecumenicul (a toată lumea) al cincilea sinod (sobor), (care se numără al doilea din cele ce s-au făcut în Constantinopol), s-a făcut în anul 553 în timpul Împăratului Iustinian întâi, care se cuprinde în 8 praxe în limba latinească, după Dositei, cartea 5, cap 16 din

²⁴⁶ <http://www.hexaimeron.ro/Hexaimeron/Hotararile_Sfintelor_Sinoade_Ecumenice.pdf>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

²⁴⁷ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă preexistența sufletului preștiut.

²⁴⁸ [Ieromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 237.

²⁴⁹ <ftp://ftp.logos.md/Biblioteca/Colectie_RO/Sinodiconul%20ortodoxiei.pdf>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

²⁵⁰ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Origene#Sufletul>>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

*Dodecabilion. Iar în cea elinească în cinci Praxe, după tomul 2 al sinodicalilor, foaia 261 și s-au adunat la dânsul Părinți în număr 165, între care mai mult strălucea Mina la început, apoi după moștenire Eutihie, care au stat patriarhi ai Constantinopolului; Virghilie al Romei, aflându-se în Constantinopol, nu însă și de față în sinod, nici însuși în persoană, nici prin locuitori (precum au urmat și la cel al 2-lea ecumenic sinod), întărind, însă, sinodul în urmă prin înscrisă arătare; Apolinarie al Alexandriei, Domnos al Antiohiei, Didim și Evagrie împlinind locul lui Evstohie al Ierusalimului. Și a anatematizat sinodul conscrierile lui Diodor al Tarsupolei și ale lui Teodor al Mopsustiei, dar și pe însuși Teodor acesta, și pe Diodor, după Fotie, codica 18 și după praxa sinodului al 7-lea, precum se arată și la foaia 14 a tomului 1 al catalogului celui despre tâlcuitorii care mai întâi cugetând dogmele lui Nestorie le-au lăsat acestea în scris și după moarte (mai ales Teodor al Mopsustiei care, fiind învățator al lui Nestorie, zicea că altul este Dumnezeu Cuvântul și altul Hristos, supărat fiind de patimile sufletului și de pofta trupului) au anatematizat și cele conscrise de Fericitului Teodorit asupra celor 12 capete ale Sfântului Chiril¹⁷³ și epistola cea ce se zice a lui Iva, episcopul Edesei, către Marin Persul¹⁷⁴ au anatematizat și pe însuși Origen și pe Didim și pe Evagrie și dogmele lor cele urâte; care bârfeau că sufletele sunt mai-nainte de trupuri¹⁷⁵ și că sufletele intră după moartea unui trup într-alt trup și că munca are sfârșit, că demonii au să ia dregătoria cea dintâi a îngerescului har, pe care o au avut, că sufletele au să învieze goale, fără de trupuri și că cereștile trupuri au suflete, încă și alte rele socoteli. Au anatematizat și pe Antim Trapezutiul, care cugeta păgâneștile cugetări ale Eutihie, pe Sevir, și pe Petru al Apamiei, și pe Zoora¹⁷⁶. Iar canoane, sinodul acesta, care să privească spre bisericasca stare, nu a așezat, ci **numai 14 anatematizări împotriva pomenișilor eretici și altora și 25 numai împotriva celor origeniști.** [atât de grav este origenismul că s-au dat 14 anateme la ceilalți eretici și 25 pentru Origen și origeniști! – n.n.] Acestea se cuprind în foaia 341 a tomului al doilea al sinodicalilor. [...]*

175 Pe această proesti a sufletelor Origen o zicea pricină de proorisimos (adică de mai-nainte hotărârea) și de apodokimasie (adică de a lepădării). Că, de au făcut sufletele bunătați în lumea cea gândită, se hotărâu dinainte la împărăție, iar de au făcut rele, se lepădau la muncă. Împotriva acestei socoteli scrie Ieronim epistola către Pammah și Leon în epistolia 93 și Chiril al Alexandriei prin 24 de epihirime o surpă.²⁵¹

După cum vom desprinde din acest studiu, vom înțelege, de fapt, că Părintele Arsenie Boca este un om care a îmbrăcat păgânismul de formă hindusă în haine Ortodoxe, după cum Origen a îmbrăcat păgânismul de formă elenă în haine creștine. Parcă cea mai mare afiliație, după uniatism, o are Părintele Arsenie Boca la origenism:

Sfintii Parinti ai Sinodului al V-lea Ecumenic – care a avut loc la Constantinopol in anul 553, convocat de Imparatul Iustinian (in mozaicul de la Ravenna, de mai sus) si prezidat de Sfantul Patriarh Eutihie (vezi icoana de mai jos) – au avut de lamurit mai multe controverse starnite, intretinute si promovate de sustinatorii invataturilor eretice referitoare la Persoana Mantuitorului Iisus Hristos, Dumnezeu – Omul, dar provenite si din ratagirile unui autor de talia lui Origen.

²⁵¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp.170-172.

Dar acest Sinod Ecumenic are o importanta speciala deoarece aici se face separarea intre cugetarea parintilor, care este cugetarea Bisericii, si cugetarea intelepciunii lumesti, adica abordarea principiilor de credinta facute prin prisma filosofilor (pe atunci) antice. Intr-adevar, toti ereticii anatematizati la acest Sinod, in frunte cu Origen, sunt tributari influentelor masive din platonism, aristotelism si alte curente filosofice care, pentru a il cita pe Apostolul Pavel, s-au aratat ca nebunie celor care s-au increzut in ele mai mult decat in intelepciunea lui Dumnezeu. Asadar, Sfintii Parinti reafirma prin acest Sinod ca **intelepciunea Bisericii este Crucea, adica rastignirea mintii si voii proprii ale firii cazute, care trebuie sa se supuna Duhului Sfant. Nu se poate inainta in cunoasterea lui Dumnezeu decat prin aceasta esentiala smerire, desertare toatala a cugetului nostru in fata mintii lui Hristos.**

Altfel, ramanem prada fantasmelor propriei noastre minti si nalucirilor diavolesti care o inrauresc, asa cum a fost cazul celor anatematizati.

In ceea ce il priveste pe Origen, si Sf. Ioan Scararul avertiza asupra toxicitatii maxime a invataturii acestuia pentru orice nevoitor care cauta sa Il urmeze pe Hristos:

„Sa nu bolim in inima de boala lui Origen cel necredincios. Aceasta invatatura pangarita se face lesne primita de iubitorii de placere, dand ca motiv (pretext) iubirea de oameni a lui Dumnezeu.”

Cine accepta ca va avea loc **“apocatastaza”**, adica mantuirea finala a tuturor fapturilor cazute, nu mai are, practic, nicio motivatie in a diferentia între bine si rau, între adevar si minciuna. Nu are nicio motivatie de a se impotrivi raului, atat dinlauntru cat si din afara. **Daca toate se vor amesteca la sfarsit, atunci toate sunt relative in prezent. Descoperim, astfel, ca Origen este un prim mare precursor (chiar daca involuntar) al nihilismului atotputernic astazi, in postmodernitate. Si, vai, cati dintre noi nu suferim de acest nihilism latent, de tendinta de a relativiza raul, de a il amesteca cu binele, si acest lucru doar pentru ca nu suportam claritatea de sabie a adevarului! Este o boala larg raspandita in aceste vremuri de confuzie, pentru ca vrajmasul are tot interesul sa o raspandeasca. Nu ne vrea intregi la minte, staruitori in adevar, ci permanent dilematici si in dubiu si acolo unde totul este revelat si limpede, chiar si in fata evidentelor, suferind de frica acolo unde nu este frica (frica de a nu judeca dusa la extrema terorii de a nu judeca), neprimind adevarul si impotrivindu-ne cuvintelor batranilor. Iar toate acestea invaluite in principii pretins duhovnicesti, care isi vadesc insa falsitatea prin roadele lor.**

Caci nu am fi ajuns in starea aceasta jalnica si generalizata, noi ca Biserica, daca ne-am fi tinut de cugetarea Sfintilor Parinti si nu am fi primit otrava nihilismului si relativismului duhovnicesc. Desigur, aici joaca un rol mare si trufia mintii, un pericol care ne pandeste pe toti, dar mai ales pe cei cu deschideri intelectuale largi. La urma urmei, Origen era intr-adevar o minte geniala si a avut multe scrieri stralucite. Cunoastea filosofia vremii sale foarte bine, insa nu ca Sfintii Parinti (Ioan Gura de Aur, Vasile cel Mare, Grigorie Teologul) care, spre deosebire de el, stapaneau filosofia fara a se lasa stapaniti de ea. Tocmai aceasta inaltime spirituala este insa extrem de periculoasa pentru noi, deoarece, daca e lipsita de smerita cugetare, duce la prabusire si la erezii. **Smerita cugetare ne fereste sa intram cu instrumentele logicii si ale ratiunii neluminate de har in Tainele Sfintei Treimi.**

Este necesar astazi, mai mult decat oricand, sa reamintim si sa intarim hotararea Sfintilor Parinti de la Sinodul al V-lea Ecumenic, pentru ca, **dat fiind duhul lumesc care bantuie atotstapanitor, dominat din plin de trufia mintii, generatoare de speculatii – fie acestea stiintifice, filosofice sau de alt tip – riscul de a prelua si a amplifica doar eresurile lui Origen este urias.** Chiar daca Origen, prin multe din scrierile sale benefice, a fost apreciat de Sfintii Parinti (si nu trebuie sa ne sminteasca faptul ca il gasim citat pozitiv in unele lucrari ale unora dintre ei, chiar apropiati de zilele noastre) si exercitand o influenta care nu poate fi contestata asupra Bisericii, este momentul sa accentuam greselile sale, anatematizate pe vesnicie de Sfintele Soboare Ecumenice tocmai pentru ca suntem pe cale sa le adoptam si noi cu entuziasm, facand ca sminteala de pe urma sa fie mai mare decat cea dintai. Intre duhovnicia Sfintilor Parinti si spiritualitatea origenista construita prin prisma erezilor sale, asa cum o prezinta cei care ii doresc reabilitarea, exista un antagonism pofund. Fara indoiala insa spiritualitatea origenista ne gadila firea noastra cazuta, dandu-ne chiar o aparenta

duhovniceasca pentru fuga de Cruce si un argument pentru invariosarea trufasa a mintii noastre.

Toti suntem permanent deasupra unei prapastii, inaltati fiind de perspectiva patimasa cu care ne apreciem cunostintele teologice, ravna pentru Dumnezeu si alte daruri cu care am fost milostiviti, si, din acest motiv, trebuie sa privim cu compatimire, dar si cu frica la caderea lui Origen, ale carui calitati incontestabile i-au devenit pricina de ingropare a talantului Duhului Sfant.

Avand in vedere toate aceste lucruri, nu ne este greu sa intelegem de ce anume se preda atat de intensiv Origen in facultatile noastre de Teologie. Viitorii preoti intra in facultate deja infestati de nihilism, iar contaminarea cu astfel de idei, prezentate sub girul autoritatii Sfintilor Parinti, conduce adeseori la pierderea fermitatii adevarului mantuitor al dreptei credinte.

De altfel, si Pr. Dumitru Staniloae, in comentariile sale la cartea Sf. Ioan Scararul, atragea atentia ca:

“sunt multi astazi, chiar dintre teologi, care ar dori o reabilitare a lui Origen. Nu-si dau seama ca origenismul duce la devalorizarea miscarii sau a efortului personal, a importantei timpului pentru mantuire si deci a persoanei. Totul duce automat la fericire. Iar din ea se cade iarasi. Origenismul e o teozofie sau antropozofie sau panteism [...]”

Prin urmare, o spiritualitate origenista indeplineste de minune, am spune, doua lucruri: pe de o parte, distruge discernamantul duhovnicesc si imboldul de a lupta launtric cu raul si de a il recunoaste ca atare in afara, pe de alta parte, ofera mangaierea sau compensarea, draceasca in ultima instanta, a unei foarte comode spiritualitati-simulacru dar si a trufiei de a gandi inalt si filosofic, de a fi pretios in proprii tai ochi si in ai altora.²⁵²

Parcă ar fi descris, fără să știe, tocmai felul de a fi al Părintelui Arsenie Boca:

Numărul combinărilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi - așa cum a arătat Th. H. Morgan - se ridică la astronomica cifră de 282.429.536.481 de posibilități.²⁵³

Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nasterii pământesti, iau în spate poveri părintesti, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ. Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.²⁵⁴ [...]

Din nefericire asta e tragedia în care se cufundă mulțime de oameni, dar mai cu deosebire oamenii mărginași în știință și crescuți unilateral în cunoștințe. Nu e bine așa, ci precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropiu pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu.

[vedeți ce cădere?

Iată că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea pe Domnul.

Neavând smerenie, ci doar o stropire cu învățătură lumească (datorită curiozității de a cerceta tot ce vedea pe pământ și în cer), Sfântul Duh nu-l învățase, fiindcă nu viețuise după poruncile Lui:

Slavă Domnului și mării Lui milostiviri, că unor oameni păcătoși El le dă harul Duhului Sfânt. Bogații și împărații nu cunosc pe Domnul, dar noi, niște monahi și păstoriți sărmani, îl cunoaștem pe Domnul prin Duhul Sfânt.

Pentru a cunoaște pe Domnul n-avem nevoie nici de bogății, nici de învățătură, ci e nevoie să fim ascultători și înfrânați, să avem duh smerit și să-l iubim pe aproapele, și Domnul va iubi un asemenea suflet și Se va arăta pe Sine însuși sufletului și îl va învăța iubirea și smerenia, și-i va da tot ceea ce are nevoie pentru a-și găsi odihna în Dumnezeu.

Oricât am învăța, e cu neputință să cunoaștem pe Domnul dacă nu vom viețui după poruncile Lui, pentru că nu prin știință, ci prin Duhul Sfânt se face cunoscut Domnul. Mulți filozofi și savanți au ajuns la credința că Dumnezeu există, dar nu L-au cunoscut pe Dumnezeu.

²⁵² <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2008/07/25/sfintii-parinti-ai-sinodului-al-v-lea-ecumenic-impotriva-nihilismului-origenist/>>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

²⁵³ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 231-232.

²⁵⁴ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 281.

Și noi, monahii, învățăm ziua și noaptea Legea Domnului, dar nu toți ajung să-L cunoască, chiar dacă cred în El.

A crede că Dumnezeu există e un lucru, dar a-L cunoaște pe Dumnezeu e altceva. Iată o taină: există suflete care au cunoscut pe Domnul; există suflete care nu L-au cunoscut, dar cred în El; și, în sfârșit, există oameni care nu numai că n-au cunoscut pe Dumnezeu, dar care nici măcar nu cred în El, și printre aceștia din urmă există mulți oameni învățați.

La necredință se ajunge din mândrie. Omul mândru vrea să cunoască toate prin mintea și prin știința lui, dar nu-i este dat să cunoască pe Dumnezeu, pentru că Domnul nu Se descoperă decât sufletelor smerite. Sufletelor smerite Domnul le face cunoscute lucrurile Sale, care sunt de neînțeles pentru mintea noastră, dar se descoperă prin Duhul Sfânt. Numai cu mintea omul nu poate cunoaște decât cele pământești și pe acestea numai în parte, dar Dumnezeu și toate cele cerești nu se cunosc decât prin Duhul Sfânt.

Unii se ostenesc toată viața lor să cunoască ce este pe soare sau pe lună sau aiurea, dar aceasta nu e de folos pentru sufletul lor. Dar dacă ne vom strădui să cunoaștem ce este înăuntrul inimii omului, iată ce vom vedea: în sufletul unui sfânt - împărăția cerurilor, iar în sufletul unui păcătos - întuneric și chin. Și e de folos să știm aceasta, pentru că vom locui veșnic fie în împărăție, fie în chinuri.

Cel leneș la rugăciune cercetează cu nesaț tot ce vede pe pământ și în cer, dar cum este Domnul nu știe și nici nu se străduiește să cunoască, iar când aude învățătura despre Dumnezeu, el spune:

„Cum e cu puțință a cunoaște pe Dumnezeu? Și tu de unde îl cunoști?”

Îți voi spune: „Duhul Sfânt dă mărturie despre Dumnezeu [1 In 5, 6]. El îl cunoaște și ne învață și pe noi”²⁵⁵.

– n.n.]

[...]

Drept aceea încerc o lămurire armonioasă a unei porunci a lui Dumnezeu, porunca a șaptea [„Să nu preacurvești” (Ieș. 20, 14) – n.n.] - o problemă de biologie - cu cele câteva cunoștințe ce mi s-au întâmplat la îndemână. Porunca aceasta e o măsură preventivă a lui Dumnezeu, prin care vom dovedi că urmărește stăvilirea degenerării, a stricăciunii și a toată jalea fapturii omenesti.²⁵⁶ [...]

Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!! – n.n.] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au plătit femeile bine - că l-au smintit la minte, încât s-a lepădat de Dumnezeu.²⁵⁷ [...]

In vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârătoare de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, **lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.**²⁵⁸

Acum este nevoie de o cercetare a cuvintelor origeniste ale Părintelui Arsenie Boca, în lumina Sfinților Părinți.

242. Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu.

[preștiința negrăită a lui Dumnezeu nu implică pre existența persoanei. Preștiința lui Dumnezeu este mai înainte de crearea veacurilor. Nu este vreun moment în care Dumnezeu să nu fi știut de faptul că ne va crea, fiindcă altfel nu ar fi Atotștiutor. Iar dacă preștiința ar fi totuna cu pre existența, ar însemna că și noi suntem dinainte de creație, deci și noi suntem

²⁵⁵ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, pp. 70-73.

²⁵⁶ Ieromonah Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 210-211.

²⁵⁷ Ierom. Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. cit., p. 243.

²⁵⁸ Ierom. Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. cit., pp. 201-202.

dumnezei după fire, ca cei ce suntem necreați. Dar acesta este exact panteismul, esența elenismului și hinduismului, a tot păgânismul, pe care, după cum vom vedea, Părintele Arsenie Boca îl propovăduia în tot chipul, chiar dacă în mod ascuns, ca și Origen (numit de Sfinții Părinți ca fiind cel ce a învelit păgânismul în haină, terminologie și mască creștină, fiind părintele tuturor ereziilor). În realitate preștiința lui Dumnezeu nu implică și preexistența noastră, ceea ce înseamnă că noi am fost creați chiar la zămislirea noastră, atât cu sufletul, cât și cu trupul, după cum mărturisesc Sfinții Părinți. În afară de asta de unde necuviința să împartă Atotștiința lui Dumnezeu în gânduri și intenții? – n.n.] 243. **De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământească, [deci... preexistăm, după Părintele Arsenie Boca– n.n.]**

Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuiase pe pământ: „**Înainte de a te urzi în pântece... te-am sfințit și te-am rânduit prooroc printre popoare**²⁵⁹” (Ieremia 1, 5) [iată și un citat denaturat, prin ciuntire, în sens origenist, de Părintele Arsenie Boca. Este ca și cum, citând *Psa 13:1 Zis-a cel nebun în inima sa: „Nu este Dumnezeu!”*, scoatem *Zis-a cel nebun în inima sa: și lăsăm doar Psa 13:1 ... „Nu este Dumnezeu!”*, iar apoi strigăm la toată lumea că Biblia este atee fiindcă ne învață că nu este Dumnezeu. Cuvântul autentic din Sfânta Scriptură este acesta: *Ier 1:5 Mai-nainte de a te zămisli **tu în pântece te știu, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras** te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*. Originalul din Septuaginta este (LXX) *Πρὸ τοῦ με πλάσαι **σε ἐν κοιλίᾳ ἐπίσταμαί σε καὶ πρὸ τοῦ σε ἐξελεῖν ἐκ μήτρας** ἡγίακά σε, προφήτην εἰς ἔθνη τέθεικά σε*. Deoarece nu știa limba greacă, și aborda Sfânta Scriptură după nebuloasa și nelămurita părere proprie (lucru vădit și de multiplele însemnări pe care le făcea pe marginea Bibliei, date la tipar cu atâta migală de ucenicii sfinției sale) iar nu după tâlcuirile Sfinților Părinți, Părintele Arsenie Boca îndrăznește să modifice Cuvântul lui Dumnezeu și să-L propovăduiască cu omisiune, schimbându-i sensul după cugetul propriu, pentru a convinge mintea cititorului de propria sa (ne)credință inventată sau mai probabil primită prin vedenii, datorită amăgirii, dar opusă Ortodoxiei. Părintele Arsenie Boca a scos „*tu în pântece te știu, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras*”, ca să rămână doar: „*Mai-nainte de a te zămisli ... te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*”. Textul original „*Mai-nainte de a te zămisli **tu în pântece te știu, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras** te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*” arată că Dumnezeu preștie pe om înainte de zămislire; textul cenzurat de sfinția sa: „*Mai-nainte de a te zămisli ... te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*” arată că omul există înainte de zămislire și poate fi sfințit. Este exact invers ca în exemplul dat de noi din Psalmi. Acolo ciuntirea arată că Dumnezeu nu există, aici ciuntirea Părintelui Arsenie Boca arată că noi preexistăm din veșnicie, fiind așadar dumnezei după fire. Sensul real al cuvântului din Ieremia este că Dumnezeu îl cunoaște pe prooroc de mai înainte de a se zămisli, și nu s-a oprit sau se va opri vreodată de a-l cunoaște, dar de sfințit l-a sfințit, evident, după ce s-a zămislit, chiar dacă mai înainte de a se naște, de a ieși din uterul mamei. Așadar este vorba despre preștiința lui Dumnezeu despre toți oamenii (mai înainte de zămislirea lor și mai înainte de toți vecii), nu de sfințirea lor, care se poate face numai după zămislire, (în cazul de față, pentru acest prooroc, chiar și mai înainte de naștere). Aceasta pentru că sfințirea se dăruiește omului existent, nu doar preștiut. Ideea sau gândul despre om nu sunt omul. Se sfințește omul cel gata zămislit, având de la începutul existenței sale și suflet și trup (unite negrăit). Nu se sfințește vreun gând sau vreo intenție dumnezeiască și nu se sfințește vreun suflet mai înainte de zămislire, ci se sfințește o persoană, în cazul omului, alcătuită din trup și suflet (create deodată prin zămislire). Nu se sfințește vreo gând sau intenție despre om, fiindcă pe de o parte necuvios lucru este a numi Atotștiința dumnezeiască ca fiind compusă din gânduri și intenții, iar pe de alta Dumnezeu și lucrarea Sa sunt sfinte, nu sfințite (sfințirea numelui Tatălui însemnând că noi ne sfințim, după ce ne-am zămislit, chemând și lucrând în noi cunoașterea Tatălui). Nu se sfințește nici vreun suflet mai înainte de zămislire, fiindcă sufletele nu preexistă zămislirii (fiindcă sufletul este creat cu tot cu trup în clipa zămislirii, nu vine din altă parte, creat altă dată, preexistent, cum credeau prostește Origen și Părintele Arsenie Boca). Iar o persoană se sfințește, dacă se afierosește lui Dumnezeu. Persoana există doar din momentul creării sale, la îngeri și demoni în veac, iar la oameni în timpul zămislirii, chiar dacă era preștiută de Dumnezeu mai înainte de a exista – n.n.]

²⁵⁹ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă preexistența sufletului preștiut.

Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, [dacă le aduce și nu le creează, iar avem de a face cu preexistența, căci nu spune le aduce la existență, ci le aduce în viața pământească – n.n.] **atâtea fete omenesti, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?** ²⁶⁰[uitați cum mărginește creația lui Dumnezeu de posibilitățile materiei, deci îl face dependent pe Dumnezeu de arborele genetic – n.n.]

Numărul combinațiilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi - așa cum a arătat Th. H. Morgan - se ridică la astronomică cifră de 282.429.536.481 de posibilități. ²⁶¹

[vedeți că nu știa nici genetică, nici matematică și nu avea nici harul proorocesc? Iată ce ne spun despre acest subiect oamenii de știință:

Expertii estimează ca sunt între 60.000 și 100.000 de gene (facute din ADN) în cei 46 de cromozomi ai unei ființe umane. Un bebeluș moșteneste 23 de cromozomi de la mama lui și 23 de la tatăl lui. Cu toate aceste posibile combinații, o pereche de părinți are potențialul de a produce 64 de mii de miliarde de copii diferiți. Aceasta îți va da o idee despre cât de imposibil este să prezici cum va arăta copilul tău. Știința geneticii este complicată, dar cu un curs scurt vei putea primi câteva informații pentru a îți ghida imaginația. ²⁶²

Părintele Arsenie Boca s-a luat după un genetician ce a numărat greșit numărul de perechi de cromozomi. Dacă vedea vreo fotografie și îi număra, era suficient să vadă că nu sunt 24 de perechi, ci 26. Iar aplicând o matematică destul de simplă, a numărului de combinații, ar fi văzut că numărul de posibilități, doar pentru o familie de părinți, este cu mult mai mare decât cifra cea mică pe care a precizat-o sfinția sa. Chiar dacă nu ar fi știut genetică sau matematică, dar ar fi fost învățat de Sfântul Duh să scrie cele de mai sus, ar știut adevărul. Greșeala de mai sus nu arată numai superficialitatea sfinției sale ci și faptul că a scris din părerea proprie greșită, nu la porunca lui Dumnezeu și prin iluminarea ce o dă El prin har. Astfel că și sfinția sa face parte dintre cei ce s-au făcut de râs prin acest subiect. Dumnezeu este mult milostiv și a îngăduit să aflăm noi aceasta, ca încă o dovadă matematică, despre duhurile mincinoase cu care și-a compus lucrarea scrisă, verbală și pictată. Să ne miluiască și să ne izbăvească de rătăcirea de la Prislop.

Undeva în deceniul al doilea al secolului trecut cercetătorii au ajuns la concluzia că omul are 24 de perechi de cromozomi; primul a fost Theophilus Painter, dar observațiile sale, la microscop, au fost reluate de nenumarate ori și cei mai multi savanti au ajuns la acelasi rezultat. Foarte putini au „văzut“ un numar mai mic de cromozomi, între 19 perechi și 23. Oricum, timp de mai bine de trei decenii, pentru lumea științifică faptul ca omul are, asemenea restului animalelor de pe Pamant, 24 de perechi de cromozomi a fost un adevar indiscutabil, iar cei cu mai putini au fost pusi la respect.

În 1956 evoluția tehnică a schimbat rezultatul: omul este un accident genetic (de fapt, prin aceasta Dumnezeu vrea să arate că valoarea omului nu este în numărul de perechi de cromozomi, ci în faptul că este diferit, fiind făcut nu prin poruncă, ci prin lucrarea mâinilor Lui. Omul este mai puțin trupesc, are informație trupească mai mică din punct de vedere al numărului de cromozomi. Locul cromozomilor lipsă (informația-logos materială), îl ține Dumnezeu – Cuvântul (Logosul) ce se unește cu el, și năzuința lui este să fie alături de cei 24 de bătrâni care se închină Lui, pentru a se împlini. Apo_4:4 Și douăzeci și patru de scaune înconjurau tronul și pe scaune douăzeci și patru de bătrâni, șezând, îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur.10 Atunci cei douăzeci și patru de bătrâni, căzând înaintea Celui ce ședea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor și aruncau cununile lor înaintea tronului, zicând: Cu alte cuvinte, pentru a se împlini chiar și trupește sau cromozomial, omul are nevoie să-L laude pe Hristos. – n.n.) și are numai 23 de perechi de cromozomi. Painter a devenit tinta a ironiilor, dar pe nedrept. Aceasta pentru că nimeni nu s-a obosit să numere atunci când a fost cazul: ilustrațiile din cartile tiparite în toată perioada aratau în mod clar 23 de perechi de cromozomi, chiar dacă explicațiile de sub poze vorbeau de 24. [...]

Oamenii se pot dovedi pur și simplu orbi, dacă vor să fie așa și se lasă orbiti. ²⁶³ – n.n.]

²⁶⁰ [Ieromonah Arsenie BOCA](#), *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 237.

²⁶¹ [Ieromonah Arsenie BOCA](#), *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 231-232.

²⁶² <http://www.7p.ro/Default.aspx?PageID=1359>, vineri, 1 ianuarie 2016.

²⁶³ <http://www.businessmagazin.ro/opinii/doua-perechi-de-cromozomi-2378279>, vineri, 1 ianuarie 2016

[...]

250. Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și

în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nașterii pământești, iau în spate poveri părintești, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ.

[Părintele Arsenie Boca susține aici că Dumnezeu trimite pe toți, adică toate persoanele, ca să ia trup. Deci sufletele, după Părintele Arsenie Boca și Origen preexistă dinainte de zămislire, până să ia trupul, care are în el structură genetică. Trimiterea înseamnă existența mai dinainte de a fi trimis. Se folosește același cuvânt prin care Fiul arată trimiterea Sa, de către Tatăl (prin întrupare) și trimiterea Sfântul Duh (prin Pogorâre). Cuvântul mai este folosit pentru trimiterea îngerilor, demonilor, apostolilor și proorocilor. Sfânta Treime este veșnică. Trimiterea îngerilor, demonilor, apostolilor și proorocilor se referă la cei ce deja existau înainte de trimitere. Așadar trimiterea include în sine înțelesul că cel trimis preexistă mai înainte de a fi trimis. Cine sunt toți acei trimiși mai înainte de a lua asupra lor povara părintească genetică trupească, dacă nu sufletele oamenilor, care în concepția Părintelui Arsenie Boca preexistă zămislirii (sau luării trupului, cum crede sfinția sa)? Fiindcă susține că Dumnezeu îi trimite înzestrați și drepti, și de abia trecând prin poarta nașterii iau în spate poverile părintești. Dar noi învățăm de la Sfinții Părinți că zămisirea fiind făcută prin învoirea la plăcerea împreunării strică toată firea, și a sufletului, și a trupului (prin ceea ce se cheamă păcatul strămoșesc sau obârșia din Adam sau alterarea firii de plăcere), nicidecum nu se înjosește sau strică sufletul de la preluarea trupului, ca și cum vreo creație a lui Dumnezeu ar fi rea prin fire, și poate strică cealaltă creație (sau că sufletul ar fi fost pentru care ar fi fost trimis din cer ca să se pedepsească tocmai prin unirea cu trupul josnic și stricăcios, după cum credea tot Origen și preia încâlcit prin arborele genealogic Părintele Arsenie Boca) – n.n.] Pe urmă, **slăbiți de osteneala vieții** [Sfinții Părinți ne învață că osteneala vieții întărește sufletul, nu slăbește omul – n.n.] și de **mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.**²⁶⁴

Iată și învățătura Ortodoxă, care dezvăluie ereziile susținute mai sus de Părintele Arsenie Boca:

Despre preexistența sufletelor:

*Această absurditate face parte din neroziile lui Origen, care a susținut preexistența sufletelor. [...]Trupul și sufletul au fost făcute simultan și nu numai întâi unul și apoi celălalt, după cum în chip prostesc afirmă Origen.*²⁶⁵

Despre preștiința cea simplă:

2. *Orice cugetare este (o sinteză) a celor ce cugetă și a celor cugetate. Dar Dumnezeu nu este nici dintre cei ce cugetă; nici dintre cele cugetate. El este deasupra acestora. Căci altfel s-ar circumscrie, ca subiect ce cugetă având lipsă de relația cu ceea ce cugetă, iar ca obiect cugetat căzând, datorită relației, în chip firesc sub vederea celui ce cugetă. Urmează așadar că pe Dumnezeu nu trebuie să-L socotim nici că cugetă, nici că este cugetat. El este mai presus de a cugeta și de a fi cugetat. Căci e propriu și firesc celor după El să cugete și să fie cugetate.*

3. *Orice cugetare, precum își are baza într-o ființă, fiind o calitate a ei, tot așa își are mișcarea îndreptată spre o ființă. Căci nu e cu putință să îl socotim ca ceva cu totul desfăcut și simplu. Dumnezeu însă este simplu în amândouă chipurile, fiind ființă care nu alcătuiește suportul a ceva, și cugetare care nu are ceva ca suport.*

Astfel El nu este dintre cele care cugetă și sunt cugetate, aflându-se adică mai presus de ființă și de cugetare.

4. *Precum în centrul de unde pornesc liniile în direcție dreaptă, acestea sunt văzute cu desăvârșire neîmpărțit, la fel cel ce se învrednicește să ajungă în Dumnezeu cunoaște toate rațiunile fapturilor preexistente în el, printr-o cunoștință simplă și neîmpărțită.*

5. *Cugetarea modelându-se după obiectele cugetate, cugetarea cea una se preschimbă în multe idei, luând forma fiecăruia dintre obiectele cugetate. Când însă trece dincolo de mulțimea lucrurilor sensibile și inteligibile, care îi întipăresc forma lor și devine astfel, cu totul fără formă, și-o atașează Cuvântul cel mai presus de cugetare, desfăcând-o de lucrurile care o alterau prin formele ideilor (αλλοίωσις). Iar cel ce a pățimit aceasta «s-a odihnit și el de lucrurile sale, precum Dumnezeu de ale Lui».*

²⁶⁴ **Îeromonah Arsenie BOCA**, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 281.

²⁶⁵ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 132, 59.

²⁶⁶ [iață că nu numai la Dumnezeu avem simplitatea Atotștiinței, ci și la cei ce se odihnesc în Dumnezeu cunoscând rațiunile preexistente fapturilor (iar nu fapăturile, care nu sunt preexistente) printr-o cunoștință simplă și neîmpărțită în gânduri și intenții – n.n.]

Despre mărginirea de către Părintele Arsenie Boca a posibilităților lui Dumnezeu de a crea, încât numărul persoanelor omenesti să se limiteze la împlinirea tuturor posibilităților „*de configurație câte le oferă structura noastră genetică*”:

Cel ajuns apoi la Dumnezeu, atât cât e cu putință omului, prin virtute și cunoștință, nu trebuie să mai cugete, ca la niscai lemne, la vreo materie oarecare ce aprinde patimile, nici să mai adune rațiunile “firii, ca să nu dogmatizăm ca Elinii un Dumnezeu ce se îndulcește cu patimile sau se măsoară cu hotarele (definițiile) firii. Căci atunci pe Dumnezeu nu-L strigă decât tăcerea desăvârșită (33) și nu și-L reprezintă decât neștiința totală prin depășire (ή κα ύπεροχη ν άγνωση).[...]

El se poartă deci întocmai ca Saul, nebunul de odinioară, către care, a zis Samuil, după ce a călcat poruncile dumnezeiești: “Nebunește ai lucrat că ai călcat porunca mea, care ți-a dat-o ție Dumnezeu“.654 (654 I Regi 15, 19.) Iar Saul este, cum am spus înainte sau legea scrisă sau nația Iudeilor, care viețuiește după legea scrisă. Căci de la amândouă acestea, care sunt împletite întreolaltă în chip pământesc, se depărtează Duhul Domnului, adică contemplația și cunoștința duhovnicească, în locul lui venind duhul rău (adică cugetul pământesc), care le chinuiește cu tulburările și frământările neîntrerupte ale celor supuse facerii și stricăciunii, ca pe unele ce sunt posedate de boala nestatorniciei gândurilor. Căci legea privită numai după literă și înțeleasă material, e parcă stăpânită de boala cea rea, fiind frământată de nenumărate contraziceri și neavând nici o armonie cu ea însăși, iar mintea iudaizantă, zăpăcită până la nebunie de învățarea și nestatornicia celor materiale, își schimbă în chip necesar și ea mereu dispoziția. Dar când David, adică Domnul nostru Iisus, care e prin fire cu adevărat cântăreț, încântă prin duhul contemplației tainice, legea și pe Iudeu, pe cea dintâi o face din pământescă duhovnicească, iar pe cel de al doilea îl mută de la necredință la credință. Deci asemenea lui Saul, atât legea cât și nația iudaică pot fi și posedate și înțelepte. Legea este posedată când e înțeleasă pământeste, iar Iudeul este posedat când vrea să slujească lui Dumnezeu pământeste. Și iarăși, legea este înțeleaptă când e înțeleasă duhovnicește, iar Iudeul e înțelept când a trecut de la slujirea trupezască la cea duhovnicească a lui Dumnezeu.

De notat că pe cei scăpați de Iisus, îi omoară Saul. Căci pe cei pe care îi salvează duhul, îi omoară litera. De aceea Dumnezeu care a uns pe Saul, înțeleg legea scrisă, ca să împărățească peste Israel, se căiește când o vede înțeleasă trupeză de către Iudei și dă putere împărăției duhului, care este aproapele literei, însă mai bun decât ea. “Și voi da, zice, împărăția aproapei tale, care este mai bun ca tine“.655 (655 I Regi 15, 28.) Căci precum David era aproape de Saul, la fel duhul se află în vecinătatea literei, obișnuind să se arate după moartea literei (66).

Să rugăm deci și noi pe David cel spiritual (67) să cânte minții noastre posedate de cele materiale, din harfa contemplației și cunoștinței duhovnicești și să alunge duhul rău, care o rostogolește prin simțuri în cele materiale, ca să putem înțelege legea duhovnicește și să aflăm rațiunea tainică ascunsă în ea, spre a ne-o face avuție statornică și merinde spre viața veșnică ca să nu rămânem numai cu împrumutul legii simbolice a literei, străini de cunoștința duhovnicească cea după har, și să ne îndeletnicim numai cu întrebarea despre cele dumnezeiești, ca unii ce nu vedem, lipsindu-ne de privirea atotclară a adevărului indicat de cuvintele tainice (68).²⁶⁷

Despre trimitere:

Mat 8:31 Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.

Mat 13:41 Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi, vor culege din împărăția Lui toate smintelile și pe cei ce fac fărădelegea,

Luc 11:49 De aceea și înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: „Voi trimite la ei prooroci și apostoli și dintre ei vor ucide și vor prigoni”;

Ioan 13:20 Adevărat, adevărat zic vouă: Cel care primește pe cel pe care-l voi trimite Eu, pe Mine Mă primește; iar cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

²⁶⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 212-213.

²⁶⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 465-468, 479-482.

Ioan 14:26 Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.

Ioan 15:26 Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl porcede, Acela va mărturisi despre Mine.

Despre existența mai înainte de veșnicie a Persoanelor dumnezeiești și despre crearea în veac a celor îngerești și în timp a celor omenești:

Este însă necucernic să spunem cu privire la nașterea Fiului că a mijlocit oarecare vreme și că existența Fiului este posterioară existenței Tatălui. Deoarece spunem că nașterea Fiului este din El, adică din natura Tatălui. Iar dacă admitem că Fiul nu coexistă dintru început cu Tatăl, din care este născut, atunci introducem o schimbare în ipostasa Tatălui, anume că nefiind dintru început Tatăl a devenit pe urmă Tată. In adevăr, chiar dacă lumea s-a făcut pe urmă, totuși nu s-a făcut din ființa lui Dumnezeu. Ea a fost adusă, prin voința și prin puterea Lui, de la neexistență la existență; dar prin aceasta nu urmează o schimbare a firii lui Dumnezeu. Nașterea este actul prin care se scoate din ființa celui care naște cel ce se naște asemenea cu el după ființă. Zidirea și crearea, însă, este un act extern, în care ceea ce se zidește și se creează nu provine din ființa celui care zidește și creează, ci este cu totul deosebit de el.

La Dumnezeu, singurul impasibil, neschimbat, imuabil și totdeauna la fel, atât nașterea cât și crearea este impasibilă. Căci fiind prin natură impasibil și nesticăcios, deoarece este simplu și necompus, nu este supus patimii și nici stricăciunii, atât în naștere cât și în creare, și nici nu are nevoie de ajutorul cuiva. Pentru ca cel care naște să nu sufere schimbare și să nu fie Dumnezeu întâi și Dumnezeu pe urmă și să primească adăugire, nașterea la El este fără de început și veșnică, deoarece este opera firii Sale și provine din ființa Lui. Crearea la Dumnezeu este opera voinței și nu este coeternă cu Dumnezeu, căci ceea ce se aduce de la neexistență la existență nu poate să fie coetern cu cel fără de început și cu cel care există pururea. Omul și Dumnezeu nu lucrează la fel. Omul nu aduce nimic de la neexistență la existentă, ci ceea ce face o execută din materia pe care o are mai dinainte; el nu voiește numai, ci și cugetă mai întâi și-și imaginează în minte ceea ce are să facă și apoi lucrează cu mâinile, suferă trudă și osteneală, ba de multe ori nu reușește, prin faptul că lucrul nu se face cum voiește. Dumnezeu, însă, voind numai, a adus toate de la neexistență la existență. Tot astfel nici nu naște Dumnezeu la fel cu omul. Căci Dumnezeu, fiind în afară de timp, fără de început, impasibil, incoruptibil, necorporal, unic, fără de sfârșit, naște în afară de timp, fără de început, impasibil, incoruptibil și fără de împreunare. Nașterea lui incomprehensibilă nu are nici început, nici sfârșit. La Dumnezeu nașterea este în afară de timp, pentru că este imuabil; este nesticăciosă, pentru că este impasibil și necorporal; este fără de împreunare, tot din pricină că este incorporal și din pricină că numai unul Dumnezeu n-are nevoie de altcineva; este fără de sfârșit și fără de încetare, din cauză că este fără de început și în afară de timp, fără de sfârșit și există totdeauna în același mod. Căci ceea ce este fără de început este și fără de sfârșit. Dar ceea ce este fără de sfârșit prin har, negreșit, nu este și fără de început, după cum sunt îngerii.

Prin urmare Dumnezeu, care există totdeauna, naște pe Cuvântul Său, care este desăvârșit, fără de început și fără de sfârșit, pentru ca Dumnezeu să nu nască în timp, El, care are firea și existența mai presus de timp. Omul, însă, evident, naște într-un chip contrar, deoarece el se află sub legea nașterii, a distrugerii, a stricăciunii, a înmulțirii, este îmbrăcat cu trup și posedă în firea sa partea bărbătească și femeiască. Și aceasta din urmă pentru motivul că partea bărbătească are nevoie de ajutorul părții femeiești. Dar milostiv să fie cel care este mai presus de toate și care depășește orice gândire și înțelegere. [...]

Despre zămislirea prin plăcere a oamenilor, care le strică firea și despre zămislirea feciorelnică a firii omenești a Mântuitorului, pentru a ne vindeca prin moartea ca osândă a păcatului, dăruită nouă ca o putere activă și un mare har:

Și Cuvântul s-a făcut fără schimbare trup²⁷¹ din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfânta Pururea Fecioară Născătoarea de Dumnezeu. Și singurul iubitor de oameni se face mijlocitor între om și Dumnezeu²⁷², fiind zămislit în preacuratul pântec al Fecioarei, nu din voință sau din poftă sau din legătură bărbătească²⁷³²⁶⁸ sau din naștere voluptuoasă, ci de la Duhul

²⁶⁸ 266 Facerea III, 5.

²⁶⁷ Ioan I, 18.

*Sfânt și în chipul celei dintâi faceri a lui Adam²⁶⁹. Și se face supus Tatălui, prin luarea firii noastre, vindecând neascultarea noastră și făcându-ni-se pildă de ascultare, în afară de care nu este cu putință să dobândim mântuire.*²⁷⁰

Căci cel ce suferă moartea ca o osândă a firii de pe urma păcatului său, o suferă după dreptate. Dar cel ce nu o suferă de pe urma păcatului său, primește de bunăvoie moartea adusă în lume de păcat spre desființarea păcatului, dăruind-o mai degrabă din economie firii ca un har spre osândirea păcatului. [...] Deci precum din pricina lui Adam, care a înființat prin neascultare legea nașterii din plăcere și drept urmare a acesteia moartea ca osândă a firii, toți cei ce aveau existență din Adam, după legea nașterii din plăcere, aveau în chip necesar și fără să vrea, împreună virtual cu nașterea, și moartea ca osândă a firii și deci atunci era vremea în care firea era osândită prin păcat, întrucât stăpâna peste fire legea nașterii prin plăcere, tot așa din pricina lui Hristos, care a smuls din fire cu totul legea nașterii prin plăcere și prin urmare rostul morții ca osândă a firii, primind-o de bună voie numai ca osândă a păcatului, toți cei ce s-au renăscut cu voia din Hristos prin baia renașterii în duh și au lepădat prin har nașterea de mai înainte prin plăcere din Adam și păzesc harul nepăcătuirii de la Botez și puterea nemișorată și neîntinată a înfierii tainice în duh, prin legea poruncilor evanghelice, au în ei după cuviință moartea (întrebuințarea morții) ce se lucrează spre osânda păcatului²⁷¹.⁵²² Ei au apucat vremea în care se osândește prin har păcatul în trup. Iar osândirea aceasta are loc în general după fire, pentru marea taină a înomenirii, chiar din vremea întrupării; iar în special, după plecarea prin har, din vremea când primește fiecare prin Botez harul înfierii. Prin acest har, lucrat (actualizat) în chip voluntar prin împlinirea poruncilor,⁵²³ având la început numai nașterea în duh suportă fiecare, prin multe pătimiri, moartea (întrebuințarea morții) spre osânda păcatului.²⁷²

268 Ioan I, 1-2.

269 Filipeni II, 6.

270 Eclesiastul I, 9-10.

271 Ioan I, 14.

272 I Timotei II, 5.

273 Ioan I, 13.

²⁶⁹ Chipul nu este totuna cu identitatea.

²⁷⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 19-22, 82-84.

²⁷¹ Vedeți că sunt mulți ce nu-și dezmint obârșia din Hristos și nu puțini cum vrea să ne convingă Părintele Arsenie Boca fiindcă el nu experimenta acestea datorită plăcerii de sine și, deci, nu credea că sunt posibile.

²⁷² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., pp. 365-380.

Ecumenism mascat de tip uniat și teoria ramificațiilor;

Uniatismul;

Panteismul;

Filozofia mai înțeleaptă decât creștinismul;

Ortodoxia nu ne dă o suficientă cunoaștere;

Androginia lui Hristos;

Metempsihoza îngerilor, ca excepție: Ilie > înger > Ioan > înger > Zian.

- **Alte învățături greșite:**

Metoda lui Ignațiu de Loyola bună pentru începători;

Francisc de Assisi este „Sfânt”;

Inventează apocrife;

Hulește pe Sfânta Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena, că ar fi fost desfrânată;

- **Etc.**

Intre „Cărarea împărăției” scrisă în anii '40 la sfânta mănăstire „Brâncoveanu” Sâmbăta de Sus și pictura de la biserica din Drăgănescu lucrată în anii '70-80, opera Părintelui Arsenie se întregește prin Manuscrisul de 267 de pagini ai Sfinției Sale, fără titlu, aflat la Așezământul Monahal de la Sinaia și care cuprinde 137 de predici duminicale și la sfintele sărbători, meditații evanghelice și cuvinte duhovnicești în spirit filocalic pe care cu umilință și cu smerenie am îndrăznit a le numi pregătindu-le pentru tipar „CUVINTE VII” (Faptele Apostolilor 7.38 ed. brit.), după unica expresie biblică aliată în cuvântarea sfântului întâiului mucenic și arhidiacon Ștefan, din ziua revelației din Sinedriu și a muceniciei sale. Unele sunt cunoscute, circulând de zeci de ani în popor, nu fără mutilări, deformări, inexactități sau lipsuri. Din păcate, astfel de variante au și văzut lumina tiparului în volume și ediții care lasă mult de dorit și care nu se ridică la exigențele și nivelul unor lucrări care poartă pecetea numelui Părintelui Arsenie. De aceea am socotit de cuviință „să dăm tiparului cele ce sunt ale tiparului”, dar nu oricum, ci după manuscrisul unic, original și original, scris cu multă atenție, frumusețe și dragoste de însăși Părintele Arsenie prin grafia miniaturală a Sfinției Sale, irepetabilă și inconfundabilă.²⁷³

Din păcate, cuvintele din această carte nu sunt duhovnicești, ci tocmai parcă anti filocalice.

Tipăritorul acestui manuscris numește această carte „Cazaniile de la Prislop”, dar ele ne înfundă într-un cazan de necurății gândite.

Titlul oficial este luat din Sfânta Scriptură:

Fap 7:37 Acesta este Moisi cel ce a zis fiilor lui Israil: proroc va ridica vouă Domnul Dumnezeu vostru dintre frații voștri, ca mine, pre el să ascultați. 38 Acesta este acela ce a fost întru adunare în pustie cu îngerul care grăia lui în muntele Sinai, și cu părinții noștri, care a primit cuvinte vii să ne dea nouă. 39 De care n'au vrut să fie ascultători părinții noștri, ci l-au lepădat și s'au întors cu inimile lor în Eghipt,

Astfel că este comparat Părintele Arsenie Boca de la Sinaia, cu Sfântul Prooroc Moise care grăia cu îngerul în Sinai. Chiar și comparația, din păcate, este cumplită, arătând o mare rătăcire, fiindcă îngerul ce grăia la Prislop era unul mincinos, făcându-l pe Părintele Arsenie Boca un anti Moise, prooroc mincinos, de care mulți oameni ascultă, întorcându-se prin el cu inimile în Egiptul idolatru al ritualului trupesc, plăcerii trupești și egoismului. Astfel că, în realitate, după mulțimea și vicleșugul învățăturilor eretice din această carte, luată din predicile Părintelui Arsenie Boca, am putea-o numi mai degrabă *Cuvinte din vii* (după fermentarea mustului) sau, mai precis, *Cuvinte Omorătoare*.

Este ceea ce ne atrăgea atenția proorocește Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul (parcă descriind cu exactitate lucrarea, scrierea, predicile și pictura Părintelui Arsenie Boca, ispititorul cel mai primejdios al creștinilor cu adevărat Ortodocși din veacul de acum.

Să enumerăm o foarte mică parte din învățăturile mincinoase pe care le găsim în „Cuvinte Vii”:

Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu e opoziție între personalități,

²⁷³ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 6.

între ipostase și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsimu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază **dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.**²⁷⁴

TAINA LUI ILIE SI IOAN

Unii din ucenici totuși au reținut cuvântul lui Iisus despre înviere, care i-a scăpat lui Petru, și se întrebau între ei: „ce poate să însemneze a învia din morți?” Și nu găseau cu ce să se dumirească decât cu ce auziseră de pe la cărturari; deci L-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce spun cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie ?” - Se vede că Iisus provocase în sufletul cărturarilor întrebările îndoielilor ultime, care i-au determinat să ispitească Scripturile cu deadinsul. Ei așteptau pe Ilie, potrivit proorociei lui Maleahi 3,1, care să le confirme pe Mesia. Și a răspuns Iisus: „Adevărat, Ilie venind întâi, va rânduia toate... Dar vă spun că Ilie a și venit, și au făcut cu el ce-au vrut - după cum e scris pentru dânsul.”¹

Îngerul Gavriil, vestindu-i Zahariei nașterea unui prunc - pe care-l cerea în rugăciune - preciza: „El va merge înaintea Domnului, cu duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1,17). Fiul Zahariei știm că a fost Ioan Botezătorul. (Cine știe, dacă tatăl său ar fi știut că pentru copilul acesta va avea să moară ucis între templu și altar, oare l-ar mai fi cerut ? - E o rânduială că noi nu știm viitorul: am zădărnici rânduiești providențiale.)

Dar Ioan era reîntruparea lui Ilie ? „Cu duhul și puterea lui Ilie” n-ar putea merge și altcineva, de pildă Ioan ? A fost un singur suflet, o dată în Ilie, a doua oară în Ioan ? Ar fi prin urmare vieți succesive? „Reîncarnarea” ar avea baze în Revelație ?

Astea-s întrebările si misterul.

Când Ioan a trimis din temniță o întrebare lui Iisus, cu prilejul acesta Iisus a mai precizat despre Ioan: „Ce-ați ieșit să vedeți ? - un prooroc ? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc. Căci el este acela de care s-a scris: «Iată eu trimit înaintea feșii tale pe îngerul meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»”. **Deci Ioan era Ilie sau era înger; sau Ilie era înger ?**

Dacă după înviere toți vom fi ca îngerii, atunci răpirea lui Ilie la Cer să fi fost cauza transformării (strămutării - deși nu corespunde nici cuvântul acesta -) unui om în înger?

Îngerii și oamenii sunt ordine distincte. Dogmatic.

Dar dacă Dumnezeu poate și din pietre să facă fii lui Avraam sau pe măgărița lui Balaam să vorbească omenește ? - Cine-I poate pune hotare?

Că nu putea să fie înger mai înainte de aceea ne stau mărturie și cuvintele lui Iacov: „Ilie, om păcătos asemenea nouă a fost, dar cu rugăciune s-a rugat...” (Iacov 5,17). Dar ce mai înțelegem atunci prin „înger”?

Întâi înțelegem făpturile cerești, cetele îngerilor. Al doilea înțeles e cel de „trimis” al lui Dumnezeu - cu o misiune. Pentru acest al doilea înțeles găsim la Maleahi că și preoții sunt numiți îngeri, când zice: „Buzele preotului cuprind știința și din gura lui căutăm să iasă învățătura, căci el îngerul Domnului Savaot este (Maleahi 2,7).

Dar în ce privește pe Ioan Botezătorul, echivalența înger = trimis, începe să nu mai fie mulțumitoare. Cuvintele; „Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feșii Tale”, ar fi știrbite din înțeles. Apoi, la Schimbarea la Fată a Domnului, vin de față și vorbesc cu Iisus, Moise și cu Ilie. Moise din iad. Ilie - din Raiu sau din iad? Dacă considerăm pe Ilie independent de Ioan, atunci a venit din Rai. Dacă Ioan era Ilie, atunci știm din Predanie că Ioan a fost înaintemergător al Domnului și în iad; în cazul acesta și Ilie a venit din iad.

Că Ioan a fost înger sau era Ilie transformat de Rai în înger, rămâne iarăși o întrebare: de ce Ioan e reprezentat în icoane de Biserica veche, îndată după tăierea capului (și cu el pe tava Irodiadei) printr-un Ioan cu aripi: - semnele firii îngerești ?

Deci îngerii pot reveni pe pământ în trupuri pământești, ori de câte ori sunt trimiși ? Reîncarnarea lor (deși numai unul, Ilie sau Ioan pune „problema” așa, - ca să nu generalizăm), nu mai e propriu-zis doctrina indiană a reîncarnării. Reîncarnarea se referă la oameni, - și deosebirea dintre om și înger e o deosebire de natură, nu numai de desăvârșire -, deci oamenii, forțați de karma, trebuie să se renască în vieți succesive, să-și ispășească, fără să știe, vinovății din viețile trecute, până când, învățând să se dezlipească de dorința vieții, nu mai contractă legături care să-i reclame, prin karma, la ispășiri. Purificarea aceasta, această „mântuire” indiană se face automat și necesită pentru un suflet perioade de zeci de mii de ani. E o teorie a „mântuirii”, dar nu e mântuirea.

²⁷⁴ Părintele Arsenie BOCA, Cuvinte vii, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

Dacă doctrina aceasta ar exprima adevărul, toată iconomia mântuirii omului, descoperită nouă prin Hristos, ar fi inutilă. Mântuirea era automată. Însăși venirea lui Iisus n-ar mai fi avut rost.

*Dar, fiindcă a venit Iisus și a pus cu adevărat problema mântuirii omului, reîncarnarea - „mântuirea” automată - nu are nici o bază în Revelație. **Mai spune ceva și sfântul Pavel - deci tot Revelația este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata**” (Evrei 9,27), deci nu e rânduit să fie vieți succesive întrerupte de moarte.*

Cu Ilie încă nu s-a terminat. El e prevăzut, ca Ilie, înaintemergător, dar al zilei celei înfricoșate a Domnului, pe la coptul neghinei pământului: „Iată Eu vă trimit pe Ilie prorocul înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată” (Matei 3,23).

Lăsat-am întrebările să se ciocnească de toate stăvilarele tainei și să-și dovedească zădărnicia, izbindu-se de limitele îngăduiului.

Dincolo este împărăția marilor taine ale existenței.

Dumnezeu ține ascunse în mister rânduiele neștiute de îngeri și oameni.

Poate că, gândindu-Se la aceste taine ale Tatălui, și vorbindu-le foarte de departe cu câțiva ucenici, Iisus s-a transfigurat și transpus în mister până la așa măsură că, venind apoi la ceilalți ucenici și la mulțime, pe care i-a găsit aproape certându-se, „toți s-au înfiorat și au alergat să I se închine”

Despre așa ceva nu avem știre să se mai fi întâmplat.

Poate că ei au dezlegat „înfiiorându-se și închinându-se” cel mai bun răspuns, vrednic de împărăția marilor Taine.

Prislop. Joi XXX

14. XII.949 Marcu 9,10-16.²⁷⁵

DINCOLO DE CHIP

Evanghelia aceasta prezintă pe Iisus în misiune „prin orașe și sate, propovăduind și binevestind împărăția lui Dumnezeu”. Era însoțit de cei 12 ucenici și de niște femei, cărora Iisus le făcuse bine și de aceea ele îl urmau și-I aveau de grijă din averile lor.

E un tablou simplu și impresionant.

Ignatiu de Loyola era un militar ambițios; din ambiție a creat ordinul iezuit, numai ca să facă și el ceea ce făcuse sfântul Francisc de Assisi. Metoda duhovnicească a lui Ignatiu de Loyola se bazează pe imaginație.

Îți reprezinți cu mintea pe Iisus într-o împrejurare oarecare și te închipui și pe tine amestecat printre auzitorii de atunci ai lui Iisus. Stăruie în această închipuire și în toate sentimentele ce le trezește această transpunere.

Pentru începător e o treabă de ajutor; dar riscurile imaginației sunt ocolite în duhovnicia Răsăritului. (Năluciri, vedenii false, etc.)

Răsăritul meditează fără imagini, chiar contra imaginilor, ba și vedeniile reale le refuză - nu din rea credință sau din duh de împotrivire, ci din grija de-a nu greși primind orice. Și se știe că Dumnezeu nu se supără când se stă pe acest punct de vedere.

Meditația ortodoxă e cu termenii care „nu pun tipar pe minte”, cum zice unul din sfinți, termenii care nu stărnesc nici o imagine. Iată câțiva termeni fără chip: „Eu sunt Adevărul”; „Dumnezeu este iubire”; „Duh este Dumnezeu”; „Cunoașterea de Dumnezeu este viața veșnică”, etc.

Dar fiindcă noi nu putem fi contemporanii lui Iisus, ca unii ce trăim în hotarele vremii, poate fi Iisus contemporanul sufletului nostru peste veacuri; contemporan peste timp și chip.

Iată o motivare și un cadru a rugăciunii meditative: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

Inspirăm atotprezența Sa în Preasfânt numele Său și expirăm chipul nostru de păcat...

Prislop, Marți XXI

10. X.49 Luca 8,1-3²⁷⁶

Maria Magdalena

²⁷⁵ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 271-273.

²⁷⁶ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 130-131.

Era o mare stricată a vremii. Nimeni nu-i rezista. Frumoasă era; un șarpe de aur, încolăcit pe brațul gol, îi mărea vrăjirea; bogată încă era. Cu lumea mare stătea bine; toți i-au căzut la picioare.

A auzit de Iisus lucruri deosebite decât despre ceilalți bărbați ai lumii. Un dor trufaș de a-L cunoaște i-a încolțit în inimă.

A vrut să-L ispitească pe Iisus.

S-au întâlnit.

Dar nu s-a putut apropia de El.

Iisus o privea din oarecare depărtare, așa cum privește Dumnezeu, nu cum privește bărbatul.

In fața sfințeniei dracii ei nu pot nimic. O părăsesc unul câte unul, până la șapte - zice Evanghelia. Erau cele șapte păcate de căpetenie, care strică firea omenească.

Când aceștia au părăsit-o, cade umilită în genunchi, având alt cuget, altă față, altă ținută. Și, rușinată, se acoperă cât poate mai bine cu haina romană, ce-o avea aruncată peste umăr.

Iisus nu i-a aprobat păcatele, n-a osândit-o, n-a muștrătat-o, n-a lepădat-o; nu i-a vorbit, dar nici n-a tăcut.

I-a grăit în conștiință.

In fața lui Dumnezeu te pierzi pe tine.

Dar te regăsești în El, așa cum nu te-ai cunoscut niciodată, dar cum, poate că ai dorit întotdeauna.

In fata lui Iisus revii la firea ta adevărată - și te aduce iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

Altfel iubește Dumnezeu de cum iubește omul.

Omul amestecă iubirea cu plăcerea și asta-i decăderea lui. Iubirea lui Dumnezeu te ridică deasupra ta, te crește la mărimi sufletești nebănuite, până prinzi, între oameni fiind, asemănare dumnezeiască.

Iisus s-a întâlnit apoi cu această Marie Magdalenă în Betania, satul surorilor lui Lazăr, în casa lui Simon fariseul.

Aci aduse ea altceva lui Iisus, decât prima dată. Acum aduse un vas frumos cu mir de mult preț. Transformarea ei sufletească a făcut-o să-L caute pe Iisus, - de data aceasta cu o iubire sfințită de pocăință - și, neavând ceva mai bun să-I aducă, I-a adus lacrimile, cu care I-a spălat picioarele și I le-a șters cu părul bogat al capului ei.

Simon fariseul, care reprezenta opinia publică, nu știa cum că Maria Magdalena era o copilă a lui Dumnezeu (Aștia-s oamenii sau mediul social: te strică, îți ajută să te strici, se bucură că-i strici și tu, ca pe urmă tot ei să te țintuiască la stâlpul de osândă...)

Iisus a corectat această acuză necinstită, cu pilda celor doi datornici, dintre care, unul iubea mai mult pe stăpânul său, fiindcă i-a iertat o datorie mai mare.

Iată ce-a făcut Iisus pentru Maria Magdalena.

De unde oamenii, între ei, cel mai adesea nu fac decât să-și profaneze templul de lut al conștiinței, Iisus le ridică viața la înălțimea și la valoarea conștiinței: că-s fiii lui Dumnezeu și temple ale Duhului Sfânt.

Această putere a lui Iisus, această încredere pe care i-a dat-o El: iubirea Lui curată, de făptura Sa, a transformat-o dintr-o profanată a vremii, într-o mironosiță, model pentru toate vremile.

Și, din voința lui Iisus, e vestită fapta ei de iubire peste tot pământul.

O așa femeie nu se mai teme de primejdia de-a merge la mormântul lui Iisus: Iubirea ei pentru Iisus biruise frica de moarte.

De aceea iubirii i s-a dat, prima, să vestească învierea!

Prislop 8. V.49.²⁷⁷

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeuul nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.

²⁷⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 89-91.

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.**

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftele inferioare. **Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.**

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum" C.v. cit. de Berdiaeff). [...]Maica Domnului.

In ea, **natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh.** Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. **Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.**

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el **apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen.** Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...]Biserica învață că **genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.**

Dar se pare că nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor. Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. **Aceasta rezultă din dezvoltarea nedepășită în creștinism a conștiinței antropologice.** Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupești a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. **Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica.**" (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau joshnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți și oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.²⁷⁸

Pentru a vă lămuri în legătură cu acest subiect este necesar să vedeți cât de grave sunt afirmațiile citate mai sus, în lumina Sfinților Părinți, parcurgând capitolele enumerate la început, în cuprinsul fragmentului Erezii din *Cărarea Împărăției și Cuvinte vii*.

Aici vom reproduce numai comentariu la o predică a sfinției sale, tocmai aceea de Buna-Vestire, pentru a se vedea cât de mult se împotriva temeliei mântuirii noastre, Sfânta Evanghelie:

Atac păgân asupra firii și energiei. Panteism. Androginia hristosului mincinos - Yin și Yang

²⁷⁸ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); **El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeul nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.**

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.**

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftele inferioare. **Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.**

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum" C.v. cit. de Berdiaeff). [...] Maica Domnului.

In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen. Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...] Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.

Dar se pare că nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor. Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice. Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupești a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica." (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau josnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți și oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.²⁷⁹

Trei învățături diavolești se găsesc în predica Părintelui Arsenie Boca, tocmai de Buna-Vestire:

²⁷⁹ Părintele Arsenie BOCA, Cuvinte vii, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

1. Panteismul provenit din confundarea tipic eretică a dogmelor Persoanei, firii și energiilor;
2. Androginia hristosului mincinos propovăduit de Părintele Arsenie Boca, care ar fi genul în care sunt chemați bărbații și femeile să devină;
3. Acuzarea Sfinților Părinți de ignoranță și lipsă de profunzime în legătură cu sensul mistic al iubirii, zămisirea și transfigurarea omului. Hulirea creștinismului că ar fi nedeplin ca învățătură, cel puțin din punct de vedere al conștiinței antropologice și al neexplicării... iubirii!

Panteismul:

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeu nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu. [...]Maica Domnului.

In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.²⁸⁰

Ca de obicei Părintelui Arsenie Boca, condus de caracteristica cea mai pregnantă a personalității sale, duplicitatea încălcoasă (provenită din întunericul înșelării cultivat de demoni - prin Yoga, religii superioare și vedenii mincinoase - și pecetluită în mintea sfinției sale prin neascultare), mai înainte de a afirma o erezie, o infirmă ca titlu, pentru a nu fi acuzat de ea. Dar este posibil să nici nu înțeleagă sensurile ei, deoarece a străbătut teologia ca prin pipăire într-o negură deasă.

În fraza de mai sus combate deismul și panteismul definindu-le, ca apoi să propovăduiască panteismul.

Pentru Părintele Arsenie Boca Sfântul Duh se împreunează ba cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu, ba cu Fecioara și naște din ea rațiunea lumii, astfel că Ea nu mai este Maica Domnului ci Maica lumii, care astfel se naște de la Duhul.

Logosul sau Cuvântul sau Rațiunea lumii acesteia nu este Domnul nostru Iisus Hristos Logosul, Cuvântul și Rațiunea lui Dumnezeu:

Ioan_8:23 Și El le zicea: Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.

Nici Sfântul Duh nu naște rațiunea lumii acesteia despărțite de Dumnezeu, pe care lumea nici nu-L primește, nici nu-L cunoaște:

Ioan_14:17 Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi!

Logosul Născut de Maica Domnului trece din lumea aceasta la Tatăl:

Ioan_13:1 Iar înainte de sărbătoarea Paștilor, știind Iisus că a sosit ceasul Lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl, iubind pe ai Săi cei din lume, până la sfârșit i-a iubit.

Pe creștini, adevărații fii ai Maicii Domnului, lumea îi urăște, fiindcă nu sunt din ea, cum nu este nici Hristos Fiul Ei:

Ioan_15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. Ioan_17:14 Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.

Lumea este judecată, iar stăpânitorul sau rațiunea ei irațională, care a făcut-o să cadă prin faptul că a îndemnat-o să se îndumnezeiască fără Dumnezeu, mutându-și plăcerea de la Dumnezeu adevărat către sine, va fi aruncat afară. Cum să fie el născut de Maica Domnului?

Ioan_12:31 Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.

E adevărat că se spune:

²⁸⁰ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

Ioan 8:12 Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

Dar aceasta pentru că Fiul Fecioarei este Logosul dumnezeiesc, rațiunea după care s-au făcut toate din creație, dar nu rațiunea lumii căzute care zace în cel rău:

1 Ioan 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău.

Mântuitorul este lumina lumii, câtă vreme este în lume, așadar nu este lumina lumii în raționalitatea ei subfirească, ci câtă vreme este ea deschisă pentru ca prin pocăință să ajungă din nou la raționalitatea ei vindecată după Logosul dumnezeiesc. Dacă ea părăsește pocăința, suferă părăsirea de către Lumina ei:

Ioan 9:5 Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.

În realitate Părintele Arsenie Boca nu cunoștea sau contrazicea teologia Ortodoxă.

Chipul cel viu al lui Dumnezeu este născut mai înainte de veci din Dumnezeu Tatăl, iar la plinirea vremii din Maica Domnului, nicidecum din lume.

Chipul Chipului cel viu al lui Dumnezeu, ca și făptură îl are orice om prin facere sau naștere firească din părinții săi, iar îngerii îl au prin creație, iar Chipul Viu al lui Dumnezeu ca Persoană, este Iisus Hristos. El nu se naște din acțiunea unei puteri numite Sfântul Duh, asupra lumii, ci Naște mai înainte de toți vecii din Tatăl și Se întrupează (ia firea omenească din Persoana Fecioarei), născându-se la plinirea vremii din Născătoarea de Dumnezeu.

Luc 1:35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.

Sfântul Duh nu este o putere, ci o Persoană a Sfânta Treime, iar puterea Celui Preaînalt, este o Altă Persoană, Fiul lui Dumnezeu, numit Iisus Hristos după unirea în Sine a Firii Dumnezeiești cu Firea Omenească luată din Persoana Maicii Domnului, iar nu din lumea impersonală.

Deci zice îngerul: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, roditor făcând pântecul tău și zidind trup Cuvântului Celui de o ființă”. Iar „puterea Celui Preaînalt” -este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este „Puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 24) - „te va umbri”, adică „te va acoperi, dinspre toate părțile te va înconjura”. Căci precum găina își umbrește puii săi, pe toți cu aripile sale cuprinzându-i, așa și „Puterea lui Dumnezeu” pe Fecioara toată o au cuprins, și aceasta este „a umbri”.²⁸¹

Maica Domnului este Persoana numită Născătoarea de Dumnezeu. Nu natura (firea) feminină naște, cum susține Părintelui Arsenie Boca:

Maica Domnului. In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților.

Aceasta ar însemna că toate femeile (căci toate au firea feminină) nasc pe Dumnezeu. Aceasta nu este valabil mai presus de fire decât la Maica Domnului, iar după duh doar la femeile Ortodoxe care lucrează pocăința sau voia lui Dumnezeu. Așadar nu este o lucrare a naturii, ci una mai presus de ea sau una a voii libere (a alegerii):

Mat 12:50 Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă.

Așadar, a fi fără prihană, ține de voia omului să facă voia lui Dumnezeu, nu de natură. Nu toate femeile sunt fără prihană, ci doar cele care se luptă pe viață și moarte cu voia proprie, până o biruiesc, trecându-și natura prin curățire, iluminare și desăvârșire. Maica Domnului este modelul cel fără de prihană pentru toate femeile, dar nu toate o urmează.

Haideți acum să vedem cum a avut loc cu adevărat Buna-Vestire:

Acesteia binevestindu-i îngerul i-a zis: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine”²⁷⁶. Ea s-a înspăimântat din pricina cuvântului, iar îngerul a zis către ea: Nu te teme, Marie, căci ai găsit har la Domnul și vei naște Fiu și îi vei pune numele Iisus”²⁷⁷. „Căci el va mântui pe poporul lui de păcatele sale”²⁷⁸. Pentru aceea cuvântul Iisus se tâlmăcește mântuitor. Iar ea nedumerindu-se a zis: Cum va fi mie aceasta, pentru că eu nu cunosc bărbat?”²⁷⁹. Iarăși zice îngerul către ea: „Duhul cel Sfânt se va pogori peste tine și puterea

²⁸¹ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 29-33.

celui prea înalt te va umbri. Pentru aceea și Sfântul născut din tine se va numi Fiul lui Dumnezeu”280. Iar ea a zis către el: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău”281.

Deci după asentimentul sfintei Fecioare, Duhul cel Sfânt s-a pogorât peste ea potrivit cuvântului Domnului, pe care l-a spus îngerul, curățind-o și dându-i în același timp și puterea de a primi Dumnezeirea Cuvântului și puterea de a naște. Atunci a umbrît-o înțelepciunea enipostatică și puterea prea înaltului Dumnezeu, adică Fiul lui Dumnezeu, cel deoființă cu Tatăl, ca o sămânță dumnezeiască și și-a alcătuit Lui din sânziurile ei sfinte și prea curate, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, pârga frământăturii noastre. Nu și-a alcătuit corpul pe cale seminală, ci pe cale creaționistă, prin Duhul Sfânt. Nu și-a alcătuit forma trupului treptat prin adăugiri, ci a fost desăvârșit dintr-o dată. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut ipostasă trupului. Căci Cuvântul dumnezeiesc nu s-a unit cu un trup care exista aparte mai dinainte, ci locuind în pântecul Sfintei Fecioare, și-a construit, fără ca să fie circumscris în ipostasa lui, din sânziurile curate ale pururea Fecioarei, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, luând pârga frământăturii omenești, și însuși Cuvântul s-a făcut ipostasă trupului. În chipul acesta este simultan și trup: trup al Cuvântului lui Dumnezeu și trup însuflețit, rațional și cugetător. Pentru aceea nu vorbim de om îndumnezeit, ci de Dumnezeu întrupat. Căci fiind prin fire Dumnezeu desăvârșit, același s-a făcut prin fire om desăvârșit. Nu și-a schimbat firea, nici nu avem o iluzie de întrupare, ci s-a unit după ipostasă în chip neamestecat, neschimbat și neîmpărțit cu trup însuflețit, rațional și cugetător, care are în el însuși existența, pe care l-a luat din Sfânta Fecioară, fără ca să se schimbe firea Dumnezeirii Lui în ființa trupului și fără ca să se schimbe ființa trupului în firea Dumnezeirii Lui și fără ca să rezulte o singură fire compusă din firea Lui dumnezeiască și din firea omenească pe care a luat-o.

CAPITOLUL III Despre cele două firi contra monofiziților

Firile s-au unit unele cu altele fără să se schimbe și fără să se prefacă. Firea dumnezeiască nu s-a îndepărtat de simplitatea ei proprie, iar firea omenească nici nu s-a schimbat în firea Dumnezeirii, nici n-a devenit inexistentă și nici din cele două firi nu s-a făcut o singură fire compusă. Firea compusă nu poate să fie deoființă cu nici una din cele două firi din care a fost compusă, deoarece din naturi deosebite rezultă ceva deosebit. Spre exemplu: corpul este compus din cele patru elemente, dar nu se spune că este deoființă cu focul, nici nu se numește foc, nici aer, nici apă, nici pământ și nici nu este deoființă cu vreunul din acestea. Dar dac ă, după cum spun ereticii, Hristos ar fi fost după unire dintr-o singură fire compusă, atunci s-a schimbat dintr-o fire simplă într-o fire compusă și în realitate ei nu mai este deoființă nici cu firea simplă a Tatălui nici cu aceea a mamei. O astfel de fire nu este compusă din Dumnezeire și omenire, nici nu este în Dumnezeire și omenire și nu va putea fi numit nici Dumnezeu, nici om, ci numai Hristos. Iar cuvântul Hristos nu va fi numele ipostasei, ci, după cum ei gândesc, al unei singure firi.

Dar noi învățăm că Hristos nu este dintr-o fire compusă, nici că a rezultat ceva deosebit din naturi deosebite, după cum rezultă omul din suflet și corp sau după cum corpul rezultă din cele patru elemente și din cele deosebite, acelea și. Mărturisim că Hristos este din Dumnezeire și omenire, același este și se numește Dumnezeu desăvârșit, și om desăvârșit282, din două și în două firi. Cuvântul Hristos spunem că este numele ipostasei; acest cuvânt nu indică numai o singură natură, pe cea omenească sau pe cea dumnezeiască, ci arată că este din două naturi. Căci El însuși s-a uns pe sine: a uns ca Dumnezeu corpul cu Dumnezeirea Lui, iar ca om a fost uns; căci El este și Dumnezeu și om. Dumnezeirea e ungera umanității. Căci dacă Hristos ar fi dintr-o singură fire compusă, și dacă este deoființă cu Tatăl, atunci va fi și Tatăl compus și deoființă cu trupul, lucru absurd și plin de toată blasfemia.

Cum va fi cu puțință ca o fire să primească deosebiri substanțiale contrare? Cum este cu puțință ca aceeași fire să fie în același timp zidită și nezidită, muritoare și nemuritoare, circumscrisă și necircumscrisă?

Dacă ei susțin că Hristos are o singură fire, ei vor spune că ea este simplă și prin aceasta vor mărturisi sau că El este numai Dumnezeu și vor introduce o iluzie de întrupare, și nu întrupare sau că este numai om, după cum susține Nestorie283. Unde mai este atunci adevărul că este desăvârșit în Dumnezeire și desăvârșit în omenire? Și când vor putea ei susține că Hristos are două firi, dacă ei spun că după unire El are o singură fire compusă? Este evident fiecăruia, însă, că Hristos înainte de unire are o singură fire.

Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. Când spunem că oamenii au o singură fire, trebuie să se știe că nu spunem aceasta referindu-ne la definiția sufletului și a corpului, căci este cu neputință să spunem că sufletul și corpul comparate unul cu altul sunt de o fire. Dar pentru că ipostasele oamenilor sunt foarte multe, toți primesc aceeași definiție a firii, căci toți sunt compuși din suflet și corp, toți participă firii sufletului și posedă ființa corpului și o specie comună. Spunem o singură fire a ipostaselor celor multe și diferite. Cu toate acestea fiecare ipostasă are două firi, este compusă din două firi, adică din suflet și corp.

Cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos nu se poate admite o specie comună. Căci nici nu a fost, nici nu este, nici nu va fi cândva un alt Hristos din Dumnezeire și omenire, în Dumnezeire și omenire, acela și și Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit. Prin urmare nu se poate vorbi cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos de o singură fire compusă din Dumnezeire și omenire, după cum se poate vorbi cu privire la individ (om) de o singură fire compusă din trup și suflet. Aici este un individ. Hristos, însă, nu este un individ și nici nu există specia Hristos, după cum există specia om. Pentru aceea spunem că unirea s-a făcut din două firi desăvârșite, din cea omenească și cea dumnezeiască; ele nu s-au amestecat, nici nu s-au confundat, nici nu s-au combinat, după cum au zis urgisitul de Dumnezeu Dioscur²⁸⁴, Eutihie²⁸⁵ și Sever²⁸⁶ și ceata lor blestemată; și nici nu s-au unit printr-o unire personală sau morală sau printr-o unire de demnitate sau de voință sau de cinste sau de nume sau de bunăvoință, după cum au spus urătorul de Dumnezeu Nestorie, Diodor²⁸⁷, Teodor al Mopsuestiei²⁸⁸ și adunarea lor cea diavolească; ci prin unire, adică după ipostasă, fără schimbare, fără confundare, fără prefacere, fără împărțire și fără depărtare. Mărturisim o singură ipostasă în două firi desăvârșite a Fiului lui Dumnezeu întrupat. Afirmăm că Dumnezeirea și omenirea au aceeași ipostasă și mărturisim că după unire se păstrează în el cele două firi. Nu așezăm pe fiecare din firi deosebit și separat, ci unite una cu alta într-o singură ipostasă compusă. Spunem că unirea este substanțială, adică reală și nu imaginară. Iar când spunem substanțială nu înțelegem că cele două firi au dat naștere unei firi compuse, ci că sunt unite una cu alta în chip real într-o singură ipostasă compusă a Fiului lui Dumnezeu și stabilim că se păstrează deosebirea lor substanțială. Ceea ce este creat a rămas creat, iar ceea ce este necreat a rămas necreat; ceea ce este muritor a rămas muritor, iar ceea ce este nemuritor a rămas nemuritor; ceea ce este circumscris a rămas circumscris, iar ceea ce este necircumscris a rămas necircumscris; ceea ce este văzut a rămas văzut, iar ceea ce este nevăzut a rămas nevăzut. Unul strălucește prin minuni, iar celălalt s-a supus ocărilor.

Cuvântul își împropriază cele omenești — căci ale Lui sunt toate cele ale sfântului Lui trup — împărtășește corpului cele ale Lui proprii, potrivit modului comunicării însușirilor, din cauza întrepătrunderii reciproce a părților și a unirii după ipostasă și pentru că a fost unul și același cel care a lucrat atât pe cele dumnezeiești cât și pe cele omenești în fiecare din cele două forme cu tovarășia celeilalte. Pentru aceea se zice că s-a răstignit Domnul slavei²⁸⁹, deși firea Lui dumnezeiască nu a pățimit. Tot astfel se mărturisește că Fiul omului era în cer înainte de patimă, după cum însuși Domnul a spus²⁹⁰²⁸². Unul și același a fost Domnul slavei,

²⁸² 274 Matei I, 16; Luca I, 27.

²⁷⁵ Evrei VIII, 14, 13.

²⁷⁶ Luca I, 28.

²⁷⁷ Luca I, 30-31.

²⁷⁸ Matei I, 21.

²⁷⁹ Luca I, 34.

²⁸⁰ Luca I, 35.

²⁸¹ Luca I, 38.

²⁸² Tradus prin corectarea textului ediției din Migne PG, după ediția de la Verona, 1531, f. 63r. 84

²⁸³ Nestorie, patriarh al Constantinopolei de la 428 - 431, a ajuns reprezentantul ereziei care îi poartă numele. Despre Nestorie să se vadă D. Fecioru, op. cit., nota 5, p. 172.

²⁸⁴ Dioscur, patriarhul Alexandriei de la 444 - 451, a fost unul din cei mai înverșunați apărători ai lui Eutihie (+ după 451).

²⁸⁵ Eutihie, arhimandritul unei mănăstiri de lângă Constantinopol, mort după 451, a fost scânteia care a dezlănțuit monofizitismul. Punctele doctrinale ale sale se reduceau la următoarele două: a) Hristos nu este deoființă cu noi; b) după unire n-a avut decât o singură fire.

²⁸⁶ Sever, episcopul monofizit al Antiohiei, mort după 530, a fost cel mai subtil și cel mai bun teolog monofizit, înverșunarea cu care combate hotărârile sinodului de la Calcedon (451) și le justifică prin aceea că doctrina sa este identică cu doctrina Sfântului Chiril al Alexandriei (+ 444).

care a fost prin fire și cu adevărat Fiul omului, adică om. Cunoaștem că atât minunile cât și patimile sunt ale Lui, de și același cu altă natură făcea minunile și cu alta suferea patimile. Aceasta pentru motivul că știm că după cum se păstrează unitatea ipostasei Lui, tot astfel se păstrează și deosebirea substanțială a firilor. Și cum s-ar păstra deosebirea, dacă nu s-ar păstra cele care se deosebesc unele de altele? Iar deosebirea este ceea ce face ca lucrurile să se deosebească între ele. Așadar în ce privește modul prin care se deosebesc firile lui Hristos una de alta, adică cu privire la ființă, spunem că El se unește cu extremitățile: în virtutea Dumnezeirii Sale se unește cu Tatăl și cu Duhul; iar în virtutea omeneirii Sale se unește cu Maica Sa și cu toți oamenii. Dar cu privire la modul prin care sunt unite firile Lui, spunem că se deosebește de Tatăl și de Duhul, de Maica Sa și de ceilalți oameni. Firile se unesc în ipostasa Lui și au o ipostasă compusă, în virtutea căreia se deosebește de Tatăl și de Duhul, de Maica Sa și de noi.²⁸³

Vedeți că Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. același lucru îl face și pe Părintele Arsenie Boca să rătăcească. Pentru sfinția sa nu Persoanele dumnezeiești crează și lucrează prin energii în lume, nu Maica Domnului naște, ci firea sau natura sau energiile (activitățile firii) fac aceasta oarecum automat, fiind confundate cu Persoanele care în realitate au în ele firea, dar o și stăpânesc, prin voință liberă având inițiativa/acceptarea lucrării sau nelucrării ei. De aceea și mesajul de Prislop este o mântuire automată prin minuni care transmit puteri și rezolvări, dar nu implică libertatea lucrării persoanei prin pocăință. De aceea Părintele Arsenie Boca susține hinduismul în care atmanul se confundă cu brahmanul, adică persoana cu impersonalul, devenind amorfă, ca într-o contopire cu firea care nu mai are decizii libere, ci lucrează automat. Minunea fără adevăr depersonalizează, pocăința întărește personalitatea, eliberând de tot ceea ce este amorf.

Firea se înțelege sau abstract — căci nu există prin sine însăși — sau comun în toate ipostasele de aceeași specie, unindu-le și se numește fire considerată în specie sau integral prin adăugarea accidentelor, așa cum există într-o ipostasă [ipostasa sau persoana este firea + accidentele, deci persoana îngerului nu se poate face persoană omenească, neputându-i lua nici firea nici accidentele – n.n.], și se numește fire considerată în individ; ea este aceeași cu cea considerată în specie [...]

Mai mult: în toți oamenii există voința și nu la unii există, iar la alții nu există; dar ceea ce se observă în chip obștesc la toți caracterizează firea care este în indivizii de sub ea; prin urmare, omul este prin natură volițional.

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine.

Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase.²⁸⁴

Așadar, în cele două nașteri ale lui Hristos după firea dumnezeiască și cea omenească (nu în nașterea lui înnoită în noi, după har, care ne scoate din lume, deci nu se naște din lume), avem de a face cu 4 Persoane (Tatăl, Fiul, Sfântul Duh și Maica Domnului), 2 firi (Dumnezeiască și Omenească) și 2 lucrări sau energii (necreată dumnezeiască și creată, omenească) care împreună lucrează (sinergie). Mai participă și Persoana Îngerească a Sfântului Arhanghel Gavriil, ce are Fire Îngerească, cu lucrarea ei îngerească, ce slujește bine-vestind taina.

Părintele Arsenie Boca toate le încâlcește:

²⁸⁷ Diodor, episcopul Tarsului, mort înainte de 378, a fost întemeietorul școlii exegetice din Antiohia. Din pricina doctrinei sale hristologice poate fi socotit, după cum spune Sf. Chirii al Alexandriei, drept izvorul ereziei nestoriene.

²⁸⁸ Teodor, episcopul Mopsuestiei, a trăit în sec. IV. Despre Teodor să se vadă: D. Fecioru, op. cit., nota 3, p. 184.

²⁸⁹ I Corinteni II, 8.

²⁹⁰ Ioan I, 13.

²⁸³ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 82-87

²⁸⁴ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 89, 96-97.

După sfinția sa Dumnezeu (Treimea, deci Trei Ipostase) este o energie activă (lucrarea) ce transmite plenitudinea existenței (deci firea) universului (beneficiarul), care astfel exista mai înainte (cum zic și păgânii că zeii nu au creat lumea din nimic, ci dintr-o materie amorfă a organizat-o dându-i formă. Ceva echivalent cu Big-Bang-ul).

Cum s-ar spune pe românește: cocoșul și găina (două ipostase) este frecarea, cucurig-ul și cotcodăcitul (lucrările) ce transmite forma ovală, gălbenușul, albușul, coaja și plodul (deci firea) oului (beneficiarul) care exista mai dinainte, dar nu avea plenitudinea existenței sale, fiind un punct vidat, fără formă. Apoi cloceirea din găină se așează pe ou.

Astfel Părintele Arsenie Boca anulează cele Trei Persoane Dumnezeiești care în realitate mai întâi crează din nimic prin energia (lucrarea) ziditoare a lor universul și apoi îi transmit prin pronie și judecată energia (lucrarea) lor proniatoare și judecătoare din Firea lor Dumnezeiască, firii lui create (tot de Dumnezeu) a universului, în final Întrupându-Se și făcându-Se Om.

Aceasta ar corespunde în exemplul de mai sus cu realitatea că cocoșul și găina se împreunează prin frecare, strigă cucurig-ul și respectiv cotcodăcesc, zămisind plodul, care va fi înconjurat de albuș, gălbenuș, coajă, adică fiind cuprins într-un ou de formă ovală, pe care apoi găina îl clocește.

De aceea Părintele Arsenie Boca nu înțelege cum de *El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”*.

Nașterea lui Hristos ca Persoană Dumnezeiască prin firea omenească care este circumscrisă, adică este într-o parte din univers, chiar dacă firea dumnezeiască este necircumscrisă, ne având loc unde se găsește, fiind omniprezentă. Însă Dumnezeu nu este marele „tot” fiindcă nu este prezent în voia cea rea. Dumnezeu este totul într-o parte și într-o parte nimic. Este totul într-o parte ca prezență, dar într-o parte nimic ca fire. Panteismul aceasta susține: că universul este de fire dumnezeiască, nu se naște Dumnezeu care este mai presus de toate, în peștera din Betleem ca om.

Panteist este Părintele Arsenie Boca când vrea să ne convingă că energia dumnezeiască care este Dumnezeu este o putere care este Sfântul Duh, care se unește cu lumea și naște din ea omul și îngerii și chiar pe Fiul lui Dumnezeu. Aici este un conglomerat de pnevmatomahism, arianism și panteism.

Pnevmatomahism că îl înjosește pe Sfântul Duh, micșorându-L de la Persoană la o putere.

Arianism că îl face pe Chipul lui Dumnezeu celui Viu din Fiu al Fecioarei ca Om și Fiu al lui Dumnezeu ca Persoană Dumnezeiască, fiu al lumii, deci creatură lumească.

Panteism că împreunează Sfântul Duh cu lumea pentru a o face să nască, deci ridică lumea la nivel de fire dumnezeiască și mireasă firească a Sfântul Duh care este Dumnezeu.

Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.

Dacă ar fi fost Ortodox, Părintele Arsenie Boca ar fi spus așa:

Sfântul Duh trimite harul său în lumea cea căzută pentru a restaura chipul viu al lui Dumnezeu și să-L ridice la asemănare prin nașterea de sus:

Ioan 3:3 Răspuns-a Iisus și i-a zis: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu. Ioan 3:4 Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască? Ioan 3:5 Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ioan 3:6 Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este. Ioan 3:7 Nu te mira că ți-am zis: Trebuie să vă nașteți de sus. Ioan 3:8 Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.

Spunând că *cineva* trebuie să se nască arată persoana nu firea (care este numită de ceva), iar arătând că nașterea duhovnicească se face de sus, ne arată că nu din lume se naște chipul cel viu al lui Dumnezeu.

Ioan 1:1 La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. [vedeți, nu din lume era Chipul cel viu al lui Dumnezeu – n.n.] *2 Acesta era întru început la Dumnezeu. 3 Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.* [deci El a făcut și lumea, cum Să se nască din ea ca și chip, pe care chip el l-a dat oamenilor, când a făcut-o. S-a născut din Maica Domnului, nu din lume, la plinirea vremii, ca om, fiind mai înainte Persoană dumnezeiască și chip viu al lui Dumnezeu – n.n.] *4 Întru El era*

viață și viața era lumina oamenilor. 5 Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. [...] 9 Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. 10 În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. [deci, cum s-a născut din ea? A venit în ea, prin Maica Domnului. Maica Domnului nu este totuna cu lumea – n.n.] 11 Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. 12 Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, 13 Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. [nici măcar creștinii, ca și chip al lui Dumnezeu viu, deci restaurat la asemănarea cu El, nu s-au născut din lume, ci din Dumnezeu – n.n.] 14 Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. [Cuvântul, Chipul cel ipostatic al Tatălui, este Unul-Născut din El, nu din lume. S-a făcut trup, luând firea omenească din Maica Domnului, deci și chipul omenesc al lui Dumnezeu, pentru a-l face asemănare deplină, deci viu și înviat. Doar S-a sălășluit prin naștere din Fecioară între noi, cei din lume. Deci nu S-a născut nici El (nici ca Dumnezeu, nici ca om) din lume, după cum nu ne naștem nici noi (chipurile Lui vii și înviate prin harul Lui la asemănare) din lume, ci din El (lăsându-L pe El să se nască în noi, dacă prin voință ne despărțim de lume și împlinim voia Tatălui) – n.n.]

Ce să spunem despre bietul Părinte Arsenie Boca înșelat de filozofia deșartă și mincinoasă a acestei lumi? S-a apucat precum Origen să se arunce în marea înțelesurilor teologice, fără să știe să înoate. Nu putem decât să-l plângem că nu a fost în ascultare de Sfânta Biserică și nu a învățat Sfânta Predanie dată nouă de Sfinții Părinți:

Sfantul Grigorie Palama vorbeste de posibilitatea cunoasterii si a unirii cu Dumnezeu. El afirma ca nu exista natura (fiinta) nelucratoare, care sa nu se manifeste in afara prin energii. Numai inexistentia este nelucratoare si neenergetica. Orice persoana care are natura proprie poate fi cunoscuta prin manifestarile ei. Sfantul Grigorie Palama vede in lucrarile lui Dumnezeu relatiile lui cu altceva, deci relatiile cu lumea creata. Natura dumnezeiasca nu este in sa relatie, fiind asezata peste toate.

Nu lucrarea se cunoaste din fiinta, zice Palama, ci fiinta se cunoaste din lucrare. Fiinta ramane dincolo de orice relatie, de orice impartasire, ascunsa in transcendentia absoluta. Toate numirile ce le dam lui Dumnezeu nu se refera la fiinta Lui care e mai presus de intelesul oricarui nume ci la lucrarile Lui care vin in lume : numirile "viata", "lumina", "intelepciune", "Dumnezeu", "fiinta dumnezeiasca" nu exprima ascunsul fiintei, ci puterile si lucrarile de "viata nascatoare", "de fiinta facatoare", si de intelepciune datatoare", "indumnezeitoare", care coboara la noi. "E fara nume aceasta fiinta suprafiintiala, zice Palama, ca una ce e mai presus de orice nume. Chiar si numirile ce si le-a dat Domnul insusi : Eu sunt cel ce sunt, Dumnezeu, lumina, adevarul si viata, numiri pe care teologii le atribuie prin excelenta dumnezeirii celei mai presus de dumnezeire, si acestea sunt nume de lucrari".

Dupa cum distinctia fire - ipostasuri, cu toate ca e reala, nu are drept consecinta impartirea lui Dumnezeu in trei ipostasuri independente intre ele si prin fiinta, tot astfel distinctia fire – energii in Dumnezeu nu poate avea ca rezultat impartirea lui Dumnezeu in doua realitati ontologice independente intre ele. Precum Persoanele impartasesc modul intra-treimic de existenta al lui Dumnezeu, tot asa energiile, impartasesc modul relatiilor Lui extra-treimic, inspre lume, si nu pot fi gandite si intelese independent de fiinta dumnezeiasca

Sfantul Grigorie Palama a aparut in disputele teologice ca aparator al monahilor isihasti. Acesti monahi, indeletnicindu-se cu lucrarea trezviei si a rugaciunii neincetate, "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma pe mine pacatosul!", vedeau lumina necreata a lui Dumnezeu. Adversarii isihastilor negau posibilitatea vederii lui Dumnezeu, spunand ca Dumnezeu nu poate fi vazut de catre om. Respingand distinctia dintre fiinta si energii in Dumnezeu, si astfel excluzand orice posibilitate de comuniune reala a omului cu Dumnezeu. Sfantul Grigorie Palama a raspuns ca isihastii nu vad Fiinta lui Dumnezeu, ci energiile necreate care se revarsa din Fiinta Lui.²⁸⁵

Panteștiții, precum și Părintele Arsenie Boca, confundă ființa cu energiile dumnezeiești astfel că prefac comuniunea reală a omului cu Dumnezeu în contopire și unire a firilor, anulând

astfel distincția dintre Ziditor și făptură, dar și rolul Persoanelor care se unesc prin lucrările firii ce se află în Ele, ajungând în final la un nimic sau Nirvana, atotdevorator.

Androginia hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca.

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.**

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftele inferioare. **Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.**

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfîntească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum" C.v. cit. de Berdiaeff).²⁸⁶

Dar aceasta contrazice chiar Sfânta Scriptură:

(ROBac) **Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.**

(LXX) **καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.**

Vedeți? Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: **i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν και θήλυ [arsen che thelu] ἐποίησεν αὐτούς**, nu l-a făcut bărbato-femeie sau androgin sau hermafrodit sau yinyang, cum hulesc păgânii.

(ROBac) **Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.**

(GNT) **μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,**

Vedeți? Sfânta Scriptură căreia i se împotriva hulind Părintele Arsenie Boca, ne spune clar: starea la care vom ajunge cu toții în veșnicie, de identificare după har cu Dumnezeu, de unitate și unire între noi ca rod al credinței dusă la înțelepciune (în care nu mai este nimic la mijloc între noi și El) este deplinătatea vârstei lui Hristos înviat, care nu este androginia (bărbato-feminismul), ci cea de bărbat desăvârșit, adică **ἄνδρα τέλειον [andra telion]**.

²⁸⁶ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

Astfel că Părintele Arsenie Boca hulește atât în ceea ce privește starea noastră originară, cât și în ceea ce privește finalitatea noastră și realitatea lui Hristos.

(ROBac) Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.

(LXX) καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.

Vedeți, Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie*, ἄρσεν **καὶ** θήλυ [arsen che thelu] ἐποίησεν αὐτούς, nu *l-a făcut bărbato-femeie sau androgin sau hermafrodit sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

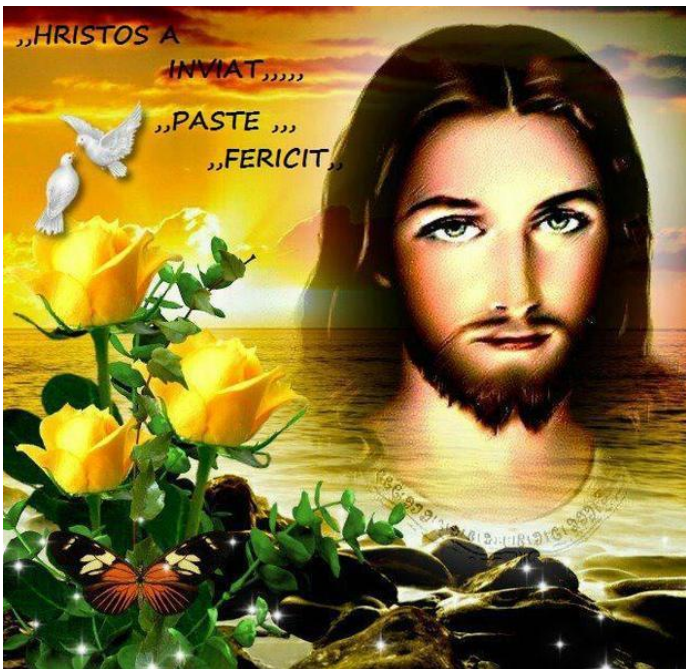
Ce înseamnă androginia?

ANDROGINIE s. f. 1. Anomalie congenitală care constă în prezența caracterelor sexuale secundare masculine la o persoană de sex feminin. 2. (Zool.) Hermafroditism. – Din fr. androgynie.²⁸⁷

Iată că Părintele Arsenie Boca nu se lasă și concretizează prin pictura lui hulitoare un hristos hermafrodit.

Și nu se oprește aici, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, ci mai ne îndeamnă și pe noi să devenim bărbatofemei. Probabil, idealul creștin pentru Părintele Arsenie Boca era contopirea cu femeia (datorită obsesiei de viață pe care a avut-o față de Maica Zamfira), iar adevăratul nou gen yinyang, androgin, diferit de genul bărbătesc și genul femeiesc, noua generație de oameni, neamul lui Iisus (după sfinția sa) ar trebui să arate cam așa:

²⁸⁷ <<https://dexonline.ro/definitie/androginie>>, miercuri, 17 februarie 2016.

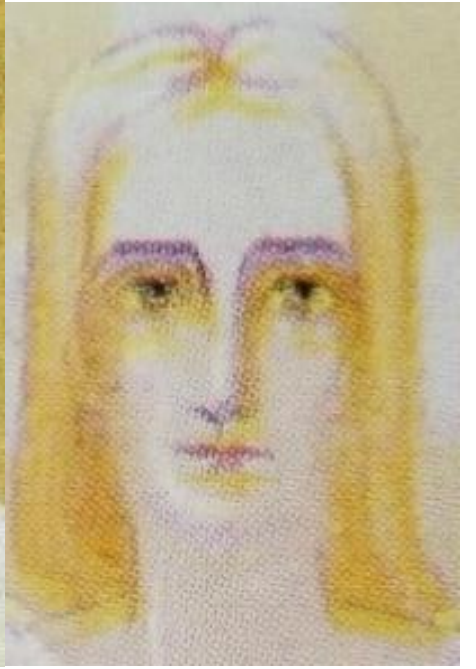
More feminine

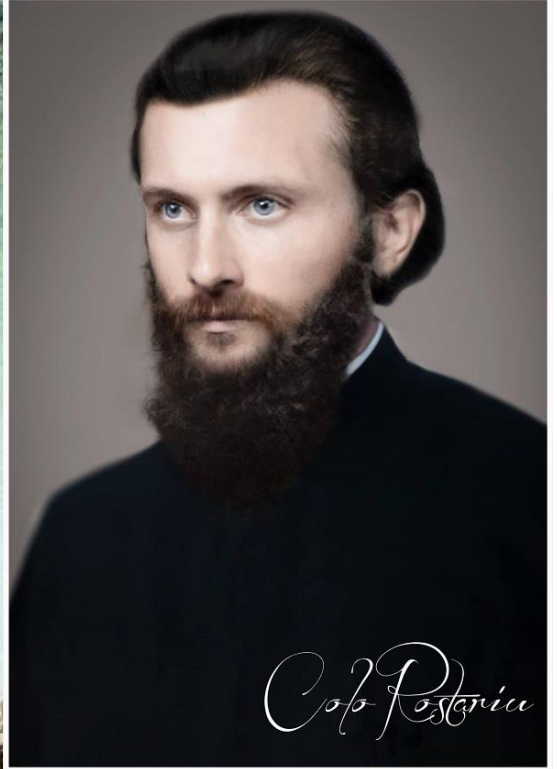
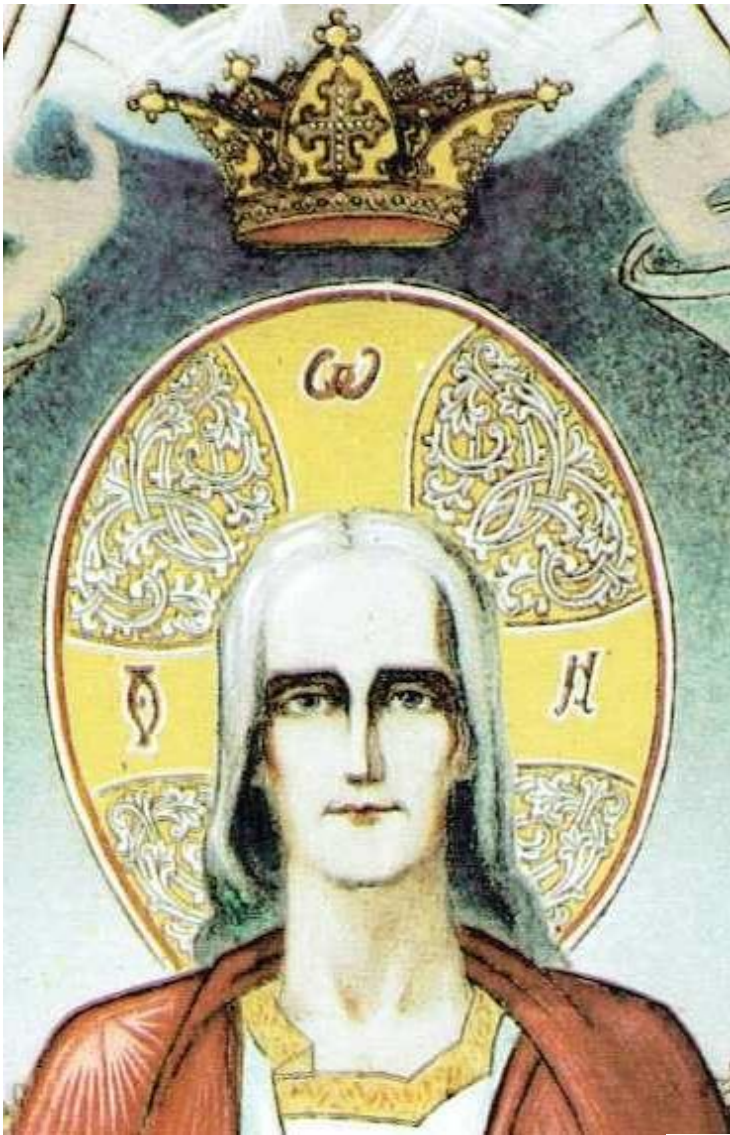

Original

More masculine

Gravitatea unei astfel de afirmații este foarte mare și implică multe erezii, provenind tot din abordarea păgână a Părintelui Arsenie Boca, în duhul „mișcării harismatice” New-Age, de care toată viața sa a fost pătruns atât ca ideologie, cât și ca practici oculte:

Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia.

*Yin (Chineză: 陰/阴; pinyin: yin; se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, **feminin**, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

*Yang (陽/阳; yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, **masculin** și corespunde zilei. Yin este adeseori simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt.*

Yin și yang sunt concepte fundamentale în filozofia și cultura chineze.

[...]

O descriere a modului de funcționare a principiilor yin și yang găsim la Bruce Lee, citat de Cyrille Javary:

Atîta vreme cît vom persista în a separa yin și yang nu putem spera să-i atingem... dacă cineva vrea să ajungă undeva cu bicicleta nu va putea să împingă ambele pedale concomitent căci va rămîne pe loc. Pentru a avansa trebuie să împingă o pedală și să putem accelera antrenarea lanțului și să o elibereze pe cealaltă, simultan. Mișcarea completă constă în împinge/eliberează. Împingerea este urmarea eliberării și fiecare dintre ele devine, respectiv, cauza celeilalte. [iată un sofism. În realitate cele două pedale nu sunt yin și yang, ci același tip de pedale, iar ceea ce mișcă bicicleta este aceeași mișcare de răsucire a lor de către același om. Toate lucrurile din univers se unesc, de fapt, nu prin dualism, ci prin Dumnezeu – Omul Hristos. – n.n.]

Într-adevăr, cuplul yin-yang poate fi reprezentat sub forma unor forțe sau tendințe complementare care constituie infrastructura dinamică a universului. Astfel, filozofia yin-yang poate fi explicația adecvată a schimbărilor în univers (atît pe plan uman, cît și pe cel al fenomenelor naturii).

În basmele occidentale, inevitabil binele distruge răul. Însă în Orient, ideea fundamentală este de a armoniza cele două forțe, reprezentate de Yin și Yang. Astfel, când una dintre cele 2 forțe încearcă să se extindă (să o înghită pe cealaltă), automat apare în interiorul ei, în forma absolută și perfectă (cercul), forța opusă. Pentru a elimina total una dintre cele 2 forțe, trebuie distruse amândouă. Pe scurt nu poate exista una fără cealaltă, iar în orice rău exista cel puțin o fărâma de bine la fel cum în orice bine exista o urma de răutate.²⁸⁸

Iată cum yin și yang este o invenție drăcească numită dualism, care vrea să spună că și binele Dumnezeu și răul satana sunt din veșnicie, ba chiar și Dumnezeu are ceva rău în El. Noi știm însă, de la Sfinții Părinți, că răul în sine nu există, este doar refuzul binelui, datorită alegerii libere, folosite împotriva Făcătorului ei Atotmilostiv.

Definiția răului

Răul nici nu era, nici nu va fi ceva ce subzistă prin firea proprie. Căci nu are în nici un fel ființă sau fire sau ipostas sau putere sau lucrare în cele ce sunt. Nu e nici calitate, nici cantitate, nici relație, nici loc, nici timp, nici poziție, nici acțiune (ποίησις), nici mișcare, nici aptitudine, nici patimă (pasivitate, afect) contemplată în chip natural în vreo existență și în nici una din acestea toate nu subzistă prin vreo înrudire naturală. Nu e nici început (principiu), nici mijloc, nici sfârșit. Ci ca să-l cuprind într-o definiție, voi spune că răul este abaterea (έλλειψις) lucrării puterilor (facultăților) sădite în fire de la scopul lor și altceva nimic. Sau iarăși, răul este mișcarea nesocotită (αλόγιστος) a puterilor naturale spre altceva decât spre scopul lor, în urma unei judecăți greșite. Iar scop (τέλος) numesc cauza celor ce sunt, după care se doresc în chip firesc toate, chiar dacă Vicleanul, acoperindu-și de cele mai multe ori pizma sub chipul bunăvoinței și înduplecând cu viclenie pe om să-și miște dorința spre altceva din cele ce sunt și nu spre cauză, a sădit în el necunoștința cauzei.²⁸⁹

Astfel că prin androginie, Părintele Arsenie Boca devine și propovăduitor al dualismului.

²⁸⁸ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Yin_%C8%99i_Yang>, miercuri, 17 februarie 2016.

²⁸⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 29.

Dar să vedem cât de rău este și mitul androginului propriu zis și cum provine el de la draci din păgânism și antropozofie, ce constituie noua spiritualitate, al cărui reprezentant de frunte la noi este Părintele Arsenie Boca.

Mitul androginului

Miturile și legendele i-au inspirat dintotdeauna pe artiștii plastici în operele lor: miturile cosmogonice, miturile sfarsitului lumii. Eu voi prezenta în continuare câteva aspecte referitoare la mitul androginului.

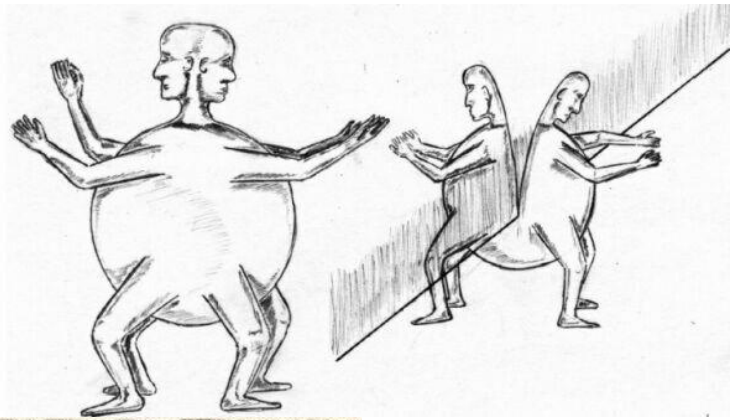

Mitul androginului apare în cosmogoniile și regelele arhaice, dar și în constructele gnostice sau teosofice cele mai sofisticate. Il regăsim deasemenea în literatura modernă și în preocupările poetilor suprarealiști.

O versiune cunoscută a acestui mit este relatată de Platon, în Banchetul, prin intermediul personajului numit Aristofan, expicând astfel modul în care a apărut iubirea.

La început trăiau pe pământ ființe androgine, de formă sferică, compuse din doi bărbați, două femei sau o femeie și un barbat lipiți spate în spate. Puterea lor era nemărginită. Zeii, temându-se de această putere, au hotărât să îi despartă. Jumatățile astfel separate au început să moară de tristete și de dor. Văzând că rămân fără supuși, zeii au căutat o modalitate de a le da noilor oameni un motiv pentru a trăi. În acest scop a fost creat Eros, pentru a semăna iubirea în lume. De atunci, cele două jumătăți se caută una pe alta toată viața, iar dacă se regăsesc, formează ființa perfectă de odinioară.

Forma sferică a androginului ne duce cu gândul la viziunea pitagoreică a Cosmosului închis, format din cercuri concentrice. Ideea de Cosmos se află în legătură cu cea de Ordine și Armonie, opunându-se unui univers deschis, marcat de imperfecțiune.

Androgin, Leonardo da Vinci

S-a incercat stabilirea unei legaturi intre mitul androginului lui Platon si traditia biblica a caderii in pacat. Scottus Eriugena considera ca separarea sexelor face parte dintr-un proces cosmic. Diviziunea Substantelor a inceput in Dumnezeu si s-a continuat progresiv, pana in fiinta umana, separata in femeie si barbat. Unificarea Substantelor trebuie sa inceapa in om si sa se infaptuiasca din nou pe toate planurile fiintei, inclusiv in Dumnezeu. In Dumnezeu nu exista diviziune, el este Tot si Unu. Aparitia sexelor este o consecinta a pacatului, dar va lua sfarsit prin reunificarea fiintei umane, care va fi urmata de unirea cercului terestru cu Paradisul. Hristos a anticipat aceasta reintegrare, caci inviind, nu a fost "nici barbat, nici femeie, desi se nascuse si murise barbat".

In cartea lui Zohar, referitor la pasajul "Sa facem omul dupa chipul si asemanarea Noastra", textul cabalistic spune ca Scriptura se foloseste de pluralul "sa facem" pentru a indica faptul ca omul a fost creat de cele doua esente divine simbolizate de barbat si femeie. "Dupa chipul Nostru" inseamna cei bogati; "Dupa asemanarea Noastra" inseamna cei saraci; caci barbatul simbolizeaza bogatia si femeia, saracia. Cele doua esente divine formeaza un

intreg, iar aceasta contopire este evocata prin imagini sugerand dragostea: protectie, osmoza, generozitate.

Ingerul, figura plina de beatitudine, este de asemenea androgin: [fals. El nu are trup, deci nu este nici bărbat, nici femeie, nici androgin. Este minte pură. După cum vom vedea la Sfinții Părinți distincția dintre bărbat și femeie este numai una trupească și influențează mintea oamenilor prin simțire, pe care îngerii fiind doar inteligibili și nu senzuali, nu o au – n.n.] *conceptie vizibila in intraga iconografie care ii este dedicata si in anumite teze teologice [eretice – n.n.] . El mediaza intre Cer si pamant, intre Dumnezeu si om.*

Mai multe comentarii de tip midras sustin ca Adam a fost androgin. La Facere, Adam si Eva stateau spate in spate, lipiti de umeri, iar Dumnezeu i-a despartit printr-o lovitura de secure. Altii spun ca Adam era barbat pe partea dreapta si femeie pe partea stanga, iar Dumnezeu l-a taiat in doua jumutati.

Putem vorbi despre o bisexualitate universala, care deriva din bisexualitatea divina ce sta la baza oricarei existente. Tot ce este prin excelenta trebuie sa fie un total, sa comporte coincidentia oppositorum la toate nivelurile. Fapt verificat prin androginia zeilor, cat si in ritualurile de androginizare, dar si in cosmogoniile care explica Lumea pornind de la un Ou cosmogonic.

Inca din cele mai vechi timpuri, fiinte divine neutre sau feminine procreaza singure. Din Haos (neutru) s-a nascut Erebe (neutru) si Noaptea (feminin). Terra a dat nastere singura cerului instelat. Hera i-a conceput singura pe Hefaistos si Tifeu.

La Labrada, in Caria, era adorat Zeus barbos cu sase mamele dispuse in triunghi pe piept. In Cipru, era venerata o Afrodita cu barba, numita Afroditos, iar in Italia, o Venus cu chelie. Majoritatea divinitatilor vegetatiei si fertilitatii sunt androgine.

Simbolul androginului este investit cu puteri neobisnuite, androginia reprezentand rezistenta crescuta la uzura timpului. Pasarea Phoenix, care reinvie periodic din propria cenusa, a devenit inca din Antichitate simbolul renasterii promise.

Aceste mituri ale androginiei dezvaluie modele exemplare pentru comportamentul uman. Androginia este simbolic reactualizata prin ritualuri. La australieni, initierea in pubertate implica androginizarea neofitului. Nu poti deveni un barbat adult pe plan sexual inainte de a fi cunoscut coexistenta sexelor, nu poti accede la un mod particular de a fi, fara a cunoaste un mod de a fi total.

In Grecia, Plutarh vorbeste despre cateva obiceiuri neobisnuite. In Sparta, cea care se ocupa de pregatirea miresei, o radea in cap si o imbraca in haine barbatesti. In Argos, mireasa purta o barba falsa.

In samanismul siberian, samanul cumula simbolic ambele sexe, ca semn al spiritualitatii, refacand astfel unitatea dintre Cer si Pamant, asigurand comunicarea intre Zei si oameni.

Balzac a reusit sa dea o stralucire aparte acestui mit al androginului. Intr-un castel situat la marginea unui sat, traia o fiinta stranie, care ascundea un mare secret. Nu e vorba de un om ros de propriul destin, aflat in conflict cu societatea. Misterul sau tine de structura propriei sale existente. Personajul o iubeste si este iubit de Minna, care il vede ca pe un barbat, Seraphitus. El e iubit si de Wilfred, care il vede ca pe o femeie, Seraphita. Sepaphitus-Seraphita nu poate parasi viata pamanteasca inainte de a fi cunoscut iubirea. Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse.

Decadentismul francez si englez revin sporadic la tema androgenului, dar acesta e vazut ca un hermafrodit morbid, satanic. Simbolul este degradat si inteles in planuri din ce in ce mai vulgar-concrete. Androgenul, conform decadentismului, era considerat ca o aberatie a Naturii, un semn de manie a zeilor, si prin urmare, era suprimat.

Semnificatia metafizica a omului perfect se degradeaza si sfarseste prin a disparea in a doua jumatate a secolului al XIX-lea.

Bibliografie:

Mefistofel si Androgenul, Mircea Eliade, Editura Humanitas 1995

Mitul androgenului, Jean Libis, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005

Publicat de [Anca](#) la [13:06](#)

5 comentarii:

Anonim spunea...

Multumesc pentru informatii si imagini

Anonim spunea...

"Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse".

Nu am mai intalnit o asemenea afirmatie, in opinia mea este impotriva normalitatii si naturii umane

Anonim spunea...

Cititi dincolo de cuvinte..

explicatia corecta face referinta la principiile yin-yang..

Dar aceasta s-a perimat cazind in vulgaritate si defetism ...

[SiMkO AIEx](#) spunea...

Nu chear defapt ii ceva chear normal pentru ca in Dumnezeu exista toate fețele unui om si prin fețe ma refer la orientati sexuale exemplu gay,lezbi si asa mai departe. Simko2012²⁹⁰

Astfel că Părintele Arsenie Boca, pe lângă promovarea păgânismului, a contracepției și dependenței de împreunarea trupească și de secreția bărbătească numită „elixir al ~~tinereții~~ sănătății” și implicit al gomariei, se face și promotor al transsexualității, transgenerității, travestiului și implicit al sodomiei. Credem că prin aceasta și grupurile Queer și LGBT doresc și ei să fie canonizat ca „Sfânt al Ardealului” ca să aibă pricină de justificare înaintea Românilor.

Toată această "luptă de clasă", împotriva "tiraniei bărbatului" 138, este în esență o luptă a "revoluției verzi" dusă împotriva feminității și maternității însăși. Exemplul cel mai concludent de "manipulare" politică este acela al Partidului Verzilor (Die Grünen) din Germania. 139 Acest partid a "omologat", în platformele sale politice, toate "revoluționarișmele feminine": femeile sunt constrânse la activități casnice; la funcții "zootehnice" de procreare; sexualitatea ar fi restrânsă printr-o singură orientare; 140 să efectueze doar anumite meserii etc. 141 Nu numai în S.U.A. și în cele mai multe state europene s-a ridicat problema în acest mod. **Asaltul "pretențiilor" feministe a adus la suprafață și acțiuni ale "minorităților sexuale" din România, după anii 1990. Prin urmare, opinia publică a fost intoxicată de manifestări publice "pro-europene".**

Dacă în România homosexualitatea și lesbianismul erau amendate de lege, prin celebrul paragraf 241 din Codul Penal, a trebuit ca ulterior acesta să fie abrogat la presiunea "recomandărilor" Consiliului Europei. Pentru ca România să nu rateze invitația la aderarea în Comunitatea Europeană, politicienii români au fost nevoiți să elimine acel paragraf de lege sub motivația dreptului și libertății fiecărei persoane de a-și alege orientarea sexuală. Iată, deci, un act anticreștin îngăduit legal!

La originea mișcării feministe se află principiul chinezesc tao-ist bipolar Yin-Yang. Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia. Yin (lb. chineză: pinyin . yin\ se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, feminin, introvertit, intim, și corespunde nopții.

²⁹⁰ <<http://istoria-artei.blogspot.ro/2009/10/mitul-androgenului.html>>, miercuri, 17 februarie 2016.

Yang (yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este clementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, masculin și corespunde zilei. Yin este adeseori 138 139 140 141²⁹¹ simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt. Cele două dimensiuni se succed într-o ciclicitate automată.

New Age preia acești termeni pentru a-și justifica concepția conform căreia omul este androgin: bărbat-femeie sau femeie-bărbat. **Hermafroditismul invocat este contrazis de Sfânta Scriptură care ne arată explicit și repetitiv: "Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie... femeie se va numi aceasta..."**¹⁴² Deci, dualitatea sexuală a omului este reliefată din plin de Sfânta Scriptură. In Evanghelia de la Luca,¹⁴³ observăm că **Mântuitorul Iisus Hristos participă la nunta din Cana Galileii pe care o binecuvântează, reiterând actul unirii matrimoniale paradisiace dintre bărbat și femeie: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa..."**¹⁴⁴

Dimpotrivă, new age-ismul susține cu vehemență inutilitatea familiei monogame. Efectul este "cosmic", deoarece în locul lui Dumnezeu-Tatăl (care oricum în creștinism nu denotă dualitate "sexuală", căci Dumnezeu nu este nici masculin și feminin), trebuie pusă o "divinitate feminină" sau cel mult androgină.¹⁴⁵ Probabil așa se explică succesul între feministe al mișcării Sahaja Yoga, întemeiată și condusă de "Mama Zeiță", Nirmala Devi.

Nu este un lucru de trecut sub tăcere faptul că printre "feministele" anti-patriarhale sunt cele mai multe vrăjitoare. Pentru ele vrăjitoria este o probă că sunt independente, emancipate "spiritual" de instituțiile eclesiastice dominate de bărbați, în care femeile nu au acces la preoție, ele devenind doar un auxiliar în câmpul social de lucru al Bisericilor. Pretenția nu este nouă și a fost satisfăcută de Biserica Anglicană și de unele Biserici protestante în care femeile au fost hirotonite "preoți" și "episcopi" (sau "preotese" și "episcopese"?), ignorându-se faptul că Iisus Hristos a fost de genul masculin (nu feminin sau androgin).

Această așa-numită marginalizare sau excludere a femeilor de la actul sacramental eclesial a fost considerată de mișcările feministe drept o nedreptate și ofensă. Ele au trecut de cealaltă parte a "baricadei" realizând un soi bizar de ocultism. **Sfânta Fecioară Maria a fost luată ca "zeiță ocrotitoare", fiind denumită "Marea Zeiță", în opoziție cu "masculinitatea" Sfintei Treimi. In New Age, "feminismul, ecologismul, neopăgânismul și vrăjitoria au o bază comună și se fecundază reciproc"**¹⁴⁶²⁹²

Gisela Graichen a intervievat o feministă vrăjitoare, Heidi Staschen, istoric de profesie, asupra cultului "Marii Zeițe" și a primit următorul răspuns: **"In mișcarea feministă poate fi observată o tendință generală nouă spre magie, spre spiritualitate, spre Tarot; poate fi observată o crescândă preocupare față de esoteric, o întoarcere spre natură, o acceptare spre natură, o acceptare a naturii feminine și o strădanie de înfăptuire a armoniei din cei doi poli: capul și abdomenul, dintre raționalitatea tradițional bărbătească și sfera intuitiv-feminină"**¹⁴⁷ In acest citat, "capul" — desemnează actul de conducere exclusiv masculin (mai ales în familie și în Biserică) cu sensul de "autoritate supremă" care coordonează rațional părțile (persoanele) dintr-o structură. "Abdomenul" — reprezintă locul procreării și dezvoltării foetusului până la naștere; cu alte cuvinte, "abdomenul" este simbolul fecundității, feminității. **Dorința feminismului este de a nivela gregar, până la confuzie, nu doar atribuțiile eminent social, stabilite de o tradiție multimilenară, ci de a omogeniza și de a integra androginie diferențele sexuale.**

De asemenea, Franck Schaeffer scrie într-una din lucrările sale despre mișcarea feministă: **"Nici o altă grupare nu a militat mai zgomotos pentru a trimite religia creștină tradițională**

²⁹¹ 138 Kate Milet, *Sex und Herrschaft. Die Tyrannei des Mannes in unserer Gesellschaft*, München, 1971 — apud Bruno Wurtz, op. cit., p. 145; A se vedea: Alain Touraine, *Lumea femeilor*, cap. De la societatea bărbaților la societatea femeilor, trad. de M. Jeanrenaud, Editura Art, București, 2007, pp. 101-114.

¹³⁹ Pe larg la N. Achimescu, op.cit., pp. 240-244; B. Wurtz, op. cit., pp. 150-164.

¹⁴⁰ Cf. Alain Touraine, op. cit., pp. 74-86.

¹⁴¹ Bruno Wurtz, op. cit., p. 145.

²⁹² "2 Cf. Facerea 1, 27; 2, 23.

¹⁴³ Lotca 2, 1-12.

¹⁴⁴ Facerea 2, 23-24; Matei 19, 5; Marca 10, 7-8; I Corinteni 6, 16; Efeseni 5, 31;

¹⁴⁵ B. Wurtz, op. tit., p. 148.

în zona experienței personale, nici una nu a luptat mai crâncen pentru a perpetua ideea că adevărul religios iudeo-creștin este "împotriva progresului" și, prin urmare, nu are ce căuta în arena publică".¹⁴⁸²⁹³ Autorul redă poziția luată de Christina Hoff Sommers, Profesor-Asociat de filosofie la Universitatea Clark, vis-à-vis de kolegele ei feministe:

"...reclamațiile feministelor împotriva programei tradiționale se bazează pe faptul că întreaga cultură occidentală — cunoașterea dobândită de om în Apus vreme de o mie de ani — este un concept compromis de la bun început, de vreme ce tot ceea ce a fost înregistrat și transmis mai departe generațiilor următoare poartă amprenta patriarhală. Nu numai științele umaniste sunt contestate de feministe. Unul dintre domeniile supuse contestației celei mai vehemente de către feministe la ora actuală este critica tuturor domeniilor științifice. Noua mișcare feministă nu se preocupă de drepturile femeilor sau, spre exemplu, de includerea în programa tradițională, a realizărilor repurtate de femei. Scopul mișcării feministe actuale este să transforme înțelegerea noastră a întregului trecut, prezent și viitor. Cum? Convingând oamenii să accepte viziunea filosofiei feministe contemporane, aceea că sexul este aspectul cel mai important în relația dintre oameni".¹⁴⁹

Nu întâmplător Sfânta Evanghelie după Luca, la începutul ei, pune în prim plan trei chipuri de mame: Sfânta Fecioară Maria, Sfânta Elisabeta și prorocița Ana. Evanghelia ne arată că nașterea lui Iisus Hristos a avut loc dintr-o "femeie" (Fecioara Maria). Creștinismul cinstește femeile în mod deosebit, eliberându-le din statutul înrobitor din semitism. însuși Dumnezeu face acest lucru Întrupându-L pe Fiul Său într-una din reprezentantele sexului feminin: Sfânta și Pururea Fecioara Maria.¹⁵⁰ **De aici deducem și viziunea profetică a Maicii Domnului, care anticipează cinstirea ce i se va aduce peste veacuri, dar, totodată și faptul că unii, care se încred în rațiunea proprie mai mult decât în Revelația lui Dumnezeu, nu o vor recunoaște și nu o vor cinsti.**¹⁵¹

Totuși, cine este "Marea Zeiță" a mișcărilor feministe? Este cumva vorba despre "divinizarea" Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Aceași vrăjitoare Heidi Staschen răspunde: „Nu e vorba de o zeităte feminină anume, ci de mai multe nume vechi, pe care le cunoaștem din istorie: Diana, Aradia, Freya din sfera germanică, Brigid din cea celtică. I se mai spune EA cea Mare. Ea este aceea care, în mereu reluatul ciclu anual, se reînnoiește. Avem aici o desprindere clară de Dumnezeu demiurgic creștin care a creat totul, prin spirit, în decurs de șase zile. După modelul ciclului anotimpurilor, are loc și renașterea omului. Moartea nu pune capăt chiar la toate, ci e o tranziție spre o altă dimensiune."¹⁵²

Este dovada cea mai clară că renunțarea virulentă și cu oprobriu la creștinism este activitatea predilectă a New Age. Revenirea în forță a elementelor antice păgâne ne arată negarea creștinismului și închinarea la zeii-idoli ai unor popoare de mult apuse.²⁹⁴

Deci, Părintele Arsenie Boca propovăduind androginia lui Iisus și a neamului Său (iar mai jos și perimarea creștinismului și insuficienta înțelepciune a Sfinții Părinți în cunoașterea omului și a iubirii), devine un mare promotor al feminismului, revoluției sexuale (Queer și LGBT) și vrăjitoriei, sub acoperișul de curcubeu al New-Age-ului (Noii Spiritualități):

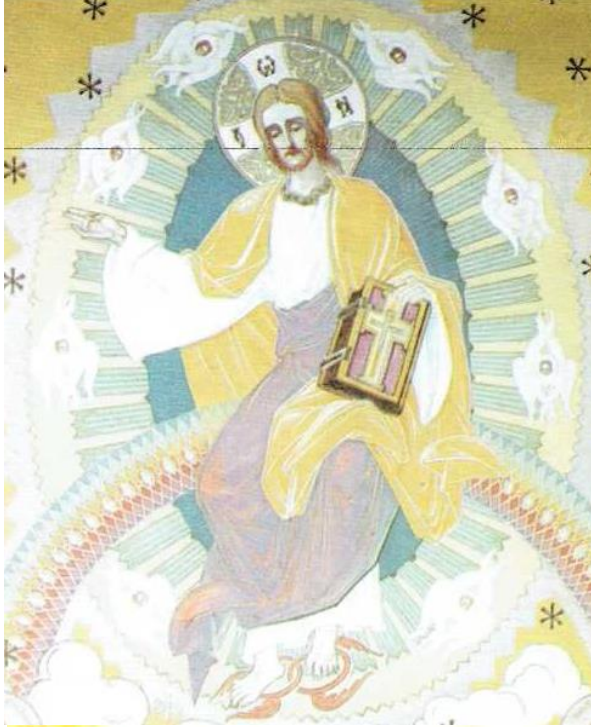
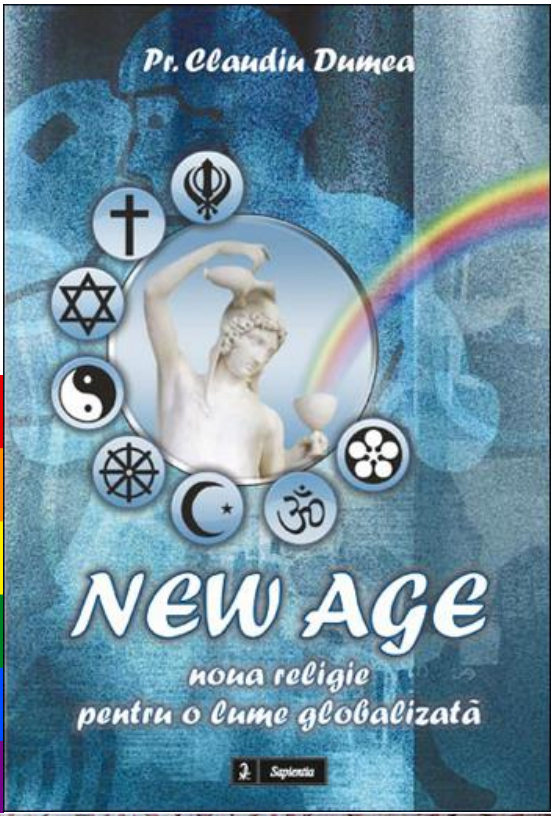
²⁹³ 140 Ibidem, p. 149.

147 Ibidem, p. 150.

148 F. Schaeffer, *Dans de unul singur. Căutarea credinței ortodoxe în era falsei religii, trad., de M.S. Rădulescu, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2006, p. 37.*

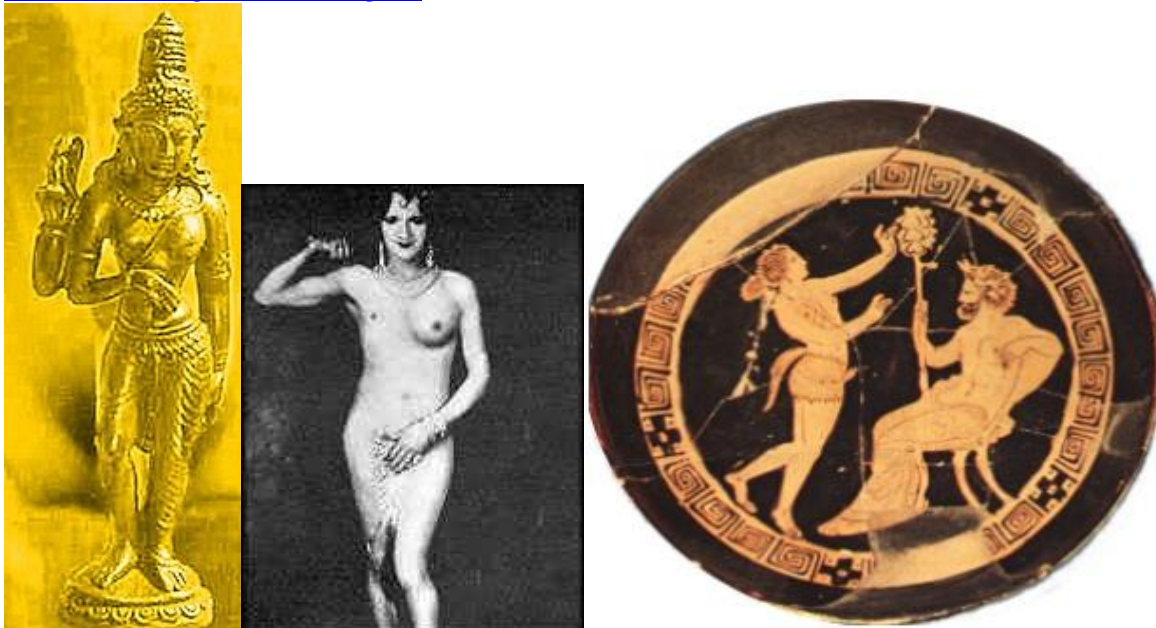
²⁹⁴ CLOȘCĂ, Ciprian Marius, (2009), *Ortodoxia și noile mișcări religioase / Orthodoxy and the New Religious Movements*, Editura Lumen, Iași, România, pp. 210-214. www.edituralumen.ro, luat de aici:

<<https://books.google.ro/books?id=aRkEBvTt45YC&pg=PT211&lpg=PT211&dq=androgina+iisus+hristos&source=bl&ots=7xU1gy4ogu&sig=aZmDimDG6ucZUm9Uj-WpfJnII3I&hl=ro&sa=X&ved=0ahUKEwjz6LXzv4HLAhVC1iwKHachCXQQ6AEIIDA#v=onepage&q=androgina%20iisus%20hristos&f=true>>, joi, 18 februarie 2016.

Cele 4 imagini de mai sus sunt (în ordinea apariției): steagul LGBT din 1970, simbolurile New-Age-ului și tablouri pictate de Părintele Arsenie Boca

[Mai multe imagini cu androgini.](#)

Sfinții Părinți au însă o altă abordare asupra acestei probleme.

Ei dau anatema chiar și numai schimbarea veșmintelor bărbatului cu ale femeii și femeii cu ale bărbatului (vă dați seama că nici nu se pune problema de schimbarea firii între bărbați și femei sau din bărbați și femei în androgini):

CANOANELE SINODULUI DIN GANGRA [...]

CANONUL 13

Dacă oarecare pentru păruta nevoiță ar schimba îmbrăcămintea, și în locul obișnuitei îmbrăcăminți muierești, ar lua asuprași bărbătești, anatema fie. [Sinod 6 , can. 62]

TÂLCUIRE

Multe muieri învățându-se de eustatieni, dezbrăcându-se de obișnuitele muiereștile îmbrăcămintea, se îmbrăca cu bărbătești, socotind adică, că cu aceasta, se vor îndrepta și se vor Sfinți. Pentru o fățarnicie ca aceasta dar, canonul acesta pe unele ca acestea le anatematizește. Vezi și pe al 5-lea și 51-lea apostolești.²⁹⁵

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul despre diferența între bărbați și femei și unirea lor în Hristos, dar nu prin formarea androgenului, ci în chip duhovnicesc fiind întăriți fiecare de dogmele dumnezeiești, care îi susțin și leagă strâns. Dumnezeu nu își distruge creația, ci și-o îndumnezeiește, unind-o cu Sine:

“Și a zidit turnuri peste unghiuri“. Unghiuri poate a numit Scriptura diferitele uniri dintre făpturile despărțite, care s-au realizat prin Hristos (5). Căci El a unit pe om înlăturând tainic în duh, deosebirea dintre bărbat și femeie, întrucât a eliberat în amândoi rațiunea firii de caracteristicile crescute din patimi.²⁹⁸ A unit apoi pământul, înlăturând deosebirea dintre paradisul sensibil și pământul pe care-l locuim.²⁹⁹ A unit de asemenea pământul cu cerul, arătând astfel firea lucrurilor sensibile ca una singură ce gravitează spre ea însăși. A unit iarăși cele sensibile cu cele inteligibile, dovedind că și firea celor create este una singură, aflându-se într-o strânsă legătură printr-o oarecare rațiune tainică, în sfârșit a unit într-un mod și după o rațiune mai presus de fire toată firea creată cu Creatorul. Și peste fiecare din aceste uniuni sau unghiuri a zidit turnurile întărite ale dogmelor dumnezeiești, care să le susțină și să le lege strâns (6).

298 Τὸν ἐν τοῖς πάθεσιν ἰδιομάτων. Rațiunea firii umane e aceeași în bărbat și femeie. Dar patimile au greșit pe ea caracteristici deosebite în bărbat și femeie. De aceste caracteristici provenite din patimi curăță Hristos rațiunea firii omenești, arătând-o la fel în bărbat și femeie.

²⁹⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 299.

Dar această uniformizare se realizează numai în duh, adică numai dacă se copleșește în ei viața trupească - a simțirii - prin duhul care s-a deschis în adâncul lor prin Duhul dumnezeiesc și-a inundat toată existența lor. În duh bărbatul și femeia sunt la fel, numai trupul cu simțirile corespunzătoare îi diferențiază.²⁹⁶

De aceea, cuvântul din Sfânta Scriptură:

Mat 22:29 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.³⁰ Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.

Înseamnă că și bărbații și femeile (prin înviere) vor primi trupuri duhovnicești, mintea lor ne mai fiind robită de simțire, ci vor fi lăudând pe Dumnezeu ca niște îngeri.

Îngeri nu sunt androgini după cum nu sunt nici bărbați, nici femei, fiindcă nu au trupuri, iar din trup și simțire (după cum am văzut mai sus), provine diferența după fire dintre bărbați și femei.

Îngeri sunt minți pure (deci nu apare diferența între ei prin gen), ci se deosebesc (după fire) în Tronuri, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Puteri, Stăpânii, Începătorii, Arhangheli și Îngeri formând ierarhia cerească. Ei se mai împart (după voie) în Îngeri ai lui Dumnezeu și îngeri căzuți, după alegerea lor de a fi uniți sau nu cu voia lui Dumnezeu, după cum și oamenii se împart (după voie) în oamenii lui Dumnezeu și oameni căzuți (tot după cum aleg).

De aici deducem că oamenii (când vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer), nu vor ajunge să fie androgini (fiindcă îngerii nu sunt androgini și neavând trupuri nu se împreunează trupest, ci își transmit unii altora lumina voii lui Dumnezeu). Asemănarea cu îngerii în Împărăția Cerurilor ne arată că oamenii nu se vor mai împreuna trupest, ci în chip spiritual se vor unii în Hristos, transmițându-și unul altuia bogăția acestei uniri depline (personalizate după modul fiecăruia de a o înțelege), având cu toții voia lor unită cu a lui Dumnezeu precum îngerii. Va înceta timpul cu neajunsurile lui și stricăciunea luptătoare a noastră de pe pământ, prin care și soții între ei (chiar dacă se iubesc) au deosebiri de voință care îi duc la tulburare sau măcar la o ne deplinătate a unirii:

Zis-a avva Marcu către avva Arsenie: "Pentru ce fugi de noi?" Răspunse bătrânul: "Dumnezeu știe, că vă iubesc pe voi, dar nu pot să fiu și cu oamenii și cu Dumnezeu. Cele de sus, mii și milioane fiind, au numai o voie, oamenii însă, au multe voi. Deci nu pot să las pe Dumnezeu și să vin într-o petrecere cu oamenii"²⁹⁷

Bărbații vor fi plini de iubire rațională față de Hristos, neostoită, neoprită de nimeni și nimic (precum este simbolizată acum prin dorința bărbătească față de frumusețea trupului femeiesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin sensibilizarea bărbaților față de gingășia femeiască). Femeile vor fi pline de bărbăție înțelegătoare, datorită virtuții odihnite în desăvârșire (precum este simbolizată acum prin dorința femeiască față de puterea trupului bărbătesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin uimirea femeii față de gândirea bărbătească). Cu toții vor ajunge la vârsta bărbatului desăvârșit (adică a avea mintea lui Hristos și a se identifica după har cu El. Aceasta se va face prin Sfânta Sofia, adică înțelepciunea Dumnezeiască, în care nu mai este nimic despărțitor, nici un interval față de El).

Efe 4:13 Până ce vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, într-un bărbat desăvârșit, la măsura vârstei plinirei lui Hristos.

Efe 4:14 Ca să nu mai fim prunci, învăluindu-ne și purtându-ne de tot vântul învățăturei, într-o amăgitoare a oamenilor, într-o viclenie spre meșteșugirea înșelăciunii;

Dar aceasta nu se face magic, doar declarativ, prin apartenența formală la Ortodoxie și prin pelerinaje la Prislop, ci prin asceză, adică răstignirea pocăinței:

Gal 5:24 Iar cari sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și cu poftetele.

Gal 6:14 Iar mie să nu mi fie a mă lăuda fără numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care mie lumea s'a răstignit, și eu lumii.

Gal 2:20 Cu Hristos împreună m'am răstignit; iar viez, nu de acum eu, ci viează într-o mine Hristos; iar de viez acum în trup, prin credința Fiului lui Dumnezeu viez, carele m'au iubit și s'au dat pre sine pentru mine.

²⁹⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 87, 199.

²⁹⁷ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 13.

Așadar nu iubire mistică prin deducție filozofică, ci mai întâi asceza, prin care se ajunge la ea. Nu înviere androgină, ci răstignire și înviere. Aceasta este antropologia creștinismului, revelată de Hristos Dumnezeu – Omul, deci aceasta este realitatea firii, lupta și finalitatea ei.

Nici un om (cât de filozof), nici o religie (cât de superioară), nu poate aduce ceva mai înalt și mai adânc, care să vindece trecutul și să dea nădejde pentru viitor. Iar dacă aduce orice împotriva, de fapt derutează, scufundând (pe cei ce nu iau aminte), în amăgire.

Hulirea creștinismului ca învățătură nedeplină. Acuzarea Sfinților Părinți de ignoranță și lipsă de profunzime:

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen. Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...] Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.

Dar se pare că nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor. Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice. Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupesti a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica." (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau joshnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți și oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.²⁹⁸

Aici avem de a face cu o esență a învățăturilor Părintelui Arsenie Boca: disprețul față de creștinism și Sfinții Părinți, și admirația demonică față de filozofie și religiile superioare. Aceasta l-a marcat toată viața și l-a dus în cumplita înșelare de a se considera ieromonah Ortodox dar a practica în realitate sacerdoțiul noii spiritualități păgâne, ce vrea să înghită și deformeze creștinismul, considerat inferior ei.

Practic hulește Sfânta Cununie a nu fi deja Taină decât doctrinar, iar pe creștini și Sfinții Părinți îi categorisește drept oameni de nimic. Vom vedea la împreunarea trupestă mai amănunțit această cădere a Părintelui Arsenie Boca și părerea sfinției sale că suferința Bisericii ar proveni tocmai de la faptul că preoțimea nu și-a însușit antropologia sa androgină:

Comportamentul, purtarea omului, se consemnează și se înscrie ca informație în codul genetic. Transcrierea e în flux continuu: a binelui sub Har și a răului sub Judecată sau recesivitate. Deci regenerare și degenerare, sunt cele două sensuri ale unei transcrieri a informației. Tot ce contravine destinației sau menirii omului e deviere către degenerare, infirmitate, monstruoșitate, ieșire din circuitul vieții și chiar moarte

²⁹⁸ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

Antropologia pastorală trebuie deschisă printr-un atac mult mai frontal al problemelor ei, decât simpla sudură între câteva ramuri ale științei despre om și câteva locuri ale Revelației, cum schițarăm până aici

REPERE

I. *Lipsește o Antropologie pastorală în Teologie.* (S-ar fi putut constitui un nucleu al ei și prin centralizarea atâtor și atâtor experiențe ale preoților cu oamenii, dacă mai marii i-ar fi văzut necesitatea și cineva ar fi fost îndrumat să le vadă într-o sistematizare.)²⁹⁹

După cum vedem Părintele Arsenie Boca consideră că antropologia (rațiunea omului – despre care crede și susține că nici creștinismul, nici Sfinții Părinți, nici teologia nu o cunosc și nu o exprimă) constă în modificările genetice provenite în urma comportamentului. Numește în mod eretic Har fluxul informațional ce face bine genetic (regenerează) și Judecată fluxul care face rău genetic (degenerează). Lăsând la o parte că nici genetică nu știa (confundând noțiunile de mutație cu recesivitate, și necunoscând nici măcar câte perechi de cromozomi are omul), se vedește pe el însuși ignorant în ale teologiei.

Harul lui Dumnezeu lucrează prin **pronie** cu cei care se mântuiesc prin înfrânare și prin **judecată** cu cei care nu se înfrânează și au nevoie de suferință dăruită de Dumnezeu ca prin răbdare să-și dobândească sufletele. Iar acestea lucrează asupra minții, iar nu asupra genelor (lucrarea în trup fiind una secundară și nu numai prin acizii nucleici).

Antropologia Părintelui Arsenie Boca este deficitară (făcând apologia științei, nefiind mulțumit doar de câteva elemente științifice puse în genunchi, în slujba revelației), fiindcă provine din cugetarea trupească. Acuzând teologia și Sfinții Părinți, de insuficiență fiindcă au abordat cunoașterea omului prin prisma revelației dumnezeiești, a cunoașterii de sus (care include și trupul, dar în realitățile lui esențiale), de fapt se acuză pe sine de totală neînțelegere a sinelui, ca să nu mai vorbim a omului în general, tăindu-se de la sursa de cunoaștere care l-ar fi putut scăpa din starea de cunoștință mincinoasă în care se afla. Disprețul este marca acestei suficiențe de sine descrise foarte frumos de Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

Așa, și mai mult încă, se chinuie și tânjește sufletul care a pierdut harul Duhului Sfânt și a fost dus în robie de gândurile cele rele.

Dar cine nu cunoaște harul, acela nici nu-l caută. Și așa, lumea s-a alipit de pământ și oamenii nu știu că nimic de pe pământ nu poate înlocui dulceața Duhului Sfânt.

Cocoșul de la țară trăiește într-o mică ogradă mulțumit cu soarta lui. Dar vulturul care zboară în înălțimi și vede de sus depărtările azurii, cunoaște multe țări, a văzut păduri și câmpii, râuri și munți, mări și orașe; dacă însă îi tai aripile și-l pui să trăiască împreună cu cocoșul în ograda de la țară, cât de mult îi vor lipsi cerul albastru și stâncile pustii!³⁰⁰

În realitate Sfinții Părinți (și creștinii care le urmează) cunosc cu adevărat omul, mai presus de orice antropologie, fiindcă au această cunoștință de la Însuși Dumnezeu.

Iubirea mistică a omului cu Dumnezeu nu poate fi experimentată și, deci, cunoscută în nici o religie mai mult ca în creștinism, numit de Sfântul Ierarh Vasile cel Mare în Hexaimeron asemănarea cu Hristos, care în Persoana Sa Dumnezeiască unește pe Dumnezeu cu Omul, suindu-L pe acesta pe tronul Sfintei Treimi. Astfel că taina cea mare a nunții mistice dintre Hristos și Biserică (Trupul Său) nu poate fi imaginată, nicidecum trăită, de nici o altă religie, precum în smerita Ortodoxie. Ea nu deduce, ci experiază această iubire și spune tuturor cât de fericită este în cele pe care le-a pățimit.

Mai mult Sfinții Părinți, mai înainte de a scrie ceva, nu deduceau nimic, ci se uneau mistic prin iubire cu Dumnezeu devenind ei înșiși dumnezei după har. Astfel că Însuși Dumnezeu îi învăța realitatea.

I. Socotesc că patru sînt cauzele virtuților îmbinate în treimea desăvârșită, care au mișcat la această scriere de folos pe cel ce, pornit de la cea de la început, a trecut de curând, de cea de la mijloc și a ajuns la treimea teologiei tainice. Cea dintâi este libertatea, adică nepățimirea sufletului, care a înaintat de la lucrarea ostenitoare la contemplarea naturală a zidirii și de acolo a intrat în întunericul cunoștinței lui Dumnezeu. A doua, curăția minții prin lacrimi și rugăciune, din care se naște cuvântul harului și izvorăsc undele înțeleșurilor. A treia este sălășluirea Sfintei Treimi în noi, din Care ies revărsările de lumină ale Duhului spre folosul

²⁹⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 238-254.

³⁰⁰ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 46.

fiecăruia din cei curățiți, pentru dezvăluirea tainelor împărăției cerurilor și pentru descoperirea vistierilor lui Dumnezeu ascunse în suflet. **A patra, este trebuința care silește pe tot cel ce a luat talantul cuvântului cunoștinței, să-l propovăduiască, dată fiind amenințarea lui Dumnezeu, Care zice: «Slugă vicleană și leneșă, trebuia să dai argintul meu zarafilor și eu venind aș fi luat al meu cu dobândă»** (Matei XXV, 27). De aceasta temându-se și David, a zis : «Iată, buzele mele nu le voi împiedica, Doamne, Tu știi; dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea ; adevărul Tău și dreptatea Ta le-am grăit. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău de la adunare multă » (Ps. XXXIX, 11).

2. **Începutul vieții după Dumnezeu este fuga totală de păcatul din lume, tăgăduirea voilor sufletului și mutarea cugetului pământesc, prin care, înălțându-ne spre cugetul dumnezeiesc, ne facem din trupești duhovnicești, omorâți lumii cu trupul și înviați cu sufletul și cu duhul, întru Hristos.**

3. **Cunoștința nemincinoasă a sufletului despre Dumnezeu, credința simțită cu disprețuirea celor văzute, și făptuirea virtuții, despărțită de toată iubirea de sine, sînt, după Solomon, frînghia întreită care nu va fi ruptă degrabă de duhurile răutății.** 301

De aceea Ortodoxia este adevărata fire a lucrurilor.

Dar poate vreun filozof cu mintea lui căzută în cugetare trupească, să fie mai înțelept și să deducă mai multe ca Sfinții Părinți? Poate el și mai multe decât Însuși Atotștiutorul Dumnezeu?

Cred că nici un om sănătos la cap nu poate gândi acestea.

Atât de cumplit este păgânismul și raționalismul, încât cei asemănători lui Varlaam din Calabria și Părintelui Arsenie Boca cred că ei pot și mai multe decât Sfinții Părinți, prin deducție, deci mai multe decât Dumnezeu. Atâta întunecare au pățimit. Astfel de lucrare luciferică au înghițit ei cu mintea.

Să vedem acum, ce ne învață despre aceasta Sfânta Scriptură:

1 Co 2: *Și eu venind la voi fraților, venit-am nu întru înălțarea cuvântului și a înțelepciunii, vestind vouă mărturisirea lui Dumnezeu. 2 Că n'am judecat a ști ceva întru voi, fără numai pre Iisus Hristos, și pre acesta răstignit. 3 Și eu întru slăbiciune și întru frică, și întru cutremur mare am fost la voi. 4 Și cuvântul meu și propoveduirea mea nu era întru cuvinte îndemnătoare ale înțelepciunii omenești, ci întru arătarea Duhului și a puterei; 5 Ca credința voastră să nu fie întru înțelepciunea oamenilor, ci întru puterea lui Dumnezeu. 6 Și înțelepciunea o grăim întru cel desăvârșit; însă înțelepciunea nu a veacului acestuia, nici a domnilor veacului acestuia, cari sunt pieritori; 7 Ci grăim înțelepciunea lui Dumnezeu întru taină, cea ascunsă, care o au rânduit Dumnezeu mai înainte de veci spre slava noastră; 8 Care nimeni din domnii veacului acestuia nu o a cunoscut; că de o ar fi cunoscut, n'ar fi răstignit pre Domnul slavei. 9 Ci precum este scris cele ce ochiul n'a văzut, nici urechea n'a auzit, nici la inima omului nu s'au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre dânsul. 10 Iar nouă ne-au descoperit Dumnezeu prin Duhul său; că Duhul forțele cearcă, și adâncurile lui Dumnezeu. 11 Că cine știe din oameni ale omului, fără numai duhul omului care este într'însul? Așa și ale lui Dumnezeu nimeni nu le știe, fără numai Duhul lui Dumnezeu. 12 Iar noi n'am luat duhul lumii, ci duhul cel din Dumnezeu; ca să știm cele ce sunt de la Dumnezeu dăruite nouă. 13 Care și grăim, nu întru cuvinte învățate ale înțelepciunii omenești, ci întru cele învățate ale Duhului Sfânt; cele duhovnicești cu cele duhovnicești asemănându-le. 14 Iar omul cel sufletesc nu primește cele ce sunt ale Duhului lui Dumnezeu; că nebunie sunt lui, și nu le poate înțelege; căci duhovnicește se judecă. 15 Iar cel duhovnicesc le judecă toate, iar el de nimeni nu se judecă. 16 Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să'l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos.*

– n.n. }

Să mai dezbatem acum și celelalte nelămuriri ale Părintelui Mihai-Andrei Aldea în legătură cu Părintele Arsenie Boca și Ortodoxia.

³⁰¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul VI, Ed. cit., pp. 211-212.

9. Sunt ucenicii ai Părintelui Arsenie Boca ce judecă Biserica după etalonul acestuia în loc să-l judece pe acesta după etaloanele Bisericii (Fenomenul..., p. 14)

Am lămurit această așa-zisă acuzație la punctul 1.

{Iar noi ne-am lămurit din acest studiu că și Părintele Mihai-Andei Aldea judecă Biserica după etalonul Părintelui Arsenie Boca.

O dovadă foarte limpede avem și din faptul că Părintele Arsenie Boca sale se credea chipul omului universal și ucenicii sfinției sale îl considerau cel mai mare „Sfânt”, deci etalonul nu numai al Sfintei Biserici, ci chiar al omului universal, modelul (etalonul) după care trebuie pictat chiar Hristos Însuși!:

1. PICTURA ANTIHRISTICĂ

sau Părintele Arsenie Boca avându-se pe sine ca model, în locul lui Hristos.

Fără să vrem a îl judeca pe Părintele Arsenie Boca, ci doar pentru a ne feri de amăgire, ne apropiem acum de esența rătăcirii de o viață a preacuvioșiei sale: nu a avut ce model pe Domnul nostru Iisus Hristos, ci pe sine. Nu s-a oprit aici, din păcate, cu durere, compătimire și lacrimi o spunem, ci s-a făcut pe sine model celorlalți, devenind astfel, (vai! și lui, și nouă!)... un tip al lui antihrist:

2Te 2:4 Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau se cinstește cu închinare, așa încât să se așeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept Dumnezeu.

În toate a vorbit cu nedreptate, după cum ne învață Însuși Mântuitorul lumii, fiindcă a vorbit de la sine, căutând slava sa, iar nu de la Dumnezeu prin învățăturile Sfinților Părinți:

Ioan 7:18 Cel care vorbește de la sine își caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și nedreptate nu este în el.

De aceea, să nu-l urmăm, ca să nu avem parte cu cei pe care îi avertiza Hristos:

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi.

Dar să vedem toate acestea, la modul concret, privind tablourile în care s-a pictat pe sine ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca, lucru înfricoșător și de neînțeles până unde poate merge o așa amăgire, ca fiind el însuși Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa:

eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.

Deoarece, conform Sfintei Predanii a Sinodului al 7-lea Ecumenic:

Deoarece convenita cinste dată Crucii trece asupra prototipului ei, adică se închină persoanei zugrăvite pe ea. [...], Acta Concil. IV, p. 417, Sinodul VII, praxa 7.³⁰²

³⁰² Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Că cinstea Icoanei trece la chipul cel întâi, și cel ce se închină Icoanei, se închină întru ea ipostasului celui scris în ea. [...]

Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). Și alta se zice firească, precum este fiecare firesc fiu, către firescul său tată (pentru aceasta și dumnezeiescul Vasilie; pe zicerea cea mai de sus, adică, cinstea Icoanei (a chipului adică) o au luat la firescul chip al Fiului și Cuvântului către Dumnezeu și Tatăl). Iar alta urmărească și meșteșugească, precum este ceea ce cu vopsele se face, și cu altă materie lesnicioasă, despre care este cuvântul aici. Și firescul chip adică se osebește cu adevărat după ipostas de pricinuitoarea sa, fiindcă, Tatăl și Fiul sunt două ipostasuri. Nu se osebește după fire, fiindcă Ei una sunt după firea omenirii. Iar cel meșteșugesc este dimpotrivă, după ființă adică se osebește de întâiul chip, căci întâiul chip este însuflețit și viu om, iar chipul lui este neînsuflețit și materie moartă. Pentru care și acest al 7-lea sinod a zis în a 6-a praxă a sa: **Că Icoana nu este după ființa întâiului chip, iar după ipostas, adică după urmarea ipostasului este una cu întâiul chip. Că un ipostas este a închipui, și a-l întâiului chip; fiindcă întâi chip se vede în Icoană, și Icoana se înființează întru întâiul chip, că umbra de la trup, și a se despărți de el este cu neputință. Fiindcă ipostasul se închipuiește, și nu firea. Și fiindcă la fiecare Icoană se scrie numele firii, adică acesta este chiar chip de om, ci numele ipostasului, adică cum că este a lui Hristos; sau a lui Ioan, sau a altuia. Pentru aceasta și sinodul în praxa mai de sus zice, că Icoana se aseamănă cu întâiul chip numai cu numele, și după așezarea mădularelor celor ce-l caracterizează.**

I Io 2:15 Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este întru el; 16 Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume. 17 Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. 18 Copii, este ceasul de pe urmă, și precum ați auzit că vine antihrist, iar acum mulți antihriști s-au arătat; de aici cunoaștem noi că este ceasul de pe urmă. 19 Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri, căci de-ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toți de-ai noștri, de aceea au ieșit. 20 Iar voi, ungere aveți de la Cel Sfânt și știți toate. 21 V-am scris vouă, nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr. 22 Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristosul? Acesta este antihristul, cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. 23 Oricine tăgăduiește pe Fiul nu are nici pe Tatăl; cine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.

I Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume. 2 În aceasta să cunoașteți duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu. 3 Și orice duh, care nu mărturisește pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că vine și acum este chiar în lume. 4 Voi, copii, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit pe acei prooroci, căci mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume. 5 Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume și lumea îi ascultă. 6 Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu nu ascultă de noi. Din aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii.

Pentru că înfricoșate lucruri se lucrează în veacul de apoi, că și Antihrist întru acel veac va să vie să-și lucreze ale lui înșelăciuni prin ascultătorii lui cei înșelați de dânsul, căci atâta se luptă de mult diavolul ca să ducă preoți Crestini întru pierzare, în cât dacă i-ar fi prin putință și pre cei aleși sa îi amăgească, și să-i ducă cu dânsul la muncile cele vecinice. Că și pre Domnul l-au ispitit prea vicleanul în pustie, neștiindu-l că este Dumnezeu, și l-au suit în munte înalt, întru o clipeală de vreme și i-a arătat toată lumea, și i-a zis: „mie îmi sunt date toate acestea și cui voiesc le voi da, numai să te închini mie și ți le voi da ție“; că știa diavolul de venirea lui Hristos, dar nu știa când; pentru aceasta ispita pe toți dreptii. Că și Antihrist va să vie la sfârșitul veacului acestuia, cu chipul blând, și smerit și milostiv, și va petrece în pustie, în post și în rugăciuni, cu chipul numai, și morți va învia, și leproși va curăți, însă toate le va face cu năluciri. Pentru ca din pustie va veni și de acolo se va umplea de toată puterea satanei, carele va locui într'însul, precum zice sfântul Efrem Sirul; atunci se va dezlega satana din iad, și va locui într'însul.³⁰³

³⁰³ M. Zosima PASCAL, Prodromit, *Sfârșitul Omului*, Ed. Mitropoliei Chișinăului și Moldovei, București, 1937, pp. 10, 121-123.

*Că tot omul ce-l judecă pe altcineva se află ca un Antihrist al lui Hristos, de vreme ce i-a răpit dregătoria și stăpânirea ce I-a dat Tatăl, făcându-se el judecător mai înainte decât Dânsul”.*³⁰⁴

*Pe eretici si adunările lor îi anatematizează si sinoadele ecumenice. Sfinții Părinți demascau si înfierau aceste învățături greșite, ucigătoare de suflet iar pe cei care le îmbrățișau îi numeau urători de Hristos si antihriști.*³⁰⁵

Mat 24:4 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vedeți să nu vă amăgească cineva. :5 Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi.

Așadar: 1. cine minte, tăgăduind învățătura adevărată despre Hristos cel smerit, petrecând în neascultare, spre propria slavă, prefăcându-se doar la arătare că este smerit, chiar dacă ar ieși dintre noi (chiar fiind ieromonah Ortodox sau chiar protosinghel), chiar de ar face minuni mari, dar propovăduiește cele ce plac lumii (plăcerea împreunării ca sursă de sănătate și ecumenismul), 2. dacă nu mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, deci are trăsături turpești unice, inconfundabile și îl pictează cu alte trăsături, ale altui om, 3. dacă judecă pe alții ca un „bici al lui Dumnezeu”, 4. dacă îmbrățișează pe eretici prin ecumenism sau uniatism, chiar dacă ar veni în numele lui Hristos sau al misiunii Lui, dar 5. **își prezintă propria persoană în locul lui Hristos, pictat sau scris**, și propria învățătură în locul minunatei învățături a Evangheliei, **se cheamă și este antihrist**:

În limba greacă:

Αντι (= anti = în locul/contra)

+

Χριστός (= Hristos)

=

Αντιχριστος (= antihrist = în locul sau contra lui Hristos)

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi. Mat 24:24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință, și pe cei aleși.

³⁰⁴ *Patericul...*, Pentru ca să ne păzim, să nu judecăm niciodată, 8.

³⁰⁵ <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

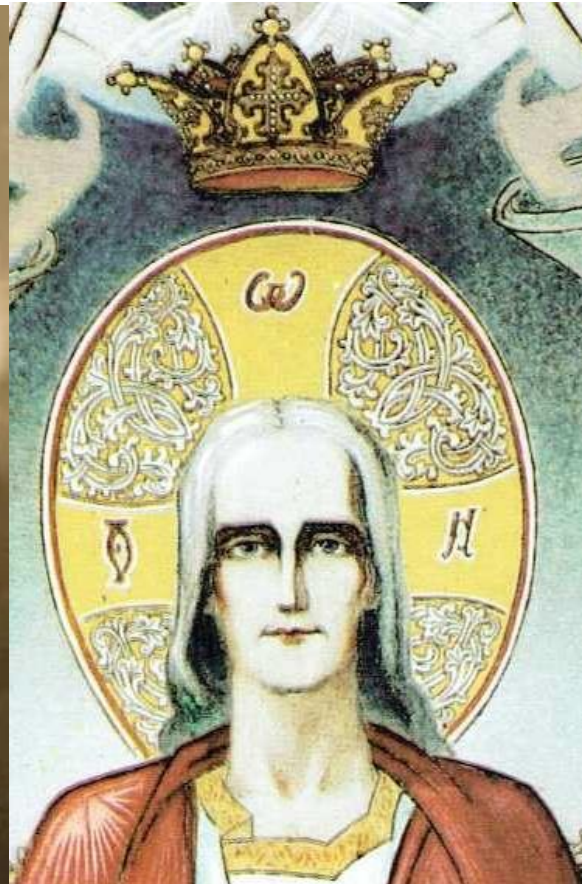
Vă rog să urmăriți cu atenție, fără prejudecată, cum s-a pictat pe sine, în locul lui Hristos, urmărind, parcă, cu osârdie, să reproducă toate fotografiile pe care le avem cu sfinția sa.

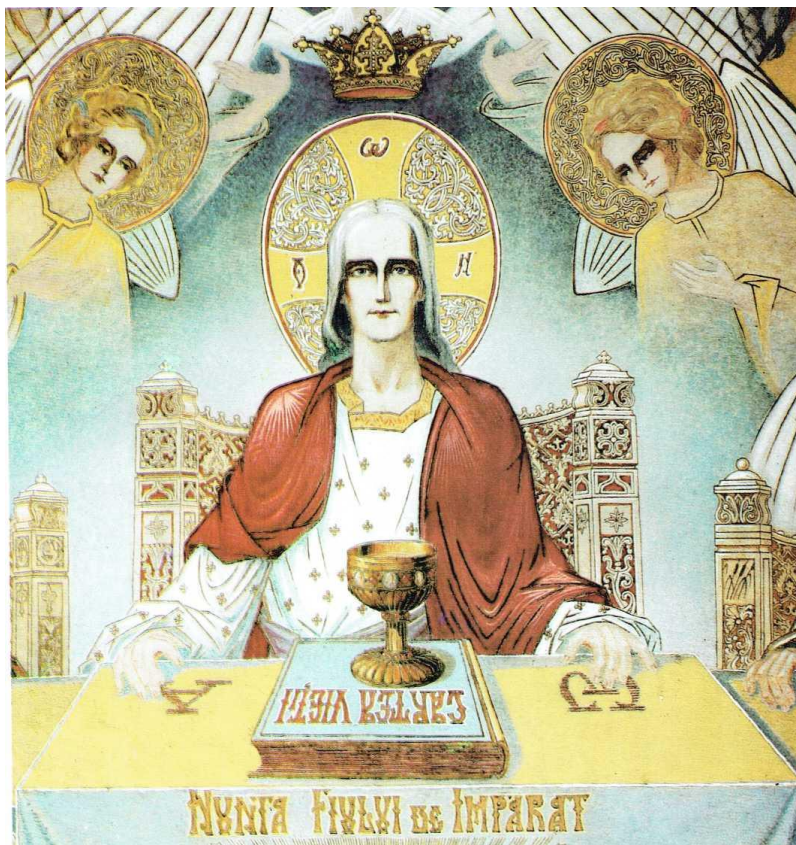
A) IMBERB

(1) Hipnotizator miros, androgin

(2) Hipnotizator dur

(3) Hristosul mincinos bărbierit

Părintele Arsenie Boca a îndrăznit în tablouri să bărbierească fața celui pe care îl prezenta drept Domnul nostru Iisus Hristos. Aceasta deoarece îl credea androgin, cel puțin după înviere.

Despre necuviincioasa pictură de la Drăgănescu, în care Părintele Arsenie Boca bărbierește pe Domnul nostru Iisus Hristos (sau mai bine zis se bărbierește pe sine, fiindcă persoana pictată nu este Mântuitorul, ci sfinția sa), ne atrage atenția și Pidalionul:

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi [deci zugravii Ortodocși nu se iau după vedenii, ci după Sfânta Scriptură – n.n.]. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvit pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Bărbat desăvârșit după Botez. [se subînțelege că și la nunta din Cana, ca și la înjumătățirea praznicului Cincizecimii, dar și în veșnicie Domnul nostru Iisus Hristos este Bărbat desăvârșit, după Botez. Deci, de unde acest obicei de-L picta nu numai ca pe un copil fără barbă, dar și ca un bărbat necuvios, care are obiceiul de a se ciumpăvi, ca într-o reclamă pentru lamele de ras? Sau cine ar fi îndrăznit să se atingă de marginea bărbii lui Hristos – în afară de Părintele Arsenie Boca și pictorii din apus în tablourile lor hulitoare, semn de ignoranță teologică avansată și lipsă hădă de evlavie? Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre. – n.n.] [...]

Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de

*ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.*³⁰⁶

De aici să înțelegem că nu numai Părintele Arsenie Boca era ori necunoscător, ori neascultător al Sfintei Predanii Ortodoxe, dar și că vedeniile sfinției sale erau demonice, fiindcă îngerii sau dracii nu sunt reprezentați în iconografia Ortodoxă cu barbă, ci ca tineri imberbi, primi luminați, cei de-al doilea întunecați, iar reprezentările din iconografie arată cum apar ei la Sfinți:

Deci în praxa a 5-a a acestui sinod, citindu-se cuvântul lui Ioan al Tesalonicului, întru care dovedește, că se cuvine a se închipui Îngerii precum s-au văzut de mulți simțitoarește de multe ori, cu chipul trupurilor lor. Au răspuns Tarasie, că a dovedit părintele acesta că se cuvine a se zugrăvi Îngerii, pentru că sunt scriși împrejur, și pentru că s-au arătat la mulți ca oameni. Iar cu socotința lui Tarasie s-a unit și sinodul. Însă trupuri însușite ale îngerilor tâlcuiesc oarecare mai noi teologi, că sunt trupurile cele vremelnice, pe care le-au luat ca să se facă cu ele văzuți ochilor, lipite către ei din ființa aerului. Iar numitul Ioan zice în praxa a 5-a, că pentru aceasta se închipuiesc Îngerii, pentru că au trupuri subțiri. Aducând și martori la aceasta pe marele Vasilie, pe marele Atanasie, și pe dumnezeiescul Metodie. Că cu subțiri trupuri după aceștia sunt și îngerii, dar nu cu totul desăvârșit fără trupuri ca Dumnezeu. Că zice marele Vasilie în capul 16 al cuvintelor celor pentru Sfântul Duh, despre Îngeri: „Pentru aceasta și în loc sunt, și văzuți se fac, în felul trupurilor lor arătându-se celor vrednici.” Încă și dumnezeiescul Ilarie zice, că tot cel zidit, este și trupesc, (cap 2 la Matei) ci și Origen cu trupuri subțiri a înțeles pe Îngeri (despre începătorii cartea 1 cap 7, și cartea 2) și Tertulian în multe locuri, și mai ales în voroava cea pentru trupul lui Hristos (cap 6) și Iustin, și Clement Stromateul (cartea 3) și Atenagora în Apologie (adică dezvinovățire); și Ciprian (pentru haina feciorească), și Ambrozie (în cartea pentru Noe și pentru corabie) și Eusebie (în cartea 5 pentru evangheliceasca pregătire), și Sulpichie Sevurul (pentru Bisericeasca Istorie), și Lactantie (cartea 2 a introducerilor) și Augustin. Iar pe lângă toți aceștia și marele Macarie Egipteanul. Și vezi capul 67 al lui Simeon Metafrastului în Filocalie, fața 270. [...]

*Iar deși papa Grigorie în epistolia cea către Leon Isavrul (foaia 712 a tomului al 2-lea din sinodiale) zice că nu închipuim pe Tatăl Domnului Iisus Hristos; dar aceasta nu prost a zice, ci că nu-l zugrăvim după dumnezeiască fire; că aceasta cu neputință zice, este a se zugrăvi, și a se închipui firea lui Dumnezeu. Care și sinodul acesta face, și toată soborniceasca Biserică, și nu că nu-l zugrăvea pe el precum s-a arătat proorocului; că de nu l-am zugrăvi pe el nicidecum, pentru ce să zugrăvim atât pe Tatăl, cât și pe Duhul Sfânt, în chip de Îngeri, de bărbați tineri, precum s-au arătat lui Avraam?*³⁰⁷

(4) Mutilarea Filocaliei

Părintele Arsenie Boca, fiind sponsor al Filocaliei (*Datorită abonamentelor masive ce le-a procurat P.C. Sa suflete.*³⁰⁸), încearcă să o mutileze. Îl oprește la timp Părintele Profesor Dumitru Stăniloae.

Ca să nu ne mirăm prea mult că L-a lăsat pe Mântuitorul fără barbă, Părintele Arsenie Boca L-a lăsat și fără bărbie, și fără gură, și fără jumătate din emisfera dreaptă a capului, în celebra copertă a Filocaliei³⁰⁹. I-a lăsat doar ochii, aducând aminte de adorarea inimii lui Hristos din Catholicism (Ortodoxii fiind evlavioși nu adoră organele lui Dumnezeu ci Persoana și Trupul Său întreg. Ceea ce nu au îndrăznit evreii să facă, să rupă trupul lui Hristos, îndrăznesc pictorii din catholicism, la care s-a afiliat acum și preacuvioșia sa). În realitate, după cum observați, nu sunt ochii Domnului nostru Iisus Hristos, ci tot ai Părintelui Arsenie Boca, cu lucrarea lor de o viață de a hipnotiza. Deși, fiind la începuturile acestei practici, parcă sunt mai puțini sălbatici, decât la testamentul său pictat de la Drăgănescu. Nicăieri nu spune Sfânta Tradiție că Mântuitorul lumii, Maica Domnului sau vreun Sfânt, ar fi avut această lucrare de străfulgerare cu ochii, pe care o

³⁰⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

³⁰⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

³⁰⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2002.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴2005, Vol. II, pp. 5-6.

³⁰⁹ <http://www.teognost.ro/fotografii/manuscrise/Arsenie%20Boca/Filocalia_1.htm>, vineri, 28 august 2015.

relatează toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca, fără excepție, când povestesc prima lor întâlnire cu magnetul de la Prislop, aducând argumente, fără să vrea, că au fost hipnotizați.

Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura contribuție proprie intelectuală a Părintelui Arsenie Boca, pentru editarea Filocaliei, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și îndemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei publice a preocupărilor sale, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

Filocalia este o capodoperă a Sfintei Biserici și, ca orice lucrare bisericească, este sobornicească, contribuind ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni.

Paternitatea textului românesc al Filocaliei, ca și a renumelui Părintelui Arsenie Boca, însă, îi aparține Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care prin smerenia sa de a se considera nevrednic, neînsemnat și a transfera altora meritele prea cucerniciei sale, prin darul de a fi mulțumitor celor ce l-au ajutat, a dobândit harul Sfântului Duh să O tâlcuiască dumnezeiește,

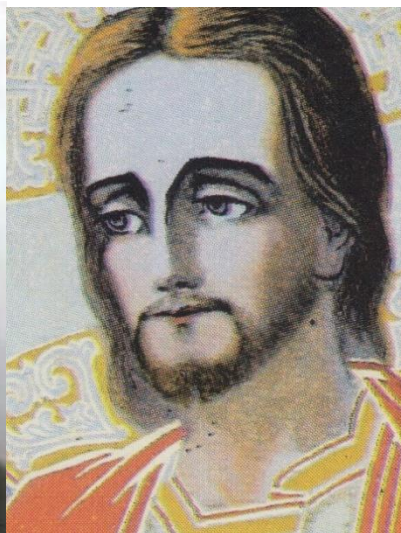
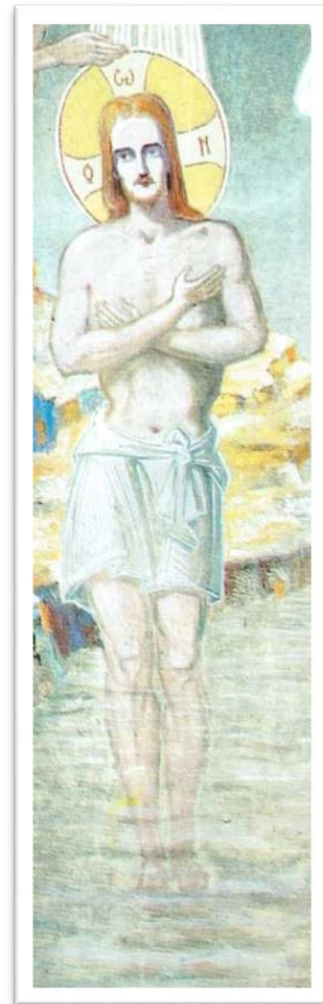
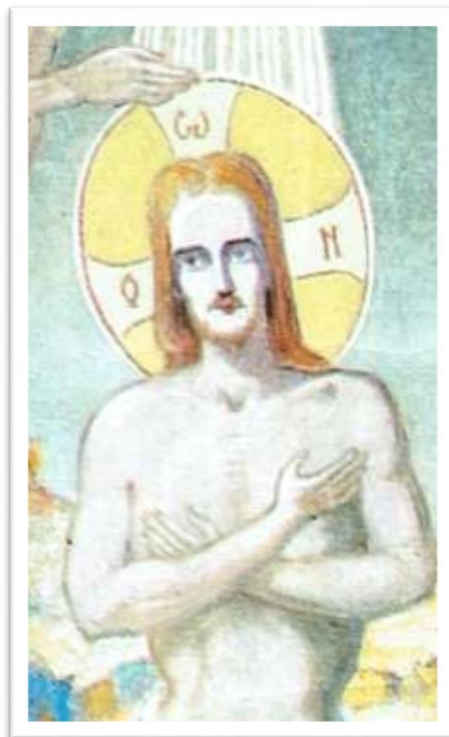
descoperind înțelesurile revelate Sfinților Părinți.

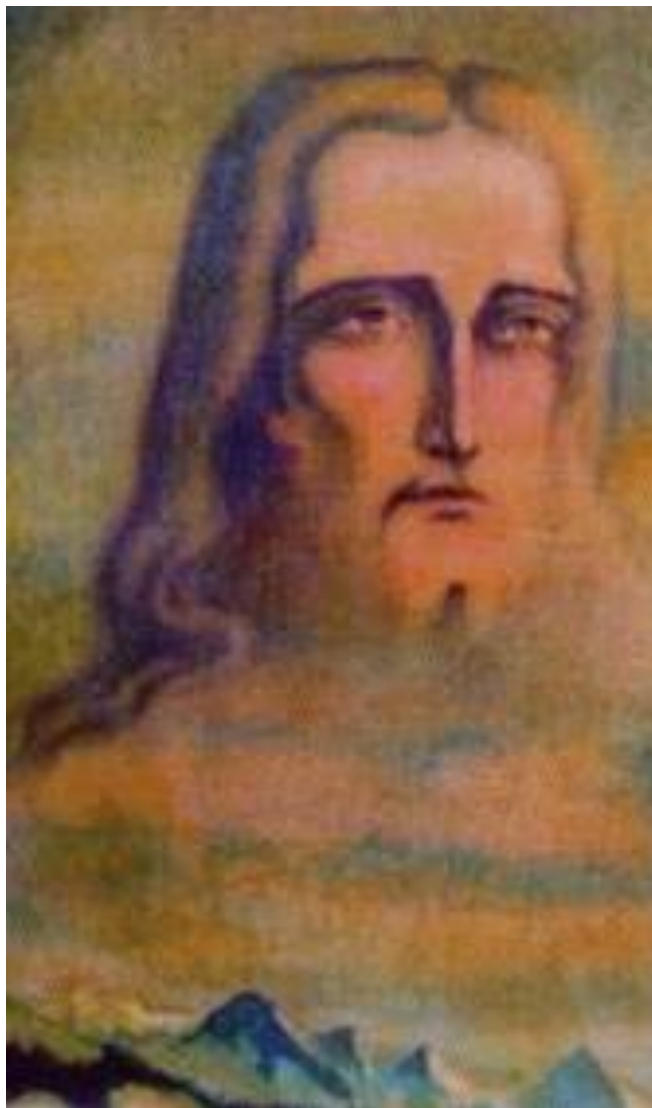
Depe Filocalia și limitarea contribuției Părintelui Arsenie Boca doar la sponsorizare, puteți citi mai multe amănunte în capitolele:

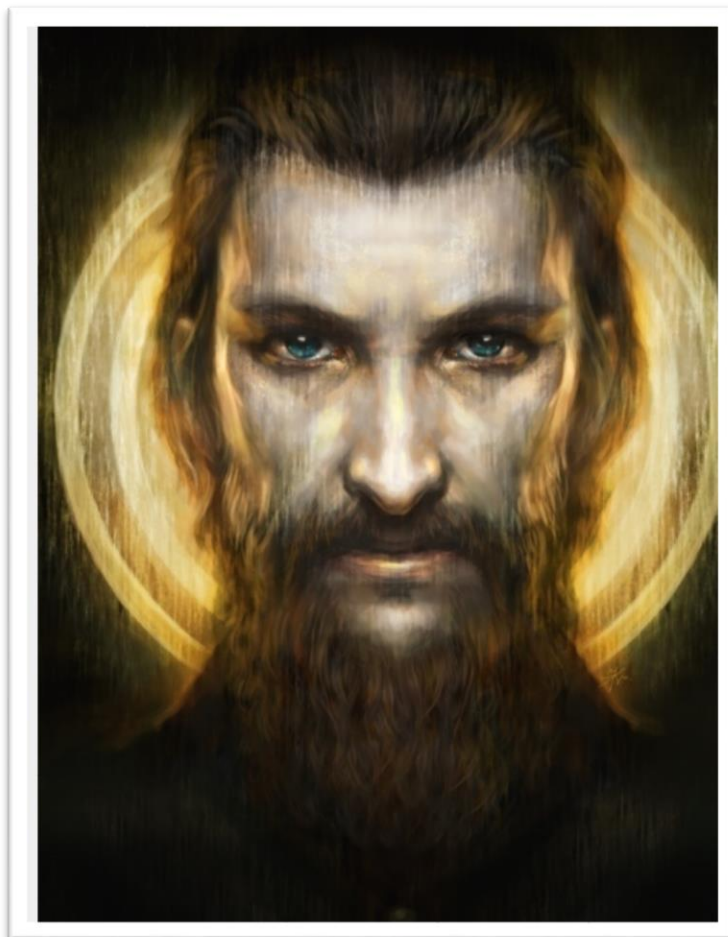
Mutilarea Filocaliei

Părintele Stavrofor Profesor Doctor Dumitru Stăniloae

B) CU BARBĂ MICĂ ȘI OCHI ALBAȘTRI

Iată o oribilă caricatură a Mântuitorul pictată de Părintele Arsenie Boca, deasupra Făgărașului, ce sugerează un om disprețuitor, oarecum absent și pierdut în visare, ca în aburii băuturii, lipsit de dragostea împăratească și atentă la noi, înfrânată și delicată, răstignită și jertfelnică a lui Hristos. Se vede că este o reverie demonică. Vă rugăm să o comparați, fără o privire insistentă, fiindcă produce vătămare sufletească, cu o altă producție artistică de artă deviantă, aflată în dreapta, în care se arată CUM I-AU SURPRINS ESENȚA ȘI CUM L-AU ÎNȚELES PICTORII STRĂINI PE PĂRINTELE ARSENIE BOCA ȘI CUM ÎI APROBĂ ADMIRATORII (mai ales admiratoarele) SFINȚIEI SALE)

<http://wolfie-chama.deviantart.com/art/Arsenie-Boca-266254958>

[Arsenie Boca](#) by [Wolfie-chama](#) [Watch Digital Art](#) / [Drawings & Paintings](#) / [People](#) / [Portraits](#) ©2011-2015 [Wolfie-chama](#)

"Arsenie Boca (29 septembrie, 1910 - 28 noiembrie, 1989) a fost un călugăr ortodox român, teolog și artist. A fost persecutat de comuniști și numit printre cei mai mari 100 de români.". Datele sunt luate de la Wikipedia "haha. orz". Taboul l-am făcut pentru o expoziție ce s-a organizat în București, România, de către Asociația Caricaturiștilor din România. E draguț să am ceva simetric în galeria mea, din când în când. Portretele 3/4 pot deveni destul de plictisitoare. Sper să vă placă! Pictat în Photoshop CS5.

"Arsenie Boca (September 29, 1910 — November 28, 1989) was a Romanian Orthodox monk, theologian and artist. He was persecuted by the Communists and named among the 100 greatest Romanians." Taken from Wikipedia haha. orz Painting for an exhibition being held in Bucharest, Romania by the Cartoonists Association of Romania. It's nice to have something that's symmetrical in my gallery once in a while, 3/4 portraits can get pretty boring. 😊 Hope you like! Painted in Photoshop CS5

[RoxanneD](#) (4 zile în urmă) [Colecționar de Artă Generală](#). Nu vă puteți imagina ce surpriză uluitoare este pentru mine, ca româncă, să dau de astfel de pietre prețioase pe Internet. Foarte bine realizat, ai surprins cu adevărat spiritul lui mare, și mă refer prin

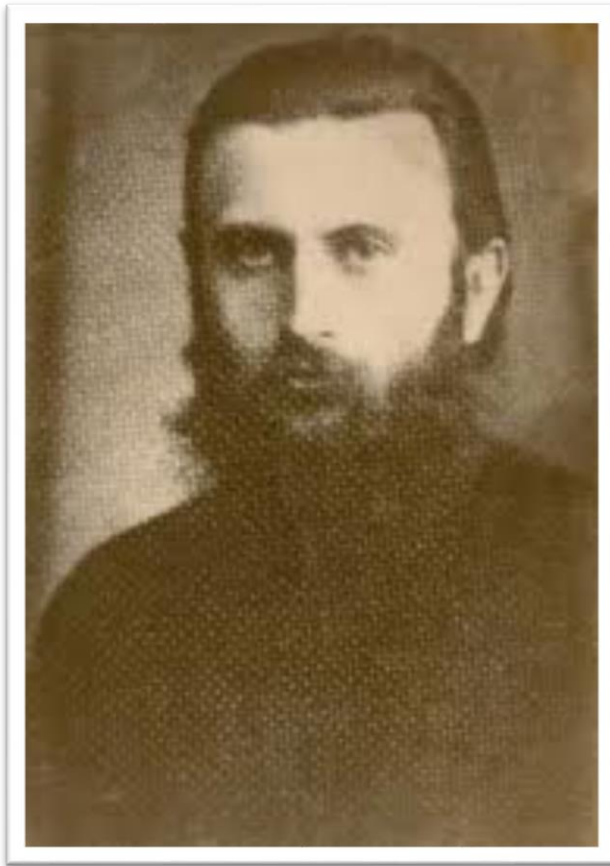
aceasta, mai ales la privirea lui fixă și adâncă, inconfundabilă. Răspuns ([RoxanneD 4 days ago](#)) *Hobbyist General Artist You can't imagine what an astounding surprise it is for me, as a Romanian, to stumble upon such gems on the Internet. Very well done, you truly captured his great spirit, and by that I'm referring especially to his unmistakable deep stare. Reply)*

[Wolfie-chama](#) (1 zi în urmă) *Artistă Digitală Profesioniștă. Sunt bucuroasă a vă citi feedback-ul! Provocarea pentru mine în portrete este ca întotdeauna să captez caracterul și esența subiectului, în special ale figurilor istorice. Vă mulțumesc! Răspuns ([Wolfie-chama 1 day ago](#)) Professional Digital Artist*

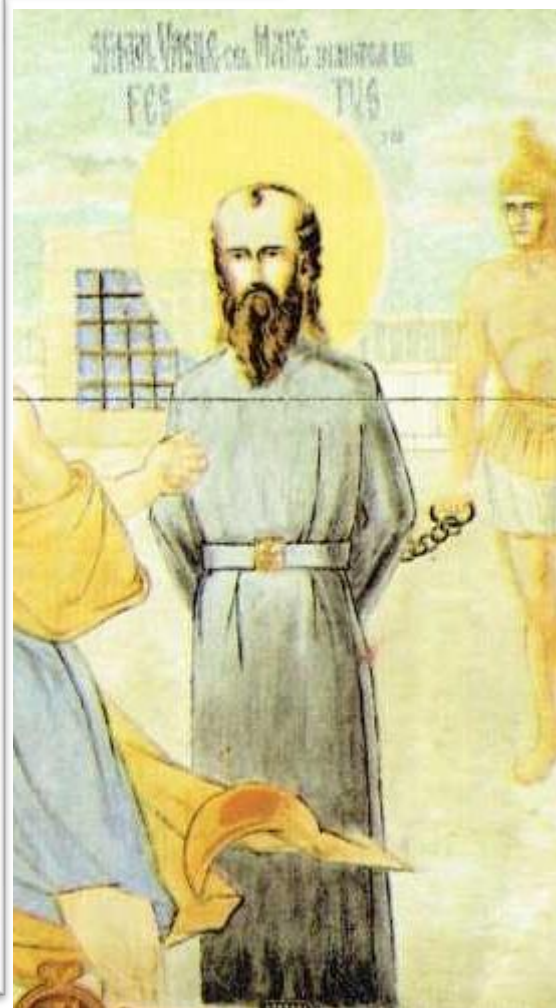
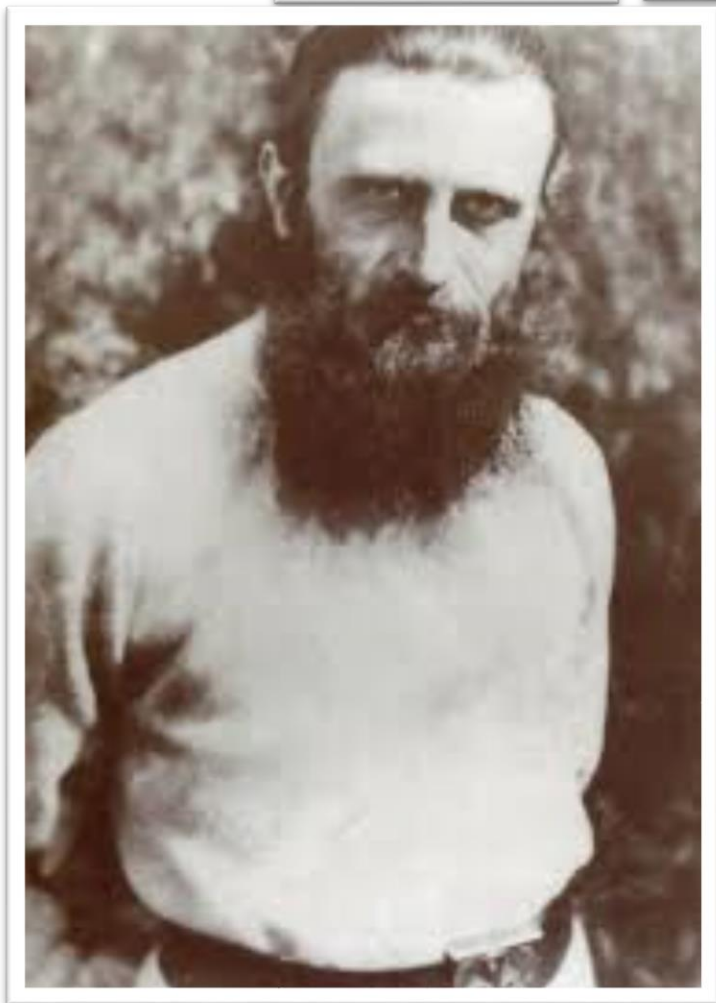
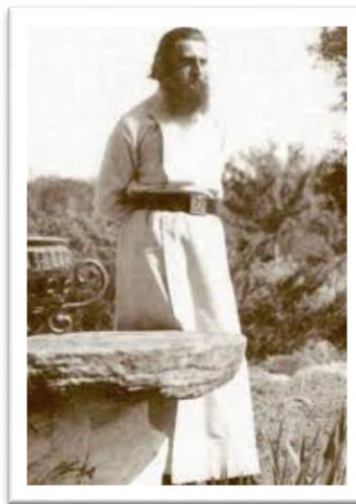
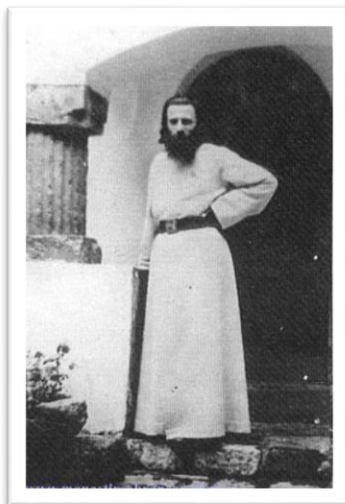
I'm glad to read your feedback! The challenge in portraiture for me is always in capturing the subject's character and essence, especially those of historical figures. Thank you! [Reply](#)

Observăm cum artista digitală și deviantă, a sesizat un CEVA (fiindcă arta surprinde esențele), chiar dacă a vrut să facă o caricatură. Acel CEVA MISTERIOS cu impact înrobitor și înfricoșător asupra sufletului, care și pe noi ne-a impresionat sesizându-l ca un leitmotiv în multele scrieri ale ucenicilor despre sfinția sa, este amestecul de privire hipnotică și sălbăticie, comun cu al lui Babaji, pentru care Părintele Arsenie Boca a și fost numit: „Biciul lui Dumnezeu”.

Înainte de moartea ÎPS sa Țgherasim Arhiepiscopul Râmnicului, ca rod al experienței duhovnicești de aproape 100 de ani, la cei care îl vizitau (pentru a-și cere iertare și rămas bun), le zicea, arătând o carte pe coperta căreia era fotografia din dreapta jos, de pe această pagină: „Cum pot să-l cinstească oamenii pe Părintele Arsenie Boca, socotindu-l Sfânt? Sfinții, dovedind experiența lor neclătinată în ascultare și urmarea de toată viața, cu răbdare, a lucrării Sfintei Biserici, apar cu părul și barba albe, iar acesta cum să fie Sfânt, așa necopt? Și uitați-vă și la privirea lui: nu are o așezare smerită, cum o are orice Sfânt”³¹⁰

³¹⁰ Redată de un Preot profesor doctor în Teologie de la București, care, din smerenie, nu a vrut să-și descopere numele, dorind în același timp să nu se implice în această dezbinare a Sfintei Biserici ce se face în legătură cu Părintele Arsenie Boca, la presiunea mass-mediei.

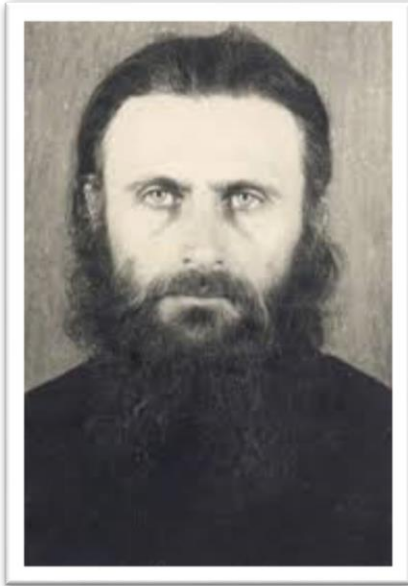

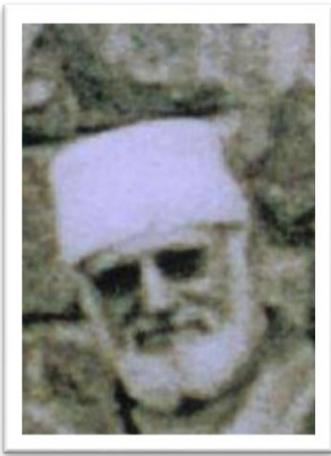
Poate și despre fotografia din stânga jos, dar și despre celelalte, spunea ÎPS †Pimen următoarele cuvinte:

În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la rându-mă la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe Înaltpreasfințitul †Pimen prin curte și-l întreb: „Înaltpreașfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca? “ Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci? “. I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...]I-am spus: Nu cumva, Înaltpreașfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Îmi spune: „Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”. Înaltpreașfințitul spune că atunci când era la

*Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului ȚPimen.*³¹¹

³¹¹ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

Văzând ultima fotografie, din această pagină, preluată de aici³¹², de la Preadmiratorii sfinției sale, ce nu pot observa nici evidențele ca să scape de amăgire, ne aducem aminte de cuvântul Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, care, iată, nici el nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

10. Scumpetea hainelor este cauza multor răutăți

Până acum am crezut că scumpetea hainelor este o simplă deșertăciune, dar mă tem că ea este hrănitoarea slavei deșarte - maica mândriei, calea curviei și hotar al aproape tuturor patimilor. Am spus că este hrănitoare și maică a slavei deșarte și a mândriei deoarece sufletul are un obicei înăscut: acela de a lua pe dinlăuntru forma cea [exterioară] a trupului. Și dacă trupul, cum am spune, poartă [haine] smerite, împreună se smerește și el [sufletul]. Iar dacă trupul poartă haine cu slavă deșartă și cu mândrie, se mărește și el în deșert cu acesta și se mândrește, după Sfântul Ioan Scărarul care scrie: „sufletul se face asemenea lucrărilor din afară și ia chipul celor ce le face și se întipărește de ele” (FR 10, Cuvânt 25, p. 314). Am zis că este și cale către curvie deoarece Marele Vasile zice: „A te îngriji de aranjatul părului și de haine mai mult decât e necesar este, după cuvântul lui Diogene, sau o faptă de om necugetat, sau o faptă de om ticălos” (P.S.B. 17, Omilia XXII Către tineri, p. 578). Ce înțelegi, Stăpâne al meu, prin „faptă de om ticălos”? Curviile sau preacurviile. Dar prin cei ce rău norocesc? Eu cred că se referă la aducătorii veștilor rele. Încearcă însuși cu de la sine [putere să explici]. Dar mai bine auzi [explicația] de la același Vasile, care, pogorându-se mai jos [la înțelegerea noastră], tâlcuiește cuvântul de mai sus spunând: „A căuta să fii elegant socot că este tot atât de rușinos ca și a trăi în desfrâu sau a strica altora casele” (ibidem). Iar dacă dumnezeiescul Pavel le oprește pe femei - care sunt în mod firesc niște ființe iubitoare de podoabă și împodobire - de la îmbrăcămintea cea de mult preț, zicând: Așijderea și femeile cu podoabă de cinste, cu sfială și cu întregă înțelepciune să se împodobească pe sine; nu cu împletiturile părului, sau cu aur, sau cu mărgăritaruri, sau cu haine scumpe (1 Tim 2, 9), iar verhovnicul Petru a oprit și el acest [lucru] de la femei, zicând: A căror podoabă să fie nu cea din afară: a împletirii părului și a înfășurării aurului, sau a îmbrăcămintei hainelor (1 Ptr 3, 3), atunci îți poți da seama cu cât mai mult [cei doi Apostoli] au oprit acest lucru de la bărbați și de la arhierii care trebuie să păzească întru toate cinstea și podoaba.³¹³

Oare sfinția sa, citind atâta filozofie și religii comparate, nu a avut puțin timp să citească pe Sfinții Părinți? Sau nu a crezut în ei, ci în scrierile care îi cultivau plăcerea de sine?

Dar nici Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

Oamenii insetează după simplitate

Lucru bun este ca oamenii insetează după simplitate și au ajuns la punctul să facă moda din ea, desi nu sunt în mod simplu. Vin unii în Sfântul Munte cu niște haine decolorate. Ma

³¹² <<http://roncea.ro/2014/12/19/absolut-inedit-parintele-arsenie-boca-fotografiat-de-securitate-la-parastasul-lui-nichifor-crainic-fotografia-a-fost-descoperita-de-cercetatorul-florin-dutu-in-arhiva-cnsas-petitia-pentru-sfantul-a/>>, duminică, 23 august 2015.

³¹³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 190-192.

intreb: "Acestia nu lucreaza pe ogoare, de ce sunt asa?" Unul vorbeste taraneste din fire si te bucuri de el. Altul cauta sa vorbeasca taraneste si-ti vine sa vomiti. Sunt si altii care vin cu cravate. Unul avea 6-7 cravate cu el. Intr-o dimineata pe cand se pregateau, si-a pus cravata, costumul etc. "Ce faci acolo?" – il intreaba unul. "Ma duc la Parintele Paisie", spune. "Dar ce e asta ce porti?" "Le-am luat ca sa-l cinstesc". "Bre, ce-am patit!"

Nu au deloc simplitate; de aceea exista aceasta stare. Atunci cand oamenii duhovnicesti nu traiesc simplu, sunt bine invesmantati, ei nu ajuta tineretul.

Astfel, tineretul neavand vreun prototip, traieste hoinareste. Pentru ca atunci cand vad crestini bine imbracati, oameni stransi cu cravate, bine ingrijiti, nu afla nici o deosebire fata de oamenii lumesti, si se impotrivesc. Daca ar fi vazut simplitate la oamenii duhovnicesti, n-ar fi ajuns in starea aceasta. Insa acum si tinerii au duh lumesc, si aceia au randuiala lumeasca. "Asa trebuie sa se poarte crestinii. Asa trebuie sa fie aceasta, asa cealalta..." si n-o spun dinlauntru, din evlavie, ci pentru ca "asa trebuie". Atunci si tinerii spun: "Ce sunt lucrurile acestea? Sa mearga la Biserica cu gatul strans! Haide, lasa-ma!" si isi arunca hainele, umbland goi. Se arunca in cealalta extrema. Ai inteles? Si toate acestea le fac din impotrivire. Desi au idealuri, insa nu au modele si sunt vrednici de mila. De aceea e nevoie sa le centreze marimea de suflet si sa-i miste prin viata cea simpla. Se manie atunci cand acesti oameni duhovnicesti si preotii incearca sa-i tina cu mijloace lumesti. Insa atunci cand afla modestia, dar si simplitatea cu sinceritate, atunci li se creeaza probleme de constiinta. Caci atunci cand cineva are sinceritate si nu tine cont de el insusi, este simplu, are smerenie. Toate acestea odihnesc si pe cel ce le are, dar sunt sensibile si pentru altul. Celalalt intelege daca te doare de el sau te prefaci. Un hoinar este mai bun decat un crestin prefacut. De aceea nu un zambet de dragoste prefacuta, ci un comportament firesc – si nici rautate nici prefacatorie, ci dragoste si sinceritate. Mai mult ma misca unul care este bine aranjat launtric. Adica sa aiba respect si dragoste adevarata, sa se miste simplu, nu in forme, pentru ca unul ca acesta ramane numai in cele din afara si se face om lumesc, carnaval de lasat de sec.

Curatia launtrica a sufletului frumos a omului adevarat, infrumusetea si exteriorul omului si acea dulceata dumnezeiasca a dragostei lui Dumnezeu, indulceste chiar si infatisarea lui. Frumusetea launtrica a sufletului, pe langa faptul ca infrumusetea duhovniceste si sfinteste pe om, chiar si la exterior, tradandu-l harul dumnezeiesc, infrumusetea si sfinteste chiar acele haine urate ce le poarta omul lui Dumnezeu cel harismatic.

Parintele Tihon isi cosea singur fesul din bucati de rasa, cu acul de cusut saci. Le facea ca pungile si le purta, dar emanau mult har. Orice lucru vechi si nepotrivit purta, nu se vedea a fi urat, pentru a se infrumusetea si el, de la frumusetea launtrica a sufletului. Odata l-a fotografiat un vizitator asa cum era, cu punga in loc de fes si cu o pijama ce i-au aruncat-o in spate deoarece au vazut pe batran ca ii era frig.

Iar acum toti cei care vad fotografia Parintelui Tihon, cred ca purta mantie arhiereasca, fiind insa o pijama verde si tarcata. Oamenii priveau cu evlavie si la zdrenteale lui si le luau de binecuvantare. Mai mare valoare are un astfel de om binecuvantat, care s-a schimbat launtric si s-a sfintit si pe dinafara, decat toti oamenii care-si schimba mereu numai cele din afara (hainele lor) si pastreaza launtric pe omul lor cel vechi cu pacate arheologice.³¹⁴

³¹⁴ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exterioara/>>, luni, 24 august 2015.

Era împotriva purtării canonice a bărbii, de aceea a și rămas fără ea:

Și a mai fost o altă boală a mea... Am început să îmi las, din mândrie, barbă mare de tot, așa cum m-a învățat părintele Cleopa [nu era mândrie, ci ascultare de Sfinții Părinți, la care l-a dus smeritul Părinte Cleopa, care nu se abătea nici la stânga, nici la dreapta de la Calea Împărătească a Sfintei Biserici. Mândria a intervenit prin neascultarea de Sfânta Predanie, punându-se sub autoritatea unui rătăcit neascultător – n.n.]. Însă Părintele Arsenie mi-a zis: „Lasă, mări, soția să-ți aranjeze măturoidul ăla de bărboi, că nu ești pustnic, cum te crezi tu!”³¹⁵.

Iată mărturiile pe care le aduc chiar ucenicii împotriva sfinției sale, fără să vrea, iubind mai mult părerile personale ale Părintelui Arsenie Boca (pe care îl consideră sfânt mai presus de toți Sfinții), provenite din amăgire, decât învățăturile Sfintei Biserici, deoarece sfinția sa nu i-a format în duhul căutării Sfinților Părinți care gândesc sobornicește, ci în dependența și admirația de preacuvioșia sa. Așa că, pentru ei, nu mai e păcat ce este păcat, ci ce nu-i place pictorului de la Drăgănescu. Este modul de a gândi al celor din catolicism, pe care atât de mult l-a admirat și urmat, în scris, în viață, dar mai ales în pictură, preacuvioșia sa:

„Depinde doar de voința și buna plăcere a Sanctității Sale”, scria Cardinalul Baronius, „ca ceea ce acesta dorește, să fie considerat «sfânt de către întreaga Biserică» [28], iar epistolele sale pastorale trebuie să fie socotite și respectate ca „Scrieri Canonice” [29].

Drept urmare logică a infailibilității reiese că învățăturile papale trebuie ținute cu o așa oarbă supunere, încât Cardinalul Berlamino însuși, care a fost proclamat „sfânt” de biserica romano-catolică, în celebra sa „Theologia” expune această chestiune cu cea mai mare naturaleză: „Dacă într-o zi papa ar cădea în greșeală îndemnând la păcat și interzicând lucrarea virtuților, biserica ar fi obligată să creadă că de fapt păcatele sunt bune și virtuțile rele. Altfel, ar greși față de conștiința sa” [30].

Cardinalul Zambarella merge chiar mai departe, confirmând că: „Dacă Dumnezeu și papa iau parte împreună la un Sinod [...] papa poate face [acolo] cam tot ceea ce ar putea face și Dumnezeu [...] iar papa săvârșește tot ceea ce dorește, chiar și fărădelegi, și, în consecință, este mai presus decât Dumnezeu” [31].³¹⁶

Să vedem ce ne învață despre această problemă Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Cea cu adevărat fără de greșeală:

Și Mihail încă Chirulariul și patriarhul Constantinopolului, cu sinodul cel împreună cu el, ca-re se afla în viață în anul 1053 a adus mărturie împotriva tunderii bărbilor, care se află în car-tea întâia a apostoliceștilor așezămături în capul al 3-lea zicând așa: „Nu vă veți smulge bărbile voastre; că frumșetea ziditorul Dumnezeu o a făcut să fie pentru femei, iar pentru bărbați cu dreptul a judecat a fi nepotrivită.” [...]

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

Cei ce întru Hristos prin Botez s-au îmbrăcat, au mărturisit a urma petrecerea lui cea în trup. Deci pe cei ce părul capului spre vătămarea celor ce îi văd cu aflări de împletire îl împodobesc și îl gătesc, și amăgitoră din aceasta propun sufletelor celor neîntărite, cu certare potrivită părintește îi vindecăm, povățuindu-i pe ei și înțelepțește a vieții învățându-i, către a ceasta, lăsând amăgirea, și deșertăciunea cea din materie, către fericita și nepierzătoarea viață, mintea neîncetat să-și mute, și cu frică să aibă curată petrecere, și să se apropie de Dumnezeu cu curăția cea în viață după dorință. Și pe omul cel din lăuntru, mai mult decât pe cel dinafară, să-l împodobească cu fapte bune, și cu neprihănite năravuri, încât o rămășiță de amăgirea celui potrivit să poarte în sineși. Iar dacă cineva afară de canonul acesta ar face, să se afurisească.

TĂLCUIRE

Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat, zice marele Pavel (Galateni: 3,27). Drept aceea adaugă canonul acesta, că cei ce s-au îmbrăcat întru Hristos, se cuvine și a petrece după dânsul, și a întrebuița toată curăția, și neîntinarea, și nu a-și împodobi trupul

³¹⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p.35.

³¹⁶ †Pavel de BALLIESTER, Episcop de Nazianz, *Convertirea mea la ortodoxie*, <<https://ro.scribd.com/doc/49946520/Convertirea-mea-la-ortodoxie>>, luni, 24 august 2015, p. 12.

cu prisosință și cu dinadinsul. Și afurisește pe creștinii, cei ce-și împletesc părul capului lor, pieptănându-l și netezindu-l, și propunându-l ca pe o amăgire sufletelor celor neîntărite, și lesne întoarse spre păcat, atât pe ale bărbaților, cât și pe ale femeilor,²³⁹ cu certarea aceasta de afurisirii povățuind pe unii ca aceștia, îi învață să lase toată amăgirea, și deșertăciunea, și împodobirea trupului acestui materialnic și stricăcios, și să-și înalțe mintea lor către viața cea fericită și nestricăcioasă, apropiindu-se după putere de Dumnezeu, cu curățirea vieții, și împodobind mai mult pe omul cel din lăuntru cu moraluri bune, și cu bunătăți, adică pe suflet, mai ales decât pe omul cel din afară, adică pe trup, cu aceste amăgitoare și zadarnice împodobiri. Încât să nu aibă asuprași nici un semn al răutății diavolului, de care prin Sfântul Botez s-au lepădat.

239 Sub această afurisire a canonului acestuia cad, după Zonara, și cei ce nicicum nu pun brici pe capul lor, nici își taie perii capului, ci înadins îi lasă ca să se facă lungi până la brâu, ca ai muierilor. Asemenea și cei ce își vopsesc pletele ca să se facă roșii, sau ca aurul, sau îi leagă cu trestii ca să se facă creți. Sau pun peruci, și străin păr pe capul lor. Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu cărămidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strămbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. Așijderea și muierile cele ce se sulimenesc, și pun dresuri pe fața lor ca să se arate frumoase, și să tragă pe bărbați spre sataniceasca iubirea lor. O și cum ticăloasele îndrăznesc a necinsti chipul ce le-a dat Dumnezeu, cu aceste mici împodobiri? Ah! Și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.³¹⁷

După cum vedem în studiul Sfintelor Icoane, numai tinerii imberbi (cărora datorită vârstei nu le-a mijit încă barba), famenii (de exemplu Sfântul Cuvios Pavel Xiropotamitul) sau îngerii nu au barbă, căci așa a fost în cazul lor voia lui Dumnezeu, neintervenind mâna omului spre ciuntirea din împotrivire. Chiar despre Sfântul Ștefan cel Mare, au fost discuții aprinse dacă a avut sau nu barbă, cunoașterea imaginii lui tradițională fiind cu barbă, până în secolul nouăsprezece (când a intrat mult stilul apusean și la noi), și fiind văzut, în realitatea duhovnicească de acum, cu barbă.

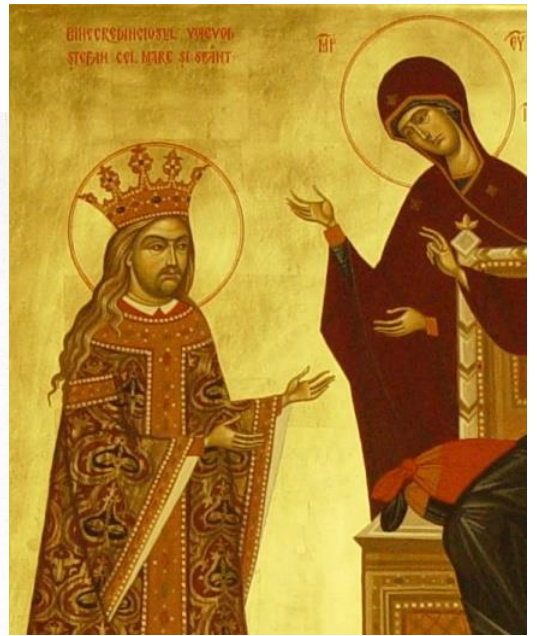
Chiar dacă a fost o dispută aspră, academică, ce a durat până la canonizare, dacă Sfântul Ștefan cel Mare a avut sau nu barbă, iar Sfântul Sinod, cu înțelepciunea lui, a iconomisit să fie pictat oficial doar cu mustață, până va trece moda acestui veac, pentru a nu tulbura lumea, Sfântul Ștefan ne cercetează însă și acum cu barbă, chiar și prin aceasta arătându-și dreapta credință pilduitoare, ca și fața lui să fie o Icoană a lui Hristos, cum și inima lui este Biserica cea mai frumoasă ctitorită de el, sfintele lui moaște fiind găsite, după martorii oculari la canonizare și unii istorici³¹⁸ îmbrăcate în haine monahale.

Este bine să amintim aici o faptă minunată petrecută în Mănăstirea Putna în anul 1995, care i-a întărit în credință pe Dreptslăvitorii creștini. Înainte de Postul Mare, un creștin stăpânit de duhurile rele a venit pentru a i se face rugăciuni. În Duminica Ortodoxiei, săvârșindu-se Taina Sfântului Maslu, de față fiind și Prea Sfințitul Episcop Gherasim Putneanul, starețul mănăstirii a luat cutia cu moaștele Sfântului Ghenadie și a așezat-o pe pieptul celui bolnav care în acest fel s-a vindecat. Tânărul, luminos și plin de bucurie că a fost izbăvit de tirania dracilor, a spus că a zărit în timpul rugăciunilor care i se făceau cum i-au venit în ajutor trei sfinți care l-au încurajat și i-au adus o stare de pace. Creștinul a mărturisit că a văzut cu claritate chipurile celor trei sfinți ocrotitori ai mănăstirii Putna: Sfinții Ierarhi Ghenadie și Ilie Iorest (acesta din urmă l-a binecuvântat) și domnul Moldovei, Sfântul Ștefan cel Mare, care era îmbrăcat în haine voievodale foarte frumoase, **avea barbă** (Foto 97-99) și purta sabie. După această minune, tânărul vindecat s-a călugărit și a pictat pentru prima dată icoana Sfântului Ghenadie pe care îl văzuse cum alunga pe draci cu toiagul arhieresc.³¹⁹

³¹⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 81-102, 233-234

³¹⁸ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showpost.php?p=147203&postcount=12>>, duminică, 29 septembrie 2013

³¹⁹ <<http://www.ortodoxia.md/articole-preluate/4158-canonizare-vrednic-sau-smintire-a-poporului-sfantul-tefan-cel-mare>>, sâmbătă, 10 august 2013.

†IPS Teofan a blagoslovit să fie pictat și cu barbă³²⁰:

În Sfintele Icoane, pletele sugerează că Sfântul Ștefan cel Mare a ales, la sfârșitul vieții monahismul.

Deși unii ucenici mai înfocați îl prezintă ca silit să-și taie barba, alții că din chibzuință pentru a fi anonim și-a retezat-o (ca și cum securiștii nu-l recunoșteau și așa, ca și cum oamenii, dacă sfinția sa ar fi vrut să se retragă, nu l-ar fi ocolit și având barbă. Vedeți toate sunt pretexte ce slujesc ochilor lumii):

21. 08.1962: (După scoaterea din Mănăstire; în actul de excludere se preciza să-și lepede haina monahală și să-și cumpere un costum civil din banii pe care-i va primi. A făcut ascultare și și-a asumat anonimatul ca prima formă de apărare față de agenții care se aflau pe urmele sale): „Estate cca. 52 ani, statură înaltă, conformația corpului robustă, fața ovală, părul șaten,

³²⁰ <<http://www.doxologia.ro/sarbatoare/23950/icoane>>, sâmbătă, 24 august 2013.

părul încărunit, sprâncenele drepte, nasul și gura mijlocii. **Poartă mustață în furculiță și ochelari de vedere cu sticle verzi cu lentile duble. îmbrăcat cu cămașă bej, servietă neagră**”68.

3.02.1976: „Este pensionar, însă lucrează la domiciliu ca pictor decorativ bisericesc. La domiciliu este apreciat ca un om liniștit, respectos și având o conduită normală. Cu alte preocupări în afară de specialitatea sa nu este remarcat. Duce o viață complet rezervată față de vecinii din jurul imobilului, rareori este văzut să părăsească domiciliul. **Poartă barbă**”69. [...]Așadar, Părintele Arsenie dorea să treacă cât mai neobservat, știindu-se sub lupa securiștilor, asumându-și anonimatul. Va purta iarăși barbă522, după cum menționează o informatoare în 1976, dar deocamdată preferă să poarte doar mustață.³²¹

Totuși dacă ar fi iubit Sfânta Biserică nu s-ar fi ferchezuit să arate drăgălaș cu o mustață în furculiță a la Errol Flynn, cunoscut pentru rolurile sale romantice din filmele de capă și spadă, așteptând să iasă la pensie, ca să dea drumul la o leacă de barbă, ci ar fi luat pildă de la Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Proclu și de la alții. Aceștia, cum au fost eliberați din închisoare și-au și lăsat imediat să le crească barba, cum le-a dat-o Dumnezeu, ca să îplinească și în trup porunca lui Hristos „facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” , deși unora li se smulgea barba fir cu fir, altora li se râdea, periodic, iar ei râdeau de securiști că dau barba ca o cotă la stat. Ei nu au fost fricoși și

mici la suflet ca Părintele Arsenie Boca și au vrut să mărturisească și cu fața lor icoanei bărbatului desăvârșit în voia lui Dumnezeu și ascultarea față de învățătura Sfintei Biserici.

Iată, de pildă, cum a procedat Părintele Arsenie Papacioc:

Nu numai în cele mari s-a pocăit, ci și în cele mici, ceea ce îl arată ca pe un model vrednic de urmat, pentru trezvia sfinției sale la lucrarea smereniei.

De pildă, când era în închisoare, temnicerul i-a tăiat barba cu sila. Părintele Arsenie Papacioc s-a împotrivit (atâta acrivie avea să nu se lepede de Hristos, nici măcar în vreun amănunt al canoanelor ce ne învață despre înfățișarea exterioară!), dar temnicerul i-a spus:

„Nu ești călugăr, dacă călugăria ta stă în barbă!”

Părintele Arsenie a cugetat mult la cuvânt și a înțeles că era de la Dumnezeu, prin gura dușmanului său: să lucreze călugăria mai ales în omul cel dinlăuntru.

Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a retezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știți ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”³²²

Cu toate acestea Părintele Arsenie Papacioc nu s-a gândit (ca Părintele Arsenie Boca) să se camufleze că nu e călugăr și preot în spatele unei mustați în furculiță, umblând în civil. Imediat cum a fost eliberat

³²¹ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 39-40, 234.

³²² <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

din închisoare (nici nu apucase să crească părul pe cap, după ce fusese ras), încetând constrângerea directă, Părintele Arsenie Papacioc nu a mai amânat nici măcar o zi, ci s-a îmbrăcat în dulamă preotească, lăsând din nou să-i crească barba.

De ce n-a făcut la fel, măcar din 1964, și Părintele Arsenie Boca, ci a ales să rămână în afara rânduiei Sfintei Biserici Ortodoxe? Nimeni nu l-ar fi oprit, cu nici un pretext, să se retragă la o Sfântă Mănăstire și să-și plângă păcatele, mai ales că Maica Zamfira era rudă cu Patriarhul Justinian Marina (care a decedat în data de 26 martie 1977, nu înainte de a aranja ca toți călugării alungați din Mănăstire, și care au vrut să se întoarcă, să își regăsească locul lor). Sau poate tocmai Maica Zamfira să-l fi oprit? Sau a vrut chiar și sfinția sa datorită compromisului făcut în închisoare, cu masca – pentru oamenii care îl urmau cu fidelitate – că a fost silit prin hotărârea eparhiei să nu mai poarte haină monahală, pentru a-și acoperi, de fapt, propria slăbiciune. Dar hotărârea eparhiei nu l-a forțat să-și dea barba jos...

Ideea camuflajului Părintelui Arsenie Boca, pentru a nu fi recunoscut, în spatele mustății în furculiță și mâinilor prin buzunare, este o mare păcăleală. Îl vedem și cu mâinile în brâu, stând de vorbă cu o maică, foarte degajat și fotogenic. Dacă s-ar fi camuflat nu ar fi umblat de colo până colo în toată țara, pe la ucenici, ca să-i compromită.

Din fericire, Părintele Arsenie Papacioc nu a făcut așa. Și în aceasta a lucrat pocăința, respectând Sfintele Canoane:

*9. Cum că toate cele rare și iconomicos și de nevoie urmate, ori din vreun obicei rău și de obște a zice, toate cele ce afară de canon s-au făcut lege sau canon, și pildă a Bisericii nu sunt; și vezi tâlcuirea apostolescului canon 68. Însă și iconomia aceasta și nevoia trecând, iarăși canoanele stăpânesc. Vezi subînsemnarea canonului 46 și canonul 13 al sinodului 1 [...]*³²³.

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

*Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu cărmidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strâmbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. [...] Ah! Și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.*³²⁴

Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și

³²³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p.19.

³²⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 233-234

pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre.

Dar Părintele Arsenie Boca, sărmanul, nu a rămas numai la această amăgire (a ferchezuirii din falsa gândire), ci, a mers mai departe cu necinstirea chipului lui Dumnezeu: ca să-L asemene cu sine, l-a bărbierit și pe Domnul Hristos (pe care îl credea androgin), arătând că nu din chibzuința sa ca să fie smerit și anonim, ci din îngâmfarea relei credințe și întunericul neștiinței Sfințelor Canoane s-a ras și l-a pictat și pe Mântuitorul atât de hidos. De aceea privind la pozele sfinției sale, redate în acest subcapitol, Părintele Gheorghe Anițulesei trăgea aceste concluzii juste:

Ținuta smerită a doi călugări scoși din mănăstire. ↑

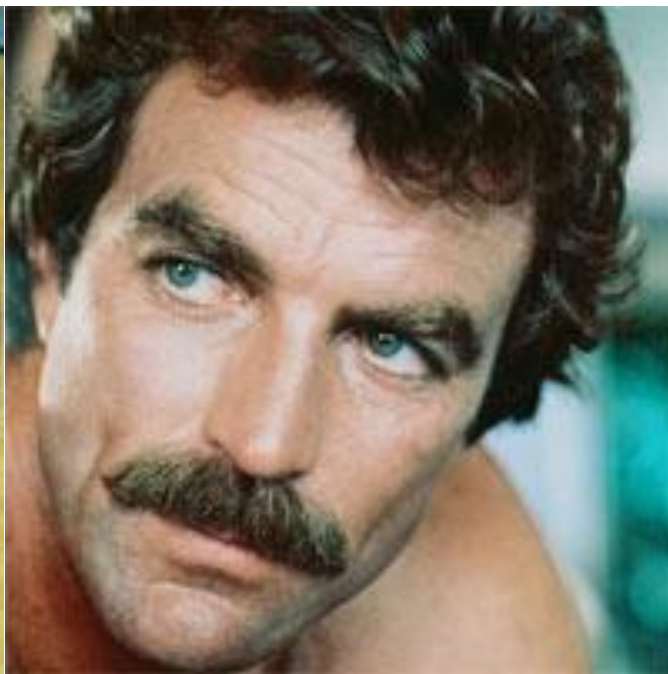
Oare nu era prea mare apropierea dintre Ieromonahul Arsenie Boca și maica Zamfira?

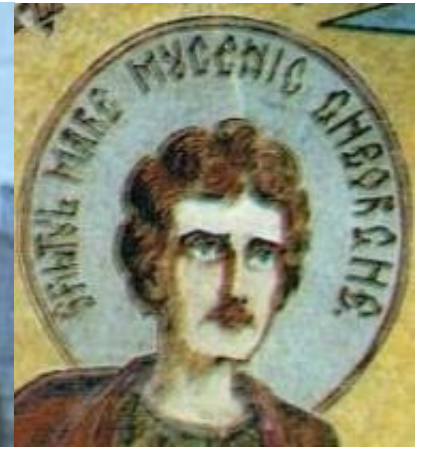
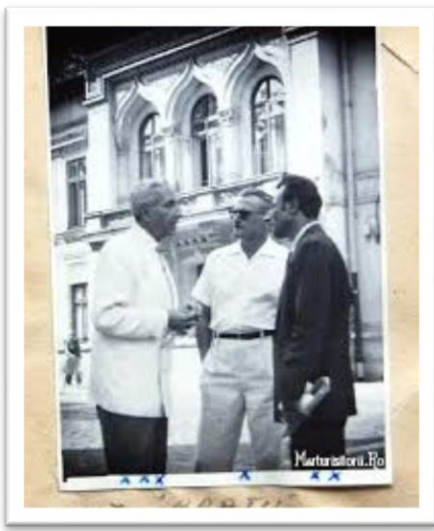
Părintele Proclu Nicău (Crăcăuani) nu a scos niciodată dulama de pe el. Și el a fost scos din mănăstire. Dacă tot am ajuns la pictură să lămurim lucrurile. Nu vă face impresia că majoritatea personajelor pictate seamănă cu: Boca? Mântuitorul este pictat fără barbă, iar Sf. Ioan Botezătorul este aproape autoportretul lui Boca. Se vedea pe sine... ³²⁵

Pentru că nu există Sfinți mustăcioși, Părintele Arsenie Boca a inventat sau mai bine spus (ca să nu îl acuzăm, fiind convinși că a fost o biată victimă a amăgirii), pentru a-l linguși că seamănă cu el, vedeniile i-au arătat mustața la Sfinți, ca să fie surprinsă în pictura de la Drăgănescu și această etapă a vieții sfinției sale, ca așezământul de acolo să fie cu totul închinat preacuvioșiei lui.

³²⁵ Pr. Gheorghe Anițulesei, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 15-16.

Observăm la toate tablourile pictate de sfinția sa nu numai barba, dar și bărbia tăiate, după asemănarea sa. Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, ca să semene și mai bine cu preacuvioșia sa, i-a adăugat și ochi albaștri, dar nepricepându-se de fel la pictura evlavioasă (sau poate vedeniile batjocoritoare la adresa Sfinților erau așa) i-a trântit și un aspect necuvios de dandy distrat și visător (nici centura, nici genunchii nu stau la locul lor), iar Sfântului Mucenic Nicolae Oprea i-a dat un aspect sinistru de strigoi. Ce răbdare și smerenie au Sfinții că nu surpă pământul la Drăgănescu pentru a fi înghițiți în iad astfel de hule pictate. Ei au duhul cel lin al lui Hristos *Luc 9:54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?:55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.*, lăsând acea clădire odioasă cu îngăduință, pentru o vreme, ca să ne trezim din amăgirea cu care suntem ispitiți de urătorul mântuirii noastre, prin săracul Părinte Arsenie Boca.

E) CU PANTALONI SCURȚI

Sarmanii mireni se imbraca asa cum e launtrul lor

– Parinte, da-mi o binecuvantare.

*-Te binecuvantez sa te faci carnaval duhovnicesc ca Sfanta Isidora! cea nebuna; sa dobandesti prefacatoria cea buna. Vezi, sarmanii mireni sarbatoresc in fiecare zi prefacatoria lor lumeasca si se imbraca asa cum e launtrul lor. Demult, oamenii se imbracau pentru carnaval odata pe an, numai la Lasatul de sec2. Acum cei mai multi sunt mereu in carnaval. Adica, mai demult carnavalul tinea o saptamana numai la Lasatul de sec de carne pentru Postul Mare. Acum vezi in fiecare zi... Fiecare se imbraca asa cum ii spune gandul. Au devenit cu desavarsire ciudati. Au innebunit! Putini sunt oameni adunati, modesti, fie barbati, fie femei sau copii. [...]Imi aduc aminte, cand eram in Sinai, ce era si acolo... nu ma intreba! Cat ma durea cand vedeam turistele ce veneau la manastire. In ce hal erau! Ca si cum as vedea icoane bizantine frumoase, aruncate la gunoaie; numai ca acestea s-au aruncat singure.*³²⁶

2013. -“Nimeni dintre cei ce se numără în cler să nu se îmbrace în haină nepotrivită tagmei sale, nici când stă în oraș, nici pe cale mergînd, ci să întrebuițeze îmbrăcămintea care este destinată pentru cei ce se numără în cler. Iar dacă vreunul ar face așa ceva să se afurisească pe o săptămîină”. -VI ec. 27 (VII ec. 16).

2016. -“Cel ce a fost îmbrăcat odată de episcop cu îmbrăcămintea neagră cu scopul de a intra în cler, nu-l mai poate dezbrăca deoarece a făcut declarația publică de a se consacra lui Dumnezeu și nu mai poate anula făgăduința făcută lui Dumnezeu și să batjocorească starea sfîntă ca femeile de la teatru”. -Balsamon-Sfîntul. Atan. II, p. 617.³²⁷

Notăm că fotografia de mai sus, în care sunt surprinși la munte Părintele Arsenie Boca (mustăcios, în pantofi cu toc, pantaloni scurți, cu mâinile în buzunare și fular răsucit galant, ca o încununare a întregii ținute), și Maica Zamfira (în trenci cu mâinile în buzunare) într-o călătorie de relaxare în familie, ca și celelalte fotografii personale ale sfinției sale din acest studiu, sunt preluate de la blogul prea marelui admirator al sfințiilor lor, domnul scriitor Victor Roncea³²⁸.

Părintele Arsenie Boca se plimba dezbrăcat în public, având un dereglaj al îmbrăcăminții și prin minus.

³²⁶ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exterioara/>>, luni, 24 august 2015.

³²⁷ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

³²⁸ <<http://roncea.ro/2014/11/28/petitie-pentru-canonizarea-parintelui-arsenie-boca-sfantul-ardealului-fotografii-inedite-din-arhiva-cnsas-preluate-de-civic-media-si-publicate-in-premiera-online-de-roncea-ro-la-25-de-ani-de-la-ple/>>, marți, 25 august 2015

Dacă am văzut mai sus, la capitolul barbă albă și dichisită, că Părintele Arsenie Boca avea un dereglaj la îmbrăcăminte, prin plusul îmbrăcării hainelor de lux, vom vedea acum că avea dereglaj la îmbrăcăminte prin minusul dezbrăcării publice. Cu amândouă nu sunt de acord Sfinții

Părinți:

5. *De ce [ne] aduce aminte îmbrăcarea hainelor*

întâi, după dumnezeiescul Gură de Aur, însuși faptul acoperirii trupului cu haine este o veșnică aducere-aminte de izgonirea cea din rai și de pedeapsa pe care au luat-o după călcarea poruncii [protopărinții noștri]. Aveam nevoie de haine și de acoperăminte moi cei ce mai înainte, în rai, eram acoperiți .de darul lui Dumnezeu și nu aveam [deci] trebuință de haine. Căci protopărinții, fiind goi mai înainte de neascultare și nerușinându-se, după cădere au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperământuri împrejurul trupului (Fac 3, 7). De aceea, care este motivul pentru care această amintire a pedepsei ar trebui să se facă cu haine strălucite și de mult preț? Deci îmbrăcăminte hainelor să se facă nouă veșnică aducere-aminte și învățatură despre căderea din bunătăți și despre pedeapsa pe care neamul oamenilor a primit- o pentru neascultare. Deci să ne spună nouă cei care își folosesc atât [de mult] imaginația - încât nici nu știu de cea îmbrăcăminte din lână de oaie, ci se îmbracă cu [haine] de mătase de ce, spune-mi, îți împodobești trupul cu acestea și te bucuri de îmbrăcăminte cea de aici, neauzindu-1 pe Pavel cum zice: având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea îndestulați să fim (1 Tim 6, 8)?

6. *Care este folosul hainelor*

*în al doilea rând, folosul hainelor este, după Marele Vasile, acela de a proteja trupul: iama de frig, vara de căldură. El zice în Cuvântul către tineri: „Este oare vreo deosebire pentru un om cu mintea sănătoasă dacă îmbracă o haină scumpă sau una ieftină, atâta vreme cât și una și alta îl apără iama de frig și vara de căldură?” (P.S.B. 17, Omilia XXII către tineri, p. 578). Iar dacă ar fi de mătase și de mult preț, aceasta este o deșertăciune ce își are începutul sau dintr-o ascunsă imaginație, [sau] dintr-o poftă amăgitoare a inimii care [la rândul ei] ajunge din nou la un scop ascuns. Cu alte cuvinte: este umbră și fum, praf risipit în văzduh, baIoane umflăte și sparte. Și, ca să grăiesc cu Solomon care a încercat mai mult decât toți niște haine ca acestea de mult preț, [lăudându-le] la început, [dar] defăimându-le pe urmă, zic: deșertăciunea deșertăciunilor [Ecc 1, 2] și voință a duhului [referință neidentificată]. Ce este [această] voință a duhului? Ne răspunde Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „pornirea cea fără de socoteală a sufletului și tulburarea omului, el fiind osândit la aceasta poate din [cauza] căderii celei vechi”. (Cuvânt la înmormântare, către Chesarie). Unei deșertăciuni ca acesteia se cuvine a urma, * prea înțeleptul meu Stăpân, dar a primi să alergi după umbre și visuri mv aceasta te rog să nu o primești. [...]*

11, *Arhieriei, preoții și toți clericii se cade să poarte haine cinstite*

De aceea și Sinodul VI ecumenic poruncește în canonul 27 ca arhieriei, preoții și toți clericii să poarte haine cinstite, nefolosind [podoabele] cele exterioare și de mult preț. Căci zice: „Nimeni din cei ce se numără în cler să nu se îmbrace în haină care nu e a tagmei sale nici când se află în cetate și nici când călătorește undeva, ci să întrebuițeze îmbrăcăminte orânduită celor ce se numără în cler” (adică cea simplă și cinstită). „Iar dacă cineva ar face una ca aceasta, să se afurisească pe timp de o săptămână”. (Pr. C. Dron, op. cit., p. 273). De asemenea și cel de-al VH-lea Sinod în canonul 16 hotărăște așa: „Orice lux și împodobire trupească este străină de. rânduiala și așezarea preoției. Deci episcopii sau preoții care pun pe ei haine strălucitoare și arătoase trebuie să se îndrepte, iar dacă stăruie să se supună muștrării!;. Căci din vremuri îndepărtate orice bărbat cleric s-a înveșmântat eu haine potrivite și modeste. Căci zice Marele Vasile: «Tot ceea ce se ia nu din nevoie, ci pentru împodobire, se socotește fâlire» (P.S.B. 18, Regulile mici, întrebarea 49, p. 337). De aceea nimeni să nu se îmbrace în haine țesute din mătăsuri scumpe și nici să pună alte adaosuri colorate și împletite, căci am auzit prin limba cea grăitoare de Dumnezeu că cei ce poartă haine moi în casele împăraților sunt (Mt 11, 8)” (Pr. C. Dron, op. cit., pp. 423-424). Și iarăși zice Marele Vasile: „Ai văzut pe cineva cugetând înalt cu haină cu flori înconjurat și cu torturi de mătase îmbrăcat și având și slujitori? De- faimă-1!” [referință neidentificată]. (Și Ioan cel cu limba de aur zice în Omilia a 11-a la Epistola către Timotei: „Vezi vreun om purtând haine de mătase? Să râzi de el!”). Iar dumnezeiescul Isidor Pelusiotul, tâlcuind ce reprezenta haina cea țesută de sus a Domnului, zice: „Cine nu știe simplitatea acelei haine pe care o folosesc

săraccii din Galileea? La ei, această haină este cea mai iubită și se face cu un oarecare meșteșug, ca pieptarele, țesându-se la război. Deci de vrei acestea, urmează hainei cele simple a lui Hristos. Căci gingășia aparține moleșirii celei de aici [de pe pământ], iar nu luminii celei de sus.” (Epistola 94 către Caton Monahul). Iar sfinții prooroci ai lui Dumnezeu ce haine foloseau? Cu adevărat sobre, smerite și sărace. Auzi ce zice despre ei Clement, [cel ce a scris] Stomatele: „, Ilie folosea ca îmbrăcăminte cojocul și își strângea mijlocul, cu brâu făcut din păr. Iar alt prooroc, Isaia, eră gol și desculț. De multe ori se înfășură și cu sac, [care era o] îmbrăcăminte de smerită cugetare. Iar dacă îl chemi și pe Ieremia, acesta avea numai centură de in. Și după cum trupurile cele bine hrănite dezgolindu-se arată mai clar floarea vârstei fot așa și frumusețea năravurilor, atunci când nu este întunecată de bărfiri fără ca binele să fi fost [în prealabil] încercat, mare cuviință arată.” Iar dacă Sinodul local din Gangra anatemizează în canonul 12* pe cei care prihănesc pe cei ce poartă [haine] de mătase, tot același sobor, în. canonul 21, zice: „[...] lăudăm simplitatea și cumpătul în îmbrăcăminte [...] iar de la năzuințele spre moliciune și lux în îmbrăcăminte ne întoarcem [...]” (Arhid. prof. dr. Ioan N. Floca, op. cit., p. 192). [...]

Fie, Prea Sfinția ta să zicem așa: chiar dacă tu te împodobеști, ești cu totul înțelept cu gândul și [aceasta se întâmplă] fie din pricina simplității tale celei din fire (după cum o astfel de simplitate și nesimțire au oarecare triburi din America care sunt atât de nesimțitoare încât trebuie ca toiagul să se facă pețitor pentru a se îndemna să-și ia mireasă - după cum scriu istoricii), fie din pricina acoperământului lui Dumnezeu, fie din pricina luării-aminte la sine; însă socotește singur: cine oare va da cuvânt lui Dumnezeu pentru sminteala în care cad acele ticăloase, pentru boldurile poștei care le trec prin inimă [la vederea] unei asemenea priveliști și pentru pierzarea pe care sufletele lor și-o pricinuiesc [încă] de aici? Iar câtă muncă pricinuieste sminteala arată Domnul zicând: Vai, omului aceuia prin care vine sminteala! Mai de folos i-ar fi lui ca să-și spânzure o piatră de moară la grumazul lui .și să se înece în adâncul mării (Mt 17, 6-7)5.

Deci îți voi spune acum ce haine se cade să fie folosite. Sfântul episcop de Corint, atât la începutul [episcopatului] său cât și acum, are hainele din postav negru. Poartă și blană neagră, iar toate celelalte [haine] sunt negre ca la un monah. Așa se cade să faci și Prea Sfinția ta: hainele toate să fie toate negre, toate cinstite, toate monahale, așa încât să pricinuiască evlavie la toți cei care te văd și nu sudălmi sau săgeți ale dezmiardării.

Îți spun și părerea mea, spre mângâiere. Care este ea? Marele Antonie murind a poruncit ucenicilor săi să dea un cojoc de-al său Marelui Atanasie, patriarhul Alexandriei, iar altul episcopului Serapion. Aceștia le-au primit din tot sufletul și le îmbrăcau ca pe niște porfire împărătești. Deci de . iubești [dorești] și Prea Sfinția ta, îți trimitem o cămașă sau două de păr, sfetagorești* (* Adică aghioritice, din Sfântul Munte.) ca să le porți așa cum sfântul [episcop] de Corint și atâția alții arhierii și patriarhi le-au purtat și le poartă [încă]. Aceasta o facem ca să-ți aduci aminte prin ele de viețuirea monahilor săraci, îmbrăcați cu rupturi și smeriți.

Știi că ai să-mi reproșezi unele ca acestea: „Ce? Și pustnic se luptă să mă facă de îmi scrie unele ca acestea?”

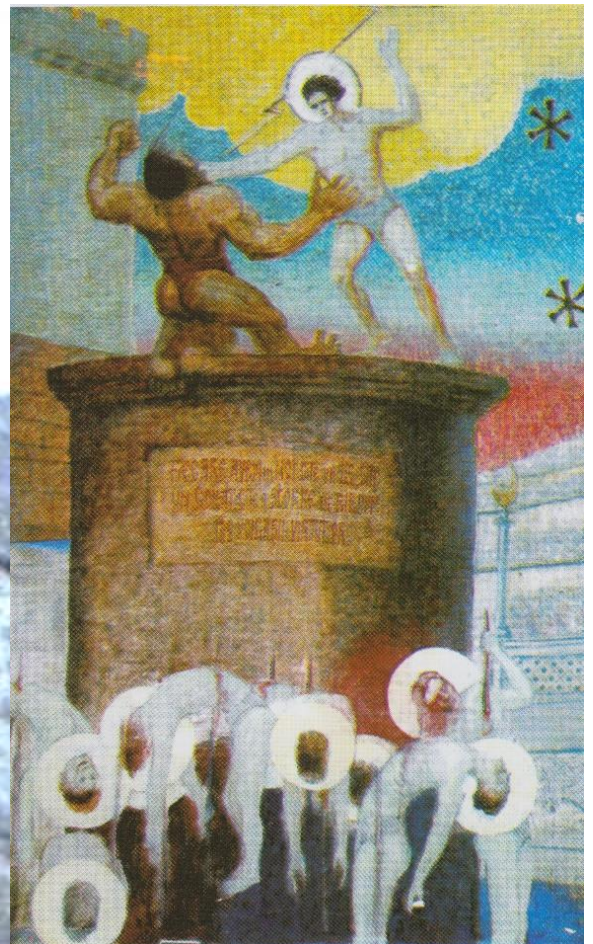
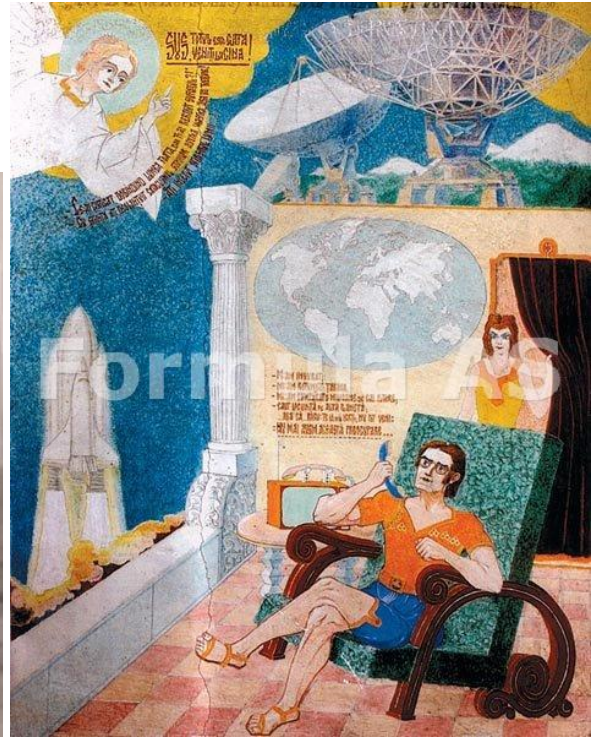
Da, Stăpâne al meu! O, de-ar fi dat Dumnezeu! O, de-ar fi fost cu puțință! O, de s-ar fi făcut [lucrul acesta]! Să mă învrednicească Domnul a te vedea pustnic, îmbrăcat cu rupturi, purtător de opinci și de traistă - așa cum am văzut la Sfântul Munte și pe Sfântul Proin din Lacedemonia și din Halep. Atunci într-adevăr bucuria va fi deplină în inima mea. Ce, crezi c-ai să scapi? Scoate-ți [aceasta] din inima ta. Ai trăit cu arhierii - te-ai făcut arhieriu. începe a corespunda acum cu pustnicii, [și] pustnic desăvârșit cu adevărat vei deveni pe urmă. „Căci cu cine va vorbi cineva, cu acela se va asemăna” - după cum spune proverbul. [...]

16. Arhierii și preoții nu se cuvine să se scalde

Tot sub acest simț intră și spălarea capului și a picioarelor, [despre] .care ai auzit și mai sus la preasfințita între monahii mamă a lui Iuvin cât sunt de dăunătoare trupului tău celui tânăr. De aceea citim la Pateric că mulți Părinți veneau la nevoia de a trece râuri, dar se rușinau nu să spele, ci numai să-și dezgolească picioarele și erau răpiți de dumnezeiescul înger și într-o clipă se aflau pe celălalt mal.³²⁹

³²⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, Paza Celor Cinci Simțuri..., Ed. cit., pp. 183-185, 193-196.

Pentru că nu există sfinți în pantaloni scurți, Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine în false proorocii și a inventat tablouri cu Sfinți în costum de baie:

Adică familiei Arsenie – Zamfira.

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Da, e episcop acum... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo... Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.]...*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Cu Sfânta în familie...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Cu Julieta stareță.*

Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...³³⁰

Ligia – nascuta în 1913, care în 1951 era deja casatorita și se numea după sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăgănescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăgănescu, pe care Părintele Arsenie o va picta începând cu 1967/1968.³³¹

Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.

Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei, Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre.

Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbescă și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.⁵⁷ „Mica biserică de la Drăgănescu are norocul să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus. E o pictură nouă ca și predica de atunci.”⁵⁸ Ca „predica” de acum să fie cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie, așterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. [despre cum este caligrafia Părintelui se va exprima mai jos o profesionistă în ale artei. E de aceeași factură cu sinteza gândirii și predicile sfinției sale – n.n.] Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile țâșnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.⁵⁹

Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de

³³⁰ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

³³¹ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici. **Nu aș vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie!61**” (O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete, Ed. Teognost, p. 34).³³²

Nu numai atât, dar pictează în loc de mâinile Maicii Domnului mâinile maicii Zamfira, picturile sfinției sale devenind astfel obiecte de cult de adorare și preacinstire a propriei sale familii, știut fiind că închinarea icoanei merge la cel reprezentat în ea:

Măicuța Zamfira Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Loctiitor de Vârșeț

... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de prea cuviosul părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 - '78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este „singurul meu ucenic”. Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„Singurul meu ucenic”..., cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „Singurul ucenic” pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori

³³² 57. Cărarea Împărăției , p. 157.

58. Ibid., p. 171.

59. Caietul Părintelui Petru Vamvulescu (mss.), Din cuvintele Părintelui Arsenie rostite...

60. Cărarea Împărăției, p. 325.

61. În Duminica Ortodoxiei, „Gândirea”, Serie nouă, nr. 1-3/1999, p. 43.

Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

[E adevărat. Poate singura care cunoaște misterul cel întunecat al Părintelui Arsenie Boca, în toată semnificația și trăirea lui este maica Zamfira. Sfinția sa este coregizoare și cogeneratoare a devierii de la Prislop, este părtașă și la conlocuirea ca bărbat și femeie în aceeași casă cu sfinția sa, și la puternicele ședințe de hipnoză, și la cunoașterea duhului apropiat care le slujea pentru proorocii și dominarea bieților creduli, și la pictura de la Drăgănescu, și la editarea rătăcitelor și rătăcitoarelor cărți ale Părintelui. Dacă și-ar fi dat seama predicatorul ce înseamnă maestrul și ucenița lui, niciodată nu ar mai fi propovăduit această cumplită rătăcire în doi, care atacă echilibrul duhovnicesc al unui neam întreg – n.n.].

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesaje inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitoarii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra

mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

333

Iată acum mâinile Maicii Domnului:

³³³ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteză-a-lucrării-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, iubirea și... preacinstirea față de Maica... Zamfira, dar, poate fără să vrea, și disprețul față de Maica Domnului.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi [adică cei care au fost pictați în tablou, prin redarea trăsăturilor feței lor – n.n.] . Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceluia adică se face slujitoarește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...] Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.³³⁴

Să aplicăm acum acest canon, în cazul așezământului de la Drăgănescu. Suntem datori să respectăm ierarhia închinării Sfințelor Icoane în ordinea importanței persoanelor pictate ele, datorită cinstei diferite atribuită ierarhic persoanelor cinstite. Cunoaștem și taina sfințeniei Icoanelor prin care se cinstesc tocmai cei reprezentați pe ele. Cei reprezentați pe ele sunt cei ale căror trăsături s-au pictat, cu alte cuvinte icoana îl reprezintă pe omul cu care seamănă. Pe ea este pictată persoana al cărui chip s-a pictat.

Dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, pictat de el însuși ca și cum ar fi Hristos, deoarece Hristos se adoră pentru că este Dumnezeu, atunci (poate fără să vrem) îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca, întocmai ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de el însuși ca și

³³⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare, sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh sau Înainte-mergătorului o trimitem la Părintele Arsenie Boca.

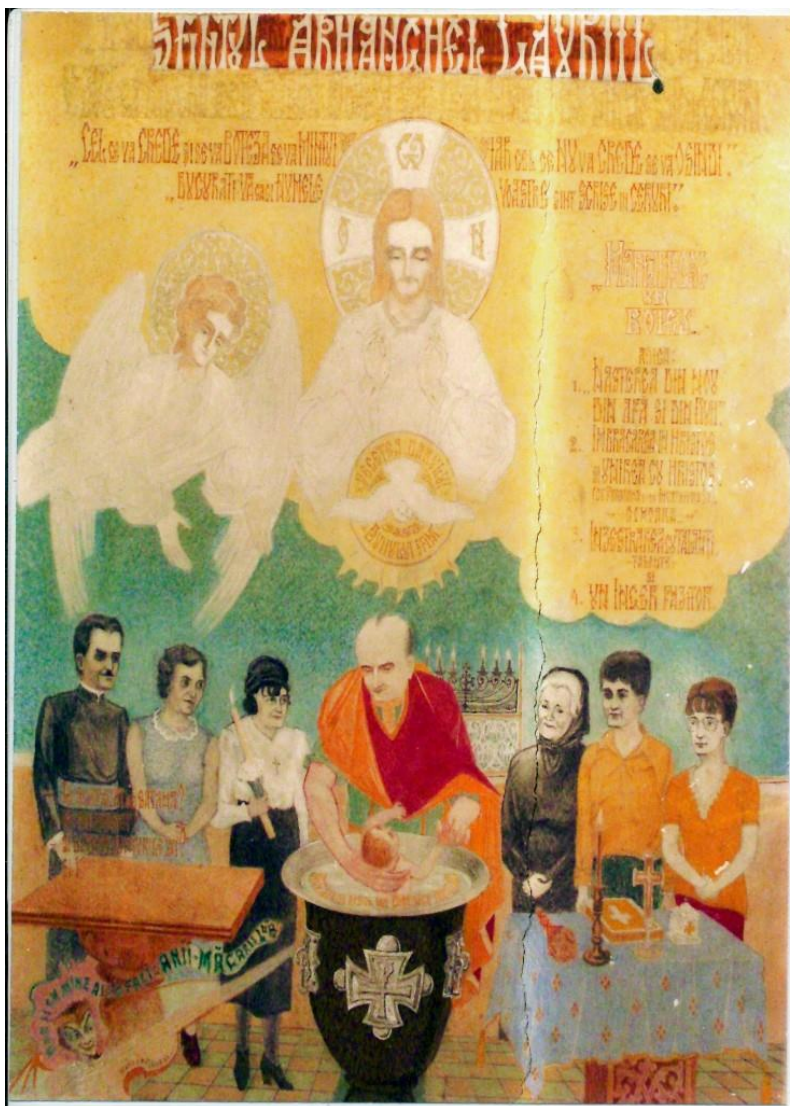
Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinstim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira (părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinucierea), o preacinstim pe Maica Zamfira, fiind înșelați de autor, ca și cum ea ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh, în trăire, în simțire, hipnotizându-i cu această rătăcire de mari proporții... (poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor).

Vina lor prin care pătimesc aceasta este că nu s-au smerit, ci s-au luat după mass-media și zvonuri. Nu au avut sârmanii ascultarea de a se lăsa sub ocrotirea, cugetarea și discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstită mai înainte de canonizarea celor de la Prislop și necercetând Sfânta Tradiție.

Neascultarea minții pripite duce la rezultate de acest fel, ba, în final, chiar și la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință, pentru a se birui uriașul ce omoară sufletul: neștiința.

La pictarea „Sfintei Familii”, se adaugă pe lângă pictarea mâinilor³³⁵ Maicii Domnului (în locul mâinilor Maicii Domnului) și pictarea (de prost gust și hulitoare la adresa Sfântului Botez) a opt membrii ai familiei surorii ei Ligia Bunescu:

La stânga învierii Domnului este pictat sfântul arhangel Gavriil în veșmânt alb, cu crin deschis în mâini, privind în jos de pe norul din cer. Înveșmântat în nor auriu, cu haină albă, Mântuitorul Iisus Hristos binecuvântează cu mâinile rănite Taina Botezului ce se săvârșește. El are la dreapta Sa un înger păzitor al pruncului nou botezat, cu mâinile întinse spre pruncul care primește Botezul în cristelnița cu sfânta cruce, de la un cucernic preot - părintele Grigorescu de la Biserica Boteanu din București, adeseori frecventată de Părintele Arsenie. In apa cristelniței plutesc cuvintele: „Botează-se robul lui Dumnezeu Cristian”. La dreapta și la stânga pot fi identificați șase membri ai familiei noului botezat din familia preotului paroh Savian Bunescu. La dreapta se află o masă cu sfeșnic, sfânta Evanghelie și sfânta cruce. Deasupra preotului slujitor, zboară porumbelul Duh Sfânt în alb, cu nimb auriu,

înconjurat de cuvintele: „Pecetea darului Duhului Sfânt”, care-și revarsă harul în șapte limbi de foc peste fiecare prunc nou botezat.

La stânga sunt cunoscutele cuvinte:

- *Te-ai lepădat de Satana?*
- *M-am lepădat.*
- *Și de toate lucrurile lui?*

³³⁵ Tăiate cu lama, păstrând urmele cicatricilor.

-Și! ...

Sub aceste cuvinte, de sub masa pregătită pentru Botez, diavolul cu un șarpe pe cap, zice privind furios spre cristelniță: „Dar și cu mine ai să faci anii măgăriilor”. Vrăjmașul diavol își ține dreapta pe corzile de săgeți ale unei chitare care ating cristelnița, corzi pe care scrie: „Muzica pieirii”, ca o amendare a petrecerilor necreștinești ce urmează, de obicei, după săvârșirea marilor Taine ale Bisericii: Botezul și Cununia.

Sus, în dreptul Mântuitorului Hristos citim cuvintele: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi. Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Marcu 16,16; Luca 10,20). Iar în dreapta reprezentării Botezului, Părintele Arsenie se explică:

Mărturisesc un Botez

Adică:

1. Nașterea din nou din apă și din Duh
2. îmbrăcarea în Hristos și unirea cu Hristos (cu persoana și învățătura Sa) - comoara -
3. înzestrarea cu talant! (talente)
4. Un înger păzitor³³⁶

În realitate, după cum susține Părintele Savin Bunescu (după ce se scuză că de fapt și preacucernicia sa, și Părintele Arsenie Boca sunt smeriți) în filmarea: *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*³³⁷, în realitate, pe lângă antihrist și antiarhanghelul Gavriil, în acel tablou toți sunt membrii familiei Maicii Zamfira:

Ecaterina, mama Maicii Zamfira (femeia îmbrăcată în negru);

Părintele Savin Bunescu (cumnatul);

Preoteasa Ligia Bunescu (sora);

Băiatul și nora lor (rude de gradul 3 cu Maica Zamfira);

Cristian, copilul lor ce se botează (rudă de gradul 4);

Părintele Marcel Mihaescu, Consilier Economic la Arhiepiscopiei Bucureștilor și slujitor la Sfânta Biserică Sfânta Maria Miron Patriarhul, Mavrogheni, cel ce săvârșește taina Sfântului Botez și soțul nașei lui Cristian (rudă de gradul 5);

Preoteasa (soția preotului ce botează) și nașa lui Cristian (rudă de gradul 5).

Aceasta confirmă faptul că așezământul de la Drăgănescu este o afacere de familie închinată Părintelui Arsenie Boca și arsenismului. Nu e de mirare că intrând în ea mulți au simțit că li se întunecă mintea și își pierd credința.

Alții, însă, se lămuresc:

Andreea on 22 iunie 2015 la 9:11 am said:

Va multumesc pentru ca ati deschis acest subiect de discutie.

Trebuie sa va spun ca, la insistentele unei colege de serviciu, care este "fana" Arsenie Boca, m-am dus la Draganescu.

Asa ca va descriu ceea ce am vazut, atingand doar cateva aspecte, deocamdata:

– caracteristicile arhitecturii bisericii: – la exterior arata decent, este o bisericuta amarata de cimitir, insa ingrijit varuita si vopsita.

Surpriza neplacuta vine inasa la interior, unde sunt niste stangacii mari, niste contravantuiri urate, care nu au fost decorate cum trebuie cu ajutorul picturii, A.B. ne-luand in considerare acest aspect estetic, pe care il intalnim la toate bisericile ortodoxe, unde si cel mai amarat arculet este decorat cu niste floricele. Adica pictura lui A.B. nu este in acord cu arhitectura, el nereusind sa decoreze elementele structurale care, din aceasta cauza, se vad in toata uratenia lor, si a preferat sa utilizeze campurile mari pentru a-si manifesta "geniul" artistic.

– pictura: – impresia pe care mi-a facut-o este ca nu este deloc stralucita: – culorile sunt foarte sterse, nicidecum asa de vii cum apar pe internet. Dominanta este un fond ocru sters – prafos.

– stilul: – este mixt, avand influente art-nouveau, bizantine (in decoratia fondurilor cu entre-lacs-uri), dar si de o uratenie si o "obraznicie" maxima acolo unde ii infatiseaza pe diavoli si pe oamenii "cazuti" ai lumii sale contemporane. (A-propos, de ce il infatiseaza pe

³³⁶ Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 146-147.

³³⁷ <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

acel barbat in pantaloni scurti, cand tocmai el este acela care se imbraca astfel in excursiile sale montane?!)

– tehnica: – este tempera, cu zone mari in care culoarea este opaca, dar si in care a reusit sa realizeze niste tente transparente. Nu am vazut nici un pointilism, asa cum afirma unii neaveniti.

– GRAFICA: aici este cuiul lui Pepelea. Cred ca o analiza clara o poate face doar un grafolog priceput in tulburari de personalitate, caci pe peretii de la Draganescu sunt tot felul de tipuri de scrisuri: veche romaneasca, cursiva, un fel de Times New Roman, etc. Sunt cel putin sase-sapte feluri de scrisuri diferite, atat ca stil, cat si ca marime. Unele sunt atat de mici, ca nici nu pot fi citite de aproape. Concluzia este ca omul a fost cam tulburat.

.....
Urmatoarele capitole care ar trebui discutate sunt:

- motivatia si "inspiratia" picturii;
 - acordul sau dezacordul cu erminille;
 - inovatiile (Francisc de Assisi, Ulfila, catedrala Sf. Petru – desi nu prea seamana cu ea);
 - expresivitatea chipurilor (care tine de un fel de pietism strain duhului ortodoxiei);
 - inspiratia steineriana sau de alta natura a unor scene (a se vedea Invierea lui Hristos, cu valuri transparente);
 - caracterul "profetic".
- Va multumesc!³³⁸

În legătură cu caracterul profetic, iată ce zvon a bântuit pe internet, lansat de admiratorii fără discernământ ai Părintelui Arsenie Boca:

Profeția pictată a părintelui Arsenie Biserica din Drăgănescu.

Pe pojghița varului de frescă din pronaosul bisericii din Drăgănescu, pe care Arsenie Boca a pictat-o începând cu anul 1968, părintele a strecurat inexplicabil câteva imagini premonitorii, neobișnuite prin actualitatea lor: telefonul mobil, turnurile gemene incendiate pe 11 septembrie la New York sau naveta Discovery.³³⁹

Sau:

Totuși, pictura este considerată profetică și atrage atât de mulți turiști, încât se organizează adevărate tururi de vizitare a Bisericii, fiind pus la dispoziția pelerinilor și un ghid turistic care explică fiecare secvență în parte cu o multitudine de detalii. Secvențele care au făcut deja vâlvă în presa românească sunt cele care par să ilustreze mari evenimente petrecute la nivel mondial, dar pictate cu mulți ani înainte ca ele să fi avut loc. De exemplu, părintele Arsenie Boca a pictat turnurile gemene americane în clipa distrugerii lor la 11 septembrie 2001. Pe aceiași pereți, a fost identificat și un desen ce pare să înfățișeze cifra 11, ca o profeție și a altor catastrofe petrecute ulterior la data de 11: atentatul de la Madrid din martie 2004 sau tsunami-ul din Japonia din martie 2011.

O secvență care dă fiori prezintă o zi de duminică așa cum se desfășoară ea astăzi în cele mai multe dintre casele românilor: familia stă în jurul televizorului, se relaxează pe fotolii confortabile, discută la telefon. Figura soției evocă prea puțin personalitatea unei mame tradiționale, femeia este machiată din cale afară, poartă bijuterii mari, este îmbrăcată modern. Îngerul păzitor al familiei îi cheamă pe aceștia la Sfânta Liturghie, dar nimeni nu se duce. Oamenii sunt ocupați să se distreze. În jurul lor, știința (prin intermediul sateliților, a navelor cosmice, a gadgeturilor), l-a exclus deja pe Dumnezeu din viața pământenilor.

La capitolul profeții, părintele Arsenie Boca a însemnat pe pereții bisericii de la Drăgănescu până și data morții sale, 28 noiembrie, pictându-l cu propriul său chip pe Sfântul Ștefan cel Nou, prăznuit la data de... 28 noiembrie.

³³⁸ <<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>>, luni, 21 septembrie 2015.

³³⁹ <<http://www.fundatiaarsenieboca.ro/Articole-preluate-din-pres%C4%83-%C5%9Fi-internet/profeția-pictată-a-parintelui-arsenie-boca.html>>, luni, 21 septembrie 2015

Alte profeții așteaptă încă să fie deslușite. De exemplu, printre sfinții ilustrați de Arsenie Boca la Drăgănescu se numără și Sfântul Francisc de Assisi (catolic), lucru ce iscă în prezent mari frământări și discuții în rândurile ortodocșilor. Există și o tulburătoare scenă a botezării unui prunc; alături de membrii familiei care asistă la momentul solemn poate fi recunoscut un bărbat purtând strai de preot catolic, în timp ce un alt preot, în straie colorate scufundă copilul în apă. Diavolul stă cu mâna întinsă, căutând încă din clipa aceea sfântă să pună stăpânire pe sufletul celui mic.³⁴⁰

Noi am spune că mai degrabă este vorba de o pictură futuristă de proastă calitate, în care (Ce bine ar fi! Ar fi un semn de pocăință!) la fel de bine Părintele Arsenie Boca și-ar putea expune simbolic propria amăgire și amânare de întoarcere la Hristos din cauza și împreună cu Maica Zamfira, pictându-se cu pantaloni scurți și ochelari, alături de femeia vieții sale machiate fățarnic și preocupat de știință și genetică în loc de adevărata înțelegere a credinței și mistagogiei Sfintei Euharistii, mergând de Sfântul prooroc Ilie să ghicească Dorinei, în loc să meargă la Sfânta Liturghie.

De ce spunem aceasta?

Tainic pentru asemănarea dialogului între înger și omul în pantaloni scurți, cu viața Părintelui Arsenie Boca:

Dedesubt se afla intrarea într-o clădire modernă cu etaj, cu o terasă deschisă spre stânga, sub spațiul verde ce se vede departe în zare, cu patru piramide albe, iar sus pe clădire se observă trei antene pentru sateliți și telecomunicații, una îndreptată în sus și două oblice. Pe peretele interior al încăperii se află un mapamond, reprezentând harta lumii cu cele cinci continente. În partea dreaptă se deschide o ușă, a cărei perdea este dată la o parte pe jumătate, de o tânără soție, femeie modernă, îmbrăcată sumar, după ultima modă, în galben, cu ochi puternic fardați și păr coafat. Lângă perete străjuiește o coloană - hotar între cer și pământ - pe o podea în carouri de marmoră. Lângă o masă cu televizor și telefon deasupra stă comod pe un fotoliu verde, picior peste picior, un om modem, reprezentant al lumii contemporane, destul de tânăr, cu ochelari și pantaloni albaștri scurți, având pe centura lui gravat globul pământesc. El privește rătăcit și rătăcitor cu o falsă încredere în sine, ținând telefonul în mâna dreaptă și pregătindu-se pentru a vorbi sau a-și încheia convorbirea „telefonică” cu îngerul în alb din colțul stâng de sus, care-i apare în fața ferestrei terasei, deasupra unei rachete sau nave spațiale cu cinci propulsoare, care lasă în urma ei fum, foc și dezastru.

îngerul arată cu degetul spre cer spunând: „Sus totul este gata, veniți la nuntă...”

Pe peretele camerei apare scris cu roșu - în viziunea Părintelui Arsenie răspunsul omului, de azi și de mâine, la chemarea îngerului:

-M-am însurat,

- Mi-am rotunjit țarina,

- Mi-am cumpărat cinci milioane de cai putere,

- Caut locuință pe altă planetă,

-... Așa că... rogu-te să mă ierți - nu pot veni.

- Nu mai avem această preocupare.

La acestea, îngerul Domnului are ultimul cuvânt-senință:

- „Ce-ai câștigat dobândind lumea toată, dar ți-ai pierdut sufletul?!”

- Cu știința ați dezlănțuit cataclismul științelor (stihurilor) asupra voastră,

Așa vă trebuie !

Ați început sfârșitul lumii...!”

Cuvinte profetice ale Părintelui Arsenie, de o deosebită actualitate.³⁴¹

Explicit, însă, iată de ce este vorba de o pictură futuristă nereușită, kitsch, iar nu o profeție: Părintele a pictat așezământul de la Drăgănescu între anii 1968-1983.

Parintele Arsenie Bica va ajunge la Drăgănescu prin purtarea de grijă a Maicii Zamfira [...]

³⁴⁰ <https://www.descoperimlumeaimpreuna.ro/blog/biserica-din-draganescu>, luni, 21 septembrie 2015

³⁴¹ Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 164.

In anul 1968 el a inceput pictarea bisericii parohiale din localitatea Draganescu, lucrând la aceasta pentru mai bine de 15 ani.³⁴²

Pe atunci era deja funcțional telefonul mobil. Dacă ar fi fost prooroc ar fi pictat măcar un smartphone, dacă nu vreo phabletă sau tabletă:

Primii ani

În 1910, inventatorul și omul de afaceri suedez Lars Magnus Ericsson pune în practică conceptul de telefonie mobilă instalându-se un astfel de dispozitiv în mașina sa. Prin intermediul unei antene bifilare, reușește să se conecteze cu rețeaua de telefonie națională în timp ce se deplasa prin țară.[1]

În 1946, inginerii sovietici G. Saphiro și I. Zaharcenko testează cu succes un telefon montat într-un autovehicul care, pe o rază de 20 de kilometri, se putea conecta la rețeaua locală.[2]

Conceptul de bază de telefonie celulară se naște în 1947, când cercetătorii își dau seama că, prin introducerea unor zone celulare pot îmbunătăți substanțial eficacitatea convorbirilor. Astfel, în decembrie 1947, Douglas H. și W. Rae Young, ingineri la firma americană de cercetare Bell Laboratories, propun construcția unor celule hexagonale ca relee pentru telefoanele mobile.[3] Philip T. Porter (tot de la Bell Labs) propune ca turnurile celulare să fie plasate în vârfulurile unor hexagoane imaginare, astfel ca emisia-recepția să se desfășoare în trei direcții. Dar în acea perioadă, tehnologia aferentă nu se dezvoltase încă și nici frecvențele specifice nu erau alocate. Abia prin anii 60', Richard H. Frenkiel și Joe S. Engel (de la Bell Labs) fac descoperiri care revoluționează electronica.[4]

Totuși telefoane mobile prin care se puteau forma numere existau deja înainte de 1950. Astfel, în 1948 serviciul de telefonie mobilă fără fir este disponibil în aproape 100 de orașe americane și majoritatea autostrăzilor.[4]

Primul telefon mobil complet automat, numit MTA (Mobile Telephone System A) a fost dezvoltat de Ericsson și lansat pe piață în Suedia în 1956. Avem de-a face cu primul sistem care nu necesită control manual, dar avea dezavantajul greutateii (cântărea 40 kg!).[3] MTB Produce o versiune mai evoluată, cântărea "doar" 9 kg și a fost introdus în 1965 și ajunsese până la 600 la desființare.

În 1957, radio-inginerul sovietic Leonid Kuprianovici din Moscova a creat un telefon portabil numit după inițialele sale LK-1 sau "radiofon". Acesta era prevăzut cu antenă, rotiță pentru formarea numerelor și putea comunica cu o stație-bază. Avea o greutate de 3 kg, raza de acțiune 20-30 km, iar timpul de funcționare al acumulatorilor ajungea până la 20-30 de ore. Kuprianovici și-a patentat invenția în același an, 1957 (#115494/01.11.1957). Stația de bază a lui LK-1 se putea conecta la rețeaua locală de telefonie mobilă putând astfel deservi mai mulți clienți. În 1958, Kuprianovici și-a reproiectat telefonul ajungând la o versiune "de buzunar" de 500 gr.

În 1958, URSS începe să dezvolte serviciul național de telefonie mobilă Altay. În 1963, acest serviciu se înființează și la Moscova, iar în următorii ani în 30 de orașe ruse.

Prin anii 60' se aduc o serie de îmbunătățiri, mai ales prin contribuțiile lui Frenkiel și Engel de la Bell Labs, care pun în practică o serie de descoperiri din domeniul electronicii și al computerului.³⁴³

Toate aceste aparate au fost inventate înainte de a se apuca Părintele Arsenie Boca să picteze la Drăgănescu. Putea afla de ele din gazete, de la ucenici, de la securiști sau... de la draci.

Era tot o conformare și colaborare transpusă în pictura bisericească (!) a sfinției sale la orânduirea socială de atunci, aparținând curentului numit realism socialist:

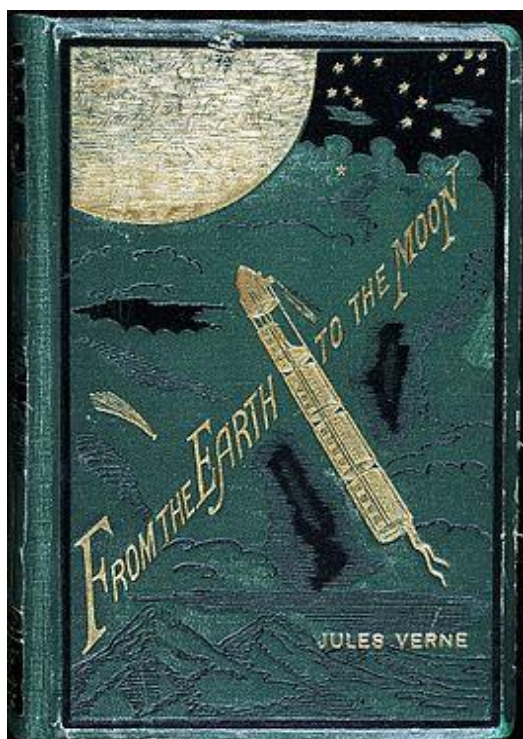
³⁴² <<http://www.crestinortodox.ro/biserici-manastiri/biserica-draganescu-95957.html>>, luni, 21 septembrie 2015.

³⁴³ https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Istoria_telefonului_mobil#Primii_ani>, luni, 21 septembrie 2015

Nu vrem să jignim prin comparare pe pictorul ce a făcut acest afiș de propagandă a științei comuniste în China. El a pictat mai frumos ca Părintele Arsenie Boca.

Despre navele spațiale, vedem că primii care le-au „proorocit” și desenat au fost Jules Verne în 1865 și americanii, în 1934. Oare și ei erau văzători cu duhurile Părintelui Arsenie Boca?³⁴⁴

De la Pământ la Lună

De la Pământ la

Lună (în [franceză](#) *De la*

Terre à la Lune) este un

roman [științifico-](#)

[fantastic umoristic](#) scris

de [Jules Verne](#) în [1865](#).

Scrierea este una dintre

cele mai vechi din acest

gen. Romanul descrie

povestea unui

președinte al unui club

de arme din [Baltimore](#)

după [Războiul Civil](#)

[American](#), a rivalului

său, un producător de

arme din [Philadelphia](#)

și a unui francez care a

construit o enormă

[navă spațială](#) / armă numită

[Columbiad](#) în formă de

obuz care va fi lansată în spațiu spre

[Lună](#). Povestea

este, de asemenea, notabilă pentru că

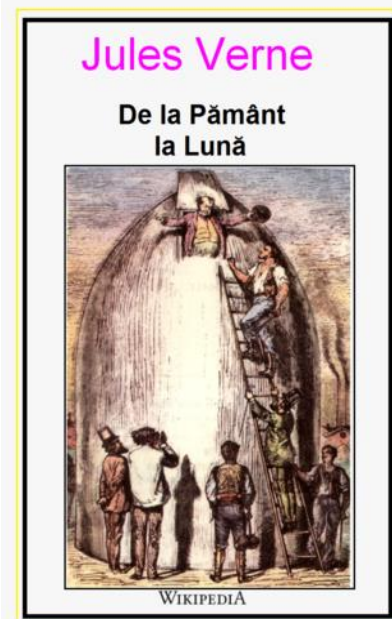
Verne a încercat să facă unele

calculuri surprinzător de

aproprite de cele reale, mai ales având în vedere

lipsa totală a oricăror date cu privire la

subiect în acel moment.

este, de asemenea, notabilă pentru că Verne a încercat să facă unele calculuri surprinzător de apropiate de cele reale, mai ales având în vedere lipsa totală a oricăror date cu privire la subiect în acel moment.

³⁴⁴ <https://ro.wikipedia.org/wiki/De_la_P%C4%83m%C3%A2nt_la_Lun%C4%83>, luni, 21 septembrie 2015

Iată că Jules Verne a „proorocit” și... numele navei spațiale Columbia!

Iar această pictură „profetică” este din 1872

https://en.wikipedia.org/wiki/Flash_Gordon, luni, 21
septembrie 2015

Flash Gordon este eroul unui serial de aventuri spațiale, schițat inițial de Alex Raymond ca benzi desenate. [1] Prima oară a fost publicat în 7 ianuarie 1934

Iată și pictura lui „profetică”, după logica ucenicilor Părintelui Arsenie Boca ↓ :

Proiectul navetelor spațiale a fost contemporan cu pictarea așezământului de la Drăgănescu:

The Space Shuttle was a partially reusable low Earth orbital spacecraft system operated by the U.S. National Aeronautics and Space Administration (NASA). Its official program name was Space Transportation System, taken from a 1969 plan for a system of reusable spacecraft of which it was the only item funded for development. [10] The first of four orbital test flights occurred in 1981, leading to operational flights beginning in 1982.

Dar lansarea primelor rachete a avut loc în 1950:

Many orbital expendable launchers are derivatives of 1950s-era ballistic missiles.

Iată ce citim despre naveta spațială Columbia:

Naveta spațială Columbia

Naveta Spațială Columbia (OV-102) a fost prima navetă spațială a flotei NASA. Prima ei misiune, STS-1, a durat de pe 12 aprilie până pe 14 aprilie, 1981.

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Naveta_spa%C8%9Bial%C4%83_Columbia>, luni, 21 septembrie 2015.

Astfel de fotografii, ne aducem aminte, că circulau pe atunci și la noi. aveam cu toții acces la ele. Cu atât mai mult Părintele Arsenie Boca ce avea atâtea relații, a făcut rost de ele pentru a le picta „profetic”, fiind îndrăgostit din tinerețe de aviația și înălțimea mai presus de avioane, promisă de draci. Lucru care se vede și din preocupările sfinției sale:

La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu... m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa. După un anumit timp. Părintele a venit în biserică și am purtat o discuție despre pictură, pe

care a făcut-o inspirat din Biblic și Sfânta Tradiție. Părintele mi-a spus că i-a plăcut mult fizica și matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut chiar dacă nu a renunțat încă la ideea de a zbura. (Prof. C.F.)³⁴⁵ [desigur că nu putea zbura cu naveta spațială, dar cu ajutorul demonilor și a imaginației, pe care o ajutau fotografiile cu navete, da – n.n.]

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).³⁴⁶

Iată și

Naveta spațială Enterprise Prima oară a zburat pe 12 august 1977 (pe 18 februarie 1977 a efectuat primul zbor, însă a fost vorba despre un zbor captiv, fiind fixată pe avionul Boeing 747 destinat transportului navetelor).

https://ro.wikipedia.org/wiki/Naveta_spa%C8%9Bial%C4%83_Enterprise, luni, 21 septembrie

2015

³⁴⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28

³⁴⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

Iată cum pictau futuriștii din anii '70, contemporani cu zugrăvirea așezământului de la Drăgănescu:

Tot cu tentă religioasă, tot aceeași temă de cataclism mondial, dar... parcă aveau mai mult talent la desen.

Iată și futuriști din anii '30. Și ei au profețit căderea turnurilor gemene?

Tabloul de mai sus este pictat de Fortunato Depero în 1930 și este numit *Zgârie norii și tunelele*. Este foarte sugestiv pentru dezastrul din 11 septembrie 2001.

Dacă Părintele Arsenie Boca era prooroc de ce nu a pictat și un avion care intră în turnuri, ca să le putem identifica, fiindcă aceasta este imaginea clasică:

Unii se întrebă de unde a știut Boca de moartea Ceaușeștilor sau de cele două turnuri gemene din America. în emisiunea de la România TV din 23-05-2015, s-a spus, printre rânduri, un fapt lămuritor. Ceaușeștii, după ce au fost în 1989 la baba Vanga în Bulgaria și aceasta le-a prorocit că vor muri, au venit la Arsenie Boca, care le-a spus la fel. De unde a știut Vanga, a știut și Boca, adică de la draci. Ambii au profețit și dărâmarea turnurilor gemene din S.U.A. Eu cred că unii creștini se grăbesc să atribuie astfel de prorocii ca fiind de la Dumnezeu. Lucrurile astăzi sunt mai complicate. Adică, multe dintre războaie, revoluții, atentate etc. sunt plănuite în hrubele demonice ale masonilor chiar cu zeci de ani înainte.

Pe bancnota de 20 de dolari din 1971 apare exact scena intrării avioanelor în cele două turnuri gemene, iar despre Revoluția din România se știe că a fost pregătită cu cel puțin 10 ani înainte. Au spus-o de

nenumerate ori istoricii și analiștii politici în mod public. Cu un an înainte de moartea Ceaușeștilor, se știa de sforari și ziua, locul și ora execuției. Așa că Boca putea să fi aflat de undeva sau dracii au fost de față când sforarii au pus la cale totul și l-au pus în temă, cum zice Sf. Isac Șirul: „Dracii pe cei înșelați și bolnavi de slava deșartă îi face proroci Dacă ne uităm cu atenție în Scriptură, la prorociile cu privire la pedepsirea cetății Ninive sau Sodoma, vom vedea că acestea cheamă poporul la pocăință.

Prorociile lui A. Boca sunt ca să impresioneze. Hristos a refuzat să sară de pe aripa Templului, adică a face spectacol spre a impresiona. Spectacolul este lucrarea diavolului spre a atrage faima. Cuviosul Damian Taumaturgul, chemat de starețul Teodosie spre a se ruga pentru cel bolnav, venea în duh de ascultare, plângând și considerându-se nevrednic de această harismă sfântă, îl ungea pe cel bolnav cu ulei sfințit și se ruga lângă dânsul mult timp cu lacrimi și suspine. Prin Harul lui Dumnezeu toți se vindecau și plecau sănătoși. (Patericul Lavrei Peșterilor, pag. 149).

în cartea Obiectivul Bratu, pag. 72, declară A. Boca; „Legionarii au asasinat pe Iorga și pe Madgearu...” Studiile făcute de istoricul Gh. Buzatu arată că Traian Boieru, ucigașul celor doi, era agent N.K.V.D. infiltrat în mișcarea legionară. Profesorul Ion Coja spune că autopsia lui Iorga a arătat că gloanțele găsite în trup erau de calibrul 22. Astfel de gloanțe erau folosite pe atunci doar de agenții N.K.V.D. în misiunile externe. Cum de clarvăzătorul n-a știut asta și-i acuză pe legionari degeaba?³⁴⁷

De altfel unde sunt pictate turnurile gemene de Părintele Arsenie Boca? Noi nu le-am văzut...

Iată ce a pictat sfinția sa, din care au dedus ucenicii că ar fi prorocia accidentului celor două turnuri gemene:

³⁴⁷ Pr. Gheorghe Anițulesei, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 19-20.

Ne întrebăm: unde este fumul, unde sunt avioanele, unde este măcar distanța păstrată între clădiri, unde este forma lor? Unde sunt zgârie norii. Sunt doar două pete de cer, desfăcute de imaginea unei hidoase siluete ce decolează într-o trombă de reacție (pictată ca în benzile desenate S.F., de proastă calitate, autorul hulind că așa cineva ar putea fi Hristos), pe cre uceniciei obsedați de sfințenia profetică a dascălului lor le interpretează ca fiind turnurile gemene. De aceea oridecâte ori veți citi despre această profetie celebră, răspândită numai sub formă de idee text, nu veți avea alăturată și această imagine, fiindcă ar fi prea evident că e o minciună. Cu greu am depistat, din mai multe descrieri asociate și o imagine neclară încercuită de la ProTv (care deși are o așa de performantă aparatură, totuși a lăsat neclară special tocmai imaginea ce ar fi putut demonstra falsul acestei proorocii mincinoase³⁴⁸), la ce pictură se referă adepții înfierbântați. Vedeți cum trag de păr orice, doar ca să construiască imaginea unui prooroc de canonizat? Nouă ni se pare forțată și asocierea cu dolarii, dar acolo tot mai este o urmă de asemănare. Însă în pictura de mai sus chiar că este vorba de o interpretare numită în limbaj psihiatric idee delirantă, la fel ca și asocierea unor pete pe beton cu chipul Părintelui Arsenie Boca (vă rugăm să observați că și în imaginea de mai jos stânga tot ProTv-ul a adăugat conturul negru ca să tragă mai mult de păr asemănarea. Mai jos, la dreapta, aveți imaginea originală).

Numerologia în jurul cifrei 11, ca și data comună a morții Părintelui Arsenie Boca împreună cu a Sfântului Cuvios Ștefan cel Nou, sunt niște speculații. În legătură cu orice alte cifre s-ar fi găsit coincidențe cu evenimente răsunătoare, și în orice zi ar fi murit s-ar fi găsit un Sfânt pictat, care a adormit, sau a avut vreun eveniment tocmai în ziua morții sfinției sale. Dacă însă este adevărat că preacuvioșia sa a pictat pentru a-și arăta data morții sale și nu din evlavie pe Sfântul Mucenic Cuvios Ștefan cel Nou, este foarte grav: mândria sfinției sale nu are limite, dându-le îndreptățire dracilor care i-au proorocit când va muri să se poată ține cuvânt și să-l omoare tocmai atunci. Ne intrigă comparația cu Sfântul care a fost omorât tocmai pentru că acesta apăra Sfintele Icoane autentice. Ne întrebăm cu câtă râvnă ar fi luptat acesta împotriva ereziilor hulitoare de la Drăgănescu, dacă le-ar fi văzut fiind încă în viață. Ne gândim și cât de mâhnit trebuie să fie acum că este alăturat de oamenii fără discernământ tocmai caricaturistului de la Drăgănescu, adversarul cel ascuns al Sfintelor Icoane (căci scrie nume de sfinți peste imaginile proprii, pentru a fi cinstit el însuși și batjocorește pe Sfinți prin hidoșenia schițată pe pereți dedicată lor, dar ridicată la rang de estetică sfântă, de oamenii cu ochii stricați și roboți de privirea lui amăgitoare sau de prejudecata că ar fi sfânt, născută din zvonuri, scamatorii, năluciri și multe alte false minuni).

³⁴⁸ <<http://stirileprotv.ro/special/atentatul-de-la-11-septembrie-anuntat-intr-o-fresca-a-unei-biserici-din-romania-ce-spune-preutul.html>>, marți, 29 decembrie 2015.

După cum am văzut până acum, din toate picturile sfinției sale, testamentul duhovnicesc al Părintelui Arsenie Boca este de fapt:

iubirea de sine, dusă la nivelul autolatricii,

care ne va vorbi întotdeauna, că sfinția sa nu poate fi model de sfințenie și nici canonizat de Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, neputând a se ruga pentru alții, când are nevoie de atâta rugăciune din partea tuturor:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

*Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!*³⁴⁹

Această asemănarea a picturii cu autorul ei, atât prin trăsăturile feței, cât și prin tematica lor corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu³⁵⁰:

*O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui. Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungar, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate. Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.*³⁵¹

Însă este contrară învățăturii Ortodoxe:

***Iar închinăciunea cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitorească și între cea fără împărtășire, aceasta chiar se dă Sfințelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare [împreună închinarea la tablourile de la Drăgănescu lui Hristos după nume, Părintelui Arsenie Boca după asemănare - n.n.] , și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânșii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele,*[ce ruptură, schismă, despărțire, dezbinare, tulburare, în bietul suflet, să vrea să se închine, după nume, lui Hristos și să închidă ochii ca să nu se închine, după asemănare, Părintelui Arsenie Boca - n.n.]**

precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]

Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. [Deci închinătorii de la Drăgănescu se închină prin tablourile de acolo Părintelui Arsenie Boca cu închinarea cuvenită lui Hristos, fiindcă sfinția sa este închipuit pe ele având asemănarea sa la care a adăugat numele de Iisus Hristos Mântuitorul, devenind astfel înlocuitorul lui Hristos, deci antihrist. Ce durere pentru un neam întreg ademenit spre amăgire - n.n.] *Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele*

³⁴⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 193.

³⁵⁰ Și practicii sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai jos.

³⁵¹ *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul. [...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusii zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.³⁵²

Să nu ne mirăm că pictorul de la Drăgănescu s-a pictat pe sine în locul lui Hristos. Credința lui în legătură cu transformarea unei persoane în alta, prin reîncarnarea/metempsihoza lui Ilie, în înger, apoi în Ioan, apoi iar în înger, apoi în Zian, îl făcea nu numai să îl picteze pe Hristos ca pe sine, ci și să arate ucenicilor sfinției sale pe un Hristos mincinos în sine, ducându-i la o confuzie vecină cu nebunia, datorită credulității și nelămuririi lor în Ortodoxie, deoarece erau formați chiar de el:

În cartea *Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48*: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânsul a zis: «Folosii-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.³⁵³

De aceea este o strânsă legătură între antihrist și păgânism, fiindcă se dorește făptura adorată în locul Ziditorului. Tot așa este o strânsă legătură între pictarea propriei persoane în locul lui Hristos și a sfinților, și credința păgână a sfinției sale în reîncarnarea ca o excepție, dorită și pentru el. Aceasta i-a făcut și pe ucenici să fie amețiți și să-l confunde cu Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare bărbat născut dintre femei, în tendința lor exagerată de a-l preacinsti pe Părintele Arsenie Boca (comparându-l cu Sfinții Arhangheli, Sfinții Apostoli Pavel și Andrei, cu Sfinții Prooroci Moise – pentru a se compara pe sine însuși, în taină, prin sugestie, poate fără să-și dea seama cu Sfântul Ierarh Grigorie de Nyssa autorul aghiografiei lui – , Daniel, Ilie, ba chiar și cu Maica Domnului ceea ce este singura Rugul Aprins, nears de focul dumnezeirii. Ba ce este mai îngrozitor – vai nouă! – nu se sfiște să-L compare chiar cu Sfântul Duh sau cu Hristos):

„Iară și iară cu pace” despre Părintele Arsenie

„După acestea, am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsă 18,1) „Cântărește de trei ori cuvintele și de șapte ori ceea ce scrii”, spunea Preacuviosul Părintele nostru Arsenie Boca, cel „zidit acum întru tăcere”, până la înviere. Chipul de icoană al Părintelui Arsenie, sculptat - într-o viziune - peste ani și ani, pe un versant nordic al Munților Făgărașului, cu vedere dinspre Olt, ca o efigie protectoare a neamului; după cum și Sfinția Sa L- a văzut și L-a reprezentat în pictură pe Mântuitorul Iisus Hristos, deasupra acestor munți, se reflectă și în cartea d-lui Florin Dușu pe care o avem deschisă în față: „Și cărțile au fost deschise” (Apocalipsă 20, 12) **Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie** (și nu o aghiografie!).

[corect. Mai bine spus tanatografie. Θάνατος thánatos în limba greacă = moartea. Scrierea despre cum a pierit un suflet prin amăgire și cum a însămânțat moartea în popor – n.n.] .

Această carte ne aduce aminte de faptul că adevărata „Viață a lui Moise” nu putea fi nicidecum scrisă și tâlcuită magistral de către Sfântul Grigorie de Nyssa numai decât după eventualele „dosare de la CNSAS” din Egiptul faraonilor, ci numai după scrierile biblice inspirate din Exod, Levitic, Numeri și Deuteronom, referitoare la marele legiuitor. La fel nici

³⁵² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

³⁵³ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

Viața Sfântului Prooroc Daniel n-ar putea fi scrisă și descrisă vreodată după „dosarele de la CNSAS” din Babilon, ci după minunile și revelațiile din cartea proorociei sale, din Istoria Susanei și din Istoria omorârii balaurului și a sfărâmării lui Bel. De asemenea, într-un mod fals și incomplet s-ar fi putut reflecta prima parte a vieții Sfântului Apostol Pavel de după convertire, în „dosarele de la CNSAS” ale „dregătorului regelui Areta” din Damasc (II Corinteni 11, 32) și cu totul altfel ar fi putut scrie singur sau împreună cu Tit, Sfântul Apostol Timotei, „o viață” aghiografică a marelui apostol al neamurilor.

*Tot așa, credem noi, și în cazul sau situația de față a Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie Boca de la Prislop, a cărui viață în Hristos, biografie și mai ales aghiografie de așezat în Sinaxar, se reflectă și se oglindește mai mult decât în orice altceva, în „dosarele” de pelerinaj ale miilor și zecilor de mii de credincioși care-l caută cu dragoste și i se roagă cu credință la crucea de la mormântul Sfinției Sale de la Sfânta Mănăstire Prislop. Dosarele „de urmărire” de la CNSAS ale celui ce L-a urmat neabătut pe Hristos, **Părintele Arsenie Boca - „Omul îmbrăcat în haină de in”, „Îngerul cu cădelnița de aur” și „Arhanghelul” de la Prislop, în viziunea teologică, în concepția duhovnicească și în mărturisirea Noastră arhierească nu pot reflecta vreodată altceva decât întunecata perspectivă antihristică, dintr-o perioadă la fel de antihristică, asupra „celui mai mare om născut din femeie” (Matei 11, 11; Luca 7,28)***

[ce interesant, fără să-și dea seama mărturisește că ceea ce spune preasfinția sa este o perspectivă întunecată antihristică. Adică tocmai modul cum îl prezintă pe Părintele Arsenie Boca (ca fiind cel mai mare om născut din femeie, stâlcind Sfânta Scriptură care zice Luc7:28 Zic vouă: Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan; sau Luc 7:28 Că zic vouă: mai mare proroc între cei născuți din muieri decât Ioan Botezătorul, nimeni nu este) se împotrivesc voii lui Hristos și îl înlocuiește pe El în aprecieri. Preasfinția sa vrea să ne învețe că sunt ex aequo doi născuți cei mai mari între femei, Părintele Arsenie Boca și Sfântul Ioan Botezătorul, contrazicând pe însuși Hristos care zice: Mat 11:11 Adevărat zic vouă: **Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul;** (fiindcă totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el Îl reprezintă chiar pe Hristos care era mai mic ca vârstă omenească cu 6 luni și era născut din Fecioară), iar faptul că nu s-a născut arată că nici nu se va naște, Sfântul Ioan Botezătorul fiind la stânga Dreptului Judecător și Maica Domnului la dreapta. Nici nu va fi vreun altul ca el, doar unul fiind la stânga, ca mijlocitor Mat 20:23 dar a ședea de-a dreapta și de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci se va da celor pentru care s-a pregătit de către Tatăl Meu. Așadar Hristos, din smerenie spune că nu este a lui a da, dar preasfinția sa îl așază pe Părintele Arsenie Boca la egalitate cu cel de la stânga lui Hristos, arătându-se mai mare ca Hristos. Hristos ne-a spus acel cuvânt, arătându-ne că Sfântul Ioan Botezătorul este cel mai mare bărbat (nu om, cum eretic parafrazează preasfinția sa, ca de obicei răstălmăcind Sfânta Scriptură din orbirea pentru idolul său. Că cel mai mare om născut din femei este Maica Domnului) născut între femei chiar și – n.n.]

pe pământ românesc și a celei mai mari personalități creștine răsărite pe același binecuvântat pământ daco-roman, de la Sfântul Apostol Andrei până astăzi.

[unde ești tu Ștefane voievod, unde sunteți voi Sfinților Ocrotitori Dimitrie și Parascheva, Ioan Casian, Gherman al Dobrogei, Teodora de la Sihla, Ioan Iacov, Grigorie Dascălul, Andrei Șaguna, Neagoe Basarab, Brâncovenilor și toți sfinții născuți pe pământul Românesc? Veniți să ne scăpați! Iată preasfinția sa nu vă vede, orbit fiind de magul de la Prislop și o țară întregă v-a uitat fiind întunecată de lucrările demonice de acolo! – n.n.]

Icoana părintelui Arsenie, zugrăvită și transfigurată prin contemplații scripturistice (III Regi 19, 11-12; Apocalipsă 7, 1; 8, 3-4), viziuni patristice (Avva Arsenie 27 și 38),

[vai nouă că-l face ca prefigurat de Sfânta Scriptură și de Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare! – n.n.]

mărturii contemporane și metafore spirituale, pregătește canonizarea unui adevărat „rug aprins”

[mai degrabă spin aprins:

Jud 9:8 S-au dus odată copacii să-și ungă împărat peste ei. Și au zis către măslin: Domnește peste noi! 9 Iar măslinul a zis: Lăsa-voi eu oare grăsimea mea, cu care se cinstește Dumnezeu

și oamenii se mândresc și mă voi duce să umblu prin copaci? 10 Atunci copacii au zis către smochin: *Vino tu și domnește peste noi!* 11 Dar și smochinul a răspuns *Să-mi las eu oare dulceața mea și fructul meu cel bun și să mă duc să cârmuiesc copacii?* 12 Apoi au zis copacii către vița de vie: *Vino tu de domnește peste noi!* 13 Și vița de vie a zis către ei: *Cum să-mi las eu mustul meu care veselește pe Dumnezeu și pe oameni și să mă duc să cârmuiesc copacii?* 14 În cele din urmă au zis toți copacii către un spin: *Vino tu și domnește peste noi!* 15 Iar spinul a zis către copaci: *Dacă voi mă puneți cu adevărat împărat peste voi, atunci veniți și vă odihniți sub umbra mea; iar de nu, atunci va ieși foc din spini și va arde cedrii Libanului.*

– n.n.].

În acest sens, sfântul lui Dumnezeu și canonizarea lui de către Biserica Ortodoxă, s-ar putea asemăna cu rugul aprins din Sinai și stâlpul de foc din pustie. Prin canonizare, „rugul aprins” devine „stâlp de foc” pentru neam, popor și țară. Prin canonizare, „rugul aprins” se transfigurează în „stâlp de foc” și luminează ca și „stâlp de foc”, între țărmul Mării Roșii și malul Iordanului.

[iată că depășește marginile țării și o înlocuiește cu Părintele Arsenie Boca și pe Maica Domnului, care este Rugul Aprins a toată lumea, preînchipuit la Muntele Sinai între țărmul Mării Roșii și malul Iordanului – n.n.]

Sau, prin canonizare, rugul aprins” devine „stâlp de foc”, se transfigurează în „car de foc” [acum îl face ca pe Sfântul Prooroc Ilie – n.n.] și rouează ca „limbă de foc” [acum îl înlocuiește și harul Sfântului Duh cu Părintele Arsenie Boca !!! – n.n.] a Duhului Sfânt. „După acestea, am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsă 18, 1). Tot așa și pământul românesc se luminează și se va lumina tot mai mult de slava, harul și darul, harisma și personalitatea Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie de la Prislop și de evlavie curată și cultul ortodox pe care poporul nostru le are față de Sfinția Sa.

[după atâtea exagerări nu este de mirare că numește starea de hipnoză colectivă indusă în popor de demoni (prin false minuni, vise și vedenii colective și particulare) ucenicii cu autoritate în cuvânt (victime nefericite la rândul lor, ca și cel ce a scris această laudă ieșită din fire) și mass-media ca fiind evlavie curată și cult Ortodox, când lipsește tocmai Ortodoxia vieții și învățăturilor sfinției sale, care este exact scopul și miezul canonului canonizării pentru ca cel canonizat să devină un adevărat model de dreaptă credință – n.n.]

Parcurgând cu atenție și cu dragoste cuprinsul bogat al cărții d-lui Florin Duțu - până în prezent, cea mai documentată biografie a Părintelui Arsenie, fără pretenția de a fi nicidecum completă sau exhaustivă nu putem ajunge decât la concluzia inspirată de la sfârșitul Evangheliei Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan: „Sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus - care nu sunt scrise în cartea aceasta (Ioan 20, 30) - și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. Amin.” (Ioan 21, 25), cuvinte pe care le-am putea traduce astfel: sunt și alte multe lucruri, fapte, minuni și semne; cuvinte, învățături și sfaturi; rugăciuni, viziuni și tăceri; experiențe, trăiri și simțiri pe care le-a avut sau le-a făcut Preacuviosul Părintele nostru Arsenie, care nu sunt scrise în cartea aceasta și care, dacă s-ar putea scrie de cineva cu de-amănuntul, cred că nici ui tainica și profetica chilie a Sfinției Sale de sub Fereastra Sâmbetei din Munții Făgărașului, n-ar putea încăpea cărțile ce s-ar fi scris, ce se scriu și ce se vor mai scrie despre Sfinția Sa,

[vedeți că mesajul Părintelui Arsenie Boca este mesajul lui antihrist? Nu numai sfinția sa se prezenta pe sine ca pe Hristos, ci și ucenicii cei mai autorizați fac același lucru – n.n.]

care, ascuns în taina cuvintelor Sfântului Prooroc Ieremia: „Turn te-am pus în mijlocul poporului Meu și stâlp, ca să afli și să urmărești drumul lor...” (Ieremia 6, 27), spunea printre altele: „Călugării sunt chemați să umple lumea de duhul Parusiei și să pună jăratec pe lemnul uscat al lucrurilor”, pentru a le reaprinde prin Duhul Sfânt.

[dar nu să-i facă pe oameni amăgiți de frica proorociilor și sfârșitului lumii ca pe sârmanii amăgiți de adventiștii, care nu pot înțelege nici evidențele cele mai accentuate ale falsității doctrinei lor, rațiunile lucrurilor alunecându-le pe lângă minte, datorită propriilor prejudecăți și robiri date de arhiconi (teologii iadului, ce răstălmăcesc Sfânta Scriptură). Iar lemnul uscat este, după Sfântul Ierarh Grigorie Teologul păcatul. De ce

vrea Părintele Arsenie Boca să aprindă cu jeratic păcatul părerii de sine că lucrează cu Sfântul Duh? – n.n.]

Hățăgel, 9 august 2013³⁵⁴

Această înfricoșătoare întunecare a ucenicilor nu este întâmplătoare ci a fost cultivată hipnotic de sfinția sa. Căci pecetea apostoliei lui și specificul universal prezent în tot ce a făcut este SINELE. Dragostea lui cea mai mare a fost sinele și centrarea pe sine este atotprezentă (mascată poate și pentru sine de dorința misiunii spre Hristos). Ea este atât de vizibilă și în propriile vedenii (adresate sieși), și în falsele sale minuni (adresate celor fără carte), și în învățăturile sale scrise (adresate cărturarilor), și în oribilitățile pictate de el (adresate tuturor), pretutindeni și în toată viața.

– n.n. }

³⁵⁴ Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 9-12.

Este adevărat că sunt oameni care ajung să fie împotriva Părintelui Arsenie Boca datorită purtării radicale a unor (aşa-zisi) ucenici. Dar există și fenomenul invers, de oameni care ajung să fie „de partea” părintelui datorită radicalismului acuzatorilor.

[Ortodox este să nu te intereseze radicalismul sau politicianismul ucenicilor și acuzatorilor, ci numai adevărul despre un fenomen, în lumina Sfinților Părinți, luând din toate ca o albină, doar polenul, nu și otrava. L-am întrebat pe duhovnicul meu dacă nu îl mâhnesc pe Dumnezeu scriind despre Părintele Arsenie Boca, având în vedere că sunt așa de păcătos și nu am nici o putere să conving pe oameni să scape de înșelare și mi-a răspuns că: „S-a aprins un foc necurat la Prislop, care a cuprins toată țara. Chiar dacă nu putem noi să-l stingem, suntem datori să aruncăm și noi măcar o găleată cu apă. Nimeni nu se uită în acest caz dacă apa e murdară sau nu, ea are rolul doar de a scăpa frați de la incendiu”.

Așa că nimeni nu se uită dacă în găleată este radicalism câtă vreme avem nevoie de apa din ea pentru a nu ne mutila cu focul de la Prislop (asemenea celui de la Colectiv – de fapt mai rău, fiindcă nu propovăduiește satanismul, ci ne amăgește că ar fi Ortodoxia)– n.n.]

Din păcate, o mare parte din discursul broșurii pe care o cercetăm se învâрте iar și iar în jurul unor mărturii indirecte, la a doua și a treia mână, dar și în jurul unor insinuări ce nu țin în nici un caz de practica ortodoxă. Bârfa, socotită de Scripturi ca o formă de canibalism, este oprită. Știi ceva, spui – cu cel puțin doi sau trei martori pe fiecare fapt în parte. Nu știi, taci. Insinuări de genul „oare nu era prea...”, „nu vă face impresia că...” sunt cu totul în afara liniei ortodoxe de cercetare.

[Iată cum blând muștrătorul, și prea-iubitorul, și cinstitorul Părintelui Gheorghe Anițulesei și al Părintelui Arsenie Papacioc pe primul îl face bârfitor canibal, iar pe al doilea bârfitor călugăresc. Desigur, cu multe perechi de mânuși lingvistice, ca să nu ne prindem.

Și iată cum acuză pe de o parte de siguranță de sine, iar pe de alta întrebarea care cere părerea, ca fiind rele, privind broșura Părintelui Gheorghe nu cu ochi de cercetător imparțial ci de acuzator ce se leagă de orice prilej, chiar contradictoriu, numai ca să acuze, folosindu-se de ambivalența sensurilor raționale. Dar însăși sfinția sa își critica propriul stil mai devreme.

Acum vedem că acuză și pe Sfânta Muceniță Samarineancă Fotini, că nu l-a abordat Ortodox pe Mântuitorul, extinzând aceste acuze și împotriva Sfinților Apostoli, și împotriva lui Dumnezeu Însuși, că ar fi cu totul în afara liniei Ortodoxe de cercetare:

Ioan 4:12 Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? Ioan 4:29 Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva aceasta este Hristosul?

Mar 14:19 Ei au început să se întristeze și să-I zică, unul câte unul: Nu cumva sunt eu?

Fac 3:11 Și i-a zis Dumnezeu: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?”

– n.n.]

Da, pentru orice canonizare ortodoxă există un advocatus diaboli, un teolog – sau un grup de teologi – care caută punctele slabe ale vieții și operei candidatului. Care încearcă să argumenteze de ce ar trebui să nu fie canonizat acesta. Dar argumentația merge întotdeauna pe fapte atestate, pe documente clare, nu pe insinuări.

[Aici Părintele Mihai-Andrei Aldea își dezvăluie deplin afiliația sa la catholicism (nu cumva prin intermediul Părintelui Arsenie Boca? De altfel considerăm că peste vreo 50 de ani, dacă nu se convertește la Ortodoxie, papa ar putea cu lejeritate să-l beatifice pe Părintele Arsenie Boca, fiind un mare propovăduitor al uniatismului atât de mult iubit de Vatican).

În dreptul canonic Ortodox nu există un asemenea spectacol dezgustător sub pretextul canonizării unui Sfânt. El este doar în (ne)dreptul canonic papal:

Dreptul canonic latin

Canonizarea sfinților în Biserica Apuseană

În Biserica apuseană, canonizarea sfinților s-a făcut timp îndelungat, aproape în același fel, cum se făcea și în Biserica de Răsărit, adică prin pietatea populară, creîndu-se în mod spontan cultul pentru unul sau altul dintre martiri sau alți sfinți, apoi prin hotărâri ale episcopilor și sinoadelor de mai târziu. Cultul local al sfinților devine cult general prin acceptarea spontană și treptată a cultului respectiv de către întreaga Biserică. Nu se cunosc hotărâri în Biserica din Apus, prin care papii sau sinoadele lor sa fi hotărât impunerea cultică generală a vreunui sfânt în întreaga Biserică pînă târziu prin veacul XII.

În acest veac, papa Alexandru III a hotărît ca de la anul 1170 înainte, nici un episcop să nu mai procedeze la statornicirea vreunui cult local a vreunui sfânt, specificând că acest drept este rezervat de aici înainte sf. Scaun. De altfel chiar și cea mai veche întrebuintare cunoscută a cuvîntului canonisatio — canonizare, în Biserica Apuseană datează din acest veac și anume din anii 1119 și 1124, cînd un episcop Uldaric din Constanța (Germania) a procedat la canonizarea episcopului Conrad. Cu toată rînduiala nouă introdusă de Alexandru III, canonizări locale de sfinți din partea episcopilor s-au mai produs pînă la anul 1634. În acest an papa Urban VIII a luat măsura ca nici cultul local, nici cultul general al vreunui sfânt să nu fie admis sau instituit altfel decît prin hotărîrea sfîntului Scaun.

De aici înainte, canonizarea sfinților în Biserica apuseană devine un act de competența exclusivă a papilor. Stabilindu-se și procedeul formal care trebuie urmat în asemenea cazuri. Potrivit rînduielilor introduse atunci în Biserica Apuseană și completate, ulterior, prin hotărîri, canonizarea sfinților la Romano-catolici se face cu observarea a numeroase condițiuni de fond și de formă, pe baza unui așa zis proces de canonizare, înainte, de a schița acest proces, arătăm ,ca el, este de două feluri și nume: procesul de beatificare și procesul de canonizare propriu-zis.

Prin beatificare se înțelege declararea cuiva, fericit și instituirea unui cult local sau parțial, pentru acesta. Prin canonizare se înțelege proclamarea cuiva ca sfânt și instituirea unui cult general al acestuia în întreaga Biserică.

Atît la beatificare cit și la canonizare se poate proceda pe o cale comună sau ordinară sau pe o cale extraordinară. Pe calea comună se procedează în cazurile cînd cel de care se tratează nu a avut sau nu are un cult public (*super non cultus*), iar pe cale extraordinară, se procedează atunci cînd cel în cauză a avut, fie un cult local, fie un cult public general în Biserică, înainte de a fi fost beatificat sau canonizat oficial. S-a stabilit însă că pe cale extraordinară se poate proceda la beatificare sau canonizare numai în cazul cînd este vorba de persoane care au dobîndit un cult public local sau general între anii 1170 și 1634.

Condițiile de fond care se cer pentru beatificare sau canonizare sînt de două feluri, unele privind virtuțile celor care au adormit cu faima sfințeniei iar altele privind minunile care s-ar fi săvîrșit de către aceștia direct sau ca urmare a rugăciunilor adresate lor. Se înțelege că virtuțile ca și minunile respectivilor sînt socotite ca avînd la bază dreapta credință. Nu se reclamă virtuți deosebite pentru beatificare și virtuți deosebite pentru canonizare. Se cere un număr mai mare pentru canonizare decît pentru beatificare. Și anume pentru beatificare se cer cel puțin două minuni dovedite cu martori oculari sau direcți sau cel puțin 3—4 în cazul cînd nu pot fi dovedite de către martori direcți. In cazul canonizării se cer cel puțin 2 minuni în plus față de cele care au servit ca baza a beatificării.

Pentru ca cineva să fie beatificat trebuie să fi trecut cel puțin 50 ani de la moartea lui, iar pentru a fi canonizat trebuie să fi fost în prealabil beatificat. În cazul când este vorba de vreun martir, în legătură cu care nu s-a putut constata săvârșirea nici unei minuni sau altora asemenea, se poate proceda la beatificarea și canonizarea prin dispensă de minuni, din partea sfântului Părinte.

Procedul formal al beatificării ca și al canonizării are caracterul unui proces în care se judecă, ca un fel de inculpat, cel despre care e vorba să fie beatificat sau canonizat, iar hotărârea de beatificare sau canonizare reprezintă în fapt ceea ce reprezintă și o sentință judecătorească. Astfel, se înțelege că întregul proces angajează o mulțime de persoane, unele avînd rolul de reclamanți, altele de anchetatori, altele de acuzatori sau procurori, altele de avocați și în sfîrșit altele de judecători. Toate cazurile de beatificare și canonizare sînt date în competența așa numitei Congregații a riturilor care se îngrijește de organizarea și desfășurarea întregului proces.

Instanțele care judecă respectivul caz de beatificare sau canonizare nu sînt instanțe de judecată propriu zise ci au caracterul unor instanțe disciplinare căci hotărârile lor nu au putere prin ele însele, ci abia după ce sînt aprobate de către papă.

Principalele faze prin care trece un astfel de proces, fie în cazul beatificării, fie în cazul canonizării, sînt următoarele :

a) Introducerea acțiunii care de obicei se face de către episcopul locului în care a trăit sau a murit cel în cauză.

b) Anchetarea și verificarea la fața locului a virtuților, minunilor, etc. sau procesul informativ,

c) Procesul propriu-zis care are două faze, una în cadrul căreia se verifică virtuțile, iar a doua în care se verifică minunile. Cele două faze se desfășoară în trei ședințe special organizate de Congregația riturilor și deosebite ca alcătuire, atît în cazul beatificării, cît și în cel a canonizării.

In cazul beatificării, la ultima ședință, participă și papa, care în cadrul ei aprobă sau respinge beatificarea. Dacă beatificarea a fost admisă, se fixează ceremonia beatificării solemne în catedrala Sf. Petru de obicei, ceremonie care se săvîrșește după un ritual special de către un sobor de preoți, avînd în frunte un episcop. înainte de a se proclama în cadrul serviciului religios respectiva beatificare, i se face celui în cauză panhidă. Se pot beatifica mai multe persoane odată.

La ultima ședință a procesului de canonizare, la care iau parte toți cardinalii și episcopii și ceilalți demnitari bisericești cu gradul de arhieru, care se găsesc întîmplător în Roma, plus alții convocați de pe o anumită rază din apropierea Romei, este prezent și papa, care după ce ia votul tuturor, aprobă sau respinge canonizarea. In cazul aprobării se hotărâște ziua proclamării solemne a noului sfînt, (se pot proclama mai mulți, deodată). Și se trece apoi la săvîrșirea ceremoniei respective, de către însuși papa, în fruntea unui sobor de cardinali, episcopi, etc. De obicei ceremonia are loc tot în Biserica Sf. Petru. In cadrul acestei ceremonii solemne papa citește documentul solemn de canonizare în care arată pe scurt că a hotărît așezarea în rîndul sfinților a cutăruia sau cutăruia, rînduindu-se o zi anumită pentru sărbătorirea lui obligatorie pentru întreaga Biserică și aprobîndu-se totodată textul slujbei sfîntului respectiv.

Se cunoaște, în limbajul teologic, expresiunea «avocatus Dei» și «defensor diaboli» în legătură cu procesul de beatificare și de canonizare. Ce sînt acestea ? Avocatus Dei se mai cheamă și postulator, adică cel care cere ca unul sau altul să fie beatificat sau canonizat sau cu alte cuvinte, cel care cere, susține cauza beatificării sau a canonizării. «Defensor diabolic» se mai cheamă «promotor fidei», adică cel care îndeplinește funcția de apărător al credinței. Nu i se zice din această pricină advocatus diaboli, ci acest nume tradițional, nu oficial, i s-a dat lui promotor fidei pentru faptul că el îndeplinește funcția de acuzator public sau procuror, care caută să împiedice — bineînțeles prin obiecțiuni juste și cu probe — beatificarea sau canonizarea celor în cauză. De la această împotrivire, desfășurată cu măiestrie și — oarecum — chiar cu intenție diabolică, promotor fidei a fost botezat avocatul diavolului.

Textul oficial al formulei de canonizare este următorul:

«In numele sfîntei și nedespărțitei Treimi, pentru întărirea credinței catolice și pentru progresul religiei creștine, prin puterea Domnului nostru Iisus Hristos, a prea fericitilor Apostoli Petru și Pavel și prin a noastră voie, după ce am deliberat matur și am implorat

ajutorul lui Dumnezeu, pe baza avizului venerabililor noștri frați, cardinalii Bisericii romane, noi decretăm că prea fericiții X și Y sînt sfinți și îi înscriem în catalogul sfinților, stabilind că întreaga Biserică universală le va sărbători cu pietate memoria în toți anii, în ziua aniversării nașterii lor pentru patria cerească. In numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Spirit, Amin».
355

Vedem că, deși Părintele Arsenie Boca este un mare susținător al Bisericii Latine și al credinței ei, dar mai ales al uniatismului, deși acolo contează foarte mult mulțimile minunilor și închinătorilor, mai mult decît orice, pentru a crește popularitatea celui ce îl canonizează, totuși nu îndeplinește nici condițiile de canonizare (pentru a fi cinstit în toată latinitatea și uniația, în apus și în răsărit), dar nici măcar condițiile de beatificare (pentru a fi cinstit local de latinii și uniații din Ardeal), neavînd încă 50 de ani de la moarte³⁵⁶, neanalizându-i-se cu amănunțime viața printr-un proces echilibrat de argumente-contrargumente, nepropunându-l vreun episcop latin sau uniat și nepronunțându-se încă papa despre această problemă.

Desigur că papa ar putea face în legătură cu sfinția sa o mare dispensă ca să atragă Ardealul prin Ungaria să devină provincie a Romei. Ar fi încântat de aceasta dacă ar afla că pictorul de la Drăgănescu a cinstit așa de mult locul unde se beatifică sau canonizează rătăciții din Apus, încât l-a numit ramură fără de care nu este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică și l-a așezat în frescă exact acolo unde a pictat Crezul. De altfel unde a fost zugrăvită această clădire se numește Capela Sixtină a României nu pentru calitatea picturilor, ci pentru apropierea ca la dreapta bazilicii San Pietro. Probabil că în planul noii ordini mondială, pentru a se obține atît de mult dorita uniație globală, pentru pătrățica de plan numită România succesiunea ar fi aceasta: mai întîi să se canonizeze Părintele Arsenie Boca în România, apoi, ca o cinste acordată de papă, să se canonizeze la Roma și așa, prin el și învățăturile lui, să se facă unirea Roma-România.

Pentru aceasta, papa are multe argumente: Părintele Arsenie Boca este fiu al uniatului Iosif, probabil stropit la greco-catolici ca și tatăl său (conform uzanțelor familiilor mixte din Ardeal, deci aparținînd de fapt, în realitate, confesiunii uniate și avînd practici religioase desprinse din ea, similare cu Francisc de Assisi și Ignatiu de Loyola), este mare făcător de minuni (identice ca aspect cu cele ale lui Anton de Padova numit *Sfântul lumii întregi*) și a fost un mare apărător al catolicismului:

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; [...]*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”³⁵⁷*

Ce fiu ar putea avea papa mai iubit în România, introdus ca un cal troian în Sfînta Biserică Ortodoxă, pentru a înșela pe fiii Ei în mod mai eficient cu uniatismul modern? – n.n.]

³⁵⁵ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, pp. 186-189.

³⁵⁶ Joi, 14 mai 2015.

³⁵⁷ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

10. „Se spune că A. Boca [sic!] era clarvăzător, dar modul cum își exercita această însușire este străină Sfinților Părinți: descoperirea păcatele oamenilor în public” (op.cit., p. 18 ș.u.).

Această afirmație categorică este greșită în două puncte. Unul se vede curând după ce este făcută – de către cel care citește broșura ca să vadă adevărul, nu ca să-și confirme ideile preconceptuate. Acest prim punct este generalizarea. „Descoperirea păcatele oamenilor în public” este o afirmație generală, care prezintă o regulă. În fapt, după cum se vede imediat, este vorba despre cazuri izolate (sunt citate... două!).

[Încă o nelămurire a Părintelui Aldea în legătură cu iubitul său dascăl. Dacă sunt citate doar două, nu înseamnă că nu există mai multe. Lucrul este foarte vizibil. Am citat și noi câteva, în care se vedea că oamenii stăteau la coadă să primească toți bruftuluiirea și cum respingeau scârbiți aceasta cei numiți de Părintele Arsenie Boca drept dezertori. Pentru a înțelege generalizarea și gravitatea acestui mod de lucru diavolesc puteți citi capitolul: „Biciul lui Dumnezeu” – hipnotizatorul ce vădea public păcatele – n.n.]

Al doilea punct greșit este acela al ideii că această însușire este străină Sfinților Părinți. Dimpotrivă, ea apare de-a lungul istoriei Bisericii de foarte multe ori, chiar dacă în raport cu numărul celor care vin la Biserică pare o excepție. Avem de la exemplul Sfântului Ioan Botezătorul până la cel al Sfântului Antonie cel Mare sau al multor sfinți nebuni pentru Hristos o mulțime de asemenea pilde. Nu le înșirăm aici. Pentru cei care cunosc Sfintele Scripturi, Patericul și scrierile aghiografice mai vechi și mai noi sunt ușor de regăsit aceste cazuri. Iar cei care nu le cunosc au o mare nevoie să înceapă să le citească măcar acum.

Dacă am fi avut un obicei al Părintelui Arsenie Boca de a dezvălui public păcatele celor care veneau la el, nu am avea doar câteva asemenea cazuri, ci mii și zeci de mii. Ceea ce nu se întâmplă. Dimpotrivă, avem de-a face cu o purtare tipic patristică.

{ce strâmbătate mai face Părintele Aldea Sfântului și delicatului Ioan Botezătorul, care îl muștra cu atâta blândețe pe Irod, încât acesta îl asculta cu drag, și chiar îl ocrotea față de femeia sa, pentru un păcat cunoscut de toată lumea (nu vădit de Sfântul Prooroc, ca să-l înmulțească prin exemplul cel rău, cum făcea cu brutalitate Părintele Arsenie Boca spunând public păcatele necunoscute ale oamenilor):

Mar 6:18 Căci Ioan îi zicea lui Irod: **Nu-ți este îngăduit să ții pe femeia fratelui tău.** 19 Iar Irodiada îl ura și voia să-l omoare, dar nu putea, 20 Căci Irod se temea de Ioan, știindu-l bărbat drept și sfânt, și-l ocrotea. **Și ascultându-l, multe făcea și cu drag îl asculta.**

Vedeți, Sfântul și Marele Prooroc Ioan, Întemernicatul și Botezătorul Domnului nu i se adresează lui Irod cum i-ar fi răcnit brutal Părintele Arsenie Boca: „Ți-ai bătut joc de o fată în tinerețe³⁵⁸, incestuosule, de unde aceasta obrăznicie, sa intri de hram, cea mai sfânta prăznuire a noastră [...], in biserica, când toata noaptea te-ai destrăbălat cu³⁵⁹ Irodiada, nu ți-e rușine să te tăvălești cu femeia fratelui tău?”, ci îi zice cu blândețea specifică Sfinților: „**Nu-ți este îngăduit să ții pe femeia fratelui tău**”. Dar astfel de discernământ Părintele Mihai-Andrei nu este obișnuit să observe, nefiind lămurit despre lucrarea lăuntrică a Ortodoxiei și revărsarea Ei în afară, prin buzele Sfinților Prooroci.

Ce strâmbătate face Părintele Aldea Sfântului Cuvios Arsenie cel Mare și Sfinților nebuni pentru Hristos și tipicului patristic, prin compararea lor cu proorociile demonice și comportamentul neduhovnic al Părintelui Arsenie Boca. În capitolul de mai sus se dezbate cât de sinistru duhovnic a fost sfinția sa, prin atitudinea înșelată, dezechilibrată, sadică în anumite locuri și fără discernământ, având etaloane intelectuale, iar nu duhovnicești, dovedind din roade că nu a avut experiența unei lucrări lăuntrice autentice. Aceasta întotdeauna se manifestă numai prin blândețe și smerenie, chiar când muștră cu tărie, având criterii de discernământ din experiența duhovnicească, iar nu din judecăți intelectuale ce par raționale, iar în realitate sunt pătrunse de orbirea cugetării trupești.

Lămuritor studiu în capitolul „Biciul lui Dumnezeu”. Aici vom aduce doar o mică completare, desprinsă dintr-un cuvânt foarte percutant al Părintelui Adrian Făgețeanu

³⁵⁸ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68.

³⁵⁹ <<https://www.youtube.com/watch?v=N18FOC0CjHQ>>, luni, 25 ianuarie 2016

(comentat de un ucenic al Părintelui Arsenie Boca, nici el lămurit în legătură cu Ortodoxia și Părintele Arsenie Boca, la fel ca și Părintele Aldea):

Ieromonahul Adrian Făgețeanu despre Părintele Arsenie Boca:

<<https://www.youtube.com/watch?v=N18FOC0CjHQ>>, luni, 25 ianuarie 2016

Transcriptul acestei convorbiri este preluat de aici:

<<https://danielvla.wordpress.com/2015/12/07/inregistrarea-si-transcriptul-parerii-parintelui-adrian-fagetenu-despre-parintele-arsenie-boca-demonstreaza-asta-ceva/>>, luni, 25 ianuarie 2016

Voi folosi prescurtarea Pr pentru părintele Făgețeanu și Cr pentru credincioși/credincios.

Pr: Si... mai mergeam undeva. Mergeam la Sambata de Sus, unde era parintele Boca, Arsenie.

Atat de mult mi-a placut el, cand predica, incat vindeam si ghiozdanu de carti si manusile si fularu, la talcioc, nu la pravalie, ca sa am bani de dus pentru mers la Sambata.

Intr-o zi, ajung acolo putin cam tarziu, adica cu alt tren decat cel care venea devreme, la ultima statie spre Sambata. Si, ajungand tarziu, n-am mai indraznit sa intru in manastire. M-am dus la hotelul „fan”, adica erau stoguri de fan, am dormit acolo. Dimineata m-am scuturat de praf, de fan, de frunze, de tot ce aveam. Era acolo un parau, aproape. M-am spalat si m-am dus la biserica.

Era... inca abia rasarea soarele. Dupa un timp, vad ca intra si parintele. Ce bucurie am avut! Si el s-a inchinat la iconostas si tot se uita in urma, sa vada daca mai intra cineva sa aprinda candelile. Pentru ca el sa poata sa se roage, trebuia sa vie altcineva sa aprinda candelile. Intoarce capul, intoarce si vede ca nu vine nimeni.

Deodata se deschide usa si intra o femeie. Si el spune: Marie, de unde aceasta obraznicie, sa intri de hram, cea mai sfanta praznuire a noastra, in manastire, in biserica, cand toata noaptea te-ai destrabalat cu Simeon?

Eu am ramas uimit! Adica un om care n-a aflat de la nimeni... nu e clarvazator?

Cr: Da, da.

Pr: Femeia a inceput sa planga, a vrut sa se apropie, sa-i spuie ca vrea sa se spovedeasca.

Zice: Acuma nu. Acuma eu trebuie sa ma rog pentru hram. Nu? N-am timp de spovada!

Da mie mi-a intrat in cap: clarvazator, clarvazator, clarvazator...

La un moment dat, nu stiu daca de la diavol sau de la cine mi-a venit gandul, stai putin: cand fariseii au adus pe femeia pr... delict de adulter si a spus – Moise ne-a poruncit s-o ucidem cu pietre, Mantuitorul niciodata n-a vadit pacatele cuiva. N-a vrut nici pe Iuda sa-l dezvaluie, decat la insistentele lui Ioan. Nu?

Si... m-am framantat asa: de unde, de unde stie parintele, de unde stie parintele?

E, dumneavoastra ce spuneti, de unde stia?

Cr: Ne intrebam, sfintia voastra, la ce raspuns ati ajuns?

Pr: Nu, eu nu va spun.

Cr: I-a aratat Duhul Sfânt.

Pr: V-am spus, Mantuitorul nu vadea pacatul altora. A spus tuturor: care e fara de pacat sa arunce cu piatra.

Cr: Oare constiinta ei era incarcata parinte?

Pr: Pai constiinta sigur ca era incarcata, daca ea chiar a cerut sa se spovedeasca. Nu?

Cr: Diavolul i-a aratat?

Pr: Da. Pentru ca diavolul a indemnato-o. Ea venise si ea tarziu, agale si statea pe o banca. Pe urma am aflat eu mai tarzi, de la ea... Si un om a spus: Mai, nu mai mergi la manastire, uite vino la mine si dormi, ca am trei camere, in casa, intr-una dorm eu cu sotia si dumneata dormi in alta camera. Nu?

Cr: Da.

Pr: Si ea a crezut. Si cand a ajuns acolo, sotia nu era. Poftim?

Cr: Da, am inteles.

Pr: E, simplu.

Cr: Si atunci parintele Arsenie...

Cr: Despre parintele Boca ne mai povestiti ceva? Despre Arsenie Boca.

Pr: N-as vrea, dar daca ma siliti, n-am incotro.

Parintele Arsenie Boca era un om superior, din toate punctele de vedere. Si ca monah, si ca pictor si ca om si ca toate. Asa cum era Solomon inainte de a fi alintat de imparatasa din Saba.

Cr: De regina din Saba.

Pr: Deci Solomon n-a murit asa de sfant cum era la inceput.

Cr: A avut multe sotii.

Pr: Nu conteaza ca multe sotii. S-a destrabalat fara sa fie. A curvit cu multe. Toate care l-au laudat si l-au dus la mandrie si la iad, cu toate a curvit.

Asa ca parintele Boca ar fi fost sfant, daca nu era maica Zamfira. Maica Zamfira nu l-a iubit numai cu sufletul si cu inima, ci l-a canonizat cu puterea ei extrateresta pe care o avea intre picioare. Nu stiu daca m-ati inteles.

Cr: Da, parinte.

Pr: Si va explic acuma de ce.

Orice pictor din lume are voie sa aleaga un model. Cel mai mare pictor la Cina cea de Taina cine a fost?

Cr: Leonardo..

Pr: Davinci. Si stiti istoria lui? Cred ca da. Primul ce a pictat el, a pictat pe... feciorelnicul, pe Ioan. Pentru ca a gasit un copil atat de curat si atat de sincer, nu numai ca zambea la toti si-i iubea, dar era capabil sa faca orice. Cu sinceritate, nu pentru bani sau alte interese. Deci a gasit in ochii lui, in privirea lui, in toata tinuta lui si in sufletul lui, cel mai potrivit model pentru Ioan.

Dupa multi ani, n-a gasit nicaieri un model pentru Iuda. Lui ii trebuia un model in care sa fie si viclenie si rautate si dispret si toate. N-a gasit, n-a gasit, n-a gasit...

Intr-o vara, cand era canicula, ca la Bucuresti, el umbla prin oras, i-a fost sete mare si in toate locurile vedea: vin bun, bere buna.....

Si vede un han unde spune: Cea mai buna bautura din tara. Ia sa intru eu daca n-are o limonada sau un ceai rece sau ceva. I-era sete, nu vroia bautura de-astea ametitoare, vroia ceva pentru sete.

Si cand ii spune hangiului de asa ceva, hangiul se rasteste la el: iti bati joc de firma noastra? Aici scrie cea mai buna bautura, aici e cel mai bun vin, nu ce spui dumneata, ceai sau limonada.

El: ai dreptate domnule, dar eu... mi-e sete.

Dar de la o masa se ridica: Criminalule, iti bati joc de firma, iti bati joc de noi toti? Idiotule, criminalule, bestie, il face in tot felul. El se gandeste: hangiul are dreptate sa-si apere firma. da asta ce-are cu mine?

Si se intoarce sa-l vada si: Ce-ai domnule cu mine? Cand se intoarce vede la el si viclenie si rautate si toate... Se duce la el: Nu-s suparat pe dumneata. Eu sunt pictor, iti platesc atatia bani de aur pentru fiecare ceas de pozare. Vii la mine sa pozezi? Vin.

Vine acolo, pozeaza si deodata il razbeste plansul. Tie- rau?, poate ai baut prea mult, ti-e rau? Te duc la doctor? Nu. C e te doare? Nu ma doare nimic. Eu sunt cel care am pozat pentru Ioan cand eram copil.

Cr: Extraordinar!

Pr: Si betia, in ce hal m-a adus acum...

Cr: Extraordinar!

.....

Pr: Asa a facut Zamfira din parintele. Pentru ca parintele cand a pictat biserica de la... stiti de unde.

Cr: Draganescu.

Pr: E pictura cea mai frumoasa, cea mai romanasca. Nu?

Cr: Da.

Pr: Dar maica Zamfira i-a bagat in cap: Nu trebuie sa-ti iei model pe altul, pentru ca Iisus a fost cel mai frumos din lume si tu esti tot cel mai frumos din lume. Bagandu-i in cap asta, ca e cel mai frumos din lume, el n-a mai luat model alta persoana, ca sa-L picteze pe Mantuitorul, ci s-a uitat in oglinda si a spus asa: Daca Dumnezeu l-a facut pe om dupa chipul si asemanarea Lui, de ce sa nu-L fac pe Iisus dupa chipul si asemanarea mea? Nu?

Asta e ingaduit unui pictor?

Cr: Nu. E trufie, e mandrie.

Pr: Sa crezi tu ca esti cel mai frumos din lume, cum iti spune maica, nu cu inima din piept si cu sufletul din piept, ci cu cel dintre picioare.

Si ea l-a canonizat si acuma are acatiste, paraclise, icoane facute, maicile aprind candele la el si cand mergi la Prislop te trimite maica, nu la duhovnic, sa te spovedesti -,du-te la mormant”.

Cr: Este normal parinte?

Pr: Pai cum poate sa fie normal asa ceva?

V-am spus ca nu-mi place sa va spun adevarul, dar daca m-ati silit...

Până aici Părintele Adrian Făgețeanu.

Să citim acum ce comentariu făcea autorul blogului de unde am citat și preluat cuvântul audio al bătrânului, răstălmăcindu-i spusele, doar pentru a își apăra propria imagine falsă despre Părintele Arsenie Boca:

<<https://danielvla.wordpress.com/2015/12/07/inregistrarea-si-transcriptul-parerii-parintelui-adrian-fagetenu-despre-parintele-arsenie-boca-demonstreaza-asta-ceva/>>, miercuri, 27 ianuarie 2016.

Mă întreb: demonstrează povestirile părintelui (Făgețeanu) ceva? Eu zic că nu demonstrează mare lucru. Poate să fie doar interpretarea sfinției sale. Sau poate să fi fost un mare văzător cu duhul și să fi avut o mare capacitate de discernere a lucrurilor. Nu știu...

Departate de mine gândul de a fi detractor al părintelui Adrian Făgețeanu sau al altor mari duhovnici.

Dar să analizăm. Ce demonstrează spusele părintelui Adrian?

Pr. Arsenie Boca muștra o femeie pt că a intrat în biserică după ce toată noaptea făcuse desfrânare cu un barbat. Nu contează dacă cu voia ei sau silită. Conform regulilor Bisericii, femeia trebuie să nu se culce cu barbatul două zile înainte de sfânta liturghie și una după. Cu ce a greșit părintele Arsenie Boca?

Ea a cerut să se spovedească, dar pr a refuzat-o temporar pentru că trebuia să se pregătească pentru slujba de hram. Cu ce a greșit părintele Arsenie Boca?

Știi că se zice că pr. Arsenie Boca spunea pacatele oamenilor în public. Dar nu o făcea de fiecare dată și poate, cu scop didactic pentru cel muștrat și pentru ceilalți.

În cazul acesta i-a spus pacatele acelei femei fiind de față doar el și ea și părintele Adrian Făgețeanu care era undeva mai la o parte. Nu spune dacă a fost văzut sau nu.

Iată o situație când Mantuitorul spune și el pacatele unei femei:

„16. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici.

17. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat.

18. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus.

19. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești proroc.” Ioan 4: 16-19

Deci Mantuitorul i-a descoperit că avusese cinci barbati legitimi, iar cu cel de acum traia în pacat, necasatorita.

E adevărat că erau de față doar El și ea, dar acest lucru a fost descoperit ulterior apostolilor, care au spus întregii lumii prin Evanghelie.

Putem zice că Hristos a trambitat și a făcut circ cu pacatele femeii? În nici un caz!

În privința faptului că maica Zamfira l-ar fi influențat în privința picturii (și nu numai) sunt doar speculații. Părintele Adrian Făgețeanu nu aduce nici o dovadă.

Iar faptul că trasaturile fetei părintelui Arsenie Boca se regăsesc în picturile de la Drăganescu, nu e un fapt unic. Se pot găsi multe exemple de pictori care și-au cam făcut autoportretul prin bisericile pictate.

Se spun atatea despre acest părinte... Dar să nu uităm că mai era și securitatea, care tocmai asta vroia: denigrarea slujitorilor bisericii care nu se încadrau în tiparul dorit de comunisti.

Până aici domnul Daniel Vla.

Cu textul de mai sus vedem că se încearcă o reeditare a ceea ce a făcut Părintele Arsenie Boca la așezământul de la Drăgănescu: „Bagându-i în cap asta, că e cel mai frumos din lume, el n-a mai luat model alta persoană, că să-L picteze pe Mantuitorul, ci s-a uitat în oglindă și a spus așa: Dacă Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemanarea Lui, de ce să nu-L fac pe Iisus după chipul și asemanarea mea? Nu?”. Astfel, ucenicii sfinției sale, inoculându-li-se că Părintele Arsenie Boca este cel mai frumos din lume, se gândesc să-L facă pe Domnul și

Dumnezeul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos după chipul și asemănarea sfinției sale, adică un prooroc ce vădea public păcatele oamenilor. Ce hulă poate fi mai mare față de Hristos, care este atât de delicat încât, chiar atunci când mustră pe cei ce îi iubește, pentru a se pocăi: *Apo 3:19 Eu pe câți îi iubesc îi mustru și îi pedepsesc; sârguiește dar și te pocăiește.*, iată cum procedează: *Apo 3:20 Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine.*

Hristos adevăratul nostru Dumnezeu nu strigă, impresionează, rușinează public și forțează, ci bate cu delicatețe la ușa inimii, deci în particular, pentru a mustra. Când alții văd public păcatele, el ia apărarea, iar apoi, cu delicatețe, tot între patru ochi, la o Sfântă Spovedanie, mustră fără reproș sau pedeapsă, pentru a te trezi la lupta pocăinței:

Ioan 8:2 Dar dimineața iarăși a venit în templu, și tot poporul venea la El; și El, șezând, îi învăța. 3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iarăși plecându-Se, scria pe pământ. 9 Iar ei auzind aceasta și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârlășii tăi? Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești.

Părintele Arsenie Boca nu numai în acest episod descris de Părintele Adrian vădea public păcatele oamenilor, ci întotdeauna. Vedeti capitolul *Biciul lui Dumnezeu*. Fiind văzător cu duhurile știa că Părintele Adrian este acolo. Chiar dacă dracii i-ar fi ascuns aceasta atunci, și altă dată vădea în prezența a mulți oameni păcatele lor. Însă artileria de gânduri că „este clarvăzător”, arată că dracii care au făcut proorocia despre păcatele femeii, l-au asaltat pe Părintele Adrian ca să îl hipnotizeze și să îl convingă că Părintele Arsenie Boca este Sfânt, îndreptățiți de faptul că și precuvioșia sa voia să pară Sfânt (vădind cu mândrie păcatele oamenilor în public, de atâtea ori, cum nici un Sfânt nu a făcut-o vreodată). Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost văzător cu Duhul Sfânt al Adevărului ar fi procedat cu delicatețe ca Hristos Adevărul, vorbind cu oamenii doar între patru ochi și ar fi știut, tocmai pentru aceasta că este Părintele Adrian acolo, ca să procedeze cu smerenie, pentru a nu da gânduri de supra apreciere musafirului sau să rușineze în public pe biata femeie. Dar mai observăm un amănunt secundar, care spune multe. Nu avea duh de jertfă, fiindcă nu își făcea singur candelile, dorind să fie servit de alții.

Hristos procedează cu totul altfel. El însuși Își slujește ucenicii, chiar le spală și picioarele, cum nu ar fi făcut atunci candelile, dacă ar fi fost nevoie? Mântuitorul era cu femeia samarineancă la o Sfântă Spovedanie, între patru ochi. După cum vom vedea mai jos, în tâlcuirea Sfinților Părinți, El nu îi vedește păcatele ei, cum nu le vedește pe ale nimănui, niciodată (a se citi capitolul *E păcat a judeca pe cel propus la canonizare sau pe cel canonizat dintr-o eroare?*), ci încetul cu încetul o aduce la mărturisirea lor, fără să o mustre violent (sau în fața publicului cum avea obicei Părintele Arsenie Boca numit „biciul lui Dumnezeu”). Nici Apostolilor nu le-a spus nimic din secretul spovedaniei nici unui om. Femeia Samarineancă, Sfânta Muceniță Fotini, însă, precum Sfântul Apostol Pavel, spune la toată lumea păcatele sale, din râvnă misionară pentru adevăr, ca să fie laudat Hristos cu mila, blândețea și eficiența lui în vindecarea oamenilor de patimi și să înțeleagă toată mulțimea celor ce vor să se vindece că este Dumnezeu – Omul. Aceasta este cununa ce și-a câștigat-o femeia samarineancă a smereniei mărturisirii publice a păcatelor sale, care a făcut-o să se pregătească și în final să dobândească și cununa mucenicească.

Hristos nu a făcut circ, nu a trâmbițat păcatele femeii (nici măcar nu le-a spus în taină altor oameni decât celui ce i se spovedea), în schimb Părintele Arsenie Boca mai întotdeauna arăta public păcatele tuturor, având obiceiul, patima și viciul urât al a vădirii păcatelor altora, fiind numit după îndreptările de spovedanie vadnic. Sfinția sa proceda astfel, semănând prin aceasta cu un alt vadnic notoriu, care-l și înștiința despre păcatele altora pentru a deveni un fel de difuzor de informare publică a răului celorlalți, ca păcatele să se înmulțească astfel prin pilda celor răi:

Apo 12:9 Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el. 10 Și am auzit glas mare, în cer, zicând: Acum s-a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârașul fraților noștri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua și noaptea. 11 Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit sufletul lor, până la moarte.

Părintele Adrian Făgețeanu arată o realitate duhovnicească a vieții Părintele Arsenie Boca și anume influența pe care a suferit-o de la Maica Zamfira, care i-a întărit aplecarea spre autoadmirație, pe care însă o avea de mic (a se vedea capitolul: *Asemănarea Arsenie – Zamfira*). Faptul că a fost așa arată și capitolul *Relația cu Maica Zamfira* și faptele concrete arhicunoscute, publicate chiar de ucenici: a prefăcut Mănăstirea Prislop din Mănăstire de monahi (ce se voia de către Părintele Profesor Dumitru Stăniloae atelier filocalic), în Mănăstire mixtă (dublă) monahi și monahii, apoi de maici, cu sfinția sa ca stareță, ca să nu se sinucidă biata Julieta Constantinescu, care-l șantaja cu aceasta ori de câte ori dorea să obțină de la sfinția sa ceva. Apoi, deși toți ieromonahii legionari din 1964 și-au reluat preoția și călugăria, numai Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira au ales să rămână împreună, până la moarte, timp de 30 de ani, având multe proprietăți comune. În vedenia celor două țigănci, vedem că Părintele Arsenie Boca opera asupra victimelor împreună cu Maica Zamfira, iar Maica Zamfira, într-una din epistolele ei, îl numea pe Părintele Arsenie Boca episcop al lor, deci cel puțin în acest sens l-a hipnotizat pe hipnotizator, atrăgându-l spre desfrâu numit de Părintele Adrian al puterii extraterestre a mândriei că este cel mai mare în ierarhia bisericească, că este mai mult decât preot cum a fost hirotoneit, ca și cum Maica Zamfira ar fi putut să-l hirotonească într-un episcop. Părintele Arsenie Boca nu face doar un singur autoportret al său, cum au făcut alți pictori eretici (care în loc să picteze asemănarea sfinților, s-au pictat pe ei înșiși – nu există vreo Sfântă Icoană Ortodoxă, nici măcar una, în care să avem așa ceva. În clipa în care pictorul ar îndrăzni să facă așa ceva, nu mai este icoană Ortodoxă, ci devine automat tablou cu temă religioasă. Sfintele Icoane se deosebesc de tablourile religioase tocmai prin cei cu care seamănă. Sfintele Icoane seamănă cu Sfinții reprezentați pe ele – identificați prin nume și trăsăturile cunoscute ale feței, trupului și veșmintelor - de unde își au și sfințenia lor. Tablourile religioase seamănă cu alte persoane, cărora li se dă în mod abuziv numele sfinților - fiind o minciună pictată. Numele indicând sfințenia, iar trăsăturile feței indicând patimile celor luați ca model, se hulesc astfel Sfinții că ar fi alte persoane și acelea pătimase, fiind cinstiți prin tablouri nu Sfinții ci persoanele pătimase ce uzurpă nume de sfinți, deci aflate în stare de minciună). Părintele Arsenie Boca este și în acest viciu original, fiindcă nu se mulțumește a face un singur autoportret, în locul unui singur Sfânt, ci întregul așezământ de la Drăgănescu este închinat familiei sale împreună cu Maica Zamfira și sieși personal. În acel așezământ mai toți Sfinții seamănă cu pictorul, iar tabloul închinat madonei are cel puțin mâinile Maicii Zamfira, dacă nu cumva și fața. Cum se poate crede, așadar, că nu există dovezi foarte sigure, provenite chiar de la Părintele Arsenie Boca, despre influența Maicii Zamfira în pictarea egoistă de la Drăgănescu sau cum s-ar crede (mai grav) că aceasta poate fi numită practică Ortodoxă: a înlocui pe Sfinții cu tot felul de păcătoși sau chiar cu autorul picturii sau a picta cele pe care le însuflă dracii prin vedenii mincinoase? Este marea primejdie a canonizării Părintelui Arsenie Boca: s-ar considera ereziile și practicile pătimase ale sfinției sale ca fiind sfințenie și dreptar al Ortodoxiei. Dacă acum, când nu este canonizat, ucenicii sfinției sale îl au ca model și procedează așa (numind arsenismul a fi dreapta credință), cum vor face dacă (Doamne ferește!) s-ar canoniza (dintr-o gravă eroare, provenită din necunoașterea realității vieții și învățăturilor sfinției sale)?

Cu adevărat aceasta dorește și securitatea: dezbinarea noastră prin denigrarea părinților care nu se încadrează în tiparul dorit de comuniști. Dar Părintele Arsenie Boca s-a încadrat la fix (parcă tiparul a fost făcut chiar după preacuvioșia sa), prin faptul că a renunțat și la preoție, și la călugărie, întemeind o familie de tip „nou” (de fapt vechi) comunist. Sfinția sa mai și laudă socialismul, și comunismul, denigrând Sfânta Biserică de a fi un așezământ social învechit (vedeți un citat al preacuvioșiei sale în acest sens, pomenit la capitolul *Arsenie vs. Arsenie*). De aceea vedem azi, după adormirea părinților care ne-ar fi putut apăra prin autoritatea lor, o campanie febrilă politică mass-media, în care (după cum s-a dovedit în acest studiu: *Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu și Viața Părintelui Arsenie Boca în lumina Sfinților Părinți*)

masoneria și securitatea fac o coaliție pentru a canoniza pe Părintele Arsenie Boca. Viața și învățăturile sfinției sale furnizează imaginea de „sfânt” plăcută lumii, comunismului și comunitarismului, fiindcă propovăduiește ecumenismul, împreunarea trupească, paranormalul (și securitatea are o secție care se ocupă cu teoria și practica puterilor pe care le avea Părintele Arsenie Boca, avându-l chiar pe sfinția sa sfetnic în aceste probleme) și colaborarea cu puterea statului împotriva adevărului. Aceeași mass-media, prigonește, în schimb, Sfântul Sinod și ceilalți preoți Ortodocși, punând în umbră sau lumină defavorabilă adevărații părinți duhovnicești care și-au iubit neamul.

Iată ce ne învață despre spovedania Sfintei Mucenițe Fotini Sfânta Scriptură, cu totul altfel decât sugerează domnul Daniel Vla.:

Ioan 4:9 Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. 10 Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie. 11 Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? 12 Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? 13 Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; 14 Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică. 15 Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. 16 Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. 17 Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat. 18 Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. 19 Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc.

[Se observă foarte limpede că Mântuitorul nu îi spune direct păcatul, ci o atrage cu iscusință să-l mărturisească, pomenind de bărbatul ei, ca ea să mărturisească realitatea că nu are cu adevărat bărbat, chiar dacă special păstra dublul înțeles al realității, din rușine. Apoi Hristos, odată ce și-a mărturisit acest păcat, îi arată amănuntele adevăratului înțeles al cuvântului ei, prin proorocie, pentru a o înălța la o înțelegere rară chiar și azi, colaborând cu râvna samarinei pentru adevăr. Nu îi produce deznădejde, ci cunoștință și nădejde, laudând-o și apreciind-o că a spus adevărul, chiar dacă numai pe jumătate (din rușine), chiar dacă a păcătuit. Îi arată partea bună a ei, ca să renunțe la cea rea. O pune în valoare nu la punct. Îi cheamă mintea la schimbare (iar pentru aceasta era nevoie să știe și ea că este un prooroc, și de aici să ajungă la cunoașterea cea mai înaltă că Cel ce-i vorbea este chiar Mesia-Mântuitorul, pe care femeia îl aștepta cu atâta râvnă, la aceasta contribuind poate și experimentarea propriei neputințe de a se lăsa de păcatul împreunării trupești, fără harul lui Dumnezeu). Domnul nu o strivește gratuit doar ca să îi arate că este prooroc și a o impresiona în interes personal. Starea celor ce se mărturisesc lui Hristos de bună voie (și azi, prin duhovnici) este așadar cu totul diferită: se simt eliberați, cinstiți și prețuiți de Hristos, își asumă lacrima de pocăință cu nădejde, progresând în cunoașterea duhovnicească și lăuntrică. Însă, cei rușinați de Părintele Arsenie Boca (și de draci) se simt paralizați, zdrobiți, siliți să se recunoască niște netrebnici, devenind dependenți de proorcii mincinoși, întunecându-li-se mintea prin robie, pierzând libertatea progresului întru cunoștința duhovnicească – n.n.]

20 Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. 21 Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. 22 Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. 23 Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. 24 Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr. 25 I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. 26 Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. 27 Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi sau: Ce vorbești cu ea? [Se vede că nici Hristos nu a spus nimic din secretele spovedaniei, dar nici Sfinții Apostoli nu au întrebat, știind ei preabine că nici o curiozitate despre păcatele altora nu este duhovnicească, iar aflarea lor vatămă, dacă nu e mărturisită pentru a-L lauda pe Hristos chiar de cel care le-a săvârșit, arătând și pocăința, și îndreptarea cuvenite, adică adevăratul rod binefăcător al experimentării păcatului, care mai bine nu s-ar fi săvârșit? – n.n.]

28 Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: 29 **Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut.** [Se vede clar că ea însăși și-a mărturisit păcatele, tocmai spre slava Domnului, căci adaugă: – n.n.] **Nu cumva aceasta este Hristosul?** 30 **Și au ieșit din cetate și veneau către El.**

Pentru a înțelege că nu este vorba de o părere proprie, iată ce spun despre aceasta Sfinții Părinți:

„Mergi și cheamă pe bărbatul tău” - căci fiindcă o vedea pe dânsa că stă cu hotărâre ca să ia și îl silea pe El ca să-i dea, îi zice Domnul: „Cheamă pe bărbatul tău”, ca și cum ar fi arătat că: „Se cuvine ca și acela să fie părtaș cu tine darului acestuia al Meu”. [este clar că nu voia să o vădească, ci să o cheme la mărturisirea de sine – n.n.]

Iar aceea, sârguindu-se atât a se tăinui, cât și a lua [„apa cea vie”], zice: „N-am bărbat”. [voia apa vie, dar se rușina să se mărturisească, fiindcă încă nu știa că Cel din fața ei avea puterea să-i ierte păcatele – n.n.]

Iar de aici Domnul, descoperindu-și prin proorocie puterea Sa și pe cei mai dinainte ai ei bărbați îi numără și pe cel care acum se tăinuia, îl vădește.

Dar, oare, nu i-a căzut ei greu auzind acestea? Sau, oare, L-a lăsat pe El și a fugit? Nicidecum. Ci, mai vârtos [cu prisosință] minunându-se și stăruind mai mult, zice: „Doamne, văd că tu ești Prooroc”. Și pentru dogme [învățăturii] dumnezeiești îl întreabă pe Dânsul, nu pentru lucruri ale vieții acesteia -- adică pentru sănătatea trupului sau pentru bani -, atâta de iubitor de înțelepciune și de plecat către fapta cea bună avea sufletul.

[se vede limpede chiar de aici, că proorocia a fost făcută cu atâta delicatețe și iscusință, nefiind publică, încât i-a trezit mintea să cunoască nu numai poruncile pe care le încalcăse, ci și dogmele, realitățile firii și învățătura despre iconomie și teologie (întruparea lui Dumnezeu și Sfânta Treime) pentru a-și schimba viața, nu pentru a-și rezolva problemele trecătoare din ea. Cu alte cuvinte nu i-a stârnit doar o uimire spectaculoasă pentru a dobândi Mântuitorul faima de prooroc și a și-o înrobi, ci i-a mutat mintea de la pământ (relația necuviincioasă cu bărbatul nelegitim) la cer (învățăturile dumnezeiești). Și după diferența dintre roade se vede diferența între pomi. Pomul bun, al vieții, Domnul Hristos aduce roade bune: pocăința întru nădejde și cunoștință. Pomul rău, falsul prooroc, aduce deznădejde, căutarea de minuni (ca cel mai primejdios drog fiindcă întunecă mintea și dă o mare dependență) și lipsa de interes pentru adevăr. Din păcate acest fel de roade înșelătoare găsim și la Părintele Arsenie Boca – n.n.]³⁶⁰

„Așadar, cum este? Părinții noștri în muntele acesta s-au închinat” - iar acestea le spune ea pentru Avraam, căci întru acel munte se zicea să-l fi adus el pe Isaac spre jertfă³⁶¹ - „deci, cum voi ziceți că în Ierusalim se cade a se închina?” Văzut-ai cum s-a făcut ea mai înaltă [cu înțelegerea]? Căci aceea care cu puțin mai înainte se îngrijea de a nu fi supărată de sete, acum întreabă cele pentru dogme [învățăturii]. [se vede cum o ridică delicatețea Mântuitorului de la dorința de apă văzută, la cea de înțelesuri ale credinței. Așadar a avut loc o schimbare a minții. Iar aceasta este pocăința. A fi interesat de minuni și rezolvarea

³⁶⁰ 16 [1805] **Pricină luând Domnul, proorocește și o vădește pe ea, încât și pe cei arătați și după Lege bărbați ai ei îi numără și pe cel de acum ascuns și afară de Lege, îl descoperă. Căci „cinci bărbați” a avut unul după altui, în chip arătat, căci acest lucru nu era oprit. Iar cel de al cincilea murind, de atunci nimeni nu a mai voit să o ia pe ea de femeie, în chip arătat. Însă ea, nesuferind pofta, îl avea întru ascuns pe cel care se împreuna cu dânsa.**

[se observă de aici că nu era vicioasă, ci nu putea, fiindcă nu fusese încă botezată, să învingă această patimă grea. Așadar, în realitate, femeia samarineancă era o mare căutătoare de virtuți și adevăr, și de aceea, Hristos i-a și dezvăluit păcatul, pentru a o întări și a o aduce la adevărul ce ne face liberi. Se vede clar, că Sfânta Evanghelie nu a scris toate acestea pentru a vădi păcatele samarinecilor, ci pentru a lăuda pocăința și iscusința ei care punea adevărul mai presus de orice – n.n.]

Deci, cei cinci, au fost bărbați ai ei pentru că erau arătați, iar cel care atunci se împreuna cu dânsa, nu a fost bărbat al ei, pentru că era întru ascuns (după Zigaben).

³⁶¹ 18 **Sfânta Scriptură spune așa: „Și Dumnezeu i-a zis [lui Avraam]: «Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-I acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu!» (Facere 22,2) „Solomon a început să înalțe templul Domnului în Ierusalim, pe muntele Moria, unde Se arătase Domnul lui David, tatăl său, și pe locul pe care-l pregătise David, în aria lui Oman Iebuseul” (2 Paralipomena 3,1). E cu puțință ca această confuzie dintre muntele Moria și muntele Samariei (Somor) să fi fost îndătinată printre samarineni tocmai din pricina necunoașterii Scripturilor.**

problemelor de aici, pentru succes în viață, nu se cheamă pocăință, ci a zăcea în cugetarea lumească – n.n.]

*Pentru aceasta și Hristos, văzând priceperea [iscusința] femeii, această nedumerire a ei n-o dezleagă, pentru că nu era de nevoie, ci altă dogmă [învățătură] mai mare îi descoperă, pe care nici lui Nicodim, nici lui Natanail nu i-a descoperit-o. Căci zice: „Va veni vremea, când nici în Ierusalim, nici aici, nu vă veți închina lui Dumnezeu. Căci tu, te silești să le arăți pe cele ale samarinenilor mai cinstite decât pe cele ale iudeilor, iar Eu îți zic ție, că nici acestea, nici acelea nu sunt de cinste, ci o alta oarecare așezare [rânduială] va fi mai bună decât amândouă acestea. Însă și așa, pe iudei mai cinstiți decât pe voi, samarinenii, îi arăt. Căci voi, samarinenii, «vă închinați căruia nu știți», iar noi iudeii «Căruia știm»". **Și El Se numără dimpreună cu iudeii, pentru că grăiește după a femeii părere, căci ea îl socotea pe Dânsul ca un Prooroc iudeu, și pentru aceasta zice Domnul: „Noi ne închinăm”.***

Dar, cum „nu știau” samarinenii, „căruia” se închinau? Tocmai fiindcă socoteau ei că Dumnezeu poate fi cuprins într-un loc. Din această pricină și în vremea când îi mâncau pe ei lei - precum mai sus s-a zis¹⁹ - trimițând, au vestit împăratului asirienilor că Dumnezeul locului aceuia nu-i primește pe dânșii²⁰ (4 Regi 17,25-26). Drept aceea, au și rămas pentru multă vreme, cinstindu-i pe idoli, iar nu pe însuși Dumnezeu. Iar iudeii erau slobozi de aceasta socotință [cugetare], și Dumnezeu al tuturor pe Dânsul Îl știau, cu toate că, nu toți.

4, 22b: Pentru că mântuirea din iudei este.

Îndoită înțelegere [două înțelesuri] ne dă nouă acest cuvânt: ori că în lume bunătățile au fost [au venit] de la „iudei” - „Căci a-L ști pe Dumnezeu și a-i defăima pe idoli, de acolo a avut începutul [începătura], precum și toate celelalte dogme [învățături]; încă și însăși această închinăciune a voastră a samarinenilor, cu toate că nu drept [se săvârșește], de la «iudei» și-a avut începutul” -, ori „mântuire” numește Domnul Venirea Sa, Care „din iudei a fost”.

Încă este cu puțință și pe însuși Domnul a-L înțelege „mântuire”²¹, Care a fost „din iudei”, după trup.

4,23- 24: Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. (24) Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr²². a,

„Cu toate că noi, iudeii, cu chipul [felul] închinării vă întrecem pe voi, samarinenii, însă și cele ale iudeilor sfârșit vor avea [se vor sfârși] de acum. Căci, nu numai locurile se vor schimba, ci și chipul [felul] slujirii lui Dumnezeu. Și acestea lângă uși au sosit și acum sunt [se fac], pentru că nu multă vreme vor zăbovi”, precum [sunt] cele care s-au zis de Prooroci (Iezechiil 21,24-27; Daniil 9, 27; Maleahi 3,18-20).

Iar „adevărați închinători” îi numește pe cei care după legea [rânduiala] Lui petrec, care nu într-un loc îl hotărnicesc pe Dumnezeu, precum samarinenii sau nu cu slujbă trupească îi slujesc Lui, precum iudeii, ci „cu duhul și cu adevărul”, adică prin suflet, prin curățirea minții. Căci, fiindcă „duh este Dumnezeu”, adică fără de trup, nu se cade să I se închine Lui trupește, ci „cu duhul”, adică cu sufletul. Căci aceasta înseamnă „cu duhul”, pentru că și duh și fără de trup este sufletul.

Dar, fiindcă mulți se par că I se închină Lui cu sufletul, însă nu au socoteală [cugetare] dreaptă pentru Dânsul - precum ereticii pentru aceasta a adăugat: „și cu adevărul”. Căci se cade și cu mintea a se închina lui Dumnezeu, dar și a avea socoteală [cugetare] adevărată pentru Dânsul.

[se vede clar că nu este suficient dacă Părintele Arsenie Boca se închina lui Hristos, trebuia să o facă având socoteală dreaptă – n.n.]

Și, poate, va zice cineva că pe cele două părți ale filosofiei noastre le însemnează [arată] aici - lucrarea și videnia [vederea dumnezeiască]²³ - prin cele două: „cu duhul și cu adevărul”. Adică, prin ceea ce zice „cu duhul”, însemnează [arată] partea cea lucrătoare, „căci câți de Duhul lui i Dumnezeu se poartă [sunt mânați]” (Romani 8, 14), omoară lucrările trupului, după cum zice Dumnezeiescul Apostol (Romani 8,5-13); și iarăși: „trupul pofteste împotriva duhului, și duhul împotriva trupului” (Galateni 5, 17)

[așadar, când Părintele Arsenie Boca ne învață mincinos că bărbatul este poligam din fire, aventuros cu prima ieșită în cale și că femeia este atârnată de bărbat, trupul pofteste împotriva duhului, deci învățăturile sfinției sale nu sunt duhovnicești, nu învață la fapta bună – n.n.]

- *întrucât fapta bună cea lucrătoare o însemnează prin : ceea ce zice: „cu duhul”. Iară prin ceea ce zice: „cu adevărul” - [arată] partea cea văzătoare. Iar acestea și [Sfântul] Pavel le grăiește, atunci când zice²¹ * * 24: „în azimele curăției” - care însemnează [arată] cele ale neprihănității vieții, adică ale părții celei lucrătoare - „și ale adevărului” (1 Corinteni 5, 8) - adică ale părții celei văzătoare. Căci partea cea văzătoare, întru adevărul cuvântului celui dogmaticesc se îndeletnicește.*

[deci, când Părintele Arsenie Boca încălca adevărul dogmaticesc, îndeletnicindu-se cu vedenii mincinoase, nu avea partea văzătoare curată și nici creștină, ci înșelată și înșelătoare. Astfel că proorociile despre Maria și Simeon nu erau de la Dumnezeu, ci de la cei care au inspirat și dogmele eretice. Lucrul acesta este evident și din felul cum erau vedeniile Părintelui Arsenie Boca, cu totul altfel decât ale Sfinților Părinți, lucru confirmat și de Sfântul Cuvios Isaac Sirul³⁶² – n.n.]

Și întru alt chip [fel, înțelege]: fiindcă samarinenii îl hotărâneau pe Dumnezeu într-un loc și ziceau că în locul acela se cade a se închina, iar iudeii toate cu preînchipuire le săvârșeau și [în chip] umbros, pentru aceasta ceea ce zice „cu duhul”, spre osebirea samarinenilor o spune, întrucât cele grăite să aibă această înțelegere: „Voi samarinenii, oarecare slujire cuprinsă [mărginită, hotărnicită, îngrădită] într-un loc aduceți lui Dumnezeu, însă «adevărații închinători», nu vor aduce slujire cuprinsă [hotărnicită] într-un loc, căci «cu duhul» vor sluji, adică și cu mintea, dar și cu sufletul. Însă nici nu se vor închina ca iudeii, cu preînchipuire și [în chip] umbros, ci «cu adevărul», fiindcă obiceiurile și păzirile [rânduilele] cele iudaicești se vor strica [nu vor dăinui]” [ce importantă este slujirea înțelegătoare duhovnicească, netrupească și în adevăr, pe care, din păcate, Părintele Arsenie Boca nu le avea – n.n.].

Încă, poate, pentru că Legea cea iudaicească fiind înțeleasă după slovă [literă] era preînchipuire și umbră, spre osebirea de slovă [literă] este pusă aceasta - „cu duhul”, căci nu mai petrece [lucrează] întru noi Legea slovei [literă], ci cea a Duhului, „căci slova [literă] omoară, iar Duhul face viu” (2 Corinteni 3, 6). Iar spre osebirea de preînchipuirea și umbra acesteia - „cu adevărul”.

Deci, zice Domnul: „«Va veni vremea», iar mai vârtos [cu prisosință] «și acum este» vremea Venirii Mele - adică a Venirii celei cu trup -, când «adevărații închinători» nu se vor închina nici ca samarinenii într-un loc, ci în tot locul, «cu duhul»” - însă nu în chip trupesc aducând închinăciune, precum și Pavel zice: „Căruia îi slujesc cu duhul meu” (Romani 1, 9)

³⁶² 23 Sfântul Isaac Sirul ne tâlcuiește ce este „videnia” și care este felul lucrării ei:

„Cunoașterea care se mișcă în cele văzute sau în simțuri, și urmărește înșiruirea lor, se numește naturală. Iar cea care se mișcă în planul celor gândite (inteligibile) și prin mijlocirea lor în firile celor netrupești se numește duhovnicească, deoarece ea primește simțirea în duh și nu în simțuri. Și acestea două se ivesc în suflet dinafară, pentru cunoașterea lor. Iar cea care se produce în planul dumnezeiesc, se numește mai presus de fire și e mai degrabă necunoscută și mai presus de cunoaștere. Vederea (contemplarea) acesteia n-o primește sufletul dintr-un conținut din afara lui, ca pe primele două, ci ea se arată și se descoperă din cele din lăuntru sufletului, în chip nematerial, deodată și pe neașteptate. Pentru că «împărăția lui Dumnezeu este în lăuntru vostru» (Luca 17, 21). Ea nu se nădăjduiește pe temeiul unor chipuri, nici nu vine prin judecări pe temeiul cuvântului lui Hristos și prin păzirea lui, ci se descoperă din lăuntru chipului cugetării celei ascunse, fără o cauză anumită, fără o cercetare a lui. Pentru că cugetarea nu află în ea vreo materie. Tâlcuirea acestora: **Cea dintâi cunoaștere se naște din cercetarea continuă și din învățătura sârguincioasă** [pe aceasta Părintele Arsenie Boca nu o avea, însușindu-și superficial și teologia, și cunoștințele cu care epa, dar pe care nu le înțelegea și nu le stăpânea. A se vedea capitolul *Asemănarea Arsenie - Zamfira* – n.n.]; **a doua, din buna viețuire și din cugetarea credincioasă** [pe aceasta nu a putut-o avea conviețuind cu Maica Zamfira și cugetând la religiile superioare – n.n.]; **iar a treia s-a rânduie numai pe seama credinței. Pentru că în ea încetează cunoștința și faptele iau sfârșit și întrebuintarea simțurilor ajunge de prisos** [pe aceasta nu o a putut avea, deoarece avea credința greșită, iar vedeniile le primea prin simțuri și transmitea simțuri prin privirea fulgerătoare, deci tot prin simțire. A se vedea capitolul *Din neascultător, amăgit de vedenii. Mai apoi, amăgitor prin false minuni* – n.n.].

Deci pe cât se coboară cunoștința între aceste hotare, pe atâta se cînstește. Și cu cât se coboară mai mult, cu atât se cînstește mai mult. Și când ajunge la pământ și la cele pământești, cunoștința stăpânește peste toate și în afară de ea orice lucru este neluat în seamă și zadarnic. Iar când sufletul își înalță vederea în sus și-și desfășoară înțelesurile în cele cerești și dorește cele ce nu pot fi văzute cu ochii și nu sunt în puterea trupului, atunci toate se susțin prin credință. Fie ca Domnul Iisus Hristos să ne-o dăruiască nouă pe aceasta și să fie binecuvântat în vecii vecilor! Amin” (Filocalia românească, Cuvântul LXVI; Despre alte chipuri și înțelesuri ale cunoașterii de diferite feluri, voi. 10, ed. IBMBOR, București, 1981, pp. 339-341).

- „nici ca iudeii nu vor aduce slujire preînchipuitoare și umbroasă și arătătoare ale celor ce aveau [urmau] să fie, ci adevărată [«cu adevărul»] și care nimic umbros nu are”.

Căci „acest fel” de „închinători” Dumnezeu „caută”: fiindcă [El] „duh este” - duhovnicești, și fiindcă Adevăr este^{25 26} - „adevărați”²⁵.

4,25- 27: I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nonă toate. (26) Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel Ce vorbesc cu tine. (27) Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi? sau: Ce vorbești cu ea?27

De unde „știa” femeia că „va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos”? Din Scripturile lui Moise. Căci am apucat de am zis mai înainte [în tâlcuire²⁶] că samarinenii au primit cele cinci cărți ale lui Moise²⁹. Așadar, fiindcă au primit cărțile lui Moise, dintru acelea „știau” proorociile cele pentru Hristos și cum că este Fiul al lui Dumnezeu. Căci aceea care zice: „Să facem om” (Facere 1,26), arată că s-a zis de Tatăl ca și către Fiul. Încă și Cel Care vorbea cu Avraam în cort - Fiul era (Facere 18, 9-10,13-14). Și Iacov, proorocind pentru Dânsul, spune că: „Nu va lipsi cârmuitor din Iuda, până când va veni Acela, Căruia este rânduit”³⁰ (Facere 49,10). Încă și însuși Moise zice: „Prooroc va ridica Domnul din frații voștri, ca și mine, pe Acela să-L ascultați” (Deuteronom 18, 15). Și multe altele propovăduiesc Venirea lui Hristos. Așadar pentru aceasta zice femeia: „Știu că va veni Mesia”.

Iar Domnul de aici [de acum] I Se descoperă ei pe Sine însuși, fiindcă așa cerea urmarea [continuarea] cuvântului. Iar de ar fi zis, îndată, dintru început: „Eu sunt Hristos”, nici pe femeie nu ar fi plecat-o, și s-ar fi părut că este și oarecare însărcinător [împovărit] și trufaș. Iar acum, după ce câte puțin a ridicat-o pe dânsa spre a-și aduce aminte de așteptarea [Venirii] lui Hristos, așa de aici Se descoperă pe Sine însuși. [Se vede cu câtă delicatețe și înțelepciune ridica Hristos mintea oamenilor la Dumnezeu. Ce contrast cu Părintele Arsenie Boca care cu brutalitate atrăgea pe oameni la el, paralizându-i cu false proorocii, false minuni și hipnoză – n.n.]

Dar, pentru care pricină iudeilor, care adeseori întrebau: „Spune nouă, de ești Tu Hristosul?” (Ioan 10,24; Matei 26,63; Marcu 14, 61; Luca 23,39), nu S-a descoperit pe Sine, iar femeii îi spune? Acelora nimic nu le spune, pentru că nu îl întrebau ca să se învețe, ci, ca mai mult să-L năpăstuiască (Ioan 10,24-39), iar acesteia [femeii], fiindcă era cu bună cunoștință, arătat pe Sine însuși Se descoperă. Căci cu minte și cuget curat și poftind [jinduind] să se învețe adevărul, întreba. Și adevărit este lucrul din cele de pe urmă, căci după ce a auzit nu numai ea a crezut, ci și pe alții la credință i-a vânat și pretutindeni [în tot locul] femeia se vede a fi și cercătoare cu de-amănuntul și credincioasă³¹. [se vede clar de aici, că, mai degrabă, Sfânta Evanghelie o laudă pe Sfânta samarineancă, și nu îi vedește păcatele. Mari sunt virtuțile ei, iar păcatul ei numai unul, prilej de căință și cunoaștere a lui Hristos, de care păcat s-a și căit prin mărturisirea publică, dar i-a fost șters, mai apoi, deplin prin botezul cu apă, aducând botezul cu sânge ca o jertfă cu totul curată. – n.n.]

Iar după ce de aici [acum] s-a săvârșit vorba cea cu femeia și învățătura. [cea pentru ea], în bună vreme, au venit ucenicii. Și se minunau ei de smerenia Lui, căci fiind El atâta de slăvit și vestit la toți, suferea [îngăduia. răbda] cu atâta pogorâre ca să vorbească cu o femeie săracă și samarineancă [se vede că Hristos uimea prin smerenie, nu ca Părintele Arsenie Boca care voia să uimească prin faptul că e clarvăzător – n.n.]. Și măcar că se minunau ei, însă nu îndrăznesc să întrebe pentru ce vorbește cu dânsa, atâta erau ei de supuși și păzeau evlavia cea cuviincioasă a ucenicilor către [pentru] învățătorul.[dacă ei nu îndrăzneau să întrebe, de unde bârfa că le-a vădit Hristos păcatul samarineicei? – n.n.] Dar, deși uneori se arată că ucenicii îndrăznesc - precum atunci când Ioan cade pe pieptul Domnului (Ioan 13, 23, 25); atunci când se apropie și zic: „Cine este mai mare?” (Matei 18,1); când fiii lui Zevedeu se roagă ca „unul de-a dreapta și altul de-a stânga” să șadă (Marcu 10, 37) însă pe acelea le cearcă, ca pe unele care le erau cuviincioase și se arătau a le fi lor atunci de nevoie. Iar aici, deoarece nefiindu-le lor de folos să cerce ceea ce nu le era nicidecum de nevoie, pentru aceasta nu uneltesc [folosesc, întrebuințează] îndrăzneala, ca una care nu avea vreme cuviincioasă.

4, 28-30: Iar femeia și-a lăsat găleata³² și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: (29) Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? (30) Și au ieșit din cetate și veneau către El.

Atâta de mult s-a aprins femeia la inimă dintru cele grăite [de Domnul], încât și „găleata [ciutura] a lăsat-o”, atât de îndegrabă a ales mai mult „apa” lui Hristos (Ioan 4; 14), decât fântâna lui Iacov! Pentru aceasta, Apostol se face, aleasă fiind [pentru această slujire] de credința ceea ce a cuprins inima ei, și cetatea toată întreagă o învață și o trage, zicând: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut”. [se vede clar că este întocmai cu Apostolii, chiar cu Sfântul Apostol Pavel, veniți din păcate, dar cu totul curățiți prin Sfântul Botez și deveniți foc mucenicesc și apostolesc. Așadar ce poate fi mai evident decât că Sfânta Scriptură nu le arată păcatele, ci îi laudă că au venit de la păcat la culmea virtuții prin darul lui Hristos (iar nu prin x sau y sau AB făcuți idoli centrali ai lor de către diferiți oameni care nu înțeleg că totul pentru Ortodocși este Hristos. – n.n.)]

Cu adevărat, când se va învăția sufletul de foc dumnezeiesc, la nimic din cele de pe pământ nu caută - nici la rușine, nici la necinste. Căci, iată că și aceasta nu se rușinează, vădindu-și lucrurile sale, ci zice: „Care mi-a spus toate câte am făcut”. Măcar că putea și în alt chip [fel] să zică: „Veniți, de vedeți Prooroc propovăduind”. Însă nu zice așa, ci defaimă slava sa, și numai spre a propovădui adevărul ia aminte. [Este evident că ea, nu Mântuitorul sau Apostolii, a vădit păcatul ei, devenindu-i astfel pricină de mai multă slavă, prin smerenie. Ce duh diferit față de Părintele Arsenie Boca care peste tot se lauda, chiar și când mima o falsă smerenie, pentru a-și crește slava sa, și se arăta prooroc și făcător de minuni, ajungând chiar până acolo să înlocuiască în Sfintele Icoane chipul lui Hristos cu propriul său chip, pentru a fi el însuși adorat în locul Mântuitorului – n.n.]

Și nu zice în chip hotărâtor [hotărnicitor]: „Acesta este Hristos”, ci: „Nu cumva acesta este Hristosul?”, fiindcă voia ca apoi să îi ia chiar pe aceia împreună-hotărâtori și mai cu lesnire [ușurință] să facă primit cuvântul. Căci, de ar fi hotărât [hotărnicit] că Acesta este Hristos, poate s-ar fi și împotrivit vreunii, iar hotărârea [hotărnicirea] ei, ca pe a uneia care era defăimată, nu ar fi primit-o. [de aici se vede clar că cei care hotărnicesc că Părintele Arsenie Boca este „Sfântul Ardealului”, nemaiășteptând hotărârea Sfântului Sinod, forțând pe toți să creadă ca ei, slujesc altui stăpân și au altă așezare decât Sfânta samarineancă, care nu vrea să silească pe nimeni la credința ei, ci înjugă mărturisirea minunii Mântuitorului cu mărturisirea propriilor păcate, tocmai pentru a arăta că rostul minunilor lui Hristos nu sunt spectacolul, ci schimbarea lăuntrică – n.n.]

Iar unii au înțeles că acei „cinci bărbați” (Ioan 4,18) ai samarineencei sunt cele cinci Cărți [Pentateuhul), pe care numai pe acelea le primea samarineanca și-i zice Domnul: „«Acela pe care îl ai acum», adică al Meu cuvânt, pe care «acum» de la Mine îl primești, «nu-ți este ție bărbat». Căci încă nu te-ai însoțit cu a Mea - a lui Iisus - învățatură”.

31 *Această femeie samarineancă, pe nume Fotinia, s-a învrednicit de moarte mucenicească pentru Mântuitorul Hristos și este cinstită de Biserica noastră ca Sfântă Mare Muceniță. După înălțarea Domnului la Cer și după Pogorârea Sfântului Duh în Ziua Cincizecimii (Rusaliiilor), a fost botezată de către Sfinții Apostoli dimpreună cu doi fii ai ei și cu cinci surori [deci... nu a mai avut nici un păcat. Astfel că ceea ce mărturisește Sfânta Scriptură nu sunt păcatele actuale ale ei, ca să o rușineze, ci doar acele trecute, spălate de Sfântul Botez, pentru a o lauda că a renunțat la plăcerea trupească de sine (prin renunțarea la bărbatul tănuit) și la plăcerea sufletească de sine (biruind slava deșartă prin mărturisirea publică a păcatelor sale) de dragul pocăinței în Hristos. – n.n.] . Apoi cei nou botezați s-au făcut următori Apostolilor și au propovăduit credința întru Hristos din loc în loc și din țară în țară, întorcându-i pe mulți din cei care slujeau idolilor și făcându-i creștini. Fiii Sfintei Fotinia sunt Iosie și Fotin, iar surorile ei - Anatolia, Fota, Fotida, Paraschiva și Chiriachia. În vremea lui Nero, toți opt s-au săvârșit la Roma, cu moarte mucenicească. Prăznuirea lor se săvârșește în fiecare an în ziua de 26 februarie.*

26 *Pentru rugăciunea săvârșită întru adevăr, Cuviosul Petru Damaschinul ne învață astfel: „Diavolul, pierzând cunoștința lui Dumnezeu prin nerecunoștință și mândrie, a ajuns cu necesitate neștiutor. De aceea nu poate ști de la sine ce să facă, ci vede pe Dumnezeu ce face ca să ne mântuiască și din aceasta învață viclenia și se silește să facă cele asemănătoare spre pierzania noastră. Deoarece urăște pe Dumnezeu și nu poate să se războiască cu El, se*

războiește cu noi care suntem după chipul Lui, închipuindu-și că prin aceasta înfrânge pe Dumnezeu. Iar pe noi ne află ascultători de voia lui, cum zice Sfântul Ioan Gură de Aur; «Căci văzând că Dumnezeu a făcut pe Eva spre ajutor lui Adam, a făcut-o diavolul ajutoare în neascultare și cădere. A dat Dumnezeu poruncă ca, păzind-o Adam, să-și păzească amintirea unor așa de mari daruri și să mulțamească pentru ele Binefăcătorului. Iar diavolul a făcut ca porunca însăși să fie pricina de neascultare și de moarte. Și a ridicat împotriva Proorocilor, prooroci mincinoși; împotriva Apostolilor, apostoli mincinoși; împotriva Legii, fărădelegea; împotriva virtuții, păcatele; împotriva poruncilor, călcările; împotriva a toată dreptatea, ereziile urâciunii» [am putea spune că împotriva ieromonahilor Ortodocși pe Părintele Arsenie Boca, care este și prooroc mincinos, și apostol mincinos, și propovăduitor al fărădelegii, păcatelor, călcărilor de porunci și ereziilor – n.n.] . **Și iarăși, văzând pe Hristos că Se coboară pentru bunătatea cea mai deplină la Sfinții ucenici și la Cuvioșii Părinți, arătându-Se fie prin Sine, fie prin îngeri, fie pe altă cale negrăită, precum a zis, a început diavolul să arate unora amăgiri multe spre pierzanie. De aceea au scris Părinții înzestrați cu darul deosebirii că nu trebuie primite unele ca acestea. Căci acela se silește să amăgească și în privința aceasta, fie prin niscăi chipuri, fie prin vreo lumină, fie prin foc, fie prin altă amăgire, în vremea somnului sau în chip sensibil. Iar de primim acestea facem mintea ca, din închipuirea proprie și din neștiința cea mai de pe urmă, să își zugrăvească niscăi figuri sau culori, ca să creadă că este vreo arătare a lui Dumnezeu sau vreun inger. Ba, deseori, arată în vis sau în chip sensibil și draci biruiți, zice-se, și încearcă, simplu grăind, orice meșteșugire pentru pierderea noastră, când ascultăm de el.**

[Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu a citit/ nu a înțeles/ nu și-a însușit/ nu s-a smerit că poate fi vorba și despre propria înșelare în Filocalie, ca să scape de marea înșelare a primirii vedeniilor care au proprietățile imaginației de mai sus, după cum se vede foarte clar pe urâții pereți ai așezământului de la Drăgănescu. A ales în loc să practice Filocalia, să conviețuiască cu Maica Zamfira, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a discutat îndelung cu sfinția sa, ca să-l scape de această cădere cumplită. Vedeți capitolul *Părintele Stavrofor Profesor Doctor Dumitru Stăniloae* – n.n.]

Dar diavolul, făcând acestea, își pierde nădejdea dacă, precum zic Sfinții Părinți, în vremea rugăciunii ne facem mintea fără formă, fără chip, fără culoare, neprimind nimic, fie că e lumină, fie foc, fie altceva, ci ne închidem cugetul cu toată puterea numai în cuvintele scrise. Căci cel ce se roagă numai cu gura se roagă aerului, nu lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu ia seama la minte nu la gură. Deci oamenii «trebuie să se închine lui Dumnezeu în duh și în adevăr» sau cum s-a spus «vreau să vorbesc cincisprezece cuvinte cu mintea mea, decât zece mii cu limba» (1 Corinteni 15,19)" (Filocalia românească, voi. 5, ed. Humanitas, București, 2001, pp. 39-40).³⁶³

– n.n. }

11. Dacă este clarvăzător (prin harul lui Dumnezeu) de ce a greșit? (Fenomenul..., p. 20-21).

Este o acuzație interesantă, mai ales că vine în contradicție cu explicații oferite chiar de acuzatori. De pildă, ei spun că Părintele Justin sau Părintele Cleopa ar fi greșit când l-au apreciat pe Părintele Arsenie Boca pentru că au fost dezinformați. Dar și despre cei doi sunt mărturii clare, categorice, că aveau darul înainte-vederii! Deci, cum au putut fi dezinformați?

Pentru cine cunoaște Istoria Bisericii și Teologia Dogmatică răspunsul este evident: Dumnezeu este singurul atotștiutor și infailibil. Sfântul Epifanie de Salamina, vestit pentru darul său proorocesc, nu l-a pomenit ani de zile pe Sfântul Ioan Gură de Aur, socotindu-l rătăcit pe temeiul unor bârfe. Se vede că ispitele călugărești erau aceleași atunci ca și astăzi, mulți purtând vorbe fără destul discernământ. Întâlnirea dintre cei doi a dus la lămurirea lucrurilor și îndreptarea lor. Dar această clarificare, în această lume, nu este întotdeauna posibilă.

[Iată iar două necunoașteri ale Părintelui Aldea în legătură cu Ortodoxia. Una este să nu fi atotștiutor, ci greșitor, dar luminat de Dreapta Credință și cercetat de Duhul Adevărului să ai

³⁶³ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 121-128

din când în când descoperiri pentru cele de folos, lucru valabil în cazul celor văzători cu Sfântul Duh, alta este să propovăduiești erezii, necunoscând Ortodoxia, arătând prin aceasta că ești văzător cu duhurile arhiconilor, teologii întunecați ai iadului, ca în cazul Părintelui Arsenie Boca, tot timpul făcând proorocii ieftine, spectaculoase pentru a atrage pe oameni la tine și stricându-le viața prin siguranța mincinoasă de sine. Problema unor ucenici, este că pe Părintele Arsenie Boca îl credeau atotștiutor, sugestie primită tocmai de la sfinția sa, prin desimea proorociilor și prin hipnoză, iar tocmai această idee eretică și stil de duhovnicie putredă o combate Părintele Gheorghe arătând unele din multele neștiințe ale Părintelui Arsenie Boca, fiind din acest punct de vedere de aceeași opinie cu Părintele Mihai-Andrei (chiar dacă ultimul nu-și dă seama că prin afirmațiile de mai sus își combate tocmai mentorul său, ce se arăta la oamenii simpli și creduli ca atotștiutor):

*Ma hotarasem sa il rog pe parintele sa primeasca pomelnicul fara sa mai pomenesc ceva de bani. Când am auzit că-mi cere plicul, am înghetat... **îmi dădeam seama ca el știa, pur si simplu, totul**³⁶⁴*

Mai mult, însuși Părintele Arsenie Boca cultiva ideea că este „atotștiutor”, stricând viețile ucenicilor săi care îl ascultau fără discernământ.

- *Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... Nota 10.³⁶⁵*

Mai târziu, Părintele Arsenie Boca s-a schimbat... a început să ghicească... în fotografii, schimbând metoda, ca oamenii să nu își mai dea seama că e „popa vrăjitorul”, ci să creadă că are... cunoștințe de artă.

...Părintele, având și cunoștințe de artă, putea să-și dea seama și de pe figura omului despre starea lui sufletească. Chiar și de pe fotografii. Veneau oamenii la el cu fotografia cuiva și ziceau: „Uite, asta este fata cu care vreau să mă căsătoresc”, și Părintele zicea: „Nu-i bună” sau „Îi bună”, contând, cred, și pe ceea ce îi spunea figura.

Dar, uneori, dracilor nu le ies planurile, deci... nici proorociile.

...Un bărbat a vrut să se căsătorească cu o fată. Fata avea ceva la un ochi. Părintele și-a dat seama că ceva nu e în regulă și i-a spus băiatului: „O iubești?”. Și el a zis: „Da”. Și atunci Părintele a zis: „Ia-o!”. Și a luat-o. Și, după ce s-au căsătorit ei, s-au dus la Cluj, la o clinică și s-a constatat că femeia e bolnavă, are sângele contaminat. Și omul nu a mai vrut să stea cu ea. Și aceasta s-a socotit un eșec al Părintelui Arsenie.

Ucenicii, fiind robiți Părintelui Arsenie Boca prin hipnoză, răstălmăcesc eșecul, dând vina pentru el asupra bietelor victime, ca să îl prezinte cu orice preț pe sfinția sa ca profet infailibil... vrednic de canonizare.

În realitate, nu a fost un eșec al Părintelui, de vreme ce i-a spus că, dacă o iubește, să o ia. Că el, dacă ar fi iubit-o, ar fi susținut-o și în suferință și nu ar mai fi făcut nici un caz.

După cum vedem, aceasta este o „proorocie” trasă de păr (ca de obicei) de ucenici, de la un cap la altul:

Orice om, văzând că fata din fotografie are o problemă la un ochi (fără să aibă nevoie de cunoștințe artistice) și-ar fi dat seama că este nevoie de iubire pentru a o răbda, neținând cont de defecte, după trecerea primului val de entuziasm.

Orice om cu experiență și cu dragoste de oameni ar fi întrebat pe cel care îi ceruse sfatul dacă o iubește sau nu. Spre deosebire de Părintele Arsenie Boca, ar fi adăugat și motivul: „ca să o poți răbda, după luna de miere”.

Însă, **sfinția sa, cu siguranța de sine specifică**, nu făcea așa, ci **dădea sentințe**: „Ia-o!”, **fără să dea vreo explicație** (vitală în orice caz, fiind dator ca duhovnic să facă pe ucenici să înțeleagă consecințele faptelor pe care și le asumă. Viața noastră este o mare școală ce ne face să înțelegem realitățile firii și ale veșniciei, având ca mare ajutor pentru aceasta tocmai pe duhovnic). Robii lui, însă, îl ascultau necondiționat. **Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost**

³⁶⁴ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68.

³⁶⁵ Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

om cu adevărat duhovnicesc (care nu vrea să fie un dumnezeu pentru alții, ci să-i conducă pe toți la adevăratul Dumnezeu) **ar fi evitat întotdeauna astfel de relații**, fugind ca de drac de ea, fiindcă este o metodă demonică de teleghidare hipnotică.

Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi avut cunoștința situației de la Sfântul Duh ar fi știut atât că sângele ei este contaminat cât și falsa iubire (puțina iubire, iubirea nesocotită, entuziamul de moment, dar lipsit de profunzime) a bietului om, astfel că nu i-ar mai fi încurcat nici pe unul, nici pe altul, ci i-ar fi lămurit din start. Le-ar fi spus pur și simplu că nu o să țină căsătoria lor.

Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi avut doar o cunoștință de fizionomist, artistică, înjugată la smerenie, ar fi înțeles ce pretindeau oamenii de la el, și ar fi răspuns de fiecare dată, refuzând fotografiile: „nu știu, nu sunt prooroc, să mergem duhovnicește... după pocăință”.

Dacă, însă, Părintele Arsenie Boca ar fi lucrat cu harul cel mare al Sfântului Duh de povățuire a sufletelor, nu ar fi procedat niciodată nici măcar așa. Le-ar fi pus la încercare iubirea întru frica poruncilor Domnului, pentru a înțelege fiecare din ei responsabilitatea jertfelnică a căsătoriei și suferirea celui alt, ținându-i măcar un an (fără căsătorie și fără împreunare trupească) ca să se cunoască mai bine din scrisori și întâlniri, dacă pot cu adevărat să fie prieteni buni (condiție de bază pentru o căsătorie împlinită). Astfel că cei doi ar fi înțeles chiar din însăși experiența trăită realitatea lor lăuntrică și cerințele unei iubiri adevărate

Succesul Părintelui Arsenie Boca constă în faptul că oamenii se lenevesc și vor să fie conduși la rai de alții, cu renume de siguranță mântuitoare, fără să se ostenească a gândi ei înșiși ce este plăcut sau nu Domnului. Ei nu mai vor să se folosească de darul firesc dat lor de Dumnezeu (numit chibzuință). Acesta, putându-i a-i duce și la eșec, îl refuză, fiindcă au pretenția egoistă și mândră să aibă totdeauna succes.

Dumnezeu, însă, și Sfinții Lui nu lucrează magic (datorită dragostei Sale pentru noi), respectându-ne voința și luându-ne împreună lucrători la mântuirea noastră, pentru a ne face responsabili și înțelepți prin decizii luate din credință și sfială față de uriașa înțelepciune a poruncilor Lui. Această cale este ostenitoare la început, dar duce la cunoașterea finală a voii lui Dumnezeu, prefăcându-se în odihnă.

Părintele Arsenie Boca și dracii, însă, doresc să ne facă robii lor și le convine când le vin victime care se lasă conduși cu înlesneală, datorită paraliziei minții față de faima lor de prooroci. Înșelătorii profită de dorința oamenilor de a fi siguri că se mântuiesc ușor, fără participare personală, folosindu-se doar de o ascultare dobitocească care anulează libertatea specifică oamenilor și îngerilor. Consecințele, însă, după cum se vede, sunt groaznice pentru bietele victime. Dacă au necazuri aici, au o șansă să se trezească. Dacă însă le ies toate cum li s-a proorocit și au succese în viață datorită ghidajului drăcesc, vai de ei ce vor pătimi la moarte când se vor trezi în brațele ucigașe ale celor ce i-au înrobit (cumpărându-le neprețuitul suflet prin deșarta și eretica „fericire lesnicioasă” de aici. Ea pierde ca un fum, oricât de mult am trăi, lăsând în urmă gustul amar al înșelării și realitatea permanentă a pierderii veșniciei. Ea ne păgubește, încă de aici, prin mutilarea minții noastre și întunecarea realității dragostei care nu se mai poate dezvolta prin cunoașterea uriașei iubiri a lui Dumnezeu - ce întărește libertatea și înțelepciunea noastră prin pocăința deșteaptă).

Or, el s-a despărțit de ea, s-a recăsătorit, el trăiește și acum, are vreo 80 de ani. Însă acum a ajuns și el în declin. Nu mai recunoaște oamenii, nu mai are ținere de minte. Copiii îi sunt sănătoși. (Amintiri despre duhovnici pe care i-am cunoscut, Teognost - 2003) (Arhim. Teofil Păriaian - Mân. Brâncoveanu)³⁶⁶

Dar aceasta nu este ceva neobișnuit, ca un fel de pedeapsă dumnezeiască, ci potrivit cu vârsta:

Ps.89:10. Anii noștri s-au socotit ca pânza unui păianjen; zilele anilor noștri sunt șaptezeci de ani; 11. Iar de vor fi în putere optzeci de ani și ce este mai mult decât aceștia osteneală și durere; 12. Că trece viața noastră și ne vom duce.

Dar cum să cunoască ucenicii Părintele Arsenie Boca altceva decât *Cărarea Împărăției* o carte despre cum să ne trăim viața sănătos, cu succese sigure și confortabile? Ei nu cunosc taina suferinței și rolul ei spre vindecarea firii, căci mentorul lor i-a învățat să caute doar binele

³⁶⁶ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrării-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 37-38.

acestei lumi, înșelându-i că așa vor fi fericiți și în veșnicie. Dacă asta nu o știau, cum să știe că a nu suferi aici de pe urma plăcerilor tale este ceva agravant, care nu trebuie dorit nimănui. Consecințele păcatului sunt stricarea firii care aduce suferințe ori vremelnice, ori veșnice. Dacă nu sunt aici, sunt mult mai mari dincolo.

Desigur că vina păcatului despărțirii aparține soțului laș, însă, îi revine cel puțin ½ și Părintelui Arsenie Boca care i-a manipulat să ia o decizie greșită bazată pe asigurarea că el este un prooroc cu siguranță de la Dumnezeu, deși ei nu se iubeau în realitate și nici nu se potriveau. Spunem cel puțin, fiindcă dacă ar fi fost duhovnic adevărat Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să îi învețe darul cel mare al răbdării. Faptul că nu i-a învățat îi sporește vina în decizia pe care au luat-o. Dacă în loc să le ghicească în fotografiile i-ar fi catehizat, alta ar fi fost viața lor. Ar fi trebuit să știe (mai ales dacă se folosea atât de mult de priviri pentru a hipnotiza și a ghici în fotografii), că a păcătui numai cu ochiul este păcat deplin, iar după ce că poștești pe cineva îți mai și împlinești pofa printr-o falsă căsătorie (de dragul plăcerii) și apoi te mai și desparți, ești cumplit de vinovat. Dacă ar fi știut aceasta, cu adevărat, niciodată nu s-ar mai fi hazardat la a sfătui pe oameni să se căsătorească sau nu, cu atât mai puțin să-i îndrume cu cine să se însoțească:

Matei 5:27 Ați auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu săvârșești adulter". 28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. 29 Iar dacă ochiul tău cel drept te smintește pe tine, scoate-l și aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă. 30 Și dacă mâna ta cea dreaptă te smintește pe tine, taie-o și o aruncă de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă. 31 S-a zis iarăși: "Cine va lăsa pe femeia sa, să-i dea carte de despărțire". 32 Eu însă vă spun vouă: Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârșească adulter, și cine va lua pe cea lăsată săvârșește adulter.

În realitate, prea puțin îi păsa de consecințe. Sfinția sa dorea cu ardoare doar să fie admirat ca „prooroc”.

Nu știm de Părintele Iustin Pârvu, dar Părintele Cleopa cu siguranță nu vorbea ca un prooroc mincinos, tocmai pentru că era prooroc adevărat, trimitând pe oameni la Sfinții Părinți și responsabilizându-i prin pocăință pentru a alege ei înșiși ce să facă, lăsând păcatul. Nu conducea pe ucenici ca pe niște robi, prin porunci, care să le schimbe viața. Chiar când avea înștiințare de la Dumnezeu o spunea cu multă delicatețe și un ocean de smerenie, păstrând libertatea ucenicului de a decide.

Dar nici viața Sfântului Ierarh Ioan Gură de Aur Părintele Aldea nu a citit-o cum se cuvine. Ar fi aflat că nu s-a întâlnit cu Sfântul Ierarh Epifanie al Salaminei pentru a se împăca, ci și-au scris scrisori proorocești, tocmai prin darul înainte-vederii.

Cum găsește întotdeauna Părintele Aldea numai exemple care îl contrazic? Noi credem că e darul pe care i-l face Dumnezeu ca să se trezească din admirația hipnotică față de un rătăcit, chiar folosindu-se de cuvintele preacucerniciei sale, pe care precis le îndrăgește ca pe proprii născuți ai minții sale. Numai să nu țină la ele ca la niște idoli și să fie fixat în idei preconcepute, fiindcă altfel nu va primi adevărul, fiind prea tare influențat de duhurile înrobitoare de la Prislop – n.n.]

Există un canon de sinod ecumenic ce osândește grav pe cei care spun că sfinții nu aveau greșeală, ci numai din smerenie spuneau asta. Corolarul este că săvârșește un mare păcat și cel care neagă sfințenia cuiva pe temeiul imperfecțiunii, existenței unor greșeli și păcate etc., nu pe temeiul unei lepădări propriu-zise, a profesării conștiente a ereziei ș.a.m.d. [cum a făcut Părintele Arsenie Boca lepădându-se de preoție și călugărie, și propovăduind hinduismul, uniaticismul, ecumenismul, origenismul și celelalte, deși a fost conștientizat de mai mulți:

'Despre ședințele de spiritism și ideile eretice steineriene ale acestui ieromonah, aflat în înșelare, mai știau Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu ș.a., toți atrăgându-i atenția cu bunăvoință că greșește, dar fără folos.

Iar pictura sa de la Biserica Drăgănescu-Mihăilești, mult lăudată de "novatori", este în mod explicit sincretistă și ecumenistă, irizând erezia, cu "inovații" inacceptabile și elemente catoliciste introduse printre erminiile ortodoxe, chipurile sfinte exprimând mai degrabă un

demonism latent decât dumnezeire, pe care le-au sesizat specialiștii ortodocși din domeniu, dar și unii creștini atenți și luminați.³⁶⁷

– n.n.]

Greșeli, chiar teologice, chiar dogmatice, au avut destui sfinți vestiți ai Bisericii. Am amintit de Sfântul Iustin Martirul și Filosoful, dar putem să amintim și pe Grigorie Taumaturgul, Augustin, Irineu și alții. Care sunt, cu toții, în calendar, pecetluiți de Biserică din vremea sinoadelor ecumenice și până astăzi.

[I-am adresa Părintelui Mihai-Andrei Aldea un fel de mică scrisoare deschisă, în legătură cu acest subiect care tot îl repetă, din lipsă de argumente, confirmând cele spuse de Părintele Gheorghe, că îl are ca etalon pe Părintele Arsenie Boca după care judecă Biserica și pe Sfinții Ei:

Sfinții pe care i-ați enumerat dvs. nu au avut acele erezii de care sunt acuzați, ci anumite fraze ale lor au fost răstălmăcite în sens eretic, nefiind înțelese și fiind scoase din context. Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cu multă răbdare, a arătat la fiecare și răstălmăcirea, și adevăratul înțeles. Vă rog să cercetați cu frică de Dumnezeu aceste probleme, ca să nu-i huliți pe Sfinți. Să aveți dreapta socoteală. Noi nu îl acuzăm pe Părintele Arsenie Boca ca om, ci analizăm tocmai învățăturile sale eretice, care sunt cu mult mai grave decât orice păcat, fiindcă îl despart pe el de Dumnezeu și la fel se petrece cu cei care îl au la evlavie urmându-i rătăcirea.

Singurii canonizați, având probleme dogmatice în scrierile lor sunt doar Fericiții Augustin și Ieronim. Ei au fost numiți tocmai Fericiți, pentru a ne atrage nouă atenția că nu putem lua toate scrierile lor ca fiind Ortodoxe. Au fost canonizați și sunt cu adevărat sfinți deoarece au păstrat ascultarea de Sfânta Biserică, care pe vremea lor încă nu lămurise problemele în care au greșit, și, dacă ar fi știut care sunt hotărârile Ei de viitor, s-ar fi lepădat de tot ce au propovăduit incorect, cu dragă inimă. Deși este așa, totuși, Sfânta Biserică i-a numit doar Fericiți, nu datorită gradului mai mic de evlavie sau sfințenie pe care îl au, ci din marea Ei grijă să nu ne vătămăm de greșelile dogmatice ale lor.

Cu totul altfel stau lucrurile în privința Părintelui Arsenie Boca: ereziile le-a debitat pe când învățătura Sfintei Biserici era deja limpede și nu a ascultat când au încercat atâția să-l corecteze, ci și-a păstrat ereziile acumulate din filozofii, religii și vedenii. Așadar este un om ce a ținut la ereziile lui, neavând nici o mărturie de pocăința sa. Din această cauză o canonizare ar fi cumplită fiindcă ar introduce în istoria Bisericii un precedent hidos, iar ucenicii sfinției sale ar urma ereziile ucigașe de suflet ca pe Dreapta Credință, ignorând sau acuzând de erezii pe Sfinții Părinți, cum faceți și dumneavoastră.

În afară de Fericiții Augustin și Ieronim, ceilalți sfinți ale căror învățături le-am păstrat, au susținut, uneori, niște opinii personale, numite teologumene, care nu au fost precizate nici până acum de Sfânta Biserică, unele din ele contradictorii, și, de aceea, trebuie citite în contextul celorlalți Sfinți Părinți, fără a crede în ele la modul absolut.

Adevărata infailibilitate este a Sfintei Biserici Ortodoxe și ea se manifestă prin și în Sfintele Sinoade Ecumenice. Toate celelalte scrieri fac referire la acestea. Dacă le contrazic sunt eretice, dacă le confirmă sunt Ortodoxe.

Toți putem avea păreri, toți putem greși, dar cel care este canonizat ca sfânt, trebuie să fie un model de învățătură ortodoxă și de ascultare de Sfânta Biserică, pe cât a putut.

Cu totul altfel este lucrarea Părintelui Arsenie Boca. Sfinția sa ar fi trebuit să cunoască Sfintele Sinoade Ecumenice și Dogmatica Ortodoxă, înainte de a ieși la misiune. El nu se mai poate justifica că nu a știut. Nu avea nevoie de dogmatica Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, îl cunoștea personal și avea dogmatica foarte limpede a Sfântului Cuvios Ioan Damaschin. Nu are doar niște opinii nelămurite de Sfinții Părinți, în probleme secundare (teologumene) ci atacă cu o grosolanie și siguranță de sine toate învățăturile Ortodoxe de bază, cu un viclesug rar întâlnit (ca și cum ar fi marele apărător al lor).

Scrierile sfinției sale, chiar și Cărarea Împărăției, pe care poate nu ați citit-o cunoscând Dogmatica Ortodoxă și, deci, nu ați putut sesiza gravele abateri de la Sfânta Predanie ce se regăsesc în ea, sunt alcătuite la arătare ca fiind apologetic Ortodoxe, cu stilul pe care l-ați amintit, dar în înțelesurile lor sunt pătimeșe și eretice, denaturând mesajul Ortodox atât în

³⁶⁷ Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

cea ce privește poruncile, cât și în ceea ce privește dogmele și credința în Sfânta Treime și întrupare, contrazicând toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Sfinția sa denaturează și calea lăuntrică, și formarea duhovnicească (contrazicând și aici Sfânta Tradiție niptică sau isihastă), sugerând niște soluții amăgitoare, pe care dacă le-ar urma cineva și-ar pierde cu siguranță mântuirea. – n.n.]

Atunci când Biserica cercetează viața și opera cuiva, spre a vedea, atunci când există îndoieli, dacă poate fi canonizat sau nu, se urmărește cu stăruință găsirea adevărului, nu satisfacerea unor idei preconceptuate. Și nu aduc musai canonizarea nici minunile, nici martiriul chiar, după cum nu aduc musai oprirea canonizării anumite greșeli sau păcate. Se construiește un întreg tablou al vieții și operei, încercându-se așezarea fiecărei bucăți după adevăr. Abia așa se poate vedea ce intenții au animat pe omul acela, ce sentimente a trăit față de Dumnezeu și Biserica Lui, în ce măsură a trăit Credința – în hotarele priceperii și puterii sale.

{Este momentul acum să vedem de ce Părintele Arsenie Boca nu poate fi canonizat în veac, după dreptul canonic Ortodox, deși în romano-catolicism ar putea, însă numai după 50 de ani, iar în hinduism este deja canonizat:

A) CANONUL CANONIZĂRII

Canonizarea sfinților cu moaște

Pentru a evita o eventuală înșelăciune provocată de cauze naturale (condiții improprii descompunerii trupului, efectul unor medicamente etc), dar și a unor cauze spirituale (blestemul părinților [deci cineva blestemat de Sfintele Sinoade Ecumenice poate avea trupul neputrezit – n.n.], afurisenia arhierilor, păcate strigătoare la cer etc), Biserica este foarte circumspectă cu privire la proclamarea oficială a canonizării unui sfânt. Există condiții de fond indispensabile pentru a putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare³⁶⁸:

[...]

În urma celor arătate pînă aici, a expunerii făcute pe temeuri doctrinare și documentare cu privire la canonizarea sfinților în Biserica Ortodoxă sîntem îndreptățiți să conchidem că pentru a se putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare trebuie să fie date următoarele condiții de fond:

a) **Ortodoxia neîndoielnică a credinței** celui despre care se tratează, ortodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a îmbrățișat credința ortodoxă.

b) **Proslăvirea lui de către Domnul, cel puțin printr-unul din următoarele daruri sau puteri:**

— Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință;

— Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte;

— Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvîrșite trăiri morale și religioase;

— Puterea de a săvîrși minuni în viață sau după moarte; sau în fine,

— Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă.

c) **Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții.** Cultul acesta poate fi organizat sau difuz, manifestîndu-se printr-o cinstire simplă, prin faima sau numele de sfînt. **De la îndeplinirea acestei cerințe pot face excepții numai mucenicii dreptei credințe.**

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare³⁶⁹.

Din păcate, Părintelui Arsenie Boca îi lipsește fără îndoială prima condiție, fiindcă credința nu i-a fost numai îndoielnică, ci chiar eretică în multe părți din ea, în tot timpul vieții preacuvioșiei sale necunoscînd nimeni vreun moment în care s-a întors la Ortodoxie prin lepădare publică de toate căderile din scrieri, predici și picturi. Propovăduirea preacuvioșiei sale fiind dată anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, toate celelalte condiții din canonul canonizării cad, deci, nu ar trebui să mai aibă loc nici o discuție pe acest subiect.

Dar, deoarece adepții mai înfierbântați ai pictorului de la Drăgănescu, grăiesc împotriva Sfinților Părinți (poate necunoscîndu-i), neglijîndu-i și aducînd ca false dovezi împlinirea părută a celorlalte condiții ale canonului [neștiind sau uitînd că pot apărea astfel de semne (doar că fără Ortodoxie) și la cei înșelați], ne vedem obligați să le examinăm pe toate și să le aplicăm vieții și învățaturii Părintelui Arsenie Boca.

Vom alcătui, așadar, concluzia acestui mic studiu în funcție de condițiile de fond ale canonizării, pentru a vedea dacă Părintele Arsenie Boca le îndeplinește sau este doar o impresie amăgitoare pe care o suferă ucenicii sfinției sale.

³⁶⁸ Broșura: *Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, cinstirea Sfințelor Moaște în Biserica Ortodoxă*, editată la Sfânta Mănăstire Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, Catedrala Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.a., p. 2.

³⁶⁹ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox. Legislație și administrație bisericească, vol. II*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, p. 182.

Nu vom analiza mântuirea sfinției sale, cum nu putem să o facem pentru nimeni, deoarece acest lucru este cunoscut doar lui Dumnezeu, în funcție de lucrarea de pocăință finală a fiecăruia, deoarece este scris:

Mat 7:1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați. 2 Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura. 3 De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, și bârna din ochiul tău nu o iei în seamă? 4 Sau cum vei zice fratelui tău: Lasă să scot paiul din ochiul tău și iată bârna este în ochiul tău? 5 Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

Așadar, indiferent dacă este canonizat sau nu, cu adevărat cel ce se mântuiește este Sfânt, dar pentru aceasta este necesar să adoarmă în dreapta credință³⁷⁰ și nădejdea învierii, cu mărturisirea la duhovnic (și în fața conștiinței sale a propriei păcătoșenii), adică în pocăință.

Acest lucru nu-l putem cunoaște despre nimeni, deci nici despre Părintele Arsenie Boca³⁷¹. Ca orice om, dacă a adormit întru pocăință este Sfânt, indiferent de ce a făcut sau învățat până atunci sau de mulțimea celor ce îl clevetesc, iar dacă nu, indiferent de opinia noastră, a mass-mediei sau a maselor, este într-o mare primejdie și are nevoie de rugăciunile Sfintei Biserici pentru a se mântui, deoarece cîntea dată celui nevrednic îi sporește chinul, după cum citim la Sfântul Cuvios Nil, izvorătorul de mir:

CAP 25

O povestire înfricoșată cu un duhovnic

Într-o chinovie era un tânăr frumos, și era nestăpânit, și viețuia după voia lui, și avea bani ascunși. Și venea la duhovnicul chinoviei de își mărturisea gândurile în toate zilele. Iar duhovnicul, pătimaș fiind, văzând frumusețile tânărului, s-a rănit spre dânsul și îi făcea pogorământ la orice vroia. Iar tânărul, văzând pogorământul duhovnicului și că nu-l muștra pentru nici o greșală, a luat îndrăzneală, și orice îi zicea gândul făcea. Și trăia numai spre pierzarea sufletului. În sfârșit, a murit tânărul, moarte trupească și sufletească, și l-au înmormântat în pământ.

Iar la 40 de zile după moartea lui, i-au făcut pomenire și trapeză bogată, și după sfârșitul trapezei a făcut cuvânt duhovnicul, și-l lauda ca a fost fiu al ascultării (și când zicea acestea, s-a arătat cel mort în trapeză, înaintea tuturor, și asculta cuvintele ce le zicea duhovnicul): că era curat, și altul asemenea ca el nu era în chinovie, smerit, ne iubitor de argint, nevoitor și postitor; pe urmă a lăudat și moartea lui, zicând că a dat sfârșit cuvios.

Atunci a răspuns tânărul cel mort și a zis: «Cât sfârșit cuvios am dat eu, să dai și tu acum, care te-ai făcut pierzător sufletului meu!» Și întorcându-se spre ceilalți care erau de față, a zis: «Ascultați voi cuvântul meu, că acest înșelător și mincinos duhovnic, câte laude a zis pentru mine, toate sunt minciuni, fiindcă el avea rea gândire și voire a sodomiei asupra mea, și pentru aceea mă laudă atâta.» Atunci a răspuns duhovnicul și a zis: «Tu, fiul meu, ai murit, și cum acum te-ai aflat aici?» Iar cel mort a zis: «O, înșelătorule, ai gură încă și vorbești? Nu ajunge că m-ai făcut să ard în gheenă? Ce mă mai lauzi la acele bunătăți pe care eu n-am făcut? Că făcând voile mele cele spurcate, îți spuneam gândurile mele cele rele și tu nu mă îndreptai, ci m-ai făcut de m-am pierdut, și acum cu laudele tale mă arzi mai mult în mijlocul flăcării sodomitenilor.» Și aceasta zicând cel ce s-a arătat, a năvălit asupra duhovnicului și l-a apucat de grumaz, zicându-i: «Vino și tu, înșelătorule și amăgitorule, să mergem amândoi

³⁷⁰ In ziua cea înfricosată a Judecatii, se va cere de la fiecare de a pazit si dreapta marturisire a credintei, neintinata de eresuri, precum a marturisit-o cand a zis: "Ma lepad de Satana si de toate lucrurile lui." Acestea si cele asemenea acestora se vor cere de la tot crestianul, in ceasul cel înfricosat al cercarii. La care, ajuta-ne, Doamne, sa nu fim osanditi. Ca Tie se cuvine slava in veci! Amin!

Proloagele, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, Ian. 13

³⁷¹ Iar lunile si zilele si ceasurile sunt diferite feluri de morti, care de la Dumnezeu se trimit oamenilor: ori in apa se afunda si acolo le este moartea, ori cad de pe cal, ori mergand, se pravalesc si mor sau din bautura multa; toate acestea sunt ceasuri. Pentru aceea si de anul, si de lunile si de saptamanile si de zilele si de ceasurile zilei mortii si de ceasul intru care se va desparti sufletul de trup, se cade a ne ingriji, precum se zice: "Intru ce te voi afla, intru aceea te voi si judeca." Ca daca ne va apuca moartea in lucruri bune, adica in pocainta si in lacrimi, este ca si cum nici n-am muri, ci ca si cum ne-am muta, dintru aceasta rea viata, intru cea buna. Drept aceea, auzind pilda aceasta si intru toate ceasurile aducandu-ne aminte de moarte, sa petrecem cu iubire si osteneala, ca aici, intru putina vreme, sa ne ostenim, iar in veci, sa ne bucuram.

Proloagele, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, Ian. 3

acolo unde mi-ai gătit tu mie loc de odihnă, ca să cunoști cu lucrul în câte ticăloșii mă aflu eu!»

Și l-a ridicat pe duhovnic pe umerii lui, și au ieșit afara prin poarta cea mare a trapezei, și îndată s-a desfăcut pământul și i-a înghițit pe amândoi, și s-au pogorât în adâncimea pierzării și în pipăitul întuneric, unde este focul cel veșnic gătit sodomitenilor.³⁷²

Vedem că nu numai cel lăudat cu nevrednicie este osândit cu mai multă durere, dar și lăudătorul este într-o mare primejdie:

Pil 24:23 Și aceste (proverbe) sunt ale înțelepților: Nu e bine ca la judecată să cauți la fața oamenilor. 24 Pe cel ce zice celui fără de lege: „Tu ești drept!”, popoarele îl blestemă și neamurile îl afurisesc; 25 Dar celor care îl ceartă cum se cuvine le merge bine și peste ei vine binecuvântarea și fericirea.

Așadar, bine este chiar și a certa pe cel care este fără de lege, ca să o învețe și să se mântuiască.

Iac 5:19 Fraților, de se va rătăci cineva între voi de la adevăr, și îl va întoarce cineva pre el; 20 Să știe că cela ce a întors pre păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui suflet din moarte și va acoperi mulțime de păcate.

La acestea se adaugă și primejdia faptului că dacă sunt învățături sau fapte de sminteală în viața noastră, cei ce le vor urma, crezându-le sfinte, se vor putea păgubi sufletește, lucru care ne va spori osânda, știut fiind că noi vom fi judecați și după cele ce am făcut în urmași prin pilda bună sau rea, prin roadele ce le avem de la cei ce ne-au urmat exemplul, acesta fiind rostul Judecății de Apoi:

Iac 3:1 Nu vă faceți voi mulți învățători, frații mei, știind că (noi, învățătorii) mai mare osândă vom lua. 2 Pentru că toți greșim în multe chipuri; dacă nu greșește cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârșit, în stare să înfrâneze și tot trupul.

*Evr 9:27 este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata*³⁷³,

*2Ti 4:1 Eu te îndemn deci stăruitor în fața lui Dumnezeu și a lui Hristos Iisus, Care va să judece viii și morții, la arătarea Lui și în împărăția Lui*³⁷⁴;

*Deci cei morți de demult vor fi judecați din nou în lumina contribuției lor la realizarea acestui plan, care se va vedea în rezultatul lui final abia la sfârșit, după ce toți își vor fi adus contribuția bună sau rea în această privință. În fața tuturor vor ieși la iveală faptele și gândurile tuturor, pentru ca fiecare să fie judecat pentru contribuția lui la ele sau pentru partea ce a avut-o din ele viața omenească în totalitatea ei ajunsă la sfârșit. Cei de demult își vor vedea rodirile gândurilor și faptelor lor în generațiile următoare, cei de la sfârșit vor vedea moștenirile înaintașilor, pe care le-au rodit sau le-au lăsat fără rod. Cei de demult vor fi judecați pentru cele de după ei, cei de la sfârșit vor fi judecați pentru împlinirea sau neîmplinirea celor de dinaintea lor. Vom fi judecați pentru toate chemările bune ce le-au făcut lumii întregi apostolii, mucenicii, sfinții, pentru toate pildele bune neurmărite ale înaintașilor. Vom vedea intensitatea simțirii lor, peste care noi am așezat stratul nesimțirii noastre, pentru falsa dezvoltare a umanității noastre. Cei de demult vor fi judecați pentru toate semințele rele sădite în lume și vor lua răsplata pentru toate semințele bune sădite în ea, care se vor arăta rodite sau nerodite la sfârșit. Istoria întregă va fi din nou în fața tuturor, nu numai cu cele ce s-au petrecut pe planul vizibil, ci și cu cele petrecute pe planul invizibil, ba chiar și cu cele ce s-ar fi putut petrece sau s-ar fi putut să nu se petreacă, apăsând sau bucurând pe fiecare, cu totalitatea ei pentru ceea ce a făcut bun sau rău în ea. Se va vedea atunci că trecutul n-a murit. Învățătura creștină despre învierea trupurilor și despre judecata universală are între altele și acest sens că dă o ultimă apreciere, valabilă pentru eternitate, a tot ce a fost, că nimic nu este lăsat să se piardă în uitare. Judecata universală este astfel un factor îndemnător la săvârșirea binelui în lume, cum este gândul la moarte pentru viața individuală.*³⁷⁵

De altfel și sfinția sa credea aceasta:

L-am auzit spunând odată la Prislop cum că se cuvine să fim foarte atenți la cuvintele pe care le rostim, deoarece fiind vii, ne vor însoți până la Judecată, după cum spune Evanghelia

³⁷² Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp. 86-87.

³⁷³ Judecata particulară.

³⁷⁴ Judecata de apoi.

³⁷⁵ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 3, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1997, pp. 239-240.

că „din cuvintele tale vei fi mântuit și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12,37) și cu toții vom da seama de orice cuvânt nefolositor pe care l-am scos din gura noastră³⁷⁶.

De aceea este necesar, tocmai de dragul Părintelui Arsenie Boca, să analizăm ce a fost bun în viața și învățăturile preacuvioșiei sale, ca să urmăm lui în acestea și a-l bucura în veșnicie, dar să descoperim și ce a fost rău în viața și învățăturile sale, ca să ne ferim de ele, pentru a nu-l împovăra cu tristețea neînțelepciunii noastre.

Iată de ce în Ortodoxie, spre deosebire de celelalte confesiuni (care prin dezbinarea din mândrie și-au pierdut echilibrul), Viețile Sfinților nu sunt legendare, ci conțin atât căderile lor, dar și pocăința cea fierbinte din ridicare, ca nimeni din cei ce greșesc sau păcătuiesc să nu fie oprit de la mântuire sau sfințenie, urmând pilda pocăinței Sfinților și învățând din căderile lor cum să le evităm, folosindu-ne, așadar, de uriașa experiență a Sfintei Biserici. Înțelegem din ele că poate deveni oricine Sfânt, numai să vrea, fiindcă sfințenia nu este un eroism imposibil, ci un firesc vindecător. Nici o viață Ortodoxă de Sfânt nu astupă mintea cititorului, amăgindu-l de dragul slavei celui lăudat, ci îi prezintă lucrările rele ca fiind exemple pentru a ne păzi de ele și a înțelege neputința oamenilor (când din neatentie uită de Dumnezeu) și lucrările bune ca fiind vrednice de dorit, arătând grabnicul ajutor atotputernic al lui Dumnezeu de îndată ce omul, prin smerenie, ia aminte, golindu-se de sine, pentru a-I face loc în adânc Celui delicat și discret. În aceasta constă schimbarea minții spre Hristos, esența credinței noastre, și pe aceasta ne învață o viață adevărată de Sfânt adevărat, adică model pentru fericirea noastră.

Așadar, sfințenia pe care vom cerceta noi în acest studiu nu este sfințenia cea de mântuire, ci cea de model. De aceea nici nu este vorba de vreo judecată a lui. Noi vom cerceta dacă poate fi pildă de sfințenie, căci aceasta este sfințenia de pus în calendar. De aceea este necesar un așa de mare discernământ la canonizare, ca faptele și învățăturile celui propus să fie în toate un model de Ortodoxie. Astfel cei ce îl vor urma, dacă va fi canonizat, vor putea să se întărească în echilibrul Ortodoxiei lucrătoare și nu vor fi amăgiți prin subtile devieri de părută evlavie spectaculoasă, care ascund un desfrâu sublimat și derutant³⁷⁷.

Pentru aceasta a rânduit Sfânta Biserică să fie îndeplinite condițiile de mai sus, pentru că cel canonizat devine canon, adică dreptar pentru alții, iar dacă viața și învățăturile lui nu sunt Ortodoxe (sau sunt Ortodoxe amestecate cu amăgiri), cei ce îl vor urma ca pe un model al lor nu este sigur că vor avea discernământul să aleagă doar pe cele bune, iar dacă le vor urma (și) pe cele rele se vor dezbină (cel puțin lăuntric) de Sfânta Biserică, pierzându-și sufletele.

³⁷⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, p. 20.

³⁷⁷ *Aceasta. este amăgirea de sine ! Aceasta este inselare ! Ea a luat ființa din pareri mincinoase; parerile mincinoase au luat nastere din simțirile gresite impartasite de cartea cu pricina. In aceasta carte traieste si din aceasta carte rasufla ungera duhului celui viclean, care ii linguseste pe cititorii ei, imbatandu-i cu otrava minciunii, otrava indulcita cu mirodeniile subtiri ale semetei cugetari, slavei desarte si patimii dulcetii. Cartea ii poarta pe cititorii sai drept spre partasia cu Dumnezeu, fara a-i curati, mai inainte, prin pocainta: de aceea si starneste o deosebita aplecare spre ea in oamenii patimasii, care nu au batut cararea pocaintei, care nu au fost preveniti cu privire la amăgirea de sine si la inselare, care nu au luat povata din invatatura Sfinților Parinti ai Bisericii Ortodoxe, cum sa vietuiasca dupa legea duhovniceasca. Cartea lucreaza cu putere asupra sangelui si nervilor, ii atata - si de aceea ea place cu osebire oamenilor robiti simturilor: de aceasta carte poti sa te indulcesti fara a te lepada de despartirile grosolane ale simturilor. Cugetarea semeata, subtirea patima a dulcetii si slava desarta sunt infatisate de aceasta carte ca lucrare a harului Dumnezeiesc. Adulmecandu-si dezmatal in forma subtire a lucrarii sale, oamenii trupesti cad in extaz de atata betie, de desfatara capatata fara de osteneala, fara lepadare de sine, fara pocainta, fara rastignirea trupului cu patimile si poftetele" (1 Galat.5, 24), prin lingusirea starii de cadere. Manati de orbirea si de trufia lor, ei trec cu veselie din patul iubirii dobitocesti in patul unei iubiri si mai nelegiuite, care domneste in casa de desfranare a duhurilor lepadate. O oarecare persoana, apartinand, dupa starea ei pamanteasca, societatii inalte si cultivate, iar la aratare Bisericii Ortodoxe, s-a rostit in urmatorul fel despre o luterana raposata, socotita ca sfanta de catre aceasta persoana: "Il iubea pe Dumnezeu cu patima; se gandeau numai la Dumnezeu; Il vedea numai pe Dumnezeu; citea numai Evanghelia si "Urmarea", care este o a doua Evanghelie. Aceasta sentinta exaltata a fost rostita in limba franceza, atat de potrivita pentru scena: "elle aimait Dieu avec passion; elle ne pensait qu a Dieu; elle ne voyait que Dieu; elle ne lisait que l'Evangile et l'Imitation qui est un second Evangile".*

In aceste cuvinte a fost infatisata tocmai acea stare in care sunt adusi cititorii si cinstitorii "Urmarii". Intocmai, in duhul sau, cu aceasta fraza este sentinta vestitei scriitoare frantuzoaise, dna de Sevigne, in legatura cu vestitul poet francez, Racine cel batran. "Il iubeste pe Dumnezeu - si-a ingaduit sa spuna d-na de Sevigne - asa cum isi iubea mai inainte amantele". „Il aime Dieu, comme il aimait ses maitresses".

Sfântul †Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 1999, Ed. digitală APOLOGETICUM, 2005, p. 36.

2046. - "Ocultismul sau esoterismul este falsa știință cultivată de mințile înfierbântate, prin care ocultiștii spun că posedă un simț superior celor obișnuite, și prin care ei ajung să cunoască rădăcinile adevărurilor. În realitate, nu este decât o înșelăciune a diavolului, care a înșelat pe oameni sub diferite forme ale idolatriei, spiritismului și altor practici, pornind de la anumite realități fizice și psihice, pentru ca pe temeiul unui adevăr parțial, să ducă la o rătăcire și mai mare a minciunii înșelătoare. Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de Biserică. Orice nume ar purta el, trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă"³⁷⁸

CE ESTE CANONUL?

Canonul, după Zonara (în tâlcuirea epistolei 39 a marelui Atanasie) chiar cu adevărat este un lemn, obștește numit cot, pe care îl întrebuințează meșterii spre a îndrepta lemnele sau pietrele, ce lucrează ei. Că punând cotul acesta asupra celor ce se lucrează de ei, de sunt acelea strâmbe, înlăuntrul sau în afară, le tocmesc, și le fac drepte. Din aceasta însă, după metaforă, canoane se numesc și pietricelele ori bilele (ce se întrebuințează la balotație) spre alegeri: și hotărârile atât cele ale Apostolilor cât și cele ale sinoadelor ecumenice, și ale celor locale, și ale Sfinților Părinți celor din parte care se cuprind în cartea aceasta. Pentru că, și acestea ca atâția coți drepti și netezi, leapadă cu adevărat de la cei sfințiți cu preoția, și de la clerici, și de la cei lumești, toată nerânduiala și strâmbarea moravurilor. Și pricinuiesc lor toată buna rânduială, și îndreptare Bisericii, și a stării creștinești, și a faptei bune³⁷⁹.

Dar, oare, o astfel de întreprindere, de cercetare a vieții unui om pentru a vedea dacă este sau nu Sfânt, este un păcat sau este după voia lui Dumnezeu?

După cum citim în Sfânta Scriptură și la Sfinții Părinți nu numai că nu este vreun păcat, ci este chiar o datorie. Nu numai a clericilor, ci și a mirenilor:

Luc 12:57 De ce, dar, de la voi înșivă nu judecați ce este drept?

Ioan 7:23 Dacă omul primește tăierea împrejur sâmbăta, ca să nu se strice Legea lui Moise, vă mâniați pe Mine că am făcut sâmbăta un om întreg sănătos? 24 Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.

Așadar, dacă Mântuitorul îndeamnă chiar și pe iudei (care nu aveau lumina Sfântului Botez) să judece chiar și faptele Sale, ale Celui fără de păcat, în funcție de poruncile lui Dumnezeu, cu cât mai mult suntem noi, creștinii (luminați de Sfântul Botez, Sfântul și Marele Mir, învățăturile Sfinților Părinți) datori să judecăm orice faptă, a oricui, pentru a vedea dacă este sau nu după voia Lui, dacă ne-o luăm ca model sau nu.

Ioan 8:15 Voi judecați după trup; Eu nu judec pe nimeni. 16 Și chiar dacă Eu judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Eu și Cel ce M-a trimis pe Mine.

Aici vedem că nu trebuie judecate persoanele (*nimeni*), iar când judecăm faptele trebuie avut grijă ca să nu le judecăm prin cunoștința trupească (*după trup*, părerea proprie, căzută) ci după adevăr (*adevărată*). Adevărul ne pătrunde mintea dacă rămânem în iubire și sfat (*nu sunt singur*), după învățăturile apostolilor (*trimis*), pentru a fi cu Dumnezeu Sfânta Treime (*Eu și Cel ce M-a trimis pe Mine*).

Nici noi nu judecăm singuri, fiind un grup de ieromonahi, clerici, monahi, iconari, teologi Ortodocși cu blagoslovenie arhierescă, având ca mare ajutor Soboarele Bisericești.

1Co 5:9 V-am scris în epistolă să nu vă amestecați cu desfrânații; 10 Dar nu am spus, desigur, despre desfrânații acestei lumi sau despre lacomi sau despre răpitori sau despre închinătorii la idoli, căci altfel ar trebui să ieșiți afară din lume. 11 Dar eu v-am scris acum să nu vă amestecați cu vreunul, care, numindu-se frate, va fi desfrânat sau lacom sau închinător la idoli sau ocărător sau bețiv sau răpitor. Cu unul ca acesta nici să nu ședeți la masă. 12 Căci ce am eu ca să judec și pe cei din afară? Însă pe cei dinăuntru, oare, nu-i judecați voi? 13 Iar pe cei din afară îi va judeca Dumnezeu. Scoateți afară dintre voi pe cel rău.

Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă, de dragul virtuții, să judecăm pe cei dinlăuntrul Bisericii, ca nu cumva să apară vreo sminteală (ori pentru alții, ori pentru noi), dacă stăm la masa minții cu pilda lor cea rea. Să scoatem din mintea noastră orice pildă de desfrânare, lăcomie, ocărare, beție sau răpire, idolatrie sau păgânism, fie că este vorba de cele evidente

³⁷⁸ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericescă*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

³⁷⁹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 18.

(trupești datorate senzualității), fie că este vorba de cele subtile (datorate slavei deșarte). Fiindcă dacă vedem pe frați făcând așa (nu pe dușmanii Bisericii, cum ne-am obișnuit în lumea de azi, atât de asemănătoare cu păgânismul de atunci), ne înmuiem lupta cu patimile, crezând mai întâi că suntem sfinți sau buni, apoi că și noi am putea face așa, că nu e chiar atât de rău, iar, mai apoi, să credem că este chiar foarte bine să facem așa, dogmatizându-ne (justificându-ne) păcatul cu pretextul obiceiului.

Iar dacă frații mai sunt numiți și crezuți Sfinți sau învățători-model, primejdia este cu mult mai mare, trecând peste orice proporție, fiindcă atacă frontal Sfânta Evanghelie.

Cu aceștia Sfântul Apostol Pavel era necruțător:

Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie, 7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema! 9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema! 10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos.

La fel și Sfântul Apostol Petru:

2Pe 2:1 Dar au fost în popor și prooroci mincinoși, după cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, își vor aduce lor grabnică pieire; 2 Și mulți se vor lua după învățăturile lor rătăcite și, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită; 3 Și din poftă de avere și cu cuvinte amăgitoare, ei vă vor momi pe voi. Dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește și pierzarea lor nu dormitează.[...] 10 Și mai vârtos pe cei ce umblă după îmboldirile cărnii, în poște spurcate și disprețuiesc domnia cerească. Îndrăzneți, îngâmfați, ei nu se cutremură să hulească măririle (din cer),[...] 12 Aceștia însă, ca niște dobitoace fără minte, din fire făcute să fie prinse și nimicite, hulind cele ce nu cunosc vor pieri în stricăciunea lor; 13 Ei înșiși fiind nedrepti își vor lua plata nedreptății, socotind o plăcere desfătarea de fiecare zi; ei sunt pete și ocară, făcându-și plăcere, în rătăcirile lor, să ospăteze cu voi la mesele voastre; 14 Având ochii plini de pofta desfrânării și fiind nesățioși de păcat, ei amăgesc sufletele cele nestatornice; inima lor e deprinsă la lăcomie și sunt fiii blestemului.[...] 17 Aceștia sunt izvoare fără de apă și nori purtați fără de furtună, cărora li se păstrează, în veac, întunericul cel de nepătruns, 18 Căci rostind vorbe trufașe și deșarte, ei momesc întru poftele trupului, cu desfrânări, pe cei care de abia au scăpat de cei ce viețuiesc în rătăcire. 19 Ei le fâgăduiesc libertate, fiind ei înșiși robii stricăciunii, fiindcă ceea ce te biruiește, aceea te și stăpânește. 20 Căci dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, iarăși se încurcă în acestea, ei sunt învinși; li s-au făcut cele de pe urmă mai rele decât cele dintâi. 21 Căci mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, dată lor. 22 Cu ei s-a întâmplat adevărul din zicală: Câinele se întoarce la vărsătura lui și porcul scâldat la noroiul mocirlei lui.

Atât de grav este acest păcat (al smintelii în învățătură și pildă rea publică), încât Sfântul Apostol Pavel le vădește celor care se împotrivesc Predaniei curate chiar și numele, atunci când cazul lor este notoriu, cunoscut deja, deși, de obicei, când se vorbește despre osândirea vreunui păcat, se evită numele păcătosului, pentru a nu-l judeca. Aceasta o face pentru a-i feri pe creștini de urmarea celor ce le-ar pune în primejdie învățătura sănătoasă, singura care îi poate duce la Mântuitorul.

2Ti 4:10 Că Dimas, iubind veacul de acum, m-a lăsat și s-a dus la Tesalonic, Crescent în Galatia, Tit în Dalmația;[...] 14 Alexandru arămarul mi-a făcut multe rele; Domnul să-i răsplătească după faptele lui. 15 Păzește-te și tu de el, căci s-a împotrivit foarte mult cuvântărilor noastre.

De aceștia, așadar, ne sfătuiește Sfântul Apostol Pavel să ne ferim, cel puțin cu mintea, dacă nu și în relația personală (evitând prezența lor).

Sfântul Prooroc David ne învață să judecăm chiar de la ivirea amăgirii pe toți cei ce ne îndeamnă la încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, și să-i nimicim din cetatea inimii, în sensul de a curăța deplin orice dor, gând sau cuvânt ce ne-ar putea abate de la pocăința adevărată:

Psa 100:10 În dimineți voi judeca pe toți păcătoșii pământului, ca să nimicesc din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea.

Față de cei ce păcătuiesc în ascuns, nici Mântuitorul, nici vreunul din Sfinți nu le vedește păcatele public, iar dacă sunt acuzați după ce au fost prinși, le ia apărarea, aici fiind distincția între delicatetea adevăraților văzători cu duhul și grosolănia vadnicilor (celor ce vădesc păcatele altora) care văd cu duhurile sau cu duhul... pitonicesc.

Ioan 8:3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iarăși plecându-Se, scria pe pământ. 9 Iar ei auzind aceasta și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești.

Câtă delicatete a dulcelui Iisus!

Fap 16:16 Dar odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind. 17 Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga, zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. 18 Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit.

Dacă Sfântul Apostol Pavel a oprit pe văzătoarea cu duhul pitonicesc să laude virtutea și să slujească Evanghelia, spunând adevărul, cu atât mai mult nu e de acord Dumnezeu ca astfel de ghicitori, înștiințați de diavol despre păcatele altora, să le vădească public, pentru a se arăta pe ei înșiși prooroci și a face reclamă la păcat³⁸⁰, ducând, prin rușinare publică, la deznădejde pe bietul păcătos³⁸¹ și așa întunecat și slăbit de neputința lui.

Ne întrebăm, atunci, de ce Mântuitorul a vădit pe păcătos, în două cazuri?

Iuda:

Mat 26:21 Și pe când mâncau, Iisus a zis: Adevărat grăiesc vouă, că unul dintre voi Mă va vinde. 22 Și ei, întristându-se foarte, au început să-I zică fiecare: Nu cumva eu sunt, Doamne? 23 Iar El, răspunzând, a zis: Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde. 24 Fiul Omului merge precum este scris despre El. Vai, însă, acelui om prin care Fiul Omului se vinde! Bine era de omul acela dacă nu se năștea. 25 Și Iuda, cel ce L-a vândut, răspunzând a zis: Nu cumva sunt eu, Învățătorule? Răspuns-a lui: Tu ai zis.

Jale nespusă a cuprins atunci ceata aceea sfântă! Evanghelistul Ioan spune: „**Ucenicii erau nedumeriți și se uitau unul la altul**”⁸; fiecare din ei se întreba, temîndu-se de el însuși, deși nu se știa cu nimic pe cuget; iar evanghelistul Matei spune:

„Întristîndu-se foarte, au început să-I zică fiecare din ei: „Nu cumva sînt eu, Doamne ?” Iar El, răspunzând, a zis: „Acela este căruia Eu întingînd pîinea i-o voi da”⁹.

Iată că numai atunci l-a descoperit, cînd a voit să-i scape pe ceilalți de această tulburare. Că ei ar fi și murit de frică. De aceea și stăruiau cu întrebările. Hristos a făcut aceasta nu numai pentru că voia să-i scape pe ceilalți ucenici de neliniște, ci și pentru că voia să-l îndrepte pe vînzător. Iuda îl auzise adeseori pe Hristos sfātuindu-l pe departe; dar nu s-a îndreptat, că era nesimțitor. De aceea Hristos, vrînd să-l mustre mai tare, îi smulge masca de pe față.³⁸²

Vedem că Mântuitorul o face, în acest caz, ca o excepție pentru a scăpa ucenicii săi de tulburare și pentru a îndrepta pe vînzătorul Său, dar nu de la prima vedere a păcatului și încercare, ci după ce a epuizat toate mijloacele delicate. Dar aceasta nu a fost o metodă, și chiar faptul că a fost o excepție, confirmă regula discreției îndreptătorului duhovnicesc.

Și în cazul studiului de față dorim a scăpa pe Ortodocșii Români de tulburarea nedumeririi lor când dau de ideile contradictorii din studiul vieții și învățăturilor Părintelui Arsenie Boca,

³⁸⁰ Înmulțindu-l prin arătare, deoarece și răul și binele sunt semințe-pilde care se înmulțesc prin vestire. Existența exemplelor arătate îndeamnă și pe alții să le urmeze. Este exact mecanismul de lucru al știrilor de la TV.

³⁸¹ Care nu mai are atunci nici măcar frica de ce ar spune oamenii dacă vor afla, pentru a se opri de la răutate.

³⁸² Sfântul Ierarh Ioan GURĂ DE AUR, *Omiliile La Matei, Părinți Și Scriitori Bisericești 23*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994,

atât față de el însuși dar mai ales comparativ cu viața și învățăturile Sfinților Ortodocși. Încercăm să facem aceasta arătând ce este și ce nu conform cu Sfânta Tradiție în predania sa.

De asemenea, am dori ca cei ce prezintă lucrarea Părintelui ca fiind minunată și Sfântă să facă o selecție echilibrată, să renunțe la a lua drept bune cele rele, prezentând niște minuni și învățături în alt duh decât cel Ortodox, ca fiind drepte și dumnezeiești. În felul acesta se vor îndrepta din ispita vinderii luminii line a Sfântului Duh, pentru cei treizeci de arginți ai spectacolului senzational și ieftin, care nu duce la pocăință, ci la entuziasm. Aceasta îi va prinde bine în veșnicie chiar și Părintelui Arsenie Boca.

Al doilea caz de arătare a păcatelor, în care Hristos numește pe păcătos, pare a fi:

Irod:

Luc 13:31 În ziua aceea s'au apropiat oarecari din Farisei, zicând lui: ieși și te du de aici, că Irod va să te omoare. 32 Și au zis lor: mergând, spuneți vulpei acesteia: iată, scot draci și fac vindecări astăzi și mâine și a treia zi mă voi sfârși. 33 Însă mi se cade astăzi și mâine și în cealaltă zi a merge; că nu este cu puțință să piară proroc afară din Ierusalim.

De zavistie topindu-se blestemații farisei, se ispitesc să-L sperie pe Domnul, și cu Irod îl înfricoșează pe EL Căci nu voiau ei să-L vadă pe Domnul făcând minuni, ca nu prin mulțimea minunilor să tragă [spre El] noroadele, și cu puterea cuvântului învățându-le, să le întoarcă către Sine. Deci, îl aduc înainte pe Irod, și se prefac că au purtare de grijă de Mântuitorul. Iar El, știind inimile acestora, blând și acoperit [tăinuit] - după cum este obiceiul Său - le răspunde lor și zice: „Spuneți vulpii acesteia”. Și se pare că ar numi „vulpe” pe Irod, dar dacă cineva cu de-amănuntul va lua aminte, va pricepe că cu prisosință îi însemnează aici pe farisei. Pentru că Domnul nu a zis „vulpii aceleia”, ci „vulpii acesteia”, oarecare cuvânt de mijloc uneltindu-și cu înțelepciune. Căci prin a numi numai o singura „vulpe”, le-a dat lor să-l înțeleagă pe Irod, iar prin a zice cu arătare „acesteia”, pe însăși viclenii aceia i-a însemnat [arătat], căci cu adevărat vicleșugul și năravul cel rău al vulpii îl aveau fariseii. Și vezi, cum împotriva răutății lor le răspunde lor. Căci de vreme ce aceia pentru vindecări zavistuindu-L, aduc înaintea Lui frica cea de Irod, El, ceea ce știa că îi mahneste pe dânșii, aceasta grăiește: „Iată, alung demoni și fac vindecări”. Căci precum s-a zis mai sus, pentru aceasta Îl goneau [alungau] pe Dânsul, ca nu pe arătarea minunilor celor preaslăvite uneltind, să vâneze pe mulți, ca să creadă întru El

După cum citim în tâlcuirea Sfinților Părinți de mai sus, nu este vorba de a-l vădi pe Irod, ci de a le arăta cu delicatețe, fără să-i acuze pe față, un păcat ce-l aveau cei care îl invidiau, îndemnându-i la pocăință. Nu se folosea de ideea greșită a „biciului” muștrării. Dar dacă cineva, necunoscând Sfinții Părinți, ar înțelege că totuși pe Irod îl muștră public, să vedem care ar fi motivul, în aceeași erminie:

Luc 23:6 Iar Pilat auzind de Galileea, a întrebat, au Galileean este omul? 7 Și înțelegând că din ținutul lui Irod este, l-a trimis pre el la Irod, fiind și el în Ierusalim într'acea zi, 8 Iar Irod văzând pre Iisus, s'a bucurat foarte; că dorea de multă vreme să'l vadă pre el, pentru că auzea multe de el; și nădăjduia să vadă vreun semn făcându-se de el. 9 Și l-a întrebat pre el cu cuvinte multe; iar el nimic nu i-au răspuns lui. 10 Și stau Arhieriei și Cărturarii cu deadinsul pârându'l pre el. 11 Iar Irod împreună cu ostașii săi batjocorindu'l și râzându'și de el, l-a îmbrăcat într'un veșmânt luminat, și l-a trimis iarăși la Pilat.

[...]

Urmând legea romanilor, Pilat îl trimite pe Domnul la Irod, pentru că acea lege poruncea ca fiecare să fie judecat de stăpânitorul țării sale. Pentru aceasta și pe Iisus, ca pe un galileian, îl trimite la eparhul [stăpânitorul] Galileii. Iar Irod s-a bucurat de aceasta, nu [din pricină] că voia să dobândească ceva de suflet folositor dintru a-L vedea pe Iisus, ci, fiindcă, auzind despre El că este înțelept și făcător de minuni, avea poftă nebună - cu iubirea de deșertăciune bolind și el - ca să-L vadă pe acest ciudat Om și să-L audă ce zice. Au, doară, nu cu unele ca acestea și acum bolim mulți?16

Așadar, poftea și el să vadă vreun semn de la Iisus, nu ca să creadă, ci ca să-și veselească vederea, precum în privești17 îi vedem pe circari că arată năluciri, cum că înghit șerpi și săbii și altele ca acestea, și ne minunăm. Căci mai-mai că socotea [Irod] că și Iisus întru acest fel este... „Și L-a întrebat Irod cu cuvinte multe” pe El, oarecum așa cu luare în răs purtându-se către El, și atotcuprinzător să zic: batjocorindu-L pe El. Pentru aceasta și Iisus nimic nu-I răspunde lui [Irod], căci știa când se cuvina a răspunde Cel Care pe toate cu socotință le-a făcut - și este mărturisită aceasta de David: „Își va tocmi cuvintele sale întru judecată” (Psalm

111, 5)18. Căci ce trebuință este a-i răspunde celui care nu întreabă ca să se învețe? Și ce folos este a pune „mărgăritare înaintea porcilor”? (Matei 7,6) Ci mai vărtos - precum și mai sus am zis - al iubirii de oameni este a tăcea întru unele ca acestea, căci cuvântul cel ce s-a grăit, pe lângă aceea că nu a folosit cu nimic, încă și de mai mare osândă pricinuitor le este celor ce nu iau aminte.

Dar, lui Pilat, fiindcă este mai cu cunoștință decât Irod, îi răspunde Domnul, cu toate că nu prea arătat; căci întrebându-L acela: „Tu ești împăratul iudeilor?”, ce îi răspunde Domnul? „Tu zici”. Iar acest grai, de mijloc are oarecum înțelesul, căci poate să se înțeleagă așa: „Cu adevărat. Eu sunt, tu ceea ce este [adevărat] ai zis”, dar poate și în alt chip a se înțelege: „Eu nu zic, tu zici, stăpânire ai, și zici”. Iar lui Irod, nici cătuși decât [puțin] nu-i răspunde Domnul, ca unuia care era întru totul batjocoritor. Căci cu adevărat, după cum zice Isaia: „seminței celei rele, fiilor celor fărădelege” - iudeilor celor de atunci - „și zapcii îi necăjeau, asuprindu-i, și batjocoritori îi stăpâneau pe ei”¹⁹. Și că tocmai cu acest țel de a-L batjocori și de a-L lua în râs poftea să-L vadă pe Iisus și să vadă semn de la El, și cu acest fel de socoteală îl întreba pe El, a adevărat sfârșitul lucrului. Căci, după ce L-au batjocorit și au râs de El - și nu numai el, ci și ostașii lui, lucru ce este mai presus decât toată ocara - L-au slobozit. Și, îmbrăcându-L într-un „veșmânt luminat”, L-au trimis pe El la Pilat.

Note:

15 Am putea spune că astăzi, această iubire de deșertăciune este promovată și instituționalizată prin toate structurile mass-media. [cel mai recent caz și mai evident este al Părintelui Arsenie Boca – n.n.] În acest sens, se cuvine să știm și care este încununarea acestei boliri. De la Sfântul Lavrentie al Cernigovului (1868 -1950) ne-au rămas aceste cuvinte: „Antihrist va cunoaște toate vicleniile diavolești și va face false minuni. Pe el îl va asculta și îl va vedea, în același timp, întreaga lume. Fericit și preafericit va fi omul care nu va dori și nu va vedea fața spurcată a lui Antihrist. Cine va vedea și va asculta cuvântul hulitor de Dumnezeu a lui Antihrist, făgăduințele pentru toate bunurile pământesti, acela va fi ademenit și va merge cu închinăciune înaintea lui și împreună cu el va pieri și va arde în focul cel veșnic”. Arhiepiscopul Simeon, arhiepiscopul Teodosie, episcopul Jacob și arhimandritul Teofan (contemporani ai Cuviosului) l-au întrebat pe Sfântul Lavrentie; „Cum vor fi toate acestea?” Starețul le-a răspuns cu lacrimi: „în locurile cele sfinte va fi necurăția pustiirii și se vor arăta mârșavii ademenitori ai lumii, care vor înșela oamenii care s-au lepădat de Dumnezeu și care vor săvârși false minuni. După ei se va arăta Antihrist și toată lumea Îl va vedea deodată”. Părinții l-au întrebat pe Sfânt: „Unde? în locurile sfinte? în biserică?” Cuviosul a răspuns: „Nu în biserică, ci în fiecare casă. în colțul unde stau acum sfintele icoane vor sta mașini ademenitoare, care vor înșela oamenii. Mulți vor spune: trebuie să vedem și să auzim noutățile. În aceste noutăți se va arăta Antihrist” (Sfântul Lavrentie al Cernigovului - viața, învățăturile, minunile și acatistul, ed. Bunavestire, Galați, 2003, pp. 157-158).

Între cele peste un miliard de pagini care pot fi accesate pe internet, se află și cele ale următoarelor portaluri:

www.maitreya-edu.com, www.partageinternational.com și www.shareinternational.com. Mesajul principal al acestor site-uri este propovăduirea lui Maitreya. în aceste pagini web, exponentul și încununarea gândirii New Age, „Lord Maitreya”, ne este dezvăluit în toată „splendoarea” întunecată a puterilor sale, puteri și lucrări ce urmează să ni se „reveleze” în viitorul apropiat, când el va veni pe pământ. Pentru orice om de bun simț, lucrurile afirmate în site-urile menționate mai sus ridică serioase semne de întrebare. Ni se spune, la un moment dat, că în „Ziua Declarației”, toate televiziunile din lume se vor interconecta pentru a transmite mesajul acestuia. Cei care nu vor privi la televizor îi vor primi mesajul mental, telepatic (adică fie prin nălucire, fie prin insuflare drăcească). Cine este Maitreya sau mai bine zis cine se va arăta el a fi în exterior, se va vedea atunci când se va arăta întregii lumi și își va spune: „World Teacher” („învățătorul Lumii”). Cine va fi el înlăuntru se va pricepe de către cei care vor să priceapă și să ia aminte. Cei care vor să priceapă vor cere; cine va cere va primi; cine va primi va înțelege întru darul lui Dumnezeu, Adevăratul Dumnezeu - Cela Care ne-a grăit: „Unul este învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați” (Matei 23,8) și „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24, 35; Marcu 13, 31; Luca 21, 33).

17 Aici cu sensul de spectacole, reprezentații.

18 în ediția 1988 se găsește: „își rânduiește vorbele sale cu judecată”.

Dar în cazul de față este vorba tocmai de a combate duhul ce îl stăpâna pe Irod (care azi lucrează cu mijloace mai moderne și mai eficiente) adică a evidenția și scoate din prezentarea lucrării Părintelui Arsenie Boca:

lipsa de pocăință, dorința de a-ți veseli privirea cu minuni, a nu lua aminte, a batjocori cuvântul lui Dumnezeu³⁸⁴, vicleniile diavolești, falsele minuni, înșelarea prin mass-media prin actualități de dragul noului senzational, arătarea (nălucirea) falșilor prooroci chiar pe beton, mămăligă și în baie, sugestiile hipnotice la ucenici sau închinători, propovăduirea hinduismului cu mască Ortodoxă și... cealalte.

Așadar, nu este contradicție în Sfânta Scriptură, ci, când se spune: „*Mat 7:1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați*”, nu trebuie judecată persoana (decât dacă pune în primejdie credința, arătând-o pentru a ne feri de sminteala ei), iar când se spune: „*Ioan 7:24 Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.*” trebuie judecate faptele și învățăturile ei, cu mult discernământ și multă acrivie, pentru a nu fi înșelați de ea prin părută sfințenie sau falsă credință. Trebuie cercetat dacă în lucrarea lăuntrică ne ajută la pocăință, care este esența Ortodoxiei sau ne derutează atrăgându-ne către un alt scop. Aceasta este valabil pentru orice om, dar mai ales când se decide dacă acesta poate sau nu să fie pildă publică în Sfânta Biserică.

Mai mult decât atât, dacă îl iubim pe Părintele Arsenie Boca cu adevărat, trebuie să ne rugăm pentru el, nu la el, din smerenie față de Trupul lui Hristos, nefiind încă hotărârea Sfântului Sinod de a fi canonizat, ca să facem ce face Biserica și să nu hotărâm noi în locul Ei. Prin această lucrare bună de ucenici, va fi și el apreciat ca o pildă și un următor al ascultării Bisericești.

Și, dacă a avut, ca orice om (căci, după credința Ortodoxă, nici un om nu este infailibil, nici măcar papa³⁸⁵), fapte sau învățături greșite, trebuie să le urâm din toată inima, pentru a nu-l împovăra și cu păcatul pildei sale rele, care vatămă pe alții. Atunci când duci pe alții în păcat e mai grav decât când păcătuiești personal. Tu ești stăpân pe propria pocăință, dar pe ceilalți nu-i poți sili să se pocăiască pentru păcatul pe care l-au făcut din pilda ta rea. Când induci unui om să păcătuiască (cu știință sau neștiință) păcatul transmis lui devine ireversibil, deci... împotriva Sfântului Duh.

Pe scurt, Fericitul Augustin ne învață să iubim păcătoșii, dar să urâm păcatele cu dorul, gândul, cuvântul sau lucrul³⁸⁶.

³⁸³ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 195, 321-323.

³⁸⁴ Cunosoc un om cu mare priză la public, îndrăgostit peste fire de Părintele Arsenie Boca, care numește cam aspru și ironic, „flașnete” pe cei ce iau aminte la lucrarea Părintelui Arsenie Boca (ca să nu fie cumva amăgire).

Enumerăm aici, dintre cei numiți de el (poate fără să-și dea seama), așa:

ÎPS Nicolae Mladin, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Cleopa Ilie, Părintele Paulin Lecca și... mulți alții, o parte dintre ei (mulți chiar și ierarhi) mai trăind, de aceea nu dorim să-i expunem presiunilor celor pătimiși, dându-le la iveală numele.

³⁸⁵ *Psa 115:2 Eu am zis întru uimirea mea: „Tot omul este mincinos!”*

³⁸⁶ Scrisoarea 211 (c. 424) conține expresia *Cum dilectione hominum et odio vitiorum*, care se traduce aproximativ cam așa: „Cu dragoste pentru omenire și ură față de păcat”.

Da, dacă nu țin cont de Sfintele Sinoade Ecumenice și judecă sub presiunea puterii politice avem astfel de situații, în care au greșit în ce privește analiza unui om. Și nu este de mirare, dacă și în ceea ce privește analiza dogmelor, au putut greși, căci avem atâtea sinoade eretice în istoria Bisericească.

Toate nenorocirile vin din aceea că nu întrebăm pe „bătrânii” [„stareții”] care au fost așezați să ne călăuzească, iar păstorii nu întreabă pe Domnul cum trebuie să procedeze. Dacă Adam ar fi întrebat pe Domnul atunci când Eva i-a dat să guste din rodul oprit, Domnul l-ar fi luminat și Adam n-ar fi păcătuit. Spun despre mine însumi: toate păcatele și greșelile mele au venit pentru că în ceasul ispitei și nevoilor n-am chemat pe Domnul; dar acum am învățat să cer în rugăciune harul lui Dumnezeu și Domnul mă păzește pentru rugăciunile părintelui meu duhovnicesc.

Tot așa și arhieriei: deși au darul Duhului Sfânt, nu înțeleg totul așa cum trebuie și, de aceea, în ceas de nevoie trebuie să caute luminare de la Domnul; ei însă lucrează după mintea lor, fapt prin care întristează milostivirea lui Dumnezeu și seamănă tulburări. Cuviosul Serafim [din Sarov] spune că, atunci când dădea sfaturi după mintea sa, se întâmpla să greșească, și greșelile pot fi mici, dar pot fi și mari.

Astfel, noi toți trebuie să învățăm să recunoaștem voia lui Dumnezeu; dar dacă nu vom învăța, nu vom cunoaște niciodată această cale.

Domnul a zis: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi și tu Mă vei preamări” [Ps 49, 16]. Domnul luminează pe om prin Duhul Sfânt; dar, fără Duhul Sfânt, nici un om nu poate judeca drept. Până la venirea Duhului Sfânt, apostolii înșiși nu erau nici tari, nici înțelepți, așa încât Domnul le-a spus: „Până când vă voi mai răbda?” [Mt 17,17].

Domnul a dat Sfintei Biserici păstori și ei slujesc în chipul lui Hristos și lor le-a fost dată puterea de a ierta păcatele prin Duhul Sfânt.

Dar poate că vei gândi: cum poate cutare episcop sau duhovnic sau preot să aibă Duhul Sfânt, când îi place să mănânce și are atâtea slăbiciuni? Dar eu îți spun: e cu putință, dacă nu primește gânduri rele; așa încât, chiar dacă are unele defecte, acestea nu împiedică harul să vieze în sufletul lui, așa cum un pom verde poate avea și ramuri uscate fără ca acestea să-l vatăme, și el aduce roadă; sau, într-o holdă de grâu, chiar dacă grâul este amestecat cu neghină, aceasta nu-l împiedică să crească.³⁸⁷

Să dăm câteva exemple:

În acea vreme era în Constantinopol un arhimandrit Eutihie, care ridicase un nou eres de hulă asupra Domnului nostru Iisus Hristos, amestecând cele două firi ale Lui, cea dumnezeiască și cea omenească, într-o fire [țineți minte cum Părintele Arsenie Boca credea în același mod ca și Eutihie: „dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului”.³⁸⁸ ? – n.n.]

Acel Eutihie era tatăl duhovnicesc al lui Hrisafie, căci îl primise din Sfântul Botez. Când prea sfințitul patriarh Flavian a adunat sobor local, în Constantinopol, chemă pe Eutihie, ca să-și spună mărturisirea credinței în fața tuturor. El n-a voit să meargă la soborul acela, dînd veste pe de o parte că din mănăstirea sa, ca din mormînt, nu poate să iasă nicăieri, iar pe de alta că este bătrîn și bolnav. Dar prea sfințitul patriarh iarăși trimise la el arhimandriți, preoți și diaconi, chemîndu-l cu dragoste, ridicîndu-l spre pocăință, încît credința sa cea rea să o lepede înaintea tuturor și să se unească cu Biserica. Apoi, căutînd la dînsul, și ceilalți să se întoarcă de la credința cea rea, la cea dreaptă. Atunci abia a făgăduit Eutihie să vină la sobor.

Venind la sobor, mai întîi a intrat în palat, căutînd apărare și ajutor împărătesc, și a rugat pe împărat, prin Hrisafie, să trimită cu dînsul într-adins oameni și ostași. Atunci, împăratul a trimis cu el pe patriciul Florentie și pe alți senatori, precum și putere ostășească. Astfel, venea Eutihie la sobor, ca la război, înconjurat de ostași și de oameni împărătești, cu dregătorii care au trimis vestea înaintea lor la sobor, zicînd: "Nu vom intra în sobor, nici vom aduce pe Eutihie pînă ce nu ne veți făgădui că-l veți lăsa liber din sobor". Deci au făgăduit aceasta părinții.

³⁸⁷ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 109.

³⁸⁸ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

Intrînd ei, mai întîi s-au citit cărțile lui Eutihie, cele pline de dogme eretice, pe care Eutihie le trimisese prin mănăstiri, vînd pe mulți la eresul său. Apoi singur ereticul acela, după vorbirea sa cea plină de vicleșug, fiind silit să mărturisească cum crede, a zis: **"Din două firi era Domnul nostru mai înainte de unire, iar după unire de o fire Îl mărturisim pe El a fi"**. Deci, i-au poruncit părinții ca gîndirea sa cea ereticească să o blesteme, iar dogmele cele drept credincioase să le primească, dar el n-a voit. **Atunci prea sfințitul Flavian, cu toți sfinții, între care erau 32 de episcopi, arhimandriți 23, iar presbiteri și diaconi mulți, a scos pe Eutihie din rînduiala preoțească.**

Hotărîrea aceea era scrisă astfel: "Pe Eutihie, cel oarecînd presbiter și arhimandrit, de vreme ce din scrisorile sale cele mai dinainte și din mărturisirile sale cele ascunse și cele de acum prin al său grai s-a aflat că bolește de eresul lui Valentin și Apolinarie și urmează hulelor acelora cu neschimbare, **care nici de sfătuirea noastră nu s-a rușinat și nici n-a primit învățătură și n-a voit să se supună dogmelor cele drepte, noi, plîngînd și suspinînd de pierderea lui cea desăvîrșită, l-am judecat întru Domnul nostru Iisus Hristos,** [vedeți cum procedează Ortodocșii? veți vedea mai jos cum se comportă ereticii cînd sunt contraziși, arătînd că primii sunt conduși de Duhul Adevărului cel iubitor de oameni, iar cei din urmă de tatăl minciunii, cel ucigaș de oameni. Dar același lucru se aplică și la scaunul spovedaniei. Cînd duhovnicul este în adevăr se poartă cu blîndețe, iar cînd este amăgit vedește păcatele și muștră public, disprețuitor și cu asprime pe păcătos. – n.n.] **Cel hulit de dînsul, ca să fie străin de toată slujba preoției și de a noastră împărțășanie și de povățuirea mănăstirească, știind toți aceasta, că cei ce vor vorbi cu el și vor veni la dînsul vor fi vinovați de pedeapsa despărțirii, ca cei ce nu s-au depărtat de eresul lui. Flavian, episcopul Constantinopolului sau al Romei celei Noi, astfel judecînd, am iscălit. Asemenea am iscălit toți arhimandriții** [vedeți că, deși îl iubeau, l-au arătat ca greșit în fața norodului, fiindcă nu se pocăia, ca pe ceilalți să-i scape de la urmarea amăgirii lui? – n.n.] .

Fiind lepădat Eutihie, ședea lîngă palatul împărațesc, avînd pe Hrisafie de mare ajutor în toate. Vicleanul acela cu mai multă mînie și iuțime întăritîndu-se asupra prea sfințitului Flavian, a pornit tot chipul meșteșugurilor sale, cum să-l izgonească din scaunul patriarhiei, pe de o parte ca să răzbune pe Eutihie, iar pe de alta ca mai mult să mîhnească pe Pulheria, prin izgonirea lui Flavian. Deci, avînd pe împărat întru voia sa, făcea cu numele lui cel împărațesc toate cele ce voia. Atunci a scris lui Dioscor, patriarhul Alexandriei, om prea înrăutățit, meșter în vicleșug și necredincios, întăritîndu-l asupra lui Flavian, iar pe Eutihie, încredințîndu-l apărării lui și făgăduind de la împărat multe daruri.

Asemenea a mai scris lui și despre împărat, poruncindu-i ca, luînd pe episcopii săi de un gînd cu sine, să vie în Efes cu sîrguință și să țină sobor mare pentru dogmele credinței, de vreme ce Flavian aduce oarecari învățături pline de erezie în Biserică și o tulbură. Deci, să se cerceteze cu sobornicească judecată și să se lepede ca un nedrept credincios, iar Eutihie, de se va afla nevinovat, să se dezlege și să se rînduiască întru a sa cinste. Același Hrisafie, îndemnînd și pe împărăteasa Eudochia, ajută și aceea lui Eutihie contra lui Flavian; iar Dioscor, îndată luînd mai mult de zece episcopi de un gînd cu sine și pe un arhimandrit ce se numea Varsum, cu sîrguință au mers cu o mie de monahi la Efes.

Acolo, făcîndu-se acel fără de lege și nedrept sobor în sfînta biserică - la care erau de 128 episcopi, din diferite țări, chemați prin împărătească poruncă -, a mers la judecată și prea sfințitul patriarh Flavian. [vedeți că este un sinod mai mare decît cel Ortodox dinainte, ce avea doar 32 de episcopi. Nu contează numărul episcopilor ci condițiile de libertate în care se exprimă și dreapta lor credință. Non multa, sed multum. Nu mult și prost, ci puțin și bine. – n.n.] **Împăratul, și mai ales Hrisafie a scris, în numele împăratului, lui Elpidie comitele și la alți voievozi care erau acolo cu oștile, ca să nu lase în sobor pe episcopii cei ce au iscălit cu Flavian contra lui Eutihie și au făcut judecata.**

Începînd vicleana adunare, Dioscor fiind întîi șezător, a stat de față Eutihie și a dat a sa mărturisire de credință, întru care eresul era acoperit cu vicleșug, iar pe a lui Flavian mărturisire nu o primi soborul acela. Atunci a fost multă gîlceavă și tulburare cîtăva vreme, unii apărînd pe Eutihie și făcîndu-l nevinovat, ca pe un dreptcredincios, iar alții nevoindu-se pentru Flavian. Pușini erau din cei ce întăreau credința lui Flavian, pentru că toți au iubit întunericul mai mult decît lumina și au cinstit mai mult minciuna decît adevărul, plăcînd împăratului celui pămîntesc, mai mult decît celui ceresc. Căci, împăratul Teodosie, deși era dreptcredincios, ca om a greșit din neștiință, necunoscînd meșteșugul lui Eutihie, al lui

Dioscor și al lui Hrisafie, care îl înșela neîncetat prin vicleșugul său, vînîndu-i sufletul. Întru neștiința sa, împăratul socotea pe eretici că sînt dreptcredincioși și minciuna cea grăită de dînșii o credea un adevăr, nefiind lîngă dînsul sora lui cea cu bună înțelegere, fericita Pulheria.

După acea lungă gîlceavă ce s-a făcut la acel sobor care se adunase în Efes și care întărea dogmele ereticești, zicînd că este o fire, iar nu două întru Hristos, a socotit ca dreptcredincios și a lăudat și preamărit pe Eutihie, de vreme ce partea potrivnică a biruit și așa a făcut nevinovat pe acesta, deși era eretic. Pe drept-credinciosul patriarh Flavian l-a osîndit ca pe un eretic, fîlhărește, nelăsîndu-l să răspundă ceva pentru sine, nici voind să-i asculte mărturisirea lui cea credincioasă. [vedeți că nu au greșit numai asupra dogmelor, ci și asupra oamenilor? Sau, mai bine spus, de dragul oamenilor au greșit și în privința dogmelor. L-au canonizat ca model pe Eutihie, iar pe Flavian l-au condamnat ca eretic, lucru continuat până azi de cei ce le-au moștenit sinodul tâlhăresc de la Efes numindu-l Ortodox, și anume monofiziții, miafiziții, armenii, coptii, etiopienii, iacobitenii, eritreanii, indienii (tomaiții) sau așa-zisele biserici ortodoxe vechi orientale. – n.n.] *Apoi, Dioscor, întîiul stătător, a dat răspuns de izgonire asupra lui, ca să fie străin de arhierie, de sfințire și de toată puterea duhovnicească și să se trimită în surghiun, în Egipt, la cetatea Lidiei.*

Onisifor al Iconiei, cu alți episcopi care știau nevinovăția lui Flavian, sculîndu-se, au apucat genunchii lui Dioscor, zicînd: "Să nu faci aceasta, o, prea sfințite părinte, pentru că Flavian n-a făcut nimic vrednic de izgonire, iar de este trebuință de vreo pedeapsă, să se pedepsească, iar să nu se lepede". Dioscor, sculîndu-se de pe scaunul său, a zis: "De mi s-ar tăia și limba, într-alt chip nu voi zice". Varsum, arhimandritul, strigă: "Cela ce va mărturisi că în Hristos sînt două firi, acela să se taie în două". Stăruind episcopii cu rugămintele pentru Flavian, a strigat Dioscor: "Unde sînt voievozii?" Și îndată voievozii cu Elpidie și cu mulțime de oaste, au intrat în biserică și au adus lanțuri mari de fier asupra Sfîntului Flavian.

Intrînd și monahii lui Varsum, episcopii strigau: "Varsum, tîlharul, a răsturnat toată Siria și a adus o mie de monahi asupra noastră Varsum, tîlharul, anatema să fie!"

Varsum striga: "Să se ucidă ereticul Flavian, să se ucidă!" *Apoi s-au pornit mîinile cele ucigașe asupra sfîntului, unii cu palmele, alții bătîndu-l cu bețele și însuși Dioscor s-a repezit să-l calce în picioare. Apoi, fiind trîntit la pămînt, l-au bătut pînă ce s-au săturat și au pus în lanțuri pe cel ce era abia viu.*

Apoi Dioscor silea pe episcopi să iscălească izgonirea lui Flavian. Cei de un gînd cu Dioscor, îndată au iscălit. Iar cei ce vedeau nedreptatea și războiul ce se făcea, n-au voit să iscălească și ostașii nu-i lăsau să iasă din biserică, sînd împrejurul lor înarmați. Monahii lui Varsum strigau asupra lor cu mînie și cu îngrozire. Deci, episcopii fiind ținuți în biserică pînă în noapte și văzînd că nu puteau scăpa de primejdia ce era asupra lor, au iscălit chiar nevrînd, fiind siliți prin îngroziri și astfel s-a săvîrșit acel sobor ucigaș.

Sfîntul Flavian, mărturisitorul lui Hristos, după acea cumplită bătaie, a treia zi și-a dat sfîntul său suflet în mîinile lui Hristos Dumnezeu, pentru care a pătimit uciderea, ca Abel de la Cain. Fiind în locul de surghiunie, s-a dus la ceruri, iar în locul lui a fost ridicat la patriarhie Anatolie.

După aceasta s-a vădit răutatea și vicleșugul lui Hrisafie și a fost cu necinste izgonit din palatul împărătesc, apoi a pierit cu sunet. Iar pe Evdochia împărăteasa, smerind-o mînia împărătească s-a dus la Ierusalim. Sfînta Pulheria, cu rugămințile cele multe ale fratelui ei, împăratul Teodosie, plecîndu-se, s-a întors cu slavă în palatul împărătesc, și îndată au adus în Constantinopol moaștele mărturisitorului lui Hristos, Sfîntul Flavian, cu mare cinste.

Dioscor și Eutihie, după al patrulea sinod al Sfinților Părinți, fiind dați blestemului celui veșnic, au pierit. Iar Biserica lui Hristos, cea nebiruită de porțile iadului, înflorea în dreapta credință, slăvind pe Hristos, nu despărțit în două fețe, ci în două firi neamestecate lăudat și preainălțat, împreună cu Tatăl și cu Sfîntul duh, în veci. Amin.³⁸⁹ [dar mai înainte de a fi blestemați erau Ortodocși, și sinodul lor nu era numai unul local, ci alcătuit din episcopii mai multor țări, deci un sinod nu chiar pan, dar totuși multi-ortodox. Și cu toate acestea vedeți cât de mult a putut greși? – n.n.]

Un alt caz foarte grăitor este cel al Sfîntului Cuvios Ioan Damaschin:

³⁸⁹ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsfeb/02-18-sf_flavian_marturisitorul.html>, duminică, 27 decembrie 2015.

Când împăratul Leo Isaurul publică la 726 edictul său împotriva icoanelor, patriarhul Ioan V al Ierusalimului îl roagă pe Ioan Damaschin să ia apărarea sfintelor icoane. Sf. Ioan ia condeiul și scrie unul după altul cele „Trei tratate contra celor cari atacă sfintele icoane”.³⁹⁰ Dar nu se mulțumește numai cu scrisul, ci luptă în tot felul. Ia parte la Sinodul anti iconoclast al episcopilor orientali, în care are un rol principal. „Lupta sa contra iconoclasmului se poate asemăna cu lupta lui Atanasie contra arianismului”.

El a dat loviturile cele mai grele acestei erezii. De aceea Sinodul iconoclast de la 754 aruncă asupra lui patru anateme, pe când asupra patriarhului Gherman al Constantinopolei, (715—730) și Gheorghe din Cipru numai câte una.³⁹¹

Să vedem câți episcopi au dat anatema de 4 ori pe Sfântul Cuvios Ioan Damaschin:

Între 10 februarie și 8 august 754, Constantin a ținut un sinod iconoclast la Hieria, pe malul răsăritean al Bosforului lângă Calcedon. Constantin avea nevoie ca programul său iconoclast să fie aprobat de un sinod și nu de o adunare imperială, cum procedase Leon al III-lea. În vederea pregătirii sinodului, împăratul a alcătuit personal 13 lucrări teologice, dar dintre ele ne-au rămas numai două și acestea sub forma unor fragmente. **La sinod au participat 338 de episcopi, un număr record, și s-a hotărât ca el să fie considerat ecumenic.** Ultima ședință, la care a fost prezent și împăratul, a avut loc în palatul Vlaherne din Constantinopol. Documentele privind desfășurarea lucrărilor au fost distruse în perioada când s-a restabilit cultul icoanelor, dar s-au păstrat concluziile dogmatice sintetizate într-un horos (definiție dogmatică), combătute mai târziu la Sinodul al VII-lea Ecumenic din 787.³⁹²

Cu toate acestea Sinodul al 7-lea ecumenic l-a proclamat un mare Sfânt, reper pentru toți de sfințenie:

„Luminătoriu carele luminează în lume, cuvânt al vieții fiind”³⁹³

Care sinod să-l considerăm că nu a greșit? Fiindcă și Sfântul Sinod al 7-lea ecumenic a avut cam același număr de episcopi, adunați din mai multe părți ale lumii, iar iconoclaștii credeau că sinodul lor este cel al 7-lea ecumenic:

Al VII lea sinod ecumenic s-a ținut la Niceea în anul 787. Sinodul s-a ținut între 24 septembrie și 13 octombrie 787.

Imparateasa și fiul ei au fost reprezentați prin doi demnitari superiori, papa Adrian I prin arhipresbiterul Petru și abatele Petru de la Sfântul Sava, iar patriarhii Alexandriei și Antiohiei prin monahii Ioan și Toma. Din actele sinodului se știe că ședințele au fost conduse de patriarhul Tarasie. **Numarul episcopilor care au participat la acest sinod a fost între 330 și 367. Afara de membrii cu drept de vot au mai fost prezenti peste 130 arhimandriti, egumeni și monahi. Sinodul a combatut punct cu punct hotaririle pseudosinodului de la 754, contestandu-i-se calitatea de "adunare ecumenica", intrucat la asa zisul "sobor bisericesc" nu au fost reprezentati nici patriarhii Rasaritului, nici episcopul Romei.**³⁹⁴

Vedeți? Așadar, nu mărimea numărului episcopilor decide ecumenicitatea, ci reprezentarea tuturor scaunelor patriarhale, pentru ca hotărârile sale să fie o mărturie a credinței întregii Sfinte Biserici. Desigur, un aspect foarte important fiind și acela ca să nu contrazică hotărârile Sfintelor Sinoade Ecumenice de mai înainte:

63. Care sunt condițiile sau semnele adevăratei Tradiții?

Iată cum lămurește Vincențiu de Lerin aceste semne: «În Biserica Universală trebuie mare grijă, ca acel lucru să-l ținem, care a fost crezut pretutindeni, totdeauna, de toți... Lucrul acesta va fi așa, dacă urmăm universalitatea, vechimea și consensul. Vom urma universalitatea în chipul acesta, anume, dacă mărturisim că singură această credință este adevărată, pe care întreaga Biserică o mărturisește pe pământ. Vom urma vechimea dacă nu ne depărtăm deloc de acele înțelesuri, pe care se știe că le-au practicat sfinții înaintași și Părinții noștri. Vom urma și consensul, dacă, chiar în vechime, ținem definițiile și părerile tuturor sau aproape ale tuturor preoților și învățătorilor deopotrivă»⁶¹. Tradiția trebuie să vină de la Apostoli. Așa

³⁹⁰ I Migne P. G. 94, col. 1232—1420. Traduse în românește de D. Fecioru, București, 1935.

³⁹¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhiepiscopiei, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 182-183.

³⁹² <https://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_al_V-lea>, duminică, 27 decembrie 2015.

³⁹³ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, Dogmatic, Ed. Predania, București, 2011, p.15

³⁹⁴ <<http://www.crestinortodox.ro/istoria-bisericii/sinoade-ecumenice/iconoclasmul-sinodul-vii-ecumenic-la-niceea-787-70574.html>>, duminică, 27 decembrie 2015.

înțelegem vechimea ei. Ea trebuie să fi fost totdeauna și pretutindeni în Biserică, fără schimbare.

61 *Vincentiu de Lerin, Commonitorium, 2, Migne, P. L., L, col. 639.*³⁹⁵

Așadar, pentru că o adunare de sinoade de episcopi (considerați inițial Ortodocși) nu respectă hotărârile Sfințelor Sinoade Ecumenice (chiar dacă are un număr la fel de mare de episcopi ca un Sinod Ecumenic), dacă decide că un om este anatema sau Sfânt, noi nu credem în judecata lor, chiar de vom fi prigoniți de puterea politică pentru aceasta.

În schimb dacă un Sinod (chiar și mai mic ca număr) urmează hotărârile tuturor celorlalte sinoade dinaintea lui recunoscute de Sfânta Biserică Ortodoxă dintotdeauna, deciziile lui sunt valabile și noi credem că oamenii dați de el anatema chiar așa și sunt, astfel că ne ferim de modelul lor, iar oamenii canonizați de el sunt Sfinți autentici și le urmăm pilda și învățătura.

Mai mult, dacă un astfel de sinod respectă toate hotărârile ecumenice, dar greșește în proclamarea unui om ca Sfânt (neobservând că acela este dat anatema pentru învățăturile lui, de Sfintele Sinoade Ecumenice, deoarece nu a avut timp să le studieze sau a fost forțat politic să îl declare Sfânt, fiind amenințat cu prigoana), vom respecta toate deciziile unui astfel de sinod, mai puțin canonizarea. Ea este greșită, și noi nu putem aduce închinare de Sfânt unui rătăcit (pentru a nu cădea sub anatema Sfințelor Sinoade Ecumenice). În schimb, vom iubi și cinsti din toată inima, fără îndoială, acel Sinod ca fiind Sfânt Sinod, pentru toate celelalte învățături drepte ale lui, înțelegând greutățile la care este expus prin responsabilitatea grea ce o are. Dar, fraților, nu uitați, este mare nevoie să învățăm poruncile, dogmele și Credința Ortodoxă. Pentru aceasta este nevoie să citim cu răbdare și dicționarul în mână, doar trei cărți: Pidalionul, Patericul Egiptean și Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin. E oare chiar așa de mult? Fiți liniștiți, oamenii simpli au alt mod de a fi înștiințați de Dumnezeu cum să se ferească de falșii Sfinți, dacă lucrează pocăința.

Vedeți, lucrurile nu mai sunt așa de grele cum păreau la început...

Dar, haideți să vedem că și în timpurile mai apropiate de noi, ba chiar și în contemporaneitate, unele Sfinte Sinoade locale au greșit chiar în canonizarea unor oameni, pentru că nu le-au verificat învățăturile după Sfinții Părinți, ci s-au lăsat influențate de curentul politic:

Extras din Rugăciune și sfințenie în Biserica Rusă, prima ediție, Edițiile Cerf, 1950; a doua ediție extinsă, Belle Fontaine (SO 33), 1982

<http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>

Tratat: CANONIZAREA ÎN BISERICA ORTODOXĂ RUSA - Elisabeth Behr-Siegel

Prin studierea naturii și a criteriilor de canonizare ecleziastică, putem demonstra „în exterior” sfântă tradiție ortodoxă, folosindu-ne de caracterele de sfințenie care determină structura globală a întregii imagini hagiografice. Mai mult decât atât, fiind înțelese în sensul lor profund, aceste caractere vor dezvălui câteva lucruri din sufletul sfințeniei rusești.

TIPUL ACTULUI DE CANONIZARE

„Canonizarea este actul prin care Biserica stabilește cinstirea unui sfânt” (Fedotov, Sfinții din vechea Rusie, Introducere, 3).

Noi trebuie să ne întrebăm care este sensul și domeniul de aplicare al acestui act, căci nu este deloc acela de "a face un sfânt", de a oferi astfel un grad, de a proceda la o promovare cerească. Canonizarea este de fapt un act care s-a făcut, nu față de Biserica din cer, ci pentru cea pământească, pentru a invita [nu obliga – n.n.] la cinstirea persoanei canonizate în cadrul și formele tradiționale de cult public.

În conformitate cu randuiala bisericească, rugăciunea pentru odihna sufletului unei persoane decedate (panihida) se transforma într-o rugăciune pentru viață, adresată acelei persoane. Aceasta este diferența esențială, marcată de Liturghia Ortodoxă, între adormiții credincioși obișnuiți și cei canonizați.

Nu toti cei adormiți sunt sfinți canonizați ci acest proces de canonizare îi implica doar pe cativa. Biserica Ortodoxă admite că există mulți sfinți a căror slava rămâne necunoscută pe pământ, în acest veac, și își exprimă această idee atunci când aceasta celebrează sărbătoarea „tuturor sfinților”, adică a sfinților cunoscuți și necunoscuți. De asemenea, Biserica susține că se poate și trebuie să se ceară mijlocirea sfinților canonizați, în rugăciune.

³⁹⁵ *Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă*, Ed. Apologeticum, ⁵2006, <<http://ro.scribd.com/doc/33158/Invatatura-de-credinta-crestina-ortodoxa>>, vineri, 16 august 2013, p. 25, 26.

Nu le este interzis, credincioșilor, să se adreseze niciunui creștin, adormit în dreapta credință, pentru a-i cere mijlocire [în schimb este semn de mândrie să impună la alții aceasta, mai ales public – n.n.]. De fapt, rugăciunea adresată părinților decedați joacă un rol important în evlavia ortodoxă.

Canonizarea nu înseamnă că privilegiul sfințeniei este rezervat doar sfinților canonizați sau că judecata organelor bisericești care pronunță canonizarea este absolut infailibilă. Dovada constă și în faptul că Biserica Rusă a procedat de mai multe ori în decursul istoriei sale la decanonizarea și, de asemenea, la recanonizarea persoanelor decanonizate, fără a provoca scandal în rândul credincioșilor. Ea recunoaștea, drept motiv: inducerea în eroare a organelor oficiale ale Bisericii (un caz tipic este cel al Prințesei Anna de Kachine, canonizată în 1649, decanonizată, și recanonizată sub țarul Nicolae al II-lea).

Actul de canonizare nu pretinde, prin urmare, că se decide destinul veșnic al sfântului, dar se adresează Bisericii pământenă, rolul său fiind, în principal, liturgic și pedagogic. În canonizare, Biserica Ortodoxă declară că are motive serioase să creadă că mijlocirea sfântului este utilă credincioșilor și că aceștia pot să i se adreseze cu toată încrederea. În acest scop, numele sfântului este menționat de mai multe ori în timpul Liturghiei și, uneori, Biserica îi fixează chiar și o zi de sărbătoare specială.

În cadrul acestor limite, și fără a pretinde că este mai mult decât atât, actul de canonizare este, totuși, de o mare importanță practică. Credincioșii ortodocși doresc să încredințeze decizia Bisericii, în ideea că este, în esență, o uniune a tuturor în agapa divină. Dragostea frățească, scânteierea la atingerea de har, chiar și umilința, împing creștinul să-și aplece judecata sa individuală la judecata întregii Biserici, a cărei ierarhie lumească este instituită în mod dumnezeiesc. Vorbind cu sfinții canonizați, creștinul ortodox are certitudinea că se roagă „cu Biserica”, și asta îi dă un sentiment de încredere și de pace interioară. [aici greșesc unii ucenici ai Părintelui Arsenie Boca că se pripesc să judece și să se pună deasupra Sfântului Sinod, mai înainte de vreme și fără a cerceta după Sfinții Părinți canonicitatea canonizării lor populare – n.n.]

Pe de altă parte, la intrarea în ciclul liturgic, figura sfântului canonizat dobândește, în conformitate cu caracterul Liturghiei Ortodoxe, valoarea unui „simbol real”. Sfinții canonizați sunt unii dintre nenumărații sfinți cinstiți ai Bisericii din cer, dar ei sunt reprezentați în mod real. Prin icoanele lor, pictate pe iconostasul bisericii, și prin inscripțiile icoanelor facute de hagiografi, credincioșii contemplă în realitate Biserica din ceruri.

Ar fi însă greșit să credem că Biserica Rasariteană se adresează unui sfânt, ca lui Dumnezeu [aici, din păcate, greșesc unii ucenici ai Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Hristos este singurul Mediator și Salvator. Dar, ea se adresează sfântului, în calitate de membru al Trupului lui Hristos, pentru a se bucura de rugăciunile lui pentru noi. În rugăciunea sfinților, Biserica de pe pamant, militantă și în suferință, solicită ajutorul Bisericii triumfătoare a sfinților, în fața lui Dumnezeu. Aceasta este doar o consecință a principiului de comuniune a sfinților, pe care Biserica din Rasariț pune un accent deosebit: credincioșii sunt salvați unii de către alții. Fiecare creștin poate fi co-mediator, co-mântuitor cu Hristos și poate fi salvat prin rugăciunea pentru mântuirea tuturor și cu ajutorul rugăciunii celorlalți.³⁹⁶

În cazul de mai sus nu este vorba de ceva grav. O prințesă nu a scris cărți, nu a predicat și nu a pictat așezăminte ca să poată transmite învățături greșite. Chiar dacă se chinuie în iad, dacă credincioșii i se roagă ca unei sfinte, Dumnezeu poate face o iconomie (fiindcă nu este mândria credincioșilor, ci o eroare a Sfintei Biserici, păstrându-se ascultarea în smerenie de ierarhie), și să îi transforme cinstirea ei în rugăciune de iertare pentru ea. După cum și atunci când facem parastas pentru o Sfântă necanonizată, ea mijlocește cu toată puterea de mulțumire, laudă și cerere pe care o are ca Sfântă pentru cel ce se roagă pentru mântuirea ei, chiar dacă acesta nu știe că este Sfântă și deci, nu o cinstește ca atare, ci o apreciază greșit ca pe o păcătoasă ce are nevoie de rugăciunile Bisericii și ale sale, pentru a i se ierta păcatele.

Cu totul dimpotrivă este atunci când se tratează oameni care au lăsat mesaje de învățătură de credință. Aici nu ne mai putem juca cu iconomia. Dacă este considerat Sfânt un învățător rătăcit, cei ce-l urmează se rătăcesc, sporându-i osânda, deci, pentru binele lui este foarte important a nu fi canonizat și a nu fi cinstit ca Sfânt, chiar dacă a fost canonizat din eroare.

³⁹⁶ <<http://acasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>>, luni, 28 decembrie 2015.

Din păcate, avem azi și astfel de cazuri de erori în canonizarea unor eretici ca fiind Sfinți contemporani, chiar într-o Biserică Ortodoxă de Răsărit, ce ne este foarte dragă, deoarece ne-a dat și mari Sfinții autentici:

<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>

Aici nu-i însă în discuție (și mă mir că n-ați sesizat!) dacă osemintele respective sînt sau nu sfinte moaște (aceasta nu e treaba și căderea noastră să ne pronunțăm); poate că sînt și că se vor vădi ca atare în timp, primind recunoașterea oficială a Bisericii, cînd va voi Dumnezeu să se îndeplinească și după toată rînduiala binecuvîntată a Ortodoxiei. Aici e în discuție o pripă abuzivă, generată de o inadmisibilă neascultare și de o smintitoare vîlvă mediatică. Și mai mult decît atît: e vorba de un precedent primejdios și de un întreg fenomen psihotic (căutarea maniacală de moaște și cinstirea lor în afara regulilor și dispozițiilor bisericești), care trebuie atent și părintește gestionat de factorii abilitați și responsabili (Patriarhia de la București și Mitropolia de la Iași, Sfîntul Sinod și Comisia de Canonizare), pentru ca lucrurile să n-o ia razna și să fie ținute sub un control de autoritate, fără de care există riscul ca o anumită mentalitate magică să pervertească pe nesimțite dreapta credință. Problema e serioasă și nu ne confruntăm numai noi cu ea. Greșeala poate să survină și la nivel mai înalt. În Rusia, bunăoară, după ce au fost canonizați cam în grabă o seamă de noi mucenici, se pune acum, oficial, problema unor comisii de... decanonizare, descoperindu-se între timp în viața unora dintre recenții canonizați aspecte incompatibile cu sfințenia (ca să nu mai vorbesc de formele aberante pe care le cunoaște acolo evlavia populară, ajungîndu-se pînă la fel de fel de milenarisme și pietisme magice, ba chiar pînă la o adevărată campanie pentru canonizarea lui... Stalin!).

E nevoie, mai ales în vremuri ca ale noastre, de prudență și veghe neîntreruptă, de păzirea strictă a tradiției și de păstrarea unității în jurul autorității ecleziale (căci fără ierarhie nu există Biserică, cum Părintele Calciu însuși nu prididea să aducă aminte cu fiecare prilej)³⁹⁷

Cu greșelile epocale din Sfîntul Sinod al Bisericii Ruse, ne-am obișnuit din istorie. Gîndiți-vă, însă, dragii noștri, ce greu și rușinos ar fi pentru un Sfînt Sinod atît de cuminte ca al Bisericii Ortodoxe Române, să proclame pe Părintele Arsenie Boca drept Sfînt ca, apoi, încetînd presiunea și sesizînd erorile din viața și învățăturile sfinției sale, să-l decanonizeze.

După cum am observat, greșelile în canonizare apar atunci cînd sunt presiuni politice. Dar acestea sunt prezente cu mare amploare și în cazul Părintelui Arsenie Boca. Ele se manifestă public prin mass-media, prin instituțiile interesate financiar, dar și prin instituțiile adversare Sfintei Biserici Ortodoxe: masoneria și institutul Elie Wiesel, care cer cu stăruință canonizarea sfinției sale. Ne întrebăm: dacă aceste lucruri sunt atît de evidente public, ce presiuni s-or face în ascuns?

Am învățat mai sus că singura infailibilă este Sfînta Biserică Ortodoxă, exprimată în Sfintele Ei Sinoade Ecumenice și dacă un Sfînt Sinod Ortodox local (sau chiar toate Sfintele Sinoade Ortodoxe adunate într-un Sinod Pan-Ortodox) iau decizii conforme cu Soboarele a toată lumea nu greșesc, dar dacă le contrazic decretul lor devin necanonice și nu sunt valabile. În ultimul caz putem a nu ne supune lor, desigur doar în acele aspecte contradictorii, nerăzvrătindu-ne împotriva Sfîntului Sinod local, ci rămînînd fii ascultători ai lui. Putem aștepta ca Domnul Hristos să repare greșelile, rugîndu-ne și plîngînd pentru lipsa noastră de pocăință care a dus la aceasta sau putem chiar a ne opune canonic prin scris sau viu grai, în duh de dragoste atît de canoane, dar și de ierarhie și de fiecare membru al ei. Așa lucrează un Ortodox. Ecumenistul nu este interesat de încălcarea Sfintelor Canoane și ale Adevărului, ci el vrea doar supunere, ordine și disciplină cu orice chip ca pe toți să-i îmbrățișeze, chiar și... vicios, ca lucrurile să meargă bine în interesul lui personal. Zelotul, dimpotrivă se aprinde cu furie și calcă, pentru canoane, pe toți și pe toate, chiar și pe... alte canoane, vrînd să-și răzbune sieși o biserică după asemănarea mînioasă a lui.

Ca să înțelegem mai bine, fără tensiunea ce ne-o crează un subiect atît de drag ca cel de sfințenie și credință, să aplicăm aceeași situație în politică. Este ca și cum un primar ar da un decret care are niște articole ce instituie obligații locale legale, iar în alte articole forțează cetățenii să încalce legile statului. Un bun cetățean va asculta de partea din decret legală, iar de cea ilegală va fugi ca să nu se facă vinovat de încălcarea legii țării lui, ba poate va și protesta, aducînd la cunoștință publicului și statului ilegalitatea acelui decret. Dar aceasta nu înseamnă

³⁹⁷ <<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>>, luni, 28 decembrie 2015

că se va răscula pentru a da jos pe primar, ci așteaptă ca statul să ia deciziile potrivite. Yesman-ul va asculta de tot ce-i spune primarul și îl va lăsa să facă bine, pentru a primi un mic ciolănaș drept recompensă, iar revoltatul va face manifestări de stradă și televiziune pentru a-l da jos pe primar și, eventual, a fi ales el în loc. Yesman-ul ține locul ecumenistului, revoltatul locul zelotului, primarul locul Sfântului Sinod local, statul ține locul Sfântului Sinod ecumenic, în pilda noastră, iar decretul în părțile bune hotărârile Ortodoxe, iar în părțile greșite ar fi canonizarea unui om rătăcit ca Sfânt.

După cum ați văzut, din păcate, învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Așadar, chiar de ar fi canonizat ca Sfânt, de un întreg sinod pan Ortodox, ar fi doar o eroare, fiindcă ar contrazice (indirect) învățăturile fără de greșală ale întregii Sfinte Biserici.

Numai când scaunul de la Roma va fi izbăvit de uzurparea cea tâlhărească a ereticilor franci ne națiune germană în a cărei robie este de mai mult de o mie de ani (dar aceasta se va petrece de-abia după „Marele Prăpăd” după cum ne prorocesc Sfinții Părinți), se va mai putea aduna cel de-al 8-lea Sinod Ecumenic, unde se vor anatematiza toate rătăcirile eretice acumulate până acum, inclusiv cele apusene, și, odată cu acestea, și cele ale Părintelui Arsenie Boca, atât de tributar lor.

În schimb chiar și un sinod (cât de mic, de exemplu unul eparhial) sau chiar numai un arhiepiscop (atunci când va înceta presiunea politică și de stradă, prin mass-media, pentru a nu declanșa prin lămurirea sa vreo prigoană), va putea declara ca eretice învățăturile Părintelui Arsenie Boca (pentru a trezi pe oameni la realitate). În acest caz aprecierea sa ar fi valabilă, fără greșală, fiindcă această declarație ar fi conformă cu oricare din cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (ce au anatematizat fiecare din Ele câte o parte din învățăturile scrise și/sau pictate ale pictorului de la Drăgănescu). Desigur că nu va putea face aceasta dacă Sfântul Sinod ar ceda presiunilor și l-ar canoniza, fiindcă s-ar face schismă, o rană ce cu anevoie se poate vindeca. O canonizare se poate decanoniza, dar o schismă greu de crezut că se poate repara.

Sunt unii cunoscuți ai noștri, îngrijorați, care își pun următoarea întrebare:

„Dar dacă totuși, cedând presiunilor politice, Sfântul Sinod va fi silit la vreo eroare și îl va canoniza pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt (renunțând la acrivie – scumpătate – și aplicând iconomia – îngăduința – ca să nu se stârneasă o prigoană greu de purtat), ce să facem noi?”

Desigur nimeni, conștient de gravitatea rătăcirii învățăturilor și amăgirii vieții Părintelui Arsenie Boca nu-și dorește așa ceva, pentru a nu fi înjosit Sfântul Sinod și a nu se produce dezbinare în Sfânta Biserică între cei fermecați de imaginea Părintelui Arsenie Boca și cei râvnitori ai Sfintei Predanii. Mai mult, aici nu ar putea fi vorba de vreo iconomie a celor ce l-ar canoniza, ci de o eroare, fiindcă s-ar dezlega la cinstire nu o persoană, ci o suită de învățături eretice, condamnate la Sfintele Sinoade Ecumenice. Dar totuși întrebarea stăruie și ne vedem datori a răspunde, după Sfinții Părinți, fiindcă ar fi vorba de aplicarea unui fel de iconomii nu față de Părintele Arsenie Boca propriu-zis, ci față de cei ce vor fi greșit și-l vor fi canonizat, neobservându-i erorile doctrinare. Teoretic vorbim, nădăjduim la mila lui Dumnezeu și acoperământul Maicii Domnului că niciodată ne se va ajunge la o asemenea cădere.

E posibil și canonic permis, ca și atunci să nu îi admitem pictorului de la Drăgănescu învățăturile pe mai departe, fiindcă sunt date anatema de Sfintele Sinoade Ecumenice, și nimeni nu poate avea vreo autoritate egală cu ele, încât să ridice anatemele în afară de un alt Sfânt Sinod Ecumenic. Dar acel Sinod care ar contrazice celelalte Sfinte Sinoade Ecumenice, nu ar fi în veac Ecumenic, indiferent de numărul episcopilor participanți și de teritoriile acoperite prin păstorirea lor.

Dar dacă nu ne rezumăm doar la atât (la respingerea ereziilor și a practicilor magice și necanonice ale pictorului de la Drăgănescu, și constatarea că un astfel de învățător nu poate fi model de sfințenie) ci ne ridicăm împotriva Sfântului Sinod, greșim mult. E posibil să nu avem evlavie personală la sfinția sa, din acrivie argumentată, neaplicând pentru noi înșine iconomia (eroarea) Sfintei Biserici locale, dar dacă începem să bârfim Sfântul Sinod și îi judecăm pe ierarhi, ne punem deasupra Ei și suntem vrednici de pedeapsă, fiindcă încalcăm chiar noi Sfintele Canoane ce ne învață să O ascultăm și să nu clevetim pe clerici sau pe mireni. Greșim aceleiași legi (a ascultării de Sfânta Biserică) căreia a greșit și Părintele Arsenie Boca:

Mat 18:17 Iar de nu'i va asculta pre ei, spune-l soborului; și de nu va asculta nici de sobor, să'ți fie ție ca un păgân, și vameș.

Iac 2:8 Însă de împliniți legea cea împărătească după scriptură, să iubești pre aproapele tău ca însuși pre tine, bine faceți; 9 Iar de vă uitați în față, păcat faceți, muștrându-vă de lege ca niște călcători de lege. 10 Că oricine va păzi toată legea și va greși într'una, s'a făcut tuturor vinovat. 11 Că cel ce au zis: să nu curvești, au zis și: să nu ucizi. Și de nu curvești, dar ucizi, te-ai făcut călcător legei. 12 Așa să grăiți, și așa să faceți, ca și cum prin legea slobozeniei aveți să vă judecați. 13 Că judecată fără de milă este celuia ce nu face milă; și se laudă mila asupra judecatei.

Este adevărat ce spune Sfântul Cuvios Teodor Studitul:

Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința

“Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: “Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cîrmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămîne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămîi tăcut și dezinteresat?”

“Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alătore celor predanșite, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dușmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.”

“Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învată ori ne silește să facem orice alt lucru decît am primit și decît este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfințit. Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o.”

“Si chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Si nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane.” (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)³⁹⁸

Dar este adevărat și ce zice soborul al 4-lea:

„Al soborului al 4-lea “Omului mirean nu se cade a ocări, a bate sau a defaimă pre preot sau a-l cleveți sau a-l muștra în față, de ar fi și adevărate cele zise asupra lui. Iar de va îndrăzni mireanul a face aceasta, să se dea anatemei și să se lepede de la biserică, că unul ca acela este despărțit de Sfînta Treime și se va trimite la un loc cu Iuda, că scris este: pre mai marele norodului tău să nu-l grăiești de rău, așijderea și cel ce necinstește pre mai marele său.”³⁹⁹

Așadar, suntem datori de a mărturisi adevărul, fără compromis, dar în același timp, cu aceeași tărie, să nu atacăm oamenii care au greșit și nu l-au observat sau au fost siliți să-l încalce. Nu ne împotrivim episcopilor ce ar greși, ci învățăturilor greșite ale lor, iar pe ei îi iubim și cinștim din toată inima, nejuducându-i, ci ascultându-i în toate, mai puțin în momentele, îndemmurile sau poruncile când ne dau spre ascultare erori sau păcate.

Este și acesta plînsul și modul de ascultare al Ortodocșilor în zilele de azi.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov:

Despre vietuirea dupa sfat

Am dat candva, numele de "faramituri" vietii duhovnicesti pe care Dumnezeiasca Pronie a lasat-o vremii noastre. Ea se intemeiaza pe calauzirea in lucrarea mantuirii prin Sfanta Scriptura si scrierile Sfantilor Parinti, cu sfaturile si cuvintele ziditoare imprumutate de la parintii si fratii vremurilor noastre. In sensul sau propriu, aceasta este ascultarea vechilor monahi sub un alt chip, potrivit neputintei noastre, care este cu precadere sufleasca. Vechilor ascultatori, povatuitorii lor purtatori de Duh le vesteau neintarziat si de-a dreptul voia lui

³⁹⁸ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/05/22/sfantul-teodor-studitul-despre-datoria-mirenilor-de-a-marturisi-credinta/>>, sâmbătă, 8 august 2015

³⁹⁹ Molitfelnic (Transliterare, diortosire, alcătuire după edițiile de la 1834 și 1896 de Monahul Teodosie NEGHINIȚĂ), <<http://www.scribd.com/doc/56447225/Molitfelnic>>, miercuri, 27 februarie 2013, p. 564.

Dumnezeu: acum, monahii sunt siliti sa caute singuri in Scriptura voia lui Dumnezeu, si de aceea sunt supusi unor dese si prelungite nedumeriri si greseli. Pe atunci, sporirea era grabnica prin insasi firea lucrarii: acum ea este zabavnica, iarasi prin firea lucrarii. Aceasta a fost buna voire a Dumnezeului nostru in ceea ce ne priveste: datori suntem sa ne supunem ei si sa ne inchinam inaintea ei cu recunostinta.

Viata noastra monahala din vremea de acum, calauzita dupa Scriptura si dupa sfatul parintilor si fratilor, este consacrata de pilda incepatorului monahismului, Preacuviosul Antonie cel Mare. El nu a fost in ascultare la vreun staret, ci pe cand era incepator traia de sine si lua povata din Scriptura si de la feluriti parinti si frati: de la unul a invatat infranarea, de altul blandetea, rabdarea, smerenia; de la altul - luarea-aminte cu deadinsul la sine si linistirea, straduindu-se sa-si insuseasca virtutea fiecarui monah virtuos, aratand ascultare fata de toti - dupa putinta, smerindu-se inaintea tuturor si rugandu-se lui Dumnezeu neincetat. (Vietile Sfintilor, 17 ianuarie).

Poarta-te si tu, incepatorul, in acelasi chip ! Arata egumenului si restului conducerii manastiresti ascultare nefatarnica si nedornica sa placa oamenilor, ascultare straina de lingusire si rasfat, ascultare pentru Dumnezeu. Arata ascultare tuturor parintilor si fratilor in toate cererile lor care nu sunt potrivnice Legii lui Dumnezeu, tipicului si asezamintelor manastirii, precum si celor randuite de conducerea manastirii. Insa nu fii nicicum ascultator spre cele rele, de ti s-ar si intampla sa suferi oarecare necaz pentru faptul ca n-ai vrut sa placi oamenilor si pentru neclintirea ta.

Sfatuieste-te cu parintii si cu fratii virtuosi si priceputi, dar insuseste-ti sfaturile lor cu cea mai mare chibzuinta si bagare de seama. Nu te lasa atras de sfat din prima clipa cand incepe sa lucreze asupra ta ! Din pricina impatimirii si orbirii tale, un sfat patimas si daunator poate sa-ti placa numai si numai din pricina nestiintei si lipsei tale de experienta sau pentru ca este pe placul vreunei patimi ascunse, necunoscute tie, care traieste in tine. Cu plans si intru suspinarea inimii roaga-l pe Dumnezeu sa nu-ti ingaduie a te abate de la Atotsfanta Lui voie spre a urma voia cazuta omeneasca, a ta sau a aproapelui tau, sfatuitorul tau. In ceea ce priveste gandurile tale, ca si gandurile aproapelui, sfaturile acestuia, sfatuieste-te cu Evanghelia. Slava desarta si parerea de sine iubesc a invata si a povatui pe altii.

Ele nu se ingrijesc de vrednicia sfatului lor ! Ele nu cugeta ca pot aduce aproapelui o rana de nevindecat printr-un sfat prostesc, care este primit de incepatorul neincercat cu o incredere iresponsabila, intru aprinderea trupului si a sangelui ! Ele au nevoie de succes, indiferent de calitatea acestui succes, oricare ar fi principiul pe care se intemeiaza. Ele au nevoie sa-l impresioneze pe incepator si sa si-l subordoneze moral ! Ele au nevoie de lauda oamenilor ! Ele au nevoie sa treaca drept staretii si invatatori sfinti, priceputi, clarvazatori ! Ele au nevoie sa-si hraneasca nesatula iubire de slava desarta si trufia. Intemeiata a fost intotdeauna, si mai ales acum, rugaciunea Proorocului: "Mantuieste-ma Doamne, ca a lipsit cel cuvios, ca s-au imputinat adevarurile de catre fiii oamenilor. Desertaciuni a grait fiecare catre aproapele sau, buze viclene in inima, si in inima au grait rele" (Ps. 11, 2, 3). Cuvantul mincinos si fatarnic nu poate sa nu fie cuvânt rau si daunator. Impotriva unei asemenea stari sufletesti trebuie luate masuri de precautie. "Cerceteaza Dumnezeiasca Scriptura", spune Simeon, Noul Teolog, "si scrierile Sfintilor Parinti, mai ales pe cele despre lucrare, ca punandu-le alaturea de cele invatate si faptuite de invatatorul si staretul tau sa le poti vedea si intelege pe acestea ca intr-o oglinda, si pe cele ce conglasuiesc cu Scriptura sa ti le insusesti si sa le tii in cuget, iar pe cele mincinoase si rele sa le cunosti si sa le lepezi, ca sa nu fii amagit. Caci sa stii ca in zilele acestea s-au aratat multi amagitori si dascalii mincinosi".

Preacuviosul Simeon a trait in veacul al zecelea dupa Nasterea lui Hristos, cu noua sute de ani inaintea vremurilor noastre - si iata de atunci, deja, se ridica glasul unui drept in Sfanta Biserica a lui Hristos, tanguindu-se de lipsa adevaratilor calauzitori, purtatori de Duh, de multimea dascalilor mincinosi. Odata cu scurgerea timpului, s-au imputinat din ce in ce mai mult povatuitorii vrednici in ale monahismului. Atunci, Sfintii Parinti au inceput tot mai mult sa indrepte spre calauzirea dupa Sfanta Scriptura si scrierile Parintilor. Preacuviosul Nil Sorski, trimitand la Parintii care scrisesera inaintea lui, spune: "Nu mica nevointa este, au zis acestia, a afla un invatator neamagitor pentru aceasta minunata lucrare (adevarata rugaciune monahala a inimii si mintii). Ei au numit neamagitor pe acela care are lucrare si cugetare marturisita de Sfintele Scripturi si a dobandit dreapta socoteala duhovniceasca. Si aceasta au mai zis Sfintii Parinti, ca si pe atunci abia se putea gasi un invatator neamagitor pentru

asemenea lucruri, iar acum, cand acesti invatatori s-au imputinat peste masura, ei trebuie cautati cu toata osardia. Iar daca nu poate fi gasit unul ca acesta, Sfintii Parinti au poruncit a ne invata din Dumnezeiasca Scriptura, ascultand pe Domnul Insusi, care graieste: "Cercetati Scripturile, si in ele veti afla viata vesnica" (Ioan 5, 39). "Caci toate cate s-au scris mai inainte" in Sfintele Scripturi, "s-au scris spre invatatura noastra" (Rom. 15, 4. Inainte-cuvantare la Tipic sau Predanie).

Preacuviosul Nil a trait in veacul al XV lea; el a intemeiat un schit nu departe de Bielo-Ozero, unde se si indeletnicea cu rugaciunea in insingurare adanca. Este foarte folositor pentru staretii ai vremurilor din urma sa asculte cu ce smerenie si lepadare de sine vorbeste Preacuviosul Nil despre povatuirile pe care le dadea obstii. "Nimeni nu trebuie sa tainuiasca din lenevie cuvantul lui Dumnezeu, ci sa-si marturiseasca neputinta si totodata sa nu ascunda adevarul lui Dumnezeu, ca sa nu ne facem vinovati de incalcarea poruncilor Dumnezeiesti. Nu vom tainui Cuvantul lui Dumnezeu, ci il vom vesti pe el. Dumnezeiestile Scripturi si cuvintele Sfintilor Parinti sunt numeroase ca nisipul marii: cercetandu-le fara de lenevire, sa invatam din acestea pe cei ce vin la noi si au trebuinta de ele (care cer, care intreaba). Ci mai drept spus: nu invatam noi, caci nevrednici suntem de aceasta, ci invata fericirii Sfintii Parinti din Dumnezeistile Scripturi" (Predania Preacuviosului Nil Sorski. Nu este de prisos sa observam aici ca, desi Preacuviosul Nil Sorski avea harul lui Dumnezeu, insa nu indraznea sa talcuiasca Scriptura de la sine, ci urma talcuirii facute de Parinti.

Calea smeritei cugetari este singura cale sigura spre mantuire). Iata ce model exemplar pentru povatuitorii zilelor noastre ! El este pe deplin folositor de suflet si pentru povatuitor, si pentru cel povatuit; el este expresia corecta a sporirii cu masura; el este unit cu lepadarea parerii de sine, a obrazniciei si indraznelii nebunesti in care cad cei ce urmeaza la aratare lui Varsanufie~ cel Mare si altor Parinti purtatori de semne, neavind insa harul Parintilor. Ceea ce in aceia era semnul imbelsugatei adastari in ei a Duhului Sfant, la acesti imitatori lipsiti de judecata si fatarnici slujeste ca semn al belsugului de nestiinta, de amagire de sine, de trufie, de indrazneala ! Sa rostim cuvantul lui Dumnezeu inaintea fratilor nostri cu cea mai mare smerenie si evlavie cu putinta, recunoscandu-ne prea mici pentru aceasta slujire si pazindu-ne pe noi insine de slava desarta care imboldeste cu putere pe oamenii patimasi, atunci cand invata pe frati. Ganditi-va ca trebuie sa dam raspuns pentru fiecare vorba desarta (Mat. 12, 36) - cu cat oare, este mai greu raspunsul pentru cuvantul lui Dumnezeu rostit cu slava desarta si sub imboldul slavei desarte ? "Pierde-va Domnul toate buzele cele viclene, limba cea graitoare de lucruri mari, pe cei ce au zis: limba noastra o vom mari, buzele noastre la noi sunt, cine ne este noua Domn ?" (Ps. 11, 4-5). Pierde-va Domnul pe cei ce cauta slava lor, nu slava lui Dumnezeu.

Sa ne infricosam de amenintarea Domnului ! Sa rostim cuvant de zidire atunci cand o cere trebuinta de neinlaturat, nu ca niste povatuitori, ci ca unii care au nevoie de povatuire si sarguiesc a se impartasi de povatuirea data de Dumnezeu in Cuvantul Sau cel Atotsfint. "Dupa darul pe care l-a primit fiecare", glasuieste Sfantul Apostol Petru, "slujiti unii altora, ca niste buni iconomi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu. "Daca vorbeste cineva, cuvintele sale sa fie ca ale lui Dumnezeu", cu frica de Dumnezeu si cu evlavie catre cuvintele Dumnezeiesti; iar nu ca rostind cuvintele de la sine; daca slujeste cineva, slujba lui sa fie ca din puterea pe care o da Dumnezeu", iar nu ca din puterea sa: "ca intru toate sa se slaveasca Dumnezeu, Iisus Hristos" (1 Petru 4, 10-11). Cel ce lucreaza de la sine, lucreaza pentru slava desarta, aducandu-se pe sine, dimpreuna cu cei care il asculta, jertfa satanei; cel ce lucreaza de la Domnul, lucreaza intru slava Domnului, savarsind mantuirea sa si pe a aproapelui prin Domnul, Singurul Mantuitor al oamenilor. Sa ne temem a da incepatorului vreo povata ne chibzuita, care nu se intemeiaza pe Cuvantul lui Dumnezeu si pe intelegerea duhovniceasca a Cuvantului lui Dumnezeu.

Mai bine sa-ti recunosti nestiinta, decat sa te impaunezi cu stiinta vatamatoare de suflet. Sa ne pazim de aceasta mare nenorocire - a-l preface pe incepatorul lesne-crezator din rob al lui Dumnezeu in rob al omului (1 Cor. 7, 23), atragandu-l spre a face voia cazuta omeneasca in locul Atotsfintei voi a lui Dumnezeu. (Aici se vorbeste nu despre ascultarea manastireasca in cele de afara, nu despre muncile si ocupatiile manastiresti randuite de conducerea manastirii, ci despre ascultarea duhovniceasca, tainica, savarsita in suflet). Atitudinea plina de modestie a sfatuitorului fata de cel povatuit este cu totul alta decat cea a staretului fata de ascultatorul neconditionat, rob pentru Domnul.

Sfatul nu cuprinde in sine conditia de a fi implinit neaparat, el poate fi implinit sau neimplinit. Asupra sfatuitorului nu atarna nici o raspundere pentru sfatul lui, daca l-a dat cu frica de Dumnezeu si cu smerita cugetare, nu din pornirea sa, ci fiind intrebat si silit. Nici cel ce a primit sfatul nu este legat de el, ci ramane la voia si la chibzuinta lui sa implineasca sau nu sfatul primit. E lesne de vazut: calea sfatului si a urmarii Sfintei Scripturi este potrivita cu vremurile noastre plapande. Sa bagam de seama ca Sfintii Parinti ne opresc a da sfaturi aproapei cu de la sine putere, fara ca acesta sa o ceara, a da sfat de voia ta fiind semnul ca iti recunosti stiinta si vrednicia duhovniceasca, lucru care este~ vadita~ trufie si amagire de sine (Parerea Sfantului mucenic Petru, mitropolitul Damascului si a altor parinti). Nu este vorba aici de egumeni si de mai-marii manastirilor, care sunt datori in toata vremea, orice nevoie s-ar intampla, chiar nefiind intrebat, sa povatuiasca obstea pe care o carmuiesc. (2 Tim. 4, 2). Cercetand alte manastiri, insa, ei sunt datori sa se calauzeasca dupa sfatul pe care l-a dat Preacuviosul Macarie Alexandrinul, Preacuviosului Pahomie cel Mare. Pahomie l-a intrebat pe Macarie cu privire la povatuirea obstei si judecarea ei. Avva Macarie a raspuns: "Invata si judeca pe supusii tai, si nu judeca pe nimeni din ceilalti" (Din Pateric si spuse vrednice de pomenire despre avva Macarie Oraseanul, cap.2). Aceasta pravila au pazit-o si o pazesc toti intai-statatorii care doresc sa placa lui Dumnezeu.⁴⁰⁰

Dacă pentru lucrarea lăuntrică este nevoie de ascultarea cu discernământ, cu atât mai mult în însușirea unui model de sfințenie care implică nu numai lucrarea lăuntrică ci și credința de mărturisit, și temelia pe care ne construim lucrarea lăuntrică. Dacă Sfântul Ierarh Ignatie ne îndemna să comparăm cele spuse de duhovnic cu Sfinții Părinți, ca să nu ne înșelăm, câtă amăgire nu vom primi dacă considerăm făcând parte dintre Sfinții Părinți un ieromonah rătăcit și eretic, care ne dă ca modalități lăuntrice de lucrare a mântuirii întâlnite în hinduism și în rătăcirea apuseană de tip Ignațiu de Loyola și Francisc de Assisi? Dacă este adevărat ce ne învață Sfântul Apostol Pavel (și este) *Rom 10:10 Că cu inima se crede spre dreptate; iar cu gura se mărturisește spre mântuire*, atunci în caz că ne vom însuși ideea că învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt Ortodoxe și le vom crede cu inima și mărturisi cu gura, vădit este că vom pierde și dreptatea, și mântuirea, devenind vrăjmași ai Sfințelor Sinoade Ecumenice.

În realitate, o astfel de atitudine (în caz că Sfântul Sinod ar greși și ne-ar îndemna la învățături neconforme cu Sfintele Sinoade Ecumenice, iar noi nu le-am urma) nu poate fi numită neascultare. Ascultarea are următoarea ierarhie:

Domnul nostru Iisus Hristos > Sfinții Apostoli > Sfintele Sinoade Ecumenice > Sfintele Sinoade Locale > Episcopul locului > Starețul/Duhovnicul. Dacă Starețul/Duhovnicul nu ascultă de Episcop, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Episcopul. Dacă Episcopul nu ascultă de Sfântul Sinod, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Sfântul Sinod. Dacă Sfântul Sinod Local/Pan Ortodox nu ascultă de Sfintele Sinoade Ecumenice, greșim dacă îl urmăm, trebuie să urmăm Sfintele Sinoade Ecumenice, care toate au ascultat de Sfinții Apostoli și Domnul nostru Iisus Hristos. Dar aceasta cu chibzuință, nu în toate să nu urmăm pe cel neascultător, ci numai în acele învățături care se abat de la ascultarea celui mai mare decât el. Practic neascultător este cel ce nu ascultă de cel mai mare. Așadar este neascultător cel ce încalcă nu numai ascultarea în general, ci și ascultarea nuanțată, adică ierarhia ascultării. Cel care nu urmează pe cel mai mare se pune pe el însuși în afara ascultării, iar cei de sub el nu trebuie să-i urmeze, ci să sară peste el, mergând la ascultarea mai înalt ierarhică. Avem ca exemplu negativ cele ce s-au întâmplat cu Lucifer și îngerii din ceata supusă lui. Dacă ei nu ar fi ascultat de Lucifer, ci ar fi sărit peste ascultarea de el, ca să asculte direct de Dumnezeu, nu s-ar mai fi prefăcut în draci. Dacă Adam nu ar fi ascultat de Eva și Eva nu ar fi ascultat de Șarpe, ci ar fi sărit peste această ascultare ca să asculte direct de Dumnezeu, nu ar mai fi căzut, nu s-ar mai fi stricat, nu ar mai fi murit, nu ar mai fi ajuns în iad (lăsând la o parte faptul că aici avem și o inversare a ierarhiei Șarpele trebuia să asculte de Eva, Eva de Adam și Adam de Dumnezeu: *Evr 7:7 Și fără de nici o împotrivire cel mai mic de cel mai mare se binecuvântează. Și ce binecuvântare poate fi mai mare decât Sfânta Ascultare*).

Suntem convinși că o astfel de atitudine este blagoslovită și de Sfântul Sinod, care s-ar elibera de constrângerea pe care ți-o dă cineva ce se ia orbește după tine, considerându-te infailibil și astfel idolatrizându-te și căzând negreșit prin tine. Ascultarea ierarhică în Sfânta

⁴⁰⁰ Sfântul Ignatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare...*, pp. 11-14.

Biserică Ortodoxă are o mare frumusețe și este iconică. După cum Sfintele Icoane nu sunt idoli, adică nu sunt dumnezei adorați, ci trimițătoare la Dumnezeu cel Adevărat și Adorat, astfel că dacă se vor strica sau ar fi greșite, noi nu ne pierdem mântuirea fiindcă Îl avem pe Hristos, adevăratul Chip (sau Icoană) a Tatălui, tot așa și Sfintele Sinoade Locale ale Bisericii Luptătoare le avem ca pe niște Icoane ale Sfintei Biserici Triumfătoare, Trupul lui Hristos cel fără de greșală, și dacă greșesc sau cad noi nu ne pierdem mântuirea fiindcă prin credința Sfintelor Sinoade Ecumenice facem parte din Ea. Și cunoaștem de la Sfinții Părinți, că până și pe vremea lui antihrist va fi cel puțin un episcop Ortodox și vom avea Sfânta Liturghie cu Sfânta Împărtășanie săvârșită chiar de Sfinții Prooroci Ilie, Enoh și Sfântul Apostol Ioan Evanghelistul, după cum ne învață Sfântul Cuvios Nil, Izvorătorul de Mir.

Aceasta este conform cu învățătura de taină ce ne-a predat-o Însuși Domnul nostru Iisus Hristos în Sfânta Evanghelie:

Mat 16:18 Și eu zic ție, că tu ești Petru, și pre această piatră [a mărturisirii tale Mat 16:16: tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu – n.n.]. voi zidi Biserica mea, și porțile iadului nu o vor birui pre dânsa.

Să ne miluiască și pe noi, să facem parte din Ea.

Noi nu credem ca cei atât de instituționalizați din apus, că Sfânta Biserică se întemeiază pe Petru sau pe orice altceva omenesc, cum ar fi de exemplu Sfântul Sinod Local, de care trebuie să ascultăm orbește, fiind infailibil. Noi credem că piatra este credința în Hristos, Piatra cea din capul unghiului, Care este cu noi până la sfârșitul veacului: *Mat 28:20 Învățându'i pre dânșii să păzească toate câte am poruncit vouă; și iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului; amin. Luc 1:33 Și va împărați preste casa lui Iacov în veci, și împărăției lui nu va fi sfârșit.*

Despre un caz foarte asemănător (sau poate chiar mai general, fiindcă problema Părintelui Arsenie Boca este o particularitate, o aplicație concretă, o persoană ce se încadrează în acest caz) ne învață foarte frumos, documentat și echilibrat [printr-un tratat epistolar în care pune în lumina Sfintelor Canoane față în față stilismul (echivalent în cazul nostru cu antiarsenismul) și ecumenismul (echivalent în cazul nostru cu arsenismul, poate expresia cea mai plastică a ecumenismului, la noi în țară)], Arhimandritul Epifanie Teodoropulos, mare apărător al Ortodoxiei și contemporan cu Părintele Arsenie Boca.

Iată ce ne învață sfinția sa să facem: **nici aprobare, nici revoltă**, căci am încălca Sfintele Canoane, ci, după Sfinții Părinți, **împotrivire la canonizare de dragul adevărului, dar cu multă dragoste și respect față de cei care (eventual) l-ar canoniza**. Sau, pentru a fi mai delicăți, respingerea argumentată și cu tărie a tuturor învățăturilor greșite, practicilor magice, exemplelor imorale ale Părintelui Arsenie Boca, arătarea că acestea nu pot fi sfințenie, dar evitarea discutării canonizării. Iar dacă suntem siliți să discutăm despre ea să o justificăm pe temeiul contextului istoric, cu multă dragoste, discreție, suferire, compătimire, înțelegere a neputințelor omenești ca să nu producem tensiune, revoltă și tulburare în gândurile celor nedumeriți „**cum ar putea fi un amăgit să fie canonizat?**”, lucru care ar aduce o îndoială și acuzații asupra întregului Sfânt Sinod, în cazul în care, din nebăgarea de seamă, ar face această eroare. Dar nu putem nici să tăcem, fiindcă această înșelare (că o astfel de lucrare demonică de la Prislop-Drăgănescu ar putea fi sfințenie și ecumenismul ramificațiilor propovăduit de Părintele Arsenie Boca ar putea fi Ortodoxie) ar aduce cea mai de pe urmă tulburare, cădere și pierdere a mântuirii, cu consecințe pentru persoane, neam, granițe și Biserică, incalculabile, iar noi prin tăcere ne-am face părtași la ea, pierzându-ne și pocăința, și sufletele.

„Fii cu luare aminte la calea picioarelor tale și toate cărările tale să fie bine chibzuite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga, ține piciorul tău departe de rău.” (Pilde 4, 26-27)

POMENIREA PATRIARHULUI ATENAGORA (tratat epistolar)

Atena 19 iunie 1969

Cuviosului monah Nicodim din obștea Ierom. Efrem Provata - Sfântul Munte Athos

Prea iubite în Domnul Părinte Nicodime,

Bucură-te și întărește-te în harul Mântuitorului Hristos.

Ieri am primit lunga ta scrisoare și potrivit datoriei dragostei încep să răspund pe larg la ea în ciuda multelor mele preocupări.

La începutul scrisorii Sfinției Tale te îndreptățești pentru tăcerea de până azi, pe care o atribui nu uitării, nici nepăsării, ci regulilor monahale, și-ți exprimi mulțumirea și recunoștința pentru tot folosul duhovnicesc pe care l-ai primit de la mine atât timp cât ai fost în lume. În continuare, descriind pe larg, în culori sumbre, peripețiile din ultima vreme ale Ortodoxiei și exprimându-ți zbuciumul pentru mersul lucrurilor Bisericii noastre, ceri, în numele obștei sfinte în care petreci, părerea mea despre calea pe care trebuie să mergeți.

Așadar, ascultă, iubite părinte Nicodime: Niciodată nu m-am gândit că m-ai uitat. Cât privește faptul că nu ai scris, știu că aceasta se datorează regulilor monahale, care nu îngăduie mai ales călugărilor, și mai ales începătorilor, legăturile cu lumea. Despre mulțumiile Sfinției Tale ce să spun? Niciodată nu m-am făcut vrednic de ele. N-am împlinit niciodată așa cum trebuie porunca Domnului... De altfel, dacă am semănat ceva sau am udat, Acela a făcut să crească... Așadar, Aceluia Se cuvine slava și mulțumirea și cinstea și închinăciunea în vecii vecilor.

Și acum să venim la subiectul principal:

Îmi scrii: „Cel puțin Sfinția Voastră, Cuvioase Părinte Epifanie, Sfinția Voastră care sunteți înzestrat cu... (notă: Omit exagerările dragostei tale), să nu rămâneți nelucrător. Faceți-vă luntre și punte, nu neglijați subiectul acesta. Să nu credeți vreodată că ar fi posibil să se schimbe latinii cei îngâmfăți, noi ne vom schimba... și de aceea nu este favorabilă această împărțire...”

Fratele meu Nicodim. Dumnezeu știe că n-am rămas deloc nelucrător și în acest subiect. Dacă numele meu nu apare în paginile revistelor, aceasta nu înseamnă nimic. Este cu puțință ca cineva să se nevoiască nu numai prin arme publicistice, ci și prin scrisori și prin comentarii și prin prezentări personale și prin multe alte moduri... În orice caz, îți trimit unul dintre articolele mele, publicat mai demult în „Trei Ierarhi”, ca să vezi concepțiile mele cu privire la acest subiect.

Mai jos mă întrebi dacă este drept să primești pomenirea arhierilor ce țin calendarul vechi. Gruparea lui Matei o excluzi („mateiții nici nu intră în discuție” scrii), și mă întrebi despre gruparea fostului mitropolit al Florinei.

Iubite Părinte Nicodim, ascultă:

Înainte de a vă gândi pe ce episcop să pomeniți, trebuie ca în conștiința Sfințiilor Voastre fiecare să răspundeți la întrebarea: „Cred că întreaga Biserică Ortodoxă Universală a fost înghițită de înșelare și numai eu și câțiva puțini am rămas păstrând adevărul?” Dacă la întrebarea aceasta conștiința Sfinției Tale îți va răspunde afirmativ, atunci caută un oarecare episcop ce are succesiune apostolică și păstrează adevărul, și supune-te lui. Iar dacă conștiința Sfinției Tale îți va răspunde negativ, dacă-ți va spune că părerea că „toți s-au abătut netrebnic s-au făcut; nu este cel ce face bine, nu este afară de unul (eu și încă câțiva)” constituie mândria și nesăbuința cea mai de pe urmă; dacă te va înștiința că întreaga armată a episcopilor și preoților evlavioși din Biserica Ortodoxă Universală care păstrează adevărul și iubesc credința neschimbată, care au întărit în ei tradițiile Părinților, care se amărăsc profund de acrobațiile și de faptele îndrăznețe ale unor întâi-stătători ai Bisericii, dar îi suferă -folosind economia - pe aceștia, căutând la pacea Bisericii și nădăjduind că faptele îndrăznețe nu vor ajunge până la extrem, dacă astfel îți va răspunde conștiința, atunci... atunci, iubite Părinte Nicodime, ești dator să nu-ți desparți căile tale de ale lor.

Fratele meu, este clevetirea cea mai de pe urmă cele spuse de unii despre Biserica Greciei că „îl urmează pe Atenagora”. NU! Adevărul este că Biserica Greciei, din delicatețe exagerată față de întâistătătorul Ortodoxiei, i-a dat prea mare atenție lui Atenagora - desigur, un lucru rău făcut. Cu toate acestea, sub nici un chip nu este de acord cu faptele lui îndrăznețe și lipsite de orice scrupule. Cred că în toată Biserica Greciei nu există mai mult de șase-șapte episcopi filoatenagorei. Ceilalți, mai mult de șaiszeci de episcopi, cu neplăcere (unii mică, alții mare și alții și mai mare) privesc la acțiunile lui, dar nu se manifestă, cel puțin public, răbdând „până la o vreme”. Trupul Ierarhiei Bisericii Greciei și, în general, clerul ei cuprinde în sânurile lui stânci de Ortodoxie. Da, Părinte Nicodime! Și aceasta o spun eu, care cunosc bine și persoanele și lucrurile, întreabă prin epistolă pe episcopii Bisericii Greciei dacă sunt de același cuget cu patriarhul și vei fi înștiințat de aceasta... Nu trebuie să subapreciem faptul că deși manifestările de politețe și amabilitate se bucură de publicitate și, numaidecât se fac cunoscute, alte acțiuni, muștrătoare și

dojenitoare, rămân necunoscute din motive de politețe rău înțelese. Crezi că Sfântul Sinod al Bisericii Greciei a rămas totdeauna nepăsător și pasiv față de patriarh sau de Iacov al Americii? Desigur, ar fi fost drept să se dea publicității reacțiile lui, însă de bine, de rău, se obișnuiește de veacuri ca legăturile dintre „cei mari” să se facă cu multă delicatețe... Nu uita că chiar și pururea pomenitul arhiepiscop Hrisostom, cel care timp de mulți ani s-a împotrivit cu tărie lui Atenagora, nu s-a dat în lături să cânte cu căldură laude la adresa lui în timpul vizitei aceuia în Grecia. Scriind acestea, nu aprob și nu încuviințez aceste moduri de a proceda, ci simplu constat și explic...

Poate voi fi întrebat: „Ai spus că episcopii care nu sunt de acord cu Atenagora îl suportă „până la o vreme”. Ce înseamnă aceasta „până la o vreme? Până când vor suporta?” - Iubite, dacă credem că sunt ortodocși (iar eu cred aceasta cu fermitate), să le lăsăm lor alegerea clipei. Ei sunt episcopi. Vremea războaielor și a revoluțiilor nu o fixează militarii, ci ofițerii. Iar dacă îi considerăm trădători, atunci să-i renegăm și să hotărâm singuri și vremea revoluției și orice altă problemă. Dar dacă nu vom putea argumenta astfel de lucru fără să cădem în cursa cumplitei calomnii, atunci să-i urmăm pe aceia, răbdând și noi „până la o vreme”. Repet: Sau credem că există Biserica care are o întregă oaste de episcopi și preoți credincioși sau credem că Biserica o constituim numai noi cu încă câțiva, în cazul al doilea, să facem ceea ce noi judecăm că trebuie din moment ce noi suntem Biserica. În primul caz suntem datori să urmăm Bisericii.

Să nu se uite că primatele Papei și Filioque nu a apărut nici în 1054, atunci când a fost renegată Roma, nici în 1053, nici în 1052, ci cu veacuri întregi mai înainte se învățau acestea în Apus. Și cu toate acestea Biserica - folosind iconomia - a suportat și pe Papa și inovațiile lui. Da, Părinte Nicodime! Însuși marele Fotie nu numai că a îngăduit mult timp să-l pomenească în Diptice pe rău credinciosul papă, ci chiar a scris în anul 885 despre Papa Ioan al VIII-lea care murise cu trei ani mai înainte: „Așadar acest Ioan al nostru, cel viteaz la minte, viteaz și cu evlavie... Acest arhieru binecuvântat al Romei...”⁹² O, de ar fi trăit atunci oarecare SUPERzeloși și SUPERortodocși contemporani! Existau de altfel și atunci unii asemenea acestora, care nu ar fi șovăit, din pricina cuvintelor de laudă de mai sus, să arunce defăimarea de trădător în obrazul acestui bărbat sfințit! Ar fi numit trădător pe cine? Pe acela pe care adevărul lucrurilor l-a arătat o fortăreață tare a Credinței, un erou adevărat al Ortodoxiei?... Frate Nicodime, „să stăm bine, să stăm cu frică. Să luăm aminte, ca mărturisirea credinței noastre sfinte într-o smerenie să o aducem”. Adu-ți aminte totdeauna de cuvântul Scripturii: „Nu fi drept prea mult, nici înțelept de prisos, ca nu cumva să-ți ieși din minte.”⁹³

Poate voi fi întrebat: „Episcopii buni și credincioși pun în lucrare iconomia și-l suferă pe Patriarh. Oare noi nu putem pune în lucrare scumpătatea și să-l renegăm?” - Iubite Părinte Nicodime, aceasta ar însemna curat protestantism! Atunci când Biserica pune în lucrare iconomia, cum este cu puțință ca persoana X sau Y să pună în lucrare scumpătatea în problema aceasta fără să se considere SUPERbiserică? Este cu puțință ca cineva să pună în lucrare totdeauna scumpătatea, dar numai față de el însuși, dar niciodată pentru alții, adică acela pentru care Biserica pune în lucrare iconomia. Mă voi explica prin două-trei exemple:

Biserica, făcând iconomie, primește căsătoria a treia. Dar o oarecare persoană poate spune: „Mie îmi place scumpătatea. Pentru aceasta, deși am rămas văduv de foarte tânăr, nu numai că nu voi veni la a treia căsătorie, dar nici la a doua.” „Bravo!” - îi vom spune cu toții acestuia. Dar dacă acesta nu se mulțumește numai cu aceasta, ci merge mai departe și spune: „Mie îmi place scumpătatea și nu iconomia. De aceea nu recunosc ca membri ai Bisericii pe cei cu a treia căsătorie și nici nu mă rog pentru ei.” Dacă unul ca acesta va spune cele de mai sus, atunci ce se va întâmpla? Biserica va arunca imediat trăsnetul afurisirii în capul lui. Pentru ce vechii donatiști au fost lepădați de Biserica ca schismatici? Exact din pricina aceasta. Aceștia puneau în lucrare scumpătatea acolo unde Biserica pune în lucrare iconomia. De pildă Biserica primea fără botez pe cei veniți dintre eretici din moment ce au fost botezați în numele Sfintei Treimi, în timp ce donatiștii îi botezau din nou. Fapte asemănătoare practicau și novațienii. În timp ce Biserica, îngăduitoare față de firea

⁴⁰¹ 92 „Despre mistagogia Sfântului Duh”, cap. 89. 36

⁴⁰² 93 Eccl. 7, 16.

omenească, ierta și păcatele grele, novațienii interziceau împărtășirea bisericească celor ce păcătuiseră greu. Din pricina aceasta trăsnetul afurisirii a căzut foarte greu în capul aprins al acelora.

Al doilea exemplu: Sfintele Canoane hotărâsc, sub pedeapsa caterisirii, ca diaconii să fie hirotoniți după al 25-lea an al vârstei lor, iar preoții după al 30-lea an. Dreptul și obligația tuturor membrilor Bisericii este să țină Canoanele în mod neclintit și să nu se hirotonească mai înainte de vârsta rânduită. Eu, de pildă, am fost hirotonit diacon la douăzeci și șase de ani și, în ciuda presiunilor pe care episcopul care m-a hirotonit le-a făcut ca să primesc preoția după puțin timp, am rămas diacon până la împlinirea vârstei de treizeci de ani. Am procedat bine și în chip vrednic de laudă. Dacă însă nu mă mulțumesc cu aceasta, ci mă întorc spre episcopul meu și-i spun: „Mie nu-mi place iconomia, ci scumpătatea. De aceea voi înceta să Vă pomenesc și Vă lepăd deoarece hirotoniți diaconi și preoți nu după scumpătate, ci după iconomie, adică înainte de vârsta canonică.” Dacă voi zice și voi face astfel, ce se va întâmpla? Biserica mă va caterisi imediat. Și pe bună dreptate. Nu este cu putință ca Biserica să îngăduie răzvrătire și anarhie în sânurile ei. - „Cine ești dumneata, domnule”, îmi va spune, „care lepezi pe cei pe care eu îi recunosc? Cine ești tu? Ești autoritate mai înaltă decât mine? Ești super-sinod? Ești superbiserică? Eu judec, eu hotărâsc. Eu mânuiesc și scumpătatea și iconomia. Tu vei rândui ceea ce trebuie să fac eu? Desigur ai dreptul să-ți exprimi protestul pentru hotărârea X sau Y pe care am luat-o, dar nu ai nici un drept să lepezi pe cei ce îi recunosc. Eu am autoritatea și nu tu”. Acestea, iubite Părinte Nicodime, care sunt drepte și juste, mi le-ar fi spus Biserica?

Al treilea exemplu: Să presupunem că Biserica Serbiei are mare lipsă de clerici necăsătoriți. Și ca o consecință a acestui fapt episcopii vacante nu se completează. Din această pricină au rămas numai șase-șapte episcopi și aceștia bătrâni. Dar aceștia, îngrijindu-se de viitorul Bisericii lor, au hotărât, supunându-se iconomiei bisericești, să hirotonească întru episcopi doi-trei preoți căsătoriți dintre cei mai buni. Celelalte Biserici Ortodoxe au suportat cu greu hotărârea aceasta, însă, fiind înțelegătoare față de nevoia stringentă a Bisericii Serbiei, n-au afurisit-o, ci continuă împărtășirea bisericească cu ea. Un oarecare cleric căsătorit din Serbia, chemat puțin după aceea să fie și el hirotonit episcop, a refuzat aceasta, deoarece dorește să se țină pe sine în cadrul scumpătății și nu într-al iconomiei. Până la punctul acesta, nici un reproș. Dar dacă nu se va opri aici, ci va merge mai departe și va întrerupe orice împărtășire cu episcopii hirotoniți dintre cei căsătoriți, pe care nu numai Biserica Serbiei îi recunoaște, ci și toate celelalte Biserici Ortodoxe îi primesc, așadar, dacă va face aceasta, ce va păți? Va fi caterisit imediat și toată Biserica va recunoaște caterisirea lui ca valabilă și dreaptă.

Fratele meu, aceasta este eclesiologia ortodoxă. Celelalte, adică a se ridica persoane (clerici sau laici) și a afurisi episcopi pe care-i primește Biserica Ortodoxă Universală, sunt curate protestantisme.

Aceasta desigur sub condițiile - repet din nou - că credem în existența Bisericii Ortodoxe Sobornicești în lume. Iar dacă credem că toți sau aproape toți episcopii Bisericii au devenit trădători ticăloși, atunci cele de mai sus se răstoarnă cu desăvârșire. Atunci Biserica vom fi noi și tot ceea ce facem este autoritar și valabil. „Oricâte vom lega pe pământ vor fi legate și în cer; și oricâte vom dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer”. - în tot cazul, departe este de mine gândul luciferic că Biserica a rămas numai în mine...

Mă întrebi dacă este drept ca obștea Sfinților Voastre să treacă în Gruparea fostului mitropolit al Florinei, care pomeneste pe arhierii Grupării sus-zise. Fratele meu Nicodime, deoarece vrei părerea fostului tău duhovnic, ascult-o: Dumnezeu cunoaște cât de simpatici îmi sunt frații care țin calendarul vechi. Dragostea față de ei și simpatia mea mi-au arătat-o nu odată, nici de două ori, ci de multe ori, cu toate că ei nu pomenesc aproape deloc despre aceasta.

Dar în ciuda acestei dragoste și simpatii, nu este cu putință să consider dreaptă din punct de vedere bisericesc înaintarea Sfinților Voastre înspre acea grupare.

Cei care țin calendarul vechi, fratele meu, au lepădat nu unul sau doi episcopi, ci o întreagă Biserică locală (cea a Greciei), cu care toate Bisericile Ortodoxe n-au încetat, nici pentru o clipă să aibă legături canonice. Astfel s-au declarat pe ei înșiși SUPERbiserică... Desigur, se poate să-și păstreze calendarul vechi, imitând atâtea alte Biserici Ortodoxe, dar sunt datori să imite celelalte Biserici Ortodoxe și în aceasta, adică să nu lepede Biserica

Greciei, ci să rămână în ea. Cei care țin calendarul vechi din prima clipă n-au încetat să folosească exemplul celorlalte Biserici Ortodoxe ca argument pentru păstrarea vechiului calendar. Bine! Dar Bisericile acestea, deși au păstrat calendarul vechi, au avut și au legături canonice depline cu Biserica Greciei. De ce cei care țin calendarul vechi au făcut altfel? Și făcând aceasta, oare nu s-au pus pe ei înșiși în afara Bisericii Ortodoxe Universale? Care Biserică Ortodoxă locală din cele care țin calendarul vechi a avut vreodată legături canonice (schimburi de Scrisori de pace, împreună-liturghisiri, pomenirea în Diptice etc.) cu Gruparea celor care țin calendarul vechi din Grecia? Cea a Ierusalimului? Cea a Antiohiei? Cea a Rusiei? Cea a Serbiei? Cea a Bulgariei⁹⁴?⁴⁰³ Nici una! Toate Bisericile au avut dintru început legături numai cu Biserica Greciei, iar pe cei care țin calendarul vechi din Grecia i-a văzut simplu ca pe niște fii nedisciplinați ai acestei Biserici și de aceea nici n-au avut vreodată legături oficiale cu ei, nici n-au înfierat judecățile Bisericii noastre făcute pentru răzvrătirile și caterisirile clericilor care țin calendarul vechi.

Stiliștii au strigat și strigă și acum, atât în particular cât și în memorii oficiale că subiectul calendarului trebuie prezentat unui viitor Sinod panortodox. Dar în cazul de față, iubiții stiliști nu știu ce spun. Dacă Biserica Greciei, în ciuda schimbării calendarului, a devenit automat (adică fără excluderea făcută de celelalte Biserici) schismatică, atunci schismatice sunt toate Bisericile ortodoxe locale, deoarece acestea au împărtășire cu o Biserică schismatică. Stiliștii nu au împărtășire cu Biserica Greciei tocmai ca să nu devină și ei schismatici. Așadar, care Sinod panortodox va rezolva problema calendaristică, din moment ce toate Bisericile ortodoxe au devenit schismatice prin împărtășirea lor cu Biserica schismatică a Greciei? Dacă vreodată se va întruni un astfel de sinod, nu va fi panortodox, ci panschismatic... Stiliștii ar fi consecvenți față de ei înșiși dacă ar spune: Nu așteptăm nici un sinod și nu primim nici o rezolvare de la el. Toate Bisericile au devenit schismatice (cea a Greciei prin schimbarea calendarului și celelalte prin împărtășirea cu ea) și singura Biserică ortodoxă rămasă suntem noi. Numai prin noi, ca singură Biserică Ortodoxă, este cu putință să se ridice păcatul schismei din celelalte Biserici. Adică atunci când celelalte Biserici locale se vor pocăi pentru schismă, vor veni la noi, ca singură Biserică ortodoxă, vor cere iertare de la noi și noi prin Hotărâre Canonică (cum s-a făcut totdeauna în istoria Bisericii) vom da iertare și vom propovădui ridicarea schismei și restabilirea lor ca mădulare sănătoase ale Trupului Bisericii Ortodoxe. Acestea, iubite Părinte Nicodime, le impune legea consecvenței!

Merg mai departe: Precum știi, preoția stiliștilor provine de la foștii arhieri Hrisostom al Florinei și Gherman al Dimitriadei. Aceștia însă până în 1935, adică timp de unsprezece ani întregi de la schimbarea calendarului, au fost în „schismă”, adică în Biserica Greciei. Stiliștii au declarat că Tainele noastre ale celor care ținem calendarul nou, nu sunt valabile deoarece sunt lipsite de har din pricina „schismei” și de aceea se impune remiruirea celor proveniți de la cei care țin calendarul nou (vezi despre asta în Enciclica oficială a fostului mitropolit al Florinei și a celorlalți arhieri, din 13/26 martie 1950). Așadar și cei doi arhieri, menționați mai sus, au fost lipsiți de har, deoarece au fost în schismă până în 1935. Desigur, atunci când un cleric schismatic sau eretic se întoarce la Ortodoxie, de multe ori este primit fără hirotonie, printr-o hotărâre simplă a Sinodului. Da. Suntem de acord. Dar lucrul acesta se face prin Sinod. Totdeauna Sinodul este cel care hotărăște restabilirea ereticilor și schismaticilor. Așadar atunci când Hrisostom și Gherman s-au lipit de stiliști, prin care hotărâre sinodală le-au fost ridicate consecințele schismei și au fost primiți ca episcopi ortodocși canonici? Care Sinod (deoarece astfel se obișnuiește în Biserică) i-a restabilit? Nu cumva asociațiile laice? Prin urmare, dacă arhierii sus-ziși au fost lipsiți de har până în 1935, au continuat și după 1935, atunci când s-au lipit de stiliști, să fie lipsiți de el deoarece nu s-a făcut o restabilire a lor printr-o Hotărâre Sinodală oficială. Consecințele ereziei și a schismei nu se ridică automat nici prin monahi, nici prin diaconi, nici prin preoți, nici prin asociații laice. Ele se ridică numai prin hotărârea Sinodului. Acestea și numai acestea le cunoaște Biserica ortodoxă.

Dacă un Sinod de episcopi canonici caterisește un episcop sau un preot și după zece sau douăzeci ani episcopii aceștia (care au caterisit) cad în erezie, caterisirea episcopului sau a preotului cea făcută cu atâția ani mai înainte se ridică oare de la sine și se restabilesc iarăși în același grad numai pentru motivul că vechii episcopi care i-au caterisit atunci au devenit

⁴⁰³ 94 Care pe atunci ținea calendarul vechi (n. red. rom.).

eretici? Desigur că nu! Deoarece atunci când au fost caterisiți, au fost caterisiți de episcopi ortodocși și nu eretici, și de aceea caterisirea lor este absolut valabilă și este cu putință să se ridice numai de un Sinod de episcopi ortodocși.

Adu-ți aminte de acestea și fii atent la cele care urmează: Să presupunem că astăzi Biserica Greciei, care are împărtășire cu patriarhul Atenagora, a devenit eretică. Dar a devenit astăzi. Fie și ieri. Adică acum un an, doi, trei. Însă cu cinci ani mai înainte sau cu zece nu a fost eretică. Suntem de acord? Cu cât mai mult nu a fost cu treizeci și cinci de ani mai înainte. Așadar atunci cu treizeci și cinci de ani mai înainte Biserica Greciei, ortodoxă fiind, A CATERISIT pe cei doi arhieri mai sus ziși, precum și pe toți cei hirotoniți de ei. Prin urmare hotărârea aceasta a ei făcută mai demult pentru noi este autentică și valabilă. Hotărârile de astăzi ale Bisericii Greciei, fiind deja eretică (desigur vorbesc prin presupunere), nu sunt valabile și cei caterisiți de ea nu sunt caterisiți. Dar sunt și „prea sunt” caterisiți de Biserica Greciei cei caterisiți cu douăzeci, treizeci ani mai înainte. (Pentru stiliști nu sunt caterisiți desigur nici aceștia, deoarece stiliștii au lepădat Biserica Greciei din 1924 ca fiind schismatică. Pentru noi însă, care până ieri sau alaltăieri recunoșteam Biserica Greciei și aveam împărtășire cu ea, lucrurile stau altfel. Pentru noi hotărârile ei de până atunci sunt valabile).

Așadar, în cele din urmă Biserica Greciei a căzut în erezie. (Subliniez iarăși că vorbesc ipotetic). Cei caterisiți de ea cu mulți ani înainte, precum și hotărârile lor, nu se restabilesc automat. Este nevoie de un sinod de episcopi ortodocși ca el să revizuiască hotărârile făcute împotriva lor sau să primească hotărârile lor și mai ales hirotoniile altora făcute de ei. Așadar întreb, iubite Părinte Nicodime: Care sinod a revizuit hotărârile despre episcopii caterisiți cu mulți ani mai înainte de Biserica Greciei sau a recunoscut hirotonia diaconilor și preoților făcută de ei, care sunt în Gruparea stiliștilor și nu au împărtășire cu Biserica Greciei? Niciunul! Și chiar dacă hirotonia în episcopi a arhierilor de astăzi (spun de astăzi, deoarece Acachie care a murit a fost hirotonit ca diacon și preot nu de un caterisit) a Grupării fostului mitropolit al Florinei s-ar fi făcut de episcopi canonici, ea tot nu ar fi fost valabilă, deoarece ei înșiși au fost hirotoniți diaconi și preoți de episcopi caterisiți. Trebuia mai întâi să fie recunoscută (aplicând, ca de obicei, iconomia bisericească) de un sinod canonic de episcopi hirotonia lor în diaconi și preoți și după aceea să fie recomandați și hirotoniți episcopi. Dar nefăcându-se aceasta, repet, hirotonia lor în episcopi nu este valabilă.

Dar în afară de aceasta, să cercetăm dacă hirotonia acestora în episcopi s-a făcut în mod corect și din punctul de vedere al celorlalte condiții canonice. Adică: Să presupunem că aceștia au fost recunoscuți de un sinod canonic înainte de promovarea lor în episcopi sau că niciunul dintre ei nu a fost hirotonit de un episcop caterisit. Dar, oare, în continuare hirotonia lor (în episcop) s-a făcut canonic? Nu, ci cu totul dimpotrivă! După cum știi episcopii de azi ai Grupării fostului mitropolit al Florinei provin de la Acachie. Să vedem așadar cum stau lucrurile cu hirotonia lui Acachie. Îți trimit un fascicul în fotocopie - pe care te rog să mi-l trimiți înapoi - a „actului de hirotonie” a lui Acachie care să dea Dumnezeu să se publice. Așa cum vei vedea el conține următoarele:

SERAFIM, ARHIEPISCOP DE CHICAGO ȘI DETROIT

Adeverință

Prin prezenta adeveresc că eu, împreună cu încă un alt episcop canonic al Bisericii noastre Ruse din străinătate, am înaintat în faptă la hirotonia în episcop de Talandiak a Prea Cuviosului arhimandrit Acachie.

Hirotonia s-a săvârșit în 9/22 decembrie 1960 în orașul Detroit în cadrul limitelor eparhiei mele și rog să fie considerată ca legală, chiar dacă s-a făcut fără cunoștința propriului nostru Sinod arhiepiscopal.

Pentru validarea acesteia s-a pus semnătura noastră și ștampila eparhială.

† Serafim Arhiepiscop de Chicago și Detroit.

Din citirea acestui act va fi cu putință să se observe următoarele:

a) Nu menționează deloc cine a fost celălalt episcop cu care cel ce semnează

„Serafim, arhiepiscop de Chicago și Detroit” a procedat la săvârșirea hirotoniei. Tăcere desăvârșită. De ce? Este un lucru vădit că semnatarul a avut un motiv să-l ascundă pe celălalt episcop. Dacă ar fi fost într-adevăr episcop canonic, de ce această tănuire? Adevărul nu se teme de lumină. Domnul a propovăduit că lumina este urâtă de „oricine face rele” și numai unul ca acesta „nu vine la lumină”95(95 In. 3, 20. 40)

b) **Spune că Acachie a fost hirotonit de doi episcopi. Dar hirotonia unui episcop de către doi episcopi este anticanonică.** (Alt subiect este hirotonia aceluia din punct de vedere dogmatic). Canonul 1 apostolic spune că „Episcopul să se hirotonească de doi sau trei episcopi”, dar foarte de devreme Biserica a reformat Canonul eliminând primul termen („de doi”) și l-a stabilit pe al doilea („de trei”). Și într-adevăr Canonul 4 al Sinodului I ecumenic spune: „Se cuvine ca episcopul să fie ales de către toți episcopii din Eparhie; iar dacă este cu neputință una ca aceasta... trebuie să se adune cel puțin TREI episcopi, dar să participe la alegeri prin scrisori și cei care nu sunt de față, și numai atunci să se facă hirotonia. Iar întărirea celor ce se fac revine mitropolitului în fiecare eparhie”. Canonul 19 al Sinodului din Antiohia hotărăște că pentru hirotonia episcopului trebuie să fie prezenți sau toți arhieriei Bisericii locale sau, dacă aceasta nu se poate, „se cuvine ca cei mai mulți să fie de față”. Și continuă: „Iar dacă s-ar face în alt chip decât cele hotărâte, hirotonia să nu poată nimic (să nu fie valabilă)”. Prezența a cel puțin trei episcopi o cere și Canonul 13 din Cartagina. Iar Canonul 58 al aceluiași Sinod prescrie: „Se va respecta forma (rânduiala) cea veche ca hirotonia episcopilor să nu se facă cu mai puțin de trei episcopi.“

c) **Cel care a hirotonit nu se rușinează să mărturisească că hirotonia s-a săvârșit fără cunoștința Sinodului de care aparține. Și cu toate acestea el mai spune că hirotonia trebuie să fie considerată „legală”!!!** Dar să audă ce hotărăsc Sfintele Canoane în privința aceasta: Canonul 34 apostolic spune: „Episcopii fiecărui neam se cuvine a cunoaște pe primul (primul înseamnă Președintele Sinodului, adică, patriarhul, arhiepiscopul sau mitropolitul) dintre dânșii și a-l socoti întâistător și nimic să nu facă fără cunoștința aceluia... “ Serafim însă a nesocotit atât pe președintele Sinodului din care face parte, cât și pe membrii lui, de la care trebuia să ia învoire potrivit Canonului 4 al Sinodului I ecumenic. Acest canon legiferează clar: „Iar întărirea celor care se fac revine mitropolitului din fiecare eparhie. “ Canonul 6 al Sinodului I ecumenic spune: „Peste tot să fie cunoscut că episcopul care s-ar face (hirotoni) fără socotința mitropolitului său (adică a Președintelui Sinodului), Sfântul Sinod a hotărât a nu fi episcop unul ca acesta. “ Canonul 28 al Sinodului IV ecumenic poruncește ca: „...fiecure mitropolit din cei mai sus amintiți, împreună cu episcopii eparhiei să hirotonească pe episcopii eparhiei după cum învață Sfintele Canoane. “ Canonul 19 din Antiohia legiferează: „Episcopul să nu se hirotonească fără sinod și prezența aceluia care este în mitropolia eparhiei”, adică a președintelui Sinodului. Și continuă: „Acesta TREBUIE SĂ FIE DE FAȚĂ NEAPĂRAT...” Canonul 23 al aceluiași sinod rânduieste ca alegerea și hirotonia episcopului „să nu se facă în alt chip, decât cu Sinod și prin cercetarea episcopilor”. Canonul 12 al Sinodului din Laodiceea legiferează ca episcopii „să se așeze în treapta bisericească cu judecata mitropoliților și a episcopilor celor dimprejur” și nu la judecata și hotărârea numai a doi episcopi din Sinod care acționează pe furis. În sfârșit Canonul 13 din Cartagina rânduieste că hirotonia episcopului nu este posibil să se săvârșească decât la „porunca celui mai mare” și nicidecum în desăvârșita neștiință!!! a Președintelui Sinodului.

d) **Precum vezi actul este semnat „Serafim, episcop de Detroit” sau episcop de America. Dar episcopii Americii sau ai Rusiei nu au nici un drept, după Sfintele Canoane, să intervină în treburile Bisericii Greciei. Să presupunem însă că Acachie a fost hirotonit nu de doi episcopi (dintre care unul este necunoscut), ci de întreg Sinodul de care aparține Serafim, condus de Președintele lui. În acest caz hirotonia lui ar fi fost canonică? Nu! Și aceasta pentru că Sfintele Canoane interzic cu desăvârșire hirotoniile clericilor dintr-o altă eparhie, chiar și vecină de ar fi ea. De pildă, Arhiepiscopului Atenei i se interzice sub pedeapsa caterisirii să hirotonească clerici pentru Pireu sau Niceea (afară numai dacă este rugat de episcopii locali care nu pot săvârși taina - să zicem că pe temei de boală). Sfântului Sinod al Bisericii Greciei i se interzice să hirotonească episcop sau un alt cleric pentru Biserica Ciprului sau a Cretei, cu atât mai mult pentru Biserica Serbiei, Bulgariei etc. Canonul 35 Apostolic legiuiește: „Episcopul să nu îndrăznească a face hirotonii afară de hotarele sale, în cetățile și satele care nu sunt supuse lui. “ Iar dacă săvârșește o astfel de hirotonie: „să se caterisească și el și cel hirotonit”. Canonul 2 al Sinodului II ecumenic poruncește: „Episcopii să nu-și întindă stăpânirea peste bisericile din afara jurisdicției lor, nici să le tulbure. ... Iar episcopii nechemați pentru conducere să nu năvălească la hirotonie sau la oarecare ranguri bisericești... Sinodul fiecărei eparhii își va conduce afacerile bisericești.” Canonul 8 al Sinodului III ecumenic socoate „un lucru afară de legiuirile bisericești și izvodit afară de canoanele Sfinților Apostoli și care îngreudește libertatea tuturor”, faptul că episcopul**

Antiohiei hirotonește pe episcopii Ciprului. Canonul poruncește desființarea acestei practici nepotrivite și legiuiește ca episcopii Ciprului să nu fie hirotoniți de alți episcopi ci de către cei ai Bisericii Ciprului. Și legiuiește: „Aceasta se va păstra și la celelalte biserici de pretutindeni”. Canonul 28 al Sinodului IV ecumenic rânduiește: „...fiecăre mitropolit din cei mai sus amintiți împreună cu episcopii eparhiei să hirotonească pe episcopii eparhiei”. Canonul 13 al Sinodului din Antiohia interzice oricărui episcop hirotonia în afara episcopiei sale, iar în caz contrar, poruncește „să fie fără tărie cele lucrute, iar el să-și ia pedeapsa cuvenită pentru aceste nereguli, caterisit socotindu-se de acum înainte de Sfântul Sinod”. Canonul 22 al aceluiași Sinod cuprinde următoarele: „Episcopul să nu intre în cetate străină nesupusă lui, nici în satul care nu este în partea sa, pentru hirotonia cuiva. Să nu așeze presviteri sau diaconi în locuri supuse altui episcop, fără voia aceluia. Iar de ar îndrăzni cineva una ca aceasta, hirotonia să fie fără tărie, iar el să fie certat de Sinod”.

Vezi așadar, iubite părinte Nicodime, câtă mulțime de canoane au călcat fără milă? În urma acestui lucru cum este cu puțință să mai conceapă cineva alipirea de ceata stiliștilor? Să mai spunem ceva: Dacă astăzi întreg sinodul (condus de Filaret)⁹⁶ de care ține Serafim, care l-a hirotonit pe Acachie, va recunoaște pe episcopii de pe stilul vechi, apare pentru stiliști o mare problemă canonică: Sinodul lui Filaret a avut legături canonice foarte strânse cu patriarhul ecumenic și cu episcopii lui din America (Iacov etc.). Așadar, și episcopii lui Filaret au devenit schismatici deoarece au împărtășire cu episcopii schismatici de pe stilul nou, după cum spun cei de pe stilul vechi! Prin urmare și cei care nu s-au împărtășit niciodată cu „schismaticii” de pe stilul nou au nevoie de curățire, au nevoie de restabilire printr-un sinod de episcopi ortodocși. Dar care sinod îl va restabili pe Filaret și pe episcopii de sub ascultarea lui și va ridica de la ei consecințele schismei? Vezi, iubite părinte Nicodime, în ce ciclu sufocant de antinomii și contradicții, în ce cerc vicios au intrat iubiții stiliști? Într-acolo vrei să mergi?

- Dar atunci ce trebuie să facem? mă vei întreba, încotro vom merge? Pe cine să pomenim?

Fratele meu, cuvântul Sfântului Apostol Pavel despre cei mai mari „...ca să facă aceasta (pastorația) cu bucurie și nu suspinând”⁹⁷ este valabil și invers. Adică este valabil și pentru păstoriți. Dacă există cazuri când păstorul suspină pentru turma pe care o păstorește, tot așa există și cazuri în care turma suspină pentru păstorul care o păstorește. Lucru fericit ar fi să existe întotdeauna păstori la care ascultarea să se facă numai „cu bucurie”. Dar când acest lucru nu este posibil, atunci să ne supunem „suspînând”. Iar când spun supunere, nu înțelegem desigur - departe de aceasta - să încuviințăm orice acțiune a lor și să cugetăm în toate așa cum cugetă și ei. Nu! Ci înțeleg să nu ne desprindem de ei, să nu rupem legătura cu ei. Ținând cont de aceasta, nu vom fi de acord, vom protesta și ne vom opune. Dacă însă Biserica nu-i caterisește pe unii ca aceștia, atunci noi nu trebuie să-i lepădăm și să încetăm să-i pomenim.

Să nu ne grăbim, fratele meu. Subiectele acestea se referă la viața veșnică și au trebuință de multă chibzuință.

În anul 1934, la 22 noiembrie, patriarhul de atunci al Alexandriei, Meletie Metaxakis, a chemat în Catedrala Ortodoxă patriarhală a Sfântului Nicolae din Cairo „clerici și mireni din zece biserici (confesiuni) diferite pentru rugăciunea comună făcută pentru al treilea mare pas -după primul și al doilea săvârșiți în același mod în Biserica Anglicană și respectiv Armeană -care să ducă la dorita unire... După doxologia cântată de corul seminariștilor, diaconul grec a rostit ectenia. Apoi s-a cântat «Lumină lină», după care corul anglican a cântat o cântare ce cuprindea laudele. După citirea din amvon a Evangheliei și a pericopei potrivită împrejurării, s-a făcut o rugăciune comună în arabă, rostită de un arhiereu copt la început și continuată de un protestant egiptean...”⁹⁸

Au trecut de atunci treizeci și noua de ani și nici o „unire” nu s-a săvârșit. Dacă atunci unii clerici și mireni, în loc să-și exprime cu putere protestul față de patriarh, ar fi purces la gesturi extreme și s-ar fi despărțit de el, care ar fi fost câștigul Bisericii? Numai unul: s-ar fi creat schismă în sânurile Bisericii Alexandriei, care ar fi tulburat conștiințe și ar fi dus la afurisiri și caterisiri reciproce, în timp ce acea inițiativă a Patriarhului nu a dus la nici o

⁴⁰⁴ 96 Este vorba de Biserica Rusă din Diaspora (n. red. rom.).

⁹⁷ Evr. 13, 17.

⁹⁸ Revista „Hristopolitia”, editată în Cairo, noiembrie-decembrie 1934, pag. 17.

unire, iar cu trecerea vremii se va uita cu desăvârșire; schisma însă ar fi existat până astăzi și ar fi zguduît Biserica Alexandriei.

Cu patruzeci de ani în urmă⁴⁰⁵, Patriarhul României, Miron Cristea, ajutat de prim-ministrul țării, a silit pe episcopii României să prăznuiască Pastele împreună cu papistașii. Cei mai mulți episcopi s-au supus. Foarte puțini nu s-au supus și au prăznuit Pastele ortodox. Din fericire, nu a avut loc schismă. Patriarhul, văzând împotrivirea, nu a îndrăznit să mai stăruie. Rezultatul a fost că au trecut de atunci patruzeci de ani, îndrăzneala patriarhului a avut un sfârșit neînsemnat și a fost uitată - în timp ce schisma, dacă s-ar fi făcut, s-ar fi perpetuat, înviforând cumplit Biserica României. [vedeți că avem un antecedent mai grav decât canonizarea unui înșelat și, cu mila lui Dumnezeu, nu avem consecințe ireversibile? Să lucrăm cu delicatețe și dragoste și Dumnezeu va împuternici cele neputincioase și va face cu puțință cele imposibile – n.n.]

Vezi astăzi diferite manifestări antiortodoxe: sau acțiunea (rugăciuni împreună cu ereticii etc.) patriarhului sau a lui Iacov al Americii și te întărâți. Bine faci, iubite părinte Nicodime, căci și eu mă întărât și mă tulbur pentru nerușinata încălcare a Sfintelor Canoane. Dar acestea, fratele meu, nu se fac doar astăzi, ci se făceau, vai! și mai demult.

Ca să te informezi voi cita un număr de cazuri, ca să vezi că aceste cutezanțe ale patriarhului au, din păcate, multe „precedente”. Ascultă, așadar și... înfricoșează-te.

Pe la începutul secolului al XVIII-lea în Arta se dădeau Sfintele Taine și apusenilor de către clericii ortodocși, cu toate că lucrul acesta pricinuia sminteală creștinilor ortodocși.

În anul 1869, la înmormântarea mitropolitului Hrisant al Smirnei, au slujit arhiepiscopul Armeniei și un preot anglican.

În anul 1875 arhiepiscopul ortodox al Patrei a săvârșit împreună cu un cleric anglican de acolo Taina Botezului.

În anul 1879 Sfântul Sinod al Patriarhiei de Constantinopol a hotărât că, la mare nevoie, se îngăduie împărtășire în Taine și cu armenii, adică săvârșirea de către un preot ortodox a Tainelor Botezului, Cununii și Sfintei Liturghii pentru armeni.

În anul 1898 patriarhul Gherasim al Ierusalimului a îngăduit creștinilor ortodocși sirieni din Melbourne să primească Sfânta împărtășanie de la clericii anglicani.

În anul 1907, în Portsmouth s-a săvârșit Liturghia comună de către preoți ortodocși și anglicani.

Pe la 1910 episcopul ortodox rus Inochentie al Alaskăi Americane a făcut o înțelegere cu episcopul Bisericii Episcopale americane ROW, prin care preoții lor să dea reciproc Tainele credincioșilor de ambele confesiuni, adică ortodocșii episcopalilor, iar episcopalii ortodocșilor.

În anul 1910 episcopul ortodox sirian Rafail din America a îngăduit ortodocșilor, printr-o enciclopedie oficială a sa (pe care, mai târziu a fost nevoit să și-o retragă datorită protestelor), să primească Taina Botezului, a Sfintei împărtășanii, a Mărturisirii și a Căsătoriei de la clericii episcopali, protestanți. Același episcop a participat la o vecernie a anglicanilor purtând mantie și stând în strana arhierescă.

În anul 1917 a săvârșit același lucru (adică a participat la o vecernie a anglicanilor) mitropolitul ortodox Alexandru al Rodostolului din America. Același mitropolit a participat activ la hirotonia unui cleric anglican din Pennsylvania.

În anul 1918, arhiepiscopul Antim al Ciprului și mitropolitul Meletie al Atenei au participat în repetate rânduri la slujbele anglicanilor în Biserica Sfântului Pavel din Londra.

În anul 1919, întâi-stătătorii Bisericilor Ortodoxe din America au participat la slujbe săvârșite de clerici anglicani cu prilejul „Adunării generale a Bisericilor anglicane din America”.

În anul 1920, mitropolitul Filaret al Didimotihului, aflându-se la Londra ca reprezentant al Patriarhiei ecumenice la Congresul de la Lambeth a participat la slujba ce s-a săvârșit într-o biserică anglicană.

În același an, patriarhul Damian al Ierusalimului a fost de față la liturghia săvârșită în biserică anglicană din Ierusalim și a citit evanghelia în grecește, îmbrăcat în toate veșmintele arhieresti.

⁴⁰⁵ 99 Adică în 1929. Pentru amănunte a se vedea Nae Ionescu, *Teologia. Integrala publicisticii religioase*, Editura Deisis, Sibiu, 2003, 672 pagini. (Nota Apologeticum).

Tot în 1920 Mitropolitul Dorotei al Prusiei¹⁰⁰, locțiitorul patriarhului ecumenic și Sfântul Sinod al Patriarhiei au primit la Constantinopol pe Jacob Darlington, episcopul „Bisericii Episcopale Americane”. Săvârșind Sfânta Liturghie în Catedrala patriarhală, locțiitorul a îmbrăcat pe episcopul străin cu mantie și omofor și l-a chemat să împartă anafura, lucru care s-a și făcut.

În anul 1921 săvârșindu-se în Londra înmormântarea mitropolitului Dorotei al Prusiei, locțiitorul patriarhului ecumenic, arhiepiscopul de Canterbury a participat la slujba înmormântării, citind Evanghelia.

În anul 1922 Gherman, arhiepiscopul Tiatirelor, reprezentantul patriarhiei ecumenice la Londra, a participat purtând mantie și cârjă la o Vecernie săvârșită în abația Westminster.

Aș putea să mai scriu încă multe cazuri, dar mă mărginesc la acestea. Toate acestea s-au petrecut înainte de 1924, adică înainte de schimbarea calendarului. Așadar, dacă prin aceștia Biserica s-a murdărit de erezie, deoarece nu au fost afurisiți îndrăzneții, atunci suntem cu toții murdăriți, nefăcând excepție nici cei de pe stilul vechi, care atunci erau uniți cu noi și toți împreună am pomenit pe episcopii care au fost pricinuitoarii acțiunilor antiortodoxe mai sus zise. Depărtarea stiliștilor de Biserica Greciei în 1924 nu i-a folosit deloc, deoarece cu mult înainte Biserica Greciei, precum și celelalte Biserici, se murdărise prin împărțășirea cu cei mai sus ziși.

Știi, oare, din ce an Biserica Ortodoxă are legături, care nu trebuiau să existe, cu așa numitul „Consiliu Mondial al Bisericilor”? Din 1920. Atunci a fost trimis pentru prima dată de Patriarhia ecumenică, în calitate de reprezentant al ei, mitropolitul Gherman al Seleuciei, la Congresul întrunit la Battenberg, care a fost ales și membru al „Comisiei Centrale” al Consiliului.

Mai târziu în 1922, același Gherman, acum al Tiatirelor a fost trimis ca reprezentant al Patriarhiei ecumenice la alt congres, unde a fost ales între cei patru vicepreședinți ai „Comisiei Executive”. În anul 1919 locțiitorul tronului ecumenic vacant, mitropolitul Nicolae al Cezareii, primind vizita unor membri ai unei comisii a Mișcării „Credință și Ordine” a spus în cuvântul său că „Biserica Constantinopolului vrea să trimită la timp reprezentantul ei la Conferința fixată întinzând astfel mână de ajutor lucrătorilor în același ogor și în aceeași vie a Domnului...” Cu alte cuvinte i-a considerat pe eterodocși ca și cum s-ar afla și ar lucra în lăuntru Vei Domnului, adică în Biserica cea una sfântă, sobornicească și apostolească!!! Așadar, punerea unui semn de o absolută egalitate între Ortodoxie și înșelare.

Dacă un cleric ar șovăi astăzi să pomenească pe episcopii ce s-au împărțășit cu patriarhul Atenagora, din pricina fricii să nu devină eretic, cum de nu se întreabă dacă nu cumva este deja eretic din 1919, când a pomenit pe episcopii ce s-au împărțășit cu Nicolae al Cezareii, care a cugetat și a propovăduit aceleași idei ca și Atenagora? Așadar... așadar suntem cu toțiieretici, iubite părinte Nicodim. Cu toții, fără excepție. Chiar și, repet, iubiiții stiliști. Deoarece și ei până în 1924 au pomenit pe episcopii care s-au împărțășit cu locțiitorul Tronului ecumenic, Nicolae al Cezareii... Oare „a pierit judecata de pe pământ”¹⁰¹?⁴⁰⁶ Oare s-a scufundat în adâncurile ereziei adevărata Biserică a lui Hristos, cu toate că El a spus că „nici porțile iadului nu o vor birui”? Să nu fie, fratele meu, să primim o astfel de hulă...

Spunând acestea nu intenționez să justific acrobațiile patriarhului. Departe de mine un astfel de gând. Cred că patriarhul Atenagora și mai sus pomeniții patriarhi, arhiepiscopi, mitropoliți episcopi etc. sunt foarte vinovați față de Biserică pentru grosolanele încălcări ale Sfintelor Canoane. Orice împotrivire care nu duce la schismă este justificată. Bindecuvântate sunt gurile care protestează împotriva acțiunilor anti-ortodoxe ale patriarhului și bindecuvântate sunt scrierile care înfierează acrobațiile lui în materie de credință. Luptă continuă și neîncetată împotriva patriarhului, DA! Schismă însă, NU!

Poate voi fi întrebat: Oare pentru Dumnezeu Atenagora este patriarh ortodox? Oare Dumnezeu este constrâns de hotărârile oamenilor? Dumnezeu așteaptă hotărârile Sinodului ca să-l considere pe Atenagora căzut din credința ortodoxă?

Iubite părinte Nicodime, fără îndoială că Dumnezeu nu poate fi constrâns de hotărârile oamenilor. De multe ori oamenii au osândit nevinovați și au dezvinovățit vinovați. (Și nu

⁴⁰⁶ 100 În alte lucrări este tradus Brusa. (Nota Apologeticum).

¹⁰¹ Vezi Sfântul Vasilie cel Mare, Epistola 92.

numai în Biserică). Nu încapă nici o îndoială că Dumnezeu a șters din Cartea Sa persoane pe care oamenii niciodată nu le-au condamnat și nu a șters persoane pe care oamenii le-au condamnat. Dar noi, iubitele, nu suntem heruvimi sau serafimi, ca să putem cerceta Arhivele cerului și vedea care oameni sunt scriși și care șterși sau, mai concret, care clerici sunt recunoscuți și care sunt lepădați de Dumnezeu. Care dintre noi va putea spune cu desăvârșită certitudine și siguranță că aceasta sau aceasta a hotărât Dumnezeu pentru cutare sau cutare preot sau episcop? „Cine a cunoscut mintea Domnului sau cine s-a făcut sfetnicul Lui?”⁴⁰⁷ Chiar și în privința ereziei, cine nu știe că și sfinți ai Bisericii noastre au căzut în erezii din simplitate, dar fiindcă au avut intenție bună, au fost povățuiți de Dumnezeu și s-au dezmeticit? [din păcate Părintele Arsenie Boca nu a dat vreun semn de dezmeticeală, și nu era caracterizat de simplitate – n.n.] Cine suntem noi ca să ne însușim judecata Bisericii? Oare credem că am ajuns la măsura să cunoaștem judecata lui Dumnezeu? Nu este de mii de ori mai sigur și mai plin de smerenie faptul de a ne supune hotărârilor Bisericii? Fratele meu, este înșelarea cea mai de pe urmă părerea că noi suntem cunoscători siguri ai voii lui Dumnezeu. Vai și de mii de ori vai de Biserică atunci când oamenii, și mai ales mireni, propovăduiesc astfel de răzmerite: „Acesta este caterisit de Dumnezeu. Ce însemnătate are dacă nu a fost caterisit de Sinod? Să ne depărtăm de acesta!... Acela este integru și are preoție. Ce importantă are dacă a fost caterisit de Sinod? Hotărârile oamenilor nu-L obligă pe Dumnezeu. Să mergem, așadar, la el!” [aceasta este valabilă și referitor la cinstirea Părintelui Arsenie Boca ca Sfânt, fără ca Sfântul Sinod să îl proclame, și ca declararea lui drept osândit, fără ca Sfântul Sinod să o constate. Cu totul altceva este analiza învățăturilor sfinției sale, după Sfinții Părinți, pe care tot Ortodoxul este dator să o facă, pentru a vedea dacă sunt date anatema de Sfânta Biserică sau sunt conforme cu învățăturile Ei – n.n.]

La aceste lucruri, fără îndoială bine intenționate, dar care sunt vădite înșelăciuni ale Luceafărului celui mândru, care își închipuia că va ajunge asemenea lui Dumnezeu, se potrivesc cuvintele dumnezeiescului Grigorie, care le repetă Canonul 64 al Sinodului V-VI ecumenic: „De ce te faci pe tine pastor, oaie fiind? De ce te faci cap, picior fiind? De ce îndrăznești a conduce oști, fiind pus între ostași?” Cu toate acestea, unii mireni s-au făcut pe sine nu numai păstori, ci până și sinoade ecumenice! [nu este vorba a cerceta și compara cu Sfintele Sinoade Ecumenice învățătura cuiva, ci a se pune în locul unui Sfânt Sinod Ecumenic și a hotărî că un Sfânt Sinod local a căzut în erezie – n.n.] Dumnezeu să aibă milă de noi toți!

Cât de diferit cugetă și făptuiesc alte persoane, clerici înțelepți și încercați, adevărate podoabe ale Bisericii Ortodoxe!... Ia pildă de chibzuință pe un teolog ortodox renumit și mărturisitor contemporan, pe arhimandritul sârb Justin Popovici. Fiind profesor de Dogmatică la Universitatea din Belgrad, comuniștii ateii l-au destituit, iar acum trăiește în liniștea pustnicească a unei mănăstiri. Ai citit ultima lui carte editată: „Omul și Dumnezeul-Om”? Dacă da, atunci vei mărturisi că poate nicăieri nu ai mai văzut astfel de pagini antipapale, scrise cu atâta putere, profunzime de spirit și originalitate. Părintele Justin strigă că trei sunt stadiile căderii omenirii: „Adam - Iuda - Papa”. Și cu toate acestea acest mare bărbat nu s-a gândit să se rupă de Biserica Sârbă, deși ea se împărtășește cu patriarhul Atenagora. Încă și trei ucenici de ai lui, clerici teologi, care se află în Grecia la porunca sa, pomenesc fără teamă pe episcopii Bisericii Greciei. Chiar unul dintre ei, care a venit aici ca laic cu câteva luni mai în urmă, a primit binecuvântarea stareșului său ca să fie hirotonit în Grecia. Cine îi va putea reproșa părintelui Justin Popovici că propovăduiește o Ortodoxie diluată? Astăzi sunt foarte puțini în întreaga lume cei care au un astfel de simț ortodox ascuțit și o trăire ortodoxă atât de profundă. Cartea aceasta mărturisește despre lucrul acesta. S-ar putea spune că se teme să nu-și piardă poziția și funcțiile? Dar nimic nu mai are acest mărturisitor al credinței, căci le-a jertfit pe toate. Așadar, este și acesta un trădător al Ortodoxiei, de vreme ce rămâne în Biserica care s-a împărtășit cu patriarhul Atenagora? Frate Nicodime, să luăm aminte să nu ne bată Dumnezeu!

Iubite părinte Nicodime, probabil că îmi veți obiecta: Canonul 15 al Sinodului I-II de la Constantinopol nu vorbește oare despre încetarea pomenirii episcopului care propovăduiește în public o învățătură eretică? [aici deja putem intra în discuția dacă ne

⁴⁰⁷ 102 Is. 40, 13.

putem ruga sau nu pentru sau să îl punem pe pomelnic pe Părintele Arsenie Boca, dacă a dat atâtea semne evidente de practicare a magiei și de propovăduire a ereziei, fără a se căi public de ele. Unii preoți ne-au întrebat și aceasta. – n.n.] *Conștiința voastră vă spune - bine sau rău - că toate pe care le-a spus și le-a făcut patriarhul până astăzi constituie erezie. Așadar, de ce pretinzi să continuăm a-l pomeni pe patriarh și să nu ne alipim de Gruparea fostului episcop al Florinei?*

Răspunsul meu țintește două aspecte:

a) Canonul este facultativ, nu obligatoriu. El nu pretinde de la clerici ca să înceteze pomenirea episcopului ce învață lucruri eretice înainte de condamnarea acestuia, ci dă două alternative. Dacă un cleric, spune canonul, se va rupe de un astfel de episcop „înainte de hotărârea sinodală”, nu face nici o greșală pentru care să fie supus pedepsei, ci mai degrabă este vrednic de laudă. [același lucru este valabil și pentru cei care nu scot miride pentru Părintele Arsenie Boca din râvnă pentru adevăr sau chiar nu-l pomenesc nici la parastase, deoarece ereticii, sinucigașii și cei care au păcate împotriva Sfântului Duh, morți fără pocăință nu se pot pune la nici un fel de slujbe – n.n.] Dacă însă un oarecare alt cleric nu face aceasta, adică, fără să îmbrățișeze învățăturile episcopului, continuă să-l pomenească, așteptând „hotărârea sinodală” și osândirea lui, unul ca acesta nu cade sub osânda canonului. [același lucru este valabil și pentru cei care, neavând încă o hotărâre sinodală de osândire a învățăturii și vieții sfinției sale, îl pun mai departe la rugăciune pe Părintele Arsenie Boca, deși a avut învățături eretice și practici magice, neexistând nici un indiciu dacă s-a pocăit înainte de moarte de ele. Mai sunt și din cei care îl pomenesc pe Părintele Arsenie Boca doar dacă primesc pomelnic cu sfinția sa, dar nu-l pun ei personal pe nici un pomelnic și nici nu se roagă pentru precăzușia sa din proprie inițiativă, ca să nu fie părtași la rătăcirea sa, nici să nu intre în luptă cu duhurile ce l-au stăpânit – n.n.] Citește canonul cu atenție și vei vedea că el nu legisfează obligativitate, ci numai îți dă un drept, nicăieri nu spune că clericii sunt obligați să se despartă de un astfel de episcop înainte de osândirea lui, nici nu vorbește despre pedepsirea unora ca aceștia și nici măcar nu îi mustră, deși, de obicei, Sfintele Canoane spun „să se caterisească” despre clericii care nu-și săvârșesc în întregime îndatoririle. Acest canon spune numai că clericii care s-au despărțit de un astfel de episcop nu sunt sub pedeapsă. Și că aceasta este adevărat o arată și faptul că deși în decursul istoriei Bisericii au fost caterisiți nenumărați episcopi pentru erezie, niciodată nu a fost pedepsit vreun cleric sau certat prin cuvânt că nu s-a grăbit să se rupă pentru aceasta de episcopul eretic, ci a așteptat condamnarea lui de către Sinod.

Și b) fie că rânduiește obligativitate, fie numai dă un drept, sigur este că acest Canon nicăieri nu spune că cel care a încetat să-l pomenească pe episcopul său, să se lipească de primul episcop pe care îl va afla. Cu atât mai mult nu spune să se lipească de episcopii împotriva cărora se ridică pline de asprime Sfintele Canoane. Clericul care nu pomenește pe episcopul său trebuie să se oprească aici și să nu pomenească pe altul, ci să aștepte cu conștiință liniștită judecata Sinodului. Acesta și numai acesta este înțelesul corect al canonului.

Iubite părinte Nicodime, trăim într-o vreme de înfricoșătoare zăpăceală. Atenție să nu fim atrași de mulțimea curenților. Suntem chemați să mergem pe frânghie. Atenție să nu cădem nici la dreapta, nici la stânga. Aproape toate schismele în Biserică au fost pricinuite de încrederea în sine și de graba nesocotită. Măine patriarhul va pleca din lumea aceasta și - cine știe? - poate va urma după el un om înțelept. Atunci... se va termina cu isteria unionistă și aiurelile filopapale... [poate și la noi se va schimba politica prin niște suferințe mondiale, rămânând în viață cei încercați duhovnicește prin pocăință, și atunci cu siguranță va înceta aiureala magică de la Prislop și filopapală de la Drăgănescu – n.n.] Dacă, însă, am creat schismă, cum vom cicatriza rănile Bisericii? Pe cât de ușor se creează schisma, pe atât de greu se repară. Citește istoria Bisericii și te vei cutremura. Crezi că este ușor să ținem piept curentului până la sfârșit? Este bine să nu deschidem stăvilarul, căci odată deschis, curentul va scăpa de sub controlul nostru și va inunda totul nestăpânit. Atunci când aprindem fanatismul mulțimii - este de ajuns o singură scânteie pentru crearea și menținerea schismelor - după aceea este cu neputință să mai punem rânduială. De multe ori în istorie necuviințele au ajuns până la profanări, până la încăierări, până la ucideri. Dacă va îndrăzni cineva din începătorii schismelor să recomande cumpătare și împăcare, va fi considerat trădător și va fi renegat pentru totdeauna mai mult de către incitatorii la

dezbinare. De aici se pricinuesc schisme înlăuntrul schismelor, dezbinări, împărțiri, fragmentări, nemiloase războaie lăuntrice. Privește la iubiții stiliști! Uniți au fost numai atunci când s-au despărțit de Biserică, dar foarte curând s-au împărțit. Astăzi în câte grupări nu sunt împărțiți? Poate în mai mult de șapte-opt. Și deși toți cugetă aceleași, fiecare grupare îi vede pe ceilalți ca pe niște trădători ai „Luptei”. Au ieșit din Biserica Greciei și au fondat „Biserica Adevăraților Creștini Ortodocși”, deoarece „schimbarea calendarului a venit în contradicție cu Sfintele Canoane”. Se aștepta de la ei respectarea cu multă evlavie a Sfintelor Canoane. Dar ei, pentru a-și menține „Biserica”, au încălcat o mulțime de Sfinte Canoane. (Adu-ți aminte câte am scris că au fost încălcate numai prin hirotonia lui Acachie). Să se observe numai acest paradox: deși stiliștii și-au fondat „biserica” numai din dorința de a respecta Sfintele Canoane, totuși atunci când apărarea ei (a „bisericii”) a cerut încălcarea Sfintelor Canoane, n-au ezitat deloc să le încalce. Așadar, cu toate că această „biserica” a fost fondată ca un mijloc (mijloc de păzire cu acrivie a Sfintelor Canoane) a sfârșit prin a ajunge un scop. Să se păstreze „Biserica Adevăraților Creștini Ortodocși” fie chiar și prin jertfirea scumpătății Sfintelor Canoane! Dar toate acestea cum le justifică iubiții stiliști? Foarte simplu: prin nenorocita „iconomie”. Dar ei au plecat din Biserica Greciei sub stindardul „scumpătății”. Dacă ar fi fost dispuși să primească „iconomia”, mai ales într-o astfel de măsură în care o fac ei acum, nu ar fi existat motiv să plece din Biserica Greciei, ci ar fi putut rămâne în ea folosind mult mai puțină „iconomie”... Cu toate acestea, au plecat ca să nu jertfească puțin și au fost nevoiți după aceea să jertfească mult. O, fratele meu, înfricoșează-te și te cutremură de salturile care te scot în afara Bisericii...

Însă trebuie să isprăvesc cuvântul, care deja s-a lungit foarte mult. Închei revenind la câteva din pozițiile mele din început, deoarece este foarte necesar. Nu asculta clevetirile unora care spun că Biserica Greciei este de acord cu patriarhul Atenagora. Dacă patriarhul va merge înainte, dacă va precede la „uniri”, atunci vei vedea ce poziție vor avea episcopii Bisericii Greciei, care astăzi tac și suportă nu din frică, precum susțin unii „viteji apărători ai Credinței”, nici din pricina unei conștiințe ortodoxe tocite, ci numai pentru că se îngrijesc de pacea Bisericii și se gândesc cu frică la evoluțiile și consecințele schismelor. Episcopii Bisericii Greciei, în afară de foarte puțini, nu sunt filocatolici, nu sunt unioniști, nu sunt de același cuget cu patriarhul Atenagora. NU! Nu uita că Sfântul Chiril al Alexandriei, marele apărător al Credinței Ortodoxe „iconomisea a nu se rupe de cei din Răsărit, care îl aveau în diptice pe Teodor al Mopsuestiei, eretic fiind acesta”¹⁰³(103 Migne 99, 1085.). Adică se împărtășea, din iconomie, cu cei care aveau în diptice un episcop eretic. Nu trage concluzii despre Biserica Greciei din tăcerea ei. Tăcerea nu înseamnă numai acord sau dezacord, ci înseamnă și suferire. [același lucru se poate spune și despre tăcerea Bisericii României în privința Părintelui Arsenie Boca – n.n.] De altfel, trei-patru episcopi, mai energici din fire, cum ar fi al Pireului, al Elefteropolei, al Florinei și încă unul, precum și notabilele ziare religioase cum ar fi: „Lupta bisericească”, „Presa Ortodoxă”, „Mântuitorul”, „Trei Ierarhi” și altele, de multe ori au amenințat că vor face acțiuni publice violente împotriva cutezanțelor patriarhului. [la fel se întâmplă și cu unii preoți și ierarhi în legătură cu Părintele Arsenie Boca – n.n.] Din tăcerea Bisericii Greciei față de aceste situații nu putem trage concluzia că ea este de acord cu aceia sau cu acțiunile patriarhului. Când a tras la judecată Biserica Greciei pe clericii potrivnici patriarhului sau ai lui Iacov al Americii pentru acțiunile împotriva lor, deși au existat cazuri când aceste acțiuni, izvorâte din râvnă exagerată, cuprindeau și atacuri grave la persoană? Cum de au explicat unii tăcerea Bisericii Greciei față de acțiunile patriarhului ca aprobare, iar tăcerea ei față de potrivnicii lui au explicat-o ca... dezaprobare??? Ce fel de logică este aceasta?

Consideri că arhiepiscopul Ieronim al Atenei are aceeași cugetare cu cea a patriarhului Atenagora. Iubite părinte Nicodim, crede-mă că voi vorbi nepărtinitor. De altfel, cu Prea Fericitul Arhiepiscop al Atenei nu am nici o legătură deosebită, nici oficială, nici neoficială. Nu neg faptul că arhiepiscopul căuta cu ochi binevoitori spre smerenia mea și se gândea să mă înalte - bineînțeles că am refuzat cuviincios din pricina sănătății mele șubrezite -, însă legături deosebite și strânse niciodată nu au existat între noi. De la alegerea sa până astăzi nu am avut cu el mai mult de cinci sau șase întâlniri, dintre care cele mai multe nu au durat mai mult de câteva minute. Dacă la acestea se mai adaugă cinci-șase epistole având diferite teme, pe care i le-am trimis din proprie inițiativă, ai toate legăturile mele cu Prea Fericitul

Arhiepiscop al Atenei. Așa stând lucrurile, nu trebuie să se socoată că părerea mea este influențată de factori sentimentali.

Așadar, Arhiepiscopul Atenei, iubite părinte Nicodime, cu toată noblețea și finețea purtărilor sale - de aici și amabilitățile lui față de patriarh, care ar fi fost de dorit să nu fie vreodată exprimate -, niciodată nu a pus dragostea mai presus de adevărul Credinței. Niciodată nu a subestimat noțiunea de „dogmă”. Dacă nu este superconservator, este totuși foarte reținut în aceste subiecte. [același lucru se poate observa și la patriarhul nostru PF Daniel, atât în privința ecumenismului, cât și în privința Părintele Arsenie Boca, atât de legat de ecumenism – n.n.] La intronizare Sa a spus foarte puține despre legăturile noastre cu confesiunile neortodoxe, iar drept concluzie a menționat despre „stăruința în credința și învățătura ortodoxă”. Anul trecut când a primit scrisoarea pascală de la Papa, a răspuns într-un mod cu adevărat artistic. Răspunsul său, incolor, inodor și fără gust din punct de vedere religios (nici vorbă despre aiurelile unioniste ale patriarhului), nu conține decât câteva cuvinte politicoase¹⁰⁴. Altădată, iarăși întrebat fiind despre sărbătorirea Paștelui de către un activist creștin de frunte, a răspuns sinodal că Bisericii Greciei îi este cu neputință să încalce chiar și o iotă din hotărârile Sinodului I ecumenic. În timpul discuțiilor ținute acum doi ani la Constantinopol între el și patriarh, nu a șovăit să se opună cu hotărâre la unele propuneri ale patriarhului (de pildă, cea legată la recunoașterea căsătoriilor făcute de papistași etc.). Am încă motive să cred că dacă până astăzi patriarhul nu a îndrăznit să facă și alte compromisuri mai mari, așa cum dorea, aceasta se datorează faptului că Arhiepiscopul Atenei nu numai că nu l-a încurajat, ci a pus și „frână”. În sfârșit, Arhiepiscopul Atenei și-a exprimat public opinia sa despre neortodocși, opinie cum nici cel mai fanatic stilist nu ar fi putut-o formula mai aspru. Ai citit „Scrisoarea Praznicală” oficială a lui Ieronim trimisă patriarhului Atenagora la Crăciunul trecut? Dacă da, atunci ai citit și acestea: „Dumnezeu să ne învrednicească pe Noi și pe toți cei ai Săi să cugetăm la fel unii față de alții și să nu fim iubitori de întâietate, căutând a stăpâni peste turma lui Hristos sau peste ceilalți, ci întru smerenia lui Hristos să ne punem sufletul pentru oi, îngrijindu-ne pentru unirea tuturor celor ce cheamă numele Lui, ca astfel să fie strivit șarpele cel din adânc, care a sfâșiat haina cea necusută și care pe atâția dintre cei care îl cunosc pe Dumnezeu i-a abătut de la adevăr, plecându-i să urmeze căile rătăcirii și pierzării”¹⁰⁵⁴⁰⁸.

Ce trebuia să spună mai mult Arhiepiscopul? După cum vezi, se roagă omul pentru unire, dar nu șovăie să propovăduiască că îi socoate pe eterodocși îndepărtați de diavolul de la adevăr și umblători pe calea înșelării și pierzării!!!

Oare aceste cugetări și declarații sunt niște trădări? Însă cei care susțin acestea ar trebui să se teamă ca nu cumva, nedreptățind pe oameni (nu numai pe Arhiepiscop, ci și pe ceilalți episcopi ai Bisericii) atât de cumplit și lovindu-i fără milă în cele mai sfinte ale lor -deoarece nu există nimic mai sfânt decât credința ortodoxă -, să se afle și ei mergând pe calea pierzării, pe care umblă nu doar ereticii, ci și cei care nedreptățesc. Patriarhul Atenagora și Iacov al Americii și încă câțiva s-au dovedit a fi niște cosmopoliți și discipoli ai sinistrului sincretism; s-au dovedit a nu avea nici o legătură lăuntrică și adâncă cu nesticata și neprihănită Ortodoxie. Dar ceilalți? Dau dovadă de astfel de cugetări? De ce caracterizăm - nu voi, nici eu, ci alții oarecare - atât de ușor pe ceilalți drept trădători?

Frate Nicodime, repet: „Să stăm bine, să stăm cu frică. Să luăm aminte ca mărturisirea Sfintei noastre Credințe cu smerenie să o aducem”.

Fie ca Domnul să povățuiască Sfânta Voastră obște, ale cărei binecuvântări le doresc.

*Cu dragoste în Hristos Iisus, Slobozitorul și Mântuitorul de obște al tuturor.*⁴⁰⁹

Cu mila lui Dumnezeu, însă, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române nu a aprobat canonizarea Părintelui Arsenie Boca, căzând astfel toate discuțiile de până acum și bucurându-ne încă odată de canonicitatea, râvna cu discernământ pentru adevăr, iconomia și cumițenia Soborului nostru de ierarhi.

Dar pentru că am tot vorbit de presiunile politice pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca, să le detaliez:

⁴⁰⁸ 104 Vezi revista „Ekklesia (Biserica)” din 15 mai 1968.

¹⁰⁵ „Ekklesia”, foaia din 1 ianuarie 1966.

⁴⁰⁹ [Arhim. Epifanie TEODOROPULOS], *Cele două extreme ecumenismul și stilismul*, Ed. Evanghelistos, București, 2006. Pag. 35-49.

Vedeți capitolul:

De ce Părintele Arsenie Boca face minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos

Presiuni politice publice (prin instituțiile adversare Sfintei Biserici Ortodoxe) pentru canonizare

Aseara la Romania tv, butonand eu telecomanda, am dat peste o emisiune despre parintele Arsenie Boca, la momentul la care le era prezentata telespectatorilor deja celebra minune cu fotografia, despre care s-a demonstrat insa pe acest blog ca de fapt n-a fost minune:

FOTO: “energie radianta” a Parintelui Arsenie Boca la mormantul sau?

In studio era un colectiv de aiuriti new age, la care de la distanta s-a alaturat Pr. Conf. Univ. Dr Constantin Necula, adica acel parinte cu multe titluri ce arareori vorbeste limpede.

Evident ca s-a evitat folosirea cuvantului ortodox si ca atare a lipsit si invatatura ortodoxa dar per total putem spune ca a figurat a fi o emisiune pro parintele Arsenie Boca.

Pro, pro, dar decat asa un pro, mai bine lipsa. La un moment dat realizatoarea i-a intrebat direct pe invitati daca in general exista minuni. Iar concluzia la care s-a ajuns a fost: NU EXISTA ... A fost intrebat la final de chestia asta si parintele Necula, care insa ca de obicei a tot plimbat verbul prin fraze pana cand a inteles fiecare ce vrea.

Totusi la un moment dat Pr. Conf. Univ. Dr a reusit sa transmita in cadrul emisiunii si un mesaj destul de clar. Anume ca pana acum n-a fost canonizat nici unul dintre marii duhovnici pe motiv de ... Elie Wiesel, organizatie care mereu sarea in sus cum ca respectivii erau legionari sau cel putin simpatizanti. Dar deoarece s-a dovedit indelung ca parintele Arsenie Boca n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, la anul pe vremea asta s-ar putea sa vorbim deja despre SFANTUL ARSENIE BOCA.

Eu insa intreb: de ce organizatiile evreiesti fac agenda Sinodului BOR? De ce Ortodoxia trebuie mai intai sa primeasca acceptul acelora? De ce trebuie sa se “demonstreze” mai intai ca cineva n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, pentru a se permite trecerea sa in Sinaxare?

Dar oare parintele Arsenie Boca chiar n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta?

Iata ce putem citi de exemplu la [Minunea prin care a luat nastere Miscarea Legionara. Marii duhovnici ai Romaniei despre legionari si Capitan:](#)

Parintele Arsenie Boca despre sfintenia Miscarii si a lui Corneliu Codreanu

„Am fost tinut la securitate sase saptamani. Cu parintele Arsenie discutam numai cand ne gaseam singuri. Restul timpului fie ca ascultam discutiile din camera, fie ca ma duceam cu gandul departe.

Intr-o zi se intampla sa ramanem amandoi in camera. Parintele Arsenie atunci imi spune: „Daca ar fi trait Capitanul ce lucruri frumoase am fi facut noi...”. Altadata imi spune: „Sa stii ca Legiunea nu va invinge pana nu se va completa numarul de legionari in cer”. Asta ar insemna sa moara toate generatiile din 1927 pana in 2000. Ar trebui sa treaca 60-80 de ani. Ar insemna sa nu mai traiasca nici un legionar din zilele noastre.

„Dumnezeu va avea grija sa ramana si samanta pe pamant”, imi raspunde parintele Arsenie. A fost ultima discutie cu parintele Arsenie. Pe mine m-au luat si m-au dus la Penitenciar. M-au bagat singur intr-o celula la etajul trei, complet izolat de ceilalti legionari. (Fragment din manuscrisul lui Mircea Puscasu, fost detinut politic, legionar).

*Ion Gavrilă Ogoranu in „Brazii se frang, dar nu se indoiesc”, vol. 3, reda marturisirea facuta de mitropolitul **Antonie Plamadeala** chiar langa crucea de la manastirea Sambata:*

*„Marturisesc acum, lucru ce nu l-am facut niciodata, urmatoarea intamplare: eram prin 1947 in chilia parintelui **Arsenie**, care se dezbracase pana la brau sa se spele; pe pieptul parintelui atarna o cruce care avea si o garda legionara pe ea. M-am speriat si l-am intrebat:*

– Parinte, nu ti-e teama sa porti un asemenea obiect primejdios?¶– O am de la Corneliu Codreanu, el mi-a daruit-o”..⁴¹⁰

410

<https://saccsiv.wordpress.com/2014/12/25/aseara-la-romania-tv-pr-conf-univ-dr-constantin-necula-a-zis-cam-asa-pana-acum-elie-wiesel-s-a-opus-dar-deoarece-s-a-demonstrat-ca-parintele-arsenie-boca-n-a-fost-nici-verde-nici-nationalist-si/>, sâmbătă, 3 octombrie 2015. Specificăm că nu suntem de acord cu toate afirmațiile de pe acest blog sau din această postare. Noi facem parte din cei ce-l îndrăgesc pe Părintele Constantin Necula, chiar dacă unele atitudini sau cuvinte ale preacucerniciei

Presiuni politice prin comerț, mărturisite de un ucenic al Părintelui Arsenie Boca.

El crede că aceasta a fost cauza mișcării de la Prislop, noi credem că aceasta a fost doar o etapă intermediară (prin care s-a pregătit locul unde se va desfășura ea), pusă la cale de pe vremea comunismului.

23.01.2016, 16:47:04

dobrin7m

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2010

Locație: Londra

Religia: Ortodox

Mesaje: 3.518

Implicit poveste . Poveste?

Capitolul 1

Dupa anul 1990 in zona Hategului, treptat , treptat, industria din zona a fost anihilata. S-au inchis pe rand, fabrica de conserve, abatorul, fabrica de bere, hidrocentrala Raul Mare Retezat, etc. Mii de oameni au ramas fara locuri de munca, fara mijloace de existenta.

Capitolul 2

In acelasi timp, un barosan afacerist a acoperit toata zona , preluand , spatii comerciale, magazine, supermarketuri, si astfel in maxim 10 ani era patron si proprietar a majoritatii magazinelor, barurilor, cafenelelor, restaurantelor, supermarketurilor, depozite an gros din zona Hateg. Nu spun numele insa este persoana cu implicatii in PSD, cu greutate. Insa stia un lucru, sa stea in umbra si sa isi numere banii.

Capitolul 3

Insa saracia tot mai accentuata a populatiei din aceasta zona, nu facea decat sa saraceasca insasi acest afacerist. Caci unde sunt clienti saraci si afacerea este saraca. Si iata ca prin 2006 - 2007 le-a venit brilianta idee. Aducem un brand care sa faca posibil ca in zona sa vina clienti de peste tot, din toata tara , ba si de peste hotare.

Zis si facut. Si ochii s-au indreptat spre Prislop.

Capitolul 4

Manastirea Prislop, pana in anul 2006 - 2007 era o manastire ca celelalte ce isi ducea zilele mai saracacios, caci nu era ea foarte renumita. Localnicii, pana in acesti ani, stiau de Sf. Ioan de la Prislop si atat. Vizitau peatera, stiau de sfant si minunile lui. Nimeni nu a stiut de Par. Arsenie Boca pana atunci. Nu existau scrieri, nu existau carti, nu existau manuscrise, chiar nimic. De mergeai la Prislop prin anul 2000 nici macar nu era pomenit , vedeai acolo mormantul , stiai ca a fost un staret ingropat acolo si atat.

Numai ca afaceristul cel bogat a pus la bataie bani pentru campanie, pentru carti, pentru toate. Tiparirea lor, publicarea lor, numar de exemplare, iconite, totul.

Trebuia insa ca si Biserica sa vrea. Biserica nu e vinovata caci a gandit ca e un mijloc sa mai aduca poporul la credinta, caci marea majoritate a oamenilor sunt caldicei spre rece, vor numai minuni, si indepliniri de dorinte. Nici prin cap nu le-a trecut dragilor nostri sfintiti parinti , episcopi si patriarh ca va lua o asa de mare amploare - fenomenul Prislop. Vidul de credinta, lipsa de cunoastere a adevaratei credinte a majoritatii oamenilor, isi spune cuvantul.

sale nu ni se par potrivite cu Sfânta Tradiție. De multe ori când dragostea de misiune este asociată cu un program supraîncărcat nu ai răgazul să te poți corecta și mai greșești.

Tot așa și arhieriei: deși au darul Duhului Sfânt, nu înțeleg totul așa cum trebuie și, de aceea, în ceas de nevoie trebuie să caute luminare de la Domnul; ei însă lucrează după mintea lor, fapt prin care întristează milostivirea lui Dumnezeu și seamănă tulburări. Cuviosul Serafim [din Sarov] spune că, atunci când dădea sfaturi după mintea sa, se întâmpla să greșească, și greșelile pot fi mici, dar pot fi și mari.

Astfel, noi toți trebuie să învățăm să recunoaștem voia lui Dumnezeu; dar dacă nu vom învăța, nu vom cunoaște niciodată această cale.

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 109.

Si iata cum localnicii se reprofileaza si fac acum bani din cazare, casele lor devin camine primitive de pelerini iar zona aduna bani, cheltuiti de pelerini fireste in magazinele , supermarketurile dragutului nostru afacerist. Caci localnicii prospera si cheltuie. Pelerinii calatoresc si cheltuie si simt fiori, si minuni fara sa mai plece genunchii la rugaciune, fara nevointa, fara plansul pacatului, fara post, fara ascultare,, fara... sau poate unii cu.... ii stie Dumnezeu.

Mai e un lucru de spus despre localnici. In ruptul capului nu ar mai recunoaste cum era Prislopul inainte de 2000 caci le e teama ca nu cumva valul de pelerini aducatori de prosperitate sa se opreasca.

Epilog: Ceea ce este de la Dumnezeu va fi , se va vadi.

E bine sa tacem si sa ne rugam sa ne inteleptasca Bunul Dumnezeu. Iubirea si dreptatea Lui se vor arata la momentul potrivit.

PS. Unii se vor intreba de unde stiu. Bunul Dumnezeu a ingaduit sa fiu o perioada de timp acolo atunci in anii 2000.

Si , cu totii sa ma iertati. Nu am mai scris de mult , bine v-am regasit si cu bine va las.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este finta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

Last edited by dobrin7m; 23.01.2016 at 16:51:59.

În prealabil postat de ahilpterodactil

Ce va mai plac INFORMATIILE....

Acuma pe bune: la ce va folosesc, de fapt?

dobrin7m dobrin7m is offline

Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2010

Locație: Londra

Religia: Ortodox

Mesaje: 3.524

Implicit

Citat:

Locuiesc la 13 km de Man. Prislop. Manastirea Prislop a fost locul unde eu cu sotul meu mergeam , spre alinare si linistire. Prin 2007 am fost la Prislop unde , pentru prima data am intalnit acolo 2 calugari straini ce stateau langa lacul acela si opreau oamenii sa le spuna despre Par. Arsenie . Atunci acei calugari ne-au povestit despre intamplarea de la canal si cu inmormantarea la care a fost prezent . A fost prima data cand am auzit la Prislop ceva despre Par. Arsenie. Pana atunci nimic. absolut nimic. Acesti calugari venisera acolo tocmai pentru acest lucru. Cand ne-am indepartat de ei mergand spre cimitir ne-au spus: de acum veti mai veni aici. O sa vedeti. Numai ca...

nu am mai mers la Prislop. Merg la Schitul Colt, la Lainici si oriunde unde gasesc liniste cu adevarat. Nu am nevoie nici de minuni, nici de fiori , nici de simtiri. Nu caut acestea. Toate cate le primesc de la Dumnezeu, de sunt rele , le merit , de sunt bune, ma bucur de milostivirea lui Dumnezeu.

Am citit Par. Arsenie Boca, apoi si chiar m-am entuziasmat. Nu spun ca nu are invataturi bune, insa multe sunt fabricate in anii de pe urma , de "marketingul responsabil" si multe sunt cuvinte ale sfintilor puse in gura Par. Arsenie Boca tocmai pentru multimea nestiutoare si dornica de minuni.

De exemplu: "nasteti preoti buni daca vreti preoti buni" ce circula si pe facebook cu poza parintelui, sunt cuvintele Sf. Ioan Gura de Aur.

sau: cine are credinta , are nadejde, cine are nadejde primeste si iubire de Dumnezeu. acestea sunt cuvintele Sf. Dimitrie al Rostovului din Alfavita duhovniceasca care a spus: prin credinta vine implinirea poruncilor, prin implinirea poruncilor vine nadejdea si prin nadejde vine iubirea de Dumnezeu - cuvinte cu adevarat intelepte. si exemplele continua.

De mai bine de 6 ani citesc cu nesat Filocalia, si literatura patristica, multumesc Bunului Dumnezeu pentru memoria ce mi-a daruit-o, si in aproape toate mesajele scurte de pe facebook cu imaginea Par. Arsenie , recunosc cuvintele sfintilor. ca e Ioan Gura de Aur, ca e Dimitrie al Rostovului, ca e din patericul egiptean sau din patericul athonit, insa sub nici o forma nu sunt cuvintele lui. Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici.

Apoi o spun foarte clar. Mirenii trebuie sa fie ascultatori de Biserica, Daca nu asculta de Biserica sunt cazuti din har si mantuirea e foarte departe. Atata timp cat nu e canonizat, nu e treaba mintii mele mirenesti sa spun cine e sfant si cine nu. Iar daca cumva este asta treaba mea, atunci sa spun: toti sunt sfinti numai eu nu, milostiveste-te de mine Doamne.

Am incredere in Sfanta Biserica a carui cap este Hristos ca nu se va face o canonizare a cuiva fara indeplinirea tuturor conditiilor asa cum le stim din Sfanta Biserica. Nu este trecut nimeni in calendar fara voia lui Dumnezeu. Pana atunci ascult si astept si ma rog lui Dumnezeu sa ma ierte pentru greselile mele. Altfel de gandesc, si spun ca x e sfant si y e sfant inaintea sinodului si a lui Hristos inseamna ca mi-am facut deja singura calendar de sfinti.

PS. Ceva ani in urma cand ma aflam in Grecia, inaintea canonizarii Cuv. Sf Paisie Aghioratul, l-am descoperit pe cuvios. Si intr-o seara citind scrierile lui, si bucurandu-ma cu mare drag de dansul de cele ce citeam, am simtit prezenta lui. Insa imediat am zis: pleaca de aici, ca eu sunt o nenorocita ce nu merita astfel de lucruri si atunci a plecat. Am avut evlavie, l-am pomenit si aici pe forum mult inainte de canonizare, insa nu l-am numit sfant decat atunci cand Biserica l-a numit. Nu savarsim nici un pacat , sfintii nu se supara, caci asta inseamna ascultarea. Vedeti ce spun sfintii in patristica. Si vedenii de vedeti sa le alungati , caci chiar de ar fi cu adevarat Hristos nu se supara pentru smerenia ta.

Stati linistiti, si nu va pierdeti pacea inimii in dispute inutile. Spuneti doar adevarul si atat, nu anticipati si in rest ce va fi de la Dumnezeu se va vadi. de e sfant si Domnul va voi sa stim asta, vom sti, indiferent de impotrivitori, iar de nu e sfant si Domnul va voi sa stim , iarasi vom sti, indiferent de impotrivitori. Insa cati sfinti sunt nestiuti? si de asemenea cati nu sunt sfinti insa noi credem ca sunt sfinti? de aceea e buna ascultarea. Sa nu spunem: ia uite astia nu voiesc sa canonizeze, stiu ei de ce nu canonizeaza, insa eu am cazut spunand asta. Iasa, ca stie sinodul ce face. si Biserica.

Legat de aspectul financiar , sunt economista, am lucrat in zona Hategului in acea perioada, stiu ce spun.

Informatiile sunt de multe feluri, si vin din toate partile, Un om intelept culege informatii din toate directiile nu doar de acolo unde ii aseaza lui inima mai bine. Cu iertare.

PS. Revin cu un gand.

Avem atatia sfinti in ortodoxia noastra incat daca ne-am ruga tuturor, si daca am implini poruncile, am merge spre mantuire zburand. Prin dispute si lupte nu ne mantuim. Si sa va mai spun ceva. Cine e sfant e sfant si nu are nevoie de recunoasteri lumesti. Recunoasterea este ingaduita de Dumnezeu pentru noi, sa ne indreptam si sa cunoastem macar o parte din Biserica nevazuta. Dumnezeu ingaduie sa ne arate pe cei sfinti ca sa avem ajutor, tot din dragoste pentru noi si ca sa vedem lucrarea Lui - iata puteti sa va desavarsiti. Deci nu va luptati dragilor cu lumea sa aratati voi sfintii, ca e mare greseala. Ca acest lucru este atat de simplu , cand Dumnezeu voieste sa implineasca.

Insa iarasi este adevarat un lucru. Se poate ca cineva sa fi ajuns la mare duhovnicie in viata si totusi sa nu ajunga sfant. Sa fie o greseala acolo in viata lui, care sa nu ii implineasca

sfintenia. Deci nu stim noi, oricat de evlaviosi am fi, toate dedesupturile inimii nimanui , decat Bunul Dumnezeu. Priviti la Fericitul Augustin, ca e exemplu extraordinar in acest sens.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este finta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

ahilpterodactil

Senior Member

Data înregistrării: 02.11.2015

Mesaje: 464

Implicit

Mihaela, eu m-am referit la altceva, iarta-ma. Ii ziceam colegului de forum ceva in legatura cu informatiile...

Culegatorii de informatii sunt adeseori oameni care ar trebui sa nu aiba acces la anumite date. Pentru ca, din pacate, cei avizi dupa informatii (date despre alti oameni) lucreaza pentru a defaima.

Poate si in acest sens Mantuitorul a spus ceva, intr-un loc, despre margaritare....

ahilpterodactil

Citat:

„În prealabil postat de dobrin7m Vezi mesajul

...in aproape toate mesajele scurte de pe facebook cu imaginea Par. Arsenie , recunosc cuvintele sfintilor. ca e Ioan Gura de Aur, ca e Dimitrie al Rostovului, ca e din patericul egiptean sau din patericul athonit, inasa sub nici o forma nu sunt cuvintele lui. Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici.”

ahilpterodactil In toate datele pe care le primeste si detine un om se pune si problema personala, a fiecaruia, numita interpretare. Astfel: ce fac cu datele pe care le detin, in ce sens le indrept, ce scop am, cum ma raportez la semeni si la Dumnezeu prin prisma lor etc.

Pasajul din postarea ta, pe care l-am bolduit spre evidentiere aici, e un bun exemplu.

Tu ai ales (lucru care ma mira un pic) sa scoti din el concluzia ca: "Este un aspect care imi arata spiritul comercial ce se manipuleaza aici."

Ma asteptam sa tragi o alta concluzie, de pilda: asta arata ca Parintele traia, cugeta si vorbea in duhul Traditiei, in duhul sfintilor inaintasi, in duhul ascetilor dreptmaritori.

Iata cat sunt de diferite folosirile unor informatii... Minte si inima omului face ce vointe cu ele...

Citat dobrin7m PS. Revin cu un gand.

Cine e sfant e sfant si nu are nevoie de recunoasteri lumesti.

ahilpterodactil Pe drept cuvânt.

Iar sfintii nu au ce face cu sfintenia lor in afara Bisericii. Locul sfintilor este in comunitatea si comuniunea eclesiala, care ne cuprinde si pe noi, cei care vietuim aici.

Sa fie, asadar, fiecare la locul lui!

dobrin7m

Citat:

În prealabil postat de ahipterodactil Vezi mesajul

Ma asteptam sa tragi o alta concluzie, de pilda: asta arata ca Parintele traia, cugeta si vorbea in duhul Traditiei, in duhul sfintilor inaintasi, in duhul ascetilor dreptmaritori.

Iata cat sunt de diferite folosirile unor informatii... Minte si inima omului face ce vointe cu ele...

dobrin7m stii de ce nu am spus asta?> pentru ca cei care traiesc duhul Traditiei si al sfintilor inaintasi, sunt smeriti si spun: ai vazut ce spune sfantul x? sau ai vazut ce spune ava

din pateric? deci nu se adreseaza interlocutorilor sub nici o forma substituindu-se sfintilor, ca si cum ar fi cugetarea lui.

Singurul loc unde pe drept nu numesc, este fapta si vietuirea. Adica fapta si vietuirea sa fie patristica si ei insisi sa radieze Cuvantul lui Dumnezeu si invaturile sfintilor.

Legat de informatii si interpretare. Omul care nu se roaga si nu traieste intru Hristos interpreteaza mereu, absolut totul este sub prisma simtirilor sale. Insa si aici sunt oameni care interpreteaza doar informatiile ce le plac. E la fel cu cei care citesc din Sfanta Scriptura doar pasajele ce ii indreptatesc. Cam asa ceva.

Eu vroiam insa sa spun, ca e bine sa culegem toate informatiile ca sa avem o viziune cat mai completa despre o situatie. Or cunoscand doar o parte, doar un curent sau minimizand ce nu ne place si maximizand ce ne place nu putem fi deloc intelepti.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fiinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiti pe El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca

Last edited by dobrin7m; 24.01.2016 at 22:54:20.

ahilpterodactil

E bine, cel putin in sens lumesc. Desi e ... imposibil...:)

Eu cred ca tocmai intelepciunea il scuteste pe om de efortul culegerii tuturor informatiilor...:)

Acuma, ce sa zic, mi-e greu sa imi imaginez cum proceda Parintele cand se afla intre oameni. Nu i-am fost fiu duhovnicesc, nici coleg etc., deci nu cunosc prin experienta modul in care vorbea si cum facea fata diverselor situatii la care era supus ca duhovnic.

Totusi, imi imaginez ca atunci cand venea Floricica sau Marinica sa ii spuna de una sau de alta, printele nu statea sa faca precizari de genul: "stii, eruditule frate, vorba asta a spus-o Cuviosul cutare, in anul cutare, conform cartii cutare, diortosita si avind biecuvantarea cutare, sub patriarhul cutare, in raport cu Canonul cutare, si in conflict cu viziunea inca neacceptata sinodal a pacatosului cutare, dar mult bineplacuta filosofului cutare, conform editiei cutare, din biblioteca cutare, care a avut o excelenta traducere si note de subsol pertinente sub pana profesorului cutare etc. etc. etc."

Nu, Parintele cred ca spunea simplu: "Oameni buni, de ce va plangeti de preoti? Voiti preoti buni? Faceti-i!"

Cu toata bibliografia implicita...

*

Pe de alta parte, imi imaginez, iarasi, in baza datelor pe care le detin (ce-am mai citit si eu, ce am mai auzit), ca Parintele stia cum sa se poarte la o conferinta academica. Macar atat cred ca putea face intr-un amfiteatru sau la redactarea unei lucrari teologice/stiitifice: cand dadea un citat sa precizeze autorul, sursa...:)

Zic si io, fie iertate prostia si perseverenta mea. Sau netrebnicia perseverarii.

dobrin7m

Citat:

În prealabil postat de ahilpterodactil Vezi mesajul

Pe drept cuvânt.

Iar sfintii nu au ce face cu sfintenia lor in afara Bisericii. Locul sfintilor este in comunitatea si comuniunea eclesiala, care ne cuprinde si pe noi, cei care vietuim aici.

Sa fie, asadar, fiecare la locul lui!

dobrin7m In Biserica cea nevazuta toata lumea e la locul lui, fara doar si poate! Indiferent ce credem noi aici in aceasta viata despre ei. De aceea e buna ascultarea de Biserica.

Nu spune Hristos: in casa Tatalui meu multe locuri sunt? Le stim noi in aceasta viata? nu stim decat ce Domnul a ingaduit sa stim, prin sfintii Lui. Putem noi aseza pe cineva in alt loc decat i se cuvine>?

nici o grija, toata lumea va fi asezata acolo unde ii este locul dupa moarte, de Bunul si dreptul Dumnezeu, iar cei sfinti vor fi stiuti de noi prin voia Domnului. Multi raman nestiuti, tot prin voia Domnului.

Citat:

În prealabil postat de ahilpterodactil Vezi mesajul

Acuma, ce sa zic, mi-e greu sa imi imaginez cum proceda Parintele cand se afla intre oameni. Nu i-am fost fiu duhovnicesc, nici coleg etc., deci nu cunosc prin experienta modul in care vorbea si cum facea fata diverselor situatii la care era supus ca duhovnic.

Totusi, imi imaginez ca atunci cand venea Floricica sau Marinica sa ii spuna de una sau de alta, printele nu statea sa faca precizari de genul: "stii, eruditule frate, vorba asta a spus-o Cuviosul cutare, in anul cutare, conform cartii cutare, diortosita si avind biecurantarea cutare, sub patriarhul cutare, in raport cu Canonul cutare, si in conflict cu viziunea inca neacceptata sinodal a pacatosului cutare, dar mult bineplacuta filosofului cutare, conform editiei cutare, din biblioteca cutare, care a avut o excelenta traducere si note de subsol pertinente sub pana profesorului cutare etc. etc. etc."

Nu, Parintele cred ca spunea simplu: "Oameni buni, de ce va plangeti de preoti? Voiti preoti buni? Faceti-i!"

Cu toata bibliografia implicita...

dobrin7m Exemplu:

"Asa fugeau sfintii de vedenii. Dar ai sa ma intrebi : " Parinte, poate a vrut Dumnezeu in viata mea sa-mi arate o vedenie ceva, un vis, n-ar fi pacat ca eu nu am crezut ? Poate sa fie ceva adevarat. Oare nu-i pacat ca eu refuz un semn de la Dumnezeu ? "

Nu-i pacat. Doamne fereste ! Dumnezeu, care fericeste pe cei smeriti, niciodata nu se supara cand si fac lucruri din smerenie, ca nu se socotesc vrednici de a vedea ingeri. Ai vazut Sfantul Isaac Sirul ce spune ? Mai de folos iti este, omule, sa-ti vezi pacatele tale, de mii de ori, decat sa vezi ingeri. Si mai departe : mai de folos iti este sa plangi un ceas penrtu pacatele tale, decat sa vezi ingeri si sa invii morti cu rugaciunea sau sa faci minuni ! Sa avem smerenia aceea de care zicea marele Prooroc David : Ca faradelegea mea eu o cunosc si pacatul meu inaintea mea este pururea. Sa ne vedem pacatele si sa le plangem ! Asta-i pozitia care nu te duce la cadere niciodata. Iar cei ce-au vazut ingeri, i-au inselat diavoli, i-au dus in pierzare.

Sfantul Ioan Scararul spune asa in cuvantul trei din " Scara " : Dracii slavei desarte, pe cei slabi de minte, i-a facut prooroci - ca el o sa se laude ca este prooroc, ca a vazut vedenii -, iar cela ce tuturor visurilor si vedeniilor nu crede, filosof duhovnicesc este.

Dar poate ai sa spui : " Parinte, dar daca este o veste ceva, si poate Dumnezeu vrea sa ma incredinteze ?" ...

Si acum o sa va arat ce zice Sfantul Diadoh al Foticeei, cat de mult iubeste Dumnezeu pe cel care nu crede in vedenii si vise, si atat de mult il lauda. Asa spune intr-o istorioara :

Un boier mare avea palate, mosii si averi multe, si avea o sluga foarte credincioasa, Ioan, la care ii incredinta cheia de la casa, toate, toate. Odata boierul acesta a plecat de acasa cu sotia si copiii, si i-a dat cheile de la palat, cheile de la poarta si i-a spus asa :

- Baiete, ramai stapan pe toata averea mea. Baga de seama ! Chiar eu daca am sa vin, si daca vin noaptea, sa nu ma recunosti ! Eu daca vin, numai ziua am sa vin; daca nu, nu da drumul la poarta ! Cheile sunt la tine. Nu recunosti pe nimeni pana nu vin eu. Ca nu cumva sa recunosti pe altcineva noaptea si sa vie sa-mi prade casa.

Acela pune mana pe chei si zice :

- Da, stapan, asa fac !

Ce s-a intamplat ? Tocmai el a fost vinovat, ca in loc sa vie ziua a ajuns noaptea acasa. Bate in poarta. Vine sluga.

- Mai, Ioane, da drumul !

- Fugi de-acolo, tiranule, vrajmasule !

- Eu sunt, mai, stapanul.

- Nu te cunosc ! Eu am porunca, de la domnul meu. Tu ai luat glasul stapanului meu, te-ai facut lup si vii ca pastor. Nu te cunosc !

- Eu sunt, mai baiete ! Da nu cunosti caruta, caii si pe mine nu ma cunosti ?
- Niciodata, noaptea nu te cunosc ! Vino maine ! N-ai spus ca vii ziua ? Sa te vad eu la ochi
daca esti tu. Cati nu pot vorbi ca stapanul meu ?

Si n-a dat drumul boierului. Si a stat boierul toata noaptea la poarta, pana s-a ridicat
soarele.

- Dumneata esti ?

- Da.

- Poftim ! Asa am primit porunca, noaptea sa nu primesc pe nimeni.

Na ! Si nu numai ca nu s-a separat boierul :

- Bravo, mai, Ia asta este sluga credincioasa. Am venit eu cu sotia si copiii si n-a dat drumul.
" Nu te cunosc noaptea !".

Asa este cel care nu crede in vedenii si vise. Ferice de el. Ce spune Apostolul ? Noapte este
veacul de acum. In veacul de acum sa nu dorim sa vedem ingeri ! Auzi ce spune un sfant parinte
? Daca vrei sa ajungi la nebunie si la iesirea din minti, primeste aratarile ceresti in veacul de
acum !

Deci, nu numai ca nu se supara Dumnezeu, cand nu credem noi in vise si vedenii care se
arata noua ca lumina sau foc sau stele sau ingeri sau sfinti sau prooroci sau hristosi sau in
chipul Maicii Domnului, ci, foarte mult ne iubeste. Aici sa stii ca veacul de acum este ca o
noapte, ca dracii se pot face in ingeri de lumina. Cel ce nu crede in vise si vedenii este un
adevarat credincios. Deci, sa nu crezi vreodata ca se supara Dumnezeu cand tu nu vei crede
in acestea ! Ca daca ar fi adevarate, Dumnezeu ti le lamureste tie acestea, nu prin tine, ci prin
altii care au darul deslusirii duhurilor. Iar cand sunt multe marturii ca un vis sau o vedenie a
fost de la Dumnezeu, intreaba pe altii mai intelepti decat tine.

Vine o batrana si-mi spune : " Parinte, am visat asta, am visat asta; o sa fie rau !". " Cine
ti-a spus, mama ?" " Am visat eu asta noapte ". " Te-a amagit diavolul. Ti-a spus ce-a vrut el
si tu vii tulburata la mine prin vise ". Voi n-ati auzit ce spune Apostolul Pavel ? Prin credinta
umblam, nu prin vedere. N-ati auzit ce spune Hristos in fericirea a zecea, dupa inviere ? Ferice
de cel ce n-a vazut si a crezut. Deci n-am nevoie sa vad, ca sa cred. Ca daca eu cred dupa ce
vad, nu mai am credinta.

Ce este credinta ? Auzi ce spune Apostolul : Credinta este dovedirea lucrurilor celor
nevazute si adeverirea lucrurilor celor nadajduite. Auzi care-i credinta ? Sa dovedesti prin
credinta cele ce nu ai vazut si sa adeveresti prin credinta ceea ce nadajduiesti. Asta este
credinta cea adevarata. Ca daca am vazut, nu mai este credinta. Iar daca n-am vazut si am
crezut, atunci ma fericeste Hristos ca cei pe care i-a fericit in Evanghelie." **Par. Cleopa**

iata cum l-a citat si pe Sf. Ioan Scararul si pe Sf. Diadoh al Foticeii, si nu si-a atribuit nimic.
si cu siguranta si nana Floarea intelege acest cuvânt.

Pe facebook circula fotografii photoshopate cu imaginea Par. Arsenie si cuvinte ale
dferitilor sfinti. Cu siguranta ca daca ar putea Par. Arsenie le-ar interzice asa ceva. Incep sa
cred ca multe nu au fost spuse de parinte inasa cei de astazi au o dorinta arzatoare de a vadi
niste lucruri pe care doar Dumnezeu le vadeste.

"De carma mintii atarna incotro pornim si unde mergem.

Adevarul este fiinta vie.

Gandurile omului nu sunt ca si gandurile Domnului.

Credinciosul in Dumnezeu depaseste limitele omului.

Nu sunteti voi cautand pe Iisus? Voi stiiti despre Iisus o multime de lucruri dar nu il stiiti pe
El. Si pana nu Il gasesti pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ti gasesti nici sensul tau nici
sensul lumii." Cuv. Arsenie Boca⁴¹¹

Să mergem acum, mai departe, cu studiul canonului canonizării:

⁴¹¹ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?p=611337#post611337>>, duminică, 24 ianuarie 2016.

ortodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a îmbrățișat credința ortodoxă.

În acest capitol suntem datori a vedea dacă a avut o credință neîndoielnic Ortodoxă, pentru a putea deveni model și canon altora.

Pentru a vedea Ortodoxia unui om trebuie să analizăm întreaga lui filozofie, inclusiv cea practică, adică și învățăturile și viața lui. Este ceea ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

*în aceste trei stă filosofia creștinului: în poruncă, în dogme și în credință. Poruncile despart mintea de patimi; dogmele o aduc la cunoștința fapturilor; iar credința la contemplarea Sfintei Treimi.*⁴¹²

Despre învățăturile și viața preacuvioșiei sale este greu de făcut vreun studiu deoarece deși cărțile scrise despre el sunt de două feluri: rafinate și simpliste, ambele tipuri sunt foarte alunecoase și contradictorii (atât între ele, dar și în cadrul aceleiași scrieri) prezentând tuturor celor ce le citesc (cu ochii deschiși) un duh duplicitar.

Cele simple prezintă niște exagerări fabuloase, ca în basmele eline, hinduse și latine („romano-catolice”). Acestea au fost sesizate chiar și de ucenicii rafinați ai sfinției sale și sunt dezavuate ca extremisme și vrăjitorii în cărțile și/sau predicile lor, dându-și seama că defavorizează imaginea publică a Părintelui. De altfel mai toate cărțile rafinate, care caută să fie echilibrate, despre preacuvioșia sa, au în introducere sau la final, și o critică la celelalte cărți, susținând că ele sunt adevărata realitate a Părintelui, sesizând pericolul exagerării pentru curentul generat mass-media (finanțat cu putere) de pro-canonizare. Cu toate acestea la câteva pagini mai jos, autorul, autoproclamat ca exponent al echilibrului, începe cu niște expresii sau relatări exagerate, cu totul contradictorii discernământului lin Ortodox. Și ca și cum aceasta nu ar fi de ajuns, ***unele din cărțile sfinției sale sunt contestate chiar de el însuși și de ucenicii săi cei mai aprinși (de exemplu Pravila Albă și Sundar Singh), și chiar Cărarea Împărăției (cartea Părintelui cea oficială, mult prelucrată și dens filtrată pentru a nu prezenta fisuri), ar fi vrut chiar el însuși să o ardă.***

In acest așezământ, construit și organizat cu neîntrecutu-i dar artistic, Părintele și-a avut chilia și atelierul de pictură din anul 1969 până în anul 1989, când s-a săvârșit din viață. Aici și-a lăsat într-o rânduială desăvârșită și predici și meditații și desene, dar și ultima dorință de a nu-i fi date publicității.

Văzând însă câte variante circulă și mai ales câți antreprenori sau patroni are, dintre care unii nu l-au mai văzut din anul 1949, care n-au mai vrut să știe de Sfinția Sa în vremea de surghiun, ba se mai dau și ucenici și calzi apărători, ne-am hotărât să dăm forma definitivă a Cărării împărăției, cum a gândit-o și cum a lăsat-o în 1949, după care vor urma predicile - care și ele circulă în nu știu câte variante -, pe care și le-a legat singur într-un volum - se pricepea să lege foarte frumos cărțile — după o anumită ordine și cu o caligrafie unică.

I se atribuie câteva scrieri, între care Pravila Albă, un manuscris care i s-a furat, modificat apoi și rescris. Circulă pe numele Părintelui, ajungând până în Franța. Dăm în original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Albă.

*Pravila albă
model de
scrierilor*

⁴¹² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 146.

unui original
fural
As

I s-a mai atribuit și așa-zisa scriere: Sundar Singh vorbește globului pământesc. Iată și caracterizarea făcută de Părintele asupra acestei scrieri:

SUNDAR
SING

Ce frumos scrie Sundar Singh și de ce proastă calitate e apocrifa aceasta, a unui faulic, incul și mincinos.

As.

413

Chiar și gustul deschis către scrierile unui protestant amăgit și el la rândul lui, spune multe despre pregătirea rătăcită și modul de a privi credința, superficial și neînțelegător, ca toți cei afectați de morbul ecumenist.

Nu știu dacă cei de astăzi vor pune în studiul studenților teologi și al seminariștilor Cărarea împărăției a Părintelui Arsenie, ca să-i lumineze pe viitorii preoți, care au atâta nevoie. [să ne ferească bunul Dumnezeu, Măicuța Domnului și toți Sfinții de o asemenea năpastă – n.n.]

Căci Părintele Arsenie, văzând că la noi valoarea nu are valoare, a vrut să ardă cartea sa, așa cum a făcut Sfântul Moise Proorocul cu Tablele Legii de pe Muntele Sinai, date de Dumnezeu însuși - cu cele zece porunci -, când a văzut păgânătatea poporului care, la poalele muntelui Sinai, mânca, bea și juca, uitând cu totul de Dumnezeu⁴¹⁴.

Cu toții nădăjduim că nu a fost așa gândirea genuină a Părintelui Arsenie Boca, atât de plină de mândrie, încât să se considere pe sine ca și pe Sfântul Prooroc Moise, iar pe cartea sfinției sale ca pe Tablele Legii, judecând în grup pe toți românii că nu apreciază adevăratele valori (care într-o astfel de cugetare, ar fi numai modul sfinției sale de a crede).

Mai mult, acum că a trecut umbra Vechiului Testament și toți preoții sunt icoana vie a lui Hristos:

Mat 9:12 Iar Iisus auzind au zis lor: n'au trebuință cei sănătoși de doftor, ci cei bolnavi. :13 Deci mergând, învățați-vă ce este: milă voiesc, iar nu jertfă ; că n'am venit să chem pre cei drepti, ci pre cei păcătoși la pocăință.

Evr 10:1

[Jertfa Noului Testament șterge toate păcatele și covârșește fără asemănare pre cea a Vechiului Testament, care nu le putea curăți.] Pentru că legea având umbra bunătăților celor viitoare, iar nu însuși chipul lucrurilor, cu aceleași jertfe care în fiecare an aduc pururea, niciodată nu poate pre cei ce vin să'i facă desăvârșit.

Evr 10:1

[Legea este umbra Noului Testament. Lauda credinței statornice.]

În adevăr, Legea având umbra bunurilor viitoare, iar nu însuși chipul lucrurilor, nu poate niciodată - cu aceleași jertfe, aduse neîncetat în fiecare an - să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.

Numitorul comun al cărților simple și al celor rafinate este că învățăturile sale sunt prezentate ambiguu și contradictoriu, putând fi înțelese într-un fel sau altul, după cum este abordată (prin admirație, împotrivire sau prudență) persoana Părintelui, ca toată lumea să fie

⁴¹³ Jeromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 342-343.

⁴¹⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, 35-36.

odihnită. Sfinții Părinți nu au lucrat așa, ci s-au străduit să expună o învățătură limpede, chiar dacă ar fi stârnit împotrivirea întregii lumi, de dragul lui Hristos-Adevărul.

Cea mai mare dificultate este că Părintele combate pe față (ca titluri și categorii) diferitele rătăcirii: filozofia, scientismul, hinduismul, spiritismul, magia, astrologia, origenismul, romano-catolicismul, ecumenismul, ereziile, dar, imediat mai apoi, alunecând insesizabil de la forma respinsă la conținutul ei susținut, le expune ideologia ca fiind Ortodoxia cea mai pură (neștiind sau nepomenind că sunt de fapt exact acele rătăcirii criticate cu o frază sau două mai înainte), prezentându-le ca fiind învățăturile adevărate și mântuitoare, din lipsa cărora suferă ceilalți preoți contemporani cu el, acuzând tocmai pentru neconformarea cu aceste idei că pastorația Bisericii ar avea mari lacune.

Concluzia citirii scrierilor precuvioșiei sale arată că nu stăpâna limbajul teologic Ortodox. Ori nu citise dogmatica Ortodoxă, ori nu o înțelegea, ori nu era de acord cu ea. Face confuzii frecvente între persoană și fire, alunecări majore și grave între dogme, mărturisind credințe mincinoase diametral opuse una alteia (nestoriene⁴¹⁵, monofizite⁴¹⁶, origeniste⁴¹⁷) și susținând cu o siguranță impresionantă de sine că sunt Ortodoxia cea mai pură. Cea mai favorabilă explicație pentru sfinția sa ar fi că, de fapt, fiind prins de atâta misiune mai înainte de vreme, nu a avut timp să cunoască Ortodoxia. Nădăjduim că nu a fost vorba nici de vreo lipsă de capacitate intelectuală de înțelegere, nici de vreo rea voință, nici vreo consecință a lipsei de sfat sau a neascultării față de profesorii săi de la Facultatea de Teologie (neurmând cursurile de acolo datorită absorbirii intense de către practicarea Hatha Yoga), nici de încrederea în sine mai mult decât în Sfinții Părinți, nici vreo lene în cercetare, nici de dorința de a muta hotarul părinților prin vreo inovație, nici de vreo erezie (adică dorința de a se dezbină de Sfânta Biserică pe baza dogmelor greșite în care credea).

*Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice și nedepășind dumnezeiasca predanie.*⁴¹⁸

Pil 22:28 Nu trece hotarele vechi, care le-au pus părinții tăi.

*Astfel se adeveri din nou că fiecare pârțicică din dogmele Bisericii s-a impus prin sângele celor ce au fost gata să-și dea viața pentru mărturisirea ei, fiind o chestiune de viață, nu o simplă speculație teoretică.*⁴¹⁹

Am citit cărțile sfinției sale cu o mare dorință de a găsi un mare apologet Ortodox bârfit de invidioși pe nedrept, pentru a ne închina cu dragoste și evlavie lui, dar am avut surpriza neplăcută să constatăm că foarte mare parte din mentalitatea greșită și păgubitoare contemporană ce bântuie lumea de azi este expusă în aceste cărți ca fiind revelația genuină a Domnului nostru Iisus Hristos. Ne întrebăm: oare această mentalitate (ce ne încolțește de peste tot deturnându-ne de la realitate) este consecința misiunii de la Prislop sau învățătura de acolo își are rădăcina în rătăcirile lumii de azi și de ieri?

Practic Părintele combate cu glas înalt doar păcatele grosolane (provenite din plăcerea senzuală, trupească, de sine): beția, preacurvia, crima cu un foarte mare talent demn de urmat (ar trebui însă sărat cu mai multă milă și înțelegere a neputințelor oamenilor), dar despre cele subtile (ce izvorăsc din plăcerea sufletească de sine, a slavei deșarte, a părerii de sine, a falsei smerenii), nu pomenește nimic. Dar tocmai acestea sunt generatoare ale primelor (pe căi ocolite, viclene) și, în plus, declanșatoarele de înșelare, stare mai rea decât căderea de-a stânga. Nu știm dacă nu a cunoscut acest fenomen sau doar nu a avut experiență personală cu discernământ în acest război nevăzut, foarte primejdios.

Dar înainte de toate acestea, trebuie să știm că iubirea pătimașă de plăcere este de multe feluri și de multe forme, și multe sunt plăcerile cari amăgesc sufletul, când nu se întărește prin trezvie întru frica de Dumnezeu și în dragoste de Hristos, îngrijindu-se de lucrarea virtuților.

⁴¹⁵ Dată anatema la sinodul al III-lea ecumenic.

⁴¹⁶ Dată anatema la sinodul al IV-lea ecumenic.

⁴¹⁷ Dată anatema la sinodul al V-lea ecumenic.

⁴¹⁸ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1943. Varianta electronică APOLOGETICUM 2004

<<http://www.manastirea-sireti.md/uploads/books/ro/Sf.%20Ioan%20Damaschin%20-%20Dogmatica.pdf>>,

18.06.2013 22:22:33, p. 11

⁴¹⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 13.

Căci se ivesc nenumărate plăceri cari atrag la ele ochii sufletului: cele ale trupurilor, cele ale avuției, ale dezmierdării, ale slavei, ale nepăsării, ale mâniei, ale stăpânirii, ale iubirii de argint, ale zgârceniei. Toate se înfățișează amăgitor cu arătări strălucite și plăcute, în stare să atragă pe cei vrăjiți de ele, cari nu iubesc cu putere virtutea și nu rabdă asprimea ei. Căci aproape toată afecțiunea pământească și împătımirea de ceva din cele materiale naște plăcere și desfătare în cel împătimit și înnebunește și vatămă în chip pătimăș partea poftitoare a sufletului, întrucât supune pe cel biruit iuțimii, mâniei, întristării și ținerii minți a răului, când e lipsit de ceea ce dorește. Iar dacă împreună cu împătımirea mai stăpânește pe om și o mică obișnuință, îl face pe cel stăpânit de ea să fie dus, pe nesimțite, până la capătul acestei împătimiri neraționale, pentru plăcerea ascunsă în ea. Căci plăcerea poștei e de multe feluri, cum s'a spus mai înainte, și nu se satisface numai prin curvie și prin altă desfătare trupească, ci și prin celelalte patimi, odată ce și neprihănirea stă nu numai în oprirea de la curvie și de la celelalte plăceri de sub pânțece, ci și în înstrăinarea de celelalte plăceri. De aceea desfrânat este și iubitorul de avuții, iubitorul de argint și zgârcitul. Căci precum acela iubește trupurile, așa și acesta avuțiile; ba este cu atât mai desfrânat acesta, cu cât nu are o așa de mare silă de la fire, care să-l împingă. De fapt viziul nedestoinic ar fi socotit cu adevărat nu acela care nu poate stăpâni un cal năvălaș și anevoie de strunit, ci acela care nu-și poate supune pe unul blând și mai supus. Dar e vădit în tot felul că pofta de avuții e de prisos și nu după fire, neavându-și puterea într'o silă a firii, ci în voia liberă cea rea. De aceea nu are scuză cel ce păcătuiește lăsându-se biruit de aceasta cu voia. Astfel trebuie să cunoaștem limpede că iubirea de plăcere nu se mărginește numai la desfătare și la bucuria de trupuri, ci se arată în tot chipul și prin tot lucrul iubit de voia liberă a sufletului și prin toată împătımirea. [...]

Pe lângă cele spuse, mai trebuie să se știe mai ales aceasta, care e de mare trebuință tuturor celor ce râvnesc să dobândească virtutea și se sârguiesc să ocolească păcatul: cu cât e sufletul neasemănat mai bun decât trupul, și mai distins și mai cinstit în multe și foarte însemnate privințe, cu atât sunt și virtuțile sufletești mai bune decât cele trupești, mai ales cele cari imită pe Dumnezeu și poartă nume dumnezeiești. **Cu totul dimpotrivă trebuie să socotim despre păcatele sufletești că se deosebesc de patimile trupești în ce privește efectele lor și pedeapsa lor, măcar că acest lucru îl uită mulți, fără să știu cum. Beția, curvia, preacurvia, furtul și cele apropiate acestora, oricât sunt de urâte la arătare celor evlavioși și celor ce fug de ele sau le pedepsesc, nu pricinuiesc atâta durere celor ce stăruiesc în ele fără să se îndrepte, în comparație cu patimile sufletești, cari sunt cu mult mai rele și mai grele ca acelea și cari duc la starea dracilor și la osânda veșnică rânduită acelor, pe cei stăpâniți de ele. E vorba de pismă, de pomenirea răului, de răutate, de învățare și de iubirea de argint, care-i rădăcina tuturor relelor, după Apostol, și de cele asemenea.**

[...] Patimi sufletești sunt acestea: **uitarea, nepăsarea și neștiința.** 2 Când ochiul sufletului sau mintea, e întunecat de acestea trei, e luat apoi în stăpânire de toate patimile cari sunt acestea: **neevlavia, credința strâmbă sau toată erezia, blasfemia, iuțimea, mânia, amărăciunea, înfurierea năpraznică, ura de oameni, pomenirea răului, vorbirea de rău, osândirea, întristarea fără temei, frica, lașitatea, cearta, rivalitatea, pisma, slava deșartă, mândria, fățărnicia, minciuna, necredința, sgârcenia, iubirea de materie, împătımirea, afecțiunea pentru cele pământești, trândăvia, micimea de suflet, nemulțumirea, cârtirea, înfumurarea, părerea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, dorința de a plăcea oamenilor, viclenia, nerușinarea, nesimțirea, lingușirea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, învoirea cu păcatele părții pătimășe și gândirea deasă la ele, rătăcirea gândurilor, iubirea de sine, care e maica și rădăcina tuturor relelor, iubirea de argint, reaua năvălire și răutatea. Iar patimi trupești sunt: lăcomia pânțecelui, nesăturarea, desfătarea, beția, mâncarea pe ascuns, iubirea de plăceri felurite, curvia, preacurvia, desfrâul, necurăția, amestecarea sângelui [incestul], stricarea pruncilor, împreunarea cu dobitoacele, poftele rele și toate patimile urâte și protivnice firii, furtul, jefuirea celor sfinte [sacrilegiul], hoția, uciderea, orice molesire trupească și bucurie de voile trupului mai ales când trupul e sănătos, ghicirile, descântecel, farmecele, prezicerile, iubirea de podoabe, ușurătatea, moliciunile, înfrumusețările, vopsirea feții, pierderea vremii, umblarea fără rost, jocurile de noroc, reaua și pătimășa întrebuințare a lucrurilor dulci ale lumii, viața iubitoare de trup, care, îngroșând**

În schimb, în cărțile sale sau cele legate de sfinția sa, sunt prezente minuni strălucitoare (care nu au amprenta delicată, lină și plină de tâlc ca în Viețile Sfinților), privirea de sus a celorlalți, fraze cu dublu înțeles în care este evidentă susținerea unei păreri personale inovatoare (nemăiîntâlnită în Ortodoxie decât în curentul umanist, combătut în sinoade, de multe ori contradictorie față de revelația dată prin Sfinții Părinți). Aceste păreri personale sunt prezentate ca fiind dogme revelate și antidotul filozofilor lumești din *turma lui Epicur* sau a *necredincioșilor*, cum îi numește sfinția sa cu ironie pe sărmanii amăgiți de fascinația trupului, dar care nu urmează fanatic, fără abatere ideile sale și ele fascinate de trup sau de iubirea trupească de sine mai subtilă. Mai apoi, această gândire personală apare însoțită și de o plăcere de sine care ajunge până la a credință fabuloasă că problemele bisericii ar proveni din faptul că preoții n-au aceeași pregătire și mentalitate antropologică cu a sa. Toate acestea, însă, susțin alunecarea spre dreapta, mai primejdioasă și mult mai stricătoare, fiindcă este cultivată ca o virtute și nu luptată ca un păcat.

Aceasta nu este, însă, de mirare, fiindcă răutatea este ușor de sesizat și combătut, dar falsa bunătate (care duce la cea dintâi pe căi ocolite, amăgind și pe dascăl și pe ucenici), cere o experiență a discernământului călită în ascultarea de Biserică, și nu mulți o pot dobândi.

7. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta și spre tine nu se vor apropia. [...]

Iar după o vedere mai înaltă, psalmul zice că: "Tu, omule cel de acest fel, vei fi săgetat cu multe săgeți din partea stângă, dar cu și mai multe din partea dreaptă". Prin stângă se înțelege când se săgetează cineva cu patimi dobitocești, ale mâniei și ale poftei, care învederat și mărturisit este că sunt rele, iar de-a dreapta este când se săgetează cineva de pricini care par a fi drepte și bune, însă care nu sunt de acest fel, deoarece vrăjmașul diavol, știind că cei mai mulți oameni nu primesc atacurile păcatelor celor simple și arătate [lesne de priceput], pentru aceasta începe să-i lupte de la oarecari pricini care par să fie bune, iar la urmă, pornind de la acelea, îi doboară și în relele cele învederate.⁴²¹

În afară de aceasta, sărmanul Părinte n-a avut parte de dascăli cu discernământ, începând cu familia sfinției sale și continuând cu lecturile din cărțile de Hatha Yoga, Mircea Eliade, Rudolf Steiner, Ignațiu de Loyola, cărțile de hipnoză, filozofii umaniști și romano-catolici care i-au stimulat preocupările sfinției sale de practicare a tehnicilor de performanță din toate religiile. Această experiență a metodelor ce strică firea, preluate din învățăturile demonice, cu părerea că sunt și ele folositoare, i-au pecetluit o anumită mentalitate și o anumită stare lăuntrică, vizibile de-a lungul întregilor sale scrieri și comportamente, ba chiar și în mesajul testamentar al sfinției sale din Biserica Drăgănescu.

De la dascălii săi a moștenit convingeri greșite, având o pregătire neconformă cu a Sfinților Părinți, astfel că responsabilitatea sa se diminuează. Rămâne doar întrebarea de ce a ales această cale? Cum de nu s-a lepădat de ea? De ce n-a lucrat discernământul? De ce nu i-a arătat Dumnezeu realitatea? Pentru aceasta, însă, este nevoie de o mare lepădare și de sine și de prejudecățile dobândite, de o căutare a Adevărului mai presus de orice, de o socotire de sine ca fiind cel mai de pe urmă dintre păcătoși, pentru a primi sfatul celor smeriți, în care lucrează Sfântul Duh, lucruri greu de dobândit (printr-o strădanie ce uneori durează viața întregă. De aceea cei înainte-văzători sunt de cele mai multe ori oameni bătrâni, trecuți prin experiența multor suferințe care îi învață realitatea neputinței proprii, ajungând la harismă, numită și „pensie duhovnicească”). În schimb, performanțele înșelătoare se dobândesc în scurt timp și sunt lesne de primit, sădind înlăuntru o mare dulceață de sine, care abate mintea ca un magnet de la atenția spre pocăință, fiind prezente la toți „văzătorii cu duhurile” tineri (care au căutat pensia mai înainte de a absolvi „grădinița duhovnicească”). Așadar când apare cineva cu pretenții de harisme la vârsta diaconului Zian, este evidentă înșelarea.

⁴²⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 194-195, 187-190.

⁴²¹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, Cuviosul monah-filosof Eftimie ZIGABEN, *Tâlcuirea Psaltirii*, Ed. Egumenița – Ed. Cartea Ortodoxă, București, ²s.a., reeditare după Institutul Albinei Române, Iași, 1862, p. 260.

M-a acoperit Dumnezeu și m-am temut totdeauna de primejdia aceasta. Când eram în mînăstirea de obște, toate le încredințam bătrînului Ava Ioan. Niciodată nu sufeream, cum am spus, să fac ceva fără sfatul lui. Se întîmplă cîteodată că gîndul îmi spunea: «Nu-ți va spune bătrînul aceasta ? De ce să-l mai turburi ?» Și ziceam gîndului: «Anatema fie și judecării tale (dreptei tale socoteli) și priceperii tale și înțelepciunii tale și științei tale, căci ceea ce știi, de la diavolul știi» 1083.

Plecam deci și întrebam pe bătrîn și se întîmpla că uneori îmi spunea tocmai cuvîntul acela la care mă gîndisem și eu. Atunci gîndul îmi spunea: «Ce mai zici ? Iată ți-a spus ceea ce ți-am spus și eu. Nu l-ai turburat degeaba pe Bătrîn ?» Și ziceam gîndului: «Acum e bine, acum e de la Duhul Sfînt. Ceea ce e al tău e viclean, e de la draci, e dintr-o stare pătimasă». Și astfel, niciodată nu îngăduiam gîndului să mă facă să mă încred în mine însumi, fără întrebare.

Nota 1083. Tot ce răsare din sfera mărginită a unei gîndiri individualiste, e prin sine lipsit de vederea largă, care ține seama în mod echilibrat de intercondiționarea tuturor. E de la diavolul, care vrea să rupă în bucăți creațiunea și să scufunde pe fiecare într-o existență extrem de redusă, într-o existență chinuită, de umbră, de mișcare dezordonată, nerațională și contradictorie a umbrelor. Totul e o falsă cunoștință, o cunoștință a fișiei, care nu e deplin reală, întrucît nu e în țesătura întregului, în comunicare de viață între toate. «Dreapta socoteală», atît de lăudată în scrierile duhovnicești răsăritene, vine și ea dintr-o îndelungată experiență a vieții de comunitate, de împreună-sfățuire cu alții. Ea ține seama de toate laturile realității, de toate punctele de vedere posibile, în judecata ce o dă. De aceea sfatul se cere mai ales de la «bătrîni», care au adunat în cursul anilor îndelungași multă experiență de viață și multe păreri de la foarte mulți.⁴²²

Din păcate, la capitolul acesta, Părintele Arsenie Boca este cel mai deficitar. Fiindcă de mic copil nu s-a sfătuit nici cu profesori Ortodocși lămuriți, nici cu duhovnici iscusiți în căderea de-a dreapta, nici cu scrierile Sfinților Părinți, luând sfat numai de la diavol prin vedeniile mincinoase și prin religiile superioare, amestecate (poate) cu un strop de Filocalie, chiar de la începutul vieții nu a cunoscut (decît, poate, superficial) și nu a propovăduit Ortodoxia curată, ci una amestecată, deci falsă, atît în scris, în predici, în picturi cît și prin viață. Modelul său este unul sincretist, de tip New-Age, cu tente hinduse, ecumenist ramificate și mai ales uniate.

Dacă s-ar fi lepădat public de toate acestea, măcar pe patul de moarte, am putea spune că, de atunci, a îmbrățișat credința Ortodoxă și am putea vorbi de o *Ortodoxie a credinței celui despre care se tratează*, dar una cam îndoielnică, fiindcă nu am ști cum ar fi propovăduit după convertire, nemaivînd nici măcar un mic exemplu.

Dar dacă nici măcar nu s-a lepădat de erezii, cum am putea vorbi de canonizarea lui?

Este vorba, așadar, de **kakodoxia**⁴²³ **neîndoielnică a celui despre care se tratează**, *kakodoxie păstrată pînă la moarte, fie în tot timpul vieții, fie în timpul de la care a lepădat credința ortodoxă, încredințându-și sufletul unui duhovnic mort de 200 de ani, de fapt un diavol mascat.*

Pentru a vă lămuri despre acest subiect, vă recomandăm capitolul:

Învățăturile eretice ale Părintelui Arsenie Boca, date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice.

⁴²² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX, Ed. cit., pp. 533-534.

⁴²³ Κακός = rău; δοξία = slavă, credință în lb. greacă. Κακοδοξία = erezie, rea credință, rea slăvire, heterodoxie.

În urma celor arătate pînă aici, a expunerii făcute pe temeuri doctrinare și documentare cu privire la canonizarea sfinților în Biserica Ortodoxă sîntem îndreptățiți să conchidem că pentru a se putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare trebuie să fie date următoarele condiții de fond:

[...]

b) *Proslăvirea lui de către Domnul, cel puțin printr-unul din următoarele daruri sau puteri:*

— Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință;

— Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte;

— Puterea de a-și închina eroic viața celei mai desăvîrșite trăiri morale și religioase;

— Puterea de a săvîrși minuni în viață sau după moarte; sau în fine,

— Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroic credința și Biserica Ortodoxă⁴²⁴.

„Puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credință”

Vă rugăm să citiți capitolul:

Moartea Părintelui Arsenie Boca

Acolo se arată neclaritatea și contradicțiile sfârșitului sfinției sale. Cel mai mult se contrazic ucenicii preacuvioșiei sale. Sunt trei variante descrise: moartea din cauza bolii, moartea din cauza torturii de către securiști pentru legionarism (deci nu pentru dreapta credință) și moartea în chinuri datorită duhurilor cu care a lucrat. Vedem că în nici o situație nu este vorba de moarte martirică pentru Ortodoxie.

Mai mult în privința omorării utopice de către securiști pentru legionarism (deci, din motive politice și nu mucenicești pentru dreapta credință) avem atâtea variante după imaginația fiecărui povestitor în parte. Legendele despre moartea în torturi a preacuvioșiei sale sunt atât de diferite una de alta: bătaie în mașină, răstignire în pădure, stâlcire/non stâlcire a unghiilor în chilie, ba la București, încât se poate concluziona prin Sfânta Evanghelie:

Mar 14:55 Arhieriei și tot sinedriul căutau împotriva lui Iisus mărturie ca să-L dea la moarte, dar nu găseau. 56 Că mulți mărturiseau mincinos împotriva Lui, dar mărturiile nu se potriveau. 57 Și ridicându-se unii, au dat mărturie mincinoasă împotriva Lui, zicând: 58 Noi L-am auzit zicând: Voi dărâma acest templu făcut de mână, și în trei zile altul, nefăcut de mână, voi clădi. 59 Dar nici așa mărturia lor nu era la fel.

„Puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii pentru mărturisirea dreptei credințe pînă la moarte”

Vă rugăm să citiți capitolul:

Având această concepție despre eretici, nu este de mirare că atunci când a fost caterisit (sau oprit de la slujire) și-a format o parasinagogă

Și mai ales subcapitolul:

Arsenie vs. Arsenie

Veți observa acolo cu stupeoare, că spre deosebire de legenda ce s-a brodat cu iscusință diabolică prin mass-media (că ar fi fost vreun mărturisitor), în realitate sfinția sa a fugit prin toate mijloacele de suferință (și prin hipnoza în masă, și prin declarații politice corect, și prin lauda socialismului, și prin denunțarea celor cunoscuți, și prin lepădarea de preoție și călugărie), făcând compromisuri cu regimul de multe ori și sub multe forme, pînă la sfârșitul vieții, pentru a-și asigura alături de Maica Zamfira un trai nu numai decent, dar chiar situat la vârful prosperității posibile în acele momente istorice.

Mai mult, sunt informații care indică faptul că încă de pe atunci s-a plănuț de către noua orânduire construcția unei imagini de sfințenie politic-corectă pentru a se propune la canonizare spre subjugarea în ecumenism și noua spiritualitate a neamului, în clipa în care

⁴²⁴ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, p. 182.

adevărații mărturisitori și martori ai căderii sfinției sale vor fi plecat la Dumnezeu, ca să nu se mai poată opune.

Chiar dacă nu ar fi lucrurile atât de grave cum se deduc din datele publicate până acum, și ne rezumăm doar la cercetarea fără interpretare sau prejudecată a informațiilor accesibile tuturor și furnizate chiar de ucenici este suficient doar un studiu simplu al perioadelor și locurilor de detenție, al manifestărilor și „suferințelor” sfinției sale atunci când a fost închis, pentru a vedea cu certitudine că nu a suferit decât foarte puțin (și nu pentru dreapta credință, ci pentru politică), numai până când s-a lepădat de preoție și de călugărie, ca o dovadă adusă regimului că va colabora și politic. Dacă, în afară de aceasta, am și face o paralelă între cele prin care a trecut precuvioșia sa și suferințele reale ale tuturor celor care L-au mărturisit pe Hristos în România, contemporani cu el, vom vedea atunci că, de fapt, a fost un răsfățat al regimului comunist.

Iată datele luate din aceste surse:

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

<<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atenția-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Florian BICHR, Romeo PETRAȘCIUC, Raluca TODEREL, Părintele Arsenie Boca in Arhivele Securității. ANCHETELE, CANALUL SI PERSECUȚIA. Opis de documente., Vol. II (Prislop, 1950-1959), Ed. Agnos, 2014, pp. 506.17.07.-30.07. (13 zile) 1945 București.

14.05.1948 schingiuit o 1 lună și ½? Unde, de către cine? Nu ni se spune. Este oare o invenție sau nu se știe unde a fost arestat? După cât de paranormal se desfășurau anchetele, credem că este o invenție.

16.01.1951-19.03.1952 (14 luni și 3 zile), la canal.

20.09.1955-07.04.1956 (6 luni și 18 zile) Timișoara, Jilava, Oradea.

Detenție totală 22 luni și 18 zile (mai puțin de 2 ani), din care:

- La canal (regim diferențiat): 14 luni și 3 zile (majoritatea timpului);

- La închisorile București, Jilava, Timișoara, Oradea: 8 luni și 15 zile, din care schingiuit? doar 1,5 luni.

Canal, București, Jilava, Timișoara, Oradea. Numai denumirile închisorilor și arată diferența în suferință. Nu tu Pitești, nu tu Gherla, nu tu Aiud. Sărmanul, bine că a scăpat, cu așa puțină suferință. Dar de unde această faimă că a suferit foarte mult de la comuniști și că a fost martirizat prin închisori și la Canal?

În timp ce Părintele Arsenie Papacioc și toți preoții râvnitori pentru Ortodoxie, fără compromisuri, au suferit la Aiud și în alte temnițe până în 1964, Părintele Arsenie Boca (ne mai fiind arestat din 1956, datorită compromisurilor, hipnozei și lepădării de călugărie și preoție) viețuia degajat, cu Maica Zamfira, având proprietăți personale (prin București sau la Sinaia), mergând la filme sau în excursii, petrecând în discuții interesante cu prietenii săi, lucruri surprinse și în fotografii și în rapoartele securității, întocmite pentru a-i păstra buna reputație că nu încalcă convenția cu noua orânduire.

Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[eu] comportat într-un mod corespunzător cu el. [...]

*Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate.*⁴²⁵

Vă reamintim că în același timp foarte mulți preoți și călugări evlavioși și cu adevărat mărturisitori ai Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române erau închiși, torturați, înjosiți, ispitiți și ei să se lepede de preoție și călugărie, însă nu se învoiau cu minciuna, nici măcar cea politică,

dar sunt și astăzi calomniați ca legionari și naționaliști, neputând fi propuși pentru canonizare, ca să nu se înceapă vreo prigoană fățișă din partea oficialităților.

Pentru a vedea care a fost regimul Părintelui Arsenie Boca în închisoare vă redăm o mică istorisire foarte sugestivă:

În întâmplarea de mai jos nu știm de ce să ne mirăm mai mult:

- de lăcomia pântecelui, căci nu răbda să stea fără slănină, punând pentru poftele sale alimentare pe alții să-și pericliteze viața?
- de încălcarea sfintelor canoane (care ne învață că monahii nu au voie să mănânce carne)?
- de faptul că a pus în pericol viața ucenicei (roaba poftelor și burții sfinției sale)?
- de joaca cu mințile oamenilor prin hipnoză, vise și vedenii (având ca victime atât adepți ai săi și cât și sărmanii gardieni)?
- de regimul dulce dus în detenție, care arată limpede că nu numai că nu a fost martir, dar nici măcar prigonit în realitate (în timp ce adevărații prigonii erau bătuți până la moarte și înfometați de nu puteau avea nici măcar turtoiul dorit, sfinția sa primea vizite când dorea și mânca slănină feliată)?

Dar, dacă și la închisoare își făcea toate poftele (până și pâinea și slăcina le voia feliate, ca la supermarket-urile de azi), cum putem să mai gândim că a fost în vreun fel prigonit? Nu a răbdat nici bătaie, nici foame, nici măcar să stea fără să-și împlinească poftele alimentare cele mai josnice (nici măcar nu se ostenea să-și rupă dumicații).

Pe urmă ne-a povestit lelea Dâmboiu, care a visat noaptea că trebuie să meargă la părintele la închisoare, să-i ducă șapte bucăți de pânză albă, o pâine și o bucată de slănină. Să taie felii pâinea și slăcina. S-a dus, și când a ajuns, i le-a băgat ușor. Și i-a spus: „Tu să te întorci repede, să nu-ți întorci capul înapoi, că o să tragă după tine”. Pe toți paznicii i-a adormit [citește hipnotizat. În limba greacă hipnos ὕπνος= somn – n.n.] . Când o ieșit din curtea închisorii, s-au trezit paznicii, și au început să tragă. Ea s-a dus mai încolo, speriată, și nu s-a mai văzut.⁴²⁶

Cu totul altfel procedează adevărații Sfinți:

2Re 23:14 David se afla într-un loc întărit, iar o ceată de Filistenii era în Betleem. 15 Și fiindu-i sete lui David, a zis: „Cine mă va adăpa cu apă din fântâna Betleemului cea de la poartă?” 16 Atunci acești trei viteji au străbătut prin tabăra Filistenilor, au scos apă din fântâna Betleemului cea de la poartă și au adus-o lui David; dar el n-a vrut s-o bea, ci a vărsat-o înaintea Domnului, zicând: 17 „Să mă ferească Dumnezeu să fac una ca aceasta! Aceasta nu este, oare, sângele oamenilor, care și-au pus viața în primejdie?” Și n-a vrut să bea. Iată ce-au făcut acești trei viteji.

Vedem că Sfântul Prooroc David și-a exprimat setea și dorul de casă, iar vitejii au vrut să-l bucure. Însă David nu le-a poruncit una ca aceasta, iar când ei au făcut-o din proprie inițiativă nu a putut să mai bea, deși era mai însetat și mai dornic după casă la vederea apei, doar pentru gândul că le-a pus în pericol viața. Dumnezeu ne-a dat prin el o mare lecție de înfrânare a dorințelor și cuvintelor, dar și de dragoste față de cei ce ne iubesc.

Părintele Arsenie Boca, din păcate, nu a urmat Sfinților ci poftelor proprii, poruncind și punând în pericol viața robilor lui, prin magie, doar ca să-și satisfacă plăcerile. Nici măcar nu a avut atâta milă încât să țină hipnotizați paznicii ca ucenița lui să-i plece în siguranță, ci, pentru a o impresiona și a ține minte spectacolul, i-a pus viața în primejdie.

Și prin acest egoism, s-a asemănat unor guruși vestiți, având, însă, control mai bun asupra demonilor ce-i slujeau, fiindcă nu masca hinduismul cu știința ci cu... „sfințenia”, deci înșelarea era de mai mari proporții:

Al doilea lucru care m-a impresionat a fost legat de ceea ce am descoperit într-un alt periodic pe care îl tipărea așezământul. Existau aici relatări despre diverse evenimente din viața gurului. Iată ce povestea la un moment dat el însuși:

„Când eram mai tânăr, călătoream prin satele Indiei. într-un sat oarecare, un om pe care îl ajutasem foarte mult s-a oferit să mă învețe cum să chem spiritele din lumea de jos. [...] Am mers apoi într-o seară la cimitir cu câțiva ucenici de-ai mei, și am aplicat cele pe care le învățasem. Dar când au venit spiritele, nu le-am putut tine piept, așa încât le-am îndreptat asupra uneia dintre discipolele mele, pe care au luat-o în stăpânire. A fost chinută foarte tare

⁴²⁶ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 216.

si în cele din urmă a murit. Pentru a mă purifica de această faptă, am stat trei zile si trei nopți în apele Gangelui".

Ce ar trebui să mire pe cineva mai întâi în această relatare? Vizita nocturnă la cimitir? Invocarea spiritelor? Dirijarea lor împotriva tinerei fete? Cum se cheamă aceasta: spiritism, magie, satanism? Oricum ar sta lucrurile, în nici un caz știință! Iar în ce privește spiritele din lumea de jos, ce altceva puteau fi ele, dacă nu demonii despre care ne previne Evanghelia?

La fel de șocantă este si calitatea morală a gurului, care pentru a se salva pe sine își sacrifică discipola care îi încredințase trupul, sufletul, mintea si întreaga ei viață! Apoi individul își „spală” calm si imperturbabil crima morală în... apele Gangelui! Apropos, calitatea apei unui râu de a spăla conștiințele înnegrite si vinovate este un fapt dovedit științific, sau o concepție pe de-a-ntregul religioasă? Din câte cunosc, râul Gange este considerat sfânt numai de către hinduși. Nici musulmanii, nici buddhistii, nici taoistii, nici creștinii nu împărtășesc o asemenea credință. Cu atât mai puțin oamenii de știință. Orice practicant al „științei” yoga se comportă în realitate ca un credincios, ca un hindus.

Ne putem întreba de ce aceste cercuri de oameni de factura lui Vivekananda încearcă să ne submineze credința în mod indirect si ocult, de ce își prezintă oferta sub o aparentă științifică si de ce nu se încumetă să ne propună deschis si onest credința lor, dându-ne posibilitatea de a o supune în cunoștință de cauză comparației cu credința creștină. Evident că oamenii vicleni nu înțeleg să folosească decât mijloace de acțiune pe măsură. Rătăcind pe alții si rătăciți fiind ei înșiși vor merge din rău în mai rău..., spune Scriptura (II Tim. 3,13).⁴²⁷

Și plin falsa și cruda minune de mai sus, Părintele Arsenie Boca ne arată foarte clar că se afla sub osânda anatemei:

CANONUL 35 Nichifor Marturisorul (OSÂNDA CĂLUGĂRULUI CARE SE CĂSĂTOREȘTE)

Dacă un monah, lepădând sfânta schimă, va mânca carne și va lua femeie, acela trebuie să se supună anatemei dacă nu se întoarce și cu sila să se îmbrace în haine monahale, și să se închidă în mănăstire.

(81, 83 ap.; 6, 16 sin. IV ec; 10 sin. Vil ec; 10 Cartag.; 11 sin. 1-11)⁴²⁸

Deci, Părintele Arsenie Boca nu era anatema doar pentru învățăturile condamnate de cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, ci și pentru lepădarea sfintei schime, conviețuirea cu Maica Zamfira și mâncarea slăninei. În acest Sfânt canon suntem învățați și ce ar fi trebuit să li se facă celor doi ca să se poată mântui.

Mai mult, sfinția sa chinuia pe securiști de multe ori psihologic, dar uneori chiar și fizic, dar nu ei pe el:

Cercetările întreprinse de aceștia au decurs la fel ca cele anterioare, văzându-l pe părintele Arsenie prin vizetă, dar care dispărea atunci când se deschidea ușa celulei.

De comun acord, într-un context de păstrare totală a secretului, s-a ajuns la o hotărâre unică, de punere în libertate a călugărului preot Arsenie Boca. Această decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil eveniment. Când a doua zi, o întregă comisie s-a dus să pună în aplicare hotărârea de punere în libertate a Părintelui Arsenie, aceasta constată că ușa celulei respective era deschisă. Părintele Arsenie Boca s-a întors în aceeași zi la Mănăstirea Sâmbăta, spre reala fericire a miilor de țărani din toată Țara Făgărașului și a altor mii de credincioși din întreaga țară.⁴²⁹

Să citim și noi cum a fost mult vestita „suferință” a Părintelui Arsenie Boca acel „schingiuit o 1 lună și ½?” sau mai bine zis chinuirea de către el a anchetatorilor lui (de care și-a bătut joc prin hipnoză și tortură cu puterile diavolești, până i-a făcut să-l elibereze. Acest lucru nu-l întâlnim, din fericire, la nici un alt adevărat mărturisor sau vreun Sfânt autentic. Este o atitudine tipic vrăjitoarească. O întâlnim de pildă la vrăjitorul Eleodor în viața Sfântului ierarh Leon al Cataniei și la Chinops în viața Sfântului Ioan Evanghelistul). Și atunci ne întrebăm de ce este socotit Părintele Arsenie Boca martir?

În 1949, după cea dintâi arestare a părintelui, s-a arătat primul mare semn dumnezeiesc. Lumea vorbea ca într-o noapte, cucernicul monah fusese scos din celula unde se afla în arestul Securității de la Hațeg, de doi milițieni brutali. Amândoi îl apucaseră de subsuori, luându-l pe

⁴²⁷ Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 140-141.

⁴²⁸ <<http://comptepv.typepad.fr/canonice/2009/07/canoanele-%C3%AEntregitoare.html>>, miercuri, 24 februarie 2016.

⁴²⁹ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, pp. 46-55

sus, in timp ce îl insultau si îl batjocureau. Satrapii înșiși au povestit peste ani cum părintele, încă buimac de somn, le-a iertat nelegiuirea, dar atât mana dreapta a unuia, cat si mana stângă a celuilalt, adică exact cele care l-au atins, s-au uscat in scurt timp...

[ce diferență între Părintele Arsenie Boca și dulcele Iisus:

Ioan 18:10 Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus. 11 Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. **Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?** Mat 26:51 Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mâna, a tras sabia și, lovind pe sluga arhierelui, i-a tăiat urechea. 52 Atunci Iisus i-a zis: Întoarce sabia ta la locul ei, că **toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.** Luc 22:50 Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă. 51 Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. **Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat – n.n.]**

Cei doi au ramas infirmi [probabil pentru dictonul diavolesc „te iert dar nu te uit” – n.n.] pe viata si trăiesc pana in ziua de azi. De atunci, s-a spus ca minunile părintelui Arsenie Boca se savarseau prin foc si cine indraznea sa il atinga cu dușmănie va fi ars de para focului dumnezeiesc

[ce diferență între relatările vieții sfinției sale și viața dulcelui Iisus: Luc 9:52 *Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El. 53 Dar ei nu l-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim. 54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan l-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? 55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. 56 Și s-au dus în alt sat. – n.n.] !*

De altfel nu suntem singurii care au remarcat că Părintele Arsenie Boca nu a fost un mărturisitor, ci dacă nu a fost chiar un colaborator în sensul clasic al cuvântului, a fost cel puțin un bun sfetnic al securității în problemele paranormalului, pe care le stăpânea atât de bine din experiența personală.

Ucenicii atâta încredere aveau în ce putere avea sfinția sa în a neutraliza securitatea, încât atunci când era vorba de moartea lui se amuzau, necrezând că va putea muri vreodată. Și atunci cum de a fost prigonit? Sau cum poate spune cineva că și-a format ucenicii duhovnicește, pentru mărturisirea dreptei credințe, când toate manifestările precuvioșiei sale și modelul însămânțat în adepții și adversarii săi erau de mai presus de ciudat, neobișnuit, senzațional și... magie infailibilă?

Așadar, chiar dacă a fost prigonit, nu a s-a făcut aceasta pentru Dreapta Credință, ci pentru... paranormal:

Va fi sfârșitul lor, al tuturor? Cineva a pus întrebarea: "Daca moare părintele?". "Asta ar fi fost chiar culmea", i s-a răspuns. Toți se amuzau:

"Cine sa-l termine pe părintele, ca părintele are putere". [...]

*Spun unii ca părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publica? [nu era chiar așa, i se permitea să aibă mulți adepți chiar și la Drăgănescu – n.n.] Din dosar nu rezulta ca i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat) [cum să se dezvăluie și să se publice propunerea de colaborare și acceptarea, dacă puterea politică a poruncit să ie se creeze o aură de martir? – n.n.] . In schimb, pana după 1965, in mai multe reprize, anchetatorii il iscodesc cu tot felul de intrebari: ce părere are despre socialism, despre situația politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? **Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril? Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.***

*Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pândă continua. La toate ispitirile si capcanele intinse, părintele a răspuns senin, blând ca porumbelul si viclean ca șarpele.*⁴³⁰

„Puterea de a-și închina eroid viața celei mai desăvârșite trăiri morale și religioase”

Nu numai că nu a lucrat eroinic pentru desăvârșirea morală și religioasă, ci cu multă lejeritate și chiar cu dorință a încălcat făgăduințele monahale și Sfintele Canoane, iar trăirea religioasă și-a desprins-o din așa zisele „religii superioare”. Căutând desăvârșirea fără discernământ și ascultare de duhovnic și Sfinții Părinți a căzut într-o gravă înșelare.

Tot studiul acesta vorbește lămurit despre aceste aspecte, dar, mai evidente sunt următoarele capitole:

*Învățăături schismatice (împotriva Sfintelor Canoane) ale Părintelui Arsenie Boca:
Au păstrat Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira cele trei voturi monahale?
Francisc de Assisi*

„Puterea de a săvârși minuni în viață sau după moarte”

Este evident că nici acest fragment din canon nu se poate desprinde din context. Altfel ar putea fi canonizat și... antihrist, poate cel mai mare făcător de minuni. Este vorba de puterea de a săvârși minuni adevărate. Diferențierea minunilor adevărate față de minunile mincinoase nu se referă numai la existența lor reală verificabilă opusă celor ce nu s-au făcut în realitate, ci au fost doar inventate sau produse prin mijloace tehnice moderne, scamatorii sau năluciri în simțire și/sau imaginație. Deosebirea esențială între minuni adevărate și minuni mincinoase este la ce concluzii duc ele, în susținerea cărora idei se fac. Dacă ele slujesc adevăratei credințe sunt adevărate. Dacă slujesc unei credințe sau unei mentalități mincinoase, chiar cu mască de Ortodoxie (în acest caz acea superstiție numindu-se ortodoxism), sunt mincinoase. Fiindcă cea mai cumplită erezie a tuturor timpurilor a fost și rămâne ortodoxismul, cel mai mare dușman al Ortodoxiei.

Pentru a vedea că este vorba nu de inexistența minunilor, ci de minuni mincinoase, este suficient să cercetați chestiunea învățăturilor schismatice și eretice ale Părintelui Arsenie Boca.

Numai că, din mila lui Dumnezeu, mai există și alte caracteristici ale minunilor mincinoase, deosebite de cele adevărate nu numai prin credința căreia slujesc, ci și prin modul de manifestare.

În acest scop vă recomandăm să citiți următorul capitol:

Dar și minunile făcute de Părintele Arsenie Boca au caracter păgân

În el veți observa cu ușurință caracterul demonic al minunilor Părintelui Arsenie Boca.

„Puterea de a apăra sau a sluji cu devotament eroinic credința și Biserica Ortodoxă”

Dacă nu a avut credința Ortodoxă, cum să o apere?

Dar nici Sfânta Biserică Ortodoxă nu a apărut-o fiindcă nu a ascultat de Ea, ci a pus mai presus de toți și de toate pe Maica Zamfira și propriile sale păreri, fiind un neascultător de profesie și jignitor/disprețuitor notoriu al ierarhiei bisericești.

Dar nici clădirile bisericii nu le-a apărut, ci le-a încărcat cu tot felul de picturi jignitoare la adresa Sfintei Treimi, Mântuitorului, Maicii Domnului, Sfinților și Bisericii Ortodoxe.

Pentru aceasta vă recomandăm să citiți aceste capitole concludente:

Cum au încălcat ascultarea

*Pictura păgână sau care este semnul păgân adăugat la numele **’Ο ὄν** (CEL CE SUNT)⁴³¹
AL Sfintei Treimi?*

Pictura antihristică sau Părintele Arsenie Boca avându-se pe sine ca model, în locul lui Hristos

Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”

Grozăvii neasemănate

Basilica San Pietro

⁴³¹ Ἐγώ εἰμι ὁ ὄν în limba greacă înseamnă Eu sunt Cel ce sunt, indicând aseitatea (a fi prin Sine) pe care o are numai DUMNEZEU.

c) *Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții. Cultul acesta poate fi organizat sau difuz, manifestîndu-se printr-o cinstire simplă, prin faima sau numele de sfințit. De la îndeplinirea acestei cerințe pot face excepții numai mucenicii dreptei credințe.*

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare⁴³².

Repetăm, pentru o mai bună memorare, apoi dorire, apoi trăire, a noastră înșine și a tuturor cititorilor. Toate condițiile din acest canon depind de existența neîndoielnică a Ortodoxiei celui propus la canonizare. Chiar de ar veni la Prislop toată planeta să se închine și viii, și morții, și îngerii din cer, și chiar Sfinții Apostoli, dacă nu are Dreapta Credință este anatema. Și atunci este evident că acei Apostoli nu sunt adevărații Sfinți Apostoli și acei îngeri nu sunt îngerii lui Dumnezeu.

Așa ne învață chiar Sfântul Apostol Pavel:

Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evangheliie, 7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evangheliia lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi [iată Sfinții Apostoli – n.n.] sau un înger din cer v-ar vesti altă Evangheliie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema! 9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema! 10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? [deci nici pentru a plăcea mulțimilor de oameni – n.n.] Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos. 11 Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evangheliia cea binevestită de mine nu este după om; 12 Pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.

2Co 11:13 Pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mîncinoși, lucrători vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Hristos. 14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii. 15 Nu este deci lucru mare dacă și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor.

Poate unul din cele mai tari argumente pe care le aduc ucenicii Părintelui Arsenie Boca pentru canonizarea sfinției sale este mulțimea închinătorilor aflată în creștere. Desigur acești ucenici, care aduc astfel de argumente, nu pun preț pe importanța păstrării învățaturii Ortodoxe. Ei sunt, în general, asemenea mentorului lor, ecumeniști, crezând că se pot mântui și alți oameni în afară de Ortodocși. De aceea și reacționează așa, deprecîind adevărata valoare a Dreptei Credințe, necrezând în indispensabilitatea Ei pentru a ne salva sufletele de la pierzare.

Noi însă am aflat de la Sfinții Părinți că în afară de Sfânta Biserică Ortodoxă de răsărit, nu există mîntuire, după cum ne învață chiar Mîntuitorul al Cărui cuvînt îl lămurește pentru noi Sfântul Apostol Pavel:

Mar 16:16 Cel ce va crede și se va boteza se va mîntui; iar cel ce nu va crede se va osîndi.

Efe 4:4 Este un trup și un Duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre; 5 Este un Domn, o credință, un botez,

Vedeți? Nu cel ce crede în orice fel de credință se mîntuiește, și nu oricine se botează cu orice fel de botez. Numai o credință și un botez sunt mîntuitoare, acelea din Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, singura și adevărata continuatoare a Bisericii Apostolice. Cine crede altfel nu numai că nu se va mîntui, ba chiar se va și osîndi.

Să vedem însă dacă măcar acest argument forte al ucenicilor „mulțimea contorizată și vehiculată de mass-media a închinătorilor” stă în picioare, făcînd abstracție (cum nu ar trebui) de credința Părintelui Arsenie Boca.

Ne-am obișnuit deja cu presiunile jignitoare din mass-media și de pe buzele ucenicilor îndârjiți (de propriile idei greșite respinse de Ortodocșii echilibrați) la adresa Sfântului Sinod pentru a forța canonizarea unui amăgit, dar iată-le exprimate liber, prin al doilea argument (pe lângă cel cu minunile demonice) de forță (și forțare): **POPORUL ÎL VREA**

⁴³² Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox...*, vol. II, Ed. cit, p. 182.

Pe urmele părintelui Arsenie Boca Cronica de la Sambata

Necanonizat de oficialitățile Bisericii Ortodoxe, ardelenii l-au transformat de multa vreme pe Arsenie Boca în sfânt [de ce îi prezintă oare pe ardeleni ca potrivnici Sfântului Sinod și mai importanți ca el în discernământul sfințeniei? Nu este aceasta oare o jignire la adresa și a unora și a altora? – n.n.]

*E primavara dezlănțuită și peste Sambata de Sus se lasă o inserare de aur pur. Adunat sub poalele Munților Fagaras, satul strălucește cu fata la soarele care apune peste crestele încă inzapezite, aprinzând turlile celor două biserici, Hristosii răstigniți pe troițele de la răscruci și albul camasii în care e îmbracat omul din fata mea. Îl cheama Gheorghe, Gheorghe Silea, și e cantor bisericesc: "mai mult crasnic, de fapt, paracliser, cum se zice la dvs., în regat, ca nu mi-a dat Dumnezeu voce mare, sa ma fi răscumpărat din pacate". Suntem iarasi în Transilvania, pe urmele părintelui Arsenie Boca, și crasnicul cu soarele în camasa e printre cei care au avut norocul sa-l vada la fata si sa-l atinga pe vestitul călugăr transilvănean, chiar daca asta s-a intamplat in ziua când părintele Arsenie Boca avea sa fie ingropat. A fost de fata la neuitata înmormântare a sfântului neincoronat al Ardealului, sfântul al cărui chip se afla in toate casele țaranilor fagaraseni, tintuit cu indarjita evlavie între candelile și icoane. **Marele duhovnic n-a fost canonizat, dar l-au canonizat ei demult, ardelenii, cu inimile și cu credința lor**.⁴³³ [vedeți duhul specific al articolelor admirative la adresa Părintelui Arsenie Boca? Atmosferă de basm și declarații pline de siguranță de sine. Dar nu artistic și eroic gândesc și trăiesc adevărații Ortodocși, ci real și smerit, păstrând dragostea și ascultarea ierarhică. Poate fără să vrea, acești ucenici atât de dornici să convingă pe ceilalți de sfințenia pictorului de la Drăgănescu, prin descrieri picturale romantice îi fac cel mai mare deserviciu în scopul pe care și l-au propus. Dar este și mila lui Dumnezeu pentru a ne lămuri cu ce duhuri avem de-a face în preajma celor ce propun canonizarea, descoperindu-ne și astfel că cererea lor nu este după Hristos și Sfintele Evanghelii, atât de sobre și profunde în vederea realității. – n.n.]*

Însă, slavă Domnului, Sfintele Canoane nu sunt beletristice, ele sunt foarte clare, surprinzând realitatea așa cum este ea, dureroasă dar frumoasă, dorind să lămurească pe oameni, nu să-i atragă spre o idee greșită, nesusținută de realitate, învăluindu-i prin mulțimea amănuntelor ce fac apel la simțire, cum procedează admiratorii. Oare autorul aceluia articol a fost în toate casele făgărășenilor și a făcut o statistică? Să ne-o prezinte și nouă în chip convingător, printr-un recensământ făcut de o instituție imparțială. Dar chiar de ar fi așa: 100% din populația planetei să-l declare Sfântul Universului în mod real, cu toate acestea canonul canonizării este foarte limpede:

c) Răspîndirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărîndu-l în rînd cu sfinții.

Așadar,

Nu este suficient cultul poporului

Este necesar ca acesta:

Să fie spontan, nu indus artificial prin mass-media;

Candidatul la canonizare să fie numărat în rînd cu Sfinții, iar nu să fie numit „Sfântul⁴³⁴”, apelativ unic dat în Ortodoxie numai lui Hristos Care este Singurul „Unul Sfânt, Unul Domn”, dintre oameni. Candidatul nu trebuie considerat mai mare decât tot Sfinții României⁴³⁵;

Poporul să fie credincios, adică să aibă criteriile Ortodoxe de evlavie într-o cunoștință și nu manipulat, cunoscând realitatea vieții și învățăturilor celui cinstit, iar nu doar cele ce i se spun despre minuni. Poporul care îl consideră Sfânt trebuie să fie credincios, adică lămurit în Ortodoxia lucrătoare. Este poporul acela care caută pocăința, vederea păcatului propriu, răbdarea în suferință pentru mântuire în adevăr. Nu este acea masă de oameni care vrea minuni spectaculoase și rezolvări cu orice preț, ca să își vadă mai departe de îndulcirile acestei vieți,

⁴³³ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

⁴³⁴ Sfântul Ardealului.

⁴³⁵ † PS Daniil de la Vârșeț care spune că este ca și Sfântul Apostol Andrei și nimeni dintre Români nu a mai fost ca el. Ba îl compară și cu Sfântul Ioan Botezătorul, și cu Maica Domnului, și chiar cu... Sfântul Duh!!! Vedeți despre aceasta mai amănunțit în capitolul *Drăgănescu un așezământ închinat „sfinței familii”*

acea parte din neam pe care nu o interesează adevărul și înțelepciunea, ci doar realizarea și simțirea⁴³⁶.

Să fie asociat cu existența neîndoielnică a primei condiții de fond: „Ortodoxia neîndoielnică a credinței celui despre care se tratează, ortodoxie păstrată pînă la moarte”.

Să le luăm pe rînd:

Spontaneitatea

Iată cum lucrează Sfântul Duh pentru ca venirea oamenilor să fie o mărturie a sfințeniei celui la care vin:

nu cu mijloacele de răspîndire omenești (1. puterea politică manifestată prin forța armată sau forța de manipulare a opiniei publice puternic finanțată sau 2. prin mulțimea celor ce forțează nota, promițînd: rezolvarea tuturor problemelor, succese, scăparea de dureri și o viață în care plăcerea este dogmatizată ca vindecare și virtute sau 3. amestecul adevărului cu „adevărurile” părute accesibile și răspîndite, adică cele mai perfide minciuni, căci nu pot fi depistate);

ci cu cele ce nu au logică omenească, ba chiar se împotrivesc cugetării trupesti (prigoane, patimi, moarte, puțini oameni și săraci, predicînd cu blîndețe și îndelungă răbdare: echilibrul, adevărul chiar cu prețul vieții ca oamenii să aleagă virtutea și să rabde necazuri pentru ea, chiar dacă această cale este numită fanatism și îngustare intelectuală, lipsă de dragoste etc. de oamenii acestui veac) și

prin lucrarea tainică plină de jertfă a lui Hristos, atestată prin spontaneitate, iar nu prin popularitate.

Așa a biruit în lume creștinismul, așa lucrează el în continuare, așa se manifestă și mișcarea cu adevărat spontană a poporului spre Sfinții adevărați ai lui Hristos.

A încetat religia demonilor, s-a sfințit zidirea prin dumnezeiescul sânge sau surpat capiștile și templele idolilor, s-a sădit cunoștința lui Dumnezeu; Treimea cea deoșină, Dumnezeirea nezidită este închinată, un Dumnezeu adevărat, creator și Domn al tuturor; virtuțile sunt îndeplinite, nădejdea învierii s-a dăruit prin învierea lui Hristos; diavolii se înfricoșează de oamenii pe care altă dată îi țineau sub a lor robie. Și lucru minunat este că toate acestea s-au făcut prin cruce, prin patimi și prin moarte, în tot pămîntul s-a predicat vestea cea bună a cunoașterii lui Dumnezeu și n-a pus pe fugă pe cei potrivnici cu ajutorul războiului, nici cu ajutorul armelor, nici cu ajutorul oștilor; nu, ci puțini oameni goi, săraci, neînvățați, persecutați, bătuți, dați morții, au biruit pe cei înțelepți și pe cei puternici, predicînd pe cel răstignit în corp și pe cel care a murit, căci cu ei era puterea atotputernică a celui răstignit. Moartea, atît de înfricoșătoare înainte, este învinsă; ea, socotită altă dată groaznică și odioasă, acum este preferată vieții.

Acestea sunt izbânzile venirii lui Hristos! Acestea sunt semnele puterii lui! Căci n-a mântuit ca prin Moise un popor din Egipt și din robia lui Faraon, despărțind marea⁴¹³, ci mai mult, a izbăvit întreaga omenire de stricăciunea morții și de sub robia crudului tiran, a păcatului. Nu duce cu forța spre virtute, nici nu acoperă cu pămînt⁴¹⁴, nici nu arde cu foc⁴¹⁵ și nici nu poruncește să fie loviți cu pietre cei păcătoși⁴¹⁶, ci convinge, prin blîndețe și îndelungă răbdare, ca oamenii să aleagă virtutea, să lupte prin necazuri pentru ea și să se bucure de roadele ei. Altă dată cei care păcătuiau erau pedepsiți, dar stăruiau mai departe în păcat și păcatul le era socotit ca Dumnezeu; acum, însă, oamenii aleg pentru credință și virtute asupriri, torturări și moarte.

Slavă Ție Hristoase, Cuvinte al lui Dumnezeu, înțelepciune. Putere și Dumnezeule atotputernic! Ce-ți vom da noi neputincioșii, în schimbul tuturor acestora? Căci toate sunt ale tale și nu ceri de la noi nimic altceva decât să ne mântuim; dar și pe aceasta o dai și din pricina nespusei Tale bunătați ești chiar recunoscător celor care o primesc.

Mulțumesc Ție celui care ne-ai dat existența, celui care ne-ai dăruit o fericită existență, celui care ne-ai adus, prin negrăita Ta bunăvoință, iarăși la această stare pe noi, cei căzuți din ea!⁴³⁷

⁴³⁶ Evlavia își va păstra frumusețea și echilibrul atîta timp cît adevărul se va sălășlui în suflet și puritatea în trup. Sfântul Irineu de Lyon.

Calendar Creștin Ortodox 2015, Ed. Arhiepiscopiei Râmnicului, p. 17.

⁴³⁷ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 130-131.

Dimpotrivă, duhurile înșelătoare lucrează diametral opus, adică la fel ca la Prislop:

Sfântul Sinod de la Cartagina CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindenea, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcevile publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebnici.

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduieste, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite sau să fie veche predanie, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhiereului sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhieriei, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întunerit fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.⁴³⁸

Manipularea de la Prislop și scopurile ei

Aud pe unii preoți slujitori spunând cu judecată simplistă că este bine că merg oamenii la mănăstire, că decât să meargă la secte[...]dar se uită un lucru că multe secte, schisme și erezii au apărut prin preoți, ierarhi sau simpli creștini care au început să învețe sau să practice învățături neconforme cu învățătura de veacuri a Bisericii. Pe alții îi aud spunând că Biserica nu va fi biruită nici de porțile iadului. Ei știu că este o rătăcire, dar până la urmă biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului. Este adevărat ce spun ei, dar un lucru foarte important este faptul că nu trebuie să nu uităm că în Apocalipsă ni se vorbește despre căderea unor biserici, dar cu această învățătură s-au amețit de cap și cei din Apus, care la 1054 spuneau tot așa că biserica nu poate fi biruită nici de porțile iadului și au ajuns să aibă 1000 de ani de când sunt în afara Bisericii.

Unii își pun o altă întrebare legată de acest fenomen (Arsenie Boca n.n). De ce merge atâta lume la Prislop. Ce se întâmplă? Păi dacă nu e vorba despre sfințenie, atunci de ce merge lumea? Acest fenomen a apărut pe fondul unei credințe căldicele a românilor, disperarea aceasta după un trai bun, dorința de senzațional. Oamenii caută astăzi minuni și sunt alimentați de o afacere cu cărți, pentru că au apărut o mulțime de cărți, mărturii despre părintele Arsenie Boca și vuiesc pangarele bisericilor și mănăstirilor de cărți eretice. Acest fenomen mai este alimentat și de televiziune astăzi. Mă uit cu durere cum la hramul sfintei Parascheva sau sfântului Dimitrie Basarabov televiziunile numără și sarmalele și banii și fac atâta batjocură de acești sfinți recunoscuți de Ortodoxia universală, iar dincoace mă uit la Arsenie Boca și văd cum îl promovează și fac o propagandă. De ce? Răspunsul este foarte simplu. Acest Arsenie Boca este ca o mânășă pentru interesele oculte și politicii mondiale. Este o punte foarte bună pentru promovarea ecumenismului, apoi totodată se vrea stoparea naționalismului autentic românesc și apoi pe baza proorociei lui Boca că Rusia ne va ocupa într-o noapte, românii pot să devină carne de tun într-un război cu Rusia, care nu este al nostru. Televiziunea lovește Biserica când din stânga, când o critică, când din dreapta, aruncând-o în fel de fel felul de rătăcirii, înșelări ca să le iasă scopurilor lor politice. Creștinii

⁴³⁸ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 383.

care merg acolo o fac pentru că nu au primit credința cea adevărată. Sunt de regulă oameni care nu au o viață curată ortodoxă. Cei mai mulți dintre ei nu umblă după mântuire, ci după minuni. Nu au cunoștințe și o conștiință dogmatică a Bisericii noastre ortodoxe, nu au o identitate clară și din cauza aceasta umblă acolo, pentru că n-au primit pe cea adevărată, le-a trimis Dumnezeu pe cea mincinoasă ca să creadă în ea, după pofta inimii lor.⁴³⁹

Pentru mai multe amănunte puteți citi capitoul:

De ce Părintele Arsenie Boca face minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos

Nu este singurul caz. Iată mulțimea celor ce merg la:

Mecca

depășește pe cei ce merg la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Vom vedea oare o radicalizare a pelerinilor de la Prislop ca să și omoare pe cei care nu sunt de acord cu ei, că Părintele Arsenie Boca ar fi „Sfântul Ardealului”? Deocamdată doar se exprimă radical:

Alexandru TfiniucAcum 3 luni

Nerusinatilor, sa va fie rusine ca toate cele spuse sunt minciuni. Parintele arsenie boca a fost impotriva ecumenismului, impotriva reincarnarii si impotriva tuturor practicilor neortodoxe. Acestea sunt marturisite de dansul intr-o carte scrisa de dansul numita "300 de capete". Voi astia care il credeti pe parintele Arsenie aveti grija sa nu fiti voi cei inselati. Nu judecati ca sa nu fiti judecati... Luati seama si tineti-va gura inchisa ca nu cumva sa va treziti atunci cand veti muri, ca ati judecat un sfant ca este vai de voi. Oare este vreunul dintre voi care sa fi facut ce a facut acest parinte? cumva ati intors sute de mii de oameni la credinta ortodoxa? cumva ati biruit vreo parima?⁴⁴⁰

#2

17.01.2016, 20:49:00

[Copacel](#)
Senior Member

Data înregistrării: 02.08.2015
Religia: Ortodox
Mesaje: 916

Citat:

În prealabil postat de **Dr. Victor Ardeleanu**
În ultima vreme ...

Citat:

Am dori să vă aflăm ...

Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.

Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.

Cei care insa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.

Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mântuirea proprie.

Gura rosteste, cuvantul pe care inima-l zideste.(Eu)

[Quote](#)

#8

⁴³⁹ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>, luni, 15 iunie 2015.

⁴⁴⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=B2gYHwAH-DE>, miercuri, 9 martie 2016.

[Dr. Victor Ardeleanu](#)
Member

Data înregistrării: 31.05.2015
Religia: Ortodox
Mesaje: 96

Vă mulțumesc

Citat:

În prealabil postat de **Copacel**

Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.

Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.

Cei care inasa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.

Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mântuirea proprie.

Sunt foarte bune sfaturile dvs., dar de ce nu pomeniți și de rugăciunea de dimineată și de cea neîncetată și numai de cea de seară?

În afară de aceasta pentru tonul poruncitor vă mulțumim, fiindcă orice ocară este de folos sufletului, dar în legătură cu bârfele contextul nu este potrivit. Nu este vorba de a-l bârfi pe Părintele Arsenie Boca ci de a vedea dacă poate fi un model de sfințenie, de învățatură adevărată. Iar în privința aceasta suntem datori cu toții să cercetăm:

"ioan 5:39 Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și acelea sunt care mărturisesc despre Mine. "

Deci, dacă apar scrieri care ne învață despre mântuire, suntem datori a le cerceta dacă mărturisesc despre Hristos, ca să dobândim viață veșnică, sau despre un altul, de care trebuie să ne ferim:

"Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie,

Gal 1:7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos.

Gal 1:8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!

Gal 1:9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema!

Gal 1:10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă așa plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos."

Despre aceasta ne învață și Sfinții Părinți:

"Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința "Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: "Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cîrmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămîne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămîi tăcut și dezinteresat?" "Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplu ierarhi și preoti, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alăture celor predaniste, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dusmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei." "Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învată ori ne sileste să facem orice alt lucru decît am primit și decît este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfințit. Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu;

dar nici nu s-ar fi putut numi sfânt, dacă ar fi călcat-o.” “Si chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtându-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Si nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane.” (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)"

Cît de mult iubim și noi sfînta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim și pe frații noștri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd râvnitor al Sfîntei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoașteți gravitate problemelor ce le ridică mișcarea de la Prislop. Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormîntul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

"La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rînd. Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești. După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mântuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i împlinească dorința sa. După un timp, i s-ar fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mână și l-a dus sus, într-un vîrf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mîna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfînt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu. Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, când era Părintele la Sâmbăta de sus." (Pr. Nicolae STREZA, Mărturii despre Părintele Arsenie Boca, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424)

Iată ce scrie despre aceasta studiul de aici:

<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

"Ce este mai înfricoșător: din mulțimea care merge la Prislop, foarte mulți au făcut păcate grave, de care le este rușine. Luând învățătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieții Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gînd) la mormîntul sfinției sale și nu își mai zic păcatele lor duhovnicilor. Rămân astfel nespovediți, dar, ce este și mai grav, își sporesc osînda împărtășindu-se așa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la acești sărmani amăgiți (doar păcatele ușoare, fiindcă cele grele le-au spus în gînd la mormînt) este tot tabloul păcătoșeniei lor și îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioși pentru dese „pelerinaje la Prislop”. Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătimită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovnicești ai lor. Cît de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru veșnicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii și vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și evoluți duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "

Efesenii 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.10 Încercînd ce este bineplăcut Domnului.11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osîndiți-le pe față.

Quote

#9

18.01.2016, 07:19:50

[Copacel](#)

Data înregistrării: 02.08.2015

Citat:

În prealabil postat de Dr. Victor Ardeleanu

Cât de mult iubim Căi noi sfânta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim Căi pe fraCăii noCătri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd râvnitor al Sfintei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoaCăteCăi gravitate problemelor ce le ridică miCăcarea de la Prislop.

Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri si nu de mantuire.

Citat:

Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormântul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

Aici este problema între mirean și duhovnic și nu Arsenie Boca. Dacă se întâmplă acest lucru atunci există un conflict mare între acei mireni și

duhovnicii respectivi, caz în care partea administrativă a BOR are probleme mari și nu Dumnezeu sau Arsenie Boca.

De obicei când urmează căderea finală cauti vinovati pentru asta în alta parte.

Citat:

"Ce este mai înfricoCăător: din mulCăimea care merge la Prislop, foarte mulCăi au făcut păcate grave, de care le este ruCăine. Luând învăCătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieCăii Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinCăiei sale Căi nu îCăi mai zic păcatele lor duhovnicilor.

Asta pt ca simt ca acei duhovnici nu se implica cu adevarat in indrumarea lor.

Adica sunt depasiti de situatie.

Citat:

Rămân astfel nespovediCăi, dar, ce este Căi mai grav, îCăi sporesc osânda împărtăCăindu-se aCăa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la aceCăti sărmani amăgiCăi (doar păcatele uCăoare, fiindcă cele grele le-au spus în gând la mormânt) este tot tabloul păcătoCăeniei lor Căi îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioCăi pentru deseale âCăpelerinaje la PrislopâCă.

Asta cel mult este o problema a duhovnicilor și a mirenilor. Ce semănate aia culegeți. Multi duhovnici mimează seriozitate, atunci și mireanul mimează marturisire de pacate. Apoi probabil alți preoți au ascultări mai importante: cum ar fi :atingerea normei pt vanzare de lumanari, etc.

Citat:

Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătimită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovniceCăi ai lor.

NU te supara dar asa cum un profesor care se implica cu adevarat in educarea elevilor isi stie elevii pe dinafara si nu poate sa-l mire mai nimic

asa si un duhovnic care se implica cu adevarat in educarea religioasa a mireanului stie ce-i poate pielea mireanului si nu mai exista aproape nimic care sa-l lase masca.

Citat:

Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alCăii i-au pierdut pentru veCănicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii Căi vise un diavol cu chipul

Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și ei evoluați duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "

Ei poftim ce spunea mai sus. Pai asta înseamnă manipularea prin adevăr.

Pai și mireni ai sunt vinovați dar au fost în mod indirect împinși de comportamentul duhovnicilor lor. Deci la judecată (daca nu se îndreaptă până atunci) vor da socoteala și mireanul pt faptele sale dar și duhovnicul .

Stii: cand oaia se afla în sant cu un picior rupt , te duci atunci la pastor și îi ceri socoteala și nu oii.

Din cauza asta pe mine nu m-ar mira dacă însuși mulți mireni s-ar întoarce împotriva BOR, susținând faptul că sunt exact precum politicienii.

Asta alturi și de faptul cum îi spuneam mai demult și lui Cristiboss să nu dea Dumnezeu ca cel mult una din Arhiepiscopii să fie implicată în defrisări de păduri, defrisări care vor produce acum în primăvara inundații și alunecări de teren care s-ar putea niveleze sate întregi, ca nu voad bine deloc dar chiar deloc BOR în cazul asta.

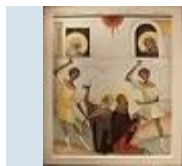
Gura rostește, cuvântul pe care inima-l zidește. (Eu) 🤔

Last edited by Copacel; 18.01.2016 at 07:21:57.

#9

21.01.2016, 19:56:42

[Dr. Victor Ardeleanu](#)
Member

Data înregistrării: 31.05.2015
Religia: Ortodox
Mesaje: 96

Can-can sau ca-n Cana

Citat:

În prealabil postat de **Copacel**

Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri și nu de mântuire. [...]

caz în care partea administrativă a BOR are probleme mari și nu Dumnezeu sau Arsenie Boca. [...]

De obicei când urmează căderea finală cuții vinovați pentru asta în alta parte.

Asta pt că simt că acei duhovnici nu se implică cu adevărat în îndrumarea lor.

Adică sunt depășiți de situație. [...]

Asta cel mult este o problemă a duhovnicilor și a mirenilor. Ce semănați aia culegeți. Mulți duhovnici mimează seriozitate, atunci și mireanul mimează marturisire de păcate. Apoi probabil alți preoți au ascultări mai importante: cum ar fi :atingerea normei pt vânzare de lumanari, etc. [...]

Pai și mireni aia sunt vinovați dar au fost în mod indirect împinși de comportamentul duhovnicilor lor. Deci la judecată (daca nu se îndreaptă până atunci) vor da socoteala și mireanul pt faptele sale dar și duhovnicul . [...]

Din cauza asta pe mine nu m-ar mira dacă însuși mulți mireni s-ar întoarce împotriva BOR, susținând faptul că sunt exact precum politicienii. [...]

*ca nu vod bine deloc dar chiar
deloc BOR in cazul asta.*

Am remarcat un lucru foarte interesant în campania de canonizare a Părintelui Arsenie Boca. Dacă se accentua latura comercială cu urâtenia ei, se spunea că BOR este de vină fiindcă a fabricat un mit pentru profit. Dacă se sugera că Părintele Arsenie Boca este cel mai inteligent, cel mai făcător de minuni, cel mai cuvios, cel mai prooroc, cel mai artist, cel mai martir, cel mai trăitor, cel mai duhovnicesc, cel mai plângător prin fotografii, cel mai vindecător, cel mai dăruitor de sarcini celor sterpe, cel mai "Sfântul Ardealului" (și singurul), cel mai apărut pe ziduri, podele, mămăligă etc.... completarea imediată era "și Sfântul Sinod e vinovat fiindcă nu-l canonizează". Deci, indiferent că se atrăgea atenția asupra laturii negative, sau asupra laturii sugerat pozitive tot Sfânta Biserică și preoțimea era învinovățită că nu sunt suficient de duhovnicești și nu pot mulțumi poporul, ca să nu aibă nevoie să meargă la Prislop și să rămână în parohii.

Concluzia logică este că cei care doresc canonizarea vor de fapt răul Bisericii, sau că Părintele Arsenie Boca trăind în dezbinare, același lucru l-a imprimat și ucenicilor săi.

Nu cumva și dumneavoastră procedați la fel? Dacă am întrebat ce părere au cei ce participă la acest forum despre dezbinarea ce se produce în numele sfinției sale, ați sărit ca arsă că ne ocupăm de bârfe și can-can, în loc să ne spovedim. Dacă am arătat că tocmai de dragul Sfintei Spovedanii, suntem îngrijorați de exemplul negativ al sfinției sale, ne-ați spus că duhovnicii și BOR sunt de vină, inclusiv pentru defrișarea și inundarea țării.

Ne aducem aminte de păgânii care spuneau că indiferent dacă sunt războaie, boli, secetă, cutremure, inundații, incendii la cluburile sataniste în timpul concertelor de invocare a anarhiei și diavolului, de mersul prost al sistemului sanitar creștinii sunt de vină: *Cristianus ad leones!*

Deci dumneavoastră folosiți can-canuri împotriva întregii biserici (mireni și clerici) și ierarhii bisericești, fără discernământ, dar când nu aveți argumente pentru a arăta că Părintele Arsenie Boca este sfânt, doriți să paralizați pe cei ce se întreabă de canonicitatea unei astfel de păreri cu sentința că sunt bârfitori și fac can-canuri. Oare conștiința nu vă arată că acest procedeu nu este fair play, ci o împlinire a proverbului: pentru unii mumă, pentru alții ciumă?

Autorii acestui studiu, însă, după cum am observat nu doresc, nu iubesc, ci chiar resping din toată inima can-canul. Ei doresc să fie ca-n Cana:

Joh 2:3 Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.

Joh 2:4 A zis ei Iisus: Ce ne privește pe mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.

Joh 2:5 Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune.

Adică, văzând că vinul ce veselește inima, al dreptei înțelegeri a adevărului s-a sfârșit, urmează porunca Maicii Domnului să facă tot ce le spune Hristos.

Dacă Hristos spune că:

Mat 18:6 Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.

Mat 18:7 Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala.

Mat 18:8 Iar dacă mâna ta sau piciorul tău te smintește, taie-l și aruncă-l de la tine, că este bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având amândouă mâinile sau amândouă picioarele, să fii aruncat în focul cel veșnic.

Mat 18:9 Și dacă ochiul tău te smintește, scoate-l și aruncă-l de la tine, că mai bine este pentru tine să intri în viață cu un singur ochi, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului.

Asta înseamnă că dacă Părintele Arsenie Boca ne este atât de drag chiar ca și ochiul, mâna sau piciorul nostru, dar îi smintește pe creștinii neștiutori cu exemplul său rău de a nu avea duhovnic ci a fi îndrumat

de un duh prin vedenii (deși Sfinții Părinți ne opresc pe toți de la a face aceasta, oricine am fi, și cât de sfinți am fi) este bine să-l scoatem și să-l aruncăm de la noi din calendar, decât să-l avem ca model de sfințenie și să fim aruncați în gheena focului.

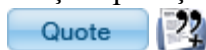
Dar ca să vedeți că acesta este scopul autorilor studiului de mai sus, adică ascultarea de glasul Sfintei Evanghelii ca-n Cana (și nu invidia, sau nu știu ce dorință de can-can), chiar cu prețul înfruntării opiniei publice montate de mass-media și răbdării de ocări din partea celor ce nu doresc adevărul ci să-și susțină prejudecățile sau interesele personale, ar fi bine să vedem ce spun chiar ei aici:

<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

De ce au făcut ei acest studiu?

"1Ezdra 4:13 Iar al treilea cel ce a zis de muieri și de adevăr, acesta este Zorovavel, a înce-put a grăi: 14 O bărbaților! Au doară nu este mare împăratul, și mulți sunt oa-menii? Și vinul nu este tare? 15 Dar cine este cel ce îi stăpânește pre ei, sau cine este cel ce-i domnește pre ei? Au nu sunt muierile? Muierile au născut pre împă-ratul și pre tot poporul, care stăpânește marea și pământul. 16 Și din ele s-au făcut, și acestea au crescut pre aceia cei ce sădesc viile, din care se face vinul. 17 Și acestea fac îmbrăcămintele oamenilor, și acestea fac mărire oamenilor, și fără de muieri nu pot fi oamenii. 18 Și de vor aduna aur și argint și tot lucrul frumos, au nu iubesc pre o muier frumoasă la chip și la frumusețe? 19 Și toate acestea lăsându-le, la dânsa caută, și cu gura căscată se uită la ea, și toți pre ea o aleg mai mult decât aurul și decât argintul și decât tot lucrul frumos. 20 Lasă omul pre tatăl său, care l-a hrănit pre el, și țara sa, și se lipește de femeia sa. 21 Și cu muierea își lasă sufletul, și nici de tatăl său nu-și aduce aminte, nici de muma sa, nici de țară. 22 Și dintru acestea se cade să știți voi, că muierile vă stăpânesc pre voi. 23 Au nu trudiți și osteniți, și toate le aduceți și le dați muieri-lor, și ia omul sabia sa, și iese la căi să tâlhărească și să fure, și pre mare umblă și prin riuri, 24 Și pre leu vede, și întru întunec merge, și după ce fură și răpește și desbracă de haine, la cea iubită aduce. 25 Și mai mult iubește omul pre muierea sa, decât pre tatăl său și pre muma sa. 26 Și mulți s-au fluturat la chipuri pentru muieri, și robi s-au făcut pentru ele. 27 Și mulți au pierit și au greșit și au păcătuit pentru muieri. 28 Și acum nu-mi credeți mie? Au nu este împăratul mare cu oblă-duirea lui? Au nu toate țările se tem a se atinge de el? 29 Văzutu-l-am pre el și pre Apamina fata lui Vartac celui minunat, țitoarea împăratului șezând de-a dreapta împăratului. 30 Și luând stema de pe capul împăratului, și puind-o pre capul său, da palme împăratului cu stânga. 31 Și la acestea împăratul căscând gura se uita la ea, și de-i va râde lui, râde; iar de se va mâhni asupra lui, se cucerește ei, ca să se împace cu el. 32 O bărbaților! Cum nu sunt tari muierile, de vreme ce fac așa? 33 Atunci împăratul și dregătorii căutau unul la altul. 34 Și a început a grăi pentru adevăr. O bărbaților! Au nu sunt tari muierile? Mare este pământul și înalt este cerul și iute la alergat soarele, că într-o zi se întoarce și înconjură cerul, și iarăși aleargă la locul său. 35 Au nu este mare cel ce face acestea? Ci adevărul este mare și mai tare decât toate. 36 Tot pământul chiamă adevărul, și cerul pre el bine îl cuvintează, și toate lucrurile se clătesc și se cu-tremură, și nimic la el nu este strâmb. 37 Nedrept este vinul, nedrept este împă-ratul, nedrepte sunt muierile, nedrepti sunt toți fiii oamenilor și nedrepte sunt toate lucrurile lor, cele ce sunt ca acestea, și nu este întru ele adevăr, și cu ne-dreptatea lor pier. 38 Iar adevărul rămâne și este tare în veac, și trăește și biru-ește în veacul veacului. 39 Și nu este la el privire de fețe, nici osebiri, ci cele drepte face de toate nedreptățile, și relele se ferește, și la toți sunt plăcute lucru-rile lui. 40 Și la judecata lui nimic nu este nedrept, și aceasta este puterea și împărăția și oblăduirea și mărima tuturor veacurilor; bine este cuvântat Dum-nezeul adevărului. 41 Și a încetat a grăi, și tot poporul atunci a răspuns. 42 Și atunci a zis: mare este adevărul, și mai tare este. Atunci împăratul a zis lui: cere ori ce vei vrea, mai mult decât cele scrise, și voi da ție, pentrucă te-ai aflat mai înțelept, și alătura cu mine vei șede, și rudenia mea te vei chema."

Efesenii 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.10 Încercând ce este bineplăcut Domnului.11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

Cunoaștem un om care zicea că a fost vindecat prin minune de Părintele Arsenie Boca de cancer, pomenindu-l la rugăciune cu lacrimi la ochi ca pe un Sfânt, dar declara că ar strânge de gât pe cine ar îndrăzni să spună că nu este Sfânt. A murit bietul om, nu după multă vreme tocmai de cancerul de care zicea că fusese vindecat, într-o jalnică stare sufletească (în loc să se roage la moarte lui Hristos să îi ierte păcatele, rugându-se Părintelui Arsenie Boca să vină să îl ia la el).

Se face multă vâlvă cu mulțimea adusă la credință de Părintele Arsenie Boca, dar pe câți oare i-o fi scârbit și îndepărtat de Ea și de Ortodoxie nu se spune.

Vă redăm un caz al unui om devenit „liber-cugetător” în urma citirii cărților Părintelui Arsenie Boca, însoțit de unul din comentariile unui om care îl adoră pe Părintele Arsenie Boca la articolul său:

Sfantul Arsenie Boca Tortionarul

Publicat de logosfera la 22 Feb 2010 in Crestinism, Religie | 206 comentarii

In primul rand trebuie sa prezint inca de la inceput definitia „tortionarului”. In sens general, tortionarul este persoana care aplica supune pe altcineva la chinuri fizice sau psihice, care schingiueste pe altii. Avand in vedere, trecutul relativ recent al Romaniei, dictatura comunista mai precis, tortionarul este unealta prin care dictatorul isi impune vointa discretionara. Din acest punct de vedere tortionarul este fie un sadic caruia ii place sa aplice directivele dictatorului, fie un individ indiferent la suferinta celorlalti, fie, in cel mai fericit caz, un individ inspaimantat de puterea dictatorului care ar putea sa-i faca rau inzecit tortionarului neascultator.

In al doilea rand, trebuie sa precizez, pentru cine nu a auzit pana acum de Arsenie Boca, cine este acesta. Arsenie Boca (1910-1989) este considerat drept unul dintre cei mai importanti reprezentanti ai monahismului crestin ortodox, multi considerandu-l nici mai mult nici mai putin decat un sfant. „Sfantul Ardealului” cum este supranumit de adeptii sai nu a fost canonizat de BOR, desi exista o lucrare (n-o mai gasesc acum, cred ca se numeste „In cautarea unui sfant”) ce contine pledoaria pentru canonizarea acestuia, in cuprinsul careia gasim minunile din timpul vietii dar, si mai important, minunile facute de dincolo. „Părintele Arsenie nu are asemănare cu nici un duhovnic din România și Europa, în ziua de azi.” (păr. Petru Vanvulescu)

In al treilea rand se cuvine sa-i multumesc lui Arsenie Boca pentru faptul ca a contribuit la transformarea mea dintr-o leguma credincioasa intr-un om liber cugetator. Pe vremea cand eram credincios, mama a venit de la o slujba cu o brosură despre viața lui Arsenie Boca. Care continea, pe langa date biografice, si anectode numai bune de impresionat mintea naivilor. Arsenie Boca era renumit pentru capacitatea lui de a vedea trecutul si viitorul iar anectodele sunt pline de astfel de exemplu. Unul din ele, care m-a trezit din somnul ratiunii a fost urmatorul:

«Era în război. O femeie din Sibiu, Cătălina, a aflat că soțul ei a murit. A luat în brațe copilul și fugea cu el prin Sibiu. În pântece avea alt copil. La un moment dat a văzut că era plină de sânge. O schijă îi omorâse și copilul din brațe. Deznădăjduită și descumpănită s-a dus și a avortat copilul din pântece. Auzind apoi de Părintele Arsenie s-a dus și ea la Mănăstirea Sâmbăta. După Sf. Liturghie Părintele a ieșit și a strigat: „Cătălină, Cătălină, ce-ai făcut! Știu că ți-a murit soțul și copilul. Ai fost încercată. Dar dacă-l lăsați pe cel din pântece... Ai omorât un copil cu care Dumnezeu avea un plan mare!”» (pr. Petru Vanvulescu)

Apelul la realitate s-a facut cu intrebari rapide:

Evident acea femeie a suferit. Ce rost avea s-o faca de ras pe femeie strigand la ea?

Moise a supravietuit voiajului pe Nil pentru ca Dumnezeu avea un plan cu el. Copilul Isus a fost protejat pentru ca Dumnezeu avea un plan cu el. Iona a supravietuit 3 zile in burta unui peste pentru ca Dumnezeu avea un plan cu el. Cum a putut o femeie sa incurce planurile lui Dumnezeu?

Cei care au avut grija de copii pentru care Dumnezeu avea planuri au fost ajutati in demersul lor (Moise, Isus). De ce acestei femei i-au fost omorat sotul si copilul? [...]

iordanescu spune:

6 SEPTEMBRIE 2014 LA 10:45 PM

daca vii cu aceste cuvinte la adresa Sfantului Parinte Arsenie Boca vei cunoaste in scurt timp pedeapsa vorbelor tale,escroc satanist ce esti sau poate vreun Evreu sectant.adio,vedzi

ca mai ai puțin și vei plăti pentru gândurile tale (și de abia atunci vor pune pe altarul tau jertfa), dar va fi prea târziu.⁴⁴²

Mulțimile rătăciților de la Mecca:

<u>Year</u>	<u>Hijri year</u>	Local pilgrims	Foreign pilgrims	Total
1920	1338		58,584 ^[77]	
1921	1339		57,255 ^[77]	
1922	1340		56,319 ^[77]	
1950	1369		100,000 (approx.) ^[2]	
1995	1415		910,157 ^[80]	
1996	1416	784,769	1,080,465 ^[81]	1,865,234
1997	1417	774,260	1,168,591 ^[81]	1,942,851
1998	1418	699,770	1,132,344	1,832,114 ^[82]
1999	1419	775,268	1,056,730	1,831,998
2000	1420	466,430 ^[83]	1,267,355	1,733,785 ^[83]
2001	1421	440,808	1,363,992	1,804,800 ^[84]
2002	1422	590,576	1,354,184	1,944,760
2003	1423	493,230	1,431,012	1,924,242 ^[85]
2004	1424	473,004 ^[86]	1,419,706 ^[87]	1,892,710 ^[86]
2005	1425	1,030,000 (approx.)	1,534,769	2,560,000 (approx.) ^[88]

⁴⁴² <<http://www.logosfera.ro/2010/02/sfantul-arsenie-boca-tortionarul/>>, joi, 10 martie 2016

<u>Year</u>	<u>Hijri year</u>	Local pilgrims	Foreign pilgrims	Total
2006	1426	573,147	1,557,447	2,130,594 ^[89]
2006	1427	724,229	1,654,407	2,378,636 ^[90]
2007	1428	746,511	1,707,814	2,454,325 ^{[91][92]}
2008	1429		1,729,841 ^[93]	
2009	1430	154,000	1,613,000	2,521,000 ^[94]
2010	1431	989,798	1,799,601	2,854,345 ^[95]
2011	1432	1,099,522	1,828,195	2,927,717 ^[96]
2012	1433	1,408,641	1,752,932	3,161,573 ^[97]
2013	1434	700,000 (approx.) ^[98]	1,379,531 ^[99]	2,061,573 (approx.)
2014	1435	700,000 (approx.) ^[100]	1,389,053 ^[101]	2,089,053 (approx.) ^[100]

Nu este, însă, un semn de sfințenie acesta, fiindcă Mahomed s-a impus prin puterea politică și propovăduiește minciuni, ucenicii lui fiind fanatici și spălați la creier, iar nu smeriți, neavând blândețea care vine în suflet în urma cunoașterii propriei păcătoșenii.

Și din acest punct de vedere se aseamănă cu o mare parte din mulțimea ce merge la Prislop.

După ce am văzut roadele fanatismului ismailitean, haideți să le analizăm pe cele ale radicalismului rusesc.

Grigori Efimovici Rasputin

Reputația lui Rasputin

Presa contemporană, ca și articolele și cărțile dornice de senzational publicate în [deceniul al treilea](#) și [al patrulea](#), (una dintre ele avându-l ca autor chiar pe Iusupov), l-au transformat pe carismaticul țaran într-un erou popular al [secolului al XX-lea](#). Pentru occidentali, Rasputin a devenit întruparea înapoierii presupuse a rușilor, a superstițiilor, a iraționalului și imoralității, un subiect al interesului pentru senzational. Pentru comuniștii ruși, el a reprezentat tot ce era mai rău în regimul pe care-l doborâseră prin revoluție. Pentru unii ruși a rămas însă vocea țărănimii, unii dintre aceștia îi resping credința dar îl onorează pe omul Rasputin. Patriarhia Moscovei a condamnat mișcarea pentru canonizarea lui Rasputin. Referindu-se la promiscuitatea lui Rasputin, Patriarhul Moscovei Alexei al II-lea a declarat în 2003: "Acest nebun! Ce drept credincios va dori să stea într-o Biserică care cinstește în mod egal pe ucigași și pe mucenici, pe desfrânați și pe sfinți?"

De la căderea comunismului în Rusia [la sfârșitul secolului trecut](#), anumiți naționaliști ruși au încercat să curețe reputația lui Rasputin și să se folosească de puternica lui personalitate în folosul lor. Au apărut noi dovezi de la prăbușirea [Uniunea Sovietică](#), care par cu toate să respingă pretențiile de sfințenie pentru Rasputin⁴⁴³.

Cauzele mișcării de mase la Prislop

Mulțimea închinătorilor de la Prislop (deși nu a depășit pe ai lui Mahomed), este chemată acolo tot prin manipularea de către puterea politică (ca și în cazul tuturor celor amăgiți de așa zișii sfinți catolici, cărora li se face reclamă prin marea putere politică numită Vatican, ca și ai tuturor celorlalți închinători aparținând celorlalte religii) a mass-mediei, dar și datorită faptului că lumea iubește pe ai săi. Și cine poate fi iubit mai mult de lume decât Părintele Arsenie Boca care a propovăduit cele două mari plăceri care îmbată lumea și de care este ea îndrăgostită până la pierderea minții: plăcerea trupului și plăcerea sufletească de sine a slavei deșarte. A dogmatizat necesitatea împreunării trupesti (atât de mult plăcută lumii) ridicând-o la rang de sănătate și de jertfă duhovnicească, și a făcut canon succesul în viața duhovnicească prin vedenii fără osteneala smereniei, căutării și păstrării cu prețul vieții a adevărului (evitând pocăința și virtutea, asigurând mântuirea doar prin comoditatea ghicirilor și minunilor făcute

⁴⁴³ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Grigori_Rasputin>, marți, 28 iulie 2015.

de alții). A dezlegat astfel și desfrânarea și nerăbdarea făcându-le să pară virtuți. Dar a mai susținut (prin compromisul cu minciuna) și ecumenismul la mare modă azi, care sădește o falsă pace și slujește iubirii de arginți (evitând astfel problemele greu de suportat ale conștiinței și negând sabia adusă de Domnul Hristos care desparte toate cele ce nu se cuvin a fi împreună: lumina de întuneric, binele de rău, adevărul de minciună, calea de cărări, viața de moarte *Mat 10:34 Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. 35 Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. 36 Și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui.*)

Așadar, cum să nu iubească lumea ce este al său?

Ioan 15:17 Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul. 18 Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. 19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. 20 Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. 21 Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.

Lumea nu vine spontan la Hristos, Părintele Cleopa și Sfinți, căci ei ne îndeamnă la înfrânare și răbdare, ci la cei cărora li se face reclamă cu false minuni de către lume, căci îndeamnă la desfrânare și rezolvarea rapidă (fără să fie nevoie de răbdare și schimbare) cu orice preț, a tuturor situațiilor.

La Hristos nu vine decât poporul cel cu adevărat credincios, care prețuiește mai mult Împărăția Cerurilor decât viața deșartă și trecătoare de aici, plină de plăceri amăgitoare. El simte din experiența trăirii lui și cunoaște din înțelepciunea Sfințelor Scripturi că suferința este o componentă necesară mântuirii, căutând pe cei ce-l ajută cu adevărat, prin pildă și sfat, să dobândească înfrânarea și răbdarea, descoperindu-i cu milă autentică defectele și calea cea aspră dar vindecătoare a canoanelor Bisericești.

Dar nu trebuie să neglijăm în motivația năvalei de oameni necăjiți și rătăciți la Prislop că duhurile care l-au amăgit și pe Părintele Arsenie Boca lucrează cu putere prin sugestie hipnotică în mase, prin multe și șocante minuni la Prislop și oriunde este numele sfinției sale chemat, dorind să recolteze în felul acesta cât mai multe suflete.

Așadar, concomitent cu escrocheriile finanțate din belșug și acțiunii mass-mediei, conlucrează și multiplele arătări demonice, dar și forțarea notei care se face de ucenicii sugestionați ce transmit cu o convingere crispată hipnoza lor.

Mai mult decât atât,

Ortodocșii adevărați niciodată n-au fost majoritari

Discernământul, jertfa pentru adevăr, necesitatea ostanelilor i-a făcut întotdeauna să fie minoritari, chiar într-o țară ce se declară Ortodoxă:

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.

Mulțimea, în cazul nostru, nevenind spontan nu poate fi criteriu de canonizare. Vezi și cuv. Sfântului Ioan Gură de Aur, despre faptul că minunea adevărată a Evangheliei și dovada de necontestat a învierii, este că Mântuitorul nu a avut nici armată, nici avuții, nici slugi plătite, ci a propovăduit o viață cu multe ostenele, iar ucenicii și-au dat viața pentru aceasta. Dacă nu L-ar fi văzut înviat și nu ar fi fost întăriți de Sfântul Duh nu ar fi putut face aceasta.

Arsenismul se manifestă exact invers

Învățăturile lui îndeamnă la plăcerea împreunării ca la o necesitate fără de care ne îmbolnăvim. Ecumenismul este dorit de puterea politică fiindcă sprijină noua ordine mondială (de aceea și este promovat, inclusiv financiar, un astfel de învățător ce îl susține). Mulțimea închinătorilor și cumpărătorilor de cărți este și ea o sursă importantă de venituri și slavă, astfel că cine îl laudă pe un astfel de personaj iubit de popor, devine și el instantaneu iubit și apreciat. Cei care îi urmează învățăturile moi, ce îndulcesc simțurile și părerea de sine, capătă o minte încâlcită, fără discernământ, dorind și crezând că se pot mântui lesne sau chiar pot face și ei minuni. Deci devin foarte ușor de manipulat și docili în toate, neavând duhul de jertfă și trezvia atenției, ca să-și dea seama că sunt păcăliți și să se împotrivescă înșelării. Iată tot atâtea motive pentru care este favorizat acest curent dăunător credinței.

Iată de ce și aici avem un indiciu important că Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt, că nu poate fi canonizat, după Dreptul Canonic Ortodox.

H) CONCLUZIE

Existența condițiilor de fond și anume existența neîndoielnică a primei și a celei de a treia, care poate lipsi numai în cazul martirilor ca și a oricăreia dintre cele enumerate la cea de-a doua, îndreptățește autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare⁴⁴⁴

Dacă ar fi îndeplinit toate celelalte condiții, dar îi lipsea doar Ortodoxia neîndoielnică, tot nu putea fi canonizat. Dar ce este mai grav: credința sfinției sale nu este doar îndoielnică, ci dată anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Numai pentru aceasta și ar trebui să se încheie din fașă orice discuție în legătură cu acest subiect, la toate nivelurile.

Mai rămâne, însă, lămurirea concisă, limpede și simplă a poporului pentru a nu cârți și a înțelege cum este realitatea duhovnicească. Poporul Român cel cuminte și isteț va fi ajutat și de bunul său simț pentru aceasta și se va întoarce cu recunoștință spre cei ce i-au spus adevărul. Pentru aceasta este nevoie de a dezbate și celelalte aspecte.

Acestea, însă, sunt agravante, deși par la prima vedere că ar fi în favoarea canonizării. După cum am observat în acest studiu, Părintele Arsenie Boca, la arătare îndeplinește celelalte condiții secundare, dar analizându-i viața și învățăturile cu discernământ, în profunzime, în lumina Sfinților Părinți, ne dăm seama de faptul dureros că, în realitate, nu îndeplinește nici unul din criteriile Sfintei Tradiții pentru canonizare.

Dimpotrivă, la fiecare capitol din canonul canonizării sfinția sa ne este o pildă pentru noi de „**ASA NU**”. Exemplul său este cum **nu** trebuie să parcurgem viața duhovnicească, dacă vrem să nu ne pierdem mântuirea. Dacă vom urma modelul propus de viața și învățăturile sfinției sale (lucru care se va întâmpla cu bieții Români dacă va fi canonizat ca fiind un model „**ASA DA**”) vom suferi din aceasta marea pagubă a slavei deșarte, a plăcerilor trupești și a credinței strâmbe ce ating (uneori ireversibil și mortal) călătoria noastră în veșnicie.

Să rămânem, așadar, pentru siguranța și mântuirea noastră, la un **ASA NU, sănătos**.

Părintele Arsenie Boca nu poate fi model de sfințenie, iar canonizarea lui forțată și pripită ar fi o mare eroare, fiindcă ar pune Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în contradicție cu Sfintele Sinoade Ecumenice.

Mai mult, chiar dacă toate cele rele observate în acest studiu nu ar fi reale, ci doar o construcție artificială a unei imagini false, datorită unor ucenici exagerați și nechibzuiți, ce nu au înțeles pe adevăratul Părinte Arsenie Boca, nici așa nu ar fi bine să fie canonizat, fiindcă ar rămâne îndoiala publică, nu pentru un an sau doi (fiindcă acum deja învățăturile sfinției sale sunt foarte bine cunoscute tuturor și răspândite la mulți, cine ar putea să le demonteze?), ci pentru totdeauna:

Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.

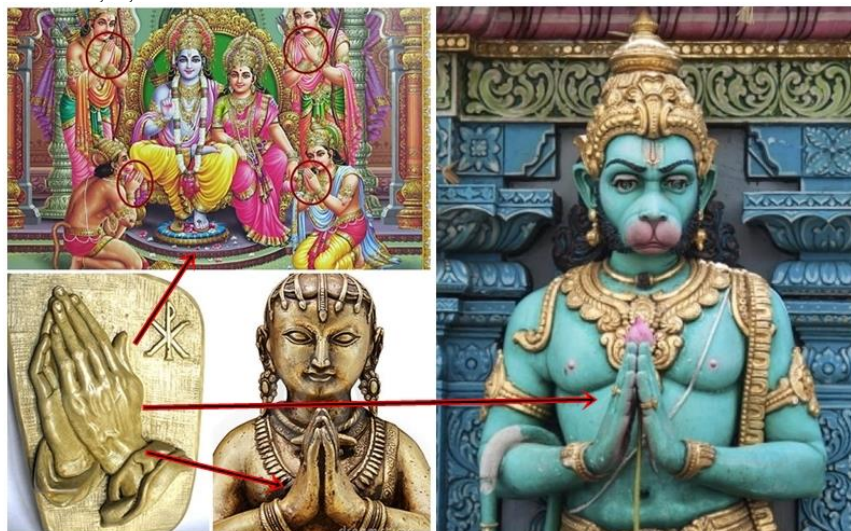
Deci, unde este îndoială în canonizare, nu poate fi vorba de sfințenie, ci doar de... păcat.

⁴⁴⁴ Arhid. Prof. Dr. Ioan N. FLOCA, *Drept canonic ortodox. Legislație și administrație bisericească, vol. II*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, p. 182.

„Canonizarea” în hinduism

În hinduism se crede în panteism, adică toată creația este Dumnezeu. Fiecare om este Dumnezeu, chiar dacă imperfect și are nevoie ca atmanul să i se unească cu brahmanul, persoana să i se topească în impersonal sau nimic, crezut ca Dumnezeu lor desăvârșit. Salutul lor „Namaste = mă închin la divinusul din tine⁴⁴⁵” semnifică același lucru, indicând plictiseala mărturisirii lingușitoare dintre doi dumnezei egali, prin fire. Ce diferență față de salutul nostru *Doamne ajută!* sau *Slăvit să fie Domnul!* sau *Laudă-se Domnul Iisus!* în care omul se unește prin har (dar) prin smerenie (golire de sine) cu Cel care S-a golit de Sine, ca să ne învețe să iubim pe ceilalți mai mult decât pe noi înșine.

Namaste la hinduși și latini:

Cum țin mâinile la rugăciune Ortodocșii, formând crucei cu degetele:

Așadar la păgâni nu este nevoie de canonizare, fiind toți dumnezei.

Dar și ei au „sfinții” lor, adică aceia care au propovăduit mai marcant hinduismul, prin învățătură, practică și minuni, prin transmiterea duhurilor care îi stăpânesc, pe care ei îi consideră zei:

CE AM DESCOPERIT IN BIBLIOTECA LOR

Ashramul din Mongyr dispunea de o bibliotecă pentru uzul membrilor săi. Majoritatea cărților din dotare erau cele ale gurului, traduse în diverse limbi. Existau foarte puțini alți autori în afara celor din cercul restrâns al gurului. Una dintre excepții era swami Vivekananda. Nu știu dacă îl numărau printre înaintașii lor spirituali sau îi apreciau pur și simplu scrierile.

Așadar, acest swami Vivekananda a devenit celebru în Occident, cu precădere în Anglia și America, la începutul secolului XX. Si-a petrecut viața conferențind despre hinduism oriunde era solicitat S-a străduit să întemeieze și câteva centre hinduse, bucurându-se de ceva mai mult succes în America. Această misiune i-a fost încredințată ca și datorie a vieții sale de către

⁴⁴⁵ <<https://en.wikipedia.org/wiki/Namaste>>, vineri, 24 iulie 2015.

maestrul său, gurul Rama Krishna, un mare „sfânt” al hinduismului. A murit în jurul anului 1930.

Citiseam câteva din cărțile sale, fapt pentru care mi-a stârnit un viu interes testamentul lui, pe care l-am găsit într- unuia din rafturile bibliotecii. O carte cu puține pagini, pe care însă n-o mai văzusem, și nici nu mai auzisem vreodată despre ea. De altfel, n-am mai întâlnit-o până astăzi nicăieri altundeva. Am început deci să o citesc. Foarte curând, am rămas stupefiat de conținutul ei! Era mărturisirea existenței unui efort sistematic, concertat cu precizie de-a lungul mai multor etape, cu scopul schimbării politice și, în cele din urmă, a cotropirii lumii occidentale creștine de către concepțiile orientale. Punctul terminus al acestui plan era distrugerea definitivă a creștinismului.

Vivekananda vorbea de o riguroasă strategie care fusese inițiată cu câteva generații înainte de el și care se afla deja în curs de aplicare. În stadiul actual, se urmărea pregătirea mentalității occidentale pentru asumarea concepțiilor orientale despre lume și Dumnezeu. Planul în sine era conceput de niște ființe spirituale superioare, în orice caz nu de către oameni, din câte lăsa să se înțeleagă textul. Vivekananda se socotea un umil slujitor al acestui plan, și se plasa pe sine într-o serie de nume aparținând altor oameni care își puseseră în trecut viața în slujba aceluiași scop. Era satisfăcut de felul în care se achitase de partea sa de datorie, și părăsea această viață „împlinit”.

M-a impresionat, pe de o parte, mărturisirea fățișă a faptului că există o veritabilă strategie de cotropire religioasă a lumii occidentale, iar pe de altă parte, caracterul atât de pervers al acestui plan.

Cine ar fi bănuțit, de exemplu, că știința psihiatrică a fost utilizată în acest scop? Părintele psihiatriei contemporane, Karl Jung, nu face nici o descoperire novatoare, așa cum ar fi multă lume tentată să creadă. El colectează pur și simplu toate „revelațiile” hinduismului despre sufletul omenesc, despre structura și funcționarea lui, convertește definițiile sanscrite într-un limbaj personal, simplu și accesibil, le cosmetizează cu o terminologie științifică și le prezintă societății occidentale ca pe niște noi descoperiri. Pe măsură ce ele sunt receptate cu entuziasm în medii tot mai largi, Jung elaborează lucrări al căror caracter metafizic devine din ce în ce mai explicit, pentru ca la sfârșitul vieții să-și mărturisească public atașamentul față de hinduism. Câtă lume a fost avizată asupra farsei jucate de Jung? Un cititor pasionat al cărților sale este deja influențat, acomodat cu o întregă suită de concepții hinduse. Este un exemplu tipic de infiltrare ocultă a unor anumite tipuri de idei...

Demersul acesta continuă cu succes în zilele noastre. Îmbrăcarea hinduismului într-o haină „științifică” îl face mai ușor digerabil. Nu sunt prea mulți oamenii care se întrebă serios ce poate avea științific în ea o concepție incontrollabilă prin rațiune și experiență. Cât de științific poate fi un sistem care se bazează pe teoria karmei sau pe teoria reîncarnării? Este nimic altceva decât metafizică pură, credință pură, adică religie.

Din păcate, lumea se lasă ușor înșelată de acest ambalaj „științific”. Astăzi, la ani de zile după vizita mea, actualul gurii Niranjanda și-a botezat ashramul „universitate”, s-a autoproclamat „rector” al ei, și a demarat inclusiv o serie de programe „postuniversitare”. Pe deasupra, pretinde cu emfază că „această universitate este cea dintâi de acest fel din lume” (nr. 3/1999 al propriei reviste, p. 24). El „uită”, desigur, că alții de teapa sa i-o luaseră deja înainte, întemeind așa-numita „Universitate Spirituală Mondială Brahma Kumaris”. Întregul proiect s-a izbit atunci de opoziția O.N.U. și a Universității din Hamburg.

Totuși, atracția occidentalilor față de spiritualitatea hindusă este astăzi o realitate, în contextul în care catolicismul și protestantismul, aceste devastatoare erezii, au reușit să distrugă în Apus autentică tradiție spirituală creștină, însetând după ceva mai profund, oamenii descoperă întâi yoga, iar apoi sfârșesc prin a deveni hinduși. Există regiuni, precum nordul Americii, în care yoghinii din ashramuri au fost duși chiar și la mănăstiri catolice cu scopul de a-și propovădui „știința”. L-au invitat înșiși călugării catolici, care au pus la dispoziție spațiul monastic și toată logistica necesară, au adresat invitații publicului larg și au susținut inclusiv financiar „cursurile” de yoga! De vreme ce L-au pierdut pe Hristos, firește că se hrănesc acum cu roșcove...

Al doilea lucru care m-a impresionat a fost legat de ceea ce am descoperit într-un alt periodic pe care îl tipărea așezământul. Existau aici relatări despre diverse evenimente din viața gurului. Iată ce povestea la un moment dat el însuși:

„Când eram mai tânăr, călătoream prin satele Indiei. într-un sat oarecare, un om pe care îl ajutasem foarte mult s- a oferit să mă învețe cum să chem spiritele din lumea de jos. [...] Am mers apoi într-o seară la cimitir cu câțiva ucenici de-ai mei, și am aplicat cele pe care le învățasem. Dar când au venit spiritele, nu le-am putut tine piept, așa încât le-am îndreptat asupra uneia dintre discipolele mele, pe care au luat-o în stăpânire. A fost chinuită foarte tare și în cele din urmă a murit Pentru a mă purifica de această faptă, am stat trei zile și trei nopți în apele Gangelui”.

Ce ar trebui să mire pe cineva mai întâi în această relatare? Vizita nocturnă la cimitir? Invocarea spiritelor? Dirijarea lor împotriva tinerei fete? Cum se cheamă aceasta: spiritism, magie, satanism? Oricum ar sta lucrurile, în nici un caz știință! Iar în ce privește spiritele din lumea de jos, ce altceva puteau fi ele, dacă nu demonii despre care ne previne Evanghelia?

La fel de șocantă este și calitatea morală a gurului, care pentru a se salva pe sine își sacrifică discipola care îi încredințase trupul, sufletul, mintea și întreaga ei viață! Apoi individul își „spală” calm și imperturbabil crima morală în... apele Gangelui! Apropos, calitatea apei unui râu de a spăla conștiințele înnegrite și vinovate este un fapt dovedit științific sau o concepție pe de-a-ntregul religioasă? Din câte cunosc, râul Gange este considerat sfânt numai de către hinduși. Nici musulmanii, nici buddhiștii, nici taoiștii, nici creștinii nu împărtășesc o asemenea credință. Cu atât mai puțin oamenii de știință. Orice practicant al „științei” yoga se comportă în realitate ca un credincios, ca un hindus.

Ne putem întreba de ce aceste cercuri de oameni de factura lui Vivekananda încearcă să ne submineze credința în mod indirect și ocult, de ce își prezintă oferta sub o aparentă științifică și de ce nu se încumetă să ne propună deschis și onest credința lor, dându-ne posibilitatea de a o supune în cunoștință de cauză comparației cu credința creștină. Evident că oamenii vicleni nu înțeleg să folosească decât mijloace de acțiune pe măsură. Rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși vor merge din rău în mai rău..., spune Scriptura (II Tim. 3,13).

„Nici un om responsabil spiritual nu poate urmări distrugerea creștinismului”. Einstein⁴⁴⁶

Din acest punct de vedere, chiar dacă Părintele Arsenie Boca nu și-a dat seama, poate, de ceea ce face, hindușii pot să îl considere ca un „sfânt” al lor, deoarece a îmbrăcat prin învățăturile, viața, lucrările și minunile făcute prin sfinția sa de către zei, lupul hindus în haină de oaie Ortodoxă și științifică. Sfinția sa a propovăduit modul lor de a dori, gândi, vorbi și face, lucru recunoscut, indirect, și de ucenicii sfinției sale:

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu [oare poate fi frică de Dumnezeu în astfel de afirmații? – n.n.], care afirmau că, încă din perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.⁴⁴⁷

Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi,
iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Fap 20:29 Căci eu știu aceasta, că
după plecarea mea vor intra, între voi,
lupi îngrozitori, care
nu vor cruța
turma.

– n.n. }

Să continuăm acum cu analiza nelămuririlor Părintelui Mihai-Andrei Aldea în legătură cu Părintele Arsenie Boca și Ortodoxia:

⁴⁴⁶ Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 140-141.

⁴⁴⁷ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

12. „ucenicii lui aproape toți sunt ecumeniști”.

O afirmație tristă, aflată în gama celor combătute la punctul 1. O menționez și pentru a mă întreba care sunt studiile sau statisticile din care reiese că „majoritatea ucenicilor lui A. Boca [sic!] sunt slabi cunoscători ai dogmelor ortodoxe” sau că „ucenicii lui aproape toți sunt ecumeniști”...

Asemenea afirmații gratuite pot avea efect de intimidare pentru cei slabi sau pot fi mângâietoare pentru cei mândri, după cum sunt aceștia „pro” sau „anti” „Arsenie Boca”. Dar din punct de vedere ortodox sunt total gratuite. Și, cu tristețe o spun, în lipsa unor cercetări serioase reprezintă doar o formă de a bârfi, insulta și șantaj moral. Practic prin ele se spune „dacă ești de altă părere decât această broșură ești slab cunoscător al dogmelor și ecumenist”. De fapt asemenea afirmații, mai directe, chiar există în carte. Și nu țin de o analiză ori prezentare obiectivă...

[Nu se poate face o statistică reală a tuturor ucenicilor Părintelui Arsenie Boca, însă manifestările ucenicilor și admiratorilor sfinției sale, în majoritate, inclusiv ale Părintelui Mihai-Andrei Aldea, cel puțin în acest studiu, îi arată că (poate fără să înțeleagă aceasta), sunt înclinați către ecumenism. E adevărat că unii nu cunosc ce înseamnă ecumenismul în toate implicațiile lui și chiar se consideră apărători ai adevăratei Ortodoxii patristice și luptători împotriva ecumenismului. Aceasta, însă, nu exclude că realitatea că sunt ecumeniști prin înșelare.

Numai să consideri ca Sfânt pe cineva ce pictează cu nimb ereticii și numește catolicismul ramură a Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, vedește că ori nu cunoști pictura de la Drăgănescu și scrierile Părintele Arsenie Boca, ori cunoscând-le nu ai habar de ce înseamnă Ortodoxia, crezând în teoria ecumenistă a ramificațiilor și că se pot mântui ereticii. Dar aceasta este dovadă de cea mai crasă ignoranță a Sfintei Predanii și de prezența în minte a virusului ecumenist. Iar la această viciere a mentalității poporului și a mediului teologic (dezinformată și rău format) din România, cu siguranță și-a adus un aport important (prin manipularea hipnotică, pseudo-taumaturgică și prin învățături scrise și pictate a unui număr mare de adepți) chiar Părintele Arsenie Boca.

Dacă veți cerceta pe cei care îl laudă pe Părintele Arsenie Boca veți observa și dumneavoastră, ca și Părintele Gheorghe Anițulesei că majoritatea sunt ori ecumeniști, ori zeloți (ce par opuși ecumenismului, dar datorită lipsei de echilibru și-au pierdut discernământul după Sfinții Părinți ca și primii), datorită prezentării duplicite a imaginii pictorului de la Prislop, ori antiecumenist fulminant, ori ecumenist misionar, ori antilegionar, ori legionar duhovnicesc, ori intelectual rafinat, ori apologet brusc, ori prooroc atoatevăzător, ori un smerit care suferă de laudele exagerate ale altora. Acest cameleonism al imaginii preacuvioșiei sale îl face să fie prins din toate părțile, dar și alunecos și admirat de cei nelămuriți în privința sa și a echilibrului Ortodoxiei autentice— n.n.]

13. Televiziunile – și toată mass-media – îl prezintă frumos pe Părintele Arsenie Boca, deci este rău. (Fenomenul... p. 22-26).

Desigur, argumentul nu este nici ortodox, nici logic. La televiziuni au apărut de-a lungul vremii emisiuni laudative despre Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Arsenie Papacioc sau Părintele Justin Pârvu. De asemenea, există emisiuni și articole denigratoare față de Părintele Arsenie Boca. Nici unele, nici altele nu dovedesc nimic prin simpla lor existență și/sau poziție.

{Iar avem de a face cu un fals intelectual. Una este a exista emisiuni sporadice făcute de creștinii strecurați prin mass-media, alta este a fi un curent generat de mass-media, la comanda politică, care au impus înșelarea că necunoscutul rătăcit de la Prislop ar fi „Sfântul Ardealului”

De ce se fac minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos

În primul rând trebuie să evidențiem că sunt două tabere între ucenicii Părintelui Arsenie Boca:

Cărturari și oameni fără carte.

Oamenii fără carte apelează la autoritatea cărturarilor ce-l propovăduiesc pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt, pentru a-și confirma credulitatea, dar ei merg la sfinția sa datorită reclamelor mass-mediei și imboldurilor demonice (ce fac minuni, dau vise și vedenii pentru a le forța credința, care începe, ca într-un cerc vicios, să se propage și din gură în gură).

Cărturarii neagă minunile, ei cred doar în simțirile lor și, fără să cerceteze la lumina Sfinților Părinți învățăturile Părintelui Arsenie Boca și lucrarea personală lăuntrică, neștiind despre fenomenul amăgirii sau cunoscându-l doar superficial (crezând că poate fi vorba doar de alții, ei înșiși considerându-se imuni, bazându-se pe rafinamentul lor intelectual), și-au făurit o proprie imagine artificială despre sfinția sa. Ei critică pe adepții fără carte care îl prezintă pe pictorul de la Drăgănescu ca pe un vrăjitor, numindu-i exagerați ce dăunează cauzei, dar totuși oameni de bine că simt de la Sfântul Duh că idolul lor este un Sfânt. În schimb se năpustesc asupra oamenilor lucizi, care li se împotrivesc cu argumente din Sfinții Părinți, încercând să-i paralizeze cu autoritatea lor și să-i astupe cu lozinci, ca de pildă numindu-i „flașnete”.

Comun celor două categorii de adepți ai Prislopului (lucru comun și evident din analiza propriilor mărturisiri) este încasarea în istoria lor a unei doze hipnotice consistente (dacă nu direct din ochii albaștri și fulgerători ai Părintelui Arsenie Boca, atunci măcar indirect din fotografiile, scrierile citite fără discernământul Sfinților Părinți – dar cu preconcepția că sunt ca și ale lor – și/sau prezența la mormântul său), potrivită cu felul lor de a fi, și o privire ecumenistă asupra misiunii Sfintei Biserici.

Nu este de mirare această scindare între modul de a-l recepta pe Părintele Arsenie Boca între ucenicii fără carte și cei ce își dau aere (oficial sau nu) de cunoscători ai teologiei Ortodoxe. Părintele Arsenie Boca însuși s-a manifestat cameleon, după omul cu care vorbea. Dacă era fără carte îl uimea cu vădirea păcatelor, false minuni și proorocii, iar dacă era om intelectual încerca să-l uimească cu păruta lui filozofie, de fapt o vorbire ermetică, doctă, lunecoasă, duplicitară, ca să nu poată fi contestată de nimeni, plină de truisme, fără consistență profundă. Dacă omul cu care vorbea era necredincios fie îl lega cu puterile diavolești, în caz că era fără carte, fie se dădea pe lângă el, confirmându-i ideologia și lepădându-se de tot ce-l putea supăra politic sau religios, punându-se în acest fel bine cu el ca și cu stăpânirea. Pe toți însă, încerca să-i hipnotizeze sau măcar să-i atragă spre sine. Puțini, dacă știau de acest fenomen sau erau smeriți, scăpau din ghearele privirii lui, dar pe aceștia sfinția sa îi categorisea drept invidioși sau dezertori. De multe ori, ca și acum, transmitea o stare de complexare ca să nu poți să-i dai replici, ci prin autoritate să te forțeze dacă măcar nu puteai să îl admiri, măcar să taci și să nu îl contrazici. Duhul acesta este prezent și acum la ucenicii sfinției sale. După roade se cunoaște pomul.

Acest lucru este foarte evident când privim mărturiile despre minunile sfinției sale.

El însuși le face spre a impresiona, dar le infirmă, când are de a face cu oameni ce nu se lasă duși de nas.

Și atunci ne întrebăm: de ce se purta ca un cameleon?

Ori mint ucenicii, și nu a făcut minuni, ori minte sfinția sa și a făcut minuni, pe care nu le recunoștea de frica consecințelor politice. În ambele cazuri avem de a face cu duhul mincinos și ucigaș al diavolului, fiindcă minunile (chiar dacă admitem că le-ar fi ascuns dintr-o falsă

smerenie), așa cum le descriu ucenicii sunt tipic drăcești, întâlnite identic la marii vrăjitori din istoria Sfintei Biserici.

Deci ori făcea minuni mincinoase, deci nu este Sfânt (fiindcă este un mincinos negându-le și minunile lui erau diavolești). Ori nu făcea minuni și nu poate fi considerat Sfânt, fiindcă învățăturile lui sunt mincinoase. Cu alte cuvinte nu rămâne nimic din ce ar putea să-l propună la canonizare: faptele îi sunt imorale, învățăturile eretice, minunile ori nu sunt (după cum spune chiar sfinția sa și ucenicii intelectualiști), ori sunt de tip diavolesc (după cum le prezintă ucenicii fără carte).

Dar să vedem aceasta chiar din mărturiile ucenicilor sfinției sale:

Mi-a povestit că în acest timp, cât se afla la canal, a decedat mama sa și se zvonise că el ar fi evadat de la canal, motiv pentru care organele de stat au căutat să se convingă dacă este adevărat sau nu. În realitate, el nu evadase și se afla la canal. A arătat că a presimțit că s-a întâmplat ceva acasă, dar nu a știut până nu s-a comunicat oficial. [ori minte Părintele Arsenie Boca, ori mint ucenicii. Cum rămâne cu hocus-bocus nu e Arsenie/ba e Arsenie care știe tot și este la înmormântarea mamei? – n.n.]⁴⁴⁸

În ceea ce privește caracterul demonic al minunilor, vă recomandăm să citiți capitolul „*Dar și minunile făcute de Părintele Arsenie Boca au caracter păgân*” din cartea „*Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu, în lumina Sfinților Părinți*”.

Să vedem acum că și presa, și adepții mai lucizi ai sfinției sale, deși sesizează caracterul șarlatanesc al imaginii precucioșiei sale, dar cu toate acestea continuă să îl susțină, privind acestea cu părținare, fiindcă susțin cauza comună în care sunt cointeresați.

Ultimii ani din viața parintelui

Pe peretii bisericii pictate de Arseniei Boca găsești filosofi, ca Ernest Renan sau Nietzsche. Il vezi pe omul modern în pantaloni scurți cu telefon și televizor dar îndepărtat de Dumnezeu, diavoli fiorosi și pe Dumnezeu înviat cu un trup spiritualizat.

La Drăgănescu, pe când picta, valorile de oameni încep iar să îl caute. Gheorghe Morar venea din Făgăraș la București de câteva ori pe an pentru a discuta cu preotul Arsenie. Iar sfaturile pe care calugarul i le da erau litera de lege.

“Odata mi-a zis, ma du te acasă și fă cerere ca să îți taie din salariu. Și scrie acolo în cererea aia că vrei să îți taie din salariu pentru că îl ai prea mare. Ma, cum să îți taie din salariu. Dacă mi-a zis trebuie să fac. Am făcut cerere... Erau oameni din sat care ziceau vorba asta: ma, am mai văzut oameni prosti dar ca nea Gheorghe n-am văzut. Să îți taie din salariu. Și radeau toți de mine. Dar numai că nu mi-au tăiat dar a rămas seful foarte impresionat și mi l-a marit.” [un caz tipic de escrocherie ieftină folosindu-se de psihologia inversă – n.n.]

La sfârșitul anilor 80, după ce termina pictura de la Drăgănescu, se retrage la Sinaia cu o parte din maicutele alungate în anii 50 din mănăstirea Prislop. Și aici este urmarit de Securitate până când închide ochii, la sfârșitul lui noiembrie 1989. Trupul este dus la mănăstirea de lângă Hateg. Ani la rând, după Revoluție puțini au fost românii care mai stiau despre cel care era numit odata sfântul Ardealului. În ultimii ani însă, Prislopul a început să fie luat cu asalt.

Cum a devenit Arsenie Boca un brand [vedeți că nu Sfântul Duh i-a chemat treptat și firesc pe oameni, ci a fost un impuls provocat la comandă, lucru sesizat de mulți? – n.n.]

Dumitru Bortun, specialist în comunicare: “El este un brand. Este un brand pentru o mare parte a poporului român. Am întâlnit și la oameni care nu fac parte din biserica ortodoxă. Greco-catolici, romano-catolici, neoprotestanți. Toți îl admiră și spun da, este altceva este o instanță morală, o instanță sacra, e un brand pentru multă lume”. [Iată... ecumenismul – n.n.]

Dar cum a ajuns Arsenie Boca un brand? Tudor Raicu este proprietarul site-ului arsenieboca.ro și deține drepturile de autor pentru cele două cărți scrise de calugarul Arsenie, drepturi pe care le-a cumpărat de la maicile care i-au stat aproape parintelui la Sinaia în ultimii ani [evlavie... business. Cinstire cash – n.n.]. ***Mai întâi, în 2004 a scos un album cu pictura de la Drăgănescu. După care a tipărit “Cararea Împăratiei”***

“Nici nu ne-am gandit ca se va ajunge aici la un moment dat”, spune Tudor Raicu. “Noi n-am crezut ca tirajul va merge constant. Sau ca va creste. Am crezut ca va scadea. Este o crestere anuala. Fiind o carte de asa tinuta ne asteptam sa scada. A fost explozie.”

*Acum, cartile au fost traduse si in engleza. Editura sa publica doar aceste carti, iar cererea este extrem de mare. “Incercam sa il promovam pe parintele prin scrierile lui. Asta a fost scopul nostru. Parintele Arsenie sa ajunga la cat mai multi oameni. A ajuns. Este un fenomen pentru ca nu are egal in Romania contemporana. Ce se intampla in Prislop acum cred ca este cel mai mare pelerinaj de pe teritoriul nu doar al Romaniei ci de pe teritoriul ortodoxiei” [sinistră evlavie... unde este pelerinajul la Părintele Cleopa, la Sfântul Dimitrie, la Sfânta Parascheva, la Sfintele Locuri? Oare Sfântul Duh să ia pe oameni de la Sfinți și să-i ducă la un înșelat? Nu El a zis în Sfânta Scriptură: *Evr 7:7 Fără de nici o îndoială, cel mai mic ia binecuvântare de la cel mai mare.* Este mai mare mormântul de la Prislop, decât Sfântul Mormânt? Este mai mare Arsenie ca Hristos? Dar cum Sfântul Duh nu se contrazice pe Sine, este evident că duhurile care duc pe oamenii cei nelămuriți în credință (cu mult mai mulți decât Ortodocșii, fiind și uniați, și latini, și protestanți, și sodomiteni, și măscărici, și vrăjitoare, și oameni lumești, pe lângă bieții creștini înșelați), sunt altele decât Sfântul Duh. Majoritatea oamenilor (desigur că sunt și sărmane excepții) care merg la Prislop fac parte din marea masă a îngrijoraților și dornicilor de lucrurile acestei lumi (nu numai obiecte ci și senzații tari, poate chiar unele de umilință forte... la arătare) care acolo se rezolvă. Ei sunt mult mai mulți decât cei care caută împărăția. De aceea este această proporție inversată, față de cum ar trebui să fie, spre folos, pentru fericirea noastră, după cum ar vrea Sfântul Duh *Luc 12:29 Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați.30 Căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea;31 Căutați mai întâi împărăția Lui. Și toate acestea se vor adăuga vouă.32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția. – n.n.]**

In Sibiu, intr-o librerie, Romeo Petrasciuc arata cartile pe care le-a scris si in care a adunat marturiile celor care l-au cunoscut pe parintele Arsenie. “Parintele Arsenie Boca il gasim peste tot, e o arsenizare. Nu numai a a zonei, in toata tara. Tot felul de chestii apar cu parintele Arsenie. Tricouri, e o hamburgerizare oarecum sustinuta de toate mediile. Da si bine sa te afisezi cu parintele”.

Romeo Petrasciuc este cel care a scris cartea "Sfantul Ardealului", si recunoaste ca este un business bun, dar si ca aceste carti au fost piratate. “Cartile noastre le intalnim la Prislop, piratate toate. Identic, cu datele noastre de contact, identic. In Bucuresti la fel. Tot ce se vinde la tonomate la metrou toate sunt piratate.” [vedeți neliniștea bietului Petrasciuc? Deși observă prostul gust al imaginii Părintelui Arsenie Boca, la care și el s-a făcut părtaș și ucigaș al delicatului simț echilibrat Ortodox în sufletele atâtor amăgiți, el este îngrijorat nu de pierderea sufletelor prin superficializare, arsenizare și hamburgerizare, ci de... pierderea câștigului prin piratare. Înțelegeți dragii noștri cine sunt autorii care vă manipulează, ce preocupări meschine au (ca și idolul lor și sursa lor de câștig)? – n.n.]

Prin carti, in ultimii ani, Arsenie Boca a fost readus in atentia romanilor. Dupa care au intrat in scena televiziunile care au speculat faptele cu iz senzational din viata parintelui.

“A devenit fenomen parintele Arsenie Boca si pentru ca a fost mediatizat in exces si ca orice exces dauneaza grav sanatatii sufletesti” [tare bună observație. Vedeți că nu Sfântul Duh l-a făcut fenomen ci mass-media cu duhurile mincinoase care o conduc? Vedeți că arsenizarea dăunează grav sănătății sufletești. Iar Părintele Profesor care declară aceasta este tocmai unul din campionii canonizării Părintelui Arsenie Boca, care, poate fără să vrea, se luptă ca această gravă boală să fie declarată de Sfântul Sinod ca fiind curată sănătate. Dar atunci boala v-a deveni cronică și mortală, fiindcă nu-și va mai afla leacul, nefiind autorizat. Pe cine vor mai crede bieții oameni, dacă și Sfântul Sinod va cădea în fața presiunii epidemice a gravei ciume sufletești numite arsenizare? – n.n.] , spune preotul Constantin Necula. “Si constientizez pe zi ce trece ca parintele a ajuns in postura parintelui Staniloaie

[cu această comparație nepotrivită, Părintele Profesor a stricat tot. Nici măcar în glumă nu poate fi comparat un om serios cu unul superficial. Darămite să compari un savant ce și-a biruit uriașa cunoștință prin dragostea ce zidește, cu un om ce citează din alții, fără a menționa sursa pentru a părea că gândirea îi aparține, care mai și susține

aberații ilogice, și se manifestă în plus prin mânia celui ce toate le privește de sus. Mai mult un citat adânc din Părintele Profesor Dumitru Stăniloae poate face cât un volum întreg. În schimb cărțile Părintelui Arsenie Boca sunt ieftine ca și conținut, declamând zgomotos probleme superficiale și truisme banale, fiind mai mult păgubitoare decât folositoare – n.n.].

Foarte des citat dar foarte rar citit”

[din păcate nu este așa. Este foarte des citit, ba de multe ori lectura este repetată și însușită cu râvnă, întunecând pe omul studios și lăsându-l fără discernământ, sădindu-i tot felul de idei deformate despre cum ar fi Ortodoxia. I se pervertește gustul și nu mai poate citi minunatele texte ale Sfintei Tradiții. Sfinții Părinți sunt neglijați, păgubindu-se sufletește enorm poporul român de pe urma cărților Părintelui Arsenie Boca. Și nici nu mai poate observa un astfel de lector (pasionat de textele lesnicioase și superficiale) că, de fapt, frumoasele lui cuvinte nu sunt originale, ci furturi de la Sfinții Părinți, scoase din context și amestecate cu învățături otrăvitoare provenite din părerea proprie. Astfel că cititorul Părintelui Arsenie Boca are o dublă cădere, asemenea poporului din Vechiul Testament: *Ier 2:12 Mirați-vă de acestea, ceruri; cutremurați-vă, îngroziți-vă, zice Domnul! 13 Că două rele a făcut poporul Meu: pe Mine, izvorul apei celei vii, M-au părăsit, și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot ține apă.*

Dar vedem și un fenomen invers: cei obișnuiți cu studiul Sfinților Părinți sau al părinților duhovnicești contemporani, când încearcă să citească învățăturile Părintelui Arsenie Boca dau de ceva plicticos și încâlcit, fără noimă și cu anevoie pot înainta în lectură, forțându-se. Cu greu am parcurs și noi învățăturile sfinției sale datorită violentei și încâlcitei siluiri a adevărului, care provoacă respingerea unei minți obișnuite cu hrana sufletească mântuitoare a Sfintei Predanii. Se întâmplă practic o respingere din partea lui Dumnezeu – Cuvântul, fiind incompatibilitate între Sfântul Duh ce a insuflat Sfânta Scriptură și duhurile mincinoase ce l-au influențat pe Părintele Arsenie Boca. Ele au amestecat în sfinția sa fierbinte patimilor, cu răceala credinței, în loc ca preacuvioșia sa să le fi biruit prin smerenie și să devină rece față de patimi (prin pomenirea morții) și fierbinte față de Hristos (prin uimirea în fața milei Lui): *Apo 3:15 Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! 16 Astfel, fiindcă ești căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea. 17 Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol! – n.n.].*

Miracole in toata tara

Asa s-a ajuns la aparitia unor adevarate povesti care n-au nicio legatura cu viata si invataturile lui Arsenie Boca. In Buzau, Iordache Nicoleta sustine ca Arsenie Boca i-a aparut pe un perete in bucatarie. “Acolo unde stateam cu scaunul, imi beam cafeaua dimineata pur si simplu tremuram toata cand am vazut. Am zis ca am vedenii, ca nu mai vad. Dintr-o data a aparut in fata ochilor. Am vazut pe perete, ma stergeam la ochi ca nu mai vad. Cred ca este o minune ca asa ceva nu poate sa iasa pe perete. Seara vorbea despre parinte la televizor si pur si simplu plangeam de nu mai puteam ca povestea o doamna” [vedeți în ce stare de înfierbântare înșelată este biata femeie. Și la aceasta nu au dus-o numai dracii, ci iresponsabilii organizatori ai emisiunilor-campanie electorală pentru canonizarea unui rătăcit – n.n.]

Si in Arges s-a intamplat o minune. Iar in Bucuresti, oamenii saruta pardoseala din holul unei case unde vad chipul parintelui. Si astfel de intamplari apar in multe locuri din tara si sunt mediatizate.

Vasile Vlad, preot: “Apar in mass media nu stiu ce icoane plangatoare, tot felul de lucruri ciudade. Ba am auzit la un post TV ca in momentul in care sicriul parintelui a fost scos din incinta, la inmormantare de 3 ori a saltat sa se duca la cer. Ei, trebuie sa va spun ca eu purtam sicriul si era foarte greu. Nu s-a saltat.” [ați văzut cum și unii ucenici trag alarma că sunt multe zvonuri, năluciri și false minuni? – n.n.]

La Prisolop a inceput ploaie. Oamenii stau inasa neclintiti in drumul spre mormantul parintelui. Multi dintre cei care au ajuns la mormantul parintelui si-au gasit alinare si s-au intamplat adevarate minuni pe care nimeni nu are cum sa le explice. Sociologii atrag inasa atentia ca astfel de cozi in asteptarea unor miracole apar in momentele in care oamenii sunt apasati de probleme si in care Bisericile traditionale nu mai reusesc sa le ofere alinare si

raspunsuri la problemele pe care le au. Pentru sefii Bisericii Ortodoxe ar trebui sa fie un semnal de alarma.

“E vina Bisericii, a clerului” [vedeți de fapt adevărata miză, pe lângă bani, a acestei campanii: denigrarea Sfintei Biserici. Fie e vinovată că nu îl canonizează odată, fie e vinovată că generează lucruri ridicole cum este toată șarlatania cu Părintele Arsenie Boca ca să escrocheze pe oameni și să le ia banii, fie că nu mai hrănește duhovnicește pe fiii săi, ceea ce a dus la migrarea lor la mormântul miraculos, indiferent pe ce cale, cu ce pretezt, cât de illogică sau contradictorie ar fi argumentația lor (în funcție de pregătirea și perfidia susținătorilor acestei dezbinări naționale numită Prislop) toți au ca țintă învinovățirea și ridiculizarea Bisericii Ortodoxe Române sau chiar a întregii Ortodoxii.

Nu este ceva nou. Părintele Arsenie Boca susținând păgânismul, cei care îl susțin pe sfinția sa reprezintă renașterea păgânismului în vremurile noastre:

*„Păgânii” - va aminti mai târziu Tertulian - „le atribuie creștinilor orice calamitate publică, orice nenorocire. Dacă apele Tibrului ies din matcă și inundă orașul, dacă, dimpotrivă, Nilul nu crește și nu se revarsă peste câmpii, dacă e secetă, foamete, ciumă, cutremur de pământ, totul este din vina creștinilor, care îi disprețuiesc pe zei, și atunci, din toate părțile se strigă: «creștinii să fie aruncați la lei» «Christiani ad leones».*⁴⁴⁹

– n.n.]

Dumitru Bortun, doctor in comunicare: *“De ce il iubesc romanii pe Arsenie Boca de fac coada la mormantul lui? La o analiza foarte atenta vedem ca el vine si umple un gol foarte mare. Este nevoie de spiritualitate in primul rand, pe care instantele de socializare care functioneaza in societatea de azi nu o mai fac. Avem o biserica oficiala care se considera nationala dar care este tot mai indepartata de credinciosi, care presteaza servicii religioase pe bani, care comercializeaza artefacte, obiecte de cult, care scoate bani din pelerinaje, din moaste...toate lucrurile astea arata ca avem o institutie care are un bussines plan. Nu le satisface nevoia de spiritualitate si de moralitate si atunci au gasit in Arsenie Boca un simbol pe care Biserica nu il ofera”* [altul ce vorbește cu nedreptate, fiindcă simbolul VIP al „duhovniciei” business este tocmai Părintele Arsenie Boca. Mulți chiar s-au dumirit că este un înșelat, tocmai văzând duhul cash de la Prislop. Cum poți acuza Sfânta Biserică, care nu l-a canonizat, ci îl îngăduie doar ca să nu facă dezbinarea provocată de mass-media (interesată financiar) mai gravă, lăsând să i se publice de ucenici rătăcirea, ca oamenii să afle adevărul și să se lămurească ei înșiși de amăgirea lui? Cum poți acuza ierarhia bisericească când îndeamnă pe toți la Sfânta Spovedanie și la Pocăință, publicând Sfinții Părinți și făcând catehizări organizate, ba chiar îndrăznind să înfrunte opinia publică, când e cazul (ca de exemplu în legătură cu rătăcirea de la Colectiv), doar ca oamenii să se mântuiască? Mass-media face precum dracul: îl strică pe om și dă vina pe Dumnezeu că i-a dat libertatea. – n.n.] ¶¶**Gheorghe Onut, doctor in sociologie:** *“Sunt nelinistit. Ce naiba face BOR-ul asta si deserventii lui platiti pentru ca in needucatia mea relegioasa sunt si anumite lucruri pe care le stiu. In fisa postului de preot exista obligatia duhovniciei. Oamenii aceea amarati care se duc nu numai la Arsenie Boca, se duc la oriunde e prilej de atins moaste, oamenii aceea nu au duhovnic? Nu sunt enoriasi intr-o parohie ortodoxa? Preotul ala nu stie de soarta lor?”* [vedeți cum chiar și un biet om ce cheamă pe drac (naiba provine de la „Naibă parte de rai”), când vorbește de Sfânta Biserică, sesizează prin conștiința lui amorțită, că ce este la Prislop nu este duhovnicie? Doar cei care caută o sfințenie falsă ce-i lingusește prin stări înalte sau prin confirmarea mentalităților greșite ale lor, se întunecă întratât încât nu pot vedea minciunile de grădiniță de la Prislop– n.n.]

Vasile Vlad, preot: *“Poate aici e si nivelul credintei poporului. Aici e vina bisericii, a clerului, eu ma simt primul vinovat in sensul asta dar avem si noi limitele in a fi acceptati. Daca spui un lucru serios este respins, daca spui un lucru ieftin si miraculos este usor de primit. O mantuire si o vindecare care nu iti solicita viata este mult mai acceptabila decat ceva care sa te integreze cu viata cu tot. Daca biserica s-ar fi asezat profund in constiinta poporului si in constiinta unei societati, poate ca n-am mai fi avut nevoie de miracol. Pentru ca cel mai mare miracol este faptul de a fi. Faptul de a relationa cu Dumnezeu. Miraculosul asta de tip magic nu apartine crestinismului. Dar din nefericire avem mult amestec de paganism cu crestinism in manifestarea asta a poporului.”* [vedeți cum se smerește un

⁴⁴⁹ <<https://www.facebook.com/ComunitateaInimiiPreasfinteALuiIsus/posts/807475955937810>>, luni, 14 decembrie 2015

preot? Când de fapt constructorul principal al miraculosului magic este televizorul cu emisiunile lui minciuno-fantastice? – n.n.]

La Prislop exista un traseu clar pe care pelerinii il urmeaza si-l transmit de la unii altii. Intra cu o floare in mana si se aseaza la coada din fata mormantului. Dupa ce se inchina la crucea parintelui iau pieptis dealul din apropiere unde este grota sfantului Ioan de la prislop, un calugar care a vietuit aici acum 400 de ani. Si aici se sta la coada. Pentru ca nimeni nu le spune, aproape toti pelerinii cred ca in peștera a trait parintele Arsenie Boca. [poate aici să fie explicația adevăratelor minuni de la Prislop. I se face milă Sfântului Cuvios Ioan de poporul înșelat și neștiutor – n.n.]

Suveniruri sfintite la angrosist

O alta atractie este copacul din apropierea mormantului pe care cineva scrijelit candva o cruce. Multi dintre cei care trec pe aici saruta si scoarta copacului si lasa bani pentru indeplinirea dorintelor. Traseul pelerinilor cuprinde si un popas la izvor de unde iau apa, lasa un pomelnic si bani intr-o cutie si fac cale intoarsa prin targul amplasat in apropierea manastirii. [acest traseu seamănă cu ritualul fixist al mahomedanilor de la Mecca. Ortodoxia niciodată nu a sufocat libertatea prin rețete fixe. Ea nu este traseistă ca mentalitatea de la Prislop – n.n.]

De aici oamenii cumpara iconite, brelocuri, carticele, bratari. Cei care le vand le-au luat de la angrosisti si nu stiu daca au fost cu adevarat sfintite. De aici au fost luate multe dintre tablourile care apar la stiri ca plang.

Dumitru Bortun “De vina nu sunt numai cei care le fac. De vina sunt cei care le cumpara. Ori aici vorbim de un gust popular greu de calificat. Noi care vorbeam despre dragostea pentru frumos a taranului roman vedem acum un popor care este in stare sa cumpere niste oribilitati pentru ca scrie pe ele Arsenie Boca.”

Pana acum, Biserica nu a exprimat nicio pozitie legata de fenomenul de la Prislop. Pe internet circula o petitie care a adunat mii de semnături prin care se cere Patriarhiei sa-l treaca pe Arsenie Boca in randul sfintilor. “Daca in planul lui Dumnezeu este ca parintele sa fie canonizat va fi. La timpul potrivit”, spune Mitropolitul Ardealului, IPS Laurentiu Streza. “ Prima etapa a canonizării este cea a constatării unei evlavii populare. Se creaza un cult in jurul persoanei repective”. Iar in acest caz, se poate vorbi de un cult [da ca în cazul unui cult al idolilor, unui cult religios, unui cult al personalității, similar cu al lui Ceaușescu și Stalin, dar mai grav, având nuanță mistică. Din fericire însă Ortodoxia nu este cult și nici religie, ci credință și trăire.

Vedeți cum în cadrul aceluiași articol Sfânta Biserică este de vină succesiv și contradictoriu că: 1. ba oamenii se duc la Părintele Arsenie Boca și nu sunt lămurii de Ea să caute duhovnicia, care i-ar feri să meargă acolo; 2. că special Ea favorizează curentul doar ca să ia bani și 3 că nu îl canonizează mai repede? Dar oare jurnaliștii nu gândesc? Cum să lămurească pe oameni duhovnicește să nu meargă la Prislop cum și pentru ce merg ei acum acolo, dacă canonizează chiar pe cel ce a instaurat magia de la Prislop? Cum să aibă vreun profit Sfânta Biserică pentru producția angrosiștilor și producătorilor de mici, când lumea este furată de mass-media de la toate celelalte adevărate locuri sfinte, spre un singur loc, unde domnește avantajul financiar al altora decât al Sfintei Biserici? Cum să aibă vreun interes Sfânta Biserică să susțină o imagine falsă creată de mass-media, prin care tocmai se lovește în toate modurile și din toate părțile în Ea? Cum să fie cointeresată Sfânta Biserică în a stimula credulitatea de la Prislop, când aceasta îi ia pe oameni de la Sfânta Liturghie și din formarea răbdătoare prin suferințe și înfrânări care sădesc virtuțile, dintre care una de bază este milostenia, iar alta este înțelegerea îngăduitoare ale neputințelor tuturor și, deci, și a clericilor, făcând să crească între oameni dragostea și înțelegerea, singurul mediu în care pot colabora și se pot vindeca? Sinistră logică irațională înveninată, specifică retoricii diavolești – n.n.].

Canonizarea unui sfant cuprinde mai multe etape. O comisie speciala ii analizeaza candidatulului faptele, viata si sfarsitul vietii, credinta, scrierile, faptele minunate si multe alte. Toate acestea sunt apoi prezentate mai marilor Bisericii care iau decizia. In cazul de fata nu s-a inceput inca acest proces.

Arsenie Boca si Catedrala Mantuirii Neamului

Exista voci din cadrul ierarhiei bisericești care susțin ca e posibil ca într-o bună zi trupul parintelui Arsenie Boca să fie scos de la mănăstirea Prislop și mutat la București, unde se construiește acum Catedrala Mântuirii Neamului. Și, bineînțeles, acest pelerinaj se va muta în aceea zi la București [vedeți cum iar se lovește în Catedrala Neamului, acest dar al Românilor făcut lui Dumnezeu în ciuda împotririlor cu toate metodele ale celor mai mari dușmani ai țării, tocmai prin mass-media ce-l promovează pe Părintele Arsenie Boca? – n.n.]

Asta ar însemna bani multi pentru întreținerea viitoarei catedrale. Aceleași surse vorbesc despre sumele uriașe pe care sutele de mii de pelerini le lasă la Prislop, multe milioane de euro. Se fac bani din turism, din vânzarea obiectelor religioase [vedeți cum este învinovățită Sfânta Biserică de încasările companiilor de turism și fabricilor de kitschuri? Vom vedea mai jos că este vinovată și de câștigurile negustorilor din mici și obiecte nesfințite, de care se laudă că le-au sfințit– n.n.], din pomelnice. Nimeni nu poate spune cât pentru ca o contabilitate clară e greu de făcut. Am cerut episcopiei Devei să ne are datele contabile ale mănăstirii Prislop. Tacit am fost refuzați [de ce n-a cerut datele contabile ale propriei instituții sponsorizate puternic pentru audiența în legătură cu acest subiect. Ar fi fost șocat să vadă câștigurile fabuloase, datorită creșterii audienței, care cointereesează posturile să stimuleze mult mai eficient acest fenomen pe care l-au produs (prin zgomote și șoapte diavolești), decât o face tăcerea înțeleaptă a Bisericii (care astfel se opune curentului în climatul potrivit sădit tocmai de mass-media). Dar reporterul nu le-a cerut șefilor aceste date contabil, fiindcă tacit și el, chiar prin acest reportaj, se înfruptă din acele multe milioane de euro stoarse de pe urma falsei imagini de Sfânt al Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Oricum ar fi, chiar dacă va fi sau nu canonizat sau dacă trupul sau va fi mutat în alta parte, cei care îl caută și cei peste 90 la suta dintre românii care au auzit de Arsenie Boca ar trebui să înțeleagă cu adevărat cine a fost Arsenie Boca. Iar când ajung la Prislop să știe cui trebuie să înalte rugăciuni.

“Aici este foarte grav”, spune părintele Vasile Vlad. “Aici este deviata evlavie populară, încet încet o astfel de evlavie magică îndreptată către părintele Arsenie tinde să îl înlocuiască pe Hristos cu părintele Arsenie. Am văzut carti de rugăciune care au acatiste sfântul nu știu care, sfântul facător de minuni și dispăre acatistul Mântuitorului. Aici este pericolul.” [nota 10 acestui ucenic cinstit al Părintelui Arsenie Boca!!! – n.n.]

Si conducătorii bisericii ar trebui să fie cu mai multă băgare de seamă la nevoile oamenilor, să-i asculte și să le ofere soluții ținând seama de vremurile în care trăim. Amploarea fenomenului Arsenie Boca și viteza cu care s-a întins și a cuprins toată țara vorbesc despre criza în care se află societatea românească în acest moment. Poate n-ar strica dacă în întâmpinarea celor care ajung la Prislop ar ieși duhovnici care să le aline din suferințe și să-i îndrume în viață. Pentru că altfel, fiecare va face după îl taie capul, poveștile care nu prea au legătură cu Arsenie Boca se vor răspândi iar tablourile sale or să tot plângă și apăra la știri.

Cei care pleacă în pelerinaj, din curiozitate sau în căutarea unei stări ori a unei minuni, să ia în calcul că nu trebuie să bati lumea de la un capăt la altul pentru a-ți găsi liniștea. Pelerinajul ar trebui făcut în primul rând spre interiorul nostru, să începem cu cercetarea sufletului. Este calea prin care putem găsi liniștea și pe Dumnezeu.

Sursa: Pro TV⁴⁵⁰

Rand pe rand, oamenii se apropie de crucea ridicată la mormantul înconjurat de flori și li se îngaduie pret de o secundă să o sarute. Nici nu s-ar putea sta mai mult în fața ei la câți oameni sunt în spate la coadă. În acest loc, la începutul lunii decembrie în 1989 a fost așezat trupul parintelui. Asta i-a fost dorința.

Dar cine a fost părintele Arsenie Boca? Cele mai multe informații despre el găsești în teancurile de dosare din arhivele securității [și cât de adevărate pot fi ele? – n.n.]. În repetate rânduri anchetatorii l-au pus să își scrie autobiografia.

Inspirat de Eliade și de meditația orientală

⁴⁵⁰ <http://romaniateiubesc.stirileprotv.ro/emisiuni/2015/sezonul-2/arsenie-boca-nerecunoscut-ca-sfant-dar-profitabil-ca-brand-metodele-prin-care-este-exploatat-de-comercianti-de-media-si-de-biserica.html>
sâmbătă, 3 octombrie 2015

Zian Boca, asa cum l-a chemat inainte de calugarie, s-a nascut in Vata de sus, in Hunedoara in 1910. **Spune ca de mic era inclinat spre singuratate si probleme de religie asa incat inca din liceu colegii ii spuneau "sfantul" [canonizat de... colegi – n.n.]**.

Ar fi vrut sa devina aviator dar pentru ca familia nu putea sa ii intretina studiile la Bucuresti, alege facultatea de Teologie din Sibiu unde isi impune o disciplina austera. Invata sa isi controleze instinctele si actele reflexe prin vointa. Se ajuta si de studiile facute de Mircea Eliade in orient. Spune ca "toate preocuparile mele erau si sunt pana astazi interioare si nu exterioare" Vorbaria mi-a fost urata de cand ma stiu."

Dumitru Bortun, doctor in comunicare: "Arsenie Boca a ajuns un model al nostru, poate ca este sfant dar sa nu uitam ca a fost om ca noi, a pornit din Ardeal, copil cuminte si harnic [vedeti cum cei ce critica Sfanta Biserica il lauda pe el? Se simt apropiati de duhul lui. Il iubesc mai mult pe el. Este de-al lor, fiindca si sfinția sa a criticat toată viața Biserica și ierarhia Ei. – n.n.]. Povesteste cum tatal lui l-a batut o singura data in viata. Stiti de ce? Ca pierde timpul. Te-am batut ca sa nu uiti. A fost un om de o harnicie extraordinara. Este un om care a mancat putin, vegetarian, a dormit putin, care se ruga ore si ore la rand fara pauza, un om cast, ascet in adevaratul sens al cuvantului. Ori asta ce inseamna? Autodisciplina.. **Au fost numeroase femei indragostite de el care se duceau la el si i-o spuneau explicit. N-a cazut in capcana asta** [decât odată și pentru toată viața. Sărmanul Părintele Arsenie Boca – n.n.] ."

Dupa terminarea studiilor teologice se inscrie la Academia de Arte Frumoase din Bucuresti unde studiaza pictura. In paralel, studiaza si medicina. In notele date Securitatii arata ca in timpul studentiei s-a incercat atragerea sa in miscarea legionara dar a refuzat. Incepe sa traduca din lucrarile sfintilor parinti. Dupa terminarea studiilor la Bucuresti este hirotonit diacon si traieste cateva luni la Muntele Athos. La intoarcerea in tara, 1939 este calugarit si primeste numele de Arsenie. Este trimis la manastirea Brancoveanu din Sambata de Sus, unde era primul si singurul calugar din toata manastirea. Incepe razboiul si intr-o autobiografie arata ca prin 1941 s-a trezit la manastire cu o avalansa de oameni de toate varstele si treptele veniti pentru a-si spune necazurile lor. Incepe sa le vorbeasca oamenilor despre Dumnezeu si ii indeamna sa se iubeasca si sa duca o viata curata. Iar oamenii incep sa ii calce pragul in numar tot mai mare.

Adevarul despre relatiile cu legionarii

Constantin Necula, preot: "Parintele avea o aplicare teribila spre a-i creste pe oameni ca sa se puna in valoare. **Daca este profesor in ceva parintele, este in a-L pune in valoare pe Dumnezeu in raport cu oamenii si pe oameni in raport cu Dumnezeu. Asta e marele lui dar.**" [ar fi frumos să fie așa. În realitate dumnezeul pe care îl punea în raport cu oamenii era o construcție din propria părere ce o ridica la rang de dumnezeu. Astfel că, de fapt, Îl punea pe Dumnezeu în raport cu sine (înlocuindu-L cu părerea și imaginația sa), iar pe oameni îi punea în raport cu sine. Așa ne arată atât de evident pictura de la Drăgănescu – n.n.]

In 1943 intra in atentia autoritatilor. Intr-o nota din 5 iunie un informator isi exprima banuiala ca preotul este un "infocat legionar". Iar notele incep sa curga una dupa alta. ¶¶Romeo Petrasciuc a scris mai multe carti despre Arsenie Boca. Iar impreuna cu alti autori a publicat in totalitate dosarele intocmite parintelui de Securitate. "Atragea multimile in primul rand si asta deranja. Plus ca era capatul de acuzare cel mai la moda atunci asocierea cu fenomenul legionar. Foarte multi din cei care au fost condamnati erau plasati in zona legionara. Nu a avut nicio legatura cu legionarii. O marturiseste de foarte multe ori ca e parintele tuturor si fapta ca ii ajuta pe unii refugiati din munti s-a datorat pregatirii lui de preot".

In 1945, Arsenie Boca este arestat pentru cateva saptamani. In 1948, este arestat din nou si acuzat ca i-a sustinut pe luptatorii anticomunisti din muntii Fagaras. Intr-o biografie scrisa in arest arata ca "dupa intrarea in calugarie mi s-a intamplat un lucru pe care nu l-am urmarit: o mare influenta in popor, o fama de predicator si de preot. **Datorita cunostintelor [bine a spus Sfântul Apostol Pavel: ICo 8:1 Cunoștința însă semețește. Vedeti cum își explică Părintele Arsenie Boca năvala oamenilor. Nu și-a dat seama că au fost trimiși de draci pentru a-l trânti ireversibil în slavă deșartă – n.n.] ce le adunasem in vremea studiilor si pe care le aplicam unde se putea face aceasta, poporul sarea marginile aprecierii juste si ma credea exceptional de inzestrat. De nenumarate ori am incercat a le stinge capriciile unei credinte necontrolate, de domeniul fanteziei - care nu mantuieste. [cum? Ghicindu-le**

păcatele și viitorul public. Dacă dorea să le stingă se ascundea în chilie și se îngropa în lacrimi – n.n.] ”

Marturiile celor care l-au cunoscut pe parinte

Este eliberat și se hotaraste mutarea lui la manastirea Prislop, langa Hateg. Maica Aurica, care e la Sambata de 70 de ani, isi aduce aminte de ziua in care parintele a plecat de aici si cuvintele rostite. “Invatati cele 4 evanghelii pe din afara [de ce nu le-o fi spus să le învețe înăuntru, să lase împrăștierea mirenească cu săracii, care aduce oboseală, neatentie și slava deșartă de miluitor, și să-și ostenească cu trezvie mintea pentru a dobândi vederea păcatului propriu, pomenirea morții, smerenie și harul lui Dumnezeu prin care puteau ajuta cu mult mai mult nu numai pe lazării de la poartă, ci întreaga omenire. Dar aceasta arată încă odată că Părintele Arsenie Boca nu știa ce înseamnă cu adevărat monahismul. Fiind înșelat de un misionarism mai înainte de vreme, nu apucase să îl experimenteze și să-i guste dulceața smerite ascultări în taina chiliei – n.n.] si nu uitati lazarii de la poarta, saracii, cersetorii. Sa va fie voua ca un testament. Sa va schimbati viata sa va faceti mai buni” [dar modelul propus în fraza de mai sus este o reală bunătate, ci doar una de suprafață. Sigur că poate impresiona o lume în care contează mai mult filantropia eficientă socială (ce face parte din cultul privirii oamenilor doar ca trupuri ce trebuie bine îngrijite), decât duhovnicia mântuitoare de suflet. De aceea este și citată această idee a Părintelui Arsenie Boca ca ceva strălucitor, tocmai de către Pro Tv. Iată ce spune însă, despre această problemă, un adevărat Sfânt:

Nu e treaba monahului să slujească lumii din osteneala mâinilor lui. Aceasta e treaba celor din lume [mirenilor].

Omul din lume se roagă puțin, dar monahul se roagă neîncetat. Mulțumită monahilor, rugăciunea nu încetează niciodată pe pământ; iar aceasta este de folos pentru întreaga lume, fiindcă lumea stă prin rugăciune; dar când rugăciunea slăbește, atunci lumea piere.

Și ce poate face un monah cu mâinile lui? Pentru o zi de muncă el poate câștiga ceva bani, dar ce este aceasta pentru Dumnezeu? În vreme ce un singur gând plăcut lui Dumnezeu face minuni. Vedem aceasta din Sfânta Scriptură. Prorocul Moise se ruga în gând și Domnul i-a zis: „Moise, de ce strigi la Mine?” și i-a izbăvit pe israeliți de la pieire [Iș 14,15]. Antonie cel Mare a ajutat lumea prin rugăciune, iar nu prin lucrul mâinilor lui. Cuviosul Serghie [din Radonej] a ajutat prin post și rugăciune poporul rus să se elibereze de sub jugul tătarilor. Cuviosul Serafim [din Sarov] s-a rugat în gând și Duhul Sfânt a pogorât asupra lui Motovilov. Iată care este lucrul monahilor. Dar dacă monahul e nepăsător și sufletul lui n-ajunge să vadă pururea pe Domnul, e bine ca el să slujească pelerinilor și să ajute pe cei din lume la ostenele lor; și acest lucru e plăcut lui Dumnezeu; dar să știe că e departe de monahism.

Monahul trebuie să lupte cu patimile și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să le biruiască. Uneori monahul este fericit în Dumnezeu și trăiește ca în rai lângă Dumnezeu, alteori plânge pentru întreaga lume, fiindcă vrea ca toți oamenii să se mântuiască.

Astfel, Duhul Sfânt îl învață pe monah să iubească pe Dumnezeu și să iubească lumea. Vei zice, poate, că acum nu mai sunt asemenea monahi, care se roagă pentru întreaga lume; dar eu îți spun că atunci când nu vor mai fi pe pământ rugători, atunci va fi sfârșitul lumii, vor veni mari nenorociri și ele sunt deja acum. Lumea stă prin rugăciunile sfinților, și monahul este chemat să se roage pentru întreaga lume. În aceasta stă slujirea lui și pentru aceasta nu-l încărcăți cu grijile acestei lumi. Monahul trebuie să viețuiască într-o neconținută înfrânare, dar dacă se lasă prins în grijile lumesti, va fi silit să mănânce mai mult și nu se va mai putea ruga cum trebuie; căci harului îi place să vieze într-un trup uscat.

Lumea crede că monahii sunt un neam nefolositor. Dar oamenii n-au dreptate să gândească așa. Ei nu știu că monahul e un rugător pentru întreaga lume, nu văd rugăciunea lui și nu știu cu câtă milostivire le primește Domnul. Monahii duc o luptă crâncenă cu patimile și pentru această luptă vor fi mari la Dumnezeu.⁴⁵¹. – n.n.]

La sfasitul lui 1948 ajunge la manastirea Prislop care era intr-o stare jalnica dupa ce fusese abandonata de calugari. Oamenii incep sa il caute si aici. Iar Securitatea ii sta pe urme. In dosarul din 25 iulie 1949 se arata ca veneau 2-3000 de pelerini.

*Era Romania anilor 1940. Oameni simpli, marcati de suferinta razboiului, **intalneau un calugar cu o cultura uriasa** [așa credeau bieții oameni care nu știau carte. Noi nu am observat*

⁴⁵¹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei*, pp. 112-114.

nici măcar vreo cunoștință profundă în vreun domeniu, măcar în teologie, cum ar fi fost dator. Toate frânturi de ici acolo ca să impresioneze, dar neduse până la cap. Nu înțelegea nici măcar dogmatica Ortodoxă, nu mai vorbim de pictură, genetică sau medicină. Și atunci... unde este cultura? – n.n.] . *Si care le vorbea pe inteles lor, care reusea sa le aline suferentele sufletesti si de multe ori fizice. Este perioada cand in zona Fagarasului incepe sa umble vorba ca preotul Arsenie e sfant.*

In 1951, tot pe motiv ca a facut parte din miscarea legionara este din nou arestat pentru 12 luni si trimis la munca silnica la Canal. Dupa ispasirea pedepsei se reintoarce la Prislop. Si odata cu el se reintorc si oamenii care il cautau.

Anisoara Opre este unul din miile de pelerini care mergeau sa il asculte la Prislop. "Doamne da ne sanatate, da ne liniste sufleteasca, Doamne da ne pace in casa. Ma, daca aveti aceste 3 virtututi aveti multe lucrurui in casa voastra. Astea le mai tin minte din gura lui partintele Arsenie" [sfaturi populare pe care le întâlnești în dorința și urările chiar și ale tuturor babelor de la orice colț de stradă. Unde este înțelepciunea uriașă a Părintelui Arsenie Boca? Să fi pomenit de paza minții, a inimii, de umilință, de lupta cu uitarea, de valoarea luminoasă a suferinței, de paguba plăcerii. Nimic din toate acestea, fiindcă era după lume și nu după Sfinții Părinți – n.n.].

Preotul Nicolae Bordasiu are acum 92 de ani, dintre care aproape 10 ani a stat inchis in temnitele Securitatii. Parintele Arsenie i-a schimbat viata [l-a scăpat de Julieta – n.n.] . *L-a intalnit prima data in 1945, la Sambata. Apoi a stat a stat timp de 7 ani ascuns pentru ca statul comunist il condamnase la 20 de ani de inchisoare pentru legaturi cu miscarea legionara. O vreme a stat intr-o casa in Timisoara cu gandul sa treaca granita."A aparut in locul in care eram ascuns parintele Arsenie. M-am speriat cand l-am vazut. M-am intrebam cum de m-a gasit. Aproape ca mi-a poruncit sa nu trec granita pentru ca nu am o sansa pozitiva in ajunge la granita cu Austria. Si daca imi e teama de inchisoare sa stiu ca nu voi muri in inchisoare [prin ghicirea de la draci a stării sfinției sale și l-a făcut admirator până la moarte al său. – n.n.] ."*

"Pictorul", urmarit de Securitate

La scurt timp, Arsenie Boca este arestat din nou pentru legatura pe care o avea cu Bordasiu. Este eliberat un an mai tarziu. Si se intoarce la Prislop. Cu Securitatea pe urme. In 1959, printr-un decret calugarii sunt scosi din manastiri iar Prislopul ajunge camin de batrani. Calugarului Arsenie i se interzice sa mai slujeasca. E obligat sa isi rada barba [altă invenție a ucenicilor. Alții spuneau că și-a dat-o jos ca să nu fie recunoscut. Tot felul de găselnițe ca să-i justifice fotografiile frivole ce atacă imaginea de făt-frumos călugăros. Știm oameni care erau duși la securitate, rași, iar apoi își lăsau să crească barba la loc și glumeau „noi dăm cota de barbă anuală”. Aveau credință, erau curajoși. Uitați-vă la pozele Părintelui Arsenie Papacioc din vremea comunismului, ce barbă frumoasă avea. Probabil că a vrut să facă pe plac Maicii Zamfira cu o față mai răsfățată sau căzuse în mândria să creadă că el este Sfânt și încalcând Sfintele Canoane. Acestea au fost cele două patimi principale, vizibile de-a lungul întregii sale vieți – n.n.] și sa renunte la straietele calugaresti. Dupa o lunga pribegie prin Bucuresti se angajeaza pictor la atelierele Patriarhiei. Securitatea il urmarea pas cu pas. In dosare apere cu indicativul Bratu sau Pictorul.

O vreme locuieste impreuna cu fosta stareta a manastiri Prislop, maica Zamfira, care in dosare are indicativul Bety. Securistii incercau sa dovedeasca existenta unei legaturi intre cei doi. Tocmai de aceea sustineau in notele lor ca Bety este concubina lui Bratu [cine este vinovat pentru gândul lor, dacă nu cei doi ce au luat hotărârea să încalce Sfintele Canoane, să locuiască împreună și să-i smintească pe toți – n.n.] *Li urmaresc peste tot.*

Nicolae Bordasiu: "A spune un astfel de cuvânt este ca o blasfemie, o injosire. A fost un binefacator al maicutii Zamfira ,care a fost colega de facultate cu mine si care, pentru ca era din Bucuresti, i-a oferit parintelui posibilitatea sa scape de urmarirea Securitatii [după ce l-a scăpat de ea, care voia atât de mult să se mărite cu preacucernicia sa, acum își exprimă recunoștința față de preacuvioșia sa. Dacă Părintele Arsenie Boca era așa de popular nu găsea vreun fâgărășan din poporul lui cel credincios, care să-l găzduiască, pentru a nu fi în aceeași casă cu o femeie și a nu sminti pe toți? Nu este nici o blasfemie, este o crudă realitate despre care ne atrag atenția toți Sfinții Părinți. Călugăr + călugăriță împreună = cădere sigură. Din păcate Părintele Nicolae Bordașiu, fiind ucenic al Părintelui Arsenie Boca, a preluat de la sfinția sa și ecumenismul, și superficialitatea în studiul Sfinților Părinți. Despre aceasta pot

mărturisi cei ce i-au ascultat predicile și au fost în pelerinajele ecumeniste de la Taizé, organizate de sfinția sa – n.n.] .”¶¶*In perioada calugariei la Sambata si Prislop, preotul Arsenie scrie cartea "Cararea Imparatiei". Inca de la inceput arata ca a scris ca raspuns la "atatea lacrimi" iar cartea este spre luminarea urmasilor pentru a nu mai orbesci in noaptea nestiintei si a lipsei de sfat. Cartea cuprinde de la talcuirea scripturii si pana la elemente de matematica, genetica si logica.* [o logică, după cum am văzut, cam... ilogică. Împlinește cu adevărat Sfânta Evanghelie: *Mat 6:23 Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!* – n.n.] *Si mai scrie o carte – "Cuvinte vii" - in care aduna predicile rostile la Prislop, in total 137. Scurte, concise si pe intelesul tuturor.*

Preotul Constantin Necula spune ca "sunt predici absolut fenomenale [chiar fenomenale... de pomină, fără învățătură lăuntrică, fără hrană de la Sfinții Părinți, dar cu o popularitate grosolană, cum zice Mihai Eminescu:

E ușor a scrie versuri

Când nimic nu ai a spune,

Înșirând cuvinte goale

*Ce din coadă au să sune*⁴⁵².– n.n.]. *E ca o declaratie de dragoste [da, cu adevărat, dar din păcate dragoste de sine – n.n.]. Nu e încrancenat [e mai mult: biciul lui Dumnezeu – n.n.]. Asta nu prinde bine celor care cred ca ortodoxia trebuie sa se încranceneze de catre ceva" [dar brutalitatea exprimării sfinției sale și modul de a disprețui pe numiții de el „proști”, tocmai către încrâncenare duce, fie prin copiere (în cazul admiratorilor), fie prin respingere (în cazul celor ce nu sunt de acord). Dar pusă în contextul Ortodoxiei, poate că Părintele Profesor Constantin Necula numește încrâncenare discernământul care respinge răul și minciuna. Dacă cineva nu mănâncă tot ce zboară, înseamnă că este... încrâncenat. Ar fi trebuit ca precucernicia sa să nuanțeze aici termenul de încrâncenare, să fim siguri de ce vrea să spună – n.n.] .*

In 1968 se pensioneaza si incepe pictarea bisericii de la Draganescu, langa Bucuresti, numita si "capela sixtina a ortodoxiei romanesti". Lucreaza aici mai bine de 15 ani. Intr-un stil nemaintalnit in bisericile noastre. Mii de imagini cu mesaje pe intelesul tuturor. Acum si acest loc e luat cu asalt de pelerini.¶

Sursa: Pro TV

453

Zeci de mii de oameni ajung saptamanal la Prislop in cautarea unui miracol, din curiozitate sau in cautarea linistii. In tara, multi vad chipul parintelui pe pereti si spun ca tablourile cu imaginea lui lacrimeaza. Bineinteles au aparut si cei care fac bani multi de pe urma lui. Cat este minune, cat e supersititie, este tot acest fenomen o dovada a crizei si cautarii in care se afla acum poporul roman? Si, in primul rand, cine a fost Arsenie Boca? Sunt intrebari la care Alex Dima a cautat raspuns.

Arsenie Boca, agent electoral

O coada intinsa pe zeci de metri, sute de oameni, asteapta in fata unui mormant, la manastirea Prislop. In liniste, fiecare cu gandurile si problemele lui. La televizor, alti oameni vorbesc despre minuni. Un tablou plange la Vaslui. Altii se inchina si saruta o bucata de ciment in Bucuresti. In vestul tarii, un alt tablou a lacrimat pana in ziua in care a fost furat. Si hotii l-au adus dar tabloul s-a oprit din plans. [a început să râdă, de bieți hoți fraierți – n.n.]

Acum cateva zile am primit un pachet. Cu un portret al parintelui Arsenie Boca si cu indemnul de a citi pe verso. Scria "Sfintit PSD, Victor Ponta presedinte". Portretul a fost primit anul trecut, in campania electorala. Parintele Arsenie Boca a devenit in ultimii ani un brand. Pentru unii e sfant, pentru altii e vedeta de televiziune, are site pe internet, biblioteci intregi au fost tiparite cu viata lui, cu minuni si fapte incredibile si toata lumea vorbeste despre el.

⁴⁵²< http://www.versuri.ro/versuri/mehlj_mihai-eminescu-criticilor-mei.html>, marți, 15 decembrie 2015

⁴⁵³ <http://romaniatieubesc.stirileprotv.ro/emisiuni/2015/sezonul-2/cine-a-fost-de-fapt-arsenie-boca-si-cat-din-legenda-sa-este-creatia-securitatii-marturiile-celor-care-l-au-cunoscut.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015

Cine este Arsenie Boca și mai ales ce-i atrage pe oameni ca un magnet la Prislop și ce gasesc acolo? Am pornit spre mănăstirea Prislop, în căutarea unor răspunsuri, împreună cu un grup de pelerini.

În fiecare zi câteva mii de oameni ajung la Prislop. De 1 mai, la mormantul parintelui au fost mai mulți oameni decât pe tot litoralul românesc, peste o sută de mii [mai ceva ca la plajă... vedeți plăcerea de sine subtilă că ești sfânt prin participarea la miracole este un desfrâu sublimat care atrage mai puternic decât desfrâul ochilor de la mare– n.n.] . De cum treci de Hateg, aproape la fiecare casa se vând flori. E o tradiție deja ca pelerinii să ajungă la mormantul parintelui cu flori. În Silvasu de Jos, ghidul face un anunț care stărneste zarva în autocar. “Drumul este închis, se repară și va trebui să mergem 7 km pe jos. Atât dus cât și întors”

*In sat e agitație mare, autocare, mașini și oameni veniți din toate colțurile țării. Stăreții mănăstirii Prislop au cerut autorităților ca drumul să fie blocat pentru a permite camioanelor cu ciment să ajungă sus în deal, unde se lucrează la parcare. **Asa ca am luat-o la pas alături de sutele de pelerini, unii bătrâni, care urcă cu greu și caută sănătate, alții tineri, care caută mântuirea sufletului [sărăcii oameni, merg cu atâta osteneală fără să știe că-și lucrează pieirea sufletului – n.n.]***

Târg cu mici și magneti

Pe drumul spre mănăstire, Arsenie Boca e afacere pentru cei care vând suveniruri și tablouri cu chipul lui. Acesta e cu siguranță cel mai tranzitat drum de țară de la noi. Plin de gropi și de gunoaie. După 2 ore ajungem în apropierea mănăstirii. Locul pare un târg de țară plin de magneti, de mici, clătite și tablouri cu parintele Arsenie

E primul contact pe care îl ai cu Prislopul. Pe aici, prin fumul care se ridică de la grătare trec mii de oameni în drumul spre mormantul parintelui. Pe tarabe stau agățate hârtii pe care scrie că toate obiectele sunt sfintite. Cine le-a sfintit? e o întrebare fără răspuns, care îi deranjează pe negustori. [și de mici e vinovată Sfânta Biserică, și de faptul că negustorii nu sfântesc amuletele lor? Unde e mireasma de tămâie din locurile cu adevărat sfinte? Se fac mici la Sfântul Mormânt?– n.n.]

Câteva sute de metri mai la vale ajungem la mănăstire. Valuri, valuri, oamenii ajung aici. Nimeni nu sta să-i numere. Sunt câteva mii în fiecare zi. Vin de departe cu bagaje și flori. Pe chipurile lor se citește așteptare, nerăbdare și speranță. Un bodyguard ne face instructajul, ce avem și ce n-avem voie să filmăm în mănăstire. Ajungem în apropierea mormantului iar paznicul ne sopteste că am ajuns într-o zi bună pentru că la coada nu este foarte multă lume. Sunt doar câteva sute. Ce caută toți acești oameni aici? Cum au aflat de acest loc? Ce știi despre parintele Arsenie?

Întrebați, oamenii spun cele mai diverse povești. Că parintele Arsenie făcea minuni, că putea face lupii să apară, că aduce sănătate, că a fost închis și apoi a dispărut.

Cat din ce se intampla aici e fenomen, cat e cult? Am intrebat mai multi specialisti si oameni ai bisericii ce se intampla la Prislop.

Ce spun specialistii

Gheorghe Onut, doctor in sociologie: "In mod evident necazurile nu aleg. Ca si preturile la gaze ne lovesc pe toti. Felul in care noi putem rezista la necazurile de zi cu zi ale vietii e destul de variabil. E posibil ca unii dintre noi sa fie atat de vulnerabili in fata necazurilor incat va intreb sa fie nevoie sa le tratam ca pe persoane vulnerabile. Mi-e foarte teama ca saracul Arsenie Boca daca ar invia acum ar fi tare stanjenit de ce i se intampla. Atat din partea fanilor sai dar si din partea bisericii romane care nu stie, saraca, uitati-va la ea, ce sa faca. Nu prea stie... i-a lasat pe preoti sa isi faca numarul cum doreste. Fara o indicatie clara." [Sfânta Biserică e vinovată acum că nu merg oamenii la preoți să le ajute? Dar preoții știu foarte clar ce să facă. Care preot nu știe că oamenii trebuie să se spovedească și să se lase de păcat. Care preot nu face Sfântul Maslu prin care se fac mai multe minuni ca la Prislop, dar autentice, nu comode, ci prin schimbarea sufletului – n.n.]

Lucian Beloiu si-a dat doctoratul in pelerinaje. Spune ca in zonele in care se aduna multa lume, cu aceleasi scop, se creaza o energie pe care oamenii si-o transmit de la unul la altul. La inceputul lucrării sale aminteste de energia simțita de oamenii prezenti la concertul lui Michael Jackson [foarte bună comparație. Sunt aceleași duhuri ca la Michael Jackson și la Colectiv. Vă pomenim o minune mai puțin cunoscută, a lui... Michael Jackson. Un călugăr de la Sihăstria avea mare râvnă să îi învețe pe oameni a se feri de muzica rock și ca nu cumva să se ducă la concertul lui Michael Jackson. Din cauza acestei râvne cam uitase să-și vadă cu luare aminte neîncetată moartea și păcatele. Înainte de concert, cu o săptămână, primește o scrisoare foarte frumos ambalată și protocolară, ca pentru președinți. Mai întâi crede că este o greșeală, dar se uită cu luare aminte. Era adresată lui. În plic ce să vadă: o invitație scrisă personal de mâna lui... Michael Jackson pe numele lui, cu două bilete, ca să mai ia și pe altcineva cu el. Bietul călugăr... a înțeleg cu ce duhuri lupta el și s-a pus pe lacrimi și pocăință, lăsând misiunea să o facă cei ca Părintele Cleopa. Vedeți cum Michael Jackson lucra cu duhurile pitonicești ca ale Părintelui Arsenie Boca, proorocind cine îl vorbește de rău și chemând la prieteșug și evlavie către sine, pe cei ce nu erau de acord cu el? Poate că și el și-a lăsat la vremea lui urmele picioarelor pe beton– n.n.]. Din punctul de vedere al sociologului, acolo este un fenomen scapat de sub control. "Un fenomen asemanător a fost in anul 1935 la Maglavit, cand unui cioban i-a aparut un mos. Erau trenuri speciale care duceau oamenii acolo. Fenomenul este asemanator la Prislop. Lumea merge ca la Maglavit".

Un studiu realizat in acesta vara arata ca peste 90 la suta dintre romani au auzit de Arsenie Boca si 34 la suta dintre repondenti il considera sfant [slavă Domnului că mai este bun simț Românesc – n.n.]. Dintre miile de oameni care ajung aici puțin știu cu adevărat cine a fost Arsenie Boca si ce a facut. Oamenii vin atrasi de acest spatiu cu speranta ca problemele lor isi vor gasi rezolvare.

Preotul Vlad Vasile a studiat viata si opera parintelui Arsenie si urmareste ce se intampla la Prislop. 'E un duh al linistii', spune el. "Cei mai multi nu știu cine a fost parintele au auzit unii de la altii, de la tv... si oamenii aleraga dupa dar si har. Dar faptul ca se misca atata multime... Oamenii astia daca nu ar pleca cu ceva de acolo nu s-ar mai intoarce. Majoritatea dupa ce vin o data se intorc. Ca dobandesc o liniste deosebita, ca binecuvantare duhovniceasca, o minune in viata lor, asta fiecare poate sa o spuna. Cert este ca se intampla ceva" [dar de ce nu pomeneste Părintele și de duhul acediei, care în faza de momeală mimează liniștea duhovnicească pentru a paraliza în final mintea omului. De ce nu vorbește de dependențele celor drogați. Simțirile înșelătoare de acolo, care mimează umilința și încântă sufletul că atinge sfințenia nu pot fi reproduse de materie, sunt un drog mult mai puternic decât orice compus chimic, iar vedeniile diavolești sunt mai tari în trăiri decât nălucirile cele mai puternice ale dependenților. De aceea Prislopul silește pe toți să revină la el. Să nu uităm și de faptul că demonii iau în vise fața Părintelui Arsenie Boca și dau canoane la oameni să revină de ... x ori, exact cum fac vrăjitoarele cu victimile lor pentru a le stăpâni mai tare voința și a câștiga mai mult de la ei. Adevărații sfinți nu îndeamnă la pelerinaje ci la lucrarea lăuntrică, lăsând libertatea celor ce îi cheamă în ajutor. Această revenire constrângătoare, obositoare, care abate mintea de la lucrarea lăuntrică este dorința dracilor care se străduie prin orice mijloc să facă pe

oameni obosiți și împrăștiați prin simțurile biciuite și să nu mai aibă nici putere, nici interes pentru cercetarea lăuntrică a propriei păcătoșenii, singura ce îi poate arde pe ei. Scopul dracilor în toate poate fi rezumat la atât: abaterea minții de la pocăință. Și când faci ceva așa de obositor ca o călătorie, în care trebuie să fi atent în afară, cum să îți mai ardă să stai liniștit și să îți supraveghezi gândurile. Mai ales dacă ești încântat de tine că ești semisfânt de la Prislop și mai îți dau și dracii vreo două trei vise/vedenii și întâmplări ce le consideri minuni. Gata: te-ai pus singur în robia lor – n.n.] .

Gabriel Diaconu este medic psihiatru. “La nivelul psihologiei colective oamenii nu sunt interesati de om. Oamenii sunt interesati de poveste. Si povestile au personaje. Iar personajul in cazul de fata este un erou care parcurge toate fazele psihologice ale eroului. Si prin asta nu difera cu nimic de alti eroi. Nu difera cu nimic de Hercule, prin genul de drum prin care transcende. Pai ce transcende? Trancedende natura umana [o idee surprinzătoare și foarte plastică. Am putea să o folosim ca un antidot de succes pentru a înlocui o expresie foarte uzuală și eficientă de manipulare spre rău a conștiinței publice. Am putea zice în loc de „sfântul Ardealului”: „herculul Ardealului”. Vedeți cum și rațiunea omenească, chiar căzută, dacă nu e întunecată de interesul personal, vede cu limpezime realitatea? Doamne ce miunată ai făcut tu mintea oamenilor! Ea poate depăși pe cea a îngerilor – n.n.] . Catre un mai bine. Ce inseamna mai bine? Mai bine inseamna ca intr-un fel sau altul ajunge sa intermedieze relatia omului de rand cu Dumnezeu. E un fel de vorba buna la Dumnezeu. Si in momentul ala vei vedea ca oamenii agrega in jurul eroului cu care se identifica.”

Dumitru Bortun este specialist in comunicare si relatii publice. A analizat fenomenul Arsenie Boca si a constat ca multi ajung la Prislop in cautarea unui confort psihologic. “El poate sa ne ajute pe noi sa credem ca ne putem mantui daca ne ducem la mormantul lui si ne rugam acolo sau daca ne ducem cu niste lucruri de acasa, sa ne rezolve niste probleme fara ca noi sa ne regretam pacatele, fara ca noi sa ne schimbam. Arsenie Boca este un fel de sfant caruia ii delegam schimbarea noastra la fata, lepadarea de sine pe care ar trebui sa o facem cu totii ca sa ne apropiem de Dumnezeu - noi traird tot ca pana acum, fumand ce ne place, mancand ce ne place, ne imbracam cu ne place, ne prapadim viata in toate directiile dar sfantul Arsenie Boca are grija de noi si intermediaza pentru noi “.] a uitat să spună acest specialist că însuși Hristos respinge aceasta și nu ne-o oferă, deci pentru cei ce merg acolo Părintele Arsenie Boca este mai bun ca Hristos, fiindcă nu are atâtea pretenții. De aceea fenomenul de la Prislop este pregătirea Românilor pentru a-l primi pe antihrist, care tot aceleași lucruri promise și dă la oameni, numai să uite de veșnicie și să-l cinstească pe el – n.n.]

Mitropolitul Ardealului, Laurentiu Streza l-a cunoscut pe parintele Arsenie. “Am vazut si emisiuni in care pe parintele l-au numit o persoana din asta miraculoasa care se teleporta, auzi. Ca era si in puscarie si la inmormnatarea mamei. De unde? Acestea sunt niste fantasmagorii. Eu l-am cunoscut ca pe un om foarte exigent, foarte serios incat l-a monstrat pe un ucenic de al lui ca nu a tinut randuiala pe care i-a dat-o: sa nu spuna ceva spre popularitatea lui” [da... Frumos. Vedeți că Părintele Arsenie Boca se purta în două feluri? Într-un fel cu oamenii simpli în fața cărora se dădea mare prin ghiciri și vădiri, în alt fel în fața intelectualilor cărora și se prezenta ca un smerit evident. Dar și în acea smerenie este sesizabil damful mândriei sub forma falsei modesti, fiindcă o smerenie care se arată pe sine nu este smerenie, cu atât mai mult dacă e dată sub forma forțată a unui canon, care de fapt atestă că ești conștient de valoarea ta, dar vrei să o ascunzi. Dacă tot dorea să o ascundă ar fi fost și smerit, și delicat, să mustre pe ucenic în taină, ca să nici nu se observe rânduiala pe care i-a dat-o. Așa însă devine o evidentă laudă de sine publică pentru rânduiele care le dădea sfinția sa. – n.n.]

Sursa: [Pro TV](#)⁴⁵⁴

Credinciosii ortodocsi primesc o veste mult asteptata. Mitropolia Ardealului si Episcopiile Devei si Hunedoarei au inceput demersurile pentru ca cel supranumit "Sfantul Ardealului" sa fie canonizat.

17Comenteaza

Se strang dovezi despre viata sa, dar si despre minunile pe care le-ar fi facut. Procesul este insa unul anevoios si ar putea sa dureze ani. Decizia a fost luata dupa ce, in ultima vreme, Arsenie Boca a devenit un fenomen, iar saptamanal zeci de mii de oameni merg sa se roage la mormantul acestuia de la Prislop.

Parintele Arsenie Boca e considerat de multi ortodocsi, fie ca e sau nu canonizat, un sfant al zilelor noastre. De cativa ani,

reprezentantii Bisericii Ortodoxe au inceput sa stranga dovezi pentru ca cel adulat sa poata fi canonizat.

In Biserica Ortodoxa Romana, un proces de canonizare incepe din teritoriu si de aceea Episcopia Devei si Hunedoarei si Mitropolia Ardealului sunt cele care aduna dovezi care sa certifice sfintenia vietii parintelui Arsenie Boca.

Canonizarea unui sfant cuprinde mai multe etape. O comisie speciala ii analizeaza candidatului faptele, viata si sfarsitul vietii, credinta, scrierile, faptele minunate si multe alte. Toate acestea sunt apoi prezentate mai marilor bisericii care iau decizia.

Un criteriu important il reprezinta evlavia populatiei, iar parintele Arsenie Boca este adulat de sute de mii de credinciosi. Dar ce este credinta si ce este fanaticism? Multi se inchina in fata unor icoane care, spun ei, ar lacrima sau la chipul aparut pe pereti sau pe podea.

Altfel, brandul Arsenie Boga a devenit o adevarata afacere.

Preot Costel Stoica, purtator de cuvânt al Patriarhiei Romane: "Putem vorbi de un fenomen al evlaviei populare, dar trebuie sa facem distinctie intre evlavia autentica si superstitia, bigotismul multora dintre cei care merg la mormant. Parintele Arsenie Boca a fost cel mai mare contestatar al pseudomisticismului." [din păcate, însă, a sădit în loc misticismul, mai grav decât pseudo-misticismul, fiind mai greu de deștitat – n.n.]

Dupa ce dosarul va fi intocmit, Mitropolia Ardealului il va inainta comisiei de canonizare a Sfantului Sinod, pentru ca mai marii Bisericii sa decida daca parintele va ajunge in calendarul sfintilor romani. Intregul proces ar putea dura ani.

IPS Laurentiu Streza, Mitropolitul Ardealului: "Prima etapa a canonizarii este aceasta a constatarii unei evlavii populare. Se creaza un cult in jurul persoanei repective. Putem vorbi de un cult? Da. Manifestarea aceasta este atat de mare si sporeste si sa vedem pana unde si cat sporeste." [foarte realistă remarcă. Însă, după cum am remarcat deja, acest cult nu întrunește condițiile canonizării, nefiind spontan, ca o mișcare a Sfântul Duh, ci este provocat de mass-media, nefiresc, din tot felul de interese egoiste și din impuneri de sus, dar nu din cer, ci de la guvern și de prin vămi – n.n.]

Emisiunea "Romania te iubesc" a prezentat pe larg fenomenul Arsenie Boca, iar emisiunea a condus detasat in randul telespectatorilor cu o audienta si cota de piata duble fata de urmatorul post clasat. [ați văzut mobilul crimei sufletești ce afectează un neam întreg? O mărturisesc chiar cei părtași la aceasta. Ce vrem mai mult? Să se coboare Domnul Iisus Hristos din cer să ne-o spună la toți? Dar El ne-a făcut chibzuința și ne-a vindecat-o și întărit-o prin Sfinții Părinți – n.n.]⁴⁵⁵

Emisiunea care le arata romanilor fata nevazuta a tarii lor, cum se iau deciziile dincolo de usile inchise, cum afecteaza acestea viata tuturor, dar care a si reusit sa schimbe legi importante in Romania [!!! – n.n.], da startul sezonului cu numarul opt, duminica, 27 septembrie, ora 18:00.

Pentru noul sezon, echipa Romania, te iubesc!, formata din Cristian Leonte, Alex Dima, Rares Nastase, Cosmin Savu, Anca Nastasi si Paula Herlo, a pregatit o serie de anchete si

⁴⁵⁵ <http://stirileprotv.ro/stiri/social/biserica-a-inceput-demersurile-pentru-canonizarea-lui-arsenie-boca-vom-face-distinctie-intre-evlavie-si-superstitie.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

reportaje în care sunt vizate marile probleme, fraude, furturi și devalizări din sistemele care ne afectează pe toți: sănătate, învățământ, administrație și industrie.

In prima ediție Alex Dima, corespondent special Stirile PRO TV, a umărit indeaproape fenomenul Arsenie Boca: "Asistăm la o adevărată arsenizare a României. Peste 90% dintre români au auzit de Arsenie Boca, iar mai bine de 30% vor canonizarea lui [vedeți că bunul simț Românesc încă mai lucrează? Degeaba se face mult zgomot că toți Românii l-ar vrea pe Părintele Arsenie Boca Sfânt în calendar, așadar că ar avea deraiată evlavie. După astfel de campanii electorale proBoca, de atâția ani, dacă ar fi fost reală sugestia unei întunecări superstițioase a întregului neam Românesc, datorită lipsei de pregătire duhovnicească, ne-am fi așteptat ca toți să se fi smintit. Vedeți că Sfânta Biserică (atât de criticată, cu preoții ei smeriți care se învinovățesc pe ei înșiși pentru toate relele din țară), de fapt, face o pregătire echilibrată a fiilor ei? Cu toată presiunea mass-mediei și încercarea unor ierarhi să răspundă binevoitori la această presiune prin propunerea de canonizare, totuși dragostea de adevăr a Românilor, încă își spune cuvântul:

Știut iaste prea Sfinții tale, că Țara Rumânească, care să socotește de mathimatici la treapta a 47 a Meridianului și a 45 a Ecvatorului să află întru aleasă parte a Evropei, trage un aer sănătos și supțire, să vecinește și cu neamuri care să laudă și să răsfață în științe filozofești. Toate aceste mijloace lesnicioase de a rădica și pre fiii Patriei aceștiia la treptele laudelor de multe științe ale celorlalți evropeni, dar iar cu toate acestea lăcuiitorii rumâni ai acești păzite de Dumnezeu țări nu s-au abătut a să zăbovi ceva într-acelea. Ei de când au priimit Lumina Dreptei Credințe, din zilele Marelui și Sfântului Constantin Împărat, s-au îndeletnicit mai mult cătră întemeierea credinței în țara lor, după cum mărturisesc nu numai letopisețele isprăvilor acestui neam, ci și multele feliuri de hrisoave ale fericitilor Domni ai acești țări.

Mulți tineri, aprinzându-se de râvna folosului Patriei aceștiia, au mers cu mari osteneți și primejdii la țări depărtate, ca să învețe în școale vestite, nu măestrii, nici măsurarea Pământului și a înălțimii, nici Astronomie, ci numai cât să cuveniia la apărarea și întărirea sfintei creștinătăți; carii întorcându-se nu arăta alte lucruri mai cu fierbințeală, decât tălmăcirea dumnezeștilor cărți, propoveduirea Evangheliei și bunele orânduiri ale sfintei Besearici⁴⁵⁶

Vă dăm ca exemplu o remarcă a unei bătrâne cu adevărat evlavioasă: „Nu se poate mamaie să fie Părintele Arsenie Boca Sfânt. Sfinții nu apar în baie și nu se găsesc în piață pe toate tarabele, ca să le meargă bine la precupeți.” – n.n.]

La Prislop, locul în care este înmormântat părintele Arsenie, ajung în fiecare zi 3-4 mii de oameni. De 1 mai au fost acolo peste 100.000 de români. Este cel mai mare pelerinaj din ortodoxia vremurilor noastre.”

“In mass-media apar tot felul de intamplari: tablourile parintelui plang, iar chipul sau apare pe pereti sau pardoseli. Exista o adevărată industrie cu obiecte kitsch, made in China, care îl au în centru pe Arsenie Boca. Apar zeci de carti cu viața parintelui, care sunt retipărite imediat în tipografiile fantoma și scoase pe piața. Multi dintre cei care ajung la Prislop nu știu cine a fost Arsenie Boca.”, a adăugat Alex [dacă ar ști... în veac nu s-ar mai duce acolo – n.n.]⁴⁵⁷

Câte milioane de euro se câștigă din propaganda sfinției sale și cine?

Reporterul nu a aflat, din rea voință, pentru a acuza Sfânta Biserică, însă este contorizată și această sumă pe internet:

Arsenie Boca a devenit un izvor de bani! Câți bani produce Sfântul Ardealului pe an

Unul din cei mai mari duhovnici ai României, preotul Arsenie Boca, a devenit unul din principalele atracții pentru credincioșii amatori de pelerinaje și de minuni.

Considerat de ucenicii săi unul dintre cei mai mari duhovnici ai secolului XX, la mormântul său vin să se roage în fiecare an peste 800.000 de pelerini, care plătesc, în medie, peste 100 de lei pentru o excursie de două zile.

⁴⁵⁶ <<https://tipariturromanesti.wordpress.com/2015/09/30/triod-bucuresti-1798/>>, miercuri, 16 decembrie 2015.

⁴⁵⁷ <http://www.protv.ro/stiri/din-27-septembrie-anchetele-si-reportajele-marca-romania-te-iubesc-se-intorc-intr-un-nou-sezon.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

La acest nivel, încasările pentru zece luni pline din an se ridică la peste 15 milioane de euro, bani care intră în buzunarul firmelor organizatoare de pelerinaje și a hotelierilor din zona Hunedoara – Prislop [vedeți cum se acuză Sfânta Biserică degeaba, pentru încasările firmelor de turism și ale Fundației Arsenie Boca? Chiar dacă unele firme de turism aparțin unor eparhii, cu ele se petrece un fenomen foarte interesant. De pildă un preot din Moldova era asaltat de parohieni să meargă la Părintele Arsenie Boca. El s-a opus cu multă râvnă pentru adevăr. Oamenii stăruind, opaci la orice argument, fiind montați de posturile de televiziune că Părintele Arsenie Boca ar fi sfânt și mare făcător de minuni, la ce stratagemă a recurs ca să-i convingă? S-a dus la una din aceste firme și a insistat pentru a organiza un pelerinaj la Prislop, ca încasările să fie blagoslovite, mergând tot în Sfânta Biserică, pentru a nu avea ghizi exagerați care să întărească rătăcirea în fiii săi duhovnicești. Le-a zis apoi: „Vă fac o surpriză. Organizăm un pelerinaj la Sfântul Cuvios Ioan de la Prislop”. A plecat cu parohienii și i-a dus la peștera Sfântului. S-au rugat lui (iar preotul s-a rugat în taină să îi lumineze Sfântul despre rătăcirea pictorului de la Drăgănescu) apoi le-a atras atenția, fără comentarii, și fără a învinovăți pe nimeni, la toate lucrurile atât de comerciale și de prost gust, legate de Părintele Arsenie Boca. A stat cu ei și la coadă la mormânt. Una din femeile din parohie era îndrăgostită de Părintele Arsenie Boca. Ea îi și stărnise pe toți ceilalți la acest pelerinaj. Ea adunase și banii, practic era „sufletul acțiunii”. La coadă la mormânt, însă, a apărut o așa tensiune și agitație, ba chiar ceartă între ei și biata femeie, aprinzându-se, nu a mai fost atentă pe unde mergea, a căzut, iar din cădere și-a rupt mâna. Când s-au întors spre casă, în autobuz, i-a întrebat pe credincioși: „Ce părere aveți?”. I-au răspuns: „E o mare diferență între Sfântul Cuvios Ioan și Părintele Arsenie Boca. Sunt în alt duh. Ați avut dreptate, se vede după felul lor de a fi, după atmosfera din Peșteră și cea de la coada de la mormânt, după starea oamenilor în cele două locuri și după tot aranjamentul urât comercial, că Părintele Arsenie Boca este un înșelat”. Numai biata femeie spunea, contrar tuturor evidențelor: „Nu e adevărat, mințiți, sunt ispite, Părintele Arsenie Boca este Sfântul Ardealului, Sfântul meu!”. „Dar nu vezi, că tocmai tu ți-ai rupt mâna? Așa face Părintele Arsenie Boca ucenicilor lui?” „Nu știu de ce a fost asta, dar am să aflu!”. Apoi biata femeie, după ce s-a gândit vreo două săptămâni, a găsit soluția: „ea era vinovată că i-a judecat pe ceilalți, și a pedepsit-o Părintele Arsenie Boca, ca să se trezească”. Consecința acestei false smerenii, fără de pocăință a fost că imediat după ce s-a vindecat de fractură, a mai căzut odată și a fost nevoită să facă o intervenție chirurgicală de amplexare pentru a-și putea recupera mâna. Și spunem fără pocăință deoarece adevărata pocăință nu este să-ți inventezi o vină falsă, cu orice preț. Această cunoștință mincinoasă inventată din mentalitatea greșită îți aruncă mintea în derută, și are ca scop demonic să îți menții patima ta rațională principală, care te conduce la pieire, să nu vezi realitatea căzută a sufletului tău. Patima rațiunii introduce prin întunericul ei toate celelalte păcate și în suflet, și în trup. Adevărata pocăință este a-ți schimba mintea după adevăr, exact acolo unde cu adevărat greșești, ca să te poți mântui. În cazul de față ar fi însemnat curățirea de păcatul închinării la un om amăgit. Dumnezeu a iubit-o mult, dorind ca să se lămurească și de aceea a îngăduit îndelungarea durerii. Dacă nu i-ar fi dat repetarea fracturii, ea ar fi crezut că pocăindu-se de păcatul judecării a împlinit voia lui Dumnezeu, și Părintele Arsenie Boca este un mare Sfânt, este biciul lui Dumnezeu și după moarte. Dar așa... a văzut că de fapt și Părintele Arsenie Boca este un amăgit (neputincios a-și apăra propria slavă când Sfinții lui Dumnezeu îl vădesc), și că ea trebuie să alerge la sfinții cei adevărați care nu sunt răzbunători și pedepsitori, ci mângâietori, fugind de noțiunea eretică a dumnezeului mânios, ce are slujitori bice.

Iată un exemplu despre modul discret și eficient al Sfintei Biserici de a lucra cu sufletul omului. Îi spune adevărul și îl lasă a se convinge singur de gustul minciunii lui. Dumnezeu și Sfânta Biserică nu interzic, ci conving. De aceea ierarhii au decis, cu îngăduință, să nu se lupte nici împotriva tipăririi, nici împotriva călătoriilor la Prislop, nici comerțul de acolo, ivit din iubirea de argint ce iradiază de la mormânt, ca oamenii ce caută cu adevărat pocăința să le studieze, să le experieze în trăirile și realitățile lor și să își dea seama ei înșiși că Părintele Arsenie Boca a fost contrar Sfintei Tradiții. În felul acesta evită și a produce dezbinare prin interdicții. În felul acesta se și cunosc de către toți învățăturile sfinției sale, i se descoperă rătăcirile, se compară cu Sfinții Părinți și se

produc anticorpii duhovnicești și vindecările raționale ale minciunilor propovăduite de el.

Încasările din pomelnice sunt singurele lucruri bune de acolo, fiindcă acei bani sunt dăruți lui Dumnezeu și însoțiți de rugăciunile preoților, îi ajută pe oameni să scape de efectele nefaste de la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Sunt un antidot pentru hipnoza și rătăcirea de acolo. Este posibil ca, dacă mai sunt și adevărate minuni la Prislop, acestea să se datoreze tocmai acelor pomelnice, rugăciunilor către Hristos directe sau prin preoți, ostinelilor pelerinajului și mijlocirii Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop. Rămâne sminteala credinței, mentalitatea că un înșelat ar putea mijloci la Dumnezeu, dar cei care îl caută cu sinceritate pe Dumnezeu, se conving până la urmă de adevăr. De pildă fata preotului vindecată de paralizie la picioare datorită Sfântului Maslu. Tatăl ei credea că a vindecat-o chiar pictorul de la Drăgănescu, până să afle de ereziile pictate ale Părintelui Arsenie Boca. După ce a aflat de realitatea duhurilor ce l-au indus în eroare pe preacuvioșia sa, a înțeles că Sfântul Duh prin Tainele Bisericii și puterea smerită a preoției a făcut minunea– n.n.].

Din informațiile care sunt disponibile pe paginile de internet ale celor care transportă pelerini, atât la mormântul părintelui, cât și la alte obiective religioase de pe traseu, o excursie de două zile, cu transport și cazare, costă între 60 și 180 de lei, în funcție de distanță, dar și de locul de plecare, scrie Adevărul.

Cele mai recente minuni ale Sfântului Ardealului

Vestea că un portret al părintelui Arsenie Boca, păstrat într-o troiță din localitatea Pușcași, ar fi lăcrimat cu ochiul stâng a făcut ca peste 2.000 de oameni să se adune la fața locului, la începutul lunii mai, cu toții considerând că sunt martorii unei minuni. Câteva zile mai târziu, chipul celui recunoscut printre credincioși drept Sfântul Ardealului a apărut în podeaua de ciment a casei unei femei din București.

[...]

Numele lui Arsenie Boca a fost împrumutat și promovat și de fundația creștină omonimă, care își propune să promoveze cultura și spiritualitatea creștin-ortodoxă în spațiul românesc. Pagina sa de internet vine și cu o ofertă de cărți și pliante despre viața și învățăturile părintelui Arsenie Boca, însă raportat la activitățile de pelerinaj, rulajul financiar al Fundației este practic infim. Potrivit datelor disponibile pe portalul Ministerului de Finanțe – ultima raportare datează din 2013 – Fundația Arsenie Boca a avut venituri totale de peste 220.000 de lei, din care activitățile economice au generat aproximativ 130.000 de lei, restul provenind din donații. [beneficiarii Fundației Arsenie Boca nu sunt în nici un caz Sfânta Biserică – n.n.]

Mulțimi atât de mari de credincioși ca la Prislop au mai fost consemnat în România doar între 1935 și 1942. Izvoarele vremii arată că, în decurs de doar trei ani, pe la Maglavit, locul unde Dumnezeu i s-a arătat unui cioban în vârstă de 17 ani, Petrache Lupu, s-au perindat peste două milioane de pelerini [vedeți că nu este ceva Ortodox la Prislop? Este ceva rătăcit, ca la Maglavit – n.n.]. Oameni care veneau și pe jos de la sute de kilometri pentru a-l cunoaște și a se ruga alături de omul care l-a văzut pe Dumnezeu și i-a ascultat Cuvântul⁴⁵⁸.

– n.n. }

În încheiere, amintesc cele spuse mai la început: cercetarea mea este asupra unor idei, nu asupra unor oameni.

[cu toate acestea atacă persoanele care nu sunt de aceleași idei cu sfinția sa – n.n.]

Autorul broșurii, Pr. Anițulesei Gheorghe, recunoaște la sfârșit că este failibil, că este supus greșelii, prin aceea că ani de zile l-a lăudat pe Părintele Arsenie Boca. Nu discut schimbarea sa de poziție, pe care o consider personală și, prin urmare, prea puțin importantă pentru cercetarea aceasta. Însă mi se pare foarte important să subliniez deosebirea între recunoașterea failibilității și tonul broșurii, de o infailibilitate agresivă. Acuzații, categorisiri, răstălmăciri și insulte sunt făcute cu un glas extrem de categoric, fără cea mai mică îndoială. De ce această contradicție, nu știu. Și, până la urmă, nu este treaba mea. Lucrul meu a fost acela de a cerceta câteva din cele mai importante acuzații ce se aduc Părintelui Arsenie Boca. Am lăsat deoparte ceea ce ține strict de insinuări fără acoperire, zonă în care nu avem de ce să intrăm.

[ca de obicei, acolo unde este vorba de o realitate importantă, Părintele Aldea sare peste ea, fiindcă nu are contraargumente și insinuează altele fără susținere în realitate.

Este foarte important să aflăm de ce Părintele Gheorghe Anițulesei vorbește așa de categoric:

Lucrarea de față s-ar putea să pară unora denigratoare la adresa lui A. Boca. Departe de mine gândul acesta. Mărturie stau predicile mele de până acum vreo 5 ani, în care vorbeam laudativ la adresa lui și faptul că în anul 2005 a fost pictat la mine în biserică și pentru că a ieșit ca un guru budist a fost repictat din nou, dar rezultatul a fost același (a fost șters). Atunci am vorbit cu părinții Antim Gădioi și Arsenie Papacioc și am început să analizez mai cu atenție opera lui, iar aceasta este concluzia la care am ajuns. Săracul Boca a fost un înșelat. Dacă înșelările și învățătura lui neortodoxă nu ar fi afectat Biserica aș fi tăcut.

Ucenicilor și fanilor lui le spun să treacă peste simpatia lor personală și să analizeze, să judece în duhul învățăturii de credință ortodoxă dacă eu am greșit sau opera lui A. Boca nu se conformează cu învățătura Bisericii Ortodoxe. Nu vă grăbiți să dați certificate de sfințenie, fără o cercetare în duh ortodox. Știu că astăzi dă bine să vorbești laudativ la adresa lui Boca, dar îmi asum riscul spunând adevărul.

Pr. Anițulesei Gheorghe, Rădăuți⁴⁵⁹

Este un gest de pocăință la care a fost chemat de o minune repetată dumnezeiască, ce arată realitatea de guru a Părintele Arsenie Boca. Minunea nu a fost primită necondiționat și pripit, ci cercetată în lumina Sfinților Părinți și cu sfatul unor duhovnici Ortodocși. Este o milă față de Părintele Arsenie Boca pentru a nu fi osândit de consecințele imense ale rătăcirii sale ce primejduiește un întreg neam și o îngrijorare în legătură cu înșelarea sădită prin sfinția sa care afectează Sfânta Biserică. Este un îndemn la ucenicii pictorului de la Prislop, dându-le libertatea de alegere, în cercetarea operei Părintele Arsenie Boca în lumina Sfinților Părinți. Este o asumare a ocării opiniei majoritare, din care face parte și Părintele Mihai-Andrei Aldea.

Așadar scopul și mijloacele sunt Ortodoxe, iar broșura este făcută cu sfat duhovnicesc, după cum ne învață Sfânta Predanie. Că într-o broșură de 28 de pagini nu se puteau aduce argumente istorico-critice dorite de Părintele Aldea este dovedit de acest răspuns sumar care conține aproximativ ~ 450 de pagini și este rezumatului unui alt studiu de ~ 1500 de pagini. Cum să transmiți poporului amăgit astfel de mesaje lungi? Ele nu pot ajuta decât pe cei cărturari, dornici de cunoașterea realității, dar nu pot avea impact eficient pentru sărmanii oameni necăjiți. Datorită necesității comprimării mesajului tonul este categoric, ca orice semnal de alarmă care trebuie să fie eficient. Nu se exprimă o infailibilitate agresivă, nici măcar una moale, fiindcă Părintele Gheorghe își recunoaște greșeala, ceea ce implică și faptul că acum poate greși, îndemnând pe toți nu să îi ia drept bune cuvintele, ci să cerceteze Sfinții Părinți. De aceea broșura Părintelui Gheorghe Anițulesei rămâne un reper și un act de curaj, model pentru toți păstorii treji din România. – n.n.]

⁴⁵⁹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 27-28.

Constat că dintre cele 13 acuzații principale există una singură care este parțial justificată, aceea a pictării lui Ulfila și Francisc de Assisi la Drăgănescu. O greșeală cât de cât mai semnificativă într-o viață de om.

[ne mirăm că la Arie Părintele Mihai-Andrei a sesizat câte erezii pornesc din erezia principală și la Părintele Arsenie Boca nu remarcă ce gravitate are în sine pictarea celor doi eretici. Este o întunecare datorită pasiunii pentru sfinția sa și prejudecății prin robia față de imaginea de „Sfânt al Ardealului” construită în ultima vreme cu atâta perfidie – n.n.]

O greșeală într-o viață ce a cuprins pușcărie pentru Hristos, lagăr pentru Hristos, persecuții pentru Hristos.

Ceea ce par să uite acuzatorii este cât de ușor i-ar fi fost Părintelui Arsenie Boca dacă ar fi schimbat macazul. Dacă tot era un „hipnotizator” și „iluzionist”, ar fi putut ușor mânca un cozonac excepțional pe seama statului comunist. Interesul față de asemenea oameni, mai ales după moartea lui Stalin, era maxim. Și avantajele pe măsură: vile, vacanțe la munte și la mare, băutură, fetițe, petreceri, onoruri etc., etc. Și gigantic ar fi fost și numărul celor pe care laicul Arsenie Boca i-ar fi despărțit de Biserică, i-ar fi atras în ocultism, i-ar fi făcut comuniști. Cine cunoaște într-adevăr epoca bolșevică știe interesul uriaș al Partidului Comunist pentru paranormal și felurite asemenea puteri, banii și feluritele avantaje pe care le câpătau cei care, având astfel de abilități, se puneau în slujba lui. Ca și efectul uriaș pe care l-ar fi avut o personalitate de această talie asupra tinerilor și copiilor.

[Ceea ce nu înțelege Părintele Mihai-Andrei Aldea este că arsenismul, construit de noua ordine mondială încă de pe vremea comuniștilor, este mult mai primejdios decât comunismul sortit din start să cadă la un moment dat. Este noua spiritualitate ce pregătește terenul lui antihrist, cu mască potrivită pentru Ortodoxie, adică să-i înșele, dacă este cu puțință și pe cei aleși:

Mat 24:24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.

Părintele Arsenie Boca nu a mâncat cozonac pe seama regimului comunist, fiindcă nu-i plăcea, în schimb s-a înfruptat din slănină feliată și înghețată la cofetăria Scala plimbându-se la munte și făcându-și vile personale la Sinaia (nu numai metaforic, ci chiar la modul cel mai real), în timp ce mărturisitorii adevărați visau măcar la un turtoai fiind chinuți în Aiud (vezi mai jos) – n.n.]

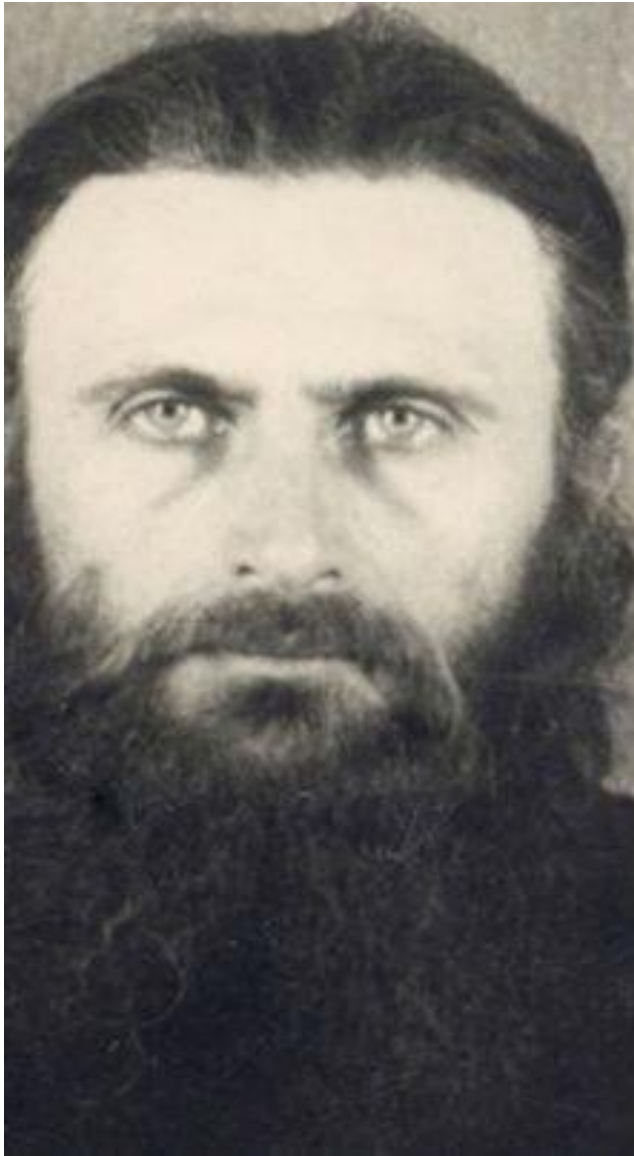
În loc de așa ceva Părintele Arsenie Boca, în ciuda capacității de teleportare – cum a fost numită de unii – sau de a face (multe) alte minuni, a ales să fie închis pentru Hristos. A ales să fie numit „bandit” și insultat în toate felurile, zi de zi. A ales să rabde chinuri, foamete, sete, frig, arșiță, bătaii. A ales să mărturisească neîncetat Crucea: „podoaba Bisericii, lauda lui Pavel, semnul Fiului Omului, semnul Sfintei Cruci, suferința noastră cea de toate zilele, crucea suferinței, harul crucii – iată atâtea nume în legătură cu Crucea. Dar cea mai grea cruce e lepădarea de sine: nu poți fi liber fără aceasta. Libertatea cu atât se plătește” „Prin Cruce, prin suferința unei răstigniri în viață, se intră în Împărăția lui Dumnezeu. Și se intră cu atât mai sigur, cu cât răbdăm o răstignire nedreaptă.” A ales să bată munții și drumurile Țării, să întărească pe oameni în Credință, să se roage și să vestească pe Dumnezeu. Urmărit mereu de oamenii Securității, având mereu din partea diavolului oferte avantajoase de apostazie. De ce să fi stat în Biserică, dacă ieșind putea îndeplini toate scopurile negative ce i se atribuie de unii, în cele mai bune condiții pentru el însuși, incomparabil mai eficient?

{câtă naivitate și credulitate într-o imagine construită de puterea politică cu vicleșug.

Dar este și o neînțelegere a fenomenului înșelării și a vicleniei diavolești. Este mult mai eficient să fi în Biserică, chiar pus în calendar ca „Sfânt” unicat, ca să îndeplinești scopurile negative de subminare a Ortodoxiei (ca un cal troian pentru care Părintele Arsenie Boca a fost înzestrat de puterea demonică în colaborare cu cea politică) și nu să apostaziezi pe față. Lepădarea fățișă l-ar fi făcut ineficient. Apostazia în ascuns, asociată cu construcția imaginii unui martir, l-a făcut pe Părintele Arsenie Boca și în viață și după moarte o armă redutabilă și o cursă întinsă Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit. Părintele Arsenie Boca a vorbit frumos de Sfânta Cruce, dar toată viața a fugit de ea, colaborând cu puterea politică și asigurându-și un trai de lux pentru vremea aceea, primind ca bonus și o imagine de Sfânt, pentru a se continua

rătăcirea paranormală în numele sfinției sale, atât de convenabilă pentru un stat care are religie oficială noua spiritualitate și nu Ortodoxia. A avut chiar și vilă, vacanță la munte, fete, onoruri, și era și profesor al securității în ale paranormalului, propovăduind cu vicleșug și comunismul, fiind ca o momeală puternică, informatoare și colaboratoare cu orânduirea socialistă, mai ales că i se construiseră imaginea falsă de disident.

Dar să vedem care a fost realitatea Părintelui Arsenie Boca. A fost un mărturisitor sau un trădător?

1. NAȘTEREA

n. 29 septembrie 1910,

S-a născut într-o familie mixtă, deci zămislirea Părintelui Arsenie Boca s-a făcut în păcat. Tatăl greco-catolic (după nume nu se știe nici măcar dacă era român), cizmar, mama casnică cu grave fenomene de înșelare religioasă, transmițând aceste duhuri și pruncului ei din pântec, mai apoi și prin educație. Tatăl cu metode dure nu reușește să mențină familia, care se desparte prin divorț. După obiceiul eretic al locului (ca în căsătoriile mixte băiatul să se boteze în credința tatălui) probabil, pruncul este botezat greco-catolic. Aceste lucruri se reflectă și în formarea uniată a pruncului și în numele lui, lipsit de evlavie, dar lipit de acest veac nestatornic și trufaș.

Vața de Sus, Hunedoara

Zian Vălean. Obicei apusean plin de mândrie de a da două nume la copil, ca și cum ar fi două persoane într-unul. Începutul credinței în reîncarnare al Părintelui Arsenie Boca (că ar putea persoanele umane – cel puțin Ilie, Ioan și Zian – și îngerștii să se prefacă una în alta, așadar să fie mai multe persoane într-una singură, ca în cazul avatarelor și posesiilor demonice. Pentru a convinge de aceasta pe oameni, le și apărea, prin hipnoză, ba ca Hristos, ba ca Ilie, ba ca Ioan).

Sărac lipit pământului, nu poate deveni aviator, dorința lui cea mai mare. Se apucă de teologie nu din dor după Dumnezeu, ci din motive financiare, neavând ce face, nădăjduind că își va face pomană Sfânta Biserică cu el, să poată și el studia, pentru a dobândi faimă de intelectual. Lucrul l-a și dobândit:

Boca V. Zian apare în lista bursierilor¹⁴¹ cu suma de 199.000 lei, primiți pentru a Studia la Academia de Arte Frumoase din București (1933-1938), precum și pentru călătoria la Muntele Athos (martie-iunie 1939) cu scopul de a învăța „toată rânduiala duhovnicească precum și meșteșugul artei bizantine”⁴⁶⁰

Din păcate banii nu numai că au fost cheltuiți în zadar (măcar de am fi rămas doar cu paguba aceasta), ci au devenit un fel de finanțare distructivă împotriva Sfintei Biserici, chiar din cadrul Ei. Aceasta fiindcă Părintele Arsenie Boca nu numai că nu a reușit să învețe a picta frumos la Academia de Arte Frumoase, dar plecarea spre Sfântul Munte i-a fost spre pagubă veșnică și amăgire, nedepinzând nici pictura bizantină, nici rânduiala duhovnicească Ortodoxă. Dimpotrivă, a devenit (cu ajutorul puterilor demonice în care a fost inițiat acolo prin înșelare) unul din marii dușmani (mascat în protosinghel) de tip new-age ai Sfintei Predanii atât prin scris, cât și prin pictură, dar mai ales prin hipnoză, introducând în masele de ucenici manipulați concepții ecumeniste și de desfrânare cu aparență de sfințenie și dragoste duhovnicească.

Intrarea în Mănăstire a însemnat pentru el nu doar ascendentul social și asigurarea unei existențe fără griji, dar, după cum a evoluat (profitând de pe urma popularității generate de puterile în care s-a inițiat și de pe urma compromisului cu regimul comunist), dobândirea unui trai mai bun ca al omului de rând, având chiar și proprietăți personale, în comun cu Maica Zamfira, mari, în care puteau viețui 13 oameni, pe care le putea dota și cu sculpturi.

Declara (în acea autobiografie de la Râmnicu Vâlcea presărată cu inexactități și omisiuni/minciuni compusă spre lauda de sine, și asortată contextului politic pentru a se pune bine cu noua stăpânire) că fugea de ele, ceea ce nu era chiar greu pentru el, deoarece nu-l prea căutau, fiind complexat și timid, deși parcă de pe atunci căuta să te hipnotizeze pentru a fi al lui, citindu-i-se pe față încredințarea că este un ales:

Caracterul lui păgubos și fuga de ele din timiditate și frica de insucces, dar și tentativele de înfrânare ascetică inițială, provenite din păcate nu din cercetarea Sfinților Părinți ci din preocupările sale experimentale de dominare a voinței după îndrumările a tot felul de religii, le recunosc și alții:

63 Părintele Teodor Bodogae, fiind colegul său de bancă la Academia Teologică, a lăsat o mărturie importantă despre felul de a fi al studentului Zian Boca: „cu toate că am șezut alături, pe aceeași bancă, vreme de patru ani, pe când făceam studiile de Teologie la Sibiu, totuși n-am ajuns să-i pot cunoaște toate adâncurile sufletului. Rețin totuși câteva aspecte pe care le socot concludente [...] firea sa puțin sociabilă, retrasă, introvertită. Vacanțele le petrecea adeseori, la o rudenie a sa [la vărul său Vasile Crucin, director de școală și învățător în Buteni, Arad, n.n.]. Ne-a impresionat tăria cu care răbda frigul, fiind îmbrăcat adeseori în

⁴⁶⁰ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 81-83.

îmbrăcămintă redusă. Tot astfel abținerea de la bucate mai grele, renunțând regulat la «porția» de carne din institut.⁴⁶¹

Cu toate acestea, ni se descoperă chiar de sfinția sa, că în ascuns le dorea pe fete, ba chiar pe una a și curtat-o pentru a se căsători, dar nu a avut succes, fiind cam insipid [deși privirea parcă tot vrea să pună stăpânire pe privitor, însă este oarecum, moleșit de simțuri (explicabil mai ales prin muzica care cultivă slava deșartă pe care o cânta la flaut și pian) și părerea bună de sine (mai ales prin teologia nefăcută din dor de Ortodoxie, ci doar din conjunctură financiară, ispitire și dorință de a fi posesorul unor cunoștințe înalte care să impresioneze pe mulți. Lucrul acesta este vădit și de experimentarea a tot felul de religii, arătând că de fapt nu a iubit Ortodoxia ca pe singura credință mântuitoare, ci ca pe una presărată printre alte religii superioare, dar, datorită contextului, care i-a furnizat sfinției sale trambulină pentru succesul public. Dacă ar fi fost evlavios le-ar fi cunoscut pe celelalte, dar apologetic, pentru a le combate, nicidecum pentru a le experimenta din îndoială: să vadă ce efecte au. După cum combatem vrăjitoria fără a o practica, tot așa trebuie să facem și cu păgânismul care este religia vrăjitorilor, la care făcea reclamă Mircea Eliade, autorul favorit al Părintelui Arsenie Boca, al lui Gregorian Bivolaru și a multor altor guruși)].

După cum se vede în fotografie, sfinția sa nu avea acel duh de jertfă, prezent la Părintele Arsenie Papacioc, care îți dă o tensiune de căutare, specifică celui ce nu-i pasă de ce zic alții ci doar de Adevăr:

Cu toate că își propusese ca, în timpul studenției, să nu facă nicio cunoștință cu fete, nu a reușit acest lucru deoarece, din anul 1929, Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia. Astfel, Zian Vălean Boca se pomenește cu câteva colege. Are intenția să se căsătorească cu fiica lui Brașca Dumitru. Nu știm dacă această fată era una dintre colegele de teologie sau făcea parte din „Reuniunea de Muzică Gheorghe Dima”, care era mixtă. Informația despre căsătorie o aflăm dintr-un interogatoriu din 1955, când Părintele va fi anchetat și întrebat despre Nichifor Crainic pe care-l ascunsese la Sâmbăta de Sus, în iarna anului 1944, când acesta era pribeag în țara sa, urmărit de organele de stat: „Văzându-i dorința lui [a lui Nichifor Crainic, în toamna anului 1944, n.n.] de a se muta, am mers la familia Brașca Dumitru din Sibiu pe care-l cunoșteam întrucât îi curtam fata cu care intenționez să mă căsătoresc”⁴⁶²

Nu s-au căsătorit.

Explicația?

⁴⁶¹ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

⁴⁶² Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 64-66.

Este simplă: era cam urâțel

(după cum se vede și în una din fotografiile din vremea aceea – prima din acest rând al tabelului numit „Relația cu fetele înainte de călugărie” avea o bărbie tăiată, păstrată mai apoi la reprezentările tuturor Sfinților din tablourile pe care le-a pictat, capul turtit, care asociate cu urechile îi dădeau aspect de „cap pătrat”, dreptunghiular sau cel puțin hexagonal. În fotografia de mai jos are o privire mieroasă și vicleană, tipică unui copil răzgâiat ce vrea să fie apreciat de toată lumea și care se crede „buricul pământului” și/sau un ales „băiatul mamei, ca el altul nu-i”, chiar ca într-o formulă de As, carte de joc inventată pentru a huli Sfintele Taine)

Pe deasupra mai era și:

- complexat de bătăile de la tată și de divorțul din familie (care a avut loc când el avea doar 11 ani);
- necitit (sau cu lecturi superficiale eclecticice din toate domeniile, doar pentru a impresiona pe alții și a se afirma că este un filozof enciclopedist, cu tentă religioasă, fără, însă, să le înțeleagă în profunzime);
- încrezut și cu dispreț pentru ceilalți (provenit din părerea de sine că este un ales, însământată în el de mamă);
- și, în plus, sărac lipit pământului (singurul dar, pe care, însă, nu l-a fructificat, ci l-a prefăcut în dezavantaj).

Cu ce ar fi putut atrage vreo fată?

Poate că și datorită acestui eșec, la care se adăuga și interesul finanțării bisericești prin bursă pentru studii, s-a reprofilat spre o călugărie (care în acest caz ar fi din insucces în dragoste), unde a reușit să dobândească admirația multelor ucenițe și să cucerească prin faimă și hipnoză pe femeia vieții lui: Maica Zamfira și, pe deasupra, să dobândească proprietăți și faimă internațională.

Ca și în celelalte principii ale sfinției sale, centrul preocupării sale era să pară bun în fața oamenilor și nu era constant în manifestarea vreunei opinii sau atitudini. De aceea când oamenii apreciau pe legionari îi lauda ca virtuoși, nădăjduind să devină o căpetenie spirituală a lor și un sfetnic duhovnicesc, pentru a profita de pe urma dârzeniei și eroismului lor dus până la moarte, susținându-le moral și material chiar și gestul sinucigaș al rezistenței în munți, iar când era chestionat de cei ce îi detestau pe legionari îi critica și denunța, ca să se arate pe sine om duhovnicesc, neimplicat politic. Acest lucru este vizibil și la ucenicii sfinției sale care îi urmează cameleonismul. Când oamenii apreciază pe legionari îl arată ca cel mai mare luptător anticomunist și prigonit pentru că a susținut pe legionari, iar când contemporanii noștri îi urăsc sau sunt rezervați față de ei atunci îl arată ca pe un disprețuitor și muștrător al legionarilor, ca să se cumintească.

Că dorea să devină o căpetenie spirituală a lor și pentru aceasta încerca să-i abată de la politică pe legionari, o desprindem și din declarațiile domnului profesor Nicolae Pătrașcu. Dar tot din ele observăm și apatia sfinției sale când era vorba de a apăra Ortodoxia în fața catolicismului, datorită formării sale ecumeniste de tip uniat. Ne întrebăm atunci de unde l-a scos domnul Florin Duțu ca un mare combatant împotriva greco-catolicismului? Să observați și contradicțiile sfinției sale față de autobiografie în legătură cu relațiile cu legionarismul și dezicerile spectaculoase și insistente de el datorită contextului comunist, asociată cu denunțarea cunoscuților săi (inclusiv a ierarhului său) ca participanți la evenimentele legionare (atât de mult dorea să fie serviabil comuniștilor în furnizarea informațiilor încât denunță și pe cei de care nu își aduce aminte bine, ci numai i se pare că i-a văzut ca participanți la activitățile legionare), excluzându-se astfel ideea că s-ar fi eschivat în declarații pentru a nu-i vătăma:

Aflăm chiar de la Nicolae Petrașcu, șef legionar, îndrumătorul lor politic, despre atitudinea Părintelui Arsenie față de legionarism: „discuțiile dintre mine și Arsenie Boca au fost de natură religioasă [...] mi-a făcut propunerea ca să îndemn pe legionari să abandoneze total linia ideologică legionară și politică, în general, și să îmbrățișeze linia religioasă. Eu i-am răspuns că nu stă în puterea mea ca să fac acest lucru, întrucât aceasta ar fi constituit o schimbare totală în linia ideologiei legionare. Ne fiind de acord cu Arsenie Boca, nu am mai avut cu el discuții de natură politică legionară”²³². Petrașcu nu ține cont de sfaturile Părintelui Arsenie ci, între timp, începe reorganizarea Mișcării Legionare în ascuns²³³.

Ultima întâlnire cu Părintele Arsenie a fost probabil în iarna 1947/1948: „Cu călugărul Arsenie Boca m-am mai întâlnit în iarna lui 1946/1947 sau 1947/1948 la București întâlnindu-mă în București cu o fată pe care o văzusem la mănăstire, mi-a spus că Arsenie Boca se află în București exprimându-mi dorința ca să-l văd, acea fată m-a condus într-o casă din București, undeva în Parcul Iancului Eu m-am dus cu scopul de a-l vedea pe călugărul Arsenie Boca pentru că fusesem informat că în rândul tineretului intelectual se ducea o activitate de trecere la catolicism de către monseniorul Vladimir Ghica. I-am propus lui Arsenie Boca, ca teologiei ortodoxe să întreprindă o acțiune de contracarare a activității lui Vladimir Ghica. Răspunsul lui Arsenie Boca fiind evaziv, eu nu am mai insistat și am plecat”²³⁴ 235. [...]

Ieromonahul Arsenie este dezamăgit de mulți studenți din grupul de la Teologie deoarece „mergeau în pădurile din jurul mănăstirii unde țineau ședințe cu caracter legionar. Eu nu am luat parte la astfel de ședințe, ba mai mult, ei au plecat prin pădure fără știrea mea [a Părintelui Arsenie, n.n.]”²⁴⁰. Singura măsură luată de Părintele, aflând de ședințele lor de la unul dintre studenți, este să le dea de lucru în cadrul mănăstirii, „adevărul e că în mijlocul mulțimii erau și unii care nu veneau pentru formarea lor religioasă, ci doară, doară, să găsească în spusele Părintelui vreun sprijin al convingerilor sau ideilor lor. Și erau câte unii care răstălmăceau și interpretau greșit vorbele”²⁴¹. [...]

Astfel, Zian Boca l-a întâlnit, întâmplător, pe liderul lor, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, de trei ori.

Prima oară îl zărește pe Codreanu în curtea sediului legionar din București unde ținea un discurs: „După ce eu plecasem din Sibiu la Academia de Pictură din București unde urmam cursurile, îmi amintesc că l-am văzut [pe Ioan Comșa, fostul coleg de la Academia Teologică din Sibiu, n.n.] încadrat într-o coloană legionară în curtea sediului legionar (casa generalului Cantacuzino). Faptul că l-am văzut pe el în această coloană s-a întâmplat în felul următor. Eu trecând pe aceiași stradă înspre Academie, fiind curios să cunosc dacă într-adevăr este Comșa sau nu, am intrat și eu în curtea sediului, neînsoțit de nimeni și m-am convins că este Comșa. Cu această ocazie am văzut și pe Zelea Codreanu, pentru prima dată, el ținea un discurs în fața legionarilor încolonați. Am intrat puțin în curtea sediului și văzându-mă singur am ieșit din curtea sediului și m-am dus la Academie. Precizez că nu am fost invitat de nimeni”¹²⁹.

A doua oară îl zărește pe Corneliu Zelea Codreanu cu ocazia funeraliilor legionarilor Moța și Marin, morți, în 1937, în războiul civil din Spania: „îmi amintesc că în perioada când eram student în anul III sau IV au fost aduși de către generalul Cantacuzino, legionarii morți Moța și Marin cu ocazia funeraliilor la sosirea lor în Gara de Nord. S-a organizat în piață un careu format numai de legionari unde eu am văzut pentru a doua oară pe Zelea Codreanu, care în fața legionarilor a rostit un jurământ, fiind și eu de față ca simplu spectator. M-am îngrozit de textul jurământului fapt care m-a determinat să plec de acolo și să merg la școală. La funeraliile care au avut loc în piața Gării de Nord m-am dus din proprie inițiativă, impresionat de gestul celor doi legionari morți, de a merge să lupte dezinteresat într-o țară îndepărtată”¹³⁰.

A treia și ultima oară l-a văzut pe Corneliu Zelea Codreanu în următoarea împrejurare: „Din Piața Gării de Nord cortegiul a luat-o pe Calea Griviței. Am ieșit și eu împreună cu alți colegi pentru a-i vedea, atunci am văzut pentru a treia oară și ultima dată pe Zelea Codreanu. În zilele următoare am văzut în vitrine fotografiile convoiului, printre slujitorii bisericești am observat și pe Mitropolitul Bălan, care luase parte la funerarii și mi se pare că era și Ion Comșa”¹³¹. [...]

inspectorul Siguranței Brașov, Ralausek Iosif, menționează că „activitatea sa este condusă de ideea mistică religioasă [...] nu s-a putut preciza dacă duce o activitate politică subterană. Susnumitul este ținut de noi sub supraveghere și orice constatări în legătură cu activitatea sa le vom raporta la timp”²⁴²⁴⁶³

Observăm încă de atunci tehnica de a se acoperi de bănuielile regimului prin supravegherea securității.

Din toate, așadar, se exclude ideea că a fost oprit de la slujire tot restul vieții din motive politice, ca să înțelegem că o componentă importantă în lăsarea sfinției sale de preoție și călugărie este relația cu Maica Zamfira, iar politica a fost doar un context-pretext favorabil, care chiar dacă i-a oprit pentru o vreme afluxul de admiratori și finanțatori (pentru care poate s-a mâhnit simțindu-se marginalizat) în schimb i-a oferit tihna și confortul material alături de femeia iubită, iar după moarte aura falsă de mărturisitor anticomunist, desigur fără a fi legionar, ca să poată fi canonizat forțat și în contextul politic de azi.

Însă, în legătură cu acest aspect, ar trebui să mai subliniem ceva. Însuși Părintele Arsenie Boca s-a purtat ca un cameleon sau mai bine spus șarpe cu putere de hipnoză, în legătură cu Mișcarea Legionară, zicând ce place fiecăruia pentru a-l cuceri. La legionari le arăta că este legionar și să continue că vor reuși, cu ajutorul de sus să biruie, iar la ceilalți că este doar un vindecător al lor, și că nu este de acord cu ei. Vedem în același timp că pe de o parte mințea (ori în declarații, ori între patru ochi), iar pe de alta instiga la revoltă ca orice echipă ar birui el să fie pus bine cu ea, iar dacă vor triumfa comuniștii să aibă pretext din revolta lor să îi stârpească. În termeni contemporani politici și istorici se cheamă că era agent dublu cu puteri paranormale. Ca de obicei spunem că nu suntem de acord în toate cu autorul acestui blog:

Aseara la Romania tv, butonand eu telecomanda, am dat peste o emisiune despre părintele Arsenie Boca, la momentul la care le era prezentata telespectatorilor deja celebra minune cu fotografia, despre care s-a demonstrat însă pe acest blog ca de fapt n-a fost minune:

[FOTO: “energie radiantă” a Parintelui Arsenie Boca la mormantul sau?](#)

In studio era un colectiv de aiuriti new age, la care de la distanta s-a alaturat Pr. Conf. Univ. Dr Constantin Necula, adica acel parinte cu multe titluri ce arareori vorbeste limpede.

⁴⁶³ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

Evident ca s-a evitat folosirea cuvintului ortodox si ca atare a lipsit si invatatura ortodoxa dar per total putem spune ca a figurat a fi o emisiune pro parintele Arsenie Boca.

Pro, pro, dar decat așa un pro, mai bine lipsa. La un moment dat realizatoarea i-a intrebat direct pe invitati daca in general exista minuni. Iar concluzia la care s-a ajuns a fost: NU EXISTA ... A fost intrebat la final de chestia asta si parintele Necula, care insa ca de obicei a tot plimbat verbul prin fraze pana când a inteles fiecare ce vrea.

Totusi la un moment dat Pr. Conf. Univ. Dr a reusit sa transmita in cadrul emisiunii si un mesaj destul de clar. Anume ca pana acum n-a fost canonizat nici unul dintre marii duhovnici pe motiv de ... Elie Wiesel, organizatie care mereu sarea in sus cum ca respectivii erau legionari sau cel putin simpatizanti. Dar deoarece s-a dovedit indelung ca parintele Arsenie Boca n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, la anul pe vremea asta s-ar putea sa vorbim deja despre SFANTUL ARSENIE BOCA.

Eu insa intreb: de ce organizatiile evreiesti fac agenda Sinodului BOR? De ce Ortodoxia trebuie mai intai sa primeasca acceptul acelora? De ce trebuie sa se "demonstreze" mai intai ca cineva n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, pentru a se permite trecerea sa in Sinaxare?

Dar oare parintele Arsenie Boca chiar n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta?

Iata ce putem citi de exemplu la [Minunea prin care a luat nastere Miscarea Legionara. Marii duhovnici ai Romaniei despre legionari si Capitan:](#)

Parintele Arsenie Boca despre sfintenia Miscarii si a lui Corneliu Codreanu

„Am fost tinut la securitate sase saptamani. Cu parintele Arsenie discutam numai când ne gaseam singuri. Restul timpului fie ca ascultam discutiile din camera, fie ca ma duceam cu gandul departe.

Intr-o zi se intampla sa ramanem amandoi in camera. Parintele Arsenie atunci imi spune: „Daca ar fi trait Capitanul ce lucruri frumoase am fi facut noi...”. Altadata imi spune: „Sa stii ca Legiunea nu va invinge pana nu se va completa numarul de legionari in cer”. Asta ar insemna sa moara toate generatiile din 1927 pana in 2000. Ar trebui sa treaca 60-80 de ani. Ar insemna sa nu mai traiasca nici un legionar din zilele noastre.

„Dumnezeu va avea grija sa ramana si samanta pe pamant”, imi raspunde parintele Arsenie. A fost ultima discutie cu parintele Arsenie. Pe mine m-au luat si m-au dus la Penitenciar. M-au bagat singur intr-o celula la etajul trei, complet izolat de ceilalti legionari. (Fragment din manuscrisul lui Mircea Puscasu, fost detinut politic, legionar).

*Ion Gavrița Ogoranu in „Brazilii se frang, dar nu se indoiesc”, vol. 3, reda marturisirea facuta de mitropolitul **Antonie Plamadeala** chiar langa crucea de la manastirea Sambata:*

*„Marturisesc acum, lucru ce nu l-am facut niciodata, urmatoarea intamplare: eram prin 1947 in chilia parintelui **Arsenie**, care se dezbracase pana la brau sa se spele; pe pieptul parintelui atarna o cruce care avea si o garda legionara pe ea. M-am speriat si l-am intrebat:*

– Parinte, nu ti-e teama sa porti un asemenea obiect primejdios?¶– O am de la Corneliu Codreanu, el mi-a daruit-o”..⁴⁶⁴

Duplicitatea sfinției sale, lauda comunistilor (și mai ales a evreilor) pot fi recunoscute de departe, chiar din celebra sa autobiografie, dată securității la Râmnicu Vâlcea:

***Colegi la școală am avut de toate soiurile și neamurile. Aveam, la alți profesori, pe unul Vulpescu; asta era comunist, purta cravată roșie, însă discuții n-am avut împreună niciodată. Aveam coleg de clasă pe un evreu Ițhoc Steinberg - eram prieteni. Îi spuneam câteodată: Măi Steinberg, tu ești evreu și eu creștin, deci ar fi să fim unul împotriva altuia. Eu însă am să fiu mai bun ca tine și tu n-ai să te poți supăra pe mine, dacă în felul acesta te voi concura în viață.** [prietenie prin concurență, probabil că... în smerenie. Interesant reper de depășire în lucrarea lăuntrică – n.n.]*

***Mai pe urmă, când am citit Biblia, am văzut că ultima misiune mondială e a evreilor, eventual a unei idei a evreilor.** [se vede că Părintele ori credea în mesianismul evreiesc, ori spunea așa din linguşeală, ca să scape basma curată că nu este legionar, fiindcă declarația era*

⁴⁶⁴ <<https://saccsiv.wordpress.com/2014/12/25/aseara-la-romania-tv-pr-conf-univ-dr-constantin-necula-a-zis-cam-asa-pana-acum-elie-wiesel-s-a-opus-dar-deoarece-s-a-demonstrat-ca-parintele-arsenie-boca-n-a-fost-nici-verde-nici-nationalist-si/>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015.

făcută în 1945 și are o vădită tentă de manipulare politică, pentru a fi politic corect în viziunea comunistă – n.n.]⁴⁶⁵

Poate de la prietenia cu Ițhoc Steinberg a început relația de colaborare cu evreii comuniști (care i-au adus atâta prosperitate în regimul comunist și supraveghere de apărarea de calomniatori) și relațiile sfinției sale de mare apropiere cu cei care formează azi Institutul National pentru Studierea Holocaustului din Romania "Elie Wiesel". De aici se pune la cale, poate, și cadrul pentru siguranța unei viitoare canonizări, la care participă azi cu mare intensitate printr-o campanie de presă ucenici, ecumeniști, mass-media, puterea politică care vrea să se asigure prin convingerea opiniei publice de siguranța faptului că favoritul lor (calul troian al ecumenismului și spiritualității păgâne new age) nu a fost legionar, deși martir, proroc și cuvios făcător de minuni Ortodox. Unul din marii combatanți pe acest front este și domnul Florian Bichir, autorul notelor, comentariilor și interpretărilor tendențioase la adresa celor lămurii și alertați de lucrarea vicleană a Părintelui Arsenie Boca și manipulatorul dosarelor aflate în arhiva securității ale Părintelui Arsenie Boca. Acesta este un mare partizan al ideii că ortodocșii ar face bine să fie și masoni și că masoneria este o organizație de binefacere creștină, un mare sprijin al Ortodoxiei, care este aprobată și iubită de Biserica Ortodoxă⁴⁶⁶. Probabil că și domnia sa este mason și așa își poate adormi conștiința, iar canonizarea Părintelui Arsenie Boca este ordonată de Marile Loji și plănuită de mult, fiindcă ei fac planuri pe sute de ani, nu se hotărăsc spontan după popor, ci hotărăsc poporul să se manifeste spontan în manipularea lui bine regizată și bine deghizată.

⁴⁶⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005 , p. 11-13.

⁴⁶⁶ <http://www.evz.ro/sunt-mandru-ca-sunt-mason-sunt-mandru-ca-sunt-roman-sunt-mandru-ca-sunt-mason-roman.html>>, luni, 5 octombrie 2015

Studiile le-a făcut îndreptate spre teologie din conjunctură financiară, fără pasiune, având ca mobil principal să ajungă celebru și apreciat ca erudit. Teologia (singura la care a avut acces, când a văzut că nu poate suporta cheltuielile pentru a se face aviator), a studiat-o superficial datorită preocupării de a domina mințile celorlalți prin tehnici yoga (concretizată prin ore în șir petrecute în fața oglinzii) și de a experimenta stăpânirea de sine a voinței prin metodele altor religii (devenind cu totul necunosător al lucrării lăuntrice Ortodoxe care se bazează pe smerita ascultare). Roadele acestei superficialități se regăsesc în proasta înțelegere a dogmaticii (evidentă pe tot parcursul scrierilor sale) și în combaterea cu numele a unor erezii, dar apoi, imediat, propovăduindu-le înțelesurile ca fiind adevărate. Studiul la Bele-arte i-au adâncit înclinarea către cultura și gândirea apuseană, pe care deja o avea însămintată prin educația tatălui și lecturile din filozofi, antropozofi și eretici. Studiile precare de anatomie (întrerupte de grevele studentești), în vederea picturii l-au făcut să nu se priceapă la redarea în pictură a corpului omenesc, în schimb să-și dea aere de mare cunosător al medicinei, fiziologiei femeii și geneticii. Aceasta, asociată cu disprețul față de iconarii din Sfântul Munte, (și cercetarea iconarilor ruși doar pentru a învăța tehnica „cicanca” iar nu felul cum să picteze Ortodox) l-au făcut să zugrăvească tablouri foarte asemănătoare cu benzile desenate americane și cu pictura muncitorească sovietică. În plus, necunoașterea teologiei icoanei și concepțiile apusene despre tablourile religioase, asociată cu tehnica privirii în oglindă și autoadmirația de sine scăldată în vedenii demonice, l-au făcut să ajungă a picta hule eretice hidoase atât din punct de vedere al înțelesurilor cât și din punct de vedere al esteticii.

Rezultatele la învățătură erau slabe, confirmând încă o dată superficialitatea înțelegerii sfinției sale, evidentă și din scrieri și picturi. Lucrul a fost sesizat și de colegii sfinției sale:

*Într-o notă informativă din data de 4 februarie 1964, agentul „Nicoară Iulian”, din Sibiu, informa Securitatea Statului că: „am cunoscut pe Boca Zian pe timpul cât era student la teologie. Era un student cu purtări bune, modest și sărac. **La studii era printre studenții mijlocii. Nu s-a impus prin nimic deosebit nici în fața profesorilor și nici în fața colegilor săi. Alături de studiile obișnuite se ocupa și cu desenul și încercări de pictură**”* [de unde atunci ideea că era un mare pictor? Este un zvon lansat de ucenicii care au primit prin ochi morbul ochilor sfinției sale și, din această cauză, și-au vătămat vederea – n.n.] ¹¹⁵ 63 *Părintele Teodor Bodogae, fiind colegul său de bancă la Academia Teologică, a lăsat o mărturie importantă despre felul de a fi al studentului Zian Boca: „cu toate că am șezut alături, pe aceeași bancă, vreme de patru ani, pe când făceam studiile de Teologie la Sibiu, totuși n-am ajuns să-i pot cunoaște toate adâncurile sufletului. Rețin totuși câteva aspecte pe care le socot concludente [...] firea sa puțin sociabilă, retrasă, introvertită. [vedeți cum se confirmă complexarea și disprețul? Un om smerit nu se observă când este de față, dar își lipsește când nu este prezent. Părintele Arsenie Boca se făcea evident și prin introvertire și prin exagerările ascetice, de tip hindus. Ce diferență față de caracterul delicat și ascuns al Sfinților, care nu vor să fie observați sau să jeneze cu ce dăruiesc ei lui Dumnezeu – n.n.] Vacanțele le petrecea adeseori, la o rudenie a sa [la vărul său Vasile Crucin, director de școală și învățător în Buteni, Arad, n.n.]. Ne-a impresionat tăria cu care răbda frigul, fiind îmbrăcat adeseori în îmbrăcăminte redusă [lucru vizibil și la șamani. Este specific celor ce au lucrare lăuntrică trupească, care prin invocarea duhurilor, forțarea glandelor și înșelarea ce mimează lucrarea inimii, li se înfierbântă sângele și li se dereglează reglarea termică și sensibilitatea, ne mai simțind frigul. Vedeți cărțile *Despre Înșelare* și *Experiențe ascetice* ale Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov – n.n.] . Tot astfel abținerea de la bucate mai grele, renunțând regulat la «porția» de carne din institut. [post nu numai ca să fie văzut, să se hrănească din urechi, din laudele șoptite și din ochii colegilor, dar este și comun cu al veganilor, având concepții greșite, necanonice, despre carne. – n.n.]*

Nu l-a pasionat prea mult studiul limbilor străine. [de unde ideea că e părtaș la tâlcuirea Filocaliei? – n.n.] Cunoștea totuși bine limba franceză și citea cu aviditate studii de psihologie, de caracterologie, de grafologie, căutând să se adâncească în descifrarea taințelor sufletului. [vedeți, dacă în nici în copilărie, nici în liceu, nici în facultatea de Teologie nu a iubit și studiat Sfinții Părinți, atunci când? La Sfântul Munte nu a avut timp în 66 de zile, decât a copia câteva manuscrise. Ce a mai dactilografiat după Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, pentru puțin timp, dar nu s-a folosit căci nu a vrut să facă din Prislop laborator filocalic, ci a vrut să fie

împreună cu stareța lui. Iar după ce a venit misiunea peste el și se simțea centrul atenției lumii, nici timp, nici chef nu mai avea, crezându-se el însuși un mare învățător ce trebuia să scrie „Cărarea Împărăției” un exemplu de carte insipidă, disprețuitoare și mincinoasă, dar de faimă internațională, datorită prejudecății și nu judecății reale a celor ce le-a scris – n.n.] *A iubit de mic desenul, sculptura și mai ales pictura. Îmi amintesc și acum (1990, n.n.) de ușurința cu care interpreta la flaut compoziții destul de pretențioase*”¹¹⁶. De asemenea, făcea parte din „Reuniunea de Muzică Gheorghe Dima” din Sibiu, condusă de dirijorul N. Oancea.⁴⁶⁷

Observăm înclinația pasionată a sfinției sale spre studiile ce îi puteau aduce faima, care aveau tangență cu ocultismul (marea lui preocupare de a se domina pe sine și pe alții prin metodele păgâne și eretice, părute științifice și savante) și spre muzică (rampa de lansare pentru a fi admirat de ceilalți și de fete).

Vedem, descris cu multă atenție de fostul lui coleg de bancă caracterul său complexat și timid (acest cunoscut al preacuvioșiei sale, colocatar și în camera de la căminul studentesc, este una din primele victime experimentale pe care Părintele Arsenie Boca a aplicat studiile sfinției sale de hipnoză de tip yoga și l-a făcut mare admirator al său, pe toată viața. Părintele Profesor Teodor Bodogae atât de mult a fost fermecat de pictorul de la Drăgănescu încât, după moarte i-a compus un panegiric consistent și i-a lăudat pictura prin niște cuvinte total nepotrivite, deși a fost un distins profesor de teologie, vădind ori lipsa de cunoaștere iconografică – atât estetică cât și teologică, lucru de mirare la sfinția sa – ori, mult mai sigur, dovada certă a subiectivismul provenit din robirea minții prin hipnoză).

Descifrăm printre rânduri, în legătură cu studiile Părintelui Arsenie Boca: pe de o parte, că nu ar fi putut ajuta la tâlcuirea Filocaliei (necunoscând limbi străine) și, pe de alta, că preocupările sfinției sale erau mai mult către acele științe mai apropiate de ocultism, marea lui pasiune ce l-a marcat toată viața:

Ocultismul sau esoterismul este falsa știință cultivată de mințile înfierbântate, prin care ocultistii spun că posedă un simț superior celor obișnuite, și prin care ei ajung să cunoască rădăcinile adevărurilor. În realitate, nu este decât o înșelăciune a diavolului, care a înșelat pe oameni sub diferite forme ale idolatriei, spiritismului și altor practici, pornind de la anumite realități fizice și psihice, pentru ca pe temeiul unui adevăr parțial, să ducă la o rătăcire și mai mare a minciunii înșelătoare. Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de biserică. Orice nume ar purta el, trebuie demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă.

În vechime oamenii învățați se numeau magi (Fac. 4, 8; Matei 21,1), însă cu timpul au fost umbriți de magii falși, vrăjitori, șarlatani și înșelători, încât astăzi prin magie se înțelege totalitatea mijloacelor oculte de a lucra misterios în sânul naturii, și de a supune spiritele nevăzute, ba chiar folosindu-se de numele lui Dumnezeu la comanda vrăjitorului ca să facă lucruri supranaturale, neobișnuite. Magia prin care se face binele vicleșugului, se numește magie albă, iar cea prin care se face răul se numește magie neagră. În realitate este o aceeași lucrare drăcească, prin care diavolul se pune în slujba omului vândut lui, pentru ca apoi acest om și cei care apelează la serviciile lui, fără ca să se spovedească pentru aceasta, să-i aparțină cu totul în muncile veșnice (Ex. 7,11-12 și 22, 8-18; II Tim. 3, 8; Luca 10,18; Apoc. 12, 8-10).

*Magia care lucrează asupra minții oamenilor prin numere, adică numere cabalistice, prin care se pretinde că ar reprezenta lucruri ascunse, pe care le descifrează numai magul, se numește magie cabalistică. Magia care se folosește de elementele naturale, geologice și chimice ca pietre diferite, ape și soluții cu diferite amestecături se numește alchimie. Toate aceste fiind creațiuni ale înșelăciunii, ele se osândesc aspru (VI ec. 61,65).*⁴⁶⁸

Îată ce ne învață chiar despre muzica bisericească Patericul. Să ne îngrozim, cu atât mai mult, de aplecarea Părintelui Arsenie Boca spre flaut și pian, care nici măcar nu a avut vreo legătură cu Biserica, ci doar legături cu fetele pe care le curta:

Avva Pamvo l-a trimis pe ucenicul său ca să vândă rucodelia sa. Și făcând șaisprezece zile (după cum ne spunea nouă), noaptea dormea în tinda bisericii sfântului apostol Marcu; și vedea slujba bisericii, ba încă a învățat și câteva tropare. Deci, la întoarcere i-a zis lui bătrânul: „Te văd, fiule, tulburat. Nu cumva vreo ispită ți s-a întâmplat în cetate?” Răspuns-

⁴⁶⁷ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

⁴⁶⁸ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

a fratele: „Cu adevărat, avvo, întru lenevire ne cheltuim zilele noastre în pustia aceasta și nici canoane, nici tropare nu cântăm. Mergând la Alexandria, am văzut cetele bisericii cum cântă și m-am întristat că nu cântăm și noi canoanele și troparele”. I-a zis lui bătrânul: „Amar nouă, fiule, că au ajuns zilele în care vor lăsa călugării hrana cea tare, cea zisă prin Sfântul Duh, și vor urma cântărilor și glasurilor, căci, ce umilință și ce lacrimi se nasc din tropare? Când stă cineva în biserică sau în chilie și își înalță glasul său ca neputincioșii. Că dacă înaintea lui Dumnezeu stăm, suntem datori să stăm cu multă umilință și nu cu răspândire, că n-au ieșit călugării în pustia aceasta ca să stea înaintea lui Dumnezeu, să se răspândească și să cânte cântări cu viers, să pună glasurile la rânduială cu meșteșug, să-și clatine mâinile, și să-și târască picioarele, ci suntem datori cu frica lui Dumnezeu și cu cutremur, cu lacrimi și suspin, cu glas evlavios, umilit, măsurat și smerit să aducem lui Dumnezeu rugăciune. Că iată îți zic ție, fiule, vor veni zile când vor uita creștinii cărțile Sfintelor Evanghelii și ale sfinților apostoli și ale dumnezeieștilor prooroci, disprețuind Sfintele Scripturi și scriind tropare și cuvinte elinești. Și se va revărsa mintea la acestea, iar de la acelea se va depărta. Pentru aceasta părinții noștri au zis: «Cei ce sunt în pustia aceasta, să nu scrie viețile și cuvintele părinților pe pergament, ci pe hârtii, că va să șteargă neamul cel de pe urmă viețile părinților și să scrie după voia lor, fiindcă mare este necazul ce va să vină»”. Și i-a zis lui fratele: „Așadar, se vor schimba obiceiurile și așezămintele creștinilor și nu vor fi preoți în biserică să facă acestea?” Și a zis bătrânul: „În astfel de vremuri se va răci dragostea multora și va fi necaz mult. Năpădirile păgânilor și pornirile noroadelor, neastâmpărul împăraților, desfătarea preoților, lenevirea călugărilor. Vor fi egumeni nebăgând seamă de mântuirea lor și de a turmei, osârdnici toți și silitori la mese și gălcevitori, leneși la rugăciuni dar grabnici la clevetiri, gata spre a osândi viețile bătrânilor și cuvintele lor, nici urmându-le nici auzindu-le, ci mai vârtos ocărându-le și zicând: «De am fi fost și noi în zilele lor, ne-am fi nevoit și noi». Iar episcopii în zilele acelea se vor sfii de fețele celor puternici, judecând judecăți cu daruri, nepărtinind pe cel sărac la judecată, necăjind pe văduve și pe sărmani chinuindu-i. Va intra încă și în norod necredință, curvie, urâciune, vrajbă, zavistie, întărâtări, furțișaguri și beție”. Și a zis fratele: „Ce va face cineva în vremile și anii aceia?” Și a zis bătrânul: „Fiule, în acele zile, cel ce își va mântui sufletul său mare se va chema în Împărăția Cerului”.³⁰

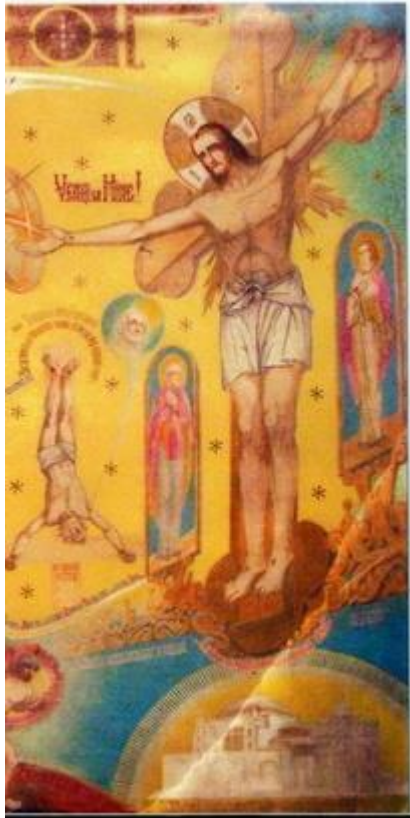
I. Din Everghetinos

Un frate l-a întrebat pe avva Siluan: „Ce să fac avvo pentru a câștiga umilința?” Că sunt foarte ispitit de trândăvie, somn și de dormitare. Apoi când mă scol din somn, mă lupt foarte la cântarea psalmilor și nu pot birui dormitarea, nici psalmi nu zic fără de glas”. Și i-a răspuns lui bătrânul: „Fiule, a zice tu psalmii cu glas, întâi este mândrie, căci ți se pare că tu cânți, iar fratele tău nu cântă. Al doilea, îți împietrește inima și nu te lasă să te umilești. Deci, de voiești umilința, lasă cântarea. Și când stai făcându-ți rugăciunile tale, să caute mintea ta puterea stihului și să socotești că stai înaintea lui Dumnezeu, a Celui ce încearcă inimile și rărunchii. Iar când te scoli din somn, mai înainte de toate, slăvească gura ta pe Dumnezeu; apoi citește Crezul și Tatăl nostru. După aceea, începe-ți canonul tău, încet, suspinând și aducându-ți aminte de păcatele tale și de chinul în care va să te muncești”. Zis-a fratele: „Eu, avvo, de când m-am călugărit, slujba canonului și ceasurile, după rânduiala celor opt glasuri o cânt”. A răspuns bătrânul: „Pentru aceasta umilința și plânsul fuge de la tine. Pune în minte pe părinții cei mari, cum ei nefiind slujitori bisericești și nici glasuri și nici tropare știind, fără numai puțini psalmi, ca niște luminători în lume au strălucit; precum au fost avva Pavel cel simplu, avva Pamvo, avva Apollo și ceilalți purtători de Dumnezeu părinți, care și morți au înviat, mari puteri având și stăpânirea cea asupra dracilor au primit-o. Nu cu cântări, tropare și glasuri, ci cu rugăciunea cea cu inima zdrobită și cu post, prin care și frica lui Dumnezeu în inimă crește neconținut, plânsul se întărește, și de tot păcatul curățește pe om iar mintea mai albă decât zăpada o face. Apoi cântarea, pe mulți la cele mai de jos ale pământului i-a pogorât, nu numai mireni, ci și pe preoți, în curvie și în alte patimi de rușine i-a prăpăstuit. Deci cântarea este a mirenilor! căci pentru aceasta și norodul se adaugă prin biserici. Pune înainte, fiule, câte cete sunt în Cer și nu este scris despre vreuna dintre ele, că cu cele opt glasuri cântă; ci o ceată cântă neîncetat; «Aliluia!» Alta: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot», alta: «Bine este cuvântată slava Domnului din locul și din casa Sa». Tu dar, fiule, urmează părinților, de voiești să câștigi umilință în vremea rugăciunii, păzind mintea, pe cât poți,

nerăspândită. Iubește smerenia lui Hristos și oriunde mergi, nu te arăta isteț și dascăl, ci ca un prost și ucenic, iar Dumnezeu îți va da umilință!”⁴⁶⁹

Comentariile despre pregătirea artistică și teologică le puteți citi mai sus.

Iată și o pildă evidentă:

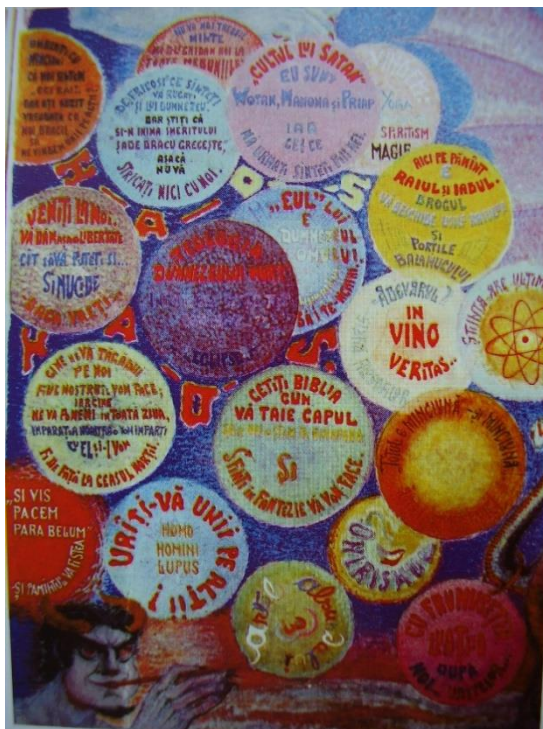

Uitați-vă fără prejudecată ce pictură butucănoasă, urâtă și necanonică: un fals Mântuitor semirăstignit, vând o față arsenică (dreptunghiulară și pierdută în amețala reveriei amestecate cu beția slavei deșarte), un trup athletic, dar grosolan și strâmbat la degetele de la picioare (nu cum a fost în realitate: nepătimaș, gingaș, subțiat de post și *Psa 44:3 Împodobit cu frumusețea mai mult decât fiii oamenilor; revărsatu-s-a har pe buzele tale. Pentru aceasta te-a binecuvântat pe tine Dumnezeu, în veac.*) desprins din cuie mai înainte de vreme, pironit la încheieturi, nu în palme cum ne învață Sfânta Scriptură și Sfintele Icoane (zicem și noi ca și Toma *Ioan 20:25 Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.* că Părintele Arsenie Boca l-a pictat pe Hristos și nu pe antihrist cu mâinile Maicii Zamfira – ce avea urmele tăieturilor cu lama la încheieturile mâinilor, de pe urma tentativelor de sinucidere) și chemând pe toată lumea la ecumenismul prezentat ca un soare luminos (reprezentat de unirea între Vatican și Constantinopol), deasupra căruia este pictat.

Hidoșenii și erezii sau cum le numește Pidalionul

GROZĂVII NEASEMĂNATE.

Iată, de pildă, o pictură care ar sta foarte bine într-un bălci, dar nu într-o Sfântă Biserică Ortodoxă:

Noi știm că Părintele Arsenie Boca a pictat caricatura de mai sus, dar nu vedem unde este artistul, atât de apreciat de marii lui profesori (poate cu ironie, de care nu și-a dat sfinția sa seama, fiind îndrăgostit de sine, până la extaz), cum se laudă ucenicii sfinției sale. Unde este Michelangelo al României, dacă Drăgănescu este Capela Sixtină?

Dacă n-ar fi fost faima de Sfânt, care îi duce pe oameni la prejudecăți ce le anihilează discernământul gustului artistic, și procedeele de hipnoză prin care sfinția sa paraliza gândirea ucenicilor să-i facă să declare așezământul de la Drăgănescu o capelă sixtină, mai de preț ca frumusețe artistică decât cea din Vatican (până acolo că i-au făcut și acatist, singurul așezământ cu rânduială de rugăciune în afară de Sfântul Mormânt), toți s-ar fi îngrozit de picturile stângace și de prost gust ale sfinției

sale. Drăgănescu poate fi comparat ca un așezământ similar cu Capela Sixtină din punct de vedere al propagandei pentru papă și al pornografiilor hulitoare, dar din punct de vedere strict tehnic, comparația cu Michelangelo este grotescă, vrednică de „Urzica” sau orice altă publicație satirică de joasă calitate.

⁴⁶⁹ *Patericul...*, Pentru Avva Pamvo, 15; Din Everghetinos 1.

Ucenicii sfinției sale, întotdeauna, folosesc metafore nepotrivite, contrare realității, înflorite și exagerate când este vorba de a-l descrie:

*cel mai mare duhovnic român al secolului XX*⁴⁷⁰

*Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.*⁴⁷¹

Această frază este foarte sugestivă despre aerul care îl respira și îl transmitea Părintele Arsenie Boca prin ochi, la cei care îl priveau fără pază.

Toate sunt afirmații contrazise de viața și învățăturile sfinției sale și neaprobat de Sfântul Sinod. Ele sunt declarații exagerate ale unor ucenici ce vădesc a fi primit o proastă influență tocmai de la centrarea pe sine și înlocuirea cu sine (a lui Hristos) în mintea dascălului lor.

⁴⁷⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

⁴⁷¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

17.07.-30.07. (13 zile) 1945 București.

14.05.1948 schingiuit o 1 lună și ½? Unde, de către cine? Nu ni se spune. Este oare o invenție sau nu se știe unde a fost arestat? După cât de paranormal se desfășurau anchetele, credem că este o invenție.

16.01.1951-19.03.1952 (14 luni și 3 zile), la canal.

20.09.1955-07.04.1956 (6 luni și 18 zile) Timișoara, Jilava, Oradea.

Detenție totală 22 luni și 18 zile (mai puțin de 2 ani), din care:

- La canal (regim diferențiat): 14 luni și 3 zile (majoritatea timpului);
- La închisorile București, Jilava, Timișoara, Oradea: 8 luni și 15 zile, din care schingiuit? doar 1,5 luni.

Canal, București, Jilava, Timișoara, Oradea. Numai denumirile închisorilor și arată diferența în suferință. Nu tu Pitești, nu tu Gherla, nu tu Aiud. Sărmanul, bine că a scăpat, cu așa puțină suferință. Dar de unde această faimă că a suferit foarte mult de la comuniști și că a fost martirizat prin închisori și la Canal?

În timp ce Părintele Arsenie Papacioc și toți preoții râvnitori pentru Ortodoxie, fără compromisuri, au suferit la Aiud și în alte temnițe până în 1964, Părintele Arsenie Boca (ne mai fiind arestat din 1956, datorită compromisurilor, hipnozei și lepădării de călugărie și preoție) viețuia degajat, cu mâinile în buzunare, ba plimbându-se fericit cu stăpâna inimii lui, Maica Zamfira, (prin București sau la munte), ba petrecând în discuții interesante cu prietenii săi, având ca fotografi personali pe cei din securitate (ce aveau grijă să-i asigure, ca bonus, și un renume bun în fața statului: că nu încalcă convenția cu noua orânduire. Dar în felul acesta puteau să și vâneze, prin sfinția sa, pe cei ce aveau preocupări religioase deviate sau să controleze pe cei ce le raportau întâlnirea cu preacuvioșia sa, dacă relatau corect sau nu cele discutate):

Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[un] comportat într-un mod coresponsător cu el. [...]

*Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate.*⁴⁷²

Vă reamintim că în același timp foarte mulți preoți și călugări evlavioși și cu adevărat mărturisitori ai Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române erau închiși, torturați, înjosiți, ispițiți și ei să se lepede de preoție și călugărie, dar nu se învoiau cu minciuna, dar sunt și astăzi calomniați ca legionari și naționaliști, neputând fi propuși pentru canonizare, ca să nu se înceapă vreo prigoană fățișă din partea oficialităților.

Toată viața sfinției sale a fugit de suferințe, deși, câtă vreme a fost cu împreună în familie cu ei, tatăl l-a bătut timp de 11 ani, complexându-l și făcându-l inițial timid și închis în sine,

472

<<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-excepție-in-atentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

ceea ce l-a marcat pentru toată viața, căci bătaia tatălui (pe care Părintele Arsenie Boca o numea înger păzitor) îi va fi un impuls și model ce îi va da (după ce va căpăta prin vedenii patima numită „siguranța de sine”) un duh inflexibil de „bici al lui Dumnezeu”. Dar acele băți, nefiind lucrate cu înțelegerea Ortodoxă a suferinței, le-a convertit greșit într-o fugă cronică și intensă de durere și o goană ahtiată după plăcere (mai ales din categoria celei sufletești de sine, dorind să fie și admirat de alții, indiferent de mijloacele folosite, având ca pretext, cel puțin pentru o vreme, misiunea pentru Hristos).

Dar, din toate suferințele, a fugit mai ales de tăierea voci. Când era pus la o ascultare mărunță la chilia Sfântul Ipatie, s-a eschivat și a preferat să fie idioritmic, izolat în (co)chilia sfinției sale ca să poată a se organiza după cum îi este mai comod. Când e pus la treabă să care material de construcție pentru scara Sfântului Atanasie Athonitul, un drac îl ajută ca să nu se obosească, lucru observat și la canal unde își termina treaba miraculos de repede, fără a obosi, deși Sfinții Părinți ne învăță că ostenele și suferințele ne vindecă firea și ne aduc mântuirea. Când este arestat îi îmbolnăvește pe securiști și le strică mașina, iar în închisoare dispăre și apare ca să aibă parte de un regim diferențiat. Când nu-i funcționează metoda trece la declarații cameleonice și compromisuri cu regimul, pentru a se păstra sănătos și bucuros când este eliberat. Schingiuirea de care se vorbește nu este definită și poate fi o invenție sau momentul când s-a lăsat de preoție și călugărie pentru a nu suferi consecințele crucii lui Hristos. Propovăduiește în căsnicie necesitatea plăcerii femeiești pentru sănătate, vădind faptul că nu înțelege mecanismul stricării firii și reparării ei (îmbolnăvirii prin plăcere și însănătoșirii prin înfrânare de plăcere și răbdarea până la capăt a durerii):

21. *Cel ce își păstrează trupul nesupus plăcerii și sănătos îl are împreună slujitor spre lucrarea celor bune.*

22. *Cel ce fuge de toate poftele lumești se așază pe sine mai presus de toată întristarea lumească. [...]*

28. *Cel ce a dobândit în sine dragostea dumnezeiască, nu ostenește urmând Domnului Dumnezeului său, asemenea dumnezeiescului Ieremia 155 (155 Ieremia 17, 6.) ci suferă cu vitejie orice osteneală, batjocoră și ocară, neluând în seamă cătuși de puțin răul de la nimeni. [...] 76. Smerenia și reaua pătimire slobozesc pe om de tot păcatul. Cea dintâi taie patimile sufletului, cea de-a doua pe ale trupului. Aceasta se arată făcând-o și fericitul David, când se roagă lui Dumnezeu zicând: «Privește la smerenia mea și la osteneala mea, și iartă toate păcatele mele». 169(169 Psalmi 118, 135.)⁴⁷³*

Să citim și noi cum a fost mult vestita „suferință” a Părintelui Arsenie Boca acel „schingiuit o 1 lună și ½?” sau mai bine zis chinuirea de către el a anchetatorilor lui (de care și-a bătut joc prin hipnoză și tortură cu puterile diavolești, până i-a făcut să-l elibereze. Acest lucru nu l-a făcut, din fericire, nici un alt adevărat mărturisitor. Este o atitudine tipic vrăjitoarească. O întâlnim de pildă la vrăjitorul Eleodor în viața Sfântului ierarh Leon al Cataniei și la Chinops în viața Sfântului Ioan Evanghelistul). Și atunci ne întrebăm de ce este socotit Părintele Arsenie Boca martir? Sau dacă avea astfel de puteri paranormale (citiți drăcești) de care spun ucenicii că nu ar fi putut să fie biruite niciodată, cum de l-au torturat securiștii (fripiți deja de el, cum de au avut curajul să mai încerce?), până l-au omorât?

Toate în viața sfinției sale sunt contradictorii și cusute cu ață albă, ca într-un film de desene animate, de proastă calitate:

După aproximativ o oră, veni unul din securiștii care-l arestaseră, comunicându-i ordinul de a fi reținut într-o celulă din cadrul cetății Făgăraș. Spre mirarea Părintelui, el văzu că una dintre aripile cetății era deja păzită de ostași înarmați, urcați în turele nou construite, iar întreaga zonă a cetății era înconjurată cu sârmă ghimpată și cu santinele la poarta principală de intrare. El fu luat în primire de către ofițerul de serviciu, însoțit de un proaspăt gardian de pușcărie, care mergea în față, spre celula în care noul arestat trebuia încarcerat. Ușa celulei era deschisă, ieșind în evidență pereții de piatră roasă de vremuri. În acea celulă, ce semăna cu cele descrise din evul mediu, totul era dominat de pietrele din jur, cate alcătuiau nu numai zidurile, ci și tavanul. Lipit de peretele stâng al celulei se afla un pat metalic, din cele folosite în cazărmi, care în loc de saltea avea o rogojină și un fel de pătură făcută din ștraifuri de stofă groasă, împletită, care pe vremuri erau puse pe podelele dormitoarelor soldaților. Rogojina, destul de veche, era așezată pe benzi metalice parțial ruginite, prinse de tăbliile de capăt, prin

⁴⁷³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 72-73, 83.

care curenții reci treceau ca printr-o sită. într-un colț al celulei era o cană mare din tablă, parțial ruginită, în care era apă de băut, fără a se putea ști de cât timp era acolo. în loc de geam era o deschizătură piramidală, al cărei vârf retezat dădea în afara zidului, în partea de sus a celulei, prin care pătrundeau cu greu câteva fascicule mici de lumină. Singurul mobilier era constituit dintr-o masă mică, făcută din bucăți de scânduri negeluite.

Lespezile vechi ale zidurilor aminteau de surghiunul familiei lui Mihai Viteazul, respectiv soția și copiii săi, după odioasa asasinare a voievodului. Ușa metalică avea o vizieră, un fel de ochi de supraveghere, cât și o ușiță prin care se putea introduce gamela cu zeamă caldă, fără nici un gust, la suprafața căreia luceau câteva urme de grăsime. Deasupra ușii metalice, aproape de tavanul ce depășea doi metri înălțime, clipocea lumina unui bec de putere mică, suficientă pentru supravegherea din când în când a deținutului. [uitați-vă ce condiții boierești față de ceilalți deținuți: masă, gamelă cu zeamă caldă și grăsime, bec, pat cu rogojină și pătură groasă! Nouă ni se pare puțin, dar dacă citiți în ce condiții stăteau adevărații deținuți, veți înțelege că a fost favorizat – n.n.] Când pașii de pe culoarul lung al aripii cetății transformate în pușcărie dispărură, Părintele Arsenie căzu în genunchi și totul în sufletul său se lumină, trăind clipele binecuvântate de Dumnezeu, ale ieșirii din timp și din spațiu. Primul gând fu de a-L ruga pe Domnul Sfânt să-i perpetueze acea trăire, prin desprinderea sufletului său de tot ce era lumesc. Sufletul lui se resemnă atunci când înțelese că Dumnezeu îi hărăzise încă mulți ani de luptă împotriva răului, atât al celui din sufletele oamenilor, cât și a celui diavolesc impus milioanelor de români de către comuniști, batjocoritorii obrazului însângerat al lui Iisus. Atunci și-a dat seama sufletul lui greu încercat, că mai este mult până se va putea afla în nesfârșita liniște, a marii spiritualități.

Părintele așeză măsuța de lemn pe zidul dinspre răsărit, transformând-o într-un mic altar, pe care puse tot ce avea în mica boccea luată din chilia lui de la Mănăstirea Brâncoveanu. El aprinse o lumânare pe un sfeșnic de lemn, cu un chibrit din singura cutie luată cu el în boccea. Alături puse crucea sfințită, cât și Sfânta Evanghelie. Așezat în genunchi pe lespede rece, Părintele trecu treptat în lumea marii spiritualități divine, mulțumindu-i Domnului Atotputernic, pentru revărsarea harului Său peste omeneasca sa existență.

După un timp veni în inspecție ofițerul de serviciu, însoțit de gardianul de pe secția respectivă, ridicând capacul vizetei de la celula Părintelui Arsenie și văzându-l cum se ruga. Când deschiseră ușa celulei, imediat după vizionarea prin vizetă, văzură cu stupeoare și groază, că aceasta era complet goală. Cu cât priveau mai mult celula goală, cu atât întreaga lor ființă se tulbura. Gardianul, care provenea din mediul țărănesc din zonă, avea binele și mila înăscute în ființa sa. El fusese tulburat că trebuia să fie închis un preot, care era ca un sfânt, care se ruga tot timpul în genunchi Domnului Atotputernic. Ochii celor doi se măreau în orbite, în timp ce sângele adunat în capul lor le transforma figura într-un cuptor în flăcări, aproape de a țâșni prin piele. Atât ofițerul cât și gardianul își scuturau întregul corp, să se poată trezi din cel mai mare coșmar trăit de ei vreodată. Cu cât se uitau mai atent în celulă, cu atât aceasta apărea complet goală. Deja prin mințile celor doi se depăneau scenariile cele mai sumbre, de arestare și de anchetă prin tortură, pentru dezvăluirea întregii operații de facilitare a evadării unui deținut, aflat în timpul anchetei. Nevenindu-le să creadă acea realitate, amândoi se proptiră în ușă pentru a o închide cu cheia, după care, plini de emoție, cu mâinile tremurând, au dat la o parte capacul vizetei, uitându-se fiecare pe rând, din ce în ce mai derutați, având fiecare din ei senzația că și-au pierdut mințile. Revenindu-și treptat din acel șoc groaznic, au început să se uite pe rând, prin vizetă, nevenindu-le să creadă că deținutul lor, părintele Arsenie Boca, stătea nemișcat în genunchi, lipit de măsuța pe care era aprinsă lumânarea și având alături Sfânta Evanghelie. Starea lor psihică se înrăutățea, pe măsură ce închideau și deschideau succesiv ușa celulei, în care Părintele Arsenie era sau nu era înăuntru în carne și oase. Ofițerul cu fața congestionată, dându-și seama că se află în pragul demenței, ordonă gardianului să vie cu el, îndreptându-se ca hipnotizat spre biroul comandantului său, aflat în apropierea porții de intrare în cetate. Între timp, un alt securist, alarmat de turbulența creată în legătură cu celula părintelui Arsenie, dădu telefon comandantului securității din Făgăraș, să vie de urgență acolo.

întreaga formație de securiști se îndreptă spre celula în care era încarcerat Părintele, fiind siguri că atât ofițerul de serviciu cât și gardianul delirează din motive pe care erau siguri că le vor afla imediat. în drumul spre celulă, securistul șef îl apostrofă pe ofițerul de serviciu, acuzându-l de incompetență și de labilitate psihică, cât și de faptul că este sub influența unui

misticism retrograd. Ajuns în fața celei cu probleme, șeful securității se apropie de ușă și, dând la o parte clapeta vizetei, îl văzu pe Părintele Arsenie. Cu fața radiind de victorie, el se adresă disprețuitor atât gardianului cât și, în special, ofițerului de serviciu, anunțându-i că - viitorul lor va fi mai mult decât sumbru, ei fiind implicați într-o acțiune de derutare și de inducere în eroare a comandamentului securității, urmând să se stabilească în slujba cărui serviciu străin se află. Venirea zgomotoasă și plină de orgoliu a conducerii securității dădu loc la un spectacol unic. întreaga superioritate și siguranță de sine a proaspătului comandant de securitate, se dezumflă ca balonul înțepat de ceva ascuțit, când ofițerul de serviciu, cu fața crispată de iritare, smulse cheia celei din mâna gardianului, deschizând brusc ușa. în fața tuturor apăru celula goală, așa cum raportase ofițerul de serviciu, care- i strigă ieșit din fire, să-i spue cărui serviciu străin aparține acel comandant. Comandantul zonei de securitate Brașov, având gradul de colonel, se deplasă a doua zi la Făgăraș, unde se declanșase un mare scandal în mijlocul cadrelor de acolo. Cazul respectiv ajunsese și la organele superioare de partid care coordonau întreaga zonă. Ei veniră special să vadă „ce elucubrații pot scoate niște cadre de partid, insuficient pregătite și influențate de curente mistice retrograde”. O comisie compusă din medicul șef al municipiului Brașov, șeful regionalei de partid, cât și a celei de securitate, fu întrunită în plen pentru a rezolva manifestările retrograde recente. Cercetările întreprinse de aceștia au decurs la fel ca cele anterioare, văzându-l pe părintele Arsenie prin vizetă, dar care dispărea atunci când se descuia ușa celei.

De comun acord, într-un context de păstrare totală a secretului, s-a ajuns la o hotărâre unică, de punere în libertate a călugărului preot Arsenie Boca. Această decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil eveniment. Când a doua zi, o întreagă comisie s-a dus să pună în aplicare hotărârea de punere în libertate a Părintelui Arsenie, aceasta constată că ușa celei respective era descuiată. Părintele Arsenie Boca s-a întors în aceeași zi la Mănăstirea Sâmbăta, spre reala fericire a miilor de țărani din toată Țara Făgărașului și a altor mii de credincioși din întreaga țară.

Această victorie a părintelui a creat însă premisele hotărârii de distrugere a acestuia, prin toate eforturile și metodele posibile, el devenind dușmanul numărul unu al regimului comunist din România, reușind temporar să înfrângă prin înaltă spiritualitate mitul invincibilității concepției materialiste.

Am reușit să aflu despre o serie de atentate la ființa sa, despre care știu doar câțiva oameni. Unul din aceste atentate s-a petrecut la Mănăstirea Cernica, unde Părintele Arsenie a fost otrăvit și a rezistat acelei tentative. L-au aruncat în lacul Cernica, în condiții în care moartea sa era considerată o certitudine. Revenit la locul lui cel drag, acolo unde ființa lui se înfrățise cu natura, reuși să-l aibă în permanență pe Dumnezeu în sufletul său. Având alături harul Lui, el văzu cu ochii sufletului lințoliul morții care încearcă să-i înfășoare întreaga lui ființă.

Părintele Arsenie nu numai că nu era speriat de moarte, dar știa că această trecere spre împărăția Cerurilor se va face numai atunci când Dumnezeu atotputernic va hotărî. în noile condiții create, de a fi vânat ca sălbăticiunile care cad sub glonțul vânătorului, Părintele Arsenie îmbracă haina morții față de lumea în mijlocul căreia se născuse, depășind cu sufletul vicisitudinile vieții de muritor. întreaga lui viață aparținea lui Dumnezeu.

O tristețe generală se abătuse asupra țării, în care arestările și starea permanentă de tensiune se accentuau, determinând pe bieții țărani, fiii sufletești ai Părintelui Arsenie, să cadă în genunchi în fața icoanelor și să spună cu voce tare că „ a venit apocalipsa ”.[vedeți că ucenicii sfinției sale au fost educați să reacționeze ca adventiștii? – n.n.]⁴⁷⁴.

Sfântul "încătușat"

Deși a ajuns la închisoare și la Canal, deși a avut domiciliu forțat, părintele Arsenie nu a fost niciodată condamnat, pentru simplul motiv ca cei care erau maeștri ai înscenărilor și minciunii nu au reușit să găsească vreodată o vina. Judecând după ceea ce spun cei care l-au cunoscut în perioada de detenție și cei care au fost în preajma lui, merita să ne întrebăm dacă nu cumva părintele s-a supus acestor suplicii numai pentru a-i ajuta pe cei năpăstuiți de acolo, din locurile de detenție. Unul din apropiații părintelui povestește:

"In Dobrogea, la Canal, unde a fost dus a doua oară părintele, era foarte greu. Aveau norma zilnică de sapat, iar ei erau oameni nevoiași, nemancati și nu puteau să sape. Părintele spunea: «Oameni buni, lasați ca săpăm noi». [vedeți, nu săpa el singur, ci legiunea care îi

⁴⁷⁴ Dan LUCINESCU, Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre, Ed. Siaj, s.l., 2009, pp. 46-55

slujea – n.n.] *Si nu se știe cum facea cu puterea lui, [săracii oameni, dacă nu știau că demonii pot ridica obiecte ca să te ridice în slăvi și de acolo să te dărâme în fundul iadului – n.n.] ca întotdeauna reușeau sa sape, sa isprăvească. Noaptea insa dispărea, nimeni nu știa in ce fel. Gardienii incepusera sa vorbească între ei: «Este unul care dispăre noaptea!». Odata, când s-a întors din afara lagărului, părintele i-a spus unui gardian:*

«Sa nu te temi, ca nu-ti va face nimeni nimic». Azi așa, mâine așa, gardianul le-a spus si celorlalti: «Eu sunt nebun sau am vedenii, este unul care dispăre». A spus si la schimbul de garda. Intr-una din nopți, s-au pus sa-l vada, căci el isi oficia sfânta liturghie in timpul nopții. L-au văzut in afara inchisorii, mișcând din buze si rugandu-se. Au vrut atunci sa-l scoata din rugăciune, sa-l trezească [dormea, era și el hipnotizat. Cum sunt Sfinții care au atâta trezvie și atenție însoțită de delicatețe față de cei din jur și pază ca să nu își arate lucrarea lor ascunsă, și cum era bietul amăgit! – n.n.] . Dar nu puteau sa faca nimic, era de neclintit. [era posedat, în transă – n.n.]

*Ușile mari, cu lacate grele, se deschideau in fata lui, atat noaptea, când pleca, cat si dimineața, când se întorcea" [...]*⁴⁷⁵

Când au venit securiștii să-l ia, să-l aresteze, Părintele nu era pregătit să plece. L-au luat cu forța și l-au urcat în mașină. Zicea Părintele: „Lăsați-mă puțin, că mergem imediat”. N-au vrut nicicum, dar nici mașina nu pornea. El a zis: „ V-am spus să mă lăsați puțin și mergem”. Dacă au văzut că nu pornește, l-au lăsat pe Părintele să facă ce avea de făcut, după care a venit, s-au urcat în mașină și a zis Părintele: „Să plecăm”. Dacă nu era îngăduit de Dumnezeu să fie arestat, nu putea fi arestat de nicăieri.

Când era închis în celulă, cei care îl păzeau îl vedeau cu cartea, cu lumânarea aprinsă, citea și se ruga. Când deschideau celula nu mai era nimeni. închideau celula și iar îl vedeau și s-au înspăimântat. A ajuns până la mai marele închisorilor, care, stând mai mult de vorbă cu el a zis:

„Noi nu putem să ținem așa ceva aici, cum de ținem un om nevinovat în pușcărie?”

Când era la canal, Părintele muncea din greu și își depășea întotdeauna norma și era foarte apreciat de cei care îl păzeau. Odată a terminat mult mai devreme norma și a zis celui ce-l păzea: „îmi dai voie să mă odihnesc puțin?”. Acela l-a lăsat să se odihnească. A văzut apoi că trece o oră, trec două și au intrat în panică cei ce păzeau pe Părintele. L-au căutat și nu l-au găsit nicăieri, le era frică de faptul că, fiind pedepsiți pentru neatenție, o să intre în locul lui.

La un moment dat Părintele a apărut și i-a zis paznicului: „ Ti-am cerut voie să mă odihnesc, mi-ai dat voie, de ce m-ai mai căutat?” Dar l-au chestionat paznicii mai în amănunt și până la urmă Părintele a spus că a fost la înmormântarea mamei sale! S-au interesat și într-adevăr la orele acelea Părintele fusese la înmormântare![...]

Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absența Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu l-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vața), confirmându-se înmormântarea și prezența Părintelui acolo. (Prof. C.F.)⁴⁷⁶

La fel fac și vrăjitorii hinduși:

Așadar, se învață despre Krishna că a întreținut relații sexuale cu 16.000 de femei si a dobândit 180.000 de fii. în fotografia alăturată este înfățișat făcând curte fiicelor de păstori dintr-un sat. Cu fluierul său dulce le vrăjea pe femeile care, lăsându-si în urmă familiile si rușinea, alergau să-l întâlnească. Vrând să le mulțumească pe toate, Krishna le-a hipnotizat în grup, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că dansează împreună cu el. Krishna a dansat însă numai cu o favorită a sa, pe nume Rada, care era căsătorită. Când gelosul ei soț s-a apropiat cu intenția de a-i prinde în flagrant, Krishna a luat forma zeiței Kali si astfel bărbatul, în loc să asiste la o scenă de adulter, a văzut-o pur si simplu pe soția lui rugându-se zeiței Kali!

Deci zeul, în timp ce îi învață pe oameni ascetismul, yoga, devotamentul față de el, față de virtute, în viața personală se dovedește obsedat sexual, iubitor de plăcere, adulter, viclean,

⁴⁷⁵ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015, pp. 4-5.

⁴⁷⁶ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p

ipocrit, mincinos, gata oricând să însele, să destrame familii și să calce în picioare cinstea soților. Acestea sunt relatările „istoriei sfinte”.⁴⁷⁷

La fel fac și vrăjitorii Români (și ei prezentați de ucenicii lor ca prizoniți de comuniști, prin aceeași metodă a documentelor, nesuținută de realitate):

In ziarul “Adevărul” din 17 noi. 1993, sub semnătura lui Val Vâlcu, în cuprinsul articolului “Concentrându-se puternic, marele yoghin Bivolaru a născut din neant o comisie ministerială”, găsim confirmări ale acestor practici păgâne, anticrestine, chiar din partea gurului Bivolaru: “Am reușit să-i hipnotizez, folosindu-mi capacitățile de concentrare și forța gândului și să evaderez astfel din arestul Securității din Rahova”. Tot în cuprinsul acestui articol “marele guru” explică: “Tantra Yoga înseamnă perfecționarea prin amor”. [...]

Să revin la Călin. A început să-mi vorbească de profesorul lor Gregorian Bivolaru, că este un mare eliberat, că deține forte supranaturale, că este o ființă deosebită, că poate să facă orice dorește, că poate să apară sau să dispară într-un loc... îmi spunea că va fi revoluție, că profesorul și ei lucrează pentru acest lucru, că va cădea Ceausescu și că Grig era închis de comunisti într-un fel de spital de nebuni, dar că-l vor elibera. A început să-mi dea cărți, să-mi vorbească despre Tantra-Yoga, să-mi spună că ei aveau anumite întâlniri amoroase în grup, fete și băieți la un loc și că asta îi ajută să evolueze spiritual. Toate aceste lucruri mă speriau dar acționau atât de mult asupra mea încât eram ca într-un fel de vrac. Imi cumpărasem mașină și acest băiat se oferise să mă învețe să o conduc. Fratele meu, a sesizat un comportament ciudat la mine și mi-a spus că astia sunt sectanți, că sunt nebuni, să o termin. Eu m-am certat cu el și am continuat să vorbesc cu Călin. După un timp a fost vacantă, perioadă în care mi-am revenit puțin și am început să mă detașez de ce-mi spunea băiatul acela, să-i consider și eu nebuni. La puțin timp a avut loc revoluția și acest lucru m-a determinat să-mi recapăt încrederea în Călin, pentru că el îmi spusese că va fi revoluție, și, deci să cred că ei dețin anumite puteri supranaturale. Deschiderea cursurilor de yoga a avut loc la Casa de cultură “Mihai Eminescu”. Eu nu aveam de gând să mă duc dar acest coleg m-a luat pe sus. Acolo era o atmosferă foarte ciudată; toți cei apropiați ai lui Grig erau ca niște roboți teleghidati. Eu m-am așezat în spate, nici nu l-am văzut bine pe Grig, dar a acționat asupra întregii săli încât începusem să simt o dragoste foarte mare și un sentiment de bucurie față de o persoană pe care nu o cunosteam. După aceea l-am văzut și m-a surprins neplăcut înfățișarea lui hidoasă, dar vraja era atât de mare încât nu am putut să rezist ei. După aceea am mers la Casa de Cultură a studenților și în continuare acasă la unul Florin, tot coleg de facultate cu noi. Atmosfera era foarte ciudată, eram buimăcită de tot ce se întâmpla acolo, parcă erau cu toții în transă. [...]

Eram un grup care după terminarea cursurilor mai rămâneam și discutam cu Grig, timp în care nu se discuta mare lucru, dar el ne inducea mai pregnant în stările de iubire și devotiune față de el. Tin minte că după primele cursuri eram într-o stare de exaltare foarte mare, simțind și un minunat parfum de violete. Eram într-o stare de fericire nemaiîntâlnită, așa o consideram eu, dar de fapt era cea mai ordinară stare de hipnoză, de transă... A urmat o perioadă în care Grig mă solicita zi de zi cu mașina, sub diferite pretexte. Stările mele erau din ce în ce mai accentuate încât începusem să trăiesc amoroasă numai de “guru”. Mă îndepărtasem de părinți, de copil și de fratele meu, cu care stăteam după ce m-am despărțit de sot. Au fost câteva luni din viață în care am avut un program limitat, fiind ca într-o închisoare. Acasă ajungeam din ce în ce mai rar, deoarece erau persoane care mă puteau convinge că ceea ce fac eu nu este yoga, ci doar o nebunie impusă de un mare nebun. Si în grup viața decurgea la fel; toți erau preocupați de sex, tantra, devotiunea față de Grig și cam atât, nimic în plus, cu câteva mici excepții; persoane pe care Grig le considera ajutoarele lui și care dețineau anumite puteri paranormale, cum ar fi Narcis Iancău, Claudiu Trandafir, Catrina Nicolae. Nu pot să-mi explic ce fel de maestru era el atâta timp cât se întâlnea zi de zi cu mai multe fete, și erau unele pe care nu le mai vedea niciodată. Cel fel de inițiere le acorda atâta timp cât nu-l interesa soarta evoluției lor. Isi făcea plăcerea, le folosea energia, apoi, la revedere. Care îi plăceau mai mult erau imediat introduse în aceste stări de transă și se îndrăgosteau nebuneste de el, încercând să mai obțină o nouă întâlnire. [...]

Am uitat să spun că pe mine m-a pus la un regim foarte sever, spunând că am o “Karmă” foarte grea, că am multe greseli din vietile anterioare și m-a pus să mănânc nouă luni numai

⁴⁷⁷ Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 218

grâu și orez și să beau apă, regimul Oshawa, ca să mă vindec. Era să mor datorită lor. În special profesorul Gregorian făcea farmece asupra mea.

Intr-o zi am simțit cum îmi iese sufletul din trup și la un moment dat a sunat telefonul. Era o colegă, căreia i-am spus că-mi este foarte rău. Mi-a spus să mă rog; eu nu mă mai gândeam la acest lucru. Am luat Biblia și am citit "Tatăl nostru", revenindu-mi ca prin minune. A doua zi când am mers la cursuri Grig mi-a spus că sunt mare. Mi-a sugerat că el mi-a ajutat și nu Domnul nostru Iisus Hristos, cum gândeam eu. La mare faceau plajă la nudism, complet dezbrăcați, și fete și băieți; Grig făcând poze la fete în diferite poziții, chiar și la unii băieți. A făcut un film cu o fată dormind goală și am asistat și eu la aceste filmări. Mai târziu mi-am dat seama că Grig este diavolul pe pământ și încerca să pozeze în persoană pozitivă. Mă gandesc cu groază câte lucruri făceau, cât acționau asupra altora. Atâta tineret, atâta studentime distrusă de la facultățile de Drept, ASE, Arhitectură, Matematică și chiar de la Teologie (GABRIELA B.).⁴⁷⁸

Gregorian Bivolaru persecutat politic de regimul comunist și condamnat pe nedrept
[360](#)

[Comunicate de presă](#)

[Info Spiritual](#)

Mai 22, 2013

Această decizie definitivă și irevocabilă a Curții de Apel București este un veritabil triumf al adevărului și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat politic de regimul comunist.

Decizia instanței este un veritabil triumf al adevărului

Persecuțiile, tortura și denigrarea profesorului de yoga Gregorian Bivolaru nu au avut nicio bază reală! Acesta a fost nevinovat pentru toate presupusele infracțiuni pentru care a fost torturat și închis

Marți 8 februarie 2012, a fost făcută publică decizia Curții de Apel București care a menținut soluția Tribunalului București în Dosarul nr. 48765/3/2010, soluție prin care s-a constatat:

• caracterul politic al condamnărilor pe care Gregorian Bivolaru le-a suferit înainte de Revoluție, în anii 1977 și 1984;

• caracterul politic al internării sale în Spitalul de Psihiatrie Poiana-Mare din 1989.

În perioada regimului comunist, Gregorian Bivolaru a fost arestat, torturat, discreditat moral, bătut cu bestialitate și i s-au adus acuzații pe nedrept pentru faptul că practica yoga, inclusiv după ce aceasta fusese interzisă, astfel venind în contradicție cu ideologia regimului comunist, care se opunea oricărei forme de emancipare umană (morală, spirituală, culturală).

Gregorian Bivolaru a intrat în vizorul Securității încă din anul 1972, datorită corespondenței sale cu Mircea Eliade, iar în anul respectiv, Securitatea a realizat și prima percheziție în locuința unde domiciliu în acea vreme, ocazie cu care i-au fost confiscate o mulțime de conspecte pe care le făcuse cu multă trudă, în urma studiului la diferite biblioteci din București, precum și mai multe cărți despre yoga și fenomene paranormale pe care reușise, de asemenea, să le obțină cu mari eforturi. Pe același considerent, în 1977 a fost hărțuit, acuzat și în cele din urmă condamnat pentru deținere și răspândire de material obscen. Un exemplu astfel de "material obscen" confiscat la percheziții este cartea lui Julius Evola – "Metafizica sexului", care a fost publicată în România, după 1990, la editura Humanitas.

Persecuția a atins un nou grad de violență la începutul anilor 1980 și a avut legătură cu așa-numita afacere „Meditația Transcendentală”. În data de 27 aprilie 1982, Nicolae Ceaușescu a cerut desființarea Institutului de Cercetări Psihologice și Pedagogie. Urmare a participării la Meditația Transcendentală, Gregorian Bivolaru a fost ținut în arest timp de trei zile, în sediul Securității din strada Rahova.

În finalul celor trei zile de arestare, înainte de a fi pus în libertate, a fost dus în biroul șefului direcției respective, colonelul Gh. Vasile, care l-a avertizat că știa că fusese desemnat șeful Meditației Transcendentale și i-a pus în vedere să înceteze orice activitate în această direcție, pentru că altfel va ajunge în închisoare. Interdicția privind tehnicile realizate în cadrul

⁴⁷⁸ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a.,

<<https://www.scribd.com/doc/30775773/Creștinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

Mișcării Transcendentale a fost extinsă de Securitate și la „yoga ori alte ritualuri de inspirație orientală”.

În acel context politic, **opțiunea fermă a lui Gregorian Bivolaru de a continua să practice yoga împreună cu prietenii săi a fost considerată de către autorități o activitate potrivnică regimului comunist, fapt care a determinat ca atât el, cât și ceilalți practicanți yoga și aceștia să fie urmăriți și prigoșiți în continuare. În documentele Securității, Gregorian Bivolaru este numit „element fanatic”, iar pe parcursul anchetelor, organele de securitate au făcut presiuni asupra lui, bătându-l și torturându-l, manifestând un cinism și o cruzime fără margini, toate în scopul de a obține de la el anumite declarații. Un eveniment surprinzător care a avut loc în acea perioadă a fost evadarea lui Gregorian Bivolaru din arestul Securității, evadare care a fost o inedită modalitate de protest în fața nemerniciei și brutalității anchetatorilor. Gregorian Bivolaru a folosit anumite capacități pe care le trezise prin practica yoga și, când se afla în anchetă în anul 1984, în arestul Securității, a evadat.**

În rechizitoriul Procuraturii Municipiului București, întocmit în august 1984, s-a reținut că ar fi săvârșit mai multe fapte penale, dar prin sentința penală nr. 960 din 28 septembrie 1984 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, a fost condamnat numai pentru evadare, la un an și șase luni închisoare, întrucât pentru celelalte capete de acuzare intervenise amnistia. **Pe perioada detenției a fost ținut într-o celulă specială, cu lanțuri la picioare care cântăreau 6-7 kilograme. Ulterior, în 1989, a fost din nou ridicat și dus în arestul Securității, unde a fost bătut și torturat, după care a fost trimis la Spitalul de Psihiatrie de la Poiana Mare, încercându-se anihilarea sa psiho-mentală completă. A fost salvat numai datorită curajului deosebit al doctorului curant în grija căruia fusese încredințat și care, realizând că nu era un „bolnav psihic”, a refuzat să-i administreze tratamentul prescris.**

Față de toate aceste abuzuri și persecuții, Gregorian Bivolaru a cerut să se constate că motivul real al condamnărilor și internării abuzive la Poiana Mare a fost de natură politică, ele fiind făcute la comanda Securității, ceea ce instanța a apreciat ca fiind real și a admis cererea sa. Redăm mai jos rezumatul hotărârii:

„... INSTANȚA CONSTATĂ CARACTERUL POLITIC AL CONDAMNĂRILOR DISPUSE ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN SENTINȚA PENALĂ NR.68/1977, SENTINȚA PENALĂ NR. 960/1984. CONSTATĂ CARACTERUL POLITIC AL INTERNĂRII MEDICALE A RECLAMANTULUI DISPUSE ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN SENTINȚA PENALĂ NR. 616/1989. RESPINGE CA FIIND NEÎNTEMEIAT CAPĂTUL DE CERERE PRIVIND ACORDAREA DE DESPĂGUBIRI. HOTĂRÂREA ESTE DEFINITIVĂ ȘI IREVOCABILĂ.”

După revoluție Gregorian Bivolaru a rămas în vizorul Serviciilor Secrete Române datorită așa-ziselor infracțiuni pentru care fusese condamnat de comuniști. Această imagine a lui a fost preluată și de presă, care nu s-a sfiit să îl catalogheze drept infractor și recidivist. Sperăm ca mass-media să redea acum corect această decizie și să reconsidere toate calomniile publicate despre Gregorian Bivolaru, pornind de la premisa greșită că el ar fi fost chipurile un infractor, căci în realitate condamnărilor de dinainte de 1989 au reprezentat o persecuție politică.

Atât Curtea Supremă a Suediei, în [motivarea respingerii extrădării lui](#), cât și [unele personalități europene](#) au tras un semnal de alarmă cu privire la modalitatea, impregnată profund de practicile Securității, în care sunt gestionate dosarele actuale ale lui Gregorian Bivolaru.

Această decizie definitivă și irevocabilă este un veritabil triumf al adevărului și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat de regimul comunist.

Biroul de presă MISA

8 februarie 2012

Sursa: yogaesoteric.net⁴⁷⁹

⁴⁷⁹ <<http://misatv.ro/gregorian-bivolaru-persecutat-politic-de-regimul-comunist-si-condamnat-pe-nedrept/>>, duminică, 4 octombrie 2015

Bieții de ei, câtă adevărată suferință!!!

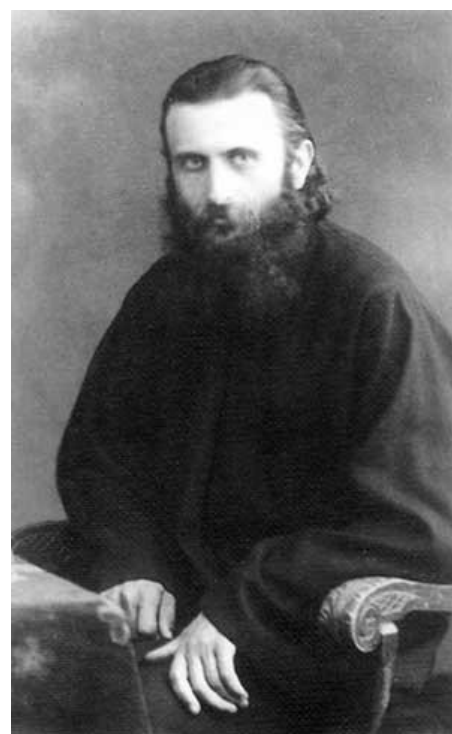
Doamne ai milă de tot norodul aflat în suferință și amăgire și ne iartă pe noi toți, păcătoșii!

CONCLUZIE

De mă iubeste cineva, îl va iubi și Tatăl și vom veni și vom face locas la el. Dar este posibil ca cineva să iubească (adore) pe Dumnezeu și în el să nu vină Duhul lui Hristos, deci să nu fie al lui Hristos: cine nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui. Este cumva contradicție în cuvintele Domnului? Nicidecum! Căci tot El a subliniat: Cine mă iubeste, împlineste poruncile Mele. Spre exemplu, prin metodele yoghine se poate ajunge la iubirea de Dumnezeu; mai mult, chiar se poate folosi numele lui Iisus și va ajunge să facă minuni, să scoată demoni etc. în numele lui Hristos. Dar în ziua Judecării aceștia vor auzi: “Duceți-vă de la mine blestematilor ...”; aceasta însemnând că nu au făcut minunile cu Duhul lui Hristos. Poate cineva să pună întrebarea: “Cum e cu putință să vină duhul altui Dumnezeu, când eu am chemat numele lui Iisus?”. Răspunsul e simplu: Când ai chemat numele lui Iisus, nu ai stat în poruncile Lui. Crestinul în rugăciunea lui Iisus mărturiseste Sfânta Treime: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul. Yoghinul folosește numele lui Iisus fără nici o mărturisire, ci doar ca “mantră”. Ne fiind o asemenea învățătură (cu privire la atingerea iubirii lui Dumnezeu) înseamnă că această iubire este de la vrăjmasul mântuirii omului.

Cel mai dureros lucru este că nici ei însisi nu-si dau seama de înșelare, fiind convinși că acela este Duhul lui Hristos: “Căci se vor scula hristosi mincinosi și prooroci mincinosi și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință și pe cei alesi.”(Matei 24:24). .).⁴⁸⁰

Chiar ucenicii citează din dosarele de la securitate cum Părintele Arsenie Boca dă multe informații în legătură cu membrii legionari (și nu numai), practic toarnă pe mulți, cu date, locuri, amănunte lu nume, devenind informator, chiar dacă nu are și certificat pentru aceasta. Desigur că ei răstălmăcesc că declarațiile lui fac parte din înțelepciunea Părintelui, care ca un prooroc știa ce să spună. În schimb, aplică două măsuri, și cataloghează drept informator pe oricine ar fi spus ceva despre alții, chiar dacă nu la interogatorii, ci spionați de alții, care le reproduceau apoi vorbele în scris, în numele lor.

⁴⁸⁰ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a.,

<<https://www.scribd.com/doc/30775773/Creștinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

Ni se pare foarte potrivite fotografiile sfinției sale din vremea călugăriei, care îl prezintă artistic, ca pe o mare personalitate din filme, dar... mai întotdeauna izolat și strălucitor de singur:

Lauda Părintelui Arsenie Boca este sinele său pe care îl vede strălucitor, filozofic, științific atotcuprinzător și inteligent, artist mareț ce poate încălca orice canoane pentru a fi original cu orice preț, văzător cu duhul, făcător de minuni și arătări, om universal atât de frumos încât poate înlocui cu succes asemănarea lui Hristos în tablourile religioase pe care le pictează, putând fi astfel model de Sfânt, de preot, de mântuitor și sfințitor pentru toată lumea.

Deși are în toate o boală sufletească așa de evidentă, care ne îndeamnă la milă și rugăciune pentru iertarea sfinției sale, am găsit totuși și un semn de însănătoșire, care ne dă nădejde:

O singură însemnare smerită a sfinției sale, în toată opera scrisă și pictată pe care i-am studiat-o (și ne-am bucurat din toată inima pentru precuvioșia sa, gândindu-ne că, poate, are o șansă să se fi pocăit, măcar la sfârșit *Mat 13:44 Asemenea este împărăția cerurilor cu o comoară ascunsă în țarină, pe care, gășind-o un om, a ascuns-o, și de bucuria ei se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.*):

„Scrise cu ajutorul Domnului și cu al Maicii Sale dimpreună cu blagoslovenia Părintelui meu duhovnic Starețul Antipa, cât am petrecut în Sfântul Munte: Martie, Aprilie și Mai 1939, de pe manuscrisele Starețului. - Dumnezeu să-i primească ostenelele.”⁴⁸¹

Așadar, cel puțin cât a stat la Sfântul Munte a avut cel puțin un duhovnic și a luat cel puțin o blagoslovenie.

Însă bucuria noastră nu poate dura mult, este trecătoare, fiindcă imediat ne întrebăm, „dar... după aceea?” Cu o floare nu se face primăvară.

Și nu numai atât, dar chiar unul din cei mai zeloși (și chiar puțin mai echilibrat decât alții) ucenici ai sfinției sale ne dezvăluie că nici de acel duhovnic nu a ascultat, nici măcar în lucrurile minore (spre deosebire de Părintele Cleopa) eșuând în tentativa sa de a pune început bun de viață călugărească, lucru confirmat chiar de singurul duhovnic cunoscut de noi al precuvioșiei sale:

După cum relatează în cartea sa Ioan Gînscă, citându-l pe Părintele Teofil Pârâian, Părintele Antipa Dinescu l-ar fi pus la încercare pe Părintele Arsenie, dându-i să îplinească niște munci minore, pe care Părintele, pe atunci tânăr pictor și diacon, nu le-ar fi împlinit.

Atunci Părintele Antipa Dinescu ar fi exclamat: „Măi, tu nu ești în stare de nimic! Nici la mătură nu ești bun!”

Episodul este și melodramatic și serios și hazliu. Desigur că poate fi adevărat, dacă ținem cont că stareții sau bătrânii puneau la încercare dură, dar nu de neîndeplinit, pe tinerii novici care voiau să intre în călugărie. Aducem prin analogie exemplul Părintelui Cleopa, pe care bătrânul stareț l-a pus să bată cu bățul un buștean, la poarta mănăstirii Sihăstria, timp de trei zile.

Dacă s-ar fi plictisit, tânărul nu ar mai fi ajuns marele Părinte Cleopa. [...]

Trebuie să precizăm că marele duhovnic Arhimandritul Antipa Dinescu, era un sfânt în viață, un „gheronda” Român, recunoscut de toți grecii și românii de pe Sfântul Munte. El a fost stareț al schitului Prodromu, între 9 mai 1900 și 4 septembrie 1914[...] Din chemare

⁴⁸¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, p. 9.

Sfântă, la vârsta de 21 de ani, în 1880 s-a dus la Sfântul Munte. [...] Când în 1939 diaconul Zian Boca merge la Athos, Părintele Antipa era de 80 de ani.⁴⁸²

Iar după aceea, eșuând în smerenie și nesuportând să fie marginalizat, după cum singur sfinția sa mărturisea, a stat singur, de sine, îmbrățișând hâda idioritmie care o distruge pe călugărie:

Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie;⁴⁸³

Aceasta l-a dus la cumplita cădere: dacă nu a vrut să asculte de un duhovnic iscusit, care nu-l alinta ci-l smerea, a ascultat de duhuri, care l-au înșelat cu răzgâierea (îndulcindu-l cu mândria că este desăvârșit și vrednic să vadă Sfinți). Ei au făcut circ: s-au prefăcut că sunt Maica Domnului și sfinți morți de sute de ani.

La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rând.

Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești.

După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mântuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i îplinească dorința sa. După un timp, i s-ar fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mână și l-a dus sus, într-un vârf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mâna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfânt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu.

Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, când era Părintele la Sâmbăta de sus. (Mărgăritare Duhovnicești, pag. 5-14)⁴⁸⁴.

Așadar, de la acel drac a căpătat și puterea de a hipnotiza, și de a face minuni diavolești și de a prorocii ca popii idolești ai elinilor, aceasta transformându-i și comportamentul exterior. A evoluat de la mândria ascunsă sub formă de timiditate la mândria agresivă sub formă de brutalitate și lipsă de îngăduință față de ceilalți:

Pe urma, după ce s-a dus la facultate, s-a mai maturizat și s-a schimbat. Dar ramasese tot închis în sine, cenzurat și timid. În vacante, însa, când venea acasă, se simtea în largul lui. Ratacea prin sat, visa sub perii batrani din gradina, discuta cu tata, patimas și aprins. Mai tarziu, probabil, când a-nceput sa cunoasca viața, si-a schimbat comportamentul. Era furtunos și necrutator cu oamenii și cu pacatele lor. Nu ierta. Le spunea în fata, în vazul tuturor. [...] Din clipa în care Parintele a ajuns la Sambata și s-a calugarit, s-au produs în el schimbări profunde - a continuat doamna Zoe. Si asta s-a vazut mai ales dupa ce s-a dus la Muntele Athos și a avut viziunea aceea sfânta a Maicii Domnului! Atunci Parintele a venit acasa și ne-a povestit fericit și cutremurat intalnirea lui în Duh cu Maica.

Si tot cam pe atunci, a inceput sa se manifeste la el intuitia aceea cu totul aparte: numai ce privea omul și deja stia tot despre el, dar și spiritul înainte vazator. Le-am simțit și eu, caci oriunde m-am dus sa il vad - la Sambata, la Bucuresti sau la Draganescu - el a știut de fiecare data ca vin, desi nu-l anuntam niciodata.⁴⁸⁵

Faptul că a fost inițiat demonic, sub masca înșelătoare a unui duhovnic mort de sute de ani, să fie cauza că nu a mai avut, după aceea, nici un duhovnic? Oare s-o fi spovedit, măcar pe patul de moarte?

Fiindcă, după cum spun Sfinții Părinți, nici de ai fi curat ca Sfântul Ioan Botezătorul (cel mai mare Sfânt după Maica Domnului) nu te poți mântui fără Sfânta Spovedanie.

⁴⁸² Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 16-21.

⁴⁸³ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 43-44.

⁴⁸⁴ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424..

⁴⁸⁵ <<http://www.formula-as.ro/2009/886/spiritualitate-39/pe-urmele-parintelui-arsenie-boca-adolescentul-din-gradina-cu-flori-11617>>, luni, 21 septembrie 2015.

Părinții noștri Cleopa, Arsenie Papacioc, Adrian Făgețeanu, Paulin Leca și alții, care l-au cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, nu au spus tot, au spus câte ceva ca să ne liniștim, să nu ne smintim căutând să-l scoatem sfânt. Iată, cine ține cu tot dinadinsul să-l scoată sfânt pe Părintele Arsenie Boca îi arată a fi bârfitori și invidioși pe acești Părinți care nu au căutat decât slava lui Dumnezeu⁴⁸⁶. [...]

Este știut că Părintele Arsenie nu a căutat să se zidească printr-un părinte duhovnicesc, întru Hristos. Care este lauda lui? Lauda lui Hristos este Tatăl, zice: „Eu de la Mine nu am grăit; ci Tatăl cela ce M-a trimis pe Mine, Acela poruncă Mi-a dat, ce voi zice și ce voi grăi” (Ioan 12, 49); și în alt loc: „Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis” (Ioan 17, 22-23). Cine este Părintele său duhovnicesc? Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că avea talent la caricaturi, la trimis la școală, la trimis în Sfântul Munte Athos și văzându-l că are priză la popor la hirotonit și avansat. Apoi tot el la dus la Mănăstirea Prislop și tot el la chemat de acolo. Atunci, din păcate, Părintele Arsenie, (cred) nu a făcut ascultare și de aici i-a venit căderea, el l-a rugat pe Mitropolit să-l lase în continuare la Prislop⁴⁸⁷. Atunci neascultându-l nici pe Părintele Dumitru Stăniloae, care dorea ca la Prislop împreună cu Părinții Dometie și Antonie Plămădeală să lucreze la Filocalie, o introduce pe Julieta cu care avea legătură de la Sâmbăta de Sus și îi determină pe aceștia să plece. Într-un an o face stareță pe aceasta și apoi vin problemele. Acest Părinte al său, Mitropolitul Nicolae Bălan, se spovedea la Părintele Cleopa și (cred) se plângea cu privire la el. De asemenea și Mitropolitul Nicolae Mladin, P.S. Andrei Magieru și Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit cu motiv întemeiat de la Prislop la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa și (cred) se plângeau cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cele auzite de la aceștia (cred) l-au determinat pe Părintele Cleopa să-i scrie acele scrisori, cu smerenie, Părintelui Arsenie, în care îl ruga să vină la Mănăstirea Slatina să-i folosească duhovnicește. Dar Părinte Arsenie nu a venit la Slatina. Apoi, știu din gura Părintelui Cleopa că dus fiind de Sfântul Sinod să pună rânduială în mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă la Mănăstirea Arad Gai, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie la Episcopia Aradului și a dorit să ia binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis batjocoritor: „Ce măi moldovene vii tu să ne înveți călugărie!”

Odată Părintele Cleopa mi-a mărturisit de ce nu dădea binecuvântare la oameni să-i citească Acatistul Părintelui Arsenie Boca și băga cuvântul, ca să nu se smintească aceștia: „Nu-i citiți Acatistul căci nu e canonizat!” Înțelegerea sfinției sale cu privire la Părintele Arsenie era precum a majoritatea Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că: „Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea”.

Iată, este știut, lauda Părintelui Cleopa sunt Părinții lui, în primul rând Duhovnicul Paisie Olaru și Starețul Ioanichie Moroi. Cu Părintele Arsenie nu stau lucrurile la fel, nu a ținut la aceasta, după cum mărturisește el însuși, a căutat să se apropie de Dumnezeu prin „cunoștințele din cât mai multe domenii”, până chiar și din magie. Cine, dintre cei care au fost aproape de Părintele Arsenie Boca și au dorit să rămână întru Hristos, Mântuitorul nostru, nu au mărturisit adevărul? Iată, până și Părintele Teofil Părăian [...] zice: „nu am un cult pentru el”⁴⁸⁸. [...]

Iachint⁴⁸⁹

Fiecare bun creștin își are părintele său duhovnicesc. Iată de pildă pe Părintele Iachint:

⁴⁸⁶ Vedeti: Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, p. 267.

⁴⁸⁷ Vezi: Părintele Arsenie Boca mare îndrumător de suflete din secolul XX, Editura Teognost, Cluj-Napoca 2002, p. 32, 218.

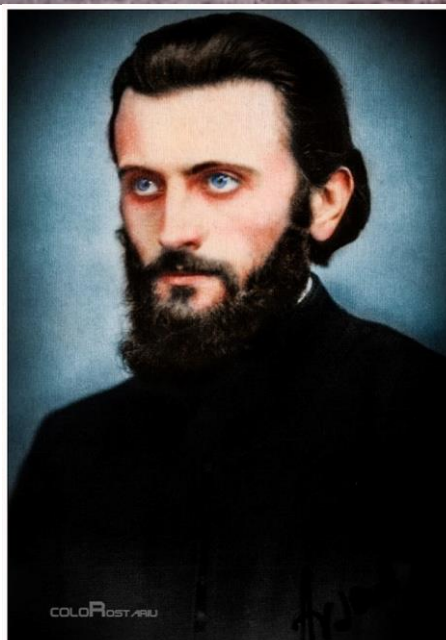
⁴⁸⁸ Ibidem, p. 221.

⁴⁸⁹ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

Părintele Arsenie Boca, însă, tot singur:

Tot mai singur:

Până a rămas doar el, în cea mai izolată singurătate, cu Julieta... dar fără Sfânta Biserică și fără obște. Această atracție fatală față de Maica Zamfira, deși și-a împlinit-o până la sfârșitul vieții, l-a făcut, în mod lăuntric (chiar dacă poate nu își dădea seama), cumplit de singur, într-o realitate nălucitoare și complet deformată, izolată de Marea Iubire. Și aceasta nu numai fiindcă pierduse definitiv starea Împărăției Cerurilor pe pământ, care este obștea monahală, dar mai ales datorită lipsei smereniei, care se hrănește din poruncile și dogmele dumnezeiești (care pune mai presus voia celuilalt decât propria voie, înjunghiată pe altarul inimii de către preotul minte, la mireasma duhovnicească a rugăciunii):

M-am întors în țară la 8 iunie 1938. Țin minte data pe aceea, că intrând în țară pe la Moravița am văzut drapelele românești, de acel 8 Iunie de odată.

De la data aceasta, până la Paștile anului viitor când am intrat în călugărie, mi-am adunat unelte de pictură, materiale, am mai învățat la Chișinău cu niște meșteri ruși poleitura cu aur „cicanca”, și alte lucruri trebuitoare unui atelier de pictură.

În Vinerea Izvorului după Paștile anului 1939, am fost tuns în călugărie primind numele Arsenie.⁴⁹⁰

Din câte citim mai sus, Părintele Arsenie Boca a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile pentru formarea duhovnicească, în care nu a ascultat de vreun stareț ci s-a ocupat de alte activități, printre care copierea de texte românești și căutarea de tehnici de pictură. Aceeași ispită a împrăstierii o vedem și în anul dintre sosirea de la Sfântul Munte și călugărire.

Deci pregătire incompletă (un an împrăștiat cu alte griji fără rost în lucrarea launtrică), formare deficitară care a dus ca foarte repede să se lase, mai întâi în ascuns, în închisoare, mai apoi la arătare (când a profitat de alungarea oficială pentru a se muta cu aleasa inimii lui în aceeași casă în 14 mai 1959, după aproximativ 20 de ani de monahism superficial, doar de formă) de călugăria pe care nu a înțeles-o, nu a practicat-o niciodată și, ca atare nici nu a iubit-o cu adevărat.

Călugăria este numai pocăință și este incompatibilă cu misiunea propovăduirii până omul nu se despățimește. Dar omul despățimit nu are manifestările de mânie și mândrie de care toți mărturisesc că Părintele Arsenie Boca era plin.

Capitolul 52 Cum că cinul călugăresc la pocăință se cuprinde, și pentru ce se cheamă cin îngeresc și îmbrăcăminte de pocăință, și care este puterea acestuia

Într-această pocăință și prea sfântul cin al călugărilor se cuprinde, care este și se numește îngeresc, deoarece călugării se fâgăduiesc a păzi și a urma curăției, neaverii, cântărilor, rugăciunilor, ascultării și îngerilor. Iar îmbrăcăminte a pocăinței se numește, pentru că călugărul cu acea taină se îmbracă pentru plângerea păcatelor. Fiindcă cinul călugăresc este smerit, simplu, lepădându-se de toate podoabele omenești, ca unul ce nu se amestecă nici cu griji, nici cu fapte, nici cu cuvinte lumești, ci mai ales fuge de dănsese. Căci acesta este semnul vieții celei mai presus de lume, care învață cum că cele văzute sunt stricăcioase și toate cele omenești trec, și cugetă și se lipsește de înțelepciunea cea de sus și își aduce aminte de moarte și de sfârșitul cel de aici. De aceea este și negru, de vreme ce-și aduce aminte de moarte și de plâns, și nu viețuiește într-această lume, ci dorește altă viață nestrucată și către aceea se silește să ajungă. Drept aceea oricare va fi călugăr adevărat, după cum învață Pavel, el iubește pe Hristos și nimic nu-l poate despărți de dragostea lui Hristos, și dorește a muri și a fi împreună cu Hristos. Aceasta o arată aieva fugind în munți, în pustii, în mănăstiri pentru Hristos, și se nevoiește a fi una cu Hristos, pentru ca să locuiască întru Hristos cu Părintele și cu Duhul. Drept aceea și urmează în toate vieții lui Hristos. Se smerește, viețuiește întru sărăcie și supunere, de nimic nu se îngrijește din cele de aici, se răstignește lumii și se fâgăduiește a-și păzi fecioria, a nu agonisi nimic și a se îndeletnici în posturi, rugăciuni și privegheri, și până la moarte a petrece întru acestea și într-altele asemenea, răbdând pentru Hristos pe toate, care toate sunt ale pocăinței lucruri. Acestea și fiecare credincios este dator a le păzi, afară numai de feciorie, care se cuvine călugărilor, căci numai călugării sunt mai cu seamă datorii a o păzi. Iar și cei din lume, care încă nu s-au căsătorit, și fiecare ce s-a fâgăduit a păzi aceasta și tot creștinul, mai cu seamă cel căzut în păcate (și cine este care să nu fi căzut nicidecum?) este dator a urma vieții lui Hristos și a face lucrurile pocăinței. Botezătorul, cel care e mai întâi după Ilie, închipuind cinul călugăriei, a învățat zicând: „Faceți roduri vrednice de pocăință, și pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor”; și pe fiecare în parte îl învață a vieții după cum se cade.⁴⁹¹

⁴⁹⁰ Autobiografia Ierom. Arsenie. R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 11.

⁴⁹¹ Sfântul Simeon ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI, *Tratat asupra tuturor dogmelor credinței noastre ortodoxe, după principii puse de Domnul nostru Iisus Hristos și urmașii Săi*, Volumul I, Ed. Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.l., 2002, p. 101.

Ucenicii sfinției sale nu se sfiesc, însă, să îl contrazică în lucruri minore (cum e de pildă data călugăriei), dar verificate, deși la cele mari se arată paralizați cu gândul, demonstrând că ori nu l-au verificat ori nu au cunoscut/înțeles Sfinții Părinți. Împlinesc, în acest fel, cuvântul Sfintei Evanghelii *Mat 23:24 Călăuze oarbe care strecurați fânțarul și înghițiți cămila!*:

Există o neconcordanță între data de 8 iunie 1938, din autobiografie, și data sau mai bine zis datele din documentele care există în arhiva de la Mitropolia Ardealului din Sibiu, pe care tocmai le-am cercetat. Este vorba în documentele din arhivă de anul 1939, și nu de 1938 cum scrie în autobiografie. Acum, ar fi două posibilități: ori că Părintele Arsenie, sub teroare a greșit din memorie anul, dar nu și ziua și luna, ori că cei care au copiat această autobiografie au scris în loc de cifra 9, cifra 8. Dar, oricum anul tunderii în monahism este 1940, și nu 1939. În vinerea de după Paști, în 3 mai 1940, Părintele a fost tuns în monahism după cum arată documentul 02584 din arhiva Mitropoliei Ardealului. Documentul este publicat de Părintele Nicolae Streza, în cartea sa „Mărturii despre Părintele Arsenie”, Editura Credința Strămoșească - Iași, 2005, pagina 412.⁴⁹²

⁴⁹² Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 39-40.

10 apr. 1942, Sărbătoarea „Izvorul Tămăduirii”, M. Brâncoveanu Sâmbăta de Sus. Probabil (după mărturia Părintelui Arsenie Papacioc, contemporan și împreună suferitor – iar mai apoi și duhovnici al lor – cu alți prizonieri care au fost probabili martori la aceasta. Părintele Arsenie Papacioc nu vorbea niciodată gratuit, ci doar documentat, întotdeauna dorind să mărturisească adevărul cu prețul vieții) s-a lăsat de preoție în închisoare ca promisiune, dar ca lumea să nu își dea seama i s-a înscenat oprirea de la preoție tot în 14 mai 1959. A lucrat, așadar, preoția cu blagoslovenie (vom vedea că a încălcat această oprire mai apoi, făcându-se neascultător și vrednic și din acest motiv de caterisire definitivă) timp doar de 17 ani. Deși, dacă nu au fost impedimente din cauza relației cu Maica Zamfira sau dorința de a conviețui cu ea în aceeași casă, având relații de rudenie cu Patriarhul Justinian Marina, ar fi putut să și reia și preoția și mai ales călugăria oricând ar fi dorit. Nefiind membru al legiunii și lepădându-se (atât public, cât și particular prin declarații și denunțuri de ea), fiind colaborator docil al regimului, dovedind fidelitatea sa și prin supravegherea informativă care îl arăta totdeauna supus obedient al noii orânduiri, îi era ușor securității și Departamentului Cultelor să îi aprobe aceasta, pentru a-l folosi și înalte scopuri, dacă ar fi dorit și el.

Ce a făcut pe ierarhi să nu îi dea voie să slujească sau pe Părintele Arsenie Boca să nu ceară reluarea preoției, deși în 1964 a avut loc amnistia preoților anticomuniști? Știau de relația lui cu Maica Zamfira, opritoare de preoție sau și-a menținut sfinția sa cu încăpățănare lepădarea de preoție și călugărie, tocmai pentru a putea conviețui cu ea?

Este cunoscut că Maica Zamfira îl considera episcop și el a fost surprins slujind preotește, pe ascuns, deși fusese oprit de la aceasta. Dar aceasta înseamnă că sfinția sa a făcut cu îngâmfare din așezământul Drăgănescu o parasinagogă și motivul pentru care nu a cerut înapoi preoția și călugăria este că se considera pe sine un ales, care poate conviețui cu o femeie și totuși, trecând peste rânduiala Sfințelor Canoane și ascultarea de ierarhii săi, să fie în același timp și ieromonah. Iar aceasta nu o spunem spre osândire, nu vrem să ne întărâtăm râvna împotriva sfinției sale, ci dorim să ne dăm seama de gravitatea întunericii amăgirii sfinției sale și să-l plângem cu amar.

*Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. **Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru** [este foarte interesant că pentru sfințiile lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat? Ca patriarh ecumenic, ca papă sau ca reîncarnarea lui Ilie, Ioan și, de ce nu, a lui Hristos? Picturile de la Drăgănescu ne arată tocmai această credință a lor – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar [am spune primitiv – n.n.] cu care ne-a desprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului, încercând, personal sau prin delegat, să arătați IPS patriarhului activitatea părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității părintelui Arsenie încadrată în întregime în spiritul curat al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea noastră sub ocârmuirea Sfinției Sale”, scria aceasta.⁴⁹³*

*Într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar **Părintele Arsenie era în altar (citea pomelnicele și era fără haine preotești, neavând voie să slujească)**, a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: „A venit și nevasta pictorului”.*

După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar și pentru mine care auzisem vorba lor: „Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama” [foarte interesant. Dacă nu luăm dublul sens al cuvântului, fiindcă mama l-a făcut prin împreunare cu un bărbat și prin naștere care strică fecioria și dacă Părintele Arsenie Boca nu a mințit (fiindcă cel ce emite dogme

493

http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-1_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html, luni, 13 iulie 2015.

eretice, deci minciuni la adresa lui Dumnezeu este cu mult mai sigur că emite minciuni despre sine), înseamnă că diavolul i-a dus la o asemenea amăgire încât să creadă că sunt nepătimitori, doar pentru că nu s-a consumat relația trupească între ei, și aceasta cu ajutor demonic tocmai ca să nu își simtă căderea și să cadă prin curvia cea mare și nesimțită a plăcerii de sine – n.n.] (Bălan Silvica —Făgăraș)⁴⁹⁴

L-am întâlnit pe părintele Arsenie pentru prima oară în 1984, când am fost în pelerinaj la biserica din satul Drăgănescu, în apropierea Bucureștiului, pe care o pictase. [...]Părintele tuna și fulgera la creștini, iar eu mă făceam tot mai mica, pe măsură ce mă apropiam de el. **Cu epitrahilul tras peste un halat,** cu o căciulă pe cap și cu pantofii încălțați în galoși, părintele Arsenie catehiza, predica, muștra și binecuvânta, dezvăluind păcatele fiecăruia, după măsură. Am fost martora unor scene care m-au înfricoșat...⁴⁹⁵

Iar parasinagoguri, pe adunările cele ce se fac de nesupușii prezbiteri sau episcopi, și de ne învățatele popoare. Precum, dacă vreunul fiind cercetat în vreo greșală, s-a dezbinat de la slujbă (Liturghie), și nu s-a supus canoanelor, ci luiși și-a răzbunat proiestoșia și slujirea, și s-a dus împreună cu acesta, oarecare părăsind soborniceasca Biserică. Una ca aceasta este parasinagogă [...]Și parasinagogi sunt prezbiterii și episcopii cei nesupuși, care căzând în oarecare greșale s-au caterisit de preoția și arhieria lor canonicește. Însă nevrând a se supune canoanelor, cu de sineși stăpânire ș-au izbândit, și lucrau deosebi cele ale preoției sau ale arhieriei. Și împreună cu dânșii au urmat și alții, lepădându-se înșiși de soborniceasca Biserică. Iar schismatici se numesc, acei ce se osebeau de către soborniceasca Biserică, nu pentru dogme de credință, ci pentru oarecare întrebări bisericești lesne de îndreptare. **Iar eretici se numesc aceia a căroră osebirea îndată și dea dreptul pentru credința cea întru Dumnezeu. Adică cei despărțiți cu credința și cu dogmele de către dreptslăvitori, și desăvârșit depărtați.** Deci parasinagogii se unesc iarăși cu Biserica prin pocăința cea binecuvântată, și prin întoarcere. și cei ce dintr-înșii au fost preoți, și clerici, întorcându-se întru aceeași rânduială se primesc, a căreia au fost. **Iar ereticii cei mai sus arătați și înșiși pepuzienii, pentru care este cuvântul, și câți alții, întorcându-se la dreaptaslăvire, se botează ca elinii. Fiindcă Părinții cei vechi numai Botezul acela au judecat a se primi, care nicicum iese din credință, iar al ereticilor, ca unul ce este afară din dreapta credință, au judecat desăvârșit să se lepede.**⁴⁹⁶

⁴⁹⁴ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 101.

⁴⁹⁵ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15, 55-58, 67-68.

⁴⁹⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 441-443.

66 de zile în rânduială de sine. Despre această stare toți Sfinții Părinți spun că nu este călugărească ci înșelată. Că dacă el e singur și cade, cine îl va ridica?

Iată ce ne zice despre aceasta rânduială de sine, idioritmie sau samavolnicie Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, după învățăturile culese de la Sfinții Părinți tocmai în pustia Sfântului Munte (de ce oare Părintele Arsenie Boca nu le-a cules și urmat?):

Apoi iarăși, văzând, pe de o parte, sârguincioasa lui rugămintă pentru primirea sa, iar, pe de altă parte, chibzuind că și Sfânta Scriptură nu laudă, ci oprește a ședea singur de sine călugărul pățimaș, am socotit să aleg cu acel frate de un cuget și un gând calea cea de mijloc [împărătească] a vieții călugărești, adică viețuirea cu un frate sau cu doi, ca una care este cunoscută [adeverită] și lăudată de Sfânta Scriptură, și de insuflații de Dumnezeu Sfinții Părinți. [...]

Neascultarea, împotrivirea în cuvânt și rânduiala-de-sine [idioritmia] în slujirile de obște, prin care se surpă poruncile dumnezeiești, trebuiau azvârlite afară, iar evlavia, smerenia, unanimitatea și dragostea trebuiau să împărătească în sobor: [...]

Ascultarea, adică dându-se fiecare din frații soborului nostru de bună voia sa, cu sufletul său și cu trupul, sub jugul cel bun al dumnezeieștii ascultări, mărturisită de Sfânta Scriptură și hotărâtă de Sfinții Părinți, după puterea poruncilor lui Dumnezeu, să nu mai fie stăpân de sine și însuși rânduitor de sine, și să nu mai aibă întru nimic osebită voia sa și socoteala sa, ci întru toate cele după Dumnezeu și de suflet folositoare, să fie supus și plecat până la moartea sa. Și nici un lucru, măcar deși bun după părerea lui ar fi, să nu-l facă fără de știrea și blagoslovenia starețului⁴⁹⁷

Deci, dacă până la moarte, cel ce vrea să fie călugăr trebuie să se țină de ascultare, cu cât mai mult diaconul Zian, care era începător?

⁴⁹⁷ <<https://www.scribd.com/doc/277117295/Autobiografia-Unui-Staret-Sfantul-Cuvios-Paisie-de-la-Neamt>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

Am putea spune că a fost un neascultător profesionist, deși în toate a făcut ascultare de Maica Zamfira. Însă aceasta îndemnându-l la încălcarea Sfințelor Canoane nu poate fi numită decât ascultare drăcească, dobitocească sau mai bine spus neascultarea lui Adam, fiindcă a ascultat de Eva.

Învățându-ne fericitul ne spunea de multe ori acestea: "Când văd pe copiii mei duhovnicești nevoindu-se și străduindu-se să păzească poruncile lui Dumnezeu, să-și taie voia lor proprie, să disprețuiască judecata proprie și să înainteze în ascultarea lor cu frica lui Dumnezeu, simt în sufletul meu o atât de mare și de negrăită bucurie duhovnicească, că n-aș mai putea dori bucurie mai mare în împărăția cerurilor. Dar când văd pe unii dintre ei nepăsători față de poruncile lui Dumnezeu, urmându-și voia lor proprie, încrezându-se [106] în judecata lor, disprețuind dumnezeiasca ascultare, cuprinși de trândăvie și murmur care vine din rânduiala-de-sine și plăcerea-de-sine atunci e atât de mare supărare cuprinde sufletul meu, că n-ar putea fi mai rău pentru mine dacă aș fi în iad, până ce văd că s-au pocăit și s-au îndreptat." [...]

*Iar pe cei ce umblă cu rânduială de sine, urmându-și voia și socoteala lor, lepădându-se de binefăcătorul jug al ascultării, și aducând prin acest viclean chip al lor vătămare obștii, nicidecum să nu-i rabde. Ci, după îndeajunsă povățuire și osândă de cuvinte aparte și înaintea a doi sau trei [frați], și înaintea soborului duhovnicesc petrecând aceia în aceeași sau încă și mai rea așezare, și nevrând a se îndrepta, atunci, ca pe niște mădulare vătămate cu boală de moarte, să-i taie din trupul cel de obște al frățimii și să-i izgonească, deși cu multe lacrimi și jale, și durere de suflet, ca să nu se vatăme și alții cu această boală stricătoare de suflet. Iar pe acei ce și-au venit în simțire și s-au întors către adevărata pocăință, ca un părinte iubitor de fiii săi, cu bucurie să-i primească, și toată milostivirea și mila să le arate, și să le ierte lor greșelile, bucurându-se duhovnicește cu toți frații de întoarcerea lor.*⁴⁹⁸

⁴⁹⁸ <<https://www.scribd.com/doc/277117295/Autobiografia-Unui-Staret-Sfantul-Cuvios-Paisie-de-la-Neamt>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

Părintele Arsenie Boca (spre deosebire de majoritatea Românilor, care pe atunci trăiau cu chirie la stat) în urma compromisurilor pe care le-a făcut și faptului că s-a încadrat în tipul de familie comunistă, lepădându-se de preoție și călugărie, a avut mai multe proprietăți, ultima fiind chiar de o proporție boierească, construită (cine putea construi pe atunci așa ceva, în afară de membrii de partid, securiștii și colaboraționiștii? De unde fonduri și aprobări? Din pensia unui prigonit marginalizat și salariul consoartei de dactilografă și mai apoi țesătoare? Oare?) chiar de sfinția sa în stațiunea turistică nr. 1 în topul României (Sinaia) trăind în ea cu 12 femei și înzestrând-o cu sculpturi:

După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul. [ce afirmație de răs. Monah fără haină monahală, fără ascultare, viețuind cu o femeie și apoi cu 12, în mai multe proprietăți personale. Dar, atunci, unde este monahismul, nici interior, nici exterior. O călugărie fără monahism sau un monahism fără călugărie? – n.n.]

*În anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil⁴⁸¹ și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa”⁴⁸², iar, din iulie 1963⁴⁸³, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă”⁴⁸⁴, locuiește în strada țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi vând ut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16. [...] **Maica Zamfira a avut următoarele domiciliu (1939-1942 str. Vaselor 42; 1942-1945 Calea Moșilor 249; 1945-1947 str. Washington 40; 1947-1963 str. Litovoi Voievod 23; în iulie 1963 apare locuind cu mama sa la adresa din str. Țiglina 24, iar în 1976, în str. Dr. Petrini nr. 2), „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”. După scoaterea din mănăstire, a fost funcționară la Institutul de Documentare Tehnică, apoi colaborator extern - dactilografă la Editura Minerva din București până în 1977, când, schimbându-și domiciliul la Sinaia, pe str. Privighetorilor, la nr. 16, s-a angajat ca muncitoare țesătoare la Cooperativa „Covorul Popular” Comarnic, unde și-a completat vechimea în muncă și de unde s-a pensionat.**⁵⁰⁰*

*Informatorul Tâmplaru Ion consemna, în nota informativă nr. 193, predată pe 4 iunie 1989 Securității orașului Sinaia: „Informează că în zilele de 18-25 mai a fost la domiciliul meu **Boca Zian Vălean, preot călugăr pensionar, pictor bisericesc, pentru a desena modele de sculptură pe care eu le sculptez, lucrări ce urmează să fie montate la casa construită la Sinaia prin asociere cu alte călugărițe. Cu această ocazie mi-a relatat că are domiciliul stabil în Sinaia, strada Privighetorilor nr. 14. A mai precizat că deși are domiciliul la Sinaia, unde de fapt și locuiește și își petrece cea mai mare parte a timpului, primește pensia de la Patriarhie, unde merge în mod periodic. Nu și-a mutat pensia la Sinaia, motivând că el este foarte cunoscut ca pictor bisericesc și l-ar fi solicitat prea mulți preoți pentru a le executa diferite lucrări de pictură, însă el nu mai dorește să lucreze** [ce bine!!! Am scăpat de alte hule pictate! – n.n.], fiind bătrân și bolnav. Cu acest prilej, mi-a vorbit despre viața și activitatea lui astfel: Mi-a povestit că a fost preot la mănăstirea Prislop (preot călugăr), că în tinerețe a fost călugăr pentru o perioadă în Grecia, timp în care a lucrat și pictură religioasă. Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[un] comportat într-un mod corespunzător cu el. [vedeți că nu a suferit persecuții la canal, ci a avut regim ușor. Să citească dornicii de mărturisitori, cum se desfășura în acel timp reeducarea la canal și să se întrebe: dacă era așa de primejdios pentru comunism, Părintele Arsenie Boca, de ce a fost scutit? Foarte dubios. Ori hipnoză, ori compromis, ori neputința unei adevărate mărturisiri pentru care*

⁴⁹⁹ Ibidem, f. 42.

⁴⁸¹ Ibidem, f. 322.

⁴⁸² Ibidem, f. 181. Părintele Arsenie la 16 septembrie 1963 locuia ca flotant, de cca. 5 luni, în str. Gh. Paloș 24 cf. Ibidem, f. 320.

⁵⁰⁰ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

Dumnezeu l-a scutit– n.n.] [...] Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate. În prezent duce o viață retrasă, nu face și nu primește vizite și este preocupat de starea sănătății, cât și pentru a mă ajuta în executarea sculpturilor și altor lucrări pe care le are de făcut la casă. [...] Atentă, Securitatea stabilea că pe lângă informatorul Tâmplaru Ion, pe lângă Părintele Arsenie Boca „va fi dirijat cu sarcini” și informatorul Dobrin. Rezoluția dată de ofițerul de securitate este următoarea: „Sarcini: Să stabilească dacă posedă la domiciliu literatură necorespunzătoare și legionară; deplasările pe care le face și scopul lor; comentariile ce le face; cu privire la relațiile ce le are cu diferiți preoți; dacă are un rol de îndrumare și coordonare a activității celor 12 călugărițe cu care domiciliază”⁵⁰¹

Sărăcia de bună-voie au încălcat-o împreună deținând mai multe proprietăți, lucru foarte ciudat pentru acele vremuri. Este evident din studiul vieții celor doi protagoniști de la Prislop că au fost aranjați foarte bine cu sistemul, pentru o viață lumească confortabilă. Dar ne întrebăm: la ce le-au folosit toate acestea când au murit?

501

<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-attentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Cum a încălcat fecioria am văzut studiind relația sfinției sale cu Maica Zamfira. Nu este nevoie de o relație trupească pentru a se strica fecioria, deși contextul conviețuirii a 30 de ani în aceeași casă arată cu o mare probabilitate o astfel de relație (să ne ferească Dumnezeu de existența sau de judecarea ei!). Lipsa pazei simțurilor asociată cu părerea de sine că ești un astfel cineva (mai altfel decât toți) care poate încălca Sfintele Canoane fără a se vătăma (dar smintind pe mulți) poate duce la pierderea fecioriei minții sau fecioria nebună, după cum este numită de Sfânta Evanghelie:

Mat 25:1 Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelile lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. 2 Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte [...]10 Deci [...] a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis. 11 Iar mai pe urmă, au sosit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. 12 Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.

La aceasta se adaugă învățăturile spurcate (provenite din păgânism și dovedite mincinoase - de știința autentică - și eretice - de învățăturile Sfinților Părinți. Vedeți mai jos, la capitolul învățături/picturi păgâne ale Părintelui Arsenie Boca, mai amănunțit despre acest subiect) despre necesitatea obligatorie a împreunării trupești pentru menținerea sănătății femeii și povățuirea la o contracepție calendaristică, care scoate la lumină ce patimi de ocară avea în sufletul său următorul de o viață a Maicii Zamfira. Nu ne dăm seama dacă aceste învățături sunt o consecință a relației sfinției sale cu Julieta sau, invers, de mila (îmbolnăvită de astfel de învățături) pentru sănătatea ei a ajuns să-i fie consort.

Odată ajuns călugăr și lăsând barba să-i crească, fiindcă barba este icoana firească a bărbatului desăvârșit, a devenit făt-frumosul pe care îl cunoaștem cu toții din reclame. De aceea a și fost inundat de femei, parcă exact pe măsura inversă în care la începutul vieții sale fusese respins de ele. La aceasta se adaugă și ochii lui albaștri (de care unii spun că dacă ar fi fost negri Părintele Arsenie Boca nu ar fi fost așa de faimos ca Sfânt... între femei). Din păcate, nu este vorba, însă, doar de o armonie dăruită vederii prin materia și forma artistic asortate de Dumnezeu, ci ochii aceia atât de impresionanți iradiiau cu energii subfirești ce paralizau și pe bărbați, dar cu mult mai mult pe femei:

*La 12 aprilie 1950, Episcopul Andrei aprobă, la cererea Părintelui Arsenie, „transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici, deocamdată cu cel mult zece maici, care vor fi deservite în cele religioase de doi preoți duhovnici” . Părintele Arsenie ceruse, la 11 aprilie 1950, alături de adresa în care îl informa pe Episcopul Andrei de plecarea Ierodiaconului Antonie Plămădeală, aprobarea de a transforma Mănăstirea Prislop în mănăstire de maici, argumentându-și propunerea în felul următor: „dat fiind faptul că am rămas numai doi preoți călugări [Părintele Arsenie Boca și Dometie Manolache, n.n.] la Mănăstirea Prislop și dispozițiile sunt pentru un număr măcar de zece, iar acest număr nu-l putem ajunge cu călugări, apoi **Mănăstirea fiind cercetată mai mult de femei**, și lipsa mănăstirilor de maici din Eparhie, cu smerenie vă rugăm să binevoiți a ne aproba transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici”^{28 29}. [multe pretexte, inventate cu iscusință, dar un singur raționament: să nu se sinucidă Julieta – n.n.]⁵⁰²*

De aceea unii ierarhi au sesizat că avea o privire vicleană, aici fiind în armonie cu ucenicii care declarau (fără a-și da seama ce spun):

Înaltpreasfințitul Pimen:

„Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”⁵⁰³

În cartea Părintele Arsenie Boca, mărturia : părintelui Pantelimon (de la Ghighiu), pag. 62: „Puterea lui era mai ales în ochi. Când te privea, te paraliza” (hipnotiza)⁵⁰⁴

După ce se întorceau de la mănăstire, țărani povesteau, de-a dreptul cutremurați, cum le citise gândurile acel monah. Părintele fascina mulțimile cu darul sau de-a sti totul despre fiecare credincios pe care îl privea în ochi [...]

In scurt timp, el ajunsese sa fie considerat un fel de "oracol divin"! [...]

⁵⁰² Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 24-25.

⁵⁰³ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

⁵⁰⁴ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, p. 10.

Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oară, dedeaparte, am simțit ca înmarmuresc. Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fără varsta, albaștri ca un cer senin de vară, incredibil de mari, așa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafireasca [noi zicem că mai corect ar fi numită subfirească, sau în afară de fire – n.n.] iti străpungea ființa, pur și simplu. Te simțeai împietrit și parcă înfricosat de păcatele pe care urma să le mărturisești. [...]

Când a ajuns înaintea părintelui Arsenie, Lucia Chima a înmărmurit, cuprinsa de muțenie. Isi amintește și acum, de parca s-ar fi intamplat ieri. [...] "In acea clipa am început să plâng. Tremuram din tot trupul. [...]"

Lucia Chima s-a întors la Sinea Noua copleșita de aceasta prima intalnire cu părintele Arsenie Boca. "Parca eram fermecata. Timpul trecea, dar eu nu ma puteam desface de amintirea lui." ⁵⁰⁵

Duhurile necurate, având această fereastră deschisă pentru înșelare la Sâmbăta de sus și apoi la Prislop au început să-i facă și ele reclamă prin vise și simțiri, pe lângă mulțimea purtătorilor de zvonuri senzaționale și rezolvări confortabile, fără pocăință (decât cel mult trupească), alimentați de falsele proorocii și minuni:

Iată ce sens îi dă acestui episod din viața sa, chiar Părintele Arsenie Boca:

Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. [...]Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca - să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață.⁵⁰⁶

În realitate, însă, a fost o altă cauză a năvălirii oamenilor și preoțirii Părintelui Arsenie Boca. ÎPS Nicolae Mladin, mitropolitul mărturisitor al Ardealului, ne arată adevărul:

Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... ⁵⁰⁷

Astfel că Părintele Arsenie Boca, după ce este girat de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae (care din prea multa lui candoare, de a vedea pe oameni mai buni decât sunt, nu l-a analizat la timp, ci l-a prezentat ca pe un ucenic Ortodox al preacucerniciei sale), devine rapid un răsfățat al opiniei publice și centru al atenției feminine de toate clasele și vârstele.

Este uimitor, însă, cum Maica Zamfira a putut să pună mâna pe el, stăpânindu-l pentru sine până la capătul vieții. Ce duhuri mai puternice decât ale lui (provenite din tainița cumplită a deznădejdiei și a sinuciderii dacă nu i se face voia) a putut avea ca să-l ia „de la toți și de la toate”? Cum a putut să farneze pe hipnotizator? Oare doar cu șantajul pastilelor și al tăierii venelor sau mai este un secret între ei, cenzurat și nepublicat?

Răul, însă, nu s-a oprit aici. De dragul ei s-a făcut la început o Mănăstire mixtă (ce hidoșenie!) cu el stareț, apoi călugării „nefiind cumiți și ascultători” ca să rabde nelegiuirea, unii fugind ca de un balaur de un asemenea amalgam, iar alții fiind alungați de stareța starețului, s-a prefăcut într-o Mănăstire de maici, având un pictor ca duhovnic. Dar neregula canonică nu a încetat, deoarece la vremea aceea Părintele Arsenie Boca avea doar 40 de ani (!!!), fiind prea tânăr și lipsit de experiență pentru așa ceva:

CANONUL 20 al Sfântului Sinod al VII-lea ecumenic

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită monastire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. [...]

Aceastași marele Vasilie, în hotărârile cele pe larg 33 zice, că la voroavele ce este trebuință a face monah cu monahie, trebuie a se alege, și fețele care au să vorbească împreună, și vremea, și locul cel potrivit, și nevoia, încât toate să fie cucernice, și afară de tot prepusul. și

⁵⁰⁵ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

⁵⁰⁶ Autobiografia **Ierom. Arsenie**. R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11.

⁵⁰⁷ **Arhimandrit Paulin LECCA**, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

fețele să fie, dintre călugări cei mai bătrâni și cucernici, și evlaviști, și înțelepți, spre a face toată întrebarea și răspunderea. Iar din monahii asemenea cele mai bătrâne, și mai înțelepte. Iar când vorbesc împreună, să fie două de față sau și trei, atât din monahi, cât și din monahii. Iar numai doi, unul și una îndeosebi, să nu vorbească, pentru prepus, și pentru că nu este de crezare vrednic spre adevărarea celor ce se zic. Iar câți alți frați au trebuință a vorbi cu vreo monahie, să vorbească prin mijlocirea bătrânelor acelora, și aleselor monahii, și acelea să spună surorilor acelora care sunt cercetându-se de dânșii. Ci și monahii cei ce aduc la monahii cele de trebuință și slujesc, trebuie a fi cercați, și cucernici, și în vârstă sporiți, spre a nu pricinui cuiva rău prepus; [...]

Zice și Sfântul Nichifor în canonul său 22: că dacă ieromonahul, tânăr cu vârsta, slujește la monahii, nu se cade cineva a se împărtăși de la el cu Sfintele Taine. Precum se vede, ca din aceasta să se rușineze, și să se îndrepteze⁵⁰⁸

După ce au fost alungați din Mănăstire am fi putut răsufla ușurați că, văzându-și căderea, s-ar fi smerit și apucat de pocăință, fiecare, separați unul de altul, plângându-și călugăria pierdută. Din păcate nu a fost așa, ci făcând o asociație de duhuri amăgitoare cei doi, după o perioadă de acalmie, au început a face prozeliți izolați, cum vedem în istorisirea apariției lor sub forma a două țigănci, el având și stigmat. Mai apoi (în colaborare cu sora și cumnatul ei), și-au făcut un sediu de prozelitism personal-familial la Drăgănescu, unde din nou a început Părintele să fie înconjurat de admiratoare, (sub supravegherea vigilentă a Maicii Zamfira pentru a nu fi văduvită) și consimțământul tacit al securității.

Din păcate, nici sfârșitul lor nu are semne de pocăință:

- În cazul ei fiindcă s-a lăudat și a făcut prozelitism pe mai departe Arseniolatriei.
- În cazul lui, fiindcă deși oprit pe mai departe de la preoție, deci fără pretextul inițial că ar fi duhovnic la maici, Părintele Arsenie Boca se stinge (din cauza bolii) înconjurat de 12 femei, conviețuind cu ele în aceeași casă.

Aceasta este consecința tragică necunoașterii rânduielilor monahale, și nesupunerii față de Sfânta Predanie: mai înainte de vreme, fără a dobândi nepătimirea sau măcar o experiență reală a propriilor căderi și neputințe, și fără a studia de la Sfinții Părinți firea omenească cea stricată și mijloacele de vindecare ale ei, s-a apucat de misiune în popor, fără pază, centrată pe atracția oamenilor către propria persoană.

Planul acesta diabolic de vrăjire al României a avut succes, tocmai fiindcă poporul nu cunoștea Sfinții Părinți:

55) *Respinge, ca unul ce nu ești vrednic, bucuria ce ți-a venit, cu mâna smereniei, ca nu cumva primind-o prea ușor să primești lup în loc de păstor 362.*

56) *Nu alerga spre vedere, pînă nu e timpul vederii, ca urmărind frumusețea smereniei, să o ajungi și să te unești în veacul veacului cu ea, într-o nuntă prea curată 363. [...]*

60) *Dracii îl războiesc cumplit pe cel ce se liniștește (pe sihastru), ca, nefolosindu-se acesta cu nimic din pustie, să vină în lume. Dar pleacă de la noi care petrecem în lume, ca simțindu-ne nerăzboiți în ea, să rămânem cu cei din lume 493.*

61) *Unde sîntem războiți, acolo luptăm fără îndoială și noi, cu tărie, cu vrăjmașul. Căci cînd nu luptăm noi împotriva lui, ni se face și el prieten 494.⁵⁰⁹*

62) *Petrecînd pentru un timp în lume pentru vreo trebuință oarecare, sîntem acoperiți de mina lui Dumnezeu, poate pentru rugăciunea părintelui nostru și ca să nu se hulească și Domnul prin noi. Dar uneori nu sîntem ispitiți și din pricina nesimțirii și a faptului că avem de mai înainte multă cercare și săturare din cele văzute, vorbite și făcute. Sau, poate dracii se depărtează și ne părăsesc pe noi de bună voie, făcînd să se umple locul golit de toate celelalte, de închipuirea de sine a noastră.*

⁵⁰⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 254-255.

⁵⁰⁹ 492. *Poate fi și un adânc vecin cu adâncul liniștii și al vieții în Dumnezeu.*

493. *«Gîndurile rele își iau ființa din alegerea noastră și din reaua lucrare a dracilor. Iar cele bune din fire — căci am fost făcuți buni —, din alegere, datorită libertății, și din îndemnul îngerilor. Deci cele rele își iau ființa din două izvoare, iar cele bune, din trei. Să ne aducem deci aminte de cel ce zice: «Stați împotriva diavolului și va fugi de la voi» (Iac. 4, 5). Deci să stăruim în nevoi. Dimpotrivă, nerăzboirea noastră de către el în lume este o viclenie a lui și nu un semn al iubirii de oameni».*

494. *Cînd sîntem războiți de demoni înseamnă că noi înșine luptăm împotriva lor.*

Căci cînd nu luptăm împotriva lor, ne sînt prieteni, pentru că facem prin noi înșine ceea ce le place lor.

63) *Ascultați și o altă meșteșugire și viclenie a acestui amăgitor, toți cei ce v-ați hotărât să vă deprindeți în neprihănire, și păziți-vă! Mi-a istorisit careva dintre cei ce au suferit cercarea vicleniei, că de foarte multe ori dracul trupurilor se retrage cu desăvârșire, insuflând călugărului o evlavie la culme, ba poate punând în mișcare în el și izvor de lacrimi în timpul cât șade cu niște femei și vorbește cu ele, sfătuindu-l să le îndemne să gândească la moarte, la judecată, la neprihănire. Aceasta pentru ca, nenorocitele, câștigate prin cuvânt și prin prefăcuta evlavie, să alerge la lup, ca la păstor. Și apoi născîndu-se obișnuința și îndrăzneala, nenorocitul să sufere căderea.*

64) *Să fugim, ca să nu vedem, nici să auzim de fructul din care ni s-a poruncit să nu gustăm. Căci m-aș mira să ne socotim mai tari ca proorocul David. Acest lucru este cu neputință⁴⁹³. Atît de înaltă și de mare e lauda neprihănirii, că unii dintre părinți au îndrăznit să o numească nepătimire.⁵¹⁰*

Dar sfinția sa, care (după cum zice el însuși) a tradus (probabil din franceză) pe Sfântul Ioan Scărarul, timp de 5 luni, cum se poate dezvinovăți că nu a știut? E adevărat că poate nu l-a înțeles launtric. Sau poate că avea (a făcut) de fapt o traducere așa de proastă, încât nu s-a putut folosi nimeni de ea pentru a se mântui, fiindcă nici chiar traducătorul nu a înțeles nimic. Indiferent care este explicația, preacuvioșia sa nu a urmat sfaturile atât de folositoare ale dascălului dascălilor în cele călugărești, și este mult mai păgubit ca admiratoarele lui deoarece cunoaște multe, dar nu face:

Luc 6:46 Și pentru ce Mă chemați: Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun?⁴⁷ Oricine vine la Mine și aude cuvintele Mele și le face, vă voi arăta cu cine se aseamănă:⁴⁸ Asemenea este unui om care, zidindu-și casă, a săpat, a adâncit și i-a pus temelie pe piatră, și venind apele mari și puhoiul izbind în casa aceea, n-a putut s-o clintească, fiindcă era bine clădită pe piatră.⁴⁹ Iar cel ce aude, dar nu face, este asemenea omului care și-a zidit casa pe pământ fără temelie, și izbind în ea puhoiul de ape, îndată a căzut și prăbușirea acelei case a fost mare.

Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.⁴⁸ Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere.

⁵¹⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILĂ, *Filocalia*, Volumul IX (Scara Sfântului Ioan Scărarul), Ed. cit., pp. 182, 22-23.

Din pânțele mamei a fost dedicat uniatismului și încrederii în sine că este un ales. Până la sfârșit a propovăduit acestea două, neavând, din nefericire, nici o înștiințare despre vreo lepădare a sfinției sale de aceste credințe eretice. A adăugat, prin scris și pictură, credințe eretice date anatema la toate cele 7 sinoade ecumenice (arianism, pnevmatomahism, nestorianism, monofizism, origenism, pelagianism, iconoclasm). La acestea a adăugat și credințele păgâne ale reîncarnării, metempsihozei, plăcerii împreunării ca sursă de sănătate. Se adaugă o multitudine de abateri practice și teoretice de la Sfânta Predanie în domeniul Sfințelor Scripturi, Sfintei Liturghii, Sfintele Canoane. Astfel că în întregul său poate fi numit un mare propovăduitor teoretic și practic new age sau ecumenist de o gravă alterare cu mască Ortodoxă. Dacă toate faptele rele în care a căzut nu ar fi avut lor, ci numai învățătura sa ar fi fost așa de alterată, este evident că nu poate fi model de sfințenie Ortodoxă și nici măcar de mântuire, știut fiind că singura condiție indispensabilă pentru canonizare este mărturisirea drepte credințe.

Însă, deși cu greu, dacă ar fi avut ascultare s-ar fi lepădat de toate acestea:

De ceva, totuși, mă sfiesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui A., cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșească de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfătuiesc cad ca frunzele!”

Despre ședințele de spiritism și ideile eretice steineriene ale acestui ieromonah, aflat în înșelare, mai știau Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu ș.a., toți atrăgându-i atenția cu bunăvoință că greșește, dar fără folos.

Iar pictura sa de la Biserica Drăgănescu-Mihăilești, mult laudată de „novatori”, este în mod explicit sincretistă și ecumenistă, irizând erezia, cu „inovații” inacceptabile și elemente catoliciste introduse printre erminiile ortodoxe, chipurile sfinte exprimând mai degrabă un demonism latent decât dumnezeire, pe care le-au sesizat specialiștii ortodocși din domeniu, dar și unii creștini atenți și luminați.⁵¹¹

Oare suferințele morții să-l fi dus la căință, măcar în clipele acelea, ca să se fi putut mântui și să nu fi murit ca un vrăjitor eretic?

Odată, venind la el un eretic, stăpânit de demonul îngâmfării și zicând că nu există învierea morților, ca să-l înfrunte pe acest eretic, cuviosul a înviat pe un mort. Și zicea cuviosul că sunt două cete de demoni; una se luptă cu oamenii prin patimi înspăimântătoare și alta, a îngâmfării, împinge pe oameni la rătăcire. Satan rânduiește ceata din urmă la fermecători și la eretici.⁵¹²

Vedeți? Cu ereticii mai degrabă învii morți ca să îi convingi, decât să stai de vorbă cu ei. Cu ei este mai greu, fiind cuprinși de demonii îngâmfării ce acționează prin plăcerea suflătească de sine, care este mai greu de sesizat decât plăcerea trupească prin care lucrează demonii poftelor. Este nevoie de smerenie, și nu una momentană ci lucrată cu sudoare, în timp, fiindcă omul care nu își modelează firea prin obișnuința în lucrarea de pocăință, nu se poate schimba instantaneu. E adevărat că au fost astfel de cazuri ca de exemplu Sfântul ierarh Ciprian care a fost un mare vrăjitor. Dar acela nu a făcut-o instantaneu, pe patul de moarte, când nu mai avea ce face, văzându-și chinul care îi va însoți în veșnicie, nemaivând altceva de ales, ci în urma unor lupte intense de lămurire în credință văzând eșecul și neputința lucrării pe care o făcea în fecioriei și credinței în Hristos. S-a pocăit deci în libertate, de dragul adevărului, având îngăduită o lucrare vrăjitoarească puternică tocmai pentru a se lămuri de deșertăciunea ei. Și nu a murit așa, imediat după lămurire, ci a avut răgaz să-și mărturisească convertirea public, iar apoi chiar să devină mucenic nu propovăduindu-și fostele rătăciri, ci dreapta credință, ca prin suferința de dragul lui Hristos să se curețe complet de toată stricăciunea acumulată în sine pe când era vrăjitor. Nu pentru că Dumnezeu ar fi avut nevoie de aceasta pentru o satisfacție personală cum susțin latinii, ci chiar el însuși având nevoie de această lucrare pentru a-și vindeca firea rănită prin erezie și vrăjitorie.

⁵¹¹ Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

⁵¹² <<http://www.calendar-ortodox.ro/luna/ianuarie/ianuarie19.htm>>sâmbătă, 3 octombrie 2015

Așa ar fi avut nevoie și Părintele Arsenie Boca. Chiar dacă, admitând și această posibilitate, că sfinția sa văzând ce îl așteaptă, pe patul de moarte, s-ar fi căit că va suferi în veșnicie, nici aceasta nu este de ajuns. Fără a lucra lămurirea și îndreptarea proprie, aceasta nu este pocăință mântuitoare, ci doar întristare egoistă pentru suferință și părăsirea plăcerilor ce l-au însoțit pe acest pământ. Iar la sfinția sa este necesară în mod indispensabil de o pocăință publică (fiind o persoană publică și părută sfântă deci cu impact maxim la cei ce vor să se mântuiască) pentru a anihila toată amăgirea ce strică pe cei ce îl urmează. Dar preacuvioșia sa nu a mai apucat să mărturisească public dezicerea de toate ereziile propovăduite în întreaga viață și pecetluite la parasinagoga Drăgănescu. Dar chiar și din punct de vedere al pocăinței personale, ca să fie adevărată și mântuitoare este necesar să fie străpunsă de o întristare uriașă pentru că nu a fost unit cu Dumnezeu din cauza propriei stricăciuni, urându-și păcatele nu numai teoretic, de context, ci din toată inima, până acolo la a ajunge să i se schimbe mintea, în libertate, prin propria alegere și dragoste de Dumnezeu, nu din experiența chinurilor ce se apropie și din teroarea fricii (care învinovățește de fapt pe Dumnezeu în chip hulitor că ar fi vreun pedepsitor nemilos și neînțelegător).

Păcătoșilor în iad nu le convine că sunt chinuți și că nu sunt apreciați, dar tot nu-L iubesc, nu-L laudă, nu-L urmează și nu sunt de acord cu Dumnezeu, ba se mai și consideră nedreptățiți că nu sunt laudați ei înșiși de Dumnezeu și de toată lumea pentru alegerea lor. Ei sunt într-o lume hidoasă, nălucitoare, construită de ei înșiși în iubirea lor de sine, având ca materie propria lor mândrie și ca formă asemănarea cu sine. Este o continuare fără putință de schimbare a lucrării lor din viață.

Așadar, până la moarte omul se mai poate converti, dar și pentru aceasta este nevoie de timp și lucrare:

7. *Păcatul învechit cere nevoiță [asceză] îndelungată. Căci obișnuința învârtoșată nu poate fi clintită din loc dintr-o dată.*

8. *Nevoița stăruitoare în înfrânare și dragoste, prin răbdare și liniște scoate cele înrădăcinate.*

9. *Mișcă-ți mintea neconținut la rugăciune și vei împrăștia gândurile cari stăruiesc în inimă.*

10. *Nevoița are trebuință de răbdare și de îndelungă răbdare. Căci numai prin osteneală îndelungată se izgonește iubirea de plăcere.⁵¹³*

Veșnicia este, însă, timpul oprit din mișcare. Omul nu mai are mișcare dinamică, schimbătoare, deci nu se mai poate pocăi. Mișcarea lui a devenit stabilă, statornică spre sensul care l-a ales la moarte.

Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.⁵¹⁴

Vrăjitoria și erezia au un impact atât de mare asupra bietei victime, încât cu greu se poate clinti din starea lui căzută.

Se află iarăși unii atât de nesimțitori și orbiți de ucigătorul de oameni diavol, care cred, că numai la moartea lor să se întoarcă la pocăință. O, nesocotința ta păcătoșule! Așa socotești să dobândești împărăția cerurilor? Nu știi că binele pe care îl vei face în ceasul acela, nu este din buna ta voință, ci de nevoie și silă? Nu din dragostea Lui Dumnezeu, ci pentru frica Iadului! Că firesc lucru este a se teme fiecare de paguba sa. Acum cheltuiești viața ta în slujba diavolului, și la sfârșit să ceri lui Dumnezeu ca să-ți dăruiască împărăția sa? Nu ai auzit ce-au pățimit fecioarele cele nebune, fiindcă au așteptat să cumpere milostenia în ceasul cel mai de pe urmă? Deci s-a închis ușa Raiului, și ele, nebunele, s-au muncit pentru că nu au fost pregătite mai înainte! Ce altă pildă mai adevărată vrei decât aceasta? Asemenea și tu vei pătimi tot așa, dacă rămâi până ia sfârșit în lenevie. Când ești tânăr, trebuie să ridici jugul Domnului, nu să dăruiești lumii floarea vârstei tale, și Domnului să-i dai tina și ce e mai rău.

Adică să slujești lumii, trupului și diavolului, când ai putere, iar la bătrânețile tale, când nu mai poți nici să te miști, să te dai în slujba dumnezeiască? După cum fac oarecare femei, după ce se învechesc hainele lor și numai sunt de vreo trebuință le dăruiesc la biserică și le fac poale la icoane și altele. Dar la aceasta nu au plată. Că Domnul poruncește în Cartea

⁵¹³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 19.

⁵¹⁴ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 41.

Leviticon: „Să fie cel mai bun miel pe care îl aduc jertfă și să nu aibă nici o boală“. Dacă s-ar fi dus un prea bătrân de o sută de ani, înaintea unui împărat, să-l roage să-l primească slujitor, făgăduind să-i facă mare slujbă, nu l-ar fi batjocorit și ar fi râs de dânsul toți? Tu ești vrednic de mai multă defăimare, fiindcă lași vremea cea bună a vieții tale, să treacă toată în slujba trupului, și aștepti să faci pocăință în cele din urmă ale tale când vei îmbătrâni, și nu mai poți. Har se întâmplă și puțini sunt care să facă bună pocăință, în vremea morții. Dacă nu mă crezi pe mine, citește pe toți dascălii Bisericii noastre, ca să vezi câtă îndoială au la această pricină și mai ales pe Augustin care în „Cartea celor 40 de cuvinte“ zice: „Bolnavului care cere la sfârșitul vieții lui, Taina pocăinței (Mărturisirea și Sfânta împărtășire) i se dau lui acestea fiindcă le cere, dar nu îndrăznim să spunem că se mântuiește, căci nu știm cu adevărat și mai jos, iarăși zice: „Omule, dacă voiești să fi încredințat că te mântuiești, pocăiește-te acum când ești tânăr și sănătos, și se vede că ai lăsat păcatul, când poți să păcătuiești; iar dacă aștepti la bătrânețile tale, atunci nu ai lăsat tu păcatul, ci el te-a lăsat pe tine“. Ai văzut sfat prea înțelept, păcătosule? Înțelege că nu se folosește cel ce face fapta bună cu sila. Tâlharii și ucigașii, nu mărturisesc de bunăvoie fărădelegile lor, ci numai când îi pedepsește dreptatea cu foc, cu bătăi și cu alte feluri de munci; însă mărturisirea aceasta nimic nu folosește, ci mai ales le dă rea și amară moarte.

Obicei au marinarii și neguțătorii când se întâmplă furtună și învăluire mare în noian, a arunca în mare câte lucruri au, pe care nu le-ar fi aruncat dacă nu s-ar fi temut de primejdie; iar după ce trece, fac tot ca să găsească cât se poate, din cele ce au aruncat. Tot așa fac cei ce mor: se mărturisesc pentru frica morții și a muncilor, descarcă greutatea relei conștiințe, iartă ocara, lasă pentru suflet, și fac și alte multe fapte bune, pe care nu le-ar fi făcut, dacă nu ar fi avut o asemenea frică de primejdie. Din acestea se cunoaște adevărul, că de se va întâmpla să nu moară, se întorc iarăși la cele dintâi, ca și câinii la a lor vărsătură.

Ascultă și pildă cu mărturie nemincinoasă, ca să te încredințezi că cei ce petrec în lenevire pentru mântuirea lor, păcătuind toată viața, de și se vor pocăi în ceasul morții, nimic nu le folosește. Se vede în cartea ce se cheamă „Livada Florilor“ la partea I, fila 128, că la Paris, era un preot la o biserică a Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, bogat, pentru că avea biserică venituri. Petrecea în lenevire și întinat în cele sufletești, iar la desfătările trupești osârdnic și nelenevos, și săvârșea toate voile trupului, ticălosul. În sfârșit a venit în boală de moarte, și temându-se să nu moară, a mărturisit toate păcatele, și s-a împărtășit cu Sf. Taine, vesel și cu lacrimi la arătare, și așa a murit și i-au îngropat cu mare pompă și cinste. Și mulți s-au minunat, pentru că era vreme de iarnă, și plouase mai înainte multe zile, și atunci era vreme frumoasă, care i-a înfrumusețat mult înmormântarea, cea cu multă ceremonie și cheltuială mare. Deci ziceau unii, că este norocit, că și-a făcui în viață voile sale, și la sfârșit l-a învrednicii Dumnezeu, și s-a mântuit prin pocăință. și apoi s-a făcut zi frumoasă și norod mult l-a însoțit până la groapă. Dar pentru că judecățile oamenilor greșesc, și nu cunosc adevărul, a voit prea hunul Dumnezeu să descopere spre pilda noastră a celor vii că s-a osândit în Iad ticălosul. S-a arătat dar mortul peste puține zile preotului de rând de la aceeași biserică, prieten al lui și urmaș, și i-a zis că s-a osândit și nu este pentru dânsul nădejde de mântuire sau milă.

Iar prietenul lui înspăimântat, a răspuns: Cum este cu putință să te osândești, căci te-ai pocăit pentru păcatele tale? Te-ai mărturisit cu lacrimi multe și te-ai împărtășit cu cinstitul Trup și Sânge al Domnului nostru.

Și a zis mortul: Cu nevrednicie m-am împărtășit, că pocăința mea nu a fost cum se cuvenea, ci din nevoie pentru frica morții și a muncii așteptate.

Și am făgăduit pe de o parte duhovnicului, că mă voi abate de la rău dacă voi mai trăi, dar cugetul meu și reaua obișnuință îmi zicea, că nu voi putea să fac înfrânare, și mă plecam acestui gând și cuget necuvios. Prin urmare murind în această cugetare ce aveam, adică, de aș fi mai trăit, să mă întorc iarăși la împătimirile și desfătările trupești, pentru aceasta cu dreptate m-am osândit în muncile cele veșnice. Căci cine se mărturisește fără să aibă hotărâre statornică să nu mai păcătuiască în viitor, nimic nu folosește. Acestea zicând, s-a făcut nevăzut. Iar preotul cel viu a rămas cuprins de frică, și părăsind lumea, s-a dus într-o Mănăstire, unde s-a săvârșit în petrecere plăcută lui Dumnezeu. [...]

Și precum în această lume nu poate vreo lege să învie pe cel osândit după moarte, așa și cel osândit nu este cu putință cu nici o lege să se izbăvească de Iad și să se ducă în Rai. Cei ce mor nepocăiți, nu se socotesc că au lăsat păcatul, că de ar fi fost încă în viață, nu s-ar fi

*întors spre pocăință, ci ar fi făcut voile lor câți ani ar fi trăit; pentru aceasta se pedepsesc fără de sfârșit după cum cugetul lor este nesățios în rău.*⁵¹⁵

Să ne rugăm ca, totuși, Părintele Arsenie Boca să se fi pocăit măcar pe patul de moarte, în urma suferințelor bolii (chiar dacă noi nu o știm), fără cugetul că dacă ar mai trăi să continue cele făcute până atunci, datorită nesațului plăcerii de sine, atât de evident în scrierile sfinției sale, dar mai ales în pictura de la Drăgănescu.

⁵¹⁵ Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, *Mântuirea păcătoșilor*, Ed. s.n., s.l., ³1939, pp. 502-505, 498.

Mult, cu dor și insistent am scotocit printre scrierile și picturile Părintelui Arsenie Boca, ca să găsim măcar urme de pocăință. Totul este centrat pe cuvântul eu, păreri personale și îndrumări date altora.

Iar când ne bucuram din toată inima pentru sfinția sa că am descoperit pe vreundeva vreo urmă de smerenie sau de schimbare a minții spre mântuire, cercetând-o cu dorința de a o publica și a arăta tuturor că nu trebuie să-l judece pe Părintele Arsenie Boca pentru ce a făcut, deoarece s-a pocăit (că ce a făcut a făcut din neștiință, dar, având intenția bună, l-a mântuit Dumnezeu), cu mâhnire și dezamăgire remarcam că este de fapt o colecție intelectuală de fraze ce doar mimează smerenie și nu o urmează. Semnificația cuvintelor sfinției sale ne îngrozește, văzând subtilitatea la care poate ajunge înșelarea, când ia ca mască urmarea Sfinților Părinți, neînțelegându-le esența. Cu durere am remarcat că sfinția sa nu a înțeles nici pocăința și nici smerenia autentice și de aceea nici nu le-a practicat și nici nu le-a cunoscut în realitatea lor:

Sora noastră Frăsina

Am citit cele comunicate de dincolo. Ți le trimit îndreptate după gramatică și pe unde era nevoie și după conținut. Îți prețuiesc darul ce ți-a dat Dumnezeu, însă grijă trebuie să avem amândoi

[din start o încurajează că înșelările demonice care o îndemneau să încalce Sfintele canoane ar fi dar de la Dumnezeu, îndreptând cele comunicate doar gramatical, dar din păcate nu și duhovnicește, fiindcă și sfinția sa era prins de aceeași patimă și nu putea *Mat 15:14 Lăsați-i pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.* – n.n.]

. Din învățătura Părinților reiese că trebuie să ne ferim de fapte neobișnuite, precum sunt vedeniile, comunicările și altele. De ce? Pentru că în ele se pot strecura și înșelăciuni. Diavolul ia un chip și zice că-i Hristos și așa mai departe. Părinții știu slăbiciunea firii omenești ușor de amăgit.

Preoții au datoria de a cerceta duhurile. Și pe ce vom cunoaște? Pe roade. Deci, dacă în sufletul tău sporește smerenia, dragostea de Biserică, iubirea de oameni, ascultarea de preoți, nu ești în înșelare, ci în adevăr. [numai că toate cele enumerate mai sus, pot fi mimate în simțire, unealta cea veche a înșelării, chiar de diavol – n.n.]

Dacă însă încolțește în sufletul tău o părere de sine, precum că ești sfântă, ești aleasă, de tine trebuie să asculte oamenii, darul tău a alunecat în înșelăciune.

[nu este un criteriu bun, deoarece sufletul căzut în nesimțirea lăuntrică (datorită dorinței și obișnuinței cu aparițiile demonice din falsele vedenii) nu își mai dă seama pe ce lume e și poate avea o simțire de dulce smerenie fabricată tocmai de draci. De fapt nu poate fi vreun criteriu rațional în deosebirea duhurilor, ci numai paza poruncilor în smerita ascultare duhovnicească trebuie să ne fie călăuză, și doar Sfântul Duh poate descoperi diferența între adevăr și înșelare. Despre aceasta ne învață chiar și mult experimentatul (atât în vedenii autentice cât și în înșelări) Sfânt Cuvios Siluan Athonitul, că cel ce dorește vedenii nu simte mândria sa:

Dacă vezi o lumină înăuntrul sau în afara ta, nu te încrede în ea, dacă împreună cu lumina nu simți în tine zdrobire [de inimă] pentru Dumnezeu, nici iubire pentru aproapele; dar nici nu te teme, ci smerește-te și lumina va pieri. Dacă vezi vreo vedenie sau un chip sau ai un vis nu te încrede în aceasta, pentru că dacă este de la Dumnezeu, Domnul te va face să înțelegi aceasta. Dacă n-a cunoscut după gust pe Duhul Sfânt, sufletul nu poate înțelege de unde anume vine vedenia. Vrăjmașul dă sufletului o anumită dulceață amestecată cu slavă deșartă și după aceasta se recunoaște înșelarea.

Părinții zic că dacă o vedenie e pricinuită de vrăjmașul, sufletul simte tulburare. Dar numai sufletul smerit și care nu se socotește pe sine vrednic de vedenii simte tulburare sau frică la lucrarea vrăjmașilor; iar omul mândru și căzut în slava deșartă nu poate încerca nici frică, nici tulburare, fiindcă el vrea să aibă vedenii și se socotește pe sine vrednic de aceasta și de aceea vrăjmașul îl înșală ușor.

Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.

De aici vedem că sfaturile în legătură cu modul de a deosebi vedeniile, date de Părintele Arsenie Boca, sunt ele însele provenite din amăgirea proprie prin care a fost înșelat toată viața. A crezut că se poate feri (și își poate feri ucenițele) de încrederea în aparițiile celui prea viclan doar folosind știința minții sale, după bieteile criteriilor omenești ale rațiunii căzute, nedobândind încă Sfântul Duh, fiindcă nu era în ascultare.

Cu ce înșelare vorbea despre înșelare și cât de apropiată de adevăr poate fi minciuna cu mască de adevăr! – n.n.]

*Așa mi se pare din câte mi-au spus chiar preoții, că ar fi alunecat și Petrache (Lupu n.n.) de la smerenie. Deci sora noastră, vezi să fii cu grijă asupra cugetului inimii tale, că mulți cu dar s-au pierdut ieșind de sub povara cea după dreptate. Nu te bănuiesc de astea, dar faptul că Maica Domnului te laudă și te numește că vei fi sfântă și sfânta sfintelor - chiar dacă acolo vei ajunge, cum a ajuns și Maria Egipteanca totuși mă pune pe gânduri. [de unde mândria acestei siguranțe? Și ce interesant: o laudă că se va mântui, ca să o „smerească”, răsplătindu-i astfel darul ei de a-l lauda ca să se „smerească” – n.n.] *Lauda pe mulți i-a făcut să se afume la minte cu mândrie* [după cum vom vedea mai jos, Părintele Arsenie Boca se socotea o excepție, fiind printre puținii pe care laudele îl înmiresmează cu smerenie – n.n.]. *Deci ori de câte ori vei mai auzi cuvântul acesta de laudă, adă-ți aminte de păcatele tale și te apără de primejdia părerii de sine.* [tehnica smereniei intelectuale false a lui Francisc de Assisi – n.n.]*

Văd că și eu mă pomenesc laudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățarnicesc. [să fie asta o recunoaștere publică a faptului că în fața altora se fățarnicea? – n.n.]

Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept. [și care poate fi folosul laudelor? Cum să se folosească cineva de ele? Cum să fie recunoscător pentru laude? Fără numai dacă vrea să o stimuleze să facă și altă dată la fel. De aceea îi și dogmatisește greșit că laudele sunt chiar folositoare pentru smerenie, deci să continue tot așa... ca să-l folosească, ca să se poată și el smeri, săracul, măcar prin laude, dacă nu poate altfel. Și în aceasta Părintele Arsenie Boca își arată rătăcirea și unul din mecanismele falsei sale smerenii construite din vârful buzelor minții. După Sfinții Părinți smerenia nu vine prin laude, ci prin ocări, lucru gustat de toți și din experiență:

30. *Când vei suferi pentru vreo ocară sau necinste, să ști că te alegi cu un folos. Căci prin ocară e alungată de la tine slava deșartă.*⁵¹⁶

Laudele sunt niște ispite, uneori provenite din politețe, alteori din dorința laudătorului de a-și vindeca pizma față de noi, alteori din vicleșug pentru a ne câștiga spre interesul personal, puține laude fiind curate, provenind din simplitate și dragoste:

27. *Pe fratele ce-l laudai ieri ca bun și-l vesteai ca virtuos, nu-l bârfei astăzi ca rău și viclan, făcând din defăimarea fratelui motiv de apărare a urii viclene din tine, în urma mutării tale de la dragoste la ură. Ci stăruie în aceleași laude chiar dacă ești încă stăpânit de supărare și ușor te vei întoarce la dragostea mântuitoare.*⁵¹⁷

Pe toate, însă, sub orice chip ar veni, trebuie să le respingem cu tărie, măcar în ascuns. În nici un caz nu trebuie să încurajăm pe ceilalți să ne laude, cu nici un pretext. Despre ele Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ne învață că trebuie să le considerăm scuipat al dracilor. – n.n.]

Apără-te și tu așa. [adică să se apere pe sine laudându-se pe nedrept ca să se smerească sau să stea de vorbă cu regizorii vedeniei demonice care o amăgeau? Amândouă sunt sfaturi amăgitoare, nu după Sfinții Părinți – n.n.]

Nu dau sfaturi și porunci Stăpânei, dar strig neputința noastră, a mea și a ta, și mărturisim că primejdia dă târcoale și sfinților, de cum nouă păcătoșilor.

Fugi chiar de lauda Maicii Domnului. [dar prin aceasta chiar credea și îi confirma bieteii ucenițe amăgite că este vorba de Maica Domnului!!! – n.n.]

⁵¹⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 74.

⁵¹⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., p. 142.

(Dacă îndreptarea asta, din părintească purtare de grijă, te bucură, e semn bun, dacă te înțepă puțin, e părerea de sine – mândria – care se dă de gol.) [ce ne facem însă dacă, dimpotrivă, fiind înșelată adânc, simțea o „umilință” și o „pocăință” uriașe, cu multe lacrimi (izvorâte din această adâncă, aleasă și profundă „părintească purtare de grijă”, căci vedem aceste simțiri și trăiri, trucuri vechi ale celui vechi în răutăți, la mulți ucenici ai sfinției sale), toate mimate cu iscusință de cel ce o înșela și o omora în ascuns, cum făcea și la bietul Francisc de Assisi? Atunci bucuoroasă că este „cu adevărat smerită”, „desigur doar așa i-a spus Părintele Arsenie Boca!”, alerga să spună la toți vedeniile sale, după ce manipula ierarhia ca să vorbească în public, la Oastea Domnului, în Sfânta Biserică, după cum vedem mai jos că o îndemna pictorul de la Drăgănescu– n.n.]

Dorul și țința noastră e mântuirea și nu vedenia. Sufletul e așa de înclinat după bucurii, încât se lipește de bucuria vedeniei – chiar bună – și nu învață că liberarea e a nu dori nimic, decât mila sau iertarea lui Dumnezeu.

[și din acest sfat se vede că Părintele Arsenie Boca nu avea adevărate vedenii, fiindcă simțea bucurii, de care chiar se lipea, după cum descrie experiența lor. Cu totul altfel descriu Sfinții Părinți simțirea în cazul vedeniilor de autentice:

10. *Când mintea pornește în focul dragostei spre Dumnezeu, nu se mai simte nici pe sine, nici vreun lucru oarecare. Căci luminată fiind de lumina dumnezeiască cea nemărginită, părăsește simțirea față de toate cele făcute de Dumnezeu, precum și ochiul sensibil nu mai simte stelele, când răsare soarele.*⁵¹⁸

Așadar, în adevăratele răpiri, sufletul nu mai simte nimic, nici măcar bucurii:

1Co 2:9 Ci precum este scris: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. :10 Iar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar și adâncurile lui Dumnezeu.

– n.n.]

Vedem din acestea toate că Părintele Arsenie Boca lucra și sfătuia pe alții la aceeași lucrare a falsei smerenii intelectuale, laudând și plăcându-i să fie laudat, pentru a simți o plăcere de sine nedisimulată că se smerește artificial. Iar această simțire amăgită, însoțită de o bucurie de care se lipea cu tot sufletul, o avea și în timpul vedeniilor. De aici ne dăm seama de tipul amăgirii celei mai rafinate, care vine la Ortodocși pentru a li se părea că urmează Sfinților Părinți când de fapt se leapădă de Hristos.

Acest gen de falsă pocăință o găsim și la mult iubitul și stimatul de Părintele Arsenie Boca Francisc de Assisi:

Nu este nici o îndoială, după cum si biografia lui Francisc dovedesc în mod eufemistic, că acest important întemeietor al Ordinului Franciscanilor era foarte teatral în actele sale de pocăință, arătând destul de vădit că îi lipsește si cea mai elementară trezvie, necesară unei vieti de nevointă ce caută dobândirea adevăratei smerenii. De fapt, ori de câte ori sunt prezentate în Fioretti momentele de smerenie ale lui Francisc, acestora nu le lipsește niciodată presupunerea că îi vorbeste Dumnezeu, de pildă prin gura fratelui Leon, [26] sau faptul că se crede ales de Dumnezeu "să vadă în tot locul binele si răul", atunci când este cercetat de fratele Maseo pentru smerenia sa. [27] Este adevărat că Francisc își înfățișează răutatea si păcătosenia, dar aceste mărturisiri sunt lipsite de păreri de rău sau de vreun alt semn că s-ar socoti nevrednic înaintea lui Dumnezeu. Desi vorbea adesea despre smerenie si le dădea franciscanilor învățături în această privință, el însuși s-a smerit în foarte putine momente din viața sa, desi aceste momente singulare au fost deosebite; însă, chiar si așa, a existat întotdeauna un element de exagerare si de melodramă. Nimic nu poate fi mai lămuritor în această privință decât propriile cuvinte către frații de mănăstire. La un moment dat, le-a spus ucenicilor: "Nu văd la mine nici un păcat pentru care să nu fi făcut mărturisire si pocăință. Căci Domnul, în mila Sa, mi-a dat darul de a vedea deslusit în rugăciune cu ce i-am gresit sau plăcut." [28] Evident, aceste cuvinte sunt foarte departe de adevărata smerenie. Ele seamănă mai degrabă cu vorbirea omului multumit de sine (fariseul) care, în pildă, stătea în templu, în timp ce vamesul stătea umil într-un colt, rugându-l pe Dumnezeu cu smerenie adevărată: "Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului". [...]

⁵¹⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 71.

*Astfel, gândul lui Francisc că si el era tot o "lumină", că a primit darul de a sti cum să se facă bineplăcut lui Dumnezeu, este combătut de cuvintele părintelui vietii de nevoință, Antonie cel Mare, care învată că dacă omul nu are cea mai adâncă smerenie, o smerire din toată inima, din tot sufletul si trupul său, atunci nu va mosteni Împărăția lui Dumnezeu. [34] Aceste cuvinte ale Sfântului Antonie arată că numai smerenia adâncă poate scoate afară gândul viclean care duce la înăltarea de sine si la multumirea de sine. Numai această smerenie, pătrunzând în trupul si sângele nevoitorului, poate, potrivit duhului învățaturii nevoitorilor crestin ortodocsi, să-l mântuiască de legăturile pătimase ale cugetului mândru.*⁵¹⁹

Ca și Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca avea o falsă pocăință intelectuală, rațională, sădită prin falsele vedenii și se considera aproape fără păcate sau cu păcate minore, care nici măcar nu sunt păcate, și că a văzut, cu siguranță, ce trebuie să facă pentru a scăpa de toate păcatele lui:

*Se făcea că e în biserica Mănăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereți, zicea Părintele, plutea în aer și copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la ei însuși și și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de "data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru, și asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenția că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de pe haină și păcatul acela, și-a dat Părintele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu "Doamne", și atunci a spus el despre cuvântul "Doamne" că se adresează numai lui Dumnezeu și Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, și și-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când și-a dat seama că l-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit..."*⁵²⁰

Să ne ferească Dumnezeu de această cumplită amăgire, cu atât mai greu de lecuit, cu cât mimează mai mult calea smerită a Sfinților Părinți.

⁵¹⁹ <<http://www.odaiadesus.ro/comparatie.html>>, vineri, 16 august 2013.

⁵²⁰ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 13.

După cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, cine nu își iubește vrăjmașii nu poate avea în el harul Sfântului Duh. mai mult Părintele Sofronie ucenicul lui ne învață că iubirea de vrăjmași este o caracteristică după care poți recunoaște dacă cineva este Ortodox sau nu.

Dar cine nu iubește pe vrăjmași, acela nu poate cunoaște pe Domnul, nici dulceața Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt ne învață să iubim pe vrăjmași până într-atât încât sufletului să-i fie milă de ei ca de propriii copii.

Sunt oameni care doresc vrăjmașilor lor sau dușmanilor Bisericii pierire și chinuri în focul iadului. Ei gândesc așa pentru că n-au învățat de la Duhul Sfânt iubirea lui Dumnezeu, căci cel ce a învățat aceasta va vărsa lacrimi pentru întreaga lume.

Tu zici: „Cutare e un criminal și e bine să ardă în focul iadului”. Dar te întreb: „Dacă Dumnezeu ți-ar da un loc bun în rai și de acolo ai vedea arzând în foc pe cel căruia i-ai dorit chinurile iadului, nu-ți va fi milă de el, oricine ar fi, chiar dacă e un dușman al Bisericii?”

Sau vei avea și tu o inimă de fier? Dar în rai nu e nevoie de fier. Acolo e nevoie de smerenie și de iubirea lui Hristos, care are grija de toți.

Cine nu iubește pe vrăjmași n-are în el harul lui Dumnezeu. [...]

Cine iubește pe vrăjmași va cunoaște degrabă pe Domnul prin Duhul Sfânt, dar despre cel ce nu-i iubește, nu vreau să scriu, ci îl plâng, căci se chinuie pe sine însuși și pe alții și nu cunoaște pe Domnul.⁵²¹

PENTRU IUBIREA DE VRĂJMAȘI

Precum fiecare concepție raționalistă a lumii își are propria desfășurare logică, propria dialectică, tot astfel și lumea duhovnicească își are - exprimându-mă, firește, convențional - propria structură, propria dialectică. însă dialectica experienței duhovnicești este cât se poate de originală și nu coincide cu demersul obișnuit al gândirii.

Astfel, raționaliștilor li s-ar putea părea straniu criteriul adevăratei credințe, adevăratei părtașii cu Dumnezeu, însemnul adevăratei lucrări a harului, pe care îl învață Fericitul Stareț -anume, iubirea de vrăjmași.

[...]în ce constă puterea poruncii lui Hristos, «Iubiți pre vrăjmașii voștri»? De ce spunea Domnul că cei ce vor păzi porunca Sa vor cunoaște de unde vine această învățătură (vezi Io. 7: 17)? Cum o înțelegea Starețul?

Dumnezeu este dragoste, dragoste absolută ce îmbrățișează cu prisosință întreaga facere. Dumnezeu, ca dragoste, și în iad este de față. Duhul Sfânt, dând omului cu adevărat a cunoaște această dragoste în măsura puținței sale de a o purta, îi și deschide calea către deplinătatea ființării.

Acolo unde există «vrăjmaș», există și respingere. Respingând, omul numaidecât cade din deplinătatea Dumnezeiască și nu se mai află în Dumnezeu. Cei ce au dobândit împărăția Cerului și petrec în Dumnezeu, văd în Duhul Sfânt toate străfundurile iadului, pentru că nu este în toată ființarea țărâm unde Dumnezeu să nu fie de față. «Tot cerul Sfinților viază în Duhul Sfânt, iar Duhului Sfânt nimic în întreaga lume îi este ascuns»... «Dumnezeu este dragoste; și în Sfinți, Duhul Sfânt este dragoste» (cap. XII, «Pentru Sfinți»). Petrecând în cer, Sfinții văd iadul, și îl îmbrățișează și pe acela în dragostea lor.

Cei ce urăsc și leapadă pe fratele sânt ciunțiți în ființarea lor și pe adevăratul Dumnezeu, Care este dragoste atotcuprinzătoare, nu L-au cunoscut, și calea către El nu au aflat⁵²²

Însă, neavând harul Sfântului Duh, ci doar plăcerea de sine însoțită de duhurile ce se desfată de aceasta (consumându-și biata victimă prin vedenii și simțiri mincinoase), Părintele Arsenie Boca nu și-a iubit vrăjmașii, ci i-a bătut, disproporțional față de vina lor, cu ajutorul puterilor diavolești:

În 1949, după cea dintâi arestare a părintelui, s-a arătat primul mare semn dumnezeiesc. Lumea vorbea ca într-o noapte, cucernicul monah fusese scos din celula unde se afla în arestul Securității de la Hațeg, de doi milițieni brutali. Amândoi îl apucaseră de subsuori, luându-l pe sus, în timp ce îl insultau și îl batjocureau. Satrapii înșiși au povestit peste ani cum părintele,

⁵²¹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 8-9, 23.

⁵²² Arhim. Sofronie SAHAROV, *Cuviosul Siluan Athonitul*, Traducere din limba rusă de Ierom. Rafail (Noica), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2009, pp. 124-127.

încă buimac de somn, le-a iertat nelegiuirea, dar atât mana dreapta a unuia, cât și mana stângă a celuilalt, adică exact cele care l-au atins, s-au uscat în scurt timp...

[ce diferență între Părintele Arsenie Boca și dulcele Iisus:

Ioan 18:10 Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus. 11 Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. **Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?** Mat 26:51 Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mâna, a tras sabia și, lovind pe sluga arhiereului, i-a tăiat urechea. 52 Atunci Iisus i-a zis: **Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.** Luc 22:50 Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă. 51 Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. **Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat – n.n.]**

Cei doi au ramas infirmi [probabil pentru dictonul diavolesc „te iert dar nu te uit” – n.n.] pe viața și trăiesc până în ziua de azi. De atunci, s-a spus că minunile părintelui Arsenie Boca se savarseau prin foc și cine îndrăznea să îl atingă cu dușmănie va fi ars de para focului dumnezeiesc

[tot atâta diferență între bocinism și creștinism: Luc 9:52 Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El. 53 Dar ei nu l-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim. 54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan l-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? 55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. 56 Și s-au dus în alt sat. – n.n.] !

Portret de sfânt⁵²³ [din păcate acesta nu este portret de Sfânt și cu atât mai puțin de Apostol, cum îl considerau cei de mai jos. Iată cum se purtau Sfinții Apostoli în condiții similare:

Fap 16:20 Și ducându-i la judecători, au zis: Acești oameni, care sunt iudei, tulbură cetatea noastră. 21 Și vestesc obiceiuri care nouă nu ne este îngăduit să le primim, nici să le facem, fiindcă suntem romani. 22 Și s-a sculat și mulțimea împotriva lor. Și judecătorii, rupându-le hainele, au poruncit să-i bată cu vergi. 23 Și, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, poruncind temnicerului să-i păzească cu grijă. 24 Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a băgat în fundul temniței și le-a strâns picioarele în butuci; 25 Iar la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, laudau pe Dumnezeu în cântări, iar cei ce erau în temniță îi ascultau. 26 Și deodată s-a făcut cutremur mare, încât s-au zguduit temeliiile temniței și îndată s-au deschis toate ușile și legăturile tuturor s-au dezlegat. 27 Și deșteptându-se temnicerul și văzând deschise ușile temniței, scoțând sabia, voia să se omoare, socotind că cei închiși au fugit. 28 Iar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: Să nu-ți faci nici un rău, că toți suntem aici. 29 Iar el, cerând lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila; 30 Și scoțându-i afară (după ce pe ceilalți i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc? 31 Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus și te vei mântui tu și casa ta. 32 Și i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu și tuturor celor din casa lui. 33 Și el, luându-i la sine, în acel ceas al nopții, a spălat rănile lor și s-a botezat el și toți ai lui îndată. 34 Și ducându-i în casă, a pus masa și s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu. 35 Și făcându-se ziuă, judecătorii au trimis pe purtătorii de vergi, zicând: Dă drumul oamenilor acelora. 36 Iar temnicerul a spus cuvintele acestea către Pavel: Că au trimis judecătorii să fiți lăsați liberi. Acum deci ieșiți și mergeți în pace. 37 Dar Pavel a zis către ei: După ce, fără judecată, ne-au bătut în fața lumii, pe noi care suntem cetățeni romani și ne-au băgat în temniță, acum ne scot afară pe ascuns? Nu așa! Ci să vină ei înșiși să ne scoată afară. 38 Și purtătorii de vergi au spus judecătorilor aceste cuvinte. Și auzind că sunt cetățeni romani, judecătorii s-au temut. 39 Și venind, se rugau de ei și, scoțându-i afară, îi rugau să plece din cetate. 40 Iar ei, ieșind din închisoare, s-au dus în casa Lidiei; și văzând pe frați, i-au mângâiat și au plecat.

Observăm că s-au lăsat bătute și chinuite, nu paralizează și nu se răzbună, nu fac vrăji prin apariție și dispariție, ci Dumnezeu le deschide ușa, eficient o singură dată, ca să-și arate Apostolii iubirea față de vrăjmași și că sunt preocupați cu delicatețe de gândurile și mântuirea prigonitorilor (ca nu cumva să-și facă rău), minunea (nu mulțimea excedentară a minunilor

⁵²³ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

ieftine prin nălucire diavolească) are rost numai pentru pocăința și întoarcerea la credință a unor suflete și nu pentru scăparea de greutăți, căci lasă justiția omenească să-și desfășoare mersul în chip firesc și apelează la mecanismele ei, cu smerenie, nebuzuindu-se pe forțarea prin minuni. Ce smerită așezare în suferință și pocăință, cu multă compătimire față de vrăjmași, la Apostoli, fiind ucenici ai Sfântului Duh cel în chip de porumbel. Ce spectacol ieftin și de prost gust, sadic la adresa bieților angajați ai securității, doar pentru a-i fi lui confortabil și a-și face faimă de făcător de minuni la magul de la Prislop! Se vede că duhurile de care se slujea la săpat, la scăpat, la dispărut și la bătut, erau sălbatice și urâtoare de oameni, în chip mai de grabă de vampiri decât de lilieci.

Iată că Părintele Arsenie Boca nu avea iubire de vrăjmași, ci pomenirea răului, ținerea de rău și amenințarea cu bătaia, nu numai prin puterile diavolești, dar și prin amenințarea directă proprie. Dar este de observat că era organizat și un adevărat de sistem viclean de vizitare a sfinției sale la Drăgănescu, bine pus la punct pentru a-i susține parasinagoga.

Altădată când am fost la Părintele Arsenie nu l-am găsit, dar m-am gândit să mai stau prin curtea bisericii, poate apare de undeva. Întâmplător s-a nimerit de m-am întâlnit cu două femei care, ca și mine, îl căutau pe Părintele. Erau din partea Sibiului, una era mai tânără, iar cealaltă mai bătrână. Ne-am așezat la umbra unui copac aproape de lac și am mâncat acolo. În acest timp mi-au povestit că ele au venit de ieri și că au dormit la nenea Vasile un vecin de lângă biserică din Drăgănescu (unde a pictat Părintele Arsenie). Le-am spus că Părintele o să se supere foarte tare când va veni. Și așa a fost. Când ne-a văzut, Părintele a zis, uitându-se la cele două femei: „Ar trebui să iau o mătură și să vă bat până se rupe mătura. Ce ați căutat la nenea Vasile? Mult rău mi-a făcut omul acela” (de aceea, cei care-l căutau pe Părintele Arsenie erau sfătuiți să spună că au venit să vadă pictura bisericii sau că doresc să dea o rugăciune la părintele Bunescu).⁵²⁴

— n.n.]

⁵²⁴ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p.221.

Numai când citești minunile și proorociile Părintelui Arsenie Boca îți dai seama că nu a fost Ortodox. Sunt caracterizate de spectacol irațional, centrat pe sine, fără sens duhovnicesc. Sunt atât de legendare, mincinoase, de tipul vieților „sfinților” latini, atât de prost gust, încât sunt respinse cu dispreț și dezgust nu numai de caricaturişti atei, ce le observă ridicolul, ci chiar și de categoria ucenicilor cărturari ai sfinției sale (care îl urmează pentru pe păruta înțelepciune a dascălului lor ne verificată după Sfinții Părinți și pe simțiri umilicioase proprii de falsă smerenie, nelămurite prin scrierile părinților trezvitori și printr-o experiență îndelungată de luptă lăuntrică împotriva amăgirii).

17. UCENICI

Am putea spune că ucenicii sfinției sale sunt împărțiți în trei partide ce se ceartă între ele (pe a patra nu o socotim între partide, ci între visători pe marginea prăpastiei):

- Taumaturgofilii (cei ahtiați după minuni) și fani de spectacol duhovnicesc;
- Intelectualiști (care îi resping pe primii și îl imaginează pe magul de la Prislop ca un intelectual rasat, izvor de trăiri și simțiri duhovnicești înalte cum n-a mai fost vreun altul, cel puțin la noi, dacă nu în toată lumea) amatori de lucruri fine și originale;
- Zvonerii interesați personal pentru faimă și bani de afacerea de la Prislop. Și după cum se va arăta sunt bani grei care se câștigă de pe urma spectacolelor magice de la Prislop.
- Mai sunt și o categorie, de care ne este cel mai milă, fiindcă este o înșelare gravă, răspândită, căutată, apreciată oficial și răsplătită de toată lumea cu laude și premii. Această categorie (numeric poate mică, poate mare) din clericii, călugări și, mireni care profesază aceeași amăgire de a se ocupa de o misiune de succes în favoarea Sfintei Biserici, mai înainte de a se lămuri pe ei înșiși în dreapta credință și de a lucra pocăința personală. Aceștia au un interes personal mai subtil. Ei îl îndrăgesc și țin morțiș să fie Sfânt ca să își astupe sau măcar să își adoarmă conștiința ce tot strigă pe vreunde în mintea lor să se oprească: taci bre conștiință! Nu vezi că aceasta este sfințenie? Și Sfântul Ardealului a făcut așa și iată ce minuni se fac la mormântul lui! Mai ales că mesajul sfinției sale dă frâu liber la ecumenism și uniatism, foarte mult apreciate de cei ce vor misiune cu orice preț, fiindcă atrage mulțimile fără de pocăință, sub masca unei dragoste universale „duhovnicești” (dar nelămurite în adevăr).

Primii din categoria partidelor arsenice se îngrozesc și își pierd echilibrul, forțază și devin chiar violenți dacă îi contrazici că idolul lor a fost amăgit, imoral și mag sau doar dacă îndrăznești numai să susții că nu a fost Sfânt sau nu a făcut minuni. Cei de a doua categorie patinează cu mintea pe lângă argumente, pierzând esența și bâlbâindu-se când le demontezi rațional ficțiunea, și le arăți ereziile sau te astupă cu autoritatea lor, abuzând (dacă sunt clerici) de „legături nedezlegate”, apostrofând la rândul lor ca pe niște exagerați pe cei din prima categorie. Cei de a treia categorie, poate că își dau seama bine de marfa lor, dar fiind cointeresați se joacă cu argumentele ca și maestrul lor, manifestându-se când împotriva taumaturgofililor, când împotriva intelectualiştilor, după cum le dictează interesul, contextul și auditoriul ca să îl prezinte mai extraordinar pe începătorul lor de venituri.

Ceea ce au însă toți în comun, desigur că datorită hipnozei și învățăturilor bietului înșelat, este ecumenismul și lipsa de ascultare față de Sfânta Predanie. Ei trec peste orice, uneori cu violență, ca să se simtă bine și să se dovedească ucenici înfocați și mântuiți ai celui mai mare Sfânt al tuturor timpurilor.

Desigur că există și mulți dezinformați și amăgiți de autoritatea ucenicilor, din categoria cărora am fost o vreme și noi, studiul de față fiind o încercare de pocăință față de rătăcirea prin care am trecut și avariile generate de urmarea sfaturilor și cinstirea Părintelui Arsenie Boca, pe care încă le mai simțim în viețile noastre, rugându-L pe bunul Dumnezeu să ne ierte că am îndemnat și pe alții să urmeze calea cea strâmbă a înșelării de la Prislop-Drăgănescu și să ne vindece de gravele consecințe duhovnicești ale ei.

Îi rugăm pe toți să nu își neglijeze mintea și să o facă stăpână peste contextul amestecat, întunecat și amăgitor de acum, prin studiul cu osârdie al Sfinților Părinți.

Să nu ne lăsăm fraților conduși de păreri alora, ci să căutăm în toți, toate și oricând numai adevărul în iubire:

Efe 4:13 Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos. 14 Ca să nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățaturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin vicleșugul lor, spre uneltirea rătăcirii, 15 Ci ținând adevărul, în iubire, să creștem întru toate pentru El, Care este capul - Hristos.

Puține, proaste, neortodoxe și pline de prețiozitate, cu coperțile galbene, ca să arate că sunt pline de har, dar, în realitate ca să vădească veștejirea și deșertăciunea mesajului, ca a unei frunze purtate de vânturile reci ale toamnei.

Ele fiind pline de minciuni, cunoaștere mincinoasă, ignoranță, gânduri pătimase și consimțiri cu păcatul, atacă grav mintea:

34. *Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale (zic acestea despre mintea omenească, căci îngerului îi e propriu să nu-i fie necunoscut nimic din cele particulare); al treilea, în a avea gânduri pătimase; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul.*⁵²⁵

De aceea, înțelegem de ce Dumnezeu a îngăduit să aibă coperti așa de ofilite cărțile sfinției sale, ilustrate chiar cu hidoasele sale scrieri și tablouri. Ca să ne arate că:

*Domnul ne iubește și de aceea nu ne putem teme de nimic, afară de păcat, pentru că prin păcat se pierde harul și fără harul lui Dumnezeu vrăjmașul vânează sufletul, așa cum vântul sau fumul mână o frunză uscată.*⁵²⁶

Restul numărului mare sunt compilații, apocrife și tot felul de basme puse în seama lui fiindcă felul în care a fost cameleon se pretează la aceasta, ca să prindă în mreajă oameni de toate gusturile. Practic este un trafic de suflete (mai grav decât cel de cadavre, fiindcă atinge veșnicia) prin afirmații, stări sufletești și lucrări contradictorii, care se bat cap în cap, dar puse cap la cap vădesc o mare și gogonată minciună.

Intre „Cărarea împărăției” scrisă în anii ”40 la sfânta mănăstire „Brâncoveanu” Sâmbăta de Sus și pictura de la biserica din Drăgănescu lucrată în anii ”70-80, opera Părintelui Arsenic se întregește prin Manuscrisul de 267 de pagini ai Sfinției Sale, fără titlu, aflat la Așezământul Monahal de la Sinaia și care cuprinde 137 de predici duminicale și la sfintele sărbători, meditații evanghelice și cuvinte duhovnicești în spirit filocalic pe care cu umilință și cu smerenie am îndrăznit a le numi pregătindu-le pentru tipar „CUVINTE VII” (Faptele

⁵²⁵ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Ed. cit, Vol. II, pp. 121-122

⁵²⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit. p. 37.

Apostolilor 7.38 ed. brit.) [nu înțelegem de ce nu citează după Sfânta Scriptură Ortodoxă ci după o ediție eretică protestantă? Oare așa i-a învățat dascălul lor? – n.n.], după unica expresie biblică aliată în cuvântarea sfântului întâiului mucenic și arhidiacon Ștefan, din ziua revelației din Sinedriu și a muceniei sale. Unele sunt cunoscute, circulând de zeci de ani în popor, nu tară mutilări, deformări, inexactități sau lipsuri. Din păcate, astfel de variante au și văzut lumina tiparului în volume și ediții care lasă mult de dorit și care nu se ridică la exigențele și nivelul unor lucrări care poartă pecetea numelui Părintelui Arsenie. De aceea am socotit de cuviință „să dăm tiparului cele ce sunt ale tiparului”, dar nu oricum, ci după manuscrisul unic, original și original, scris cu multă atenție, frumusețe și dragoste de însăși Părintele Arsenie prin grafia miniaturală a Sfinției Sale, irepetabilă și inconfundabilă.⁵²⁷ [a cărei urâciune unicat se vede și pe pereții așezământului din Drăgănescu:

– *GRAFICA: aici este cuiul lui Pepelea. Cred ca o analiza clara o poate face doar un grafolog priceput in tulburari de personalitate, caci pe peretii de la Draganescu sunt tot felul de tipuri de scrisuri: veche romaneasca, cursiva, un fel de Times New Roman, etc. Sunt cel putin sase-sapte feluri de scrisuri diferite, atat ca stil , cat si ca marime. Unele sunt atat de mici, ca nici nu pot fi citite de aproape. Concluzia este ca omul a fost cam tulburat.⁵²⁸*

Oare a fost așa numai când a scris cai verzi pe pereți sau și în manuscrise, dar ucenicii îl prezintă/văd prin hipnoză ca un făt-frumos caligrafic?

Despre ereziiile din aceste cărți, vă rugăm să citiți capitolul: „*Erezii din Cărarea Împărăției și Cuvinte vii*”. – n.n.]

⁵²⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 6.

⁵²⁸ <<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>>, luni, 21 septembrie 2015.

Adorat sub toate aspectele. Nici o critică la adresa lui, ci numai aprecieri bune, deși în toate cele legate de Sfânta Biserică prezentările TV sunt bârfitoare. Dar și Părintele Arsenie Boca este un prilej de bârfă/critică la adresa Sfântului Sinod și al ierarhilor. Ba că aceștia nu ar umple golul din inimile credincioșilor (pe care magul de la Drăgănești l-ar umple cu vârf și îndesat), ba că nu-l canonizează mai repede pe adulatul de la Prislop, ba că profită financiar de el (lucru ca un refren repetat la aproape toate știrile). La aceasta vedem asociate statistici fabuloase despre impactul pe care îl are sfinția sa asupra maselor, lucru care ar fi dovada de necontestat că este Sfânt. Orice politician ar putea fi invidios pe el și de fapt se și folosesc astfel de oameni de sfinția sa.

Din toate acestea se vede că fondurile fabuloase internaționale donate pentru promovarea imaginii de Sfânt al Ardealului provin de la cei ce nu iubesc Sfânta Biserică, ci doresc dezbinarea și „ecumenistizarea” Ei. Aceste fonduri sunt mai mari decât pentru a redresa țara sau a echilibra măcar politica românească (care de fapt se dorește prea mult și cu stăruință a fi destabilizată alături de Sfânta Biserică). S-a ajuns la o asemenea propaganda fide încât se face o emisiune săptămânală dedicată Părintelui Arsenie Boca.

Dar aceasta nu este de mirare, după cum ne învață chiar Mântuitorul:

Ioan 15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său;

Am găsit un cuvânt foarte potrivit al unui blogger amărât de cele ce se petrec în România, în legătură cu Părintele Arsenie Boca (cum se zicea la ProTV: arsenizarea României). Specificăm că nu suntem de acord în toate cu el:

Printre sani goi si chilotei transparenti, printre horoscoape si exercitii yoga, printre can can de doi bani si voma politica, ori ca vorbim de presa scrisa, ori de televiziuni, de ceva vreme i se face loc, deja cel putin saptamanal, cate unui articol sau emisiuni pro canonizare parintele Arsenie Boca.

De au ajuns sa vorbeasca pro pana si activistul scoaterii religiei din scoli Catalin Striblea sau ... Florian Bichir. Ultimul nu oricum, ci din postura de membru al Colegiului C.N.S.A.S. A si scos el o lucrare "Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii". Cine este insa individul?

[„PREOTUL STILIST” Florian BICHIR elogiaza MASONERIA ...](#)

[FLORIAN BICHIR \(cel ce elogiaza MASONERIA si cel pro cipuire\) propune sa-i zicem PATRIARHULUI DANIEL: “Sanctitatea Sa” ...](#)

[FLORIAN BICHIR despre mandria de a fi MASON](#)

Vorbim despre o mass-media fundamental anti ortodoxa. Iata doar cateva exemple:

[„Fauritorul de mituri – Pavel si nascocirea crestinismului” scrisa de evreul Hyam Maccoby, promovata in mass-media de limba romana](#)

[ATAC FURIBUND: „Iisus n-a mai iesit din adevaratul mormant. Iisus nu a inviat. Se spulbera 2 000 de ani de crestinism.”. EVREUL SIMCHA JACOBVICI ATACA DIN NOU?](#)

Cica Biblia este contrazisa de o descoperire din sudul Israelului, despre filistenii
Cica DEZBATERE „FOREIGN POLICY”: Daca am fi protestanti, Romania ar fi mai
dezvoltata. ORTODOXIA ne trage in jos ...

„FOREIGN POLICY”: „Pe un om care a trăit întreaga viață în interiorul unei peșteri
nu-l poți trage brutal la lumină, pentru că va orbi. În special dacă este preot ortodox” ...

Ioan Petru Culianu – „Marea problema a culturii romane: BAGAJUL EI
ORTODOXIST”

Ziarul Adevarul: ORTODOXIA E VINOVATA DE CORUPTIA DIN ROMANIA

Mass-media anti ortodoxa: SFANTA IMPARTASANIE = PERICOL PENTRU
SANATATE

„APA SFINTITA CONTINE MATERII FECALE, iar fiecare mililitru zeci de milioane
de bacterii.” – Un nou atac furibund al mass-mediei anti crestine ...

ANTI CRESTINISM: „Gandul” si „Descopera” se straduie sa demonstreze ca Lumina
Sfanta de la Ierusalim ar fi o frauda. De ce „demonstratia” lor este habauca?

Anti crestinism fara limite in revista UNICA. Cica „3 mituri despre Paste deconspirate de
stiinta”

Anti crestinismul revistei TABU nu are limite ...

Atac turbat anti crestin in mass-media. EVZ cica prezinta „CE BOLI RISTI CAND PUPI
ICOANE” sau cand la Sfanta Impartasanie se foloseste aceeasi lingurita

CAMPANIE SATANISTA a ziarului ADEVARUL: “Preotii-vrăjitori care „scot dracii”
din noi. Ritualurile păgâne ale duhovnicilor României care practică exorcizarea în biserici”

PRO TV ataca “SFATURI ORTODOXE” si ne reaminteste ca PATRIARHIA vrea ca
toate BLOGURILE ORTODOXE NATIONALISTE sa fie INCHISE

Un titlu plin de ura: “NU S-A REABILITAT”

UNITATE IN DIVERSITATE in mass-media: Radu Banciu (BITV) ataca furibund
crestinismul si sustine casatoriile gay

EXEMPLU DIN INTERIOR: Cum functioneaza campaniile anti ortodoxe

PRO TV continua campania ANTI BLOGURI ORTODOXE. De Sfanta Treime: e de rau
sa-ti pastrezi fecioria pana la casatorie si e de bine sa umble fetele cat mai goale

Cica studiu: Dumnezeu ar fi avut o sotie, pe Asherah ...

EVENIMENTUL ZILEI: „BISERICA din pacate, caci traim intr-o tara ORTODOXA,
considera uneori MULT MAI PACATOASA varianta CONTRACEPTIVA decat recurgerea
la un AVORT” ...

Fatua cu microfon: “In vest pensionarii merg in excursii in strainatate. In Romania au
ajuns sa mearga la biserica”

In seria „REALITATEA.NET vă prezintă conspiratii celebre” aflati despre inexistenta
lui IISUS HRISTOS, a NOII ORDINI MONDIALE, a EVREILOR bogati, dar si despre
existenta EXTRATERESTRILOR ...

“REALITATEA TV” despre parintele ILIE LACATUSU: „pupatul oaselor sfinte poate
fi o solutie pentru iesirea din criza? Da, cu conditia să fii proprietarul moastelor!”

VALENTIN STAN ataca si el ORTODOXIA: „intre a calatori spre moastele Sfintei
Parascheva si a lua-o pe Route 66, aleg Route 66”

VIDEO: A inceput campania media pentru acceptarea femeilor la MANASTIREA
FRASINEI?

VIDEO: ANTI CRESTINISM la Antena 3

HABAUCII zic: „Oamenii vin la biserica fiindca nu mai au incredere in ei insisi si in
stat. Avalansa de pelerini este legata si de lipsa de educatie stiintifica”

Hal de argumente in EVZ impotriva predarii religiei in scoli

In EVANGHELIA LUI BARNABAS (BARABAS) ar scrie ca pe Golgota nu a murit Iisus
Hristos, ci Iuda Iscarioteanul, iar Iisus vorbeste despre venirea profetului Mahommed ...

Mass-media anti crestina zbiara de bucurie ca s-a gasit manuscrisul

Video – HULA lui BENDEAC: Vanghelie si Cina cea de taina

CAZUL TANACU. Presa a turbat din nou la aflarea vestii ca trei maicute au fost
eliberate. Unde au gresit ierarhii? IN APARAREA PREOTULUI Petru Corogeanu: parintii
GHEORGHE CALCIU DUMITREASA si IUSTIN PARVU

Ziarul „GANDUL” continua campania impotriva EXORCISMULUI

La REALITATEA s-au descoperit vinovatii raspandirii GRIPEI PORCINE si ai refuzului vaccinarii: CRESTINII ...

Iar aceasta mass-media a inceput campania pentru canonizarea parintelui Arsenie Boca. Bizar. Sau poate nu ...

*Unii frati ortodocsi se bucura zicand ca astfel se va deschide calea canonizarii Sfintilor Inchisorilor. Iluzii desarte. Diferenta fundamentala dintre parintele Arsenie Boca si restul e **Miscarea Legionara.***

Va amintiti articolul din decembrie 2014?

Aseara la Romania tv Pr. Conf. Univ. Dr CONSTANTIN NECULA a zis cam asa: Pana acum ELIE WIESEL s-a opus, dar deoarece s-a demonstrat ca Parintele ARSENIE BOCA n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, de la anul s-ar putea sa vorbim despre SFANTUL ARSENIE BOCA

Ori Valeriu Gafencu si restul celor ucisi in puscarie sau parintele Justin Parvu si restul marilor duhovnici au fost tocmai legionari, nationalisti sau de dreapta. Iar noua ni se repeta intr-una anul acesta in mass-media ca parintele Arsenie Boca a fost chiar anti legionar. Asa ca ...

Altfel spus, imaginea parintelui Arsenie Boca in mass-media este politic corecta.

Ce mai observam in materialele mass-media despre parintele Arsenie Boca? Folosirea extrem de rara a cuvintului ortodox dar extrem de deasa a cuvintului minune.

Ce altceva mai observam? Folosirea imaginii parintelui Arsenie Boca pentru promovarea a tot soiul de idei ecumeniste si teorii new age.

In concluzie:

Nu discutam aici despre cum a fost, ce-a scris si ce-a zis in mod real parintele, ci despre cum este prezentata imaginea sa in mass-media, ca sa incercam sa ne duminim la ce le foloseste stapanilor mass-media aceasta campanie pro canonizare. Care stapani sunt fundamental anti ortodocsi.

E socant ce voi zice, dar ganditi va rog la rece si nu uitati, repet, vorbim de imaginea sa prezentata si nu de cum o fi fost el in realitate:

*Se va canoniza deci un preot nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, mai degraba deschis spre catolici decat prea ortodox, cu un open mind new age dincolo de granitele in care incorseteaza Ortodoxia, facator de minuni in timpul vietii si dupa, cu o figura carismatica si imbracat in alb. Adica prin canonizare se va promova fix imaginea unui **antemergator al ANTIHRISTULUI ...***

Ce-i de facut?

In primul rand cei ce-l iubesc pe parintele Arsenie Boca ar trebuie sa faca ceva. Iar a face nu inseamna de exemplu a veni cu tot soiul de explicatii la greseala parintelui de a-l picta pe ereticul Francisc de Assisi printre Sfinti in biserica Draganescu. Ca am auzit unele de nici nu stii ce sa mai crezi despre ce-i ce le tot vantura:

- *Securistii au venit pe urma si l-au pictat ca sa-l denigreze*
- *A fost pictura profetica. Iata ca acum exista un papa pe nume Francisc I*
- *Francisc de Assisi a venit la Ortodoxie pe ascuns si i s-a descoperit acest lucru doar marelui parinte Arsenie Boca, nu unuia mic precum Sfantul Ignatie Briancianinov*

Adica sa spunem pe fata si curajos ce a gresit, aratam si ce-a facut bine, tragem linie si vedem ce iese.

Ba mai mult, cand ii vedem pe tot soiul de rataciti ca bat campii folosindu-se de imaginea parintelui, nu ne facem ca nu vedem, ci din contra. Iar cei ce-l iubesc trebuie sa fie in prima linie.

In rest, si-mi cer iertare pentru randurile urmatoare, Dumnezeu stie unde e parintele acum. In Rai sau iad, Sfant sau nu. Si daca l-a pus in Rai, acolo ramane, indiferent ca noi oamenii vrem sau nu. Nu noi prin canonizare il punem acolo. Asa ca decat „canonizarea” imaginii propuse de stapanii masoneriei, mai bine lipsa.

Nu stiu daca m-am facut inteles.

Doamne ajuta!⁵²⁹

Nu e de mirare toată această atracție pe care o are televiziunea pentru sfinția sa. Chiar și el, în timpul vieții, dorea să se prezinte într-o formă de VIP artistic, pentru a atrage pe cât mai mulți spre sine, ca un actor, plastician de mare sensibilitate poetică:

Ceilați Părinți ai Bisericii, fiind smeriți, nu au dorit și nici nu au acceptat să fie filmați artistic, ci așa, smerit, cum erau ei în realitate

d. 28 noiembrie 1989, Sinaia

De la „sfântul Ardealului” la secta Ardealului.

Ucenicii se ceartă între ei în interpretarea tuturor aspectelor vieții Părintelui Arsenie Boca. Din fericire informațiile care le dau ei, dincolo de interpretări, consună în a ne arăta că a fost un înșelat atât în viețuire, cât și în învățătură, atât pentru cei fără de carte, cât și pentru intelectuali, chiar dacă prin manifestări diferite. Dar parcă cel mai mult se ceartă ei în legătură cu moartea lui ce nu poate fi verificată. Totuși, și aici, cu mila lui Dumnezeu, vom putea înțelege adevărul. Însă un lucru este cert. Dacă cei care sunt uniți prin iubirea irațională și necondiționată a sfinției sale, datorită comportamentului contradictoriu al lui sale se contrazic, fiind atât de dezbinăți, ce primejdios este a fi canonizat când sunt atâția oameni treji cu mintea care se vor împotrivi fiindcă iubesc Sfinții Părinți și adevărul (care au scăpat de hipnoza lui și înțeleg că acceptarea unui astfel de „sfânt” este totuna cu înghițirea unui cal troian în pântecul cărui forfotesc ostașii iadului numiți ecumenism, origenism, iconoclast, vrăjitorie, hipnoză, hinduism). Cei ce iubesc Sfânta Predanie vor înțelege că a accepta să fie canonizat un astfel de om amăgit este totuna cu a te lepăda de Hristos.

Și atunci... va apărea o mare ruptură. Modul pățimaș al ucenicilor lui (care nu țin cont de nimeni și nimic, nu ascultă argumentele care le alunecă pe lângă înțelegerea minții) îi va duce

să se rupă de Sfânta Biserică și să formeze o sectă, secta sfântului Ardealului sau mai pe scurt secta Ardealului, întregind peisajul și așa fragilizat de conviețuirea istorică cu atâtea confesiuni (ce imprimă o relativizare a credinței, o atmosferă proecumenistă de dragul misiunii occidentofile), de uniaticism și de oastea Domnului. Ce hâd este să nu poți să le spui cu dragoste și delicatețe că nu ești de acord cu încălcarea sfintei Tradiții de către Părintele Arsenie Boca, că imediat cel cu care vorbești, fără să întrebe din dragoste de adevăr care este încălcarea, capătă o tulburare și o râvnă de apărare fără argumente, ce vrea să te astupe cu totul printr-o falsă autoritate, nefăcând altceva decât să demonstreze și prin reacția proprie că cel însuflă oamenilor cinstire către pictorul de la Drăgănescu este un duh rău, sălbatic și mincinos:

Omul care se enervează când vede împotrivirea celui de altă credință, dă dovadă de nematurizare duhovnicească, de nesiguranță în credința sa.

Sfântul Isaac Sirul ne arată că

*„începutul înțelepciunii celei după Dumnezeu este liniștea și blândețea; ele sunt pecetea unui suflet mare și puternic, care gândește sănătos și este în stare să poarte slăbiciunile oamenilor”.*⁵³⁰

91. *Atâta adevăr se cuprinde în cunoștința fiecăruia, câtă siguranță îi dau blândețea, smerenia și dragostea.*⁵³¹

⁵³⁰ „ZEUL TOLERANȚEI” ȘI DESCREȘTINAREA CREȘTINISMULUI, Ed. CHRISTIANA, București, 2009, Capitolul 10: Râvna sufletească și râvna duhovnicească.

⁵³¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., p. 257.

Multe basme au înconjurat moartea lui, compuse pentru a se demonstra că este un prooroc mucenic. Ucenicii cei mai autorizați, însă, arată că a murit de boală, securitatea scoțându-l din cauza bolii chiar și de sub supravegherea informativă. Ucenicii se ceartă unii cu alții ca să-l scoată martir, ori pentru vreo proorocie despre Ceaușescu identică cu a babei Vanga din Bulgaria (numai că pe ea ceaușeștii nu au omorât-o), ori pentru că a fost legionar și se temeau de renașterea Mișcării Legionare, ori pentru că era făcător de minuni care putea instiga masele la revoltă. Fabulațiile sunt multe ca în cazul morții lui Elvis Presley, Hitler sau a altor VIP-uri sau lideri politici celebri. Unii zic că a fost bătut într-o pădure fiind scos din mașină de securiști, alți că a fost torturat în chilie, având ca dovadă un câine negru, alții că l-au văzut cu urme de tortură, alții că a fost răstignit. Nu este imposibil să fi fost bătut chiar și de draci, fiindcă, de cele mai multe ori, vrăjitorii o sfârșesc așa. Diavolii își exprimă în acest fel, vizibil pentru toată lumea (cu îngăduința lui Dumnezeu, pentru a ne lămuri unde duc succesele de aici și slujirea cu puteri de către draci), cruzimea și nerăbdarea de a lua sufletele lor ca să le tortureze acolo unde se chinuiesc și ei, deoarece, pentru slava deșartă și succesul în această lume (înșelați că vor fi mari și după moarte), bieții amăgiți le-au dat drepturi asupra lor.

Felul morții Părintelui Arsenie Boca ne îndeamnă, încă odată, să ne rugăm pentru a scăpa de această popularitate bolnăvicioasă, pentru a nu i se îngreuna situația în veșnicie.

Mai jos vedem cum ucenicii sfinției sale, l-au îmbrăcat, după atâta vreme, în veșmintele de ieromonah. Ce frumos îi vin, chiar și mort. Ce mare păcat că nu a făcut el însuși aceasta, de viu, pentru a i se socoti drept pocăință. Iar dacă a fost dorința sfinției sale de a fi îmbrăcat așa dinainte de moarte și aceasta este o pocăință, mai mică, dar fără a a-și asuma și răbda consecințele prigoanei acestui gest de când era încă viu, ca să fie pocăință deplină. Rămâne de aflat, la judecata de apoi (dacă și noi vom avea pocăință să fim vrednici a afla tainele lui Dumnezeu și ale oamenilor), dacă în inimă a avut străpungere și părere de rău pentru tot ce a făcut, ca să-i fie o pocăință mântuitoare, iar nu una din slava deșartă de la moarte, și, astfel, să fi picat cu capul în jos spre veșnicie, pecetluindu-și felul de a fi din viață prin faima și frumusețea unor haine nemeritate.

Prislop, 4 Decembrie 1989. Însemnătarea Părintelui Arsenie Boca (29 septembrie 1910, Vajta de Sus, Hașodocara - 28 noiembrie 1989, Sinaita).
Fotografie realizată de dl. Bratu și dezvoltată de către Pr. conf. dr. Irinie Marga de la Sibiu, care a dat naștere cercetătorului Florin Dațu. Sursa: Romania24

Prislop, 4 Decembrie 1989. Însemnătarea Părintelui Arsenie Boca (29 septembrie 1910, Vajta de Sus, Hașodocara - 28 noiembrie 1989, Sinaita).
Fotografie realizată de dl. Bratu și dezvoltată de către Pr. conf. dr. Irinie Marga de la Sibiu, care a dat naștere cercetătorului Florin Dațu. Sursa: Romania24

A lui Avva Marcu

1. *Lepădând durerea și necinstirea, nu te fâgădui să te pocăiești prin alte fapte bune, că slavă deșartă este, iar nedurerea are fire a sluji păcatului și prin cele de-a dreapta. Dacă cineva va cădea în vreun păcat, și nu se va întrista după măsura greșelei, cu lesnire iarăși întru aceleași mreje va cădea.*⁵³²

⁵³² Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Everghetinosul*, Vol. 1, Ed. Cartea Ortodoxă și Egumenița, s.l., 2007, p. 33.

Sunt foarte multe minuni făcute de Părintele Arsenie Boca. Cum spun unii Ortodocși necăjiți de scandalul arsenic, mai multe decât în tot Vechiul Testament și Noul Testament și în toate viețile sfinților. Dar nu numai atât că sunt mai multe, (cum nici nu dorește Dumnezeu să fie, deoarece El nu silește prin minuni, ci convinge prin Adevăr), dar acele minuni sunt cu totul diferite de cele Ortodoxe. Sunt centrate pe persoana Părintelui Arsenie Boca și pe mormântul lui (numit îngrozitor de antihristic ca fiind „Sfântul Mormânt”). Ele rezolvă toate problemele, dar nu convertesc mințile spre schimbare (singura care poate aduce viața veșnică fericită).

Într-un cuvânt: sunt minuni lumești nu Dumnezeiești. Nu schimbă sufletul ci buzunarele sau trupul.

Iată o minune celebră a Părintelui Arsenie Boca, pe lângă nenumăratele lacrimi și apariții în tot felul de locuri nepotrivite. Este o minune cu „fantoma de la operă”, foarte asemănătoare cu aparițiile hidoase și trase de păr ale falsului mântuitor, ale falsei maici a domnului, și alte apariții demonice de care fac atâta caz ereticii din catolicism, monofizism și protestantism⁵³³:

Iată celebra fantomă de la Prislop:

În cartea Noi mărturii..., pag. 119, ni se sugerează o erezie: cea a sufletelor preexistente. Omul înainte de concepție - sufletul, Omul înainte de naștere - fătul... Biserica învață că sufletul este creat de Dumnezeu în momentul zămislirii fătului. După moartea lui A. Boca, ucenicii au ajuns să boteze euforiile și închipuirile lor drept trăiri duhovnicești, necercetând să vadă dacă acestea sunt conforme cu învățătura și practica Bisericii. Pentru fanatici, Idolul

⁵³³ Vezi mai pe larg: <http://www.catacombeortodoxiei.ro/index.php/cronicaexterna/133-arhiva-revistei/cuprins/347-cronica-externa-nr-37>>, duminică, 11 octombrie 2015.

niciodată nu se discută, se urmează orbește, se aplaudă frenetic și se apără cu orice preț, în ciuda oricăror argumente și dovezi. Ne întrebăm: ne mai trebuie astăzi discernământ și credință dreaptă pentru mântuire sau considerăm că merge numai cu iubirismul universal de tip New Age? Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. În cartea Mărturii din Țara F..., pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca.⁵³⁴

Dar și efectele optice ale obiectivelor fotografice sunt răstălmăcite ca minuni:

Iată apariția pe cerul Norvegiei, înainte de vizita lui Obama (este oare și el Sfânt ca Părintele Arsenie Boca?):

Apariția „maicii domnului” ce s-a făcut profeților auto-proclamați din catolicism, Joe Coleman și Keith Henderson, din Knock, Irlanda:

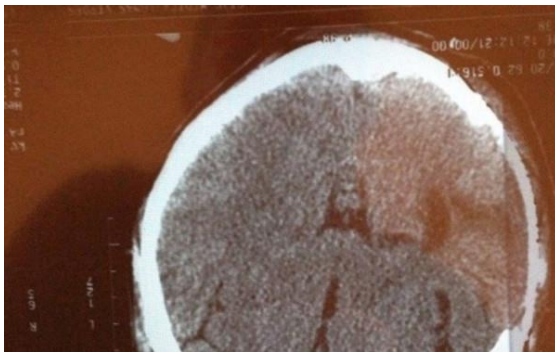

⁵³⁴ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 20-21.

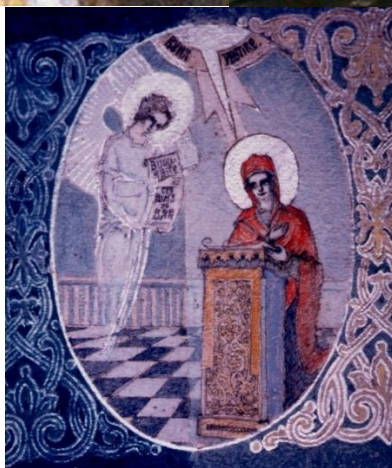
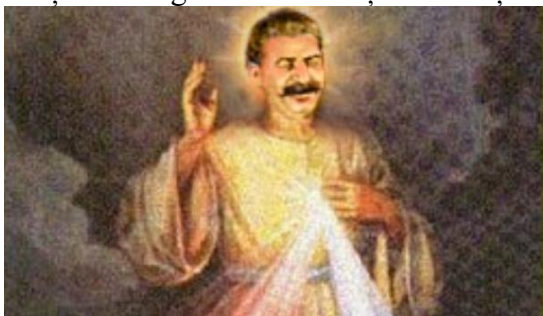
Diavolul apărând ca o anti-maică a domnului, ca să îi convingă pe coștii monofiziți, că și ei sunt iubiți de Dumnezeu și se vor mântui:

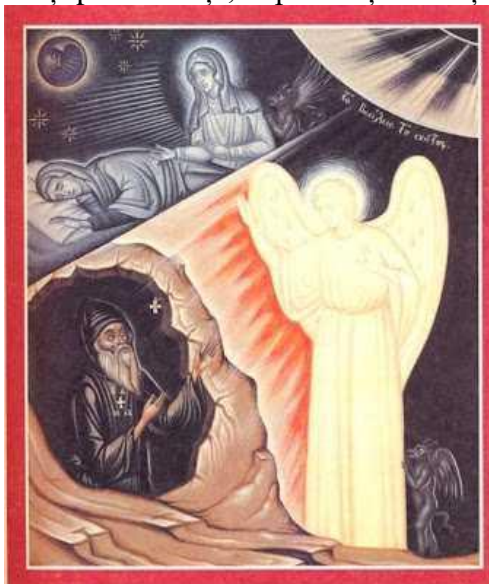
Nici protestanții nu sunt scutiți de apariții ale lui antihrist prin tomografii sau pe scânduri, ca să creadă că sunt bine, sunt cu Dumnezeu și lumea trebuie să vină la ei, nemaivând nevoie să caute adevărul:

Aceste apariții de tip kitsch seamănă cu pictura religioasă nelămurită și necredincioasă (din care face parte și cea de la Drăgănescu, în care sunt reprezentate fantome în loc de Sfinți Îngeri) arătând că sunt date de aceleași duhuri ce i-au păcălit vederea Părintelui Arsenie Boca, înșelându-l că este un ales, dar nu seamănă deloc cu Sfintele Icoane și descoperirilor duhovnicești neamăgitoare ale Sfinților Părinți.

Iată adevărata lor identitate și proveniență, după Sfinții Părinți: sunt proiecții demonice

2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.

Cum sunt făcute aceste false minuni? Prin lucrarea diavolilor sau a oamenilor, insuflați de diavol?

Unii zic (din partea celor ce nu cred în existența lumii nevăzute) că ar fi trucaje fotografice:

CUM SĂ FACI UN SPIRIT ÎN PHOTOSHOP:

1. CAUTĂ O POZĂ POTRIVITĂ
2. FILTER + RENDER + LIGHTNING EFFECTS + OMNI
3. EVENTUAL PUȚIN FILTER + BLUR + GAUSSIAN BLUR
4. POSTEAZĂ REZULTATUL PE NET
5. APARE POZA LA ȘTIRI ȘI ENORIAȘII DISCUTĂ SERIOS PE MARGINEA SUBIECTULUI

Pentru cei ce vor să reproducă experimentul, vă redăm instrucțiunile din fotografia de mai sus, dar cu caractere lizibile.

CUM SĂ FACI UN SPIRIT ÎN PHOTOSHOP:

1. CAUTĂ O POZĂ POTRIVITĂ
2. FILTER + RENDER + LIGHTNING EFFECTS + OMNI
3. EVENTUAL PUȚIN FILTER + BLUR + GAUSSIAN BLUR
4. POSTEAZĂ REZULTATUL PE NET
5. APARE POZA LA ȘTIRI ȘI ENORIAȘII DISCUTĂ SERIOS PE MARGINEA SUBIECTULUI

Nu vă recomandăm, totuși, să faceți aceasta, deoarece orice minciună este o împreună lucrare cu tatăl minciunii (*Ioan 8:44 Voi din însuși diavolul sunteți, și poftele tatălui vostru voiți să faceți. Acela ucigător de oameni a fost din început, și întru adevăr n'a sfătuit, că nu este adevăr întru dânsul când grăește minciună dintru ale sale grăește; că mincinos este, și tatăl ei*) și îi veți da drepturi să vă ocupe mintea și chiar să vă ducă la pierderea mântuirii, mai ales dacă vor fi oameni ce vor crede aceasta și vor fi înșelați să primească și ereziile propovăduite de cel căruia i se construiește astfel imaginea falsă de Sfânt.

Alții au observat calitatea proastă a acestui trucaj, prin prezența unei genți de mână neagră, în fața „spiritului”, nepotrivită cu un duh, și sunt nedumeriți de ce nu a fost și ea convertită prin trucaj. Lăsând la o parte că poate fi o neatenție a măsluitorului, ar putea fi totuși o vedenie... fotogenică (prin manipularea luminii create sau după cum o numește fotografii întâmplării energie radiantă, deoarece lumina/energia necreată nu poate fi surprinsă de nici un aparat optic,

fiind o lumină mai presus de simțuri, deci și de vedere, ea este o lumină nevăzută cu ochii, ci văzută cu mintea într-un mod de negrăit):

FOTO: "energie radiantă" a Parintelui Arsenie Boca la mormantul sau?

Posted in Arsenie Boca by saccsiv on mai 28, 2014

Iata ce putem citi in articolul Minune la mormantul lui Arsenie Boca. S-a arătat spiritul sfântului – FOTO incredibile:

„Aflata la pelerinaj la mormantul lui Arsenie Boca, o credincioasa decis sa faca unele fotografii in zona in care se rugau oamenii.

Femeia nu s-a gandit nicio secunda ca, pe imagini, va aparea si o forma de energie radiantă ce pare a fi spiritul unui sfant.

Cand a ajuns acasa si s-a uitat la poze, femeia a fost uluita de ceea ce vedea! Astfel, in cele trei poze facute la mormantul parintelui Arsenie Boca apare o fiinta care stralucește intr-o lumina orbitoare, ce pare a fi capabila de o forta vindecatoare.

Femeia le-a aratat tuturor cunoscutilor pozele, considerand ca in imagini apare un spirit foarte puternic, ce s-a intrupat pentru ajutorarea oamenilor.”

[vă rugăm să observați, ca de obicei la cei entuziași de falsele minuni, limbajul ce descoperă o mentalitate new-age și o necunoaștere a Ortodoxiei, deci o mare nelămurire în credință, terenul de lucru al diavolului prin care poate însămânța falsele minuni și adorarea celor în jurul cărora se fac ele – n.n.]

Comentariu saccsiv:

Articolul e din 27 Mai, 13:21 si stirea a aparut mai apoi si pe alte site-uri ale mass-media.

Nu mi-a placut folosirea termenului energie radiantă cand vorbim despre un Sfânt, asa ca am cautat sursa si am gasit un articol din 24 Mai 2014, ora 08:50, Spiritul lui Arsenie Boca, printre credincioși?! GALERIE FOTO, unde sunt trei fotografii.

Va invit sa le analizam pe primele doua.

E limpede ca cei din jur n-o vad ca pe o aparitie de lumina sau n-o vad deloc.

Foto 1: Mariti-o cat puteti de mult. Observati va rog ca aparitia are ceva in fata, de la abdomen in jos, ceva ce seamana cu o geanta in care pare a cauta ceva. Geanta nu e luminoasa si ca atare putem presupune ca cei din jur ar fi putut-o vedea. Si ar fi sarit categoric in ochi o geata ce pare a pluti asa prin aer.

Foto 2: Si aici se vede geanta, dar mare parte din ea e mascata de femeia aplecata.
[în plus pare că ar citi un ziar – n.n.]

In concluzie:

Eu nu sunt specialist din fotografii, dar cred ca sunt doua ipoteze:

– Un trucaj voit. Dar atunci de ce cel ce l-a facut n-a albit si geanta? [e posibil din neatenție și din mila lui Dumnezeu, ca să observăm noi falsul – n.n.]

– Nu cred e un trucaj voit, ci chiar era o persoana acolo, foarte probabil o femeie cu o geanta, evident neremarcata de cei din jur si nici de cel ce a fotografiat, dar care dintr-un motiv sau altul a aparut mai apoi pe camera ca fiind o aparitie luminoasa. [aceasta este imposibil din punct de vedere fotografic. Cum să fie o pată albă luminoasă tocmai cu un contur așa de bine definit și la toate trei la fel... aceasta ar fi o „minune tehnică” mult mai mare ca

trucajul, care ne învață pe toți să nu ne înfierbântăm după senzațional ci să urmăm calea ștearsă și nebăgată în seamă de lume a pocăinței în Hristos – n.n.]⁵³⁵

Și a treia poză arată că apariția ar citi un ziar. Din păcate fotografia este așa de flu, încât nu putem desluși titlul publicației:

Sunt firești astfel de reacții ale rațiunii care observă și dă sens logic la toate, chiar și la necredincioși, căci firea omenească este făcută să înseteze după adevăr, iar exagerarea îi aprinde toate sirenele de alarmă. Cu toate acestea, este un lucru mai puțin cunoscut de cei mulți, că diavolul își face apariția, prin modificări ale aerului și luminii, deci pentru el nu este imposibil un astfel de trucaj pentru a ne batjocori că alergăm cu limba scoasă după minuni, ratând veșnicia.

El având o rațiune pervertită de ură (dar fără să aibă o atenție distrasă de la amănuntele uciderii sufletești, cum ar fi putut greși un om pătinaș), precis a știut defectele trucajului său, însă nu a avut îngăduință de la Dumnezeu să facă o înscenare perfectă, fiindcă deși noi nu suntem smeriți ca să cunoaștem toate prin Sfântul Duh, avem lăsată chibzuința. Aceasta este zidită de Dumnezeu și hrănită de Pronia Lui cu rațiuni înțelegătoare, ca măcar pe partea rațională, dacă nu este întunecată de patima simțirii sau a prejudecății, să putem să ne apărăm

⁵³⁵ <<https://saccsiv.wordpress.com/2014/05/28/foto-energie-radianta-a-parintelui-arsenie-boca-la-mormantul-sau/>>, duminică, 11 octombrie 2015.

de înșelătorie. Cei care se lasă escrocați sunt ei înșiși vinovați de aceasta prin dorirea acestei lumi mai mult decât a veșniciei, care îi întunecă să nu mai sesizeze amăgirea evidentă.

Iată un exemplu de acest fel, de la Sfinții Părinți:

Îngerul închipuit, plin de bucurie, îi spune monahului Spiridon:

- *Privește într-acolo, avva!*

Monahul, buimăcit de oboseală, s-a întors către apus și a văzut un disc imens plin de lumină roșie ca focul, în mijlocul căruia i se părea că se află Stăpânul Hristos purtând odăjdii arhieresti și stând pe un tron, înconjurat de îngeri. După aceea vedea cum vin în valuri îngerii, împărțiți în legiuni. Atunci a început să observe că erau acolo legiuni de îngeri, apostoli, sfinți, ierarhi și oameni drepti, exact cum erau înfățișați în icoana tuturor sfinților.

[...]

Dintre ierarhi, în frunte părea că vine Sfântul Spiridon; atunci, îngerul închipuit i-a spus monahului Spiridon:

- *Ce stai ca prostul și te uiți așa curios? Nu-L vezi pe Stăpânul Hristos care te așteaptă? Du-te repede să I te închini!*

Monahul Spiridon, ispitit de capriciul mândriei, s-a umflat ca un păun și a înaintat puțin, dar încet - încet a început să șovăie, ca și când ceva din interiorul lui i-ar fi spus: „Nu te duce mai departe!“ Ce să fi fost oare? Să fi fost glasul conștiinței sau îngerul său păzitor?

La un moment-dat, părintele Spiridon s-a uitat cu atenție la Sfântul Spiridon care venea în frunte și a observat că pe cap purta un fes mare, a cărui lungime atingea un metru. Pentru Sfântul Spiridon, protectorul lui fiindcă îi purta numele, avea multă evlavie și respect și deoarece pictorii îl înfățișau în icoane cu fes foarte mic, altfel decât îl vedea el acum, părintele Spiridon a rămas surprins și făcându-și semnul Crucii a zis cu glas tare: „Doamne miluiește, Sfântul Spiridon să aibă fes așa de mare, foarte ciudat lucru!“

Îndată ce și-a făcut semnul Crucii, toate nălucirile au pierit și înșelătoriile Satanei s-au făcut nevăzute, însă monahul a văzut că se afla pe marginea prăpastiei. Din fericire, un picior îi era afundat în zăpadă și celălalt, care era ridicat pentru a înainta, se găsea în gol, adică nu avea unde să și-l pună, întrucât dacă ar fi făcut încă o jumătate de pas, ar fi căzut în prăpastia adâncă de mai bine de o mie de metri. Lui Dumnezeu însă i-a fost milă de el, căci în loc să cadă în față, a căzut pe spate și de frica și groaza prin care a trecut a stat leșinat mai mult de trei ore, după care și-a revenit, pentru că ziua era frumoasă și soarele l-a încălzit.⁵³⁶

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să fi fost măcar ca acest părinte Spiridon. Să fi avut evlavie la Sfinți și să fi cunoscut canoanele Ortodoxe ale pictării Sfintelor Icoane, ca (măcar dacă partea contemplativă i-a fost întunecată de dorirea arătărilor și de umflarea de sine) să fi sesizat (măcar prin chibzuința însoțită de o adevărată cultură duhovnicească – nu cea de la Belle Arte) că vedeniile primite aveau amănunte nepotrivite cu evlavia adevărată și cu realitatea teologică a sfinților. Așa (măcar căzut pe spate) să nu fi căzut în prăpastia mai adâncă de o mie de metri duhovnicești, a rătăcirii de la dreapta credință timp de 79 de ani, prelungită, poate, și în veșnicie.

De care să ne ferească Dumnezeu pe toți și pe sfinția sa, în vecii vecilor! Amin!

Harul prin care Dumnezeu pe toate le zidește, și prin care de toate se îngrijește să devină fericite (fie prin pronie, fie prin judecată), este nevăzut. Vederea (simțirea) minții este altceva decât analizatorul vizual și percepția vizuală.

Diavolul ne ispitește prin simțirea sensibilă (cea exterioară) și prin cea inteligibilă (cea interioară, a înțeleșurilor), atrăgându-ne mintea de la înțelepciune la plăcerea de creație gustată fără de Dumnezeu. La vederea minții ajung puțini. Însă Dumnezeu poate să se adreseze nouă și prin vederea simțurilor pe Care El le-a zidit. Avem exemplu cu poporul ales care călătorea în pustia Egiptului (câte minuni a văzut, deși era cârtitor și pățimaș).

Lumina de la Ierusalim este adresată simțurilor, dar, după mărturia celor ce au participat acolo, fiecare o vede altfel, în funcție de starea sa. Sigur că este tot o lucrare a harului, dar adresată simțurilor, fiindcă mintea celor de acolo nu s-a curățit de patimi, nu a trecut prin iluminarea naturală, ca să ajungă la desăvârșire sau grăirea față către față. Însă cei care sunt desăvârșiți altfel văd lumina necreată, inclusiv acolo, în acele momente, la Ierusalim.

Discernământul dintre falsele minuni și adevăratele minuni se face, însă, nu după adresarea simțurilor sau minții (și diavolul poate mima lumina necreată înșelând mintea că este harul, și

⁵³⁶ Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 119-120.

el este minte, deci poate lucra mintal asupra minții altuia, cât are îngăduință de la Dumnezeu) ci numai după învățăturile care decurg din vedenii și minuni, și din lucrarea lăuntrică pe care o provoacă. Dar discernământul îl pot face doar cei cu experiență și cu o cunoaștere amănunțită a Sfinților Părinți.

Este evident că în cazul fantomei de la Prislop mesajul este unul de tip New-Age și ridicol: spectacol gratuit, fără a da vreo înțelegere care să ajute pocăința. Mai mult, spectacolul face reclamă pentru canonizarea unuia care este dat anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Duhul Adevărului, care Le-a insuflat raționalitatea Acelora, nu poate da vedenii adresate simțurilor, care să le contrazică. Dumnezeu nu se contrazice pe El însuși, pentru că nu este schimbător. În toate caută iubirea în adevăr.

Nici un înger sau Sfânt nu are nevoie să citească vreun ziar sau să poarte după el vreo geantă. Astfel că vedenia are o rațiune ce ne învață minciuni antiortodoxe și aiureli superstițioase, de aceea este construită de sau în duhul minciunii.

Ca și în analiza întregului fenomen al sfințeniei (cinstirea de către mase, facerea de acatiste înainte de canonizare) și minunile pot fi deosebite în funcție de învățăturile scrise, pictate și viața autorului lor, dacă corespunde sau contravine Sfintei Tradiții.

Adevărul contează, nu lucrarea exterioară cu faptele ei concrete și simțirile provocate de ele.

Fapta bună are un suflet (scopul ei) și un trup (fapta propriu-zisă). Fapta e firească dacă are ca scop necesitățile firii, bună dacă are ca scop pe Hristos, rea dacă ne desparte de Hristos.

La fel și minunile.

Nu întotdeauna min(ciu)unile sunt lucrări ale satanei sau ale oamenilor vicleni. Ele pot fi răstălmăciri ale oamenilor exagerați, rătăciți sau bolnavi sufletește/mintal.

Să luăm câteva exemple:

Iată ce a pictat sfinția sa, din care au dedus ucenicii că ar fi prorocia accidentului celor două turnuri gemene:

Ne întrebăm: unde este fumul, unde sunt avioanele, unde este măcar distanța păstrată între clădiri, unde este forma lor? Unde sunt zgârie norii. Sunt doar două pete de cer, desfăcute de imaginea unei hidoase siluete ce decolează într-o trombă de reacție (pictată ca în benzile desenate S.F., de proastă calitate, autorul hulind că așa cineva ar putea fi Hristos), pe care ucenicii obsedați de sfințenia profetică a dascălului lor le interpretează ca fiind turnurile gemene. De aceea ori de câte ori veți citi despre această profetie celebră, răspândită numai sub formă de idee text, nu veți avea alăturată și această imagine, fiindcă ar fi prea evident că e o minciună. Cu greu am depistat, din mai multe descrieri asociate și o imagine neclară încercuită de la ProTv (care deși are o așa de performantă aparatură, totuși a lăsat neclară special tocmai imaginea ce ar fi putut demonstra falsul acestei proorocii mincinoase⁵³⁷), la ce pictură se referă adepții înfierbântați. Vedeți cum trag de păr orice, doar ca să construiască imaginea unui prooroc de canonizat? Nouă ni se pare forțată și asocierea turnurilor gemene cu dolarii, dar acolo tot mai este o urmă de asemănare. Însă în pictura de mai sus chiar că este vorba de o interpretare numită în limbaj psihiatric idee delirantă, la fel ca și asocierea unor pete pe beton cu chipul Părintelui Arsenie Boca (vă rugăm să observați că și în imaginea de mai jos tot ProTv-ul a adăugat conturul negru ca să tragă mai mult de păr asemănarea. Mai jos aveți imaginea originală).

O idee delirantă este o idee falsă, care nu corespunde realității. Caracteristica sa esențială este simplă: ea duce la convingerea completă a persoanei. Diferența între această convingere, considerată de neînlăturat, și o idee falsă ne delirantă este deseori greu de stabilit. Deosebirea constă îndeosebi în gradul de certitudine a bolnavului

referitor la această convingere. [...]Mecanismele delirului sunt în număr de patru:

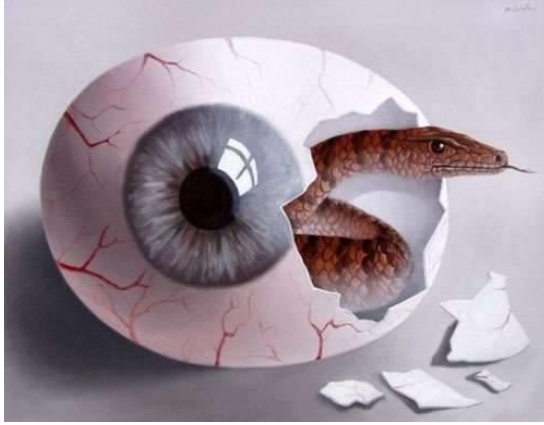
Interpretarea. Un raționament fals este realizat pornind de la o constatare justă. De exemplu, vecinul meu a tras perdelele pentru a informa serviciile secrete despre prezența mea.

Intuiția. O idee imediată se impune drept certitudine la bolnav. De exemplu, sfârșitul lumii va fi mâine.

Imaginația. Produsul imaginației se pune în mișcare, asemenea unui roman. De exemplu, trebuie să pregătesc sosirea extratereștrilor și să anunț lumea de venirea lor.

⁵³⁷ <<http://stirileprotv.ro/special/atentatul-de-la-11-septembrie-anuntat-intr-o-fresca-a-unei-biserici-din-romania-ce-spune-preotul.html>>, marți, 29 decembrie 2015.

Halucinațiile. Bolnavul vede obiecte sau aude voci care nu există în realitate. [de aici putem înțelege și mecanismul psihiatric al deselor vedenii și visuri cu Părintele Arsenie Boca – n.n.]⁵³⁸

Delirul mistic este delirul ce are ca temă centrală ideile delirante mistice sau religioase. De la început, dorim să separăm semantic noțiunea de delir – tulburare de conștientă cu modificarea stării de luciditate (din latinescul delirium – aiurare) – de cea de idee delirantă (din latinescul de lira – alături de brazdă), prin care se înțelege o tulburare de gândire caracterizată printr-o idee sau un sistem de idei patologice ce au următoarele trăsături:

Un mod eronat de judecata care domina gândirea bolnavului și îi modifica în sens

patologic comportamentul;

Impenetrabila la contraargumente logice, imposibil de confruntat în ciuda contradicțiilor evidente cu realitatea;

Incompatibilă cu o atitudine critică, bolnavul fiind incapabil să-i recunoască esența patologică.

O definiție mai simplă a ideii delirante este aceea a unei idei în dezacord cu realitatea, dar în a cărei realitate crede bolnavul, impenetrabilă la argumentele logicii formale și care-i modifică concepția despre lume, comportamentul și trăirile.

Ideile delirante au și un aspect afectiv, delirurile fiind susținute de un suport afectiv și volitiv cu o mare energie care le conferă forță, intensitatea și durabilitatea, vorbindu-se despre o grupare ideo-afectivă, ideile fiind însoțite de o mare încărcătură emoțională. În funcție de conținutul lor tematic, ideile delirante pot fi împărțite în idei de persecuție, hipocondriace, de gelozie și erotomanice, de filiație, de grandoare, de relație, de influență, metafizice, de invenție, de reformă, mistice etc. Ideile delirante nu apar izolate, ele având tendința de a se articula și sistematiza, restructurând gândirea într-un mod particular, realizând diferite tipuri de deliruri, mai mult sau mai puțin sistematizate, mai mult sau mai puțin bizare. Delirul modifică afectivitatea și percepția individului, angajând întregul psihism al acestuia.

În delirul mistic, bolnavul are convingerea că este purtătorul unei misiuni de ordin moral, religios, spiritual. El este menit fie să reinstaureze armonia și pacea în lume și să răspândească pacea și credința, fie să-i curețe de păcate pe semenii săi și să îndepărteze demonii. În țesătura delirului, de inspirație biblică, apar adeseori tulburări de percepție de tipul halucinațiilor vizuale sau auditive, în care bolnavul aude și vede îngeri, diavoli sau sfinți și profeți.

Ca și în alte deliruri, debutul delirului mistic este de cele mai multe ori insidios, progresiv, putând dura săptămâni, luni sau chiar ani. În faza pre delirantă, bolnavul are tendința de a se izola, poate deveni suspicios, iritabil, preocupat excesiv de semnificația unor evenimente, gesturi, simboluri, schimbându-și treptat felul obișnuit de a trăi până atunci. Este receptiv la orice ar putea să-i servească drept argument pentru susținerea falselor sale credințe. Treptat, ajunge să fie inabordabil în fața unor explicații logice. În debutul brusc, bolnavul are revelația, intuiția principalei sale idei delirante în jurul căreia construiește apoi delirul.

Delirul mistic poate apărea în orice tip de psihoză. Îl întâlnim în schizofrenia paranoidă, în care bolnavul are tendința de a se identifica cu Iisus sau chiar cu Dumnezeu. De cele mai multe ori, bolnavul adoptă modul de comportament, felul de a se îmbrăca și de a vorbi al reprezentării pe care o are despre sfinți [vă dați seama ce grav este că să ajungi ca pe sfinți și chiar pe Dumnezeu să-i faci la față asemenea ție? – n.n.]. Ideile mistice pot fi însoțite de idei persecutorii, convingerea că este victima unui complot, idei de influență în care bolnavul crede că asupra sa se exercită influența exterioară a diavolului sau a lui Dumnezeu care vorbește prin gura lui, a forțelor oculte ale unor secte. Pot apărea și idei delirante de transformare sau posesiune, în care bolnavul are convingerea că în propriul corp a intrat un duh, un demon sau un înger. De asemenea, putem întâlni delirul mistic în tulburarea afectivă

⁵³⁸ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Delir#Temele_ideilor_delirante>, miercuri, 30 decembrie 2015.

bipolară cunoscută și ca psihoza maniaco-depresivă, fie în faza depresivă – în episodul depresiv major, cu elemente psihotice, melancoliforme, fie în episodul maniacal, expansiv, unde este trăit ca o stare de exaltare. În depresia majoră cu elemente psihotice, ideile delirante se pot însoți de idei de ruina și de idei de inutilitate, nedemnită și umilință, bolnavul considerându-se nevrednic de dragostea lui Dumnezeu sau a semenilor săi, refuzând să primească orice fel de ajutor, atenție sau compasiune. Pe de altă parte, în episodul maniacal, alături de delirul mistic, apare de cele mai multe ori un delir de grandoare și omnipotență. Bolnavul are convingerea că este o persoană însemnată care poruncește celorlalți, îi păstorește. Delirul mistic se poate manifesta și în psihozele din epilepsie (în special din epilepsia temporală), în care pot apărea viziuni, senzații sublimă însoțite de o lumină strălucitoare (denumită de William James fotism sau ceea ce neurologii de azi consideră a fi aura vizuală). [...]

Autori: dr. Letiția Dobranici și dr. Eugen Ștefănuț⁵³⁹

Oricine a avut covorașe cu pete sau a privit către norii albi pe cerul albastru, dacă s-a uitat (fără paza minții față de simțire) la ele, a văzut cum acestea sugerau tot felul de forme, variabile, de animăluțe sau de oameni.

Acest fenomen se numește pareidolia, un fenomen psihologic generalizat în lumea căzută, care nu se preocupă de lupta împotriva robiei simțirii și imaginației.

Ce este pareidolia?

*Pareidolia este un fenomen psihologic definit ca o iluzie sau o interpretare greșită, acesta constă în perceperea unor stimuli externi (în genere imagini, uneori sunete) ca fiind semnificativi și interpretați precum obiecte familiare, cunoscute. De cele mai multe ori stimulii percepți sunt vagi, aleatorii și obscuri însă sunt percepți concret ca fiind clari, distincti și precisi. Etimologia cuvântului provine din grecescul **para** (care înseamnă pe lângă, cu, alături de) și din **eidolon** (diminutivul cuvântului grecesc **eidōs** care înseamnă imagine sau formă). Se presupune că pareidolia este un efect secundar al creierului uman generat din nevoia de a recunoaște cu viteză sporită anumite obiecte comune precum chipurile sau trupurile umane. Mai cu seamă, fenomenul în cauză reprezintă un soi de instinct, oarecum manifestat astfel dintr-o inerție psihologică. [...]*

Domeniul religios este probabil de departe cel mai des întâlnit în care avem de-a face cu acest fenomen. De-a lungul timpului, în special în ultimii ani, mass-media a prezentat varii cazuri de apariții ale persoanelor religioase în diferite obiecte cotidiene și banale. Cele mai multe includ apariții ale personajelor biblice (Isus, fecioara Maria) cât și coranice (inscripția Allah). Trei cazuri mai aparte au atras atenția în mod deosebit. Cel mai cunoscut a avut loc în anul 1978 când o mexicană a observat că urmele de arsuri de pe tortilla pe care tocmai o găsisse reprezentau chipul lui Isus Hristos, atunci s-a iscat o mare valvă în presa și mii de oameni au venit la fata locului pentru a vedea tortilla respectivă.

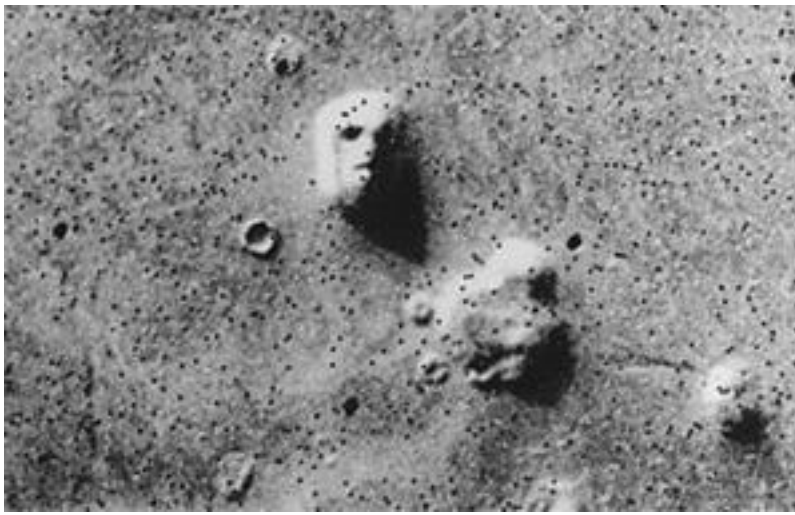
Un alt caz celebru este cel al unui sandwich cu branza pe care a apărut chipul fecioarei Maria, acest sandwich a fost vândut pe eBay cu 28.000 \$ de către americană Diane Duyser. Celebrul caz în care un bucătar a descifrat inscripția numelui Allah pe o halcă de carne nu iese nici el din discuție cu toate că a fost mai puțin mediatizat. De asemenea, tot în domeniul religios, diferite practici europene antice de divinizare implicau interpretarea unor umbre în forma de obiecte apelând astfel la pareidolia. [azi avem aceasta în ghicitul în cafea – n.n.]⁵⁴⁰

După cum observăm, dacă aceasta devine un fenomen din cauza căruia îți conduci viața religioasă ea devine idolatrie a simțirii și imaginației.

⁵³⁹ <<https://www.facebook.com/notes/misticism-%C8%99i-delir-mistic/761313213883034/>>, miercuri, 30 decembrie 2015

⁵⁴⁰ <<http://www.descopera.org/pareidolia/>>, miercuri, 30 decembrie 2015.

91. Ca să nu ne înălțăm din deșertăciune, amăgiți de simțuri, bine este să luăm aminte la cel ce zice: Mergi poporul meu, intră în camera inimii tale, ascunsă oricărei închipuiri sensibile, în locașul acela fără idoli, luminat de nepătimire și de umbrirea sfântului har [...]

8. Lasă-te stăpânit de Dumnezeu și stăpânește-ți simțirea și nu te lăsa tu, care ești mai bun, stăpânit de cel

mai rău.[...]

12. Bună este simțirea și bune sunt cele supuse ei, ca lucruri ale Bunului Dumnezeu. Dar nu se pot asemăna câtuși de puțin cu mintea și cu cele inteligibile. [...]

41. Este cu neputință minții să se îndeletnicească cu cele inteligibile, de nu va tăia afecțiunea față de simțire și față de cele supuse simțurilor.

42. Simțirea e dusă de o împătımire firească spre cele supuse simțurilor și fiind atrasă de acelea trage după sine și mintea.

43. Încovoai simțirea spre slujirea minții și nu-i da vreme ca să o tragă ea pe aceea spre sine. [...]

Iar pentru mai deplina lămurire a acestora, să spunem puține cuvinte despre felurile cunoștinței. Dintre cunoștințele de aici, una este după fire, iar alta este mai presus de fire. A doua se va limpezi din cea dintâi. Cunoștința după fire numim deci pe toată aceea pe care o poate câștiga sufletul prin cercetare și căutare, folosindu-se de particulele și puterile firii: despre zidire și despre cauza zidirii, atâta cât poate înțelege sufletul legat de materie. Căci s'a spus în „Cuvântul despre simțire și închipuirea minții”, că lucrarea minții s'a tocit prin unirea și amestecarea cu trupul și de aceea nu poate ajunge în atingere cu formele inteligibile, ci are trebuință, pentru a le cugeta, de închipuire, care are o fire idolească, de despărțire materială și de grosime. Prin urmare e trebuință de forme pe măsura minții din trup, ca să le poată sesiza pe acestea. Deci mintea fiind astfel, orice cunoștință ar primi prin metoda ei naturală, o numim naturală.

Iar cunoștința mai presus de fire este aceea care se ivește în minte într'un chip mai presus de metoda și de puterea ei, adică atunci când cele cugetate întrec [depășesc, transcend] măsura [analogia] minții împreună cu trupul, fiind cunoștința care se potrivește minții fără trup. Aceasta vine numai de la Dumnezeu, când află o astfel de minte bine curățită de toată împătımirea materială și stăpânită de dragostea dumnezească.⁵⁴¹

Interpretarea tortilei ca fiind chipul Mântuitorului provine și de la lipsa bunului simț al evlaviei și sfielii religioase, datorită îndepărtării lumii de adevărata slujire bisericească (discretă și plină de bun gust de frumusețe, care cultivă simțul tainei, iar nu banalitatea minunii). Pe de altă parte este datorată tocmai necunoașterii adevăratului chip canonic al Mântuitorului și credinței eretice că îl putem picta oricum, după cum ni se pare nouă că ar fi, după ce idei avem noi despre El sau după cum ne place simțirii (erezii practicate în toate picturile Părintelui Arsenie Boca, în tablourile pe sticlă, în pictura apuseană de la renaștere înapoi și în arta universală contemporană) de unde și varietatea persoanelor atât de diferite între ele ce reprezintă pe hristosul mincinos al tablourilor religioase. În realitate, sfințenia icoanei este tocmai asemănarea cu prototipul, de aici și asemănarea între toate Sfintele Icoane Ortodoxe autentice, dar aceasta a ajuns să fie cunoscută de puțini... Practic, azi cine poartă barbă într-o lume imberbă, are ceva din Isus, nu-i așa (am scris special cu un singur i, după cum numește lumea pe cel care este imaginea ei falsă despre Domnul nostru Iisus Hristos)?

Dar lipsa de evlavie, din păcate, nu a rămas doar în apus. A ajuns să se regăsească și la noi, datorită mass-mediei din partea lumii și a... Părintelui Arsenie Boca din partea falsei biserici:

⁵⁴¹ 153, 27, 14, 237

„Dacă vă uitați cu atenție, pata cu negru parcă e părul revărsat pe umeri, cum e în icoana lui Hristos. Fața a rămas albă și acolo vedeți punctele albe, parcă sunt ochii. Și celălalt ieșit în față tot la o față de om te-ai putea gândi, la Fecioara Maria”, spune preotul Vasile Popescu. „Se pare că e o treabă cerească, venit de la Dumnezeu”, spune primarul comunei Runcu, Adrian Câmpeanu, venit să pună o lumânare.

Total! Îi văd și eu pe amândoi! Dar doar în a doua, în care băiatul de la grafică de la ProTV [vedeți cum tot ProTV-ul se ocupă de manipulare, ca apoi să batjocorească pe creștini? – n.n.] a decis să ne ajute imaginația. În prima sunt doar două pete de umezeală pe o stâncă. Nici măcar nu sunt proporționale. Iisus e în prim plan și Fecioara Maria undeva, în fundal? Nu înțeleg perspectiva. 4/10. Și asta doar din cauză că am dat 2/10 frunzei anterioare și aici e clar o îmbunătățire. [...]

În 2012 ceva semnificativ s-a întâmplat în Târgu Jiu, pentru prima oară în mulți ani. Într-o simplă frunză uscată dintr-un simplu ficus, dintr-un simplu birt, localnicii spun că l-au văzut pe Iisus. Atât de cutremurător, încât preotul Constantin Aniteșcu, profund **cutremurat a declarat**: „Prefigurarea chipului Mântuitorului este vizibilă și ceea ce mi-ați arătat este o mare minune și ar trebui să ne cutremurăm.”.

Am făcut un printscreen și m-am chiorât la frunză din toate unghiurile. Am belit ochii. Am mijit ochii. Am făcut un pas înainte și unul înapoi. Stânga unu, dreapta doi. Da, parcă e o față acolo. Dar mai mult seamănă cu **Voldemort** decât cu Iisus. Aș zice că e o apariție de nota 2/10. [alții spun că văd în frunză pe baba Vanga – n.n.]

Uneori, Iisus apare și în copac

În 2013 Ialomița a intrat pe **lista locurilor sfinte** alături de Ierusalim, Betleem și altele. În seara de Crăciun, cerul s-a luminat și chipul lui Iisus a apărut pe un copac, fix în locul în care i s-a stricat mașina unui șofer, care a văzut cum iese flacăra sfântă din copac. Imediat au venit pelerinii să se roage și să se spele pe față cu apa care picura din copac. „Minune mare ce-i aici, minune mare! A coborât Iisus de atâta răutate și ne arată Dumnezeu dușmănie. Când am pus mâna acolo, am simțit ceva, ca atunci cum simți când te duci la biserică” [vă aduceți aminte de declarațiile Părintelui Petru Vamvulescu despre dezgroparea oaselor Părintelui Arsenie Boca și de apa din mormânt? Vom vorbi despre această amăgire la capitolul *Are părintele Arsenie Boca sfinte moaște? Sfârșit dramatic* – n.n.] , a declarat un pelerin, complet mistuit de zel.

E chiar un miracol! În sfârșit văd clar și eu un chip și da, de ce nu, nu-l cunosc pe Iisus, dar ar putea fi! Plus lumină și alte chestii. 9/10! Doar că dup-aia a apărut partea a doua a știrii:

Se pare că Iisus arăta atât de bine comparativ cu ceilalți Iisusi desenați aleator de natură, pentru că nu era desenat aleator de natură, ci de un vânzător de pepeni din vara anterioară care se plictisea cât își aștepta clienții. Cum rămâne însă cu lumina, apa sfântă care curge din copac și simțirea aia autentică, exact ca la biserică mă întrebi? Păi rămân doar dovezi că, dacă niște fanatici vor să-l vadă pe Iisus, să construiască o poveste mistică cu lumini și simțiri, tot ce le trebuie e un copac pictat. Dacă tăcea din gură pictorul, până acum, la copac, se mai găseau zece gură-cască martori la minuni, care să jure cu mâna pe inimă că au văzut lumini și au simțit simțiri. Îți dai seama că în câteva zile sătenii deja construiseră mitologie în jurul copacului. Până acum ar fi construit deja o biserică, dacă nu se scula pictorul vânzător de pepeni să le strice povestea cu realitatea lui. Notă finală 1/10. Pentru trișat.⁵⁴²

Dacă au îndrăznit să hulească pe Mântuitorul cu astfel de falsuri și năluciri, ne mai mirăm că li se năzare că vad pe Părintele Arsenie Boca pe mămăligă, pe pereții băilor și că ar avea Sfinte Moaște?

Dar dacă pareidolilor le mai și dai vreo interpretare proorocească, ești convins de ea din toată mintea (încredințată orbește până la robie simțirii, imaginației și părerii proprii) ei se prefac în idei delirante, iar dacă începi să le faci reclamă avem deja agravare spre delir mistic, care poate ajunge chiar și la paranoia:

Paranoicul este influențat de delir, pot apărea halucinații auditive sau vizuale, dar nu atât de frecvent ca în cazul schizofreniei sau al parafreniei. Individul are o gândire normală, iar brusc îi apar idei preconceptuate cum că ar fi urmărit, înșelat, nedreptățit [însă nu numai atât, aceste idei preconceptuate sunt doar exemple, poate exista și o paranoia fanatică, pe tema convingerilor religioase, dar desprinse de realitate. De aceea vedem în mistica Ortodoxă fuga de imaginație, de nădejdea mincinoasă în Dumnezeu și de permanentul contact cu vederea realității prin smerenie (nu umilință falsă, forțată, care și ea poate fi un simptom al aceleiași probleme psihiatrice). Toți știm cât de echilibrați și realiști sunt adevărații duhovnici – n.n.]. De asemenea, persoanele normale pot avea aceste suspiciuni, însă diferența este că în cazul paranoicilor, aceste îndoieli au o durată de cel puțin o lună, până ajung la stagiul de obsesii. În acest fel, indivizii își construiesc viața pe baza obsesiilor, iar sistemul de gândire devine unul bolnav. Pe lângă acestea, paranoicul își poate juca foarte bine rolul când vine vorba de ideile sale, astfel încât devine credibil, mai ales în cazul persoanelor apropiate [de unde și puterea de convingere între cunoscuți despre miraculosul mormânt de la Prislop – n.n.].⁵⁴³

Prin asocierile pe care le fac oamenii bolnavi petelor, li se poate pune diagnosticul obsesiilor pe care le au. Am putea defini, fără să greșim din punct de vedere medical, o astfel de asociere „arsenio-manie”.

Testul Rorschach si citirea rece

Publicat de G.F. la data: 21 - august - 2012, categoria: [Coltul scepticului](#), [Demistificari](#)

Testul Rorschach e un test psihologic proiectiv de personalitate in cadrul caruia sunt folosite zece modele abstracte standardizate, iar interpretarea lor de catre subiect devine un etalon pentru analiza functiilor intelectuale si emotionale.

Testul original a fost creat in 1921 de catre psihiatrul elvetian Hermann Rorschach, iar testul are o asemanare incantatoare cu un joc de societate. Unei persoane ii sunt aratate 10 pete de cerneala si trebuie sa spuna cu ce anume seamana fiecare pata. Petele ambigue au semnificatii diferite pentru persoane diferite. Pot fi lilieci si fluturi, rochii diafane si papioane, maimute, monstri si ursi ce escaladeaza munti. Dupa interpretarea lui de catre un expert, raspunsul privitorului in privinta formelor petelor, ar contine, aparent, un portret complet transparent al personalitatii lor.

⁵⁴² <<http://www.vice.com/ro/read/iisus-si-arsenie-boca-n-au-nimic-mai-bun-de-facut-decat-sa-apara-pe-pereti-garduri-copaci-si-gratare-395>>, miercuri, 30 decembrie 2015

⁵⁴³ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Paranoia#Paranoia_megalomaniac.C4.83>, miercuri, 30 decembrie 2015.

Testul este considerat “proiectiv” deoarece se considera ca **pacientul isi va proiecta personalitatea sa reala** asupra petelor de cerneala. **Modelele sunt ambigue intentionat, entitati lipsite de structura.** Promotorii testului considera ca reprezinta o modalitate de sondare a zonele greu accesibile ale psihicului pacientului sau a subconstientului sau. Psihologii care aplica aceste teste se considera **experti in interpretarea interpretarilor** pacientilor.

S-a sugerat ca folosirea petelor de cerneala de catre Rorschach a fost inspirata de catre doctorul Justinus Kerner care, in 1857, a publicat o colectie de poeme, fiecare din ele fiind inspirata de o pata de cerneala.

Psihologul francez Alfred Binet a folosit petele de cerneala la crearea unui test de creativitate. Mai tarziu, experimentele psihologice in care petele de cerneala erau folosite, s-au inmultit, avand ca scop studierea imagiantiei si a constiintei.

Dupa studierea a 300 de pacienti cu probleme mentale si a 100 de subiecti de control, in 1921, Rorschach a scris cartea „Psihodiagnostic”, care va forma baza testului cu pete de cerneala (dupa testarea a sute de pete de cerneala, el a ales un **set de 10 pete** pentru diagnosticare), dar a murit in anul urmator. Desi a activat ca vice-presedinte a Societatii de Psihanaliza Elvetiene, Rorschach a intampinat greutati in publicarea cartii, iar aparitia sa a atras foarte putina atentie.

In 1927, editura Hans Huber a cumparat cartea lui Rorschach din inventarul lui Ernst Bircher. Huber a devenit publicatorul testului si al cartii, Rorschach fiind inregistrat ca **marca inregistrata** a editorului elvetian Verlag Hans Huber, Horegreffe AG.

Dupa moartea lui Rorschach, testul a fost imbunatatit de Samuel Beck, Bruno Klopfer si altii. John E. Exner a sumarizat unele dintre imbunatatiri si in acelasi timp a incercat sa faca rezultatele mai riguroase din punct de vedere statistic. Sistemul Exner este popular in S.U.A., in timp ce in Europa se folosesc de obicei alte metode, cum ar fi cele descrise in cartea lui Evald Bohm, care sunt mai apropiate de testul original si se bazeaza pe principiile psihanalizei.

Rorschach nu a intentionat sa foloseasca petele pentru testele de personalitate generala, el **intentiona sa le foloseasca pentru diagnosticarea schizofreniei.** Din 1939 testul a inceput sa fie folosit ca test proiectiv de personalitate, un scop fata de care **Rorschach a fost mereu sceptic.**⁵⁴⁴

Nu știm dacă trucajele de mai sus provin de la un om condus de un duh rău din patima de a-l canoniza cu orice chip pe Părintelui Arsenie Boca, lucru dorit și de sfinția sa cât a trăit, prin acceptarea vederilor înșelătoare sau sunt chiar vedenii diavolești care sunt menite de a batjocori și dezbinda Sfânta Biserică Ortodoxă sau chiar de a o ispiti să se lepede de Sfinții Părinți de dragul evidențelor mincinoase din simțire (senzațional). Cert este că nu trebuie să le primim, ci să ne întoarcem la pocăința prin adevărul ținut în iubire.

⁵⁴⁴ <<http://www.descopera.org/testul-rorschach-si-citirea-rece/>>, marți, 29 decembrie 2015

Dar cum pe lângă „zvoneri” sunt și „răspândaci”, așa și pe lângă fabricanții de minciuni sunt și distribuitori comerciali.

Tuturor acestor false minuni li se face multă reclamă de către îndoielnica mass-medie, căutătoare de senzațional și propovăduitoare a ecumenismului (care fuge de adevăratele minuni ale pocăinței întru adevăr) dar nu așa de intens, la nivelul de top number 1, ca Părintelui Arsenie Boca.

De ce oare?

http://adevarul.ro/locale/craiova/¶chipul-isus-hristos-aparut-gratarul-fata-barului¶-vinerea-mare--7_535fc54a0d133766a833bcc0/2_535fc55¶d0d133766a833bd1b.html#photo-head

<http://stirileprotv.ro/stiri/bizar/¶chipul-lui-iisus-hristos-aparut-intr-o-tomografie¶-ce-s-a-intamplat-cu-femeia-careia-i-s-a-intamplat-minunea.html>

Dupa ce localnicii unui sat din Vaslui au povestit ca un tablou care il infatiseaza pe Arsenie Boca ar fi lacrimat zece zile, de aceasta data, o femeie din Bucuresti sustine ca i s-a aratat chipul Sfantului Ardealului in podeaua casei.

Vestea s-a raspandit repede si, potrivit proprietarilor, vor si altii sa se convinga.

Oamenii locuiesc in zona centrala a Capitalei. Ei sustin ca de marti li s-a aratat chipul parintelui Arsenie Boca in ciment, pe holul imobilului. Cea care a vazut prima este femeia, intoarsa de o zi dintr-un pelerinaj la manastirea Prislop, unde se afla si mormantul celui considerat unul dintre cei mai mari duhovnici ai secolului XX.

Carmen Radu, proprietara casei: "M-am mai uitat o data. M-am ridicat in picioare, m-am dus in stanga, in dreapta, am facut poze si atunci am vazut fotografia. Am inceput sa anunt familia... Ei probabil spuneau ca am luat-o razna."

Incredintata ca sta in fata unei minuni, desi nu intelege de ce a fost aleasa tocmai ea, femeia se roaga si se inchina, alaturi de toti ai ei.

Alina Iancu, fiica femeii: "Cred in Dumnezeu si ce ni s-a intamplat noua este un miracol de la Dumnezeu. Cand m-am apropiat si am vazut aceasta minunata pictura, pot sa zic, m-am inchinat si am zis 'aliluia'... A vindecat oamenii de cancer, a facut mutii sa vorbeasca..."

Este si motivul pentru care unii vecini au venit intr-un suflet sa vada ce se petrece. "Am auzit si am venit cu baiatul ca sa mi-l vindece Dumnezeu, ca are epilepsie este un miracol... Nu apare la orisicine", spune o femeie.

Alti credinciosi si-au lasat hainele, dar si alte obiecte personale pe podea.

Carmen Radu: "Mi-au lasat aceste haine la sfintit. Mi-au spus: 'nu mi le iei de acolo'. Si sa vina seara ca sa dea cu ele pe baiat, pe sot. Au mai venit altii cu niste haine, cu flori, lumanari. Ce vedeti aici sunt aduse de oameni."

Deocamdata, reprezentantii Patriarhiei nu au avut nicio reactie. [sublinierea noastră – n.n.]⁵⁴⁵

CANONUL 73

Crucea cea făcătoare de viață arătându-se nouă mântuire, trebuie să punem toată silița, spre a da cinstea ce cuviincioasă aceea prin care ne-am mântuit din greșeala cea veche. Drept aceea și cu gândul, și cu cuvântul, și cu simțirea dându-i ei închinăciune, închipuirile Crucii cele ce se fac de oarecare pe fața pământului, a se șterge cu tot chipul poruncim, ca nu cu călcarea celor ce umblă, semnul biruinței noastre, să se ocărăscă. Deci, de acum înainte cei ce fac chipul Crucii pe fața pământului, poruncim să se afurisească.

TĂLCUIRE

Hotărăște canonul acesta ca să ne sârguim cu tot chipul a da cuviincioasa cinste Sfintei Cruci, prin care ne-am mântuit, și din robia păcatului ne-am slobozit, și cu gândul aducându-ne aminte adică, de câte bunătăți printr-înșă ne-am norocit; și cu cuvântul, povestind acestea și la alții, și mulțumind lui Hristos celui ce s-a răstignit pe

220 PIDALION

ea. Și cu simțire, sărutând-o, cinstind-o, ori unde o vom vedea. Și fiindcă unii, mai proști, însemnează pretutindeni închipuirea cinstitei Crucii, până și pe fața pământului, poate pentru evlavie, pentru aceasta poruncește sinodul, oriunde s-ar afla semnul Sfintei Crucii, jos

⁵⁴⁵ <<http://stirileprotv.ro/stiri/social/doi-soti-din-capitala-sustin-ca-li-s-a-aratat-chipul-lui-arsenie-boca-in-podeaua-casei-unde-au-fost-cu-o-zi-inainte.html>>, duminică, 11 octombrie 2015.

închipuit, să se șteargă, și să se strice, pentru a nu se călca, și a nu se necinști de cei ce umblă, semnul cel biruitor al mântuirii noastre. și cei ce de acum înainte ar face semnul Sfintei Cruci pe locul unde s-ar călca în picioare, să se aforisească.⁵⁴⁶

[Emisiunea "Romania te iubesc"](#) a prezentat pe larg fenomenul Arsenie Boca, iar emisiunea a condus detasat în rândul telespectatorilor cu o audiență și cota de piață duble față de următorul post clasat.

547

Emisiunea care le arată romanilor fața nevăzută a țării lor, cum se iau deciziile dincolo de ușile închise, cum afectează acestea viața tuturor, dar care a și reușit să schimbe legi importante în România, da startul sezonului cu numărul opt, duminică, 27 septembrie, ora 18:00.

Pentru noul sezon, echipa România, te iubesc!, formată din Cristian Leonte, Alex Dima, Rares Nastase, Cosmin Savu, Anca Nastasi și Paula Herlo, a pregătit o serie de anchete și reportaje în care sunt vizate marile probleme, fraude, furturi și devalizări din sistemele care ne afectează pe toți: sănătate, învățământ, administrație și industrie.

În prima ediție Alex Dima, corespondent special Stirile PRO TV, a umărit îndeaproape fenomenul Arsenie Boca: "Asistăm la o adevărată arsenizare a României. Peste 90% dintre români au auzit de Arsenie Boca, iar mai bine de 30% vor canonizarea lui. La Prislop, locul în care este înmormântat părintele Arsenie, ajung în fiecare zi 3-4 mii de oameni. De 1 mai au fost acolo peste 100.000 de români. Este cel mai mare pelerinaj din ortodoxia vremurilor noastre."

"În mass-media apar tot felul de intamplări: tablourile părintelui plâng, iar chipul sau apare pe pereți sau pardoseli. Există o adevărată industrie cu obiecte kitsch, made in China, care îl au în centru pe Arsenie Boca. Apar zeci de carti cu viața părintelui, care sunt rețiparite imediat în tipografia fantomă și scoase pe piață. Multi dintre cei care ajung la Prislop nu știu cine a fost Arsenie Boca.", a adăugat Alex.⁵⁴⁸

Prin mulțimea și calitatea lor îndoielnică (am spune că sunt batjocuri cuplate ale dracilor cu posturile de televiziune, o femeie de la țară, dar cu duhul echilibrat al Ortodoxului, se întreba „care Sfânt apare în baie sau pe pardoseala blocului?”, adăugăm noi, asemenea starurilor de la Hollywood ce își imprimă tălpile pe ciment, dar, parcă mai cu bun simț, că măcar nu-și imprimă fața, ca să nu le fie călcată de picioarele altora) minunile Părintelui Arsenie Boca se aseamănă cu minunile făcute de Babaji și Mahomed, de fapt de aceleași duhuri care l-au slujit pe Părintele Arsenie Boca când era în viață. Și acesta este un semn că, din păcate, nu s-a pocăit. Este o părăsire a lui Dumnezeu ca sfinția sa să primească ce a dorit toată viața, adică slava acestei lumi, și o poartă de lucrare diavolească la care preacuvioșia sa a dat drepturi, spre pregătirea românilor de a primi duhul făcător de minuni al lui antihrist. Duhurile ar fi legate să nu mai facă minuni acolo, dacă trupul Părintelui Arsenie Boca ar fi fost sfințit prin pocăință. Sau, dacă pocăința ar fi fost și mai mare, minunile de acolo ar fi fost de tip Ortodox, îndemnând la pocăință și răbdare a necazurilor, la năzuirea unei alte vieți, veșnice și statornice în iubire.

De aceeași natură este și zgomotul ce se face în legătură cu rămășițele pământești ale Părintelui Arsenie Boca.

S-au făcut multe tentative de dezgropare a sfinției sale și când au văzut ucenicii ce oase îngrozitoare, negre (ca de om dat anatema de Sfintele Sinoade Ecumenice), au zvonit legenda că Părintele Arsenie Boca nu a vrut să fie dezgropat, ba au introdus pe scena publică și tentative de dezgropare comandată prin vise, ca să fie forțată opinia publică să primească ideea unei betonări a mormântului (ca să nu se mai descopere în veac pecetea diavolească de pe trupul sfinției sale). Sigur că ucenicii declară sub jurământ că au simțit ușurare la ridicare sicriului (deși alții mai chibzuiți declară că nu a fost așa), că au văzut Sfinte Moaște, ba se ia ca mărturie

⁵⁴⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 219-220.

⁵⁴⁷ <http://stirileprotv.ro/stiri/social/biserica-a-inceput-demersurile-pentru-canonizarea-lui-arsenie-boca-vom-face-distinctie-intre-evlavie-si-superstitie.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

⁵⁴⁸ <http://www.protv.ro/stiri/din-27-septembrie-anchetele-si-reportajele-marca-romania-te-iubesc-se-intorc-intr-un-nou-sezon.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

și un cuvânt spus, chipurile, de Părintele Iustin Pârvu (adus la cunoștința publicului după ce a murit, ca să nu mai poată fi probat), ca să se demonstreze aceasta.

Martorii oculari necointeresați, însă, dezvăluie adevărul: erau oase negre.

Televiziunile reprezintă principalul mijloc de manipulare a românilor. Cu ajutorul tembeliziunii, oamenii nu mai gândesc, sunt manipulați sentimental, nu mai citesc, se răzvrătesc împotriva a tot ce este sfânt, nu se mai roagă etc. Analiztii de pe ecrane, sub masca că informează, de fapt intoxică și manipulează.

Eu cred că propaganda televiziunilor nu este întâmplătoare, totul a fost bine programat. Au așteptat moartea duhovnicilor bătrâni pentru a nu avea o voce cu autoritate care să le stea împotriva și au pornit propaganda, dar uită că Hristos este cu Biserica până la sfârșitul veacurilor. Iar ortodoxia a biruit mereu când a fost pusă pe Cruce. Mormântul lui A. Boca e mai vizitat de români decât Mormântul Mântuitorului de la Ierusalim. Cărțile și fotografiile cu chipul lui au ajuns pentru români mai importante decât scrierile Sf. Părinți, o afacere profitabilă pentru mulți speculanți. In toate orașele țării găsești afișe cu excursii la Prislop, o afacere „pe cînste”. Toți vor să aibă poze cu Boca în casele lor, dacă se poate de alea care plâng. Biserica trebuie să ia o atitudine, pentru că deja cred că s-a ajuns la nebunie sau chiar îndrăcire. Din filmulețul de pe internet intitulat: Mi-e tare dor de tine, părinte Arsenie Boca, minutul 6, aflăm că în anul 2008, în miez de noapte, la lumina lumânărilor, a fost deschis mormântul lui A. Boca, fiind plin cu apă; au scos cu gălețile apa din mormânt, au pus-o în butoaie și au băut-o - cum se laudă acolo pr. Petru Vamvulescu. Prin astfel de laude, ucenicii lui Boca care se cred vajnici apărători ai ortodoxiei și promovatori de sfinți, de fapt fac de răs ortodoxia și dau apă la moară lui Remus Cernea Aceiași ucenici ne spun că A. Boca a lăsat testament să nu fie deshumat. întreb de ce l-au deshumat și încă de două ori după 1990? Unde sunt fotografiile de la deshumarea din 2008? Probabil după ce l-au deshumat în 1990, au început a răspândi zvonul cu testamentul spre a nu se afla cum se aflau oasele lui. Din gura unui ieromonah, am auzit ca, în 2008, oasele erau negre ca pământul (asta rămâne de verificat când apar fotografiile). [notă: dacă nu vor fi „fermecate” pe Adobe photoshop – n.n.]*

Despre vindecările de la mormântul lui A. Boca eu cred că sunt doar momeli ale diavolului spre a atrage poporul spre învățătura neortodoxă a lui, primind astfel credibilitate. în cartea Pr. A. Boca, Mărturia părintelui Pantelimon, pag. 77: „La sfârșit de noiembrie, 28, se petrec lucruri ciudate și minunate. Pe scoarța unor copaci apare semnul Crucii, câteodată o lumină alb aurie te însoțește până ia Peștera Sf. Ioan de la Prislop. Mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sf. Ioan arată că sfințenia adevărată este la Sf. Ioan, nu la mormântul lui Boca, dar orbii nu văd. În SUA, scientologiei, cu rugăciunile și puterile lor drăcești, vindecă bolnavi, vindecările fiind atestate și de medici. Nu este greșit să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vindeca de o boală, dar este greșit să ne facem un scop din asta. „Ori de trăim, ori de murim, ai Domnului să fim” Răbdarea unei boli ne poate sfinți, dar vindecarea ne poate arunca în mândrie sau înșelare. Majoritatea creștinilor slujesc pe Dumnezeu cu duh lumesc. Sf. Mihail Ivanovici se ruga lui Dumnezeu: „Fă-mă vrednic să sufăr pentru numele Tău”. Astăzi, oamenii sunt sperați după un trai bun. Observăm în ultima perioadă intensificarea de false minuni în jurul cultului lui A. Boca. O poză a lui Boca plânge în Pușcași - Vaslui, alta în Bogăți - Argeș, jurnalistului Grigore Cartianu i-a apărut chipul lui Boca pe mămăligă, unei familii din București i-a apărut chipul pe betonul din fața casei, etc. Mă tem că fenomenul Boca va ajunge nu peste mult timp obiect de studiu la psihiatrie. Curios că poza lui Boca a plâns 10 zile în continuu la Vaslui, iar când a venit protopopul să investigheze s-a oprit (excrocherie). Duminică, după vizita protopopului de Vaslui la poză, după amiază am auzit la știri că de dimineață au fost 2000 de pelerini să se închine la poză. Unii spuneau: Suntem păcătoși și de asta plânge sfântul.

Iată un mod de a mima o falsă smerenie. Am spus, dacă se recunosc cu adevărat că sunt păcătoși, de ce nu pun început bun, de ce n-au plecat să participe la Sf. Liturghie, care-i mai importantă decât orice icoană sau să stai la rând să pupi b poză. Superficialitate. Alții spuneau: Cred că vine al treilea război mondial și de aia plânge sfântul. Aici am o părere. înainte de al doilea război mondial a pornit fenomenul de rătăcire Maglavit și pentru că mulți clerici au căzut în înșelare și în loc să curețe poporul de rătăcire, unii chiar au încurajat-o, iar alții au privit nepăsători sau neputincioși, la fel mi se pare și acum, și atunci a trimis Dumnezeu războiul care a pus capăt rătăcirii. Prigoanele și războaiele devin inevitabile atunci când nu gestionăm cu responsabilitate perioadele de pace. Am observat la Vaslui creștini care

stăteau mai multe minute cu telefoanele mobile invocând să plângă oleacă poza ca să aibă și ei pe filmare. Niște iubitori de senzațional. Mă întrebam ce o să facă acești iubitori de senzațional când, așa cum ne spun Scripturile și Sfinții Părinți, antihristul va coborî foc din cer. Nu cred că Hristos ne va întreba la Judecată câte minuni am văzut, ci dacă ne-am împărtășit de Tainele Bisericii și am trăit și simțit ortodox. Sf. Grigorie Sinaitul ne spune: „înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sf. Duh, să nu primești niciun fel de vedenie, glas, ci să le consideri prilej de înșelare ” Pentru mine, cea mai mare minune ar fi ca un păcătos ca mine să se mântuiască. Cred absolut necesar ca ierarhii BOR să ia o atitudine cu privire la acest fenomen, iar cărțile care au alimentat această rătăcire trebuie urgent scoase din pangarele bisericilor și mănăstirilor. [...] Vom răspunde în fața lui Dumnezeu pentru hrana spirituală cu care hrănim sau permitem să se hrănească poporul. Creștinilor le spun: Căutați-vă mântuirea, nu minuni, icoane care plâng etc. în lumea catolică sunt o mulțime de statuete sau icoane care plâng, unele chiar cu sânge, și aceasta nu-i întoarce la dreapta credință. Unele sunt falsuri ale comercianților și iubitorilor de publicitate, iar altele sunt lucrări drăcești. Avem recent și la noi cazul călugărului Onufrie Căruntu, posesor al unei icoane a Sf. Efreim, despre care spunea că izvorăște mir, după care a ajuns cu tot cu icoană la biserică secretă, lepădându-se de Biserica lui Dumnezeu și atrăgând iubitori de senzație după el. „Iudeii caută semne, iar păgânii vor minuni; noi, creștinii, avem pe Hristos Cel Răstignit”, cum zice Sf. Ap. Pavel. Sfinții Părinți ne învață că e mai bine să nu primim o minune, arătare cerească decât să ne rătăcim. Biserica are astăzi toată învățătura necesară pentru mântuire și dacă ești creștin adevărat nu ai nevoie de minuni ca să te spovedești, să te împărtășești, să mergi Duminică la Biserică și să trăiești creștinește. Dacă le faci pe astea, ai totul pentru mântuire. Acum vreo doi ani, s-a anunțat la știri că în Vrancea pe un copac a apărut icoana Mântuitorului nepictată de mână omenească. Tot așa au început a curge acolo creștini din toate colțurile țării la pupat copacul, la fel cum am văzut și în București, pupau asfaltul unde, chipurile, apăruse chipul sfântului Ardealului. După o săptămână, proprietarul terenului la marginea căruia se afla copacul a recunoscut că el a pictat acel chip pe copac, pentru că nu avea vânzare la pepeni și astfel a adunat lumea și a vândut pepenii de pe tarla. Iată credulitatea unor închipuiți ortodocși cum a fost speculată. Unii ortodocși, prin astfel de atitudini idolatre, au ajuns, pe bună dreptate, de răsul sectarilor și necredincioșilor. „Din pricina voastră numele lui Hristos este batjocorit între neamuri ” Eu cred că focul care s-a aprins de la Prislop este focul iadului. Mărturiile ucenicilor nu cred că sunt mincinoase deoarece sunt confirmate de diferite declarații ale lui Boca, se regăsesc în pictura lui și sunt mărturisite de duhovnici, cum am arătat, care nu pot fi suspectați de minciună sau invidie. Mărturiile în acest sens sunt multe și am considerat că nu trebuie să le scriu pe toate, deoarece se repetă. Mai multe persoane spun la fel. Pentru cine caută adevărul și mântuirea, cred că e suficient. Nu aș dori ca aceste învățături neortodoxe din cărțile lui Boca sau a ucenicilor lui să fie cenzurate și ascunse pentru că s-ar ajunge din evlavie personală a unora la confecționarea unui așa-zis sfânt neconfirmat de Dumnezeu. Idolatria nu trebuie confundată cu cinstirea Sfinților!

Lucrarea de față s-ar putea să pară unora denigratoare la adresa lui A. Boca. Departe de mine gândul acesta. Mărturie stau predicile mele de până acum vreo 5 ani, în care vorbeam laudativ la adresa lui și faptul că în anul 2005 a fost pictat la mine în biserică și pentru că a ieșit ca un guru budist a fost repictat din nou, dar rezultatul a fost același (a fost șters). Atunci am vorbit cu părinții Antim Gădioi și Arsenie Papacioc și am început să analizez mai cu atenție opera lui, iar aceasta este concluzia la care am ajuns. Săracul Boca a fost un înșelat. Dacă înșelările și învățătura lui neortodoxă nu ar fi afectat Biserica aș fi tăcut.

Ucenicilor și fanilor lui le spun să treacă peste simpatia lor personală și să analizeze, să judece în duhul învățăturii de credință ortodoxă dacă eu am greșit sau opera lui A. Boca nu se conformează cu învățătura Bisericii Ortodoxe. Nu vă grăbiți să dați certificate de sfințenie, fără o cercetare în duh ortodox. Știu că astăzi dă bine să vorbești laudativ la adresa lui Boca, dar îmi asum riscul spunând adevărul.

Pr. Anițulesei Gheorghe, Rădăuți ⁵⁴⁹

⁵⁴⁹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 23-28.

Și chiar ucenicii, prin descrierile lor ce arată magia momentului și băutura apei vrăjite din mormânt (ce a însoțit dezgroparea) confirmă, fără să vrea, că au fost supuși unei hipnoze de către duhurile diavolești ce lucrează cu putere acolo ca la mormântul lui Iani și Iamvri:

TRANSCRIPTUL [minutul 5:40-7:30]

„[...]dar trebuie sa nu ascundem inca un lucru cutremurator, parintele Arsenie a fost de 3 ori scos din mormant, prima data la 3 zile dupa ingropare fiindu-le frica la securisti sa nu invieza cum ii era frica lui Irod ca Iisus este Sfantul Ioan Botezatorul caruia ii taiase capul.

A doua oara l-au scos dupa 1 an fara explicatii, a treia oara de vreo 6 ani, intr-o imprejurare deosebita a iesit ca un izvor de apa din mormantul parintelui Arsenie care n-a putut fi oprit. Atunci s-a deschis mormantul si s-a scos apa din mormant cu galetile si s-a adunat in butoaie. Capacul de pe sicriu a fost gasit hâșnit intr-o parte si sfintele oase erau pline cu apa si noroi. Au fost spalate si asezate intr-un sicriu nou, de stejar, pe care eu l-am adus in spinare de la manastire pana la mormant. Trebuie sa va marturisesc ca in noaptea aceea parintele Arsenie m-a chemat tainic si pe mine ca sa fiu de fata, ca martor la dezgroparea lui care s-a facut in criptă la lumina lumanarilor si a lunii. Am baut apa scoasa din mormant si i-am sarutat sfintele oase si mai ales capul, care era inmiresmat si l-am tinut in mainile mele tremurand. Daca as fi putut l-as fi luat cu mine in san si l-as fi purtat pana la moarte. Pentru aceasta a trebuit sa scriu si marturia aceasta spre slava lui Dumnezeu si cinstea parintelui meu, Arsenie la care strig pe toate cararile vieții până la Judecată, pe care îl simt că mă ocrotește ca un înger⁵⁵⁰.....”

Iată o fotografie foarte potrivită cu atmosfera descrisă mai sus:

Lumina lumânărilor, a lunii, băutura vrăjită din mormânt (zeamă de morți din loc de lucrare demonică), miresme, tulburare cu tremurare, lipirea craniului de sân, în loc de a minții de Hristos, pentru a-și reveni din reverie. Cu adevărat o mărturie fantastică, vrednică de cel mai tare film senzațional cu vrăjitori și magie albă, dar nu științifică și nici duhovnicească. Se vede clar că martorul striga nu pe două ci pe toate cărările, dar nu din cauza băuturii, ci din cauza înșelării și a stării grave de nălucire demonică în care era. Sărmanul de el: își închipuie că dacă nu se pocăiește de această stare de amăgire în care a viețuit și idolul său, va putea să mai aibă răspuns bun la Înfricoșata Judecată, când și-a luat ca păzitor un înger căzut...

Acest fel de nălucire colectivă (cu trupurile celor morți ca să pară mai vii) se petrece și în cazul strigoilor, și al altor manipulări diavolești:

DESPRE OMUL MORT DACA A FOST AFLAT ÎNTREG, PE CARE-L NUMESC STRIGOI, ADICĂ ESTE CU ADEVĂRAT VÂRCOLAC, CE SA I SE FACA? CAP. 266. (COMP. GLAVA 378.)

Răspuns:

*Aceasta nu se poate ca un mort sa se facă vârcolac. Ci diavolul voiește sa-și bata joc de unii care sa facă lucruri fără de minte, pentru ca Dumnezeu sa se mânie asupra lor si face aceste năluci. Si de multe ori noaptea își închipuie unii oameni ca acel mort pe care îl cunoșteau mai înainte, vine si vorbește cu dânșii; alta data îl vad in vis cu unele vedenii; altă dată îl vad pe drum cum merge și se oprește; și nu numai aceasta, ci sugruma și oameni! Mortul umbla și omoară pe cei vii, Doamne ferește!? **Totuși oamenii se lasă îndemnați și aleargă la mormânt și dezgroapă să vadă trupurile acelor. Și de vreme ce nu au curată credință în Dumnezeu, diavolul se preface și îmbracă trupul mortului aceluia; si mortul acela care sta de atâta timp mort in groapa, li se năzărește că are carne pe el și sânge și unghii și păr. Si cum vad aceasta in nălucirea lor, acei oameni nenorociți aleargă la mai rău; aduna***

⁵⁵⁰ <<https://www.youtube.com/watch?t=450&v=VMr8e90k-PY>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

lemne, dau foc și ard acel trup și-l fac să dispară cu desăvârșire. Și nu-și dau seama neștiutorii că la o a doua înfricoșată venire a Domnului nostru Iisus Hristos se gătește lor, să-și ia pedeapsa în focul acela veșnic nestins ca să ardă în veci. Și trupul acela l-au ars și l-au făcut să dispară deocamdată, dar la vremea aceea în ziua judecării acestor oameni au să dea răspuns în fața înfricoșatului Judecător și de la el vor auzi hotărârea, să meargă în focul de veci să fie chinuiți. Așadar dacă se vor pocăi din tot sufletul de marele păcat ce l-au făcut, dacă sînt mireni, șase ani să fie ne cuminecați iar de sînt preoți, să fie caterisiți cu desăvârșire din preoția lor.

*Inseamnă-ți: Să știți că, dacă s-a aflat acest trup care este lucrarea diavolului, precum am spus, să chemați preoții să zică paraclisul Născătoarei de Dumnezeu și să facă sfeștania cea mică; apoi să slujească Liturghie și să ridice panaghie întru ajutorul tuturor, să facă și parastas cu colivă. Apoi să citească deasupra trupului și cele două lepădări de la botez; atunci cu aghiazma ce ai făcut-o la sfeștania cea mică să stropești poporul care se întâmplă acolo; și ce rămâne acolo să verși asupra trupului. Și cu darul lui Hristos pleacă diavolul de la acel trup.*⁵⁵¹

Nu am pomenit în deșert de strigoi, fiindcă, iată o altă „minune” de la mormântul magului de la Prislop, în care ucenicii entuziasmați sugerează că a apărut Maica Domnului cu pruncul, dar apariția este ca dintr-un film despre exorcizările din catolicism cu strigoi:

Diavolul nu mimează, însă, numai pe strigoi. Este posibil (dacă are ca prilej și capătă drepturi la înșelare din credința nelămurită și fanatică despre un propovăduitor de erezii că ar fi Sfânt) ca diavolul să mimeze și Sfintele Moaște, cu tot cu miresme, fiindcă el, de obicei, atacă prin simțire. Știm că pe vremea lui antihrist va veni la fiecare mormânt să învie morții așa cum i-am știut în viață ca să ne convingă că antihrist e Dumnezeu viilor și morților și are putere să dea viață:

Chinops s-a umplut de mânie pentru aceasta, și luând toată mulțimea diavolească, a mers în cetate, și s-a bucurat toată cetatea văzând pe Chinops și toți mergând, i se închinau lui. Aflând pe Ioan că învăța poporul, s-a umplut de multă mânie, și a zis către popor: "Oameni orbi, de ce ați rătăcit din calea adevărului? Ascultați-mă pe mine. De este drept Ioan și de sînt drepte cele grăite de dânsul, să vorbească cu mine și să facă acel fel de minuni, pe care și eu le voi face, și veți vedea cine din noi este mai mare: Ioan sau eu? De va fi el mai mare decît mine, voi crede și eu cele grăite și făcute de dânsul".

Și luând Chinops pe un tânăr, i-a zis lui: "Tinere, dar viu este tatăl tău?" Iar el i-a răspuns lui: "A murit". Și a zis Chinops: "Cu ce moarte a murit?" Acela a zis: "Corăbier a fost și spărgîndu-se corabia, s-a înecat în mare". Și a zis Chinops către Ioan: "Acum să-ți arăți Ioane puterea ta! Ca să credem cele zise de tine, să pui pe tată viu înaintea fiului său". Și a zis Ioan: "Nu m-a trimis pe mine Hristos ca să ridic pe cei morți din mare, ci pe oamenii cei amăgiți să-i învăț". Și a zis Chinops tuturor oamenilor: "Măcar acum să mă credeți pe mine că Ioan este înșelător și vă amăgește pe voi. Prindeți-l pe el și-l țineți, pînă ce voi aduce pe tatăl tânărului viu. Și ținură pe Ioan. Chinops și-a întins mâinile și a lovit cu ele și a făcut plesnet în mare, și toți temîndu-se, s-a făcut nevăzut la ochii lor. Și toți și-au ridicat glasurile lor, zicînd: "Mare ești Chinopse". Și de năprasnă a ieșit Chinops din mare, fiind precum a zis pe tatăl tânărului, și toți se mirară.

Și a zis Chinops: "Oare acesta este tatăl tău?" Și a zis tânărul: "Așa Doamne", și s-au închinat toți lui Chinops. Și popoarele căutau să ucidă pe Ioan, dar i-a oprit pe ei Chinops, zicîndu-le: "Cînd veți vedea mai mari decît acestea, atunci să fie chinuit". Și chemând pe alt om i-a zis lui: "Dar tu ai avut fii?". "Da, Doamne, dar din zavistie l-a ucis cineva". Și îndată

⁵⁵¹ †IPS Daniil ANDREEAN (PANONEANUL), mitropolit al Ardealului, *Îndreptarea legii 1652*, Ed. Academiei R.P.R., București, ²1962, pp. 894-895.

a strigat Chinops, chemând pe nume pe ucigaș și pe cel ucis, și amândoi au stat de față. Și a zis Chinops omului acela: "Oare acesta este fiul tău?" Și a zis omul: "Da, Doamne". Și a zis Chinops lui Ioan: "Ce te minunezi Ioane?" Și i-a zis Ioan: "Eu de aceasta nu mă minunez". Și a zis Chinops: "Mai mari decât acestea vei vedea, și atunci te vei minuna, și nu vei muri pînă ce te voi înfricoșa pe tine cu semnele". Și a zis Ioan lui Chinops: "Semnele tale de grabă se vor strica". Iar mulțimea auzind un cuvânt ca acesta, s-a repezit asupra lui Ioan, și l-a bătut foarte mult, pînă cînd a crezut că este mort. Și a zis Chinops către popor: "Lăsați-l neîngropat, ca să-l mănânce păsările cerului". Și se duseră toți de la acel loc, bucurîndu-se cu Chinops. Iar după aceasta, auzind Chinops că Ioan învață la locul ce se numea aruncare de pietre, a chemat pe un diavol cu care făcea vrăji. Și mergând la locul acela, a zis lui Ioan: "Gîndesc că mai multă rușine și înfruntare să-ți fac ție și pentru aceea te-am lăsat viu. Să vii însă la nisipul mării și vei vedea puterea mea, și te vei rușina". Și urmau după dânsul acei trei diavoli, de care se părea poporului că Chinops i-a înviat din morți. Și lovind tare, cu plesnet mâinile sale, s-a afundat și de la ochii tuturor s-a făcut nevăzut.

Iar mulțimea a strigat: "Mare ești Chinopse și nu este altul mai mare decât tine!". Iar Ioan a poruncit diavolilor celor ce în o-menesc stau, să nu se ducă de la dânsul, și s-a rugat Domnului ca să nu se socotească întru cei vii Chinops, și așa a fost.

Pentru că deodată s-a tulburat marea, și fierbea cu valurile, și n-a mai ieșit Chinops din mare, ci a rămas acolo în adâncul mării, precum Faraon cel de demult, afundîndu-se ticălosul. Iar diavolilor acelora pe care îi socotea poporul că sînt oameni sculați din morți, le-a zis Ioan: "Întru numele lui Iisus Hristos celui răstignit, și a treia zi înviat, să ieșiți din ostrovul acesta". Și îndată s-au făcut nevăzuți. Iar poporul stăruia, așteptând pe Chinops trei zile și trei nopți pe nisip, pînă cînd de foame și de sete, și de arșița soarelui, cei mai mulți dintr-înșii au slăbit și zăceau fără de glas, dintre care trei copii au murit. Iar pe oamenii aceia, miluindu-i Ioan și rugîndu-se pentru mântuirea lor, și vorbindu-le mult despre credință, le-a înviat copiii, le-a tămăduit pe neputincioșii lor, și toți apropiindu-se, cu un gând la Domnul s-au botezat și s-au dus la casele lor, slăvind pe Hristos. Iar Ioan a mers în casa lui Miron și mergând adeseori la popor, îi învăța în numele lui Iisus Hristos.⁵⁵²

Vedem, așadar, că nu este suficient să dezgropăm oasele sfinției sale ci și să o facem cu dreapta credință lămurită după Sfinții Părinți pentru a nu ni se năluci că sunt Sfinte Moaște. Și, dacă vrem să scăpăm pe oameni de nălucirea că ar fi Sfânt, dacă vrem să plece de la mormântul sfinției sale duhurile care fac false minuni (dar pe el, dacă nu s-a pocăit, îl chinuiesc în mod suplimentar în iad pentru fiecare suflet amăgit) avem deja descrisă mai sus o rânduială foarte frumoasă de slujbă: aghiasmă mică, Sfânta Liturghie cu parastas și colivă, stropirea poporului de acolo, și apoi turnarea Aghiazmei pe oasele de culoarea pământului ale Părintelui Arsenie Boca. Când oamenii vor vedea la ce s-au închinat se vor speria și atunci va fi de mare folos o catehizare care să le explice cum se cade în înșelare dacă vom crede în vise și vedenii, arătându-li-se adevărata viață și ereziile din învățăturile Părintelui Arsenie Boca.

⁵⁵² *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 26.09.

22. PĂRINTELE ARSENIE BOCA - PROPOVĂDUITOR COINTERESAT AL COMUNISMULUI

Am lăsat în afara tabelului, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, un fel de creștinism silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul. Nu numai atât dar învinovătea pe creștini și pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (care necredință, asociată la silire, ar fi după precăvioșia sa singurele diferențe între cele două). Oamenii lui Dumnezeu niciodată nu învinovătesc pe alții, ci pe ei înșiși, și în nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică:

Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă - desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiasi Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială - această societate a răsărit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stărnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dumnezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-allocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (cărora le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului - fapt care nu contravine nici unei religii.⁵⁵³

Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un vizionar orb nevăzând că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste rânduri?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumenism.

Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.

După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul. [ce afirmație de răs. Monah fără haină monahală, fără ascultare, viețuind cu o femeie și apoi cu 12, în mai multe proprietăți personale. Dar, atunci, unde este monahismul, nici interior, nici exterior. O călugărie fără monahism sau un monahism fără călugărie? – n.n.]

*În anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil 481 și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa”⁴⁸²⁵⁵⁴, iar, din iulie 1963 483, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă”⁴⁸⁴, locuiește în strada Țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi vândut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16.⁵⁵⁵*

Surpriza cea mare apare când cercetăm ultimul domiciliu, un adevărat conac boieresc cu două clădiri și teren uriaș proprietate personală, la Sinaia unde au proprietăți regele și protipendada țării, înconjurat de gard și poartă sculptată, având în el multe sculpturi achiziționate pe comandă, toate construite și finanțate din fondurile personale ale Părintelui

⁵⁵³ PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 367-368.

⁵⁵⁴ 480 Ibidem, f. 42.

481 Ibidem, f. 322.

482 Ibidem, f. 181. Părintele Arsenie la 16 septembrie 1963 locuia ca flotant, de cca. 5 luni, în str. Gh. Paloș 24 cf. Ibidem, f. 320.

⁵⁵⁵ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

Arsenie Boca, din 1969, când oamenii nu puteau sta decât la stat, cu chirie, iar dacă aveau spațiu excedentar, erau obligați să ia străini în casă.

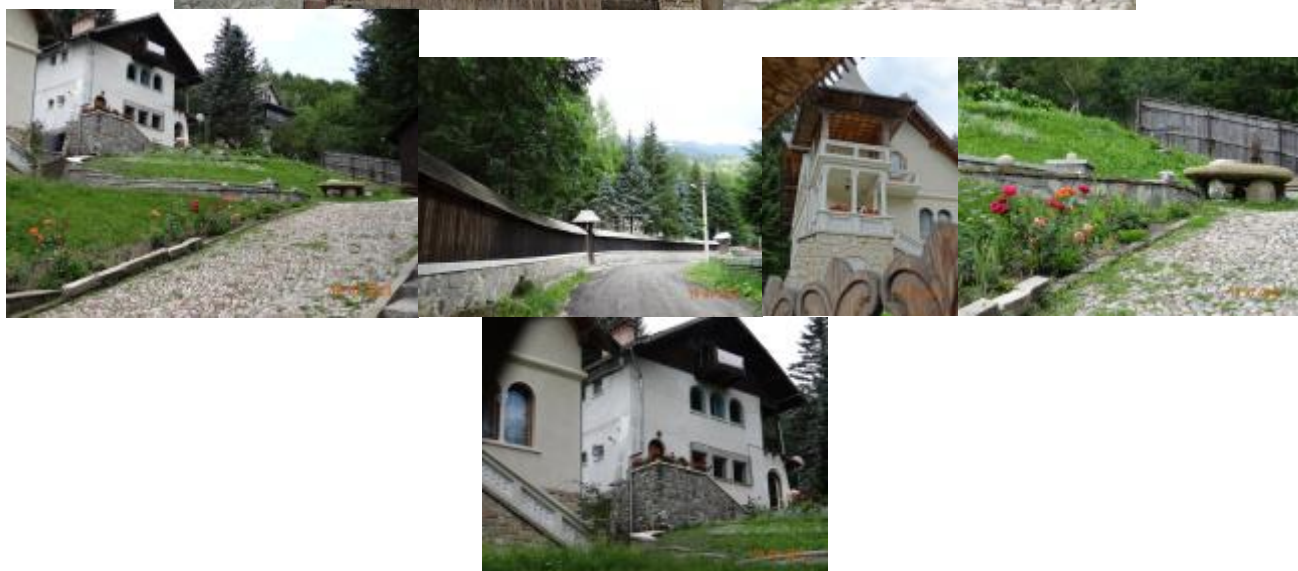
Asezamantul monahal de la Sinaia – ctitorit de Parintele Arsenie Boca

BY ANOMISMI44

Din 1969, **Parintele Arsenie Boca – Sfantul Ardealului, a construit, din fondurile sale, un asezamant format din doua corpuri de cladire, la Sinaia. A vietuit aici cu mai multe maici, si ele expulzate din Manastirea Prislop. Asezamantul este numit si metoc al Manastirii Prislop. Poarta din lemn sculptat, gardul, pietrele mari din curte, una pe post de masa si alta de lavita, dar si forme ovoide de pietre mari, au ramas “semnatura” inconfundabila a gustului artistic al Parintelui, aici. De la Sinaia a plecat spre Prislop, trupul neinsufletit al Parintelui, la inceputul lui decembrie 1989, spre a fi inhumat. Parintele a trecut la Domnul la 28 noiembrie 1989 si a fost inmormantat la Prislop la 4 decembrie 1989. Intre 1969 si 1989, parintele s-a deplasat mereu intre Sinaia, Bucuresti (respectiv satul Draganescu – in apropierea capitalei, unde a pictat intreaga bisericuta de acolo, numita azi “Capela Sixtina a Ortodoxiei Romanesti”) si Prislop (din vreme in vreme), unde a ramas duhovnic al maicilor de acolo pana la sfarsitul zilelor sale, desi din 1959 nu a mai avut dreptul de a sluji si de a imbraca hainele preotesti. In 1988 a ajuns pentru ultima oara la Prislop, in trup fiind inca. La Sinaia a avut atelier de desen si pictura si camera de lucru unde a scris si a citit. La Sinaia au ramas mansucrise de mare valoare, parte din ele publicate dupa 2003, in primul rand prin stradania Parintelui Daniil Stoenescu si a Maicii Maria Suci.**

Asezamantul monahal de la Sinaia se gaseste si azi, la fel ca si mormantul Parintelui de la Prislop, in buna randuiala – prin smerita si adanca iubire a maicilor de aici. Spre exemplificare, adaug mai jos cateva fotografii de acolo.

“Observam ca cu cat timpul adauga veacuri dupa veacuri, creind perspectiva, cu atat Iisus e mai mare si mai apropiat de noi. Cel nascut de doua ori, o data in vesnicie si a doua oara in timp, a antrenat vesnicia in timp, incat veacurile repeta Nasterea Lui ca o renastere a lor. Timpul inevitabil se invecbeste; numai vesnicia e mereu noua si mereu aceeasi. Cu vesnicia a invaluit Iisus viata.” (Parintele Arsenie Boca, paragraf din “Un Om Nou se naste” – publicat de Maica Zamfira in revista Gandirea, nr. 6-7/1998).

O poveste despre metocul de la Sinaia, [se poate citi in intregime, aici](#). Redau numai un mic fragment din ea:

“[...] – Daniel, tu știi unde este metocul? Clatină din cap, nu știa. Este ascuns și totuși la îndemâna oricui... după căutările de care ți-am spus, renunțasem, mi-am zis poate nu vrea să îl arate, mă resemnasem și apoi într-o sâmbătă noapte, pe neașteptate, l-am visat. Arsenie Boca mergea în fața unei mulțimi, nu s-a uitat la mine și nu mi-a vorbit, dar știa că îl văd, simțeam fizic lucrul acesta, știa exact ce vreau, înțelegi? Îl simțeam, Daniel, îl simțeam și mă simțea.”⁵⁵⁶

Să redăm acum fotografiile în dimensiune normală, pentru a se vedea mărimea luxului locuinței celui ce ar fi trebuit să respecte unul din voturile monahale: *Sărăcia de bună-voie*.

Sărăcia, desigur, s-a evaporat, rămânând doar un jurământ în fața altarului, batjocorit:

⁵⁵⁶ <<https://anomismia.wordpress.com/tag/metocul-manastirii-prislop/>>, miercuri, 17 februarie 2016.

Ditamai, nu?

Se înțelege limpede, fără comentarii, că Părintele Arsenie Boca nu a fost un martir cum ni se sugerează de mass-media bine plătită, ci un colaborator strâns și bine plătit al puterii politice de atunci, colaborare

fructificată azi prin presiunea din partea ei pentru canonizarea sfinției sale, care ar duce la un căderea poporului Ortodox de la Dreapta Credință la religia oficială New-Age.

La tabloul colaborării sfinției sale cu orânduirea comunistă, ne stă în ajutor și o informație de ultima oră, extrasă din dosarele securității, adusă la cunoștința noastră tocmai de către ucenicii înfierbântați ai sfinției sale:

Dosarul informativ al Părintelui Arsenie Boca ne permite să completăm acest tablou. Astfel aflăm că, începând din anul 1946, Părintele era „cunoscut de domnul ministru Gheorghiu-Dej și de Teohari Georgescu ... care voiau să-l promoveze într-un post de episcop”. (Singura explicație pentru „ratarea” acestei oportunități, nu poate fi decât... fuga de slavă deșartă!)

[Nu este o singură explicație. Pot fi multe: fuga de responsabilitate, dorința de a nu avea griji în plus, mulțumirea de sine cu ceea ce ești, etc. Din păcate, nu fuga de slavă deșartă este motivația, după cum ne-a dovedit chiar sfinția sa după 1964 prin faptul că nu s-a întors la Mănăstire. Părintele Arsenie Boca nu a renunțat numai la episcopie, ci și la călugărie și la preoție pentru a conviețui cu Maica Zamfira. Desigur, ca și în cazul preoției și călugăriei, tot așa și la episcopie nu a renunțat din fuga de slavă deșartă, ci din alte motive, necanonice – n.n.]

Mai mult, conform mărturiei IPS Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania, după anul 1948, însuși Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române Justinian Marina, plănuia să-l ridice pe Părintele Arsenie la rangul de arhieru: „Știu cu siguranță că Patriarhul se gândea să-l cheme la treapta arhieriei, dar, precum se cunoaște, Arsenie a fost arestat, dus în lagăre de muncă forțată și apoi, practic, obligat să rămână inactiv”

[dacă plănuia să-l facă episcop, este evident că l-ar fi readus măcar în Mănăstire, chiar dacă se dorea inactiv din punct de vedere al preoției. Faptul că nu a făcut-o, înseamnă că nici Părintele Arsenie Boca nu a vrut, având în vedere că pe toți doritorii de călugărie, chiar și căpeteniile legionare, nu numai pe cei simpatizați de comuniști, Preafericirea Sa i-a reactivat după 1964 – n.n.]

Mai știm, de asemenea, că în acea vreme Părintele Arsenie Boca se afla în bune relații cu Petru Groza. Prin urmare, nu i-ar fi fost deloc greu să profite de pe urma acestor „simpatii”! De ce a preferat în locul puterii – arestările, în locul confortului – urmărirea, în locul recunoașterii – marginalizarea, este la îndemâna oricui să răspundă! 557

Dar aceste simpatii, ne arată limpede, că de fapt sfinția sa nu a fost deloc prigonit, ci era unul din favoriții comuniștilor veniți la putere. Ce limpede pentru cel care nu este orbit de ideea preconceptută că Părintele Arsenie Boca ar fi vreun Sfânt, că de fapt „prigoana” pe care a suferit-o a fost un spectacol regizat de simpatizanții lui pentru a-i face un favor și a profita și ei de pe urma lui.

După cum am observat, sfinția sa a profitat din plin de simpatii, fiindcă arestările au fost doar un pretext pentru a putea viețui în voie cu Maica Zamfira, nefiind marginalizat nicidecum, ci având o viață prosperă și tihnită, la cele mai bune standarde posibile în acel regim, și ca bonus, construindu-și încă de pe atunci prin falsa prigoană o filă din dosarul de canonizare, ce vrea să ni-l prezinte azi ca pe un martir. Am văzut cu toții că, de fapt, arestările au fost doar un spectacol, iar urmărirea doar un pretext, ca să-i asigure spatele și să convingă pe alții că a fost prigonit.

Nu este prima dată când Teohari Georgescu (unul din stâlpii prigoanei anticreștine din România) se folosește de astfel de mijloace. Părintele Cleopa ne mărturisește că a fost văzut înainte de venirea comunismului, îmbrăcat în haine de diacon și cădelnițând la stiliști, propunându-le că dacă vor favoriza venirea comunismului în România, le vor face sovieticii stilismul să fie biserică oficială, după calendarul vechi, atât de iubit de ei, comun cu al Patriarhiei de Moscova. Acesta este și motivul reacției armatei regale împotriva stiliștilor, deoarece erau trădători ai țării.

Astfel, înțelegem limpede că Teohari Georgescu i-a propus Părintele Arsenie Boca să fie episcop, tocmai în același scop: de a controla Sfânta Biserică, știindu-l de partea comuniștilor, lucru atât de evident din degajarea și deplina colaborare ce reiese din declarațiile de la securitate ale sfinției sale. Dacă nu ar fi fost legat de mâini și picioare de Maica Zamfira, ar fi

⁵⁵⁷ <<http://ortodoxiatinerilor.ro/modele-idoli/18946-despre-relatia-dintre-parintele-dumitru-staniiloae-si-parintele-arsenie-boca>>, marți, 9 februarie 2016.

acceptat cu siguranță să ajungă episcop, la cât de dornic de faimă era. Dar, așa, a găsit o cale de mijloc de a profita. Ca să nu se facă de râs că a fugit cu o maică, sub pretextul unei prigoane, a fost alungat din Mănăstire (ca să fie în viitor, propus la canonizare și învățăturile sfinției sale favorabile noii ordini mondiale și comunismului, să fie considerate ca scrieri sfinte), apoi și-a format o familie de „tip nou, comunist” având lângă sine pe cea îndrăgită, a fost lăsat să aibă mii de vizitatori pe care îi influența în sensul dorit de noua orânduire, devenind și profesor al securității în privința paranormalului, primind în schimb și un trai confortabil, și proprietăți personale și o faimă de Sfânt (ce ducea și atunci, și duce și azi, cu mult mai mult, la dezbinare prin faptul că sfinția sa nu a avut un mesaj Ortodox). Toate acestea au fost mult iubite Teohari Georgescu (cu numele real de Burah Tescovici) și echipa sa care îl simpatiza atât de mult pe sfinția sa, datorită lucrării de dezbinare atât de asemănătoare. Dacă nu a putut să-l folosească tactic, pe termen scurt, în favoarea noii ordini mondiale, Părintele Arsenie Boca este folosit cu mult vicleșug strategic, și cu mult mai eficient în acest scop. Consecințele acestei simpatii reciproce, le resimțim cu toții, tragic, acum, când puterea politică îl propulsează cu putere spre canonizare, împotriva Sfinților Părinți.

Mai mult, nici nu avea nevoie să fie episcop, atâta vreme cât în ochii Maicii Zamfira, era deja episcop.

S-a spovedit pe patul de moarte Părintele Arsenie Boca?

Iată cum îl gândesc cei fără de carte care îl admiră sau îl contestă pe Părintele Arsenie Boca:
luminita spune:

11 septembrie 2015 la 9:38 Editare

*Din pacate in cartea "ingerul imbracat in haina de in si ingerul cu cadelnita de aur "parintele Arsenie il face pe eminescu" "[vorbind despre sifilis si betie]" "doua nebunii perfide tinindu se de mina contra amaritului de om –chiar daca pe unul din acesti napastuiti nepoti il chema genialul mihail eminescu." "Pe de o parte il face genial iar pe de alta parte sifilitic si betiv.pina in prezent nu s a confirmat in nici un fel ca eminescu a murit de sifilis.calomniatorii lui au lansat acest zvon perfid.vorbind cu cineva de la draganescu si incercind sa ii explic ca parintele Arsenie e sfint etc m a intrebat;" "atunci de ce umbla la brateta prin sat cu maica zamfira??" **Departa de mine gindul de al ponegri pe parintele Arseniee Boca/de asemenea dinsul a fost dezgropat la trei zile de la moarte sub pretextul ca maicuta zamfira nu i a dezlegat legatura de la picioare.tot "maicuta" [numai maicuta nu a fost]a sarit in groapa si a scos legatura de la picioarele parintelui Arsenie.dupa parerea mea de muritor parintele a avut o traire autentica si sfinta pina la prislop.de ce nu s a intors la slujire??Multi preoti au fost dati afara din biserica dar au fost reprimiti si au slujit din nou chiar daca au slujit la parohii mici.de ce atita mister???**Iar minciuna conform careia la mormintul de la prislop florile nu se ofilesc trebuie oprita.personal am vazut si acum trei ani si acum patru ani cum maicile schimbau apa la flori si aruncau florile ofilite.nu ma supar daca voi fi catalogata de genul;;;;;cine esti tu sa judeci etc etc cum am mai spus v am prezentat un mic fragment din carte.cititi singuri.eminescu nu a fost sifilitic////*

[...]

Appreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

18 octombrie 2015 la 16:48Editare

DRAGII MEI

Lumea e in cautare de paranormal de minuni la minut.In fiecare simbata pe diferite posturi tv mai apare cite un „secret” „despre parintele Arsenie Boca.Crucea de la mormint era fierbinte iarna potrivit maicii marina stareta la minastirea bic.Aceeasi maica a spus la o conferinta ca au venit mascatii inainte sa moara parintele Arsenie Boca si l au luat l au batut si de la asta I s a tras moartea Eu stiu ca prin anii 89 nu erau mascati..Nu stiu pina la urma ce se vrea?Canonizarea parintelui si aducerea osemintelor la noua catedrala din bucuresti?BISERICA TACE.ADICA CONDUCEREA BISERICII.La o adica sa lase poporul sa decida si exact cum a spus parintele anitulesei pe urma sa spuna ;poporul a vrut ,Tara este practice isterizata pe unde te duci numai de asta auzi.Preasfintitul Laurentiu Streza a spus clar referitor la faptul ca printele Arsenie a fost la inmormintarea mamei sale in timp ce era retinut si detinut la canal ca nu este adevarat.Parintele Arsenie era la canal si a simtit o tristete in suflet.Ma doare sufletul ca se minte si se exagereaza atit.Parintele Arsenie a fost dezgropat de doua ori cel putin. A treia zi de la imormintare si acum citiva ani.Dinsul a spus sa fie lasat in mormint pina la a doua venire.Nu stiu insa ce rol a avut maica de trista amintire zamfira de ea este” ”mostenitoarea” ” de la sinaia si a manuscriselor parintelui Arsenie.De ce a trebuit sa simuleze ca se omoara la sf minastire simbata si de ce s a tinut ca „riia” de parintele Arsenie.Pacat ca nu mai traieste parintele Savian Bunescu de la Draganescu poate ne spunea adevarul pt ca maica zamfira a fost cumnata lui.Referitor la faptul ca parintele Arsenie nu avea duhovnic[asa cum se intreaba parintele anitulesei]dinsul se spovedea la parintele Savian bunescu cit a stat la draganescu.Cit a fost bolnav la Sinaia parintele savian se ducea si ii facea sf maslu,deci parintele Arsenie a avut duhovnic.Eu un simplu muritor ma intreb doar atit;poate cineva in masura o sa imi raspunda

De ce dupa izgonirea din minastire parintele Arsenie nu a mai fost lasat sa slujasca??

Era atit de periculos fata de regim???

E adevarat ce spune parintele Arsenie Papacioc ,ca parintele Arsenie s a lasat de calugarie?

Daca pictura de la Draganescu este eretica asa cum scrie mai sus de ce biserica nu ia nici o masura???

Astept raspunsuri la intrebarile mele.

Apreciază

victor888ardeleanu spune:

22 noiembrie 2015 la 20:12 Editare

Aveți o informație sigură că se spovedea la Pr. Savin Bunescu sau e doar un zvon?

Puteți face o referință la un document scris?

Vă rugăm să nu învinovățiți conducerea Sfintei Biserici, ca să nu fim în același duh răzvrătit și criticist cu Pr. Arsenie Boca și cu zeloții, care și ei sfâșie unitatea ortodocșilor.

Conducerea Sfintei Biserici lucrează cu înțelepciune, în sensul că favorizează publicarea informațiilor despre Pr. Arsenie Boca, astfel ca Ortodocșii să își dea seama singuri de rătăcire și să nu creadă că Sfânta Biserică Ortodoxă pune la index sau cenzurează pe cineva cum face inchiziția.

Ca în cazul oricărei erezii sau rătăcirii ce luptă să distrugă unitatea Bisericii, și Fenomenul Prislop are un ascendent, prinde proporții și pare să pună stăpânire pe Sfânta Biserică, să o dezbine. Atunci Ortodocșii cercetează Sfânta Tradiție, se lămuresc și iau atitudine. Uneori își varsă și sângele pentru adevăr.

Dar, vă rog să nu uitați, Hristos este Adevărul și El întotdeauna biruie în Sfânta Biserică Ortodoxă, pe care porțile iadului nu o vor birui. Important este să fim noi în această Biserică și nu furați de curente pro sau anti.

Cum? Ținând adevărul în iubire, respectând și iubind și pe cel de altă părere, ascultând cu dragoste de Sfânta Ierarhie Bisericească, chiar dacă nu este infailibilă, știind bine că singura sursă infailibilă și autoritate de decizie pentru canonizarea cuiva sunt tot Sinoadele Ecumenice. Dacă Părintele Arsenie Boca are învățături conforme lor, poate fi canonizat. Dacă nu, chiar de ar fi canonizat ar fi o eroare pe care Sfânta Biserică Ortodoxă o să o corecteze. Până una alta, din fericire, o parte din Sfântul Sinod Al Bisericii Ortodoxe Române și-a dat seama de gravele erezii, date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, pe care le propovăduiește Părintele Arsenie Boca și nu l-a canonizat, după cum vedem cu toții, deși presiunile politice și mass-media sunt uriașe. Sfântul Sinod, și de această dată a lucrat cu mare înțelepciune și trebuie să-l iubim. Dacă noi, ortodocșii nu-l iubim, cine să-l iubească? Ereticii ce atacă Sfânta Biserică? Schismaticii? Zeloții? Dar toți aceștia nu au adevărata iubire pentru că nu sunt în Adevăr.

Nu poate însă Sfântul Sinod să ia o atitudine fățișă deoarece sunt mulți amăgiți care s-ar tulbura, având o dragoste pătimasă către ecumenism și Părintele Arsenie Boca promotorul numărul unu al lui, și s-ar produce o ruptură în cadrul Bisericii Române, cu grave consecințe în veșnicie. Vă rog să înțelegeți cu luare aminte situația grea în care se află ierarhii noștri supuși la multe atacuri și dinlăuntru și din afară. Vă rog să-i înțelegeți, să-i iubiți, să-i respectați și să vă rugați pentru ei.

Noi trebuie să ne rugăm, să iubim pe toți, chiar și pe Părintele Arsenie Boca și să cercetăm poruncile, dogmele și învățătura despre Sfânta Treime și întruparea lui Hristos care constituie învățătura Ortodoxă, ca să nu fim amăgiți. Să nu renunțăm nici la adevăr, dar nici la iubire, cu prețul vieții. Dumnezeu este și Iubirea (de aceasta uită zeloții și se leapădă de El pentru un părut adevăr). Dumnezeu este și Adevărul (de aceasta uită ecumeniștii și se leapădă de El pentru o falsă iubire, neînțeleasă de ei).

Părintele Arsenie Boca, ca și toți deținuții politici, inclusiv legionari, după 1964 au fost lăsați să slujească și să intre în monahism, dacă doresc. Din păcate, părintele Arsenie Boca a ales să viețuiască cu Maica Zamfira și de aceea nu s-a întors nici la călugărie, nici la preoție. De altfel, dacă veți observa cu luare aminte închisorile pe unde a trecut și cât de puțin a suferit în ele și ca timp, și ca regim de detenție veți ajunge și dumneavoastră la concluzia că sfinția sa a făcut un compromis cu regimul, care i-a aranjat o părută oprire de la slujire, ca să poată să nu fie rușinat și să poată informa mai departe despre cei ce nu se supun noii ordinii socialiste. De ce nu a fost arestat după 1959? De ce nu și-a reluat preoția și călugăria după 1964, cum au făcut-o toți cei ce nu s-au lăsat ei înșiși de ele. Cum de a avut proprietăți boierești, când toți stăteam cu chirie?

De altfel are și texte în care sfinția sa propovăduiește socialismul

Veți vedea și singură că Părintele Arsenie Papacioc, un autentic mărturisitor, a aflat despre această lăsare de preoție și călugărie din sursele sigure ale martorilor contemporani care au luptat pentru adevăr și au fost colegi cu el de suferință în închisori. Argumentele aduse de ucenicii Părintelui Arsenie Boca ca să demonstreze că a fost prigonit, culese de prin arhivele securității sunt contradictorii nu numai între ei, dar și în cadrul aceluiași autor nu au o succesiune logică. Argumentele lor sunt iraționale și cusute și cusut cu ață albă. Practic mai mult îl acuză de cameleonism politic și colaboraționism, deși vor să-l facă martir și erou.

Sfânta Biserică lasă pictura de la Drăgănescu tocmai pentru a ne convinge pe toți că Părintele Arsenie Boca a fost eretic, înșelat, luându-se după vedenii și nu a ascultat de ierarhii lui care l-au sfătuit să șteargă hulele pe care le-a pictat. Vedeți dumneavoastră, Sfânta Biserică nu lucrează cu sabia, ci cu fluierul păstoresc al convingerii omului în adevăr, dacă și el vrea.

Am lăsat la sfârșitul acestui răspuns, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, ca fiind un fel de creștinism doar că silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul.

Nu numai atât dar învinovățea pe creștini și chiar pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (necredința asociată la silire ar fi, după preacuvioșia sa, singurele diferențe între Creștinism și comunism). Adevărații oamenii ai lui Dumnezeu niciodată nu învinovățesc pe alții, ci doar pe ei înșiși, pentru toate. În nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, nu învinovățesc Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică.

Să vedem acum ce propovăduia Părintele Arsenie Boca despre comunism și socialism, arătându-se un fidel slujbaş al lor.

Cităm din +PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur, E. Charisma, Deva, 22009, pp. 367-368.:

„Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă – desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiași Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială – această societate a răsărit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dum-nezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, mâniile arseniștilor împotriva celor ce apără Sfânta Predanie etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.] .

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (căroră le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului – fapt care nu contravine nici unei religii.,.

Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un clar-văzător orbit fiindcă nu a văzut că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste rânduri de lemn?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumensim.

Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.

Doamne ajută!

Vă mulțumim pentru informații. Vă rugăm să nu ne uitați să ne spuneți dacă aveți cunoștință sigură că Pr. Arsenie Boca s-a și spovedit sau este doar un zvon. Este prima dată când auzim sau citim așa ceva. Ar avea o șansă să se mântuiască și ne-am bucura din toată inima pentru sfinția sa.

Apreciază

elena spune:

24 noiembrie 2015 la 8:13 Editare

Dragii mei stiu din sursa sigura ca parintele Arsenie Boca se spovedea la parintele Savian Bunescu. L am cunoscut pe parintele Savian personal si ne povestea despre parintele Arsenie. Mai mult traiesc si astazi in satul Draganescu oameni care stiu ca parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian, iar cind parintele Arsenie era bolnav la Sinaia [la asezamintul care este mai sus in foto] parintele Savian mergea si ii facea Sfintul Maslu parintelui Arsenie Boca. Eu nu judec si nu acuz biserica de nimic. Doar am pus o intrebare. Stiu ca parintele Arsenie a locuit impreuna cu maica zamfira si mama acesteia la Bucuresti stiu cum satenii din Draganescu duceau cu rindul alimente pentru pictor [parintele Arsenie] si cum maica Zamfira gatea. Deci nu am citit in carti de marturie ci am auzit din gura parintelui Savian si a satenilor din Draganescu cum parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian. Despre asezamintul de la Sinaia pot sa spun doar ca am fost sa vizitez dar nu am fost lasata decit putin in curte. Si am fost attentionata fara poze fara filmari. Traiesc multi oameni la Draganescu care stiu cum parintele Savian il spovedea pe parintele Arsenie deci nu sint zvonuri eu personal l am auzit pe parintele Savian cind ne a spus asta mie si mai multor persoane. Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dinsului de a „mostenit” scrierile si manuscrisele dinsului. Tot la „:”porunca”” maicutei [care numai maica nu a fost] la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica. Dragii mei mergeti la Draganescu si vorbiti cu tanti ioana si cu satenii mai in virsta si o sa vadeti ca da parintele Arsenie se spovedea cel putin cit a stat la ei in sat 15 ani. cu drag elena

Apreciază

RĂSPUNDE

elena spune:

2 decembrie 2015 la 6:57 Editare

MAI mult inainte de a pleca din aceasta lume adica de a muri a fost spovedit si impartasit de parintele Savian Bunescu. Dinsul-pr Arsenie] l a iubit pe parintele Staniloaie stiu sigur si nu vad de ce fiica parintelui Staniloaie scrie ca parintele Arsenie suferea de el adica ii placea sa se dea mare. Cei care cunosc adevarul sint de vina ca nu il spun poporului. Am spus asta de acum 14 ani. Noua parintele Savian ne a spus ca parintele Arsenie a murit de boala iar altii scriu ca a fost otravit radiat batul etc. Mai ales parintele Pantelimon care a fost la Ghighiu. La inmormintarea parintelui Arsenie parintele Savian Bunescu nu a afirmat asa cum se scrie gresit prin carti ””oameni buni eu nu sint vinovat de moarte parintelui Arsenie””/Nici vorba de asa ceva. Acum citeva seri a vorbit si parintele Bordasiu la tv si a spus ca a locuit impreuna cu parintele Arsenie si maica Zamfira trei ani la Bucuresti. Poate ca are invataturi gresite cum ziceti dvs, Nu stiu asta. Stiu insa ca parintele Arsenie mi a schimbat viata, nu mai fumez de 14 ani de cind am fost la Prislop prima oara sint alt om. La fel si sotul si prietenele mele s au lasat de fumat cind au mers la parintele la Prislop. Ratacit sau nu parintele Arsenie ne ajuta si dupa moarte. Nu cred ca este autosugestie sau coincidenta.

Apreciază

RĂSPUNDE

victor888ardeleanu spune:

13 ianuarie 2016 la 20:18 Editare

Copila lui Dumnezeu Elena...

Vă mulțumim că puneți suflet în ce spuneți și parcă ne sfiim să vă răspundem ca să nu vă mâhnim. Dar am înțeles de la Sfinții Părinți că Adevărul Hristos este cel ce ne mântuiește și nu politețea, așa că suntem datori să vă spunem câteva cuvinte, rugându-vă, mai întâi, să nu vă supărați.

Dacă doriți, ar fi lămuritor mai în profunzime, să parcurgeți materialul de aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

veți înțelege, punând față în față cu viețile și învățăturile sfinților, viața și învățăturile sfinției sale, că problema care i-a schimbat întreaga existență Părintelui Arsenie Boca a fost înșelarea.

Aceasta se manifestă prin o viață virtuoză trupește, prin fapte bune și înfrânare. Omul, însă, nu este făcut numai din trup, ci și din suflet. Toate păcatele omului izvorăsc din plăcerea care îl desparte de Dumnezeu.

Fiindcă este făcut din trup și din suflet poate să fie îndrăgostit de plăceri trupești (printre care și fumatul) sau de plăceri sufletești (din care cea mai greu de vindecat este plăcerea de sine, îndrăgostirea de propriile virtuți și de propriul lui mod de a gândi sau percepe realitatea).

Vă rugăm să vă amintiți de ce fapte bune făcea fariseul din Sfânta Evanghelie și să vă mirați:

„Luc 18:11 Fariseul, stând, așa se ruga în sine: Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepți, adulteri sau ca și acest vameș.

Luc 18:12 Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig.

Luc 18:13 Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului.

Luc 18:14 Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța.”

Fariseul avea multe fapte bune, iar zeciuiala din toate, după cum ne arată Sfântul Ioan Gură de Aur însemna că mai rămânea cu foarte puțină avere, nu doar că dădea a zecea parte din venituri. Era și mulțumitor, și postitor, și primul la Biserică.

Dar cu toate acestea nu s-a îndreptat (adică nu via în el dreptatea lui Dumnezeu, deci nu s-a mântuit) fiindcă s-a considerat mai bun decât un mare păcătos, ucigând în el dragostea, fiind îndrăgostit de sine, deci rupt de hora cea mare a fiilor lui Hristos.

Lucrarea de înșelare în aceasta constă: diavolul dacă vede că vrei să te mântuiești te împinge de la spate ca să ai reușite în virtuți și apoi să te crezi pe tine măcar un pic mai bun decât alții. Dacă ai făcut aceasta, te-ai făcut asemenea lui. Nici diavolul nu are trup, deci nu face păcate trupești. Necurăția lui constă în aceea că se vede mai bun decât pe alții.

Apoi nu trebuie să uitați că avem minte. Mintea conduce toată viața noastră. Când ea se murdărește, toată viața devine murdară. Când ea se desparte de Dumnezeu, toată ființa noastră se rupe de El și murim. Dar necurăția minții nu constă în a fuma, ci tocmai în a avea cunoștință mincinoasă și minciuni.

Astfel că, după cum a fost înșelat și Părintele Arsenie Boca să facă fapte bune, dar să se mândrească și să creadă în erezii, la fel se petrece cu cei care merg la mormântul sfinției sale, fiindcă aceleași duhuri care l-au stăpânit, lucrează cu putere, în continuare, fiind legate de rămășițele sale pământești. Cei care merg la mormântul sfinției sale, ca și la guruși, la vrăjitori, la templele budiste sau la unii renumiți dintre eretici, pot scăpa de patimi trupești (cum este fumatul), au simțiri de sfințenie, umilință și liniște, au vedenii și vise, se vindecă de boli, capătă copii, rezolvări cu serviciul, pot afla viitorul, pot dobândi bogății și tot ce-și poate dori omul pe această lume, dar își ratează veșnicia, fiindcă nu le dobândesc pe acestea în Hristos, ci în numele Părintelui Arsenie Boca (sau a celor la care s-au dus) cu tot ce a însemnat sfinția sa (sau ei) ca model de viață și învățături greșite. Astfel că oamenii pierd înțelesul importanței dreptei credințe și a adevărului, a dogmelor și sfintelor canoane, contând mai mult pentru ei că devin virtuozii în trup și au reușite pârute duhovnicești. Nu trebuie să uitați că antihrist va învia oameni (prin nălucire), dar cine va merge în numele lui și va vrea minunile lui nu se va mântui.

Sărmanii oameni de azi, nu își dau seama că dacă nu iubesc mai mult adevărul decât orice, de fapt nu Îl iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos Care este Adevărul, și prin aceasta pier, sporindu-și mai mult plăcerea de sine prin faptul că au reușit să biruie câteva din patimile grosiere, dar necentrându-se pe Hristos, ci pe ei înșiși cu părerile lor sau pe un altul cu părerile lui omenești.

Poate nu știți că există și vrăji pentru lăsatul de fumat, pentru sănătate, pentru dobândirea de copii, pentru succese în viață, pentru aflarea viitorului, poate nu știți de reușitele în acest domeniu al yoghinilor, mormonilor, adventiștilor și materialiştilor...

Diavolul este încântat că omul vine la el, tatăl minciunii, chiar dacă nu mai fumează și nu își mai strică trupul prin tutun. Stricarea minții prin falsa smerenie, falsa dreptate, falsele adevăruri (care pot fi spuse din înșelare chiar și în numele ortodoxiei) îi este lui deajuns ca să pună stăpânire pe suflet și să îl aibă rob pentru totdeauna. Sfântul Cuvios Siluan ne învață că dacă avem un gând rău împotriva unui om, chiar și vrăjmaș, avem un drac. Dacă nu scăpăm de acest gând până la moarte, din cauza acestei uniri diavolul ne ia sufletul acolo unde se chinuie și el. Și dacă se întâmplă aceasta cu un gând rău împotriva aproapelui, vă dați seama ce cădere să ai gând rău împotriva lui Dumnezeu. Orice erezie este o hulă împotriva adevărului, deci împotriva lui Hristos. Orice hulă, orice erezie are în sine un pâlci de draci, fiindcă are ascunsă în sine o mulțime de înțelesuri ucigașe ale firii (care derivă din ea, chiar dacă sunt greu de depistat și nu mulți le înțeleg). Scopul diavolului este ca oamenii să-i aducă lui și ideilor lui mincinoase slava cuvenită lui Dumnezeu, adică Adevărului. Fiind tatăl minciunii este încântat dacă pentru oameni nu mai contează adevărul, fiindcă atunci se despart în realitate de Dumnezeu. Dacă veți urmări cu atenție reclamele păgânilor și ereticilor aceștia se laudă, printre altele și de succesele pe care le au împotriva patimilor trupești.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață, însă, că fecioria ereticilor este o hulă împotriva lui Dumnezeu, fiindcă aduce lauda virtuții ca un merit al minciunii.

Vă credem că v-ați lăsat de fumat. Nu este o coincidență. E chiar un ajutor de la duhurile de la Prislop. Dar, atenție! Dacă pentru dumneavoastră nu contează că Părintele Arsenie Boca a avut învățături eretice, înseamnă că deja ați primit acolo un atac demonic care vă pune în pericol mântuirea sufletului.

Vă rugăm să cercetați Sfinții Părinți ca să aflați că în afară de Adevăr nu este mântuire.

„Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăcini?17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut?23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.”

Iar fărădelegea înseamnă să nu respecti legea lui Dumnezeu (care constă din credința despre Dumnezeu, dogmele despre fire, canoanele-porunci despre ce avem de făcut, care toate trebuie să fie drepte, adică bune și adevărate, adică așa cum ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit). Poți să faci minuni, poți să scoți draci, dar să nu intri în împărăția lui Dumnezeu, dacă nu cinstești și trăiești Ortodoxia.

Pentru a scăpa cu adevărat de fumat și a nu înlocui fumatul cu erezia (fumul puturos al iadului) este nevoie de o spovedanie amănunțită, inclusiv a gândurilor, mentalităților și credinței, la un duhovnic iscusit și în lupta de-a dreapta (căderea prin slava deșartă ce vine în urma dobândirii virtuților fără dreapta socoteală și fără dreapta credință). Apoi vă recomandăm să-l rugați din toată inima pe duhovnic să se roage să scăpați de patima ce vă doare. Duhovnicul este icoana lui Hristos pe pământ. El dezleagă și leagă cerul. Puteți lua în ajutor și Sfinții canonizați, de pildă Sfântul Mare Mucenic Fanurie, mare izbăvitor de patimi trupești. Aceasta este calea ortodoxă a luptei cu patimile: o cruce care aduce smerenie. A merge la un mormânt și a obține automat scăparea de un viciu pentru slava celui îngropat, dar care a fost dezbinat de Sfânta Biserică prin învățăturile lui, nu implică, nu ostenește, nu lucrează mintea ca să-și cunoască neputința și odată cu ajutorul dumnezeiesc să primească și

schimbarea prin sudorile lăuntrice, care îl călesc pe creștin a iubi pe Dumnezeu din toată inima și a pune adevărul mai presus de orice.

Numai așa veți avea și sufletul mântuit, nu doar plămâni ferți de un strat de tutun.

Să vă lăsați de fumat în numele lui Hristos, iar nu în numele Părintelui Arsenie Boca. Atunci veți mărturisi că nu iubiți mai mult plămâni decât Adevărul, nici lăsarea de țigară mai mult decât înțelegerea mântuirii și lăsarea de neștiință, și nici nu veți iubi orice alt om (inclusiv Părintele Arsenie Boca) mai mult decât pe Hristos. Fiindcă specificul vieții și învățăturilor sfinției sale, care se continuă, din păcate, și acum la Prislop, este centrarea pe Arsenie, în loc de Hristos. Am putea spune că cei care sunt fanatici acolo nu se mai pot numi creștini ci... arsenici.

Itată ce ne învață despre aceasta Sfântul Apostol Pavel:

„1Co 3:3 Fiindcă sunteți tot trupești. Câtă vreme este între voi pizmă și ceartă și dezbinări, nu sunteți, oare, trupești și nu după firea omenească umblați?4 Căci, când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Eu sunt al lui Apollo, au nu sunteți oameni trupești?5 Dar ce este Apollo? Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut voi și după cum i-a dat Domnul fiecăruia.6 Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.7 Astfel nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească.8 Cel care sădește și cel care udă sunt una și fiecare își va lua plata după osteneala sa.9 Căci noi împreună-lucrători cu Dumnezeu suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu.10 După harul lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înțelept meșter, am pus temelie; iar altul zidește. Dar fiecare să ia seama cum zidește;11 Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos.12 Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie.13 Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua (Domnului). Pentru că în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia.14 Dacă lucrul cuiva, pe care l-a zidit, va rămâne, va lua plată.

”

Ne bucurăm că sfinția sa se spovedea și se împărtășea. Aceasta însă nu înseamnă că a avut duhovnic pe Părintele Savin Bunescu, ci (eventual) ca spoveditor și slujitor la Sfânta Împărtășanie (dar aceasta nu este o informație sigură, ci doar un zvon, o spusă din sat, acum după ce s-au brodat multe legende, fiindcă însuși Părintele Arsenie Boca infirmă aceasta, după cum vom vedea într-un text de mai jos).

A avea duhovnic înseamnă să îți tai voia în fața lui și să iei sfat de la el pentru mântuirea sufletului tău, considerându-te mai mic decât el și fiind ucenicul lui, nelucrând nimic fără blagoslovenie, ci în toate căutând ce vrea Hristos de la tine, nu prin vedenii ci prin „zis-a un bătrân”, duhovnicul tău.

Chiar pictorul de la Drăgănescu ne redă un dialog cu Părintele Savin, în care se vede limpede cât îl disprețuia.

Să redăm chiar cuvintele Părintelui Arsenie Boca:

„Părintele paroh tot nu renunțase dintru adânc la graba pusă la grea încercare. Se termina pictura, dar cam dispărea de pe perete. Se chiar stabilea recepția ei, când, deodată îmi spune alarmat:

- Dar unde-i pictura Părinte pictor ?
- Unde să fie ? pe perete, uite-o ! Și luai o gumă moale de bellearte pentru cărbune și ștersei fumul de pe un pătrat mic de pe zid și apăru pictura aproape cum o făcusem.
- Și ce ne facem?
- Ștergem fumul!; cu miez de pâine și cu guma!

Vedeam eu că se afumă pictura, dar tăceam; știind că și o patină naturală poate adăuga la urmă, la frumusețea ei.

Deci încă un șantier de lucru neprevăzut, schele, oameni; iar în altar obligat Părintele Bunescu să șteargă personal cu guma fumul. Avea rău de înălțime. Dar numai așa a înțeles să păstreze cum trebuie pictura bisericii de fumul lumânărilor. Am adaos și o cămăruță pentru lumânări cu ventilație asigurată și scoaterea afară a fumului.”

(†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, p. 19).

Ce observăm în istorisirea Părintelui Arsenie Boca de mai sus:

Nu-i spunea Părintelui Savin Bunescu „Părintele meu duhovnic” sau măcar „Părintele Savin” cum ar fi făcut un fiu duhovnicesc. Iar Părintele Savin nu i se adresează „fiule Arsenie” sau măcar „Părinte Arsenie” cum ar fi făcut un părinte duhovnicesc. Deci relația dintre ei era doar protocolară și puțin tensionată.

Apoi, din păcate, nu observăm la Părintele Arsenie Boca frica și dragostea față de părintele său, împletite în armonia unui fiu duhovnicesc. Iată cum trebuie să fie această relație, după Sfinții Părinți din Pateric:

«Zis-a avva Isidor: „Trebuie ucenicii ca pe niște părinți să-i iubească pe cei cu adevărat dascăli, și ca de niște stăpâni să se teamă. Însă nici pentru dragoste să nu slăbească frica, nici frica să nu înnegrească dragostea”.» (Patericul..., Pentru Avva Isidor Preotul, 5.)

Din dialogul reprodus de Părintele Arsenie Boca mai sus (nu putem învinovăți pe ucenici de minciuni, fiindcă el însuși relatează acestea) nu vedem frica, fiindcă dorea să fie el învățătorul și cel ce dă canon Părintelui Savin Bunescu pentru a se îndrepta, nu ucenicul și cel ce ia canon și învățătură de la duhovnicul său, cu frică să nu îl supere.

Nu vedem nici dragostea fiindcă îl lasă să i se afume pictura, deși știa ce se va întâmpla, neatrăgându-i atenția din timp (un timp suficient pentru a face recepția când era programată. Unde este darul proorocesc pus în slujba oamenilor ca să îi ferească de mâhniri?).

Iar metodele unei astfel de pedagogii din partea Părintele Arsenie Boca sunt, ca de obicei, sinistre, purtând marca de „bici al lui Dumnezeu” arhicunoscută: îl lasă să ștergă cu guma în altar, deși avea rău de înălțime și îl pune la cheltuiala unui alt șantier suplimentar, deși putea să îl scutească de amândouă acestea, prevenindu-l, dacă nu prin duhul proorocesc, prin iscusința zugravului profesionist.

Dacă era nu fiu duhovnicesc, ci măcar un om delicat (cum sunt Sfinții autentici) îl avertiza și nu-l lăsa să sufere, iar dacă era și fiu adevărat duhovnicesc, se smerea, își cerea iertare că a întârziat cu pictura și nu l-a avertizat din timp ce se va întâmpla, și ștergea el însuși cu guma și cu miez de pâine afumătura petrecută din neștiința Părintelui Savin Bunescu, dar din neglijența și șmecheria pictorului, ca să fie demonstrativ și triumfător în corectarea altora. Dar modul din Pateric de a lucra, insuflat de Sfântul Duh (plin de jertfă pentru aproapele și pătruns de umilința propriei păcătoșenii), nu l-am văzut nicăieri în viața sfinției sale, nici relatat de ucenici, nici relatat de el însuși, nici prin exemplu concret. Întotdeauna se considera pe sine deștept și dascăl al tuturor dascălilor, inclusiv al episcopilor, care îi conducea pe toți unde voia el prin lecții usturătoare și minuni.

Vedeți că după cum se desfășoară dialogul probabil nici nu se spovedea la Părintele Savin Bunescu sau, dacă totuși o făcea, de fapt practica o spovedanie formală, deci se împărtășea cu nevrednicie. Erau ca doi bătrâni ce se pișcau, arătându-și talentele, iar nu doi oameni care căutat să se desăvârșească în blândețe și duhul de jertfă dus până la judecarea de sine în cele mai mici amănunte, pentru a împlini porunca Domnului:

„ Ioan 15:12 Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. 13 Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.

1Co 11:23 Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine,

1Co 11:24 Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.

1Co 11:25 Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea.

1Co 11:26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni.

1Co 11:27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.

1Co 11:28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.

1Co 11:29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului.

1Co 11:30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit.

1Co 11:31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați.

1Co 11:32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea. ”

Chiar dacă s-a spovedit de problemele pe care le avea din conviețuirea necanonică a unui călugăr cu o călugăriță, dacă nu s-a pocăit și de rătăcirile din credință și nu a șters de pe pereți erezii pe care chiar Părintele Savin (cumnatul ei) le îngăduia, înseamnă că nu s-a spovedit de loc. Dar nici precucernicia sa nu era întărit în dreapta credință și smerenie dacă a lăsat să fie pictat Francisc de Assisi ca sfânt și pe sine (împreună cu întreaga sa familie) în loc de alte teme care ar fi putut învăța ortodox despre taina Sfântului Botez.

Părintele Arsenie Boca trebuia să se spovedească de întreaga sa relație cu Maica Zamfira. Ziceți mai sus că «Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dinsului de a „mostenit” scrierile si manuscrisele dinsului. Tot la „:”porunca”” maicutei [care numai maica nu a fost] la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica.», dar Părintele Arsenie Boca a trăit cu ea în aceeași locuință timp de 30 de ani, deci a aprobat și s-a împărtășit și sfinția sa de metehnele ei. De ce nu a revenit la Mănăstire cum au făcut toți după 1964? Nu putea să îl oblige Maica Zamfira să rămână lângă ea dacă nu dorea și Părintele Arsenie Boca sau dacă nu îl șantaja cu ceva, ca să o facă contrar propriei voințe. Mai mult, Părintele Arsenie Boca a lăsat cu limbă de moarte că singurul lui ucenic adevărat este Maica Zamfira și că i-a pictat mâinile în tabloul religios închinat Maicii Domnului de la Prislop. V-ați gândit vreodată că atunci când mergeți la Prislop și vă închinați la altar, la iconostas în stânga, crezând că sărutați icoana Maicii Domnului de fapt o preacinstiți pe Maica Zamfira sărutându-i mâinile? Cum puteți crede că Domnul nostru Iisus Hristos lucrează în astfel de loc în care este huliță Maica Sa prin pictarea mâinilor celei care s-a tăiat cu lama pentru a se sinucide?

Revenind la faptul că Părintele Arsenie Boca nu s-a lepădat de învățăturile proprii neortodoxe din scrieri și din picturi, chiar dacă (eventual) s-a pocăit de relația cu Maica Zamfira (nici aceasta nu se vede, fiindcă nu s-a despărțit de ea până la moarte), trebuie să știm că cel care nu spovedește un păcat, este sufocat și de toate celelalte păcate pe care le-a făcut (chiar și de cele spovedite, fiindcă spovedirea lor îl amăgește că este în căință, și îi dau o părere de curățire, care agravează vicleșugul nespovedirii printr-o aură de părută sfințenie pe care și-o construiește cel viclean în acest mod pervers).

Lăsând nespovedit păcatul principal al sfinției sale (abaterea de la Ortodoxie), nu numai că spovedania nu i-a fost eficientă, dar toate celelalte fapte părut bune (având alt scop decât Adevărul), i s-au prefăcut și ele în... păcate.

„Căci nici binele nu e bine, când nu se lucrează bine, ci e bine cu adevărat când nu-și așteaptă ca plată pentru aceasta sau aceea plăcerea de la oameni, de pildă bunul nume sau slava de la ei, nici nu se face din lăcomie sau nedreptate. Fiindcă Dumnezeu nu caută la binele ce se face și pare că e bine, ci la scopul pentru care se face. Căci spun și de Dumnezeu purtătorii Părinți, că atunci când mintea uită de scopul evlaviei, fapta văzută a virtuții ajunge fără rost. Căci cele ce se fac fără dreapta socoteală și fără scop, nu numai că nu folosesc la nimic, chiar dacă sunt bune, ci și vatămă; precum se întâmplă dimpotrivă cu cele ce par că sunt rele, dar se fac cu scopul cinstirii de Dumnezeu, cum e de pildă fapta celui ce intră într’o casă de desfrâu, ca să scape de la pieire o femeie pierdută. (Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul IV, Ed. cit., p. 194.)”

„Într’o altă cetate, era o femeie bogată și de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urăcios și nu l-a spus la duhovnic, pentru rușinea faptei, ca să nu-l afle și alt cineva. Într’una din zile s’a întâmplat un ieromonah strein cu ucenicul său, care mergeau să se în-chine la sf. Mormânt, și muierea văzându-i în biserică, la un praznic, slujind sfânta Litur-ghie, a pus în mintea ei să se mărturisească la el, fiindcă era strein și nu o cunoștea. Deci, s-a dus la o parte în biserică și i-a spus lui, păcatele sale. Dar când a vrut să spună și acea mare fărădelege, i-

a venit atâta rușine, din lucrarea drăcească, încât a roșit și nu putea ca să-l spună. Iar ucenicul duhovnicului, om simplu și îmbunătățit, stând deoparte, vedea cum iese din muierii un șarpe la fiecare păcat mărturisit, la urmă a văzut un șarpe mare care de trei ori a scos capul ca să iasă din gura ei, dar se trăgea iarăși înapoi și n'a ieșit. Atunci a văzut și șerpia de mai înainte că întorcându-se au intrat iarăși în gura ei, fiindcă nu a spus și celălalt păcat. Și după ce a iertat-o duhovnicul, s'au dus în calea lor. Iar ucenicul i-a spus vedenia de mai sus. Atunci el a înțeles pricina și s'a întors înapoi ca să arate muierii vedenia, și să o îndemne să spună și celălalt păcat. Ducându-se la casa ei, a găsit-o moartă, și plângând a făcut rugăciunea să le descopere Domnul ce s'a făcut sufletul ei. Și iată că o văd pe dânsa șezând pe un înfricoșat balaur, și alți doi șerpi o necăjeau și o chinuiau cum-plit. Atunci a zis către dânsii: Eu sunt acea ticăloasă muierie care m'am mărturisit astăzi, și fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest ba-laur, și să mă arză în focul cel veșnic, fiindcă m'a așteptat atâta vreme sa-l mărturisesc; iar eu, nepriceputa, de 'rușine l-am ascuns. Și acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenoro-cita. Acestea zicând, s'a făcut nevăzută. (Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, Mântuirea păcătoșilor, Ed. s.n., s.l., 31939, pp. 347-353.)

34. *Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale [...]; al treilea, în a avea gânduri pătimase; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul. (Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, Filocalia..., Ed. cit, Vol. II, pp. 121-122)*

Treptele păcatului sunt în număr de douăsprezece, după Sfântul Nicodim Aghioritul, și anume:

Prima treaptă, când face cineva fapta bună cu scop rău: pentru bani, pentru laudă, pentru cinste, adică amestecă binele cu răul.

A doua treaptă este împlinirea faptei bune pe jumătate, necompletă.

(Ne vorbește Părintele Cleopa, ediția a 2-a, vol. 4, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vânători-Neamț, 2004, pp. 83-85)''

Vă îndemnăm să citiți cartea de mai sus unde aveți multe învățături de la Sfinții Părinți despre înșelare, pentru a scăpa de acțiunea primejdioasă a demonilor la care v-ați expus mergând la Prislop și la Drăgănescu, afectându-vă mintea cu idei pierzătoare, care nu fac parte din Sfânta Tradiție.

Ne bucurăm din toată inima că v-ați lăsat de fumat și vă dorim să începeți a lucra cu inima și schimbarea minții după învățăturile Sfinților Părinți.

Vă recomandăm Patericul și Viețile Sfinților. Veți remarca și dumneavoastră ce diferențe sunt între modul de a lucra al Părintelui Arsenie Boca și Sfinții noștri.

De asemenea vă recomandăm o carte de catehizare, pentru a cunoaște importanța dreptei credințe și care este ea.

De pildă aceasta, mai puțin modificările în duh zelot ale editurii Apologeticum:

http://www.roeanz.com.au/media/uploads/episcopia/IVATATURA_de_CREDINTA_CRESTINA_ORTODOXA.pdf

Vă dorim să vi-L faceți ca centru pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos. De El să vorbiți, pe El să-L doriți, pentru El să suspinați ca după Mirele care vă uimește la tot pasul. Dacă faceți aceasta nu vă va scăpa doar de fumat, dar și de cele mai subtile păcate, pe care poate azi le considerați virtuți.

El vă va îmbogăți mintea și simțirea cu „1Co 2:9 „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. „. Veți putea și să scăpați de înșelarea, banalitățile și vulgaritățile de la Prislop și Drăgănescu, centrate pe un părinte, care sârmanul, a fost la rândul său amăgit și sărăcit printr-o falsă duhovnicie bazată pe vedenii și succese pământești, necunoscând calea autentică lăuntrică (de o bogăție covârșitoare dar nevăzută a smereniei, a dragostei delicate și a suferinței autentice).

Numai așa vă veți putea mântui cu adevărat sufletul.

Iertați-ne, cu dragoste frățească în Hristos,

Autorii

Apreciază
RĂSPUNDE
elena spune:

16 ianuarie 2016 la 16:50 Editare

Mulumesc pentru sfaturi, nu ma simt lezata si nu sint suparata. De fumat m am lasat de acum 13 ani cind am fost prima data la Prislop Am mai avut caderi dar Dumnezeu m a ridicat. Pe El il iubesc cel mai mult nu sint nici bochista nici arsienista pe El si pe Maica Domnului ii iubesc. Il iubesc si pe sfinti. De 13 ani merg la Draganescu cind pot si repet stiu din gura parintelui savian ca parintele arsenie se spovedea la dinsul. Il rugam pe parintele Savian cind mergeam la dinsul acasa sa ne mai povesteasca de parintele Arsenie si ne povestea. Daca parintele Arsenie a gresit eu il rog pe Dumnezeu sa il ierte si il iubesc nu pot sa il urasc. Il rog pe Dumnezeu sa il ierte pe parintele arsenie si sa ne ierte si pe noi. Mulumesc ca doriti sa luminati oamenii prin prisma sfintei evanghelii si a sfintilor parinti. Doamne ajuta!

Apreciază
victor888ardeleanu spune:

17 ianuarie 2016 la 19:41 Editare

Nici noi nu îl urâm, ci doar respingem învățăturile lui greșite, prin care se rătăcesc mulți, tocmai de dragul sfinției sale, ca să nu sufere în veșnicie consecințele greșelilor lui. Dacă veți citi studiul veți înțelege cât de mult ne doare și cât de grave sunt aceste abateri. Vă rugăm și pe dumneavoastră să țineți la Adevăr ca la Însuși Hristos și cu aceeași tărie a iubirii prin care sunteți atașată de persoana sfinției sale, să respingeți păcatele pe care le-a făcut și învățăturile lui care contrazic Ortodoxia. În aceasta se află dreapta socoteală a iubirii.

*Vă mulțumim.*⁵⁵⁸

Dar dacă necunoscutul duhovnic al Părintelui Arsenie Boca a fost Părintele Savin și față de sfinția sa a avut o astfel de relație, de fapt nu a avut duhovnic. Iar dacă relația cu el a fost așa până la sfârșit (care arată că a vrut să-și conducă și duhovnicul, disprețuindu-l), nelucrând nici la moarte ascultarea care omoară patimile și mântuiește sufletul, cum putem crede că s-ar fi pocăit? Și cine, fără pocăință, poate fi model de sfințenie?.

– n.n. }

⁵⁵⁸ <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/b-arhimandritul-paulin-lecca-staret-al-sfintei-manastiri-arnota-exarh-al-manastirilor-din-arhiepiscopiile-dunarii-de-jos-si-bucurestilor-jurnal-duhovnicesc/comment-page-1/#comment-321>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.

Însă o asemenea întrebare devine pur retorică în fața realității: Părintele Arsenie Boca a fost și a rămas al Bisericii.

[nu este retorică, ci ignorantă în fața realității. Părintele Arsenie Boca nu a fost niciodată al Bisericii. Sfinția sa se considera deasupra Bisericii și a rămas în Biserică exact ca un cal troian, din pânțelele căruia tot ies mentalități eretice și lucrări diavolești ce vor a o submina. – n.n.]

Da, nu infailibil. Astfel încât niciun om rațional să nu-l transforme în idol (deși sunt mereu oameni care își caută, irațional, idoli, orice ai face). Dar a fost și a rămas al Bisericii, până la moarte și dincolo de ea.

Ca unul care am străbătut Ardealul din Maramureș în Brașov și din Bistrița în Oradea, Arad ori Timișoara, cred că am dreptate să spun că fără Părintele Arsenie Boca de mult s-ar fi prăbușit aici Credința.

[Iar se folosește un sofism. Se dorește demonstrarea unei concluzii false plecând de la o ipoteză falsă. Se bate mult toba că Părintele Arsenie Boca ar fi adus pe mulți la Sfânta Biserică.

În realitate este exact invers:

- pe mulți i-a amăgit că i-a scăpat de hinduism/ateism/protestantism și că i-a adus la Biserică (târându-i, fără să știe, într-o falsă biserică mai căzută numită arsenism sau ortodoxism. Aceștia dacă ar fi căutat cu osârdie smerenia și adevărul ar fi ajuns pe calea Sfinților Părinți la adevărata Ortodoxie. Așa, diavolul, simțind că îi scapă din ghiare i-a înșelat mai subtil, făcându-i să creadă că au ajuns la liman dar insufându-le să păstreze aceeași părere de sine și aceleași practici magice, iresponsabile, de neglijare a libertății și gândirii profunde);
- pe mai mulți i-a smintit de la adevărata viață bisericească (trântindu-i în minunism și simțirism) și
- pe mult mai mulți i-a înepărtat, scârbindu-i de Biserică (prin comercialismul de la Prislop și ridicolul credințelor superstițioase propovăduite de el, sau fadul intelectualism fără autenticitate ce l-a mimat, fiind un filozof ratat și un teolog căzut).

Nu trebuie să uităm de cazul frecvent al celor care merg la Prislop, sau citesc scrierile Părintelui Arsenie Boca și atât de mult se scârbesc de șarlatania lor, încât nu vor să mai audă de Sfânta Biserică Ortodoxă, crezând că Toată este așa, iar sfințenia Părintelui Cleopa ar fi tot o invenție fabricată de clerici ca să scoată bani de la cei amăgiți. Sărmanii dacă nu au cunoscut Sfinții Părinți și nici lucrarea Părintelui Cleopa (cea atât de mult înrădăcinată în Sfânta Tradiție), cred că manifestările comerciale și viclene de la Prislop, care întorc pe dos realitatea din interes personal, ar fi Ortodoxia.

Se spune că pe mulți i-a adus la Biserică Părintele Arsenie Boca. Ce minciună grosolană, inventată pentru a fi aruncată ca praful în ochii gândirii și ca spray-ul paralizant asupra ce observă abaterile sfinției sale de la Dreapta Credință. În realitate pe mult mai mulți i-a scârbit de Biserică, pe alții i-a convertit la un hinduism mult mai subtil (cu mască de lucrare lăuntrică Ortodoxă), și pe cei mai mulți i-a deraiat de la pocăință, adică Ortodoxia lucrătoare (pe toți adeptii săi dezzechilibrându-i și îndepărtându-le de la cunoașterea de sine, a propriei păcătoșenii și neputințe, a realității firii și a Dumnezeuului celui viu). Puțini care au scăpat din sfărâmarea, pisarea și amestecarea binelui și răului între mojarul de la Prislop și pistilul de la Drăgănescu.

De-abia la Judecata de Apoi vom afla ravagiile produse de Părintele Arsenie Boca în Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit.

Fap 20:28 Drept aceea, luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. 29 Căci eu știu aceasta, că după plecarea mea vor intra, între voi, lupi îngrozitori, care nu vor cruța turma. 30 Și dintre voi înșivă se vor ridica bărbați, grăind învățături răstălmăcite, ca să tragă pe ucenici după ei.

Și iată cum însuși Părintele Aldea după ce combate idolatria, face un idol din Părintele Arsenie Boca. Ce frază cruntă să spui că fără sfinția sa s-ar fi prăbușit credința. Este exact înlocuirea lui Hristos cu Părintele Arsenie Boca. Acestea sunt roadele mișcării de la Prislop în adeptii ei. Cu totul altfel cugetau Sfinții Părinți.

Numai Domnul nostru Iisus Hristos poate susține credința:

Mat 23:7 Și să li se plece lumea în piețe și să fie numiți de oameni: Rabi.8 Voi însă să nu vă numiți rabi, că unul este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați.

Citind prea multele cărți scrise despre sfinția sa observăm o mare confuzie și dezbinare între ucenici în ceea ce privește viața și învățăturile preacuvioșiei sale. Unii zic într-un fel și îi critică pe ceilalți că ar fi rigoriști, alții zic invers, supărați pe cei dintâi că nu respectă adevărul „absolut”, pe care îl cred a fi infailibil, numindu-i lacși. Singurele lucruri comune sunt ochii intenși, proorociile, minunile spectaculoase și faptul că îl văd pe Părintele Arsenie ca un Sfânt cum n-a mai fost și nu va mai fi vreodată. Dar tocmai acestea îi vădesc lucrarea a fi legendară, deci nu aghiografică, cu manifestări de puteri numite azi paranormale, deci neortodoxe, având ca centru personalitatea controversată a unui om (iar nu pe Hristos Dumnezeu – Omul, Calea, Adevărul și Viața, cum este în viața oricărui Sfânt autentic). Aceasta este roada faptului că și rădăcina acestei mișcări numite arsenism, adică tocmai Părintele Boca a viețuit așa de confuz... crezând că atrage pe toți la Dumnezeu... dar neapărat prin sine. De aceea nu a avut alte criterii lămurite în afară de cuvântul „eu” abătându-se de la lumina lină și fără de greșală a Predaniei, singura temelie care nu se poate clătina, fiind sprijinită tocmai pe „Tu Doamne, ale Tale dintru ale Tale”, adică pe Piatra Hristos sau Tu care devine un alt Eu pentru mine în fața căruia eul propriei persoane se șterge pe sine din smerenie ca Eu-l să-l lumineze în toate.

Iată cum se puna pe sine Părintele Arsenie Boca, din copilărie, ca un centru al mântuirii (privită ca o aducere la Hristos, dar neapărat prin el însuși):

Îmi spunea Părintele Arsenie că inima Sfinției Sale este la Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Sâmbăta, încă de când a fost zămislit în pântece de fericita mamă, Cristina. De copil zicea: „Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”. Așa îi vorbea Duhul Sfânt, Care era în el⁵⁵⁹.

Oare Duhul Sfânt poate fi mincinos ca să îi spună că este Zian: „Eu sunt Zian”, când de fapt era Sfântul Duh? La nici un Ortodox să nu fie o astfel de hulă în veac! Sfântul Duh este Persoană dumnezeiască, Zian persoană omenească, ce ar fi vrut să dobândească Duhul Adevărului, dar amăgindu-se a primit un duh mincinos. Acesta îl ispitea pe micul Zian să cheme pe oameni la el, ca la un vehicul indispensabil de dus la Hristos, și în felul acesta să pară oamenilor că slujesc în chip Ortodox lui Hristos, dar de fapt să vină la Zian, ce le va spune vorbele duhului amăgitor. *Mat 24:24 Că se vor sculă hristoși mincinoși și proroci mincinoși, și vor da semne mari și minuni, cât să amăgească de va fi cu puțință, și pre cei aleși.*

Acest mod de cea mai subtilă înșelare îl va păstra, din nefericire, Părintele Arsenie Boca, chiar și în testamentul duhovnicesc al sfinției sale:

Dreptul Judecător privește spre aceștia spunându-le și spunându-ne prin cuvintele Părintelui Arsenie: „Nu găsesc la voi nici o asemănare cu Mine!”

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptății să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

*Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!*⁵⁶⁰

După autorul acestei cărți, un ucenic atât de pasionat de Părintele Arsenie Boca (poate cel mai intens și autoritar propovăduitor al curentului de la Prislop, după Maica Zamfira), Dumnezeu Cuvântul are nevoie să ne vorbească prin cuvintele pictorului de la Drăgănescu. Ce oroare! În loc să vorbească Părintele Arsenie Boca cuvintele lui Dumnezeu – Cuvântul, Hristos vorbește prin cuvintele Părintelui. Dar această frază (provenită dintr-o râvnă scăpată de cenzura minții, subliniată și de ultima frază care nu așteaptă decizia cu discernământ a Sfântului Sinod) este foarte sugestivă pentru realitatea lăuntrică a misiunii preacuvioșiei sale, fiindcă mesajul Părintelui nu s-a folosit de cuvântul lui Dumnezeu, nici chiar când L-a pictat, decât pentru a ne face asemenea sfinției sale, pierzând din înțelegere asemănarea cea smerită cu Hristos. Pictura bisericii de la Drăgănescu în loc să semene cu Hristos și Maica Domnului seamănă desăvârșit cu Arsenie Boca, lucru atât de evident din tablourile ce îi reproduc etapele fizionomiei sfinției sale din întreaga lui viață, dar puse ca tablouri ale lui Hristos și a altor Sfinți. Astfel că și Hristos

⁵⁵⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

⁵⁶⁰ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 193.

este pus să vorbească prin cuvintele sfinției sale, și tablourile Lui sunt făcute să semene cu preacuvioșia sa, ca și să-L forțeze pe Dumnezeu să îndemne pe oameni prin cuvânt și înfățișare să semene cu Arsenie.

Psa 49:17 Iar păcătosului i-au zis Dumnezeu: pentru ce tu povestești dreptățile mele și iei așezământul meu de lege prin gura ta? 18 Iar tu ai urât învățătura, și ai lepădat cuvintele mele înapoi. 19 De vedeai furul, alergai cu el, și cu cel prea curvar partea ta puneai. 20 Gura ta a înmulțit răutatea, și limba ta a împletit viclesuguri. 21 Șezând împotriva fratelui tău ai clevetit, și împotriva fiului maicii tale ai pus sminteală, acestea ai făcut și am tăcut. 22 Ai socotit fărădelege, că voi fi ție asemenea; muștra-te-voi și voi pune înaintea feței tale păcatele tale.

Ce smerit este Hristos de rabdă aceste hule pictate de atâta vreme, pentru a ne lămuri și noi de misterul fenomenului Prislop!

Iată cât de diferit priveau Sfinții Părinți această problemă (a Mântuirii în Hristos și a slujirii de aducere la El):

Zosima a răspuns: "De unde am venit acum, nu este nevoie a spune aceasta, ci am venit pentru folos, părinte; pentru că am auzit de lucrurile cele mari și vrednice de laudă ale voastre, care pot să împrietenească pe suflet cu Dumnezeu". Iar egumenul i-a zis: "Singur Dumnezeu, frate, Cel ce vindecă neputințele sufletului, Acela să ne învețe pe noi și pe tine voile Sale cele dumnezeiești și să ne povățuiască pe toți a face cele folositoare. Pentru că om pe om nu poate să-l folosească, dacă fiecare nu va lua aminte la dânsul totdeauna și, trezindu-se cu duhul, va lucra cele folositoare, avînd pe Dumnezeu în ajutorul lor. Ci, deoarece dragostea lui Hristos te-a pornit ca să ne vezi pe noi cei săraci și bătrâni, petreci cu noi, dacă pentru aceasta ai venit; și pe noi toți ne va hrăni cu darul Sfântului Duh, Păstorul cel bun, Care și-a dat sufletul Său izbăvire pentru noi"⁵⁶¹.

Așadar nici un om nu poate duce pe altul la Hristos, ci, dacă vrea omul, Hristos Însuși îl aduce la Sine, prin intermediul unuia și al altuia, ca să nu capete dependență de un singur om și să-și facă idol din el: *Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui.*

Doar Hristos poate zice (și ne spune cu atâta dragoste reală și vindecătoare):

Mat 11:28 Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.

Despre ispita a sfinției sale de a se pune pe sine ca centru al mântuirii (cu momeala prin care a fost înșelat că el face misiune pentru Hristos), din care cauză a și ajuns la întunecarea rațiunii (ce a izvorât astfel învățături necanonice și eretice) scrie, indirect, și Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

Deci Biserica prealăudată a lui Dumnezeu, având rațiunile virtuții și ale cunoștinței, care întrec rațiunile timpului și ale firii și străbat spre măreția celor veșnice și inteligibile, are "mai mult de douăsprezece mii de bărbați, care nu-și cunosc dreapta sau stînga lor". Căci cel ce, din pricina virtuții legiuite, și-a uitat de patimile din trup, ca de unele ce sunt la stînga și, din pricina cunoștinței fără greșală a faptelor sale, nu e stăpânit de boala părerii de sine, ca de una ce e la dreapta, a devenit bărbat ce nu-și cunoaște dreapta lui, întrucât nu iubește slava ce se destramă, nici stînga, întrucât nu se lasă ațâțat de patimile trupului .

Așadar prin "dreapta" Scriptura înțelege, după cum se vede, slava deșartă de pe urma așa ziselor isprăvi, iar prin "stînga", neînfrînarea ce răsare de pe urma patimilor de rușine. Pe acești bărbați ce nu cunosc dreapta și stînga lor, îi are orice suflet luminat de vederile celor spirituale (inteligibile). Pentru că tot sufletul care își retrage puterea cugetării de la contemplarea naturii și a timpului, are cugetările⁵⁸⁴ (584 în grecește cugetările, λογισμοί sunt de genul masculin.) naturale ca pe niște bărbați ce au trecut de numărul doisprezece sau ca pe niște rațiuni ce nu se mai ostenesc cu cele ce sunt sub fire și sub timp, ci se îndeletnicesc cu înțelegerea și cunoașterea dumnezeieștilor taine și de aceea nu cunosc dreapta sau stînga lor. Căci cunoașterea virtuților după rațiunea lor, adică recunoașterea adevărată prin trăire a cauzei virtuților , face pe cei părtași de ea să nu mai cunoască de loc insuficiența și excesul de virtute, care stau de cele două părți ale mijlociei virtuților, ca dreapta și stînga.

Pentru că dacă în rațiune nu se află nimic contrar rațiunii , e limpede că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu va mai cunoaște câtuși de puțin poziția celor fără rațiune. Fiindcă

⁵⁶¹ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 01.04.

nu e cu putință să privească deodată două lucruri care se contrazic și să cunoască pe unul din ele manifestându-se deodată cu celălalt.

Căci dacă în credință nu se află nici o rațiune a necredinței și dacă prin fire lumina nu poate fi cauza întunericii și diavolul nu se poate arăta deodată cu Hristos, e vădit că nici ceea ce-i contrar rațiunii nu poate exista la un loc cu rațiunea. Iar dacă ceea ce-i contrar rațiunii nu poate să se afle la un loc cu rațiunea, e vădit că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu poate cunoaște poziția celor contrare rațiunii. El cunoaște virtutea numai așa cum este, dar nu cum e socotită. De aceea nu cunoaște nici dreapta prin exces, nici stânga prin insuficiență, fiindcă în amândouă acestea, se poate constata iraționalul. Căci dacă rațiunea este hotarul și măsura lucrurilor, ceea ce e fără hotar și fără măsură sau e peste hotar și peste măsură, e lipsit de rațiune și de aceea contrar rațiunii. Căci amândouă acestea aduc la fel celor ce se mișcă astfel, căderea de la ceea ce există cu adevărat. Una din ele prin faptul că îi face să-și îndrume cursul vieții spre ceva nedefinit și nelămurit și să nu aibă pe Dumnezeu ca scop, întrucât din pricina lipsei de măsură a minții își iau ca țintă să se abată de la dreapta tot mai spre dreapta; iar cealaltă, prin faptul că îi abate și ea de la scop, îndrumându-le cursul vieții numai spre cele ce țin de simțuri, întrucât din pricina lipsei de putere a minții, îi face să socotească drept țintă ceea ce se circumscrie prin simțuri. Acestea nu le cunoaște și nu le pătimește cel ce ascultă numai de rațiunea virtuții și hotărânește prin ea toată mișcarea minții sale, încât să nu poată cugeta peste rațiune sau fără rațiune.⁵⁶²

Ce putem noi învăța din cuvântul de mai sus, ca o concluzie dureroasă pentru rătăcirea de la Prislop și ca un avertisment pentru a nu ne amăgi în propria noastră lucrare lăuntrică, nici măcar atunci când vrem să slujim altora să-L găsească pe Hristos?

Să nu ne abatem nici la stânga nici la dreapta de la toată Sfânta Tradiție, și de la pocăința în ascultare, fiindcă numai în Sfânta Biserică harul Sfântului Duh a dat echilibrul rațiunilor și cine își formează învățătura după propria părere, în neascultare, având ca diferite surse de formare învățăturile religiilor comparate (chiar provenite de la un savant de renume internațional ca Mircea Eliade), își pierde acest echilibru și începe să-și cunoască ba dreapta (îndrumându-și cursul vieții prin exagerări spre ceva nedefinit și nelămurit, nemaivând pe Dumnezeu ca scop), ba stânga (având drept țintă ceea ce se circumscrie prin simțuri adică genetica și știința cu nume mincinos ca tâlcuire mincinoasă a Sfintelor Scripturi, pictarea după vedenii, impresionarea prin ochii fulgerători și cutremurările în adâncurile trupului, ghiciri ale faptelor trecute și sugestii de întâmplări viitoare ca mulțimea celor ce urmează să hrănească slava ce se destramă a celor ce sacrifică pocăința, deci mântuirea, pentru misiunea lor fără dreaptă socoteală), și ajunge mai apoi, pe furiș, poate fără să își dea seama, să se lase ațâțat de patimile trupului.

Aceasta este și explicația faptului că rațiunile scrierilor și preacuvioșiei sale se contrazic între ele, dar mai ales contrazic Sfânta Tradiție, arătând că nu sunt insuflete de Sfântul Duh ci de duhurile mincinoase ce i-au sădit pierzarea prin vedenii. Altminteri, dacă ar fi căpătat sfințenia pe care i-o proclamă cu emfază ucenicii, scrierile preacuvioșiei sale nu s-ar fi contrazis între ele (ba renegă reîncarnarea, ba o prezintă sub altă formă, ba respinge ecumenismul ba îl apără sub formă de uniatism, ba îl blamează pe Origen, ba îi susține învățătura ca și cum ar fi Ortodoxă, ba propovăduiește ascultarea și respingerea vedeniilor, ba nu ascultă și se ia după ele, ba propovăduiește fecioria, ba dependența sănătății firii femeiești de împreunare, etc.) și n-ar fi contrazis nicăieri, nici în scris, nici în pictură Sfânta Predanie, ci ar fi avut această caracteristică prezentă la toți Sfinții Părinți: *Pentru că dacă în rațiune nu se află nimic contrar rațiunii, e limpede că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu va mai cunoaște câtuși de puțin poziția celor fără rațiune. Fiindcă nu e cu putință să privească deodată două lucruri care se contrazic și să cunoască pe unul din ele manifestându-se deodată cu celălalt. Căci dacă în credință nu se află nici o rațiune a necredinței și dacă prin fire lumina nu poate fi cauza întunericii și diavolul nu se poate arăta deodată cu Hristos, e vădit că nici ceea ce-i contrar rațiunii nu poate exista la un loc cu rațiunea. Iar dacă ceea ce-i contrar rațiunii nu poate să se afle la un loc cu rațiunea, e vădit că cel ce s-a înălțat la rațiunea virtuților nu poate cunoaște poziția celor contrare rațiunii. El cunoaște virtutea numai așa cum este, dar nu cum e socotită.*

⁵⁶² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 430-432.

Abaterile sfinției sale de la învățătura și faptele Ortodoxiei i-au sădit o cunoaștere încrețoșată care i-a influențat profund și pe ucenicii predați necondiționat persoanei lui. Ei se contrazic unii cu alții, se contrazic și pe ei înșiși, având neclare și biografia și învățăturile Părintelui Arsenie Boca. De aceea ne este foarte greu a reconstitui adevărul vieții și lucrării sfinției sale, făcând slalom printre exagerări și păreri preconceptuate contagioase. Astfel că ne cerem iertare că am fost obligați să facem deducții, cu scopul de a îl apăra pe Părintele Arsenie Boca de osândirea că ar fi fost un vrăjitor cinic și viclean, lucru care ne-ar stârni spre ură. Am urmărit firul roșu al înșelării, care ne îndeamnă pe toți la rugăciunea cu compătimire pentru mântuirea sfinției sale și a noastre, dar în același timp ne și ferește de a ne contamina de minciunile propovăduite de sfinția sa.

S-a pus întrebarea „de ce i-a dat Dumnezeu atâtea daruri”? Răspunsul meu este simplu: pentru că am avut nevoie de toate ca să ne păstrăm credința. În fața fascinației orientalismelor, magicului, secularismului ș.a.m.d. se ridică, în Ardeal și nu numai, chipul Părintelui Arsenie Boca. Prin care Dumnezeu a arătat unde poate ajunge omul care Îl iubește. Prin care Dumnezeu a mărturisit, iar, „da, puteți deveni dumnezei prin har”. Ca dumnezei prin har sfinții nu sunt Dumnezeu și nu sunt infailibili. Dar, da, sunt apropiații Lui, prietenii Lui, dăruirii Lui. Este o parte din mărturia Părintelui Arsenie Boca. O mărturie care ține zeci de mii, dacă nu sute de mii de oameni în Biserică, dându-le iar și iar șansă de mântuire.

{nu Dumnezeu i le-a dat ci satana. Ca profitând de fascinația contemporană față de orientisme, magie, secularism, să le ofere toate acestea sub o mască Ortodoxă, pentru a adormi conștiința bieților creștini că se mântuiesc în mod Ortodox tocmai atunci când își lucrează pierzarea și împlinirea fascinației, mutilându-și pocăința deoarece îl urmează pe cel mai mare propovăduitor al hinduismului pe care l-a avut România. Pentru a vă lămuri în această problemă, vă rugăm să citiți capitolul: *Minunile Părintelui Arsenie Boca au caracter păgân*

De acolo redăm doar un fragment:

Minunile pentru necredincioși, Adevărul pentru Ortodocși

Și spunem aceasta deoarece, după Sfânta Scriptură și Sfinții Apostoli nu minunile sunt importante, deoarece și satana le poate face (și vindecări, și mutarea în nălucire a munților și învierea în nălucire a morților). Adevărata valoare a preotului este să propovăduiască dreapta credință prin viața și învățăturile sale luate din Sfânta Predanie:

Deut 13:1

Pedeapsa proorocilor mincinoși.

„De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, 2 Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceluia, 3 Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale celui văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeul vostru, ca să afle de iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Domnului Dumnezeului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți. 5 Iar pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeul vostru, Cel ce v-a scos din pământul Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, dorind să te abată de la calea pe care ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să mergi; pierde dar răul din mijlocul tău.

Cartea VIII: Despre harisme, hirotonii și canoanele bisericesti:

III. Că harismele vindecărilor și celorlalte semne nu sunt date spre folosul celor ce le lucrează, ci pentru încredințarea necredincioșilor, și că nu e nevoie ca orice credincios să facă semne

1 Când Dumnezeul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a predat marea taină a dreptei-credințe/bunei-cinstiri [1 Tim 3, 16] și i-a chemat pe păgâni la cunoașterea Unului și Singurului Dumnezeu adevărat — cum spune El însuși când mulțimea pentru mântuirea celor ce au crezut: „Am arătat Numele Tău oamenilor, am săvârșit lucru pe care Mi l-ai dat [Ioan 17, 6. 4], și când spunea Tatălui despre noi: „Părinte sfinte, deși lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia Te-au cunoscut” [In 17. 25], ca și cum eram desăvârșiți —, ne-a vorbit tuturor împreună despre harismele care vor fi date de la El prin Duhul Sfânt: „Iar

celor ce cred le vor urma aceste semne: în numele Meu vor alunga demoni, vor grăi în limbi noi, vor lua în mâini șerpi și chiar dacă vor bea vreo băutură de moarte, nu-i va vătăma, își vor pune peste bolnavi mâinile lor și se vor face bine” [Mc 1 – 2]

2. **Aceste harisme fiind date mai întâi nouă, apostolilor care urma să vestim Evanghelia la toată creația [Mc 16, 15], după aceea au fost dăruite în chip necesar și celor ce au crezut prin noi, nu spre folosul celor ce le lucrează, ci spre înduplecarea necredincioșilor, ca pe cei pe care nu i-a convins cuvântul pe aceștia să-i înduplece puterea semnelor.**

3 **Fiindcă semnele nu sunt pentru noi, credincioșii, ci pentru cei necredincioși [I Co 14, 22] dintre iudei și păgâni, fiindcă nici izgonirea de demoni nu e spre folosul nostru, ci al celor curățiți prin lucrarea lui Hristos, cum arată însuși Hristos Care ne povățuiește spunând: „Nu vă bucurați că duhurile ascultă de voi, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în cer” [Lc 10, 20], întrucât primul lucru se face prin puterea Lui, al doilea însă se face prin bunăvoința și sânguința noastră, evident ajutați de El.**

4 **Nu este deci necesar ca orice credincios să scoată demoni, să învie morți sau să grăiască în limbi, ci numai cel învrednicit de o harismă pentru o cauză utilă mântuirii necredincioșilor, care de multe ori sunt înduplecați nu de argumente și demonstrații, ci de lucrarea semnelor, atunci când ele sunt vrednice de mântuire.**

5 **Fiindcă nu toți necredincioșii sunt întorși de minuni, martor e însuși Dumnezeu când spune în Lege: „în alte limbi și cu alte buze voi grăi cu poporul acesta și tot nu vor crede” [1 i - . Is 28, 11-12],**

6 **Pentru că nici egiptenii n-au crezut în Dumnezeu [Ieș 3- 14]- deși Moise a făcut atâtea semne și minuni, nici mulțimea iudeilor n-a crezut în Hristos Care, ca Moise, a vindecat toată boala și toată neputința [Mt 4,23] nici pe aceia nu i-a convins toiagul însuflețit și devenit șarpe, nici mâna devenită albă, nici Nilul preschimbat în sânge, nici pe aceștia nu i-au înduplecat orbii care văd, ologii care umblă și morții înviați [11, 5]; celui dintâi lui Moise] i s-au opus Iani și Iamvri [2 Tim 3, 8], iar celui din urmă [lui Hristos] Ana și Caiafa [In 18, 13-14].**

7 **Astfel nu pe toți îi înduplecă semnele, ci numai pe cei care au deja o bună dispoziție și pentru care Dumnezeu bine-voiește ca un Econom înțelept să săvârșească niște puteri, nu prin puterea oamenilor, ci prin voința Lui.**

8 **Acestea le spunem pentru ca aceia care au primit unele harisme să nu se înalțe împotriva celor ce nu le-au primit.**

9. **Iar harisme le numim aici pe cele care se arată prin semne, pentru că nu este om care a crezut în Dumnezeu prin Hristos Care să nu fi primit vreo harismă duhovnicească [Rm 1, 11].**

10 **Fiindcă însuși faptul de a fi fost eliberat de necredința politeistă și de a crede în Dumnezeu Tatăl prin Hristos e o harismă a lui Dumnezeu, la fel și faptul de a lepăda vâlul iudaic [2 Co 3, 13] și a crede că prin bunăvoința lui Dumnezeu [Fiul] Cel Unul-Născut mai înainte de veci S-a născut în timpul din urmă dintr-o Fecioară fără legătură cu un bărbat, că a viețuit ca un om fără păcat plinind toată dreptatea [Mt 3, 15] Legii, că, tot prin îngăduința lui Dumnezeu Cuvântul, Dumnezeu a răbdat cruce disprețuind rușinea [Evr 12, 2] și că a murit, a fost îngropat și a înviat după trei zile, și rămânând împreună cu apostolii patruzeci de zile [FA 1, 3] și plinind toată rânduiala, a fost înălțat de la ochii lor [Mc 16, 19] la Dumnezeu și Tatăl Care L-a trimis.**

11 **Cine crede acestea nu în chip simplu și fără rațiune, ci cu judecată și încredințare certă, acela a primit o harismă de la Dumnezeu, asemenea și acela izbăvit de orice erezie.**

12. **Prin urmare, nimeni din cei care fac semne și minuni să nu judece pe vreunul din credincioși că nu s-a învrednicit să le lucreze; fiindcă harismele lui Dumnezeu date de El prin Hristos sunt diferite, și tu ai primit una, iar acela alta: pentru că unul a primit cuvântul înțelepciunii sau cunoașterii sau al discernământului duhurilor [1 Co 12, 8. 10] o preștiință a celor viitoare, un cuvânt de învățătură, sau o neșinare de minte a răului sau o înfrânare legiuită.**

13 **Căci nici Moise, omul lui Dumnezeu [Deut 33, 1], când a săvârșit minunile în Egipt, nu s-a ridicat împotriva celor de o seminție cu el și, deși a fost numit Dumnezeu [Ieș 7, 1], nu s-a trufit împotriva profetului său, Aaron.**

14 **Dar nici Isus al lui Navi, care a condus după el, deși în lupta cu iebusiții, a oprit soarele în Gabaon și luna în valea Ailon [Ios 10, 12] pentru că ziua nu-i ajungea pentru biruință, totuși**

nu s-a înălțat împotriva lui Finees sau Caleb. Nici Samuel, care a făcut atâtea lucruri uimitoare nu l-a nesocotit pe iubitul de Dumnezeu David, deși amândoi au fost profeți, unul arhiereu, iar celălalt rege.

15 Și deși în Israel erau mii de sfinți care nu și-au plecat genunchiul lui Baal [3:19, 18], numai Ilie și ucenicul lui Elisei au ajuns făcători de minuni, dar Ilie nu l-a luat în răs pe economul Avdie care era temător de Dumnezeu [3 Rg 18], dar nu făcea semne, nici Elisei nu l-a trecut cu vederea pe învățăcelul său care tremura în fața vrăjmașilor [4 Rg 6, 15-16].

16 Nici înțeleptul Daniil care a fost izbăvit de două ori din gura leilor 6; 14, 31¹²], nici cei trei copii în cuptorul de foc [Dan 3] nu i-au nesocotit pe ceilalți de o seminție cu ei, căci știau că au scăpat de acele lucruri cumplite nu prin puterea lor, ci prin tăria lui Dumnezeu și așa au săvârșit semne și au fost eliberați din dificultăți.

17 Așadar nimeni din voi să nu se înalțe împotriva fratelui, chiar dacă e profet sau făcător de minuni, căci dacă n-ar mai fi nici un necredincios, toată lucrarea semnelor ar fi de prisos. **18 Fiindcă a fi bine-credincios ține de bunăvoința cuiva, iar facerea de minuni de puterea celui care le lucrează: primul lucru ne privește pe noi, al doilea pe Dumnezeu Care le lucrează din motivele pe care le-am spus mai sus.**

19 Prin urmare, nici împăratul să nu-i nesocotească pe generalii aflați sub el, nici stăpânitorii pe supuși, căci dacă n-ar exista cei stăpâniți, stăpânitorii ar fi de prisos, iar dacă n-ar exista generali, împăratul n-ar putea sta.

20 Dar nici episcopul să nu se înalțe împotriva diaconilor sau prezbiterilor, nici prezbiterii împotriva poporului, căci alcătuirea adunării e și din unii și din alții.

21 Fiindcă episcopii și prezbiterii sunt preoții cui? Iar laicii sunt laicii cui? **Faptul de a fi creștini ține de noi, dar faptul de a fi apostoli sau episcopi sau altceva nu ține de noi, ci de Dumnezeu Care dă harismele Sale.**

22 Acestea fie deci spuse despre cei învredniciți de harisme sau demnități.

IV. **Că nu oricine profetește sau scoate demoni e neapărat sfânt**

1 La acest cuvânt adăugăm faptul că **nici oricine profetește nu este cuvios nici oricine scoate demoni nu este sfânt.**

2 Căci și ghicitorul Valaam al lui Beor a profetit [Nm23; 24], deși era necredincios, și Caiafa [In 11, 51] numit în chip mincinos arhiereu; diavolul și demonii din jurul lui prezic și ei multe, deși în ei nu se găsește nici o scânteie de dreaptă-credință, fiindcă din pricina răutății lor sunt prizonierii neștiinței.

3 Este evident deci că, deși profetesc, **necredincioșii nu-și acoperă prin profeție necredința, nici cei care scot demoni nu vor deveni cuvioși prin alungarea acestora, fiindcă se amăgesc unii pe alții ca aceia care se dedau la jocuri pentru a provoca râsul și pentru a-i face să piară pe cei care iau aminte la ei.**

4 Dar nici un împărat necredincios nu mai este împărat, ci tiran, nici un episcop prizonier al ignoranței și al răutății nu mai este episcop, ci se numește în chip mincinos episcop, fiind promovat nu de Dumnezeu, ci de oameni, ca Anania și Samaia în Ierusalim, Sedechia și Achia profeții mincinoși la Babilon [Ir 35; 36],

5 Ghicitorul Valaam a suferit și el pedeapsă pentru că l-a stricat pe Israel la Beelfeg [Nm 25, 31], Caiafa s-a sinucis mai apoi, fiii lui Scheva care au încercat să scoată demoni au fost răniți de ei fugind în chip rușinos [FA 19, 14], iar împărații necredincioși ai lui Israel și Iuda au suferit tot felul de pedepse.

6 Este evident deci că și episcopii și preoții numiți în chip mincinos așa nu vor scăpa de pedeapsa de la Dumnezeu, căci și lor li se va spune acum: „Pe voi, preoți care faceți rău în numele Meu, vă voi preda spre junghiere [Is 34, 2], ca pe Sedechia și Achia, pe care împăratul Babilonului i-a ars în tăvi cu jăratic”, cum spune Ieremia profetul [36, 22],

7 Iar acestea le spunem nu nesocotind profețiile adevărate, căci știm că ele se lucrează în cei cuvioși prin insuflarea Dumnezeu, ci pentru a reprima îndrăzneala celor trufași, adăugând și aceea că unora ca acestora Dumnezeu le ia harul: „Căci Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har” [Pr 3, 34].

8 Deci Sila și Agav, care au profetit pe vremea noastră [FA 15, 32; 21, 10], nu s-au întins pe ei înșiși până la treapta apostolilor, nici n-au trecut peste măsurile lor, deși sunt iubiți de Dumnezeu. [iată un semn al adevăraților prooroci: se supun Ierarhiei Bisericești. Un examen la care Părintele Arsenie Boca a căzut, arătând că era un prooroc mincinos – n.n.]

9 Au profețit și femeii: în vechime Mariam, sora lui Moise și a lui Aaron [Ieș 15, 20], iar după ea Debora [Jud 4, 4], după aceasta Hulda [4 Rg 22, 14] și Iudit [Idt 8], prima sub Iosia, a doua sub Darius; au profețit și Maica Domnului și Elisabeta, ruda ei, și Ana [Lc 1, 2], în timpul nostru fiicele lui Filip [FA 21,9], dar ele nu s-au ridicat împotriva bărbaților lor, ci și-au păzit măsurile. 10 Prin urmare, dacă între voi cineva, sau femeie sau bărbat, ar dobândi un asemenea har, să se smerească, ca Dumnezeu să binevoiască în el, căci El spune: „Peste cine voi privi dacă nu peste cel smerit și liniștit și care tremură la cuvintele Mele?” [alt examen la care Părintele Arsenie Boca a căzut... – n.n.] [Is 66, 2],⁵⁶³

Din păcate, după cum am văzut în tot acest studiu, Părintele Arsenie Boca nu a căutat smerenia, ci, dimpotrivă, s-a pus întotdeauna mai sus decât cei rânduiți de Sfânta Biserică să fie mai mari peste el. Aceasta este proba care face deosebirea între un adevărat Sfânt și unul mincinos, între un adevărat prooroc și unul mincinos, între un adevărat preot și unul mincinos, între un adevărat Ortodox și unul mincinos: smerenia, adică a asculta de cei rânduiți să te conducă și a te socoti mai rău, mai neputincios și mai mic decât toți, vinovat pentru toate răutățile din lume. Părintele Arsenie Boca a făcut proorocii, dar învățăturile sfinției sale sunt eretice și faptele preacuvioșiei sale sunt mândre. Este clar că nu a conlucrat cu Sfântul Duh, Duhul Adevărului și Smereniei în minunile și proorociile sfinției sale:

Slujbă specială de făcut

Tot din perioada aceea, a lucrării Părintelui Arsenie la Sâmbăta de Sus, din ceea ce Rudi le povestea copiilor săi, doamna Marioara ne istorisește:

„într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- *Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.*

- *Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!*

- *Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt.*

Și a făcut slujba, atunci...”⁵⁶⁴

Dar nu numai față de mitropolitul său avea această gândire, ci și față de mulți din ierarhia bisericească:

Pe Părintele Arsenie n-au putut să-l înfrângă nici plăcerile tinereții, nici bogăția și banii lumii acesteia și nici slava cea deșartă a funcțiilor bisericești și lumești.

Mi-a spus odată, când eram numai eu cu el, că a venit unul mare cu propunerea de a-l pune chiar mitropolit al Bisericii. Asta, pentru că, desigur, „voiau să joace după cum îi cântau ei”. Așa L-a ispitit și pe Iisus, în Carantania, când postea, zicându-I satana: „Toate Ți le voi da Ție, dacă Te vei închina mie” [dar oare a fi mitropolit e totuna cu a te închina satanei, după Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale? – n.n.], cum scrie în Sfânta Evanghelie. Astăzi, ispitele pentru plăceri, pentru averi și pentru funcțiile și conducerile deșarte ale lumii sunt din ce în ce mai puternice și mai viclene, și cei ce ne conduc, cum zice Hristos, „se cred a fi mari binefăcători ai noștri”, cu toate că mulți sunt vicleni. Zicea Părintele Arsenie că, mai la urmă, așa se vor strica oamenii, că nu vom avea ce alege din ei! [ce dispreț față de oameni și față de ierarhi! Dar sfinția sa trebuie să aleagă din oameni, sau Dumnezeu? Dacă va fi canonizat ca Sfânt nu vor face și adepții sfinției sale la fel? – n.n.]⁵⁶⁵

Astfel, și prin el, ne momește din nou satana, ca pe Eva:

Fac 3:4 Atunci șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri! 5 Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.

Tot astfel ne repetă nouă azi:

nu e nevoie să urmați întocmai Ortodoxia, cu toate greutățile și nevoițele Ei. Dacă veți merge la Prislop nu veți muri, ci în ziua în care vă veți închina Părintelui Arsenie Boca ca unui Sfânt vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu cunoscând tot binele și evitând tot răul, devenind dumnezei după har, ca și el. Nu vedeți că toți ceilalți Sfinții nu sunt eficienți, că

⁵⁶³ CANONUL ORTODOXIEI I

⁵⁶⁴ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

⁵⁶⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 15-16.

vă cer pocăință și răbdare, că sunt săraci, nu au darurile chipului cioplit ridicat în Ardeal și nu numai?

Această ispită abate zeci de mii, dacă nu sute de mii de oameni de la Biserică, ducându-i la Prislop, îi abate de la lucrarea echilibrată a pocăinței și cunoașterea Sfinților Părinți, la un spectacol ieftin și amăgitor, construit pe cunoaștința trupească a unui sărman om mult amăgit, ce zidește aici confortul pentru a răpi fericirea veșnică.

Cu adevărat, cu cât se vor înmulți oamenii la Prislop, cu atât se vor goli bisericile Ortodoxe de adevărați creștini biruitori până la moarte.

– n.n. }

Și care le amintește să nu creadă că vor intra după moarte în Împărăția în care nu au trăit pe pământ.

Da, unii înțeleg greșit mărturia Părintelui Arsenie Boca, învățătura Bisericii, cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce, de fapt, sporește cumuna mărturisitorului, nu îi aduce vină.

[Să ne ferească Dumnezeu ca nu cumva să o apuce creștinii noștri pe Cărarea Împărăției, lăsând porunca lui Hristos *Mat 4:17 De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor. Mar 1:15 Și zicând: S-a împlinit vremea și s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.*

Da, unii înțeleg greșit mărturia Părintelui Arsenie Boca contrară învățaturii Bisericii și Cuvântului celui viu al lui Dumnezeu, crezându-l Sfânt. Aceasta îi sporește responsabilitatea în veșnicie, fiindcă nu s-a rătăcit numai pe sine, ci pe atât de mulți. Să ne pornim cu râvnă pentru Sfânta și Dreapta Credință și din dragoste față de sfinția sa, să îl ajutăm să scape de sporirea urmărilor învățăturilor sfinției sale. Dacă s-a pocăit, se va bucura, fiindcă oamenii vor afla că nu sunt adevărate cele pe care le-a învățat și vor scăpa de rătăcire, dacă nu s-a pocăit, se va ușura, pentru că fiecare laudă adusă unui om din iad îi sporește osânda, fiecare suflet care ajunge în iad din cauza lui este ca o piatră de moară atârnată în plus de gâtul lui. *Mat 18:6 Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.* – n.n.]

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte! Și, cu mila lui Dumnezeu, pace tuturor!

[Amin! Iar cel mai bun lucru pe care l-ar putea face un preot Ortodox la un astfel de îndemn, și după o astfel de binecuvântare, ar fi să dea și exemplul personal de trezvie și pace în Adevăr, pentru a rămâne cu mila lui Dumnezeu cu frică, în hotarele Sfintei Predanii.

Amin! Amin! Amin! – n.n.]

(Material publicat în Nr. 41 al Revistei ATITUDINI).

10-12-2015⁵⁶⁶

⁵⁶⁶<<http://poruncaibirii.agaton.ro/articol/1104/1%C4%83muriri-asupra-controverselor-legate-de-p%C4%83rintele-arsenie-boca>>, duminică, 31 ianuarie 2016.

A. NIMENI NU ESTE INFALIBIL ÎN AFARĂ DE ÎNTREAGA SFÂNTĂ
BISERICĂ ORTODOXĂ

Am încercat să expunem învățăturile Părintelui Arsenie Boca mai ales din *Cărarea Împărăției*, (cartea cea mai susținută de ucenici ca fiind originalul gândirii sale) și din așezământul de la Drăgănescu (pe care nimeni nu-l contestă ca aparținând lui) numit de admiratori asemenea și testamentul preacuvioșiei sale. Viața ne-am străduit să i-o prezentăm după cărțile scrise de ȚPS Daniil Partoșanul și a unor preoți, gândind că sunt cele mai echilibrate și mai favorabile lui. Totuși nu am trecut cu vederea nici cele mai simple mărturii unde sunt prezentate cele mai neobișnuite minuni pentru a compara întregul concept „Arsenie Boca” cu Sfânta Predanie, în lumina învățăturilor și experiențelor Sfinților Părinți. Aceasta pentru a vedea dacă Părintele poate fi canon în Sfânta Biserică Ortodoxă sau contrazice învățătura Ei, ca nu cumva să apară vreo mișcare pseudo-Ortodoxă și dezbinare provenită din rătăcirea de la Adevăr.

De ce totuși aceste scrieri sunt așa de favorabile Părintelui Arsenie Boca, deși autorii lor sunt clerici Ortodocși? De ce rătăcirile sfinției sale, așa de grave, ori nu le observă, ori le neagă, ori le consideră chiar sfințenie?

Iată un mic răspuns, luat dintr-o situație foarte asemănătoare (dar mai puțin gravă) cu fenomenul Prislop, întâlnită chiar în... Sfântul Munte (!):

Visurile și vedeniile lui Dimos

În localitatea Stica din Epir trăia un om pe nume Dimos. Era un bun creștin, cu credință simplă, de meserie constructor. Într-o noapte a visat că undeva există o biserică îngropată în pământ. I-a sculat, așadar, pe toți consătenii iui să ia lopeți și cazmale și să înceapă săpăturile. Au săpat și au scos biserica la lumină. Plin de mulțumire, Dimos s-a mândrit de izbânda lui și privea cu satisfacție cum se minunau toți de el. Și când cugetul viclean i-a șoptit: „Ascultă, Dimos, tu ești om important, tu ești alesul lui Dumnezeu...”, l-a primit fără împotrivire.

Fiind de meserie constructor, s-a întâmplat mai târziu să lucreze în Sfântul Munte la o lucrare de construcție a Mănăstirii Vatoped.

În Vatoped este foarte cinstit Cuviosul Evdochie. Despre viața lui nu se știe nimic însă moaștele lui care au fost descoperite întâmplător în anul 1840, în cimitirul mănăstirii, sunt izvorătoare de har și făcătoare de minuni. Dimos a arătat evlavie mare cuviosului și a început să creadă că și cuviosul îl înconjoară, de asemenea, cu bunăvoință deosebită. Deoarece tradiția nu pomenea nimic despre originea lui, Dimos și-a închipuit că și cuviosul se trage tot din Albania.

- *Cuviosul este albanez, ca mine, a început să propovăduiască.*

- *Dar de unde știi?*

- *Albanez este. Nu vedeți că are craniul turtit? De altfel, când într-o noapte, cu șiragul de metanii în mâini, m-am rugat să-mi spună patria sa, mi-a apărut aieva. „Sunt albanez, mi-a spus, sunt din Stica și suntem rude..”.*

Părinții au bănuț că îl războise Diavolul.

- *Când ți-o apărea din nou, să-ți faci semnul Crucii, i-au spus. Și dacă e lucrarea Diavolului, va dispărea imediat.*

Era însă târziu. Diavolul cucerise inima lui Dimos și nu voia să plece lesne.

S-a întâmplat atunci să se găsească în Sfântul Munte și un episcop, Alexandru de Rodostolos. I-au povestit despre cazul ciudat al lui Dimos și i-au cerut sfatul. Acela l-a văzut și a ajuns la concluzia că vedeniile lui provin de la Dumnezeu. .

- *Pentru că Dimos este mulțumit rugându-se cu șiragul de metanii și făcându-și semnul Crucii, arătările vin de la Dumnezeu.*

Și Dimos se mândrea că însuși episcopul a declarat că vedeniile lui sunt adevărate. Mai târziu a scris o carte groasă, plină cu taine supranaturale: descoperiri, profeții despre viitor, războaie, venirea Sfântului Constantin, semne și monștri, pe care toate le găseai adunate acolo.

- *Dar nu poate fi de la Dumnezeu toată această întâmplare! Aici există tulburare și delir. Ce lucruri ciudate sunt acestea? spuneau părinții între ei.*

- Nu-l întrebăm și pe părintele Daniil? Acesta ne va rezolva problema.

Au luat deci cartea lui Dimos și au plecat.

Părintele Daniil, îndată ce a citit primele pagini, și-a dat seama de adevăr.

- Aici joacă diavoli, a zis.

A scris un text în legătură cu asta, cu fragmente și pățanii din scrierile sfinte și patristice și l-a trimis la Vatoped. Nu mai exista nici cea mai mică îndoială, era vorba de amăgire. Însă, când Dimos a aflat răspunsul, și-a ieșit din fire. A strigat sălbatic în albaneză:

- Ore, ore, Despotis tope, ore, ore Priftl ! !

Adică dacă atâția preoți și chiar însuși episcopul au fost de acord că arătările sunt de la Dumnezeu, cum a îndrăznit acesta să nege!

Părintele Daniil nu s-a mulțumit să constate numai, ci dragostea lui l-a călăuzit la rugăciune. Și rezultatul a fost că vedeniile au încetat.

Mai târziu, părinții au reușit să-l ducă pe Dimos la Catunachia. Părintele Daniil l-a primit cu dragoste. Însă, când a început să-i dovedească cum așa-zisul Cuvios Evdochie, care i se arată, era diavol ascuns, nu a rezistat luminii adevărului. S-a ridicat în picioare și a strigat furios:

- Ore, ore, Despotis tope, ore, ore Prift..!

Totuși, a fost nevoit să găsească drumul drept, căci Diavolul, în clipa în care a fost descoperit, nu și-a mai făcut apariția. Părinții erau lămurii de-acum că e vorba de amăgire și însuși episcopul Rodostolos a trimis felicitări părintelui Daniil pentru izbânda lui.

Cu adevărat, precum a spus Apostolul Pavel, Diavolul „se preface în înger al luminii“ și vai de cel care va fi înșelat de strălucirea exterioară.

„Un păcătos se poate lesne pocăi, dar un amăgit greu, doar dacă Diavolul este descoperit. Căci acesta are slăbiciunea să fugă îndată ce este dibuit“, spunea deseori părintele Daniil.

(Chipuri aghiorite contemporane, Daniil Catunachiotis, p. 46 - 48. De asemenea, „Haruri și purtători de har“, vol. 1, p. 48 - 51)⁵⁶⁷.

Doamne, Doamne trimite-ne și nouă un rugător ca Părintele Daniil să înceteze vedeniile și rătăcirea de la Prislop! Doamne Iisuse Hristoase trimite-ne duhovnici echilibrați și cunoscători ai Sfintei Predanii care să lămurească prin grai și scris sârmanul popor, de o amăgire mai grea ca a lui Dimos, căci a dat foc la un neam întreg!

Ierarhii și preoții sunt prea prinși în administrarea păstoriților, în biruința războaielor ce li se dau, atât cele văzute, cât și cele nevăzute, și sunt centrați pe păcatele atât de răspândite, de-a stânga, cele clasice provenite din plăcerile trupești, din simțire, neputând să le observe pe cele mai subtile, de-a dreapta, din înșelarea plăcerii sufletești de sine, din abaterea subțire a minții de la înțelepciune. Iar aceasta nu este ceva caracteristic doar vremurilor noastre. Întotdeauna a fost așa, după cum ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, glasul cel luminos și treaz al Ortodoxiei, tâlcuind Psalmul 90,7:

7. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta și spre tine nu se vor apropia.

Pin latură se zice, simplu, "parte". Iar aici David însemnează partea cea de-a stânga, zicând: "Când din partea cea din stânga a omului ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt vor cădea mii de săgeți, iar de-a dreapta lui vor cădea zece mii de săgeți, de dânsul nu se vor atinge, adică nu-l vor vătăma". Iar după o vedere mai înaltă, psalmul zice că: "Tu, omule cel de acest fel, vei fi săgetat cu multe săgeți din partea stângă, dar cu și mai multe din partea dreaptă". Prin stângă se înțelege când se săgetează cineva cu patimi dobitocești, ale mâniei și ale poftii, care învederat și mărturisit este că sunt rele, iar de-a dreapta este când se săgetează cineva de pricini care par a fi drepte și bune, însă care nu sunt de acest fel, deoarece vrăjmașul diavol, știind că cei mai mulți oameni nu primesc atacurile păcatelor celor simple și arătate [lesne de priceput], pentru aceasta începe să-i lupte de la oarecari pricini care par să fie bune, iar la urmă, pornind de la acelea, îi doboară și în relele cele învederate¹²².

¹²² [...] De unde s-a conglăsuat și Origen care zice: „Mai înalt însă, potrivit cu partea cea de-a stânga, zice o mie, însă în cele de-a dreapta, zeci de mii, că de-a dreapta sunt lucrurile noastre bune și faptele bune, ca unele ce sunt tari și minunate, de care puterile cele viclene se

⁵⁶⁷ Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 329-331.

*apucă să le slăbească, fiindcă mai mulți sunt cei ce cad prin lucrurile cele socotite a fi de-a dreapta, decât cei ce păcătuiesc arătat [adică prin cele de-a stânga]; că cei mai mulți dintre oameni, încercând a săvârși oarecari dreptăți [prin cele de-a dreapta], cad în ispitele de păcate”.*⁵⁶⁸

Dar observați ce lucru interesant? Chiar Origen, marele înșelat, tatăl tuturor ereziilor și calul troian al elenismului în creștinism, a observat aceasta, dar și el a căzut cu cădere jalnică și veșnică, de-a dreapta. S-a înălțat cu mintea că poate tâlcui toată Sfânta Scriptură și, disprețuind pe cei care o înțelegeau mai simplu, și-a automutilat trupul, a căzut în erezii și în cea mai îngrozitoare moarte după ce s-a lepădat de Hristos de 2 ori în viață, fiind și dezbinat de Sfânta Biserică din Alexandria, dat și anatema la Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic. Acest lucru ne lămurește și nouă că nu este suficient să fim încântați de smerenie și să cunoaștem intelectual meșteșugul ei, ci să luptăm pentru a o dobândi pe viață și moarte, cu harul lui Dumnezeu. Dar ne mai arată (și cum ar trebui să suspinăm pentru sfinția sa), cum a putut cădea și Părintele Arsenie Boca prin neascultare, vedenii și erezii, după disprețuirea celor ce nu gândeau ca el, la lepădarea de preoție și călugărie și la conviețuirea cu o Maică, deși în diferite scrieri ale preacuvioșiei sale combătea amăgirea după Sfinții Părinți, arătându-se ca un cunoscător al fenomenului.

Nu numai atât, dar și un întreg Sfânt Sinod poate greși la canonizarea unui om, dacă nu este în cunoștință de cauză și se fac asupra lui presiuni politice:

Aici e în discuție o pripă abuzivă, generată de o inadmisibilă neascultare și de o smintitoare valvă mediatică. Și mai mult decât atât: e vorba de un precedent primejdios și de un întreg fenomen psihotic (căutarea maniacală de moaște și cinstirea lor în afara regulilor și dispozițiilor bisericești), care trebuie atent și părintește gestionat de factorii abilitați și responsabili (Patriarhia de la București și Mitropolia de la Iași, Sfântul Sinod și Comisia de Canonizare), pentru ca lucrurile să n-o ia razna și să fie ținute sub un control de autoritate, fără de care există riscul ca o anumită mentalitate magică să pervertească pe nesimțite dreapta credință.

Problema e serioasă și nu ne confruntăm numai noi cu ea. Greșeala poate să survină și la nivel mai înalt. În Rusia, bunăoară, după ce au fost canonizați cam în grabă o seamă de noi mucenici, se pune acum, oficial, problema unor comisii de... decanonizare, descoperindu-se între timp în viața unora dintre recenții canonizați aspecte incompatibile cu sfințenia (ca să nu mai vorbesc de formele aberante pe care le cunoaște acolo evlavvia populară, ajungându-se pînă la fel de fel de milenarisme și pietisme magice, ba chiar pînă la o adevărată campanie pentru canonizarea lui... Stalin!)⁵⁶⁹ [...]

Canonizarea nu înseamnă că privilegiul sfințeniei este rezervat doar sfinților canonizați sau că judecata organelor bisericești care pronunță canonizarea este absolut infailibilă. Dovada constă și în faptul că Biserica Rusă a procedat de mai multe ori în decursul istoriei sale la decanonizarea și, de asemenea, la recanonizarea persoanelor decanonizate, fără a provoca scandal în rândul credincioșilor. Ea recunoștea, drept motiv: inducerea în eroare a organelor oficiale ale Bisericii (un caz tipic este cel al Prințesei Anna de Kachine, canonizată în 1649, decanonizată, și recanonizată sub țarul Nicolae al II-lea).

*Actul de canonizare nu pretinde, prin urmare, că se decide destinul veșnic al sfântului, dar se adresează Bisericii pământene, rolul său fiind, în principal, liturgic și pedagogic.*⁵⁷⁰

Numai Sfânta Biserică Ortodoxă stălpul și temelie Adevărului (1Ti 3:15) este infailibilă prin învățăturile ei, date la Sfintele Sinoade Ecumenice. Nici măcar Sfintele Sinoade ale Bisericilor Ortodoxe locale și nici Sinoadele Pan Ortodoxe nu sunt infailibile, dacă se abat de la învățăturile Sfintelor Sinoade a toată lumea.

⁵⁶⁸ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, Cuviosul monah-filosof Eftimie ZIGABEN, *Tâlcuirea Psaltirii*, Ed. Egumenița – Ed. Cartea Ortodoxă, București, ²s.a., reeditare după Institutul Albinei Române, Iași, 1862, p. 260.

⁵⁶⁹ <<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.

⁵⁷⁰ <<http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.

Vezi că neunirea oarecăror patriarhi, și pe cele ecumenice le face localnice? Și dimpotrivă unirea tuturor patriarhilor lumii, și pe cele localnice le face ecumenice, și le schimbă în sobornicești. Fiindcă localnicele sinoade și canoanele lor cele de ecumenicele sinoade, și mai ales de cel al 6-lea ecumenic, fiind primite, ecumenică stăpânire, adică: și axioma (vrednicie) peste tot cuprinzătoare iau. Deci din aceste zise cu lesnire poate a se închipui orismosul (definiția) Sinodului celui ecumenic întru acest chip: „Ecumenic sinod este cel adunat prin împărătească poruncă, cel ce așază hotărâre dogmatică despre credință, cel binecinstitor, și dreptslăvitor, și unit cu Sfintele Scripturi sau cele ecumenice de mai-nainte, pe care sinod unirea tuturor patriarhilor și arhieriei sobornicești Biserici l-au primit sau prin înfătoșarea a însuși persoanelor sau prin lociitori sau și aceștia nefiind, prin scrisorile și iscăliturile lor. **Deci tot sinodul ecumenic care are aceste caracteristice însuși, acesta este sfânta și soborniceasca Biserică, întru care în Simbolul Credinței mărturisim că credem.**

Iată, așadar, că am aflat ce este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, stâlpul și temeliala infailibilă a Adevărului.

De aici cu alte patru însușiri după teologi se înavuțește aceasta: 1. A fi pururea vie și nelipsită. Că zice: „Și alt Mângâietor voi da vouă, ca să rămână cu voi veac” (Ioan: 14,16) și, „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului” (Matei: 28,20). 2. A fi negreșitoare, și nesmintitoare, că Biserica a cărei față o ține sinodul ecumenic, „stâlp și întărire a adevărului” după Pavel (I Timotei: 3,15) și că ceea ce se socotește de sinoadele ecumenice, aceea și de Sfântul Duh, Duhul Adevărului este socotit, că acela zice că va învăța pe voi toate, și vă va aduce aminte de toate (Ioan: 14,26), care lucru mai vârtos la ecumenicele sinoade se arată adevărat. Că dacă canonul al 8-lea al făcătorului de minuni Grigorie zice, despre sinodul localnic cel în Ancira adunat: Că până când se va socoti ceva obștește de către sfinții cei împreună adunați, și mai întâi decât dânșii de către Sfântul Duh, cu cât mai vârtos se socotește aceasta că este adevărată, zicându-se pentru sinoadele ecumenice! La care însuși Duhul Sfânt stăruind asupra-le, le luminează pe ele, și nu le lasă a se rătăci la hotărârile lor! Că însuflă dreptatea sa Dumnezeu în nenumărații ierei cei ce se adună la sinod, după epistolia cea către Celestin a sinodului celui din Cartagina. 3. De a avea vrednicie prea înaltă, și preaputernică, nu numai întru a întinde dreptățile și adevărurile cu sfătuire, ci și întru a sili spre supunere pe cei ce se împotrivesc, punând asupra-le bisericeștile certări cele cuviincioase lor, și judecând, și aspru cercetând și pe papi, și pe patriarhi, și pe toți cei ce se află în toate părțile lumii, arhieriei și clerici și mireni. 4. A pune hotar, și mărginire la fiecare cerere ce se ivește, și la pricină și obștească, și particularnică, și a dezlega toată gâlceava, și prigonirea ereticilor și a schismaticilor. Că sobornicească, zice Chiril al Ierusalimului (în cateheza 18) se numește Biserica, că de obște peste tot învață, fără lipsire, și fără osebire toate dogmele cele ce se întind spre cunoștința oamenilor și despre cele văzute, și despre cele nevăzute. Drept aceea și de către toți, nu dumnezeiasca Scriptură, ci ecumenicul sinod se propovăduiește, că este cel mai de pe urmă judecător al bisericeștilor pricini, după canonul al 6-lea al sinodului al 2-lea al căruia judecător socoteala și hotărârea nu se supune apelației altui mai mare județ. Că dacă apelarizarea este o jeluire despre oricare județ către altul mai mare, după cartea a 9-a a Vasilicelor titlul 1, hotărârea cea cu îndoială a episcopilor, se supune la apelarizarea județului celui mai mare a mitropoliților; iar a mitropoliților la a exarhului sau a patriarhului ocârmuirii; și a patriarhului la sinodul ecumenic, și aici de aici toată apelarizarea se mărginește, și se sfârșește nefiind alt județ mai mare decât sinodul ecumenic. Iar deși judecătorul patriarhilor nu se supune apelației, după Vasilicale, și după Iustinian, și după Leon înțeleptul, aceasta însă, se înțelege, pentru că alt patriarh nu poate a se face judecător asupra hotărârii altui patriarh, și nu pentru sinodul ecumenic, care cercetează și judecă toate cele judecate de către toți patriarhii, și papii, ca și cum nu s-ar fi judecat cândva, fiindcă hotărârea eparhului, măcar deși apelației nu se supune: fiindcă nu se mai atinge de către altcineva, cu toate acestea nedumeririle care eparhul nu poate a le hotărî, le cercetează și le hotărăște însuși împăratul. Drept aceea, dreptul ce are monarhul întru cele politicești, același drept îl are și sinodul ecumenic în Biserică (Dositei în Dodecabiblion foaia 309 și 384). Am zis însă că **judecătorul cel mai de pe urmă în Biserică nu este Sfânta Scriptură, precum aceasta o zic luterocalvinii, ci sinodul ecumenic, fiindcă dumnezeiasca Scriptură la multe**

părți neluminat vorbind, și fiecare din ereticii către al său eres strâmbând noima Scripturilor cea neluminată, de nevoie trebuiește tâlcuirea pentru a tâlcui adevărata noima Scripturii, care nu este altul, fără numai ecumenicul sinod. Încă și alta, pentru că pe lângă cele adevărate, și sobornicești cărți al Scripturii, fiindcă au îndrăznit ereticii a le suprascrie ca pe niște canonicești și pe cele neadevărate, și ereticești cărți ale lor, pentru aceasta sinodul ecumenic alege pe cele adevărate, și leapădă pe cele neadevărate, și ascunse, precum sinodul al 6-lea a făcut pentru apostoleștile așezământuri, și cel întâi însuși (și vezi la subînsemnarea apostolescului canon 60). Pentru care și Sfințitul Augustin aceasta știind-o luminat a socotit (epistolia 154) zicând: **Nu as fi crezut în Evanghelie, de nu m-ar încredința vrednicia de credință a Bisericii.** Drept aceea din toate cele zise se încheie, că nimenea poate a se împotrivi sinoadelor celor ecumenice, rămânând binecinstitor și dreptslăvitor; ci de obște și fără osebite fiecare este dator a se supune lor. Că cel ce se împotrivește lor, se împotrivește Duhului celui Sfânt, celui ce grăiește prin sinoadele cele ecumenice, și se face eretic și anatemesit, fiindcă și papa Dialogul (cap 1, epis. 24) anatematisește pe cei ce nu se supun Sinoadelor ecumenice. Și însăși sinoadele acestea pe cei ce nu se supun lor și îi anatematisește. Ce zic eretic? Ca un păgân și necinstitor de Dumnezeu se socotește cel ce nu ascultă de Biserică, a cărei față poartă sinodul cel ecumenic. Că zice Domnul, „Și de nu va asculta de Biserică, să-ți fie fie ca un păgân și vameș” (Matei: 18,17). Fiindcă hotărârea și judecata cea mai de pe urmă și mai desăvârșită a Bisericii este sinodul cel ecumenic, după Augustin (epistolia 162). Și aceasta este ceea ce însuși Dumnezeu a poruncit a se păzi și în sinodul prezbiterilor legii vechi. Iar de va fi, zice: „vreun grai în judecată, care să nu-l poți lesne dezlega, între sânge și sânge, și între judecată și judecată. Și vei merge la prezbiterii și leviții, și la judecătorul, care va fi în zilele acelea și ei cercetându-l vor spune fie judecata. Nu te vei abate din cuvântul, care-ți vor spune fie, în dreapta sau în stânga. Și omul care se va semeți ca să nu asculte de prezbiterul sau de judecătorul, va muri omul acela, și vei scoate pe cele rău din Israel” (II Lege: 17;2,8). Se cuvine însă pe lângă cele zise să adăugăm și aceasta, că **cu adevărat și mai cu deosebire singure șapte sinoade ecumenice s-au numit, pentru că toate acestea după legile sinoadelor celor ecumenice s-au adunat; și pentru că ceea ce a fost de nevoie spre cunoștință, întru dânsele s-au rânduit.** Drept aceea toate întrebările câte se nasc din cele rânduite de acele șapte, cu lesnire se dezleagă (Dositei în Dodecabiblion foaia 633). Iar după cel al șaptelea sinod, cu toate că altele s-au numit ecumenice precum cel 1 și 2 și cel adunat în Biserică Sfintei Sofii; însă cu rea întrebuintare s-au numit așa, pentru că nici unul dintru acestea s-au adunat după legile sinoadelor ecumenice. Și pentru aceea nu au putut a se împreună număra cu cele șapte ecumenice, nici numărul lor al adaoge. Că cel ce de latini s-au numit al 8-lea ecumenic adică, cel ce s-a făcut împotriva lui Fotie, în urmă de către cel ce s-a făcut pentru Fotie s-a surpat, și cu totul nici a se numi sinod s-a osândit. Și măcar că toate acele șapte ecumenice sinoade pentru cuvântul de a fi ecumenice sinoade, sunt de o cinste și întocmai. Însă acest întâi sinod, și pentru vechime și pentru sfințenie, a stănut și stă pururea pilda cea mai întâi închipuită, și știința cea mai întâi începătoare a tuturor sinoadelor celor ecumenice, și acestuia a urmat de aici înainte și sinoadele cele după dânșul, și întru proclamațiile (poruncile) lor, și întru șederile lor, și întru hotărârile lor, și pe acesta Dialogul papă cap al tuturor Sinoadelor l-au numit, și un cuvânt se află în gura tuturor, adică: stăpânească cele rânduite în sinodul din Niceea. Mult au ostenit sinodul cel adunat în Cartagina și în practicele sale, și în canoanele sale, și în epistoliile sale cele către Bonifatie și către Celestin, pentru ca să nu primească alte canoane, fără numai pe acestea adevărate canoane al sinodului din Niceea. Și marele Atanasie, și dumnezeiescul Ioan Hrisostom, tare striga să nu stăpânească alte canoane, fără numai canoanele sinodului din Niceea.⁵⁷¹

Iar Theofan, auzind acestea, a zis: „Acestea care mi le spui nu sunt scrise în cărți, că nu le-am mai auzit până acum, și mă mir de unde le știi,” îi zice Sfântul; „De ce te miri? Acestea ce îți spun eu nu sunt carte însuflețită? Că cel de trei ori blestemat, împăratul Leon Conon, când a ars școala și toată biblioteca cu cărțile în Țarigrad, oare câte zeci de mii de cărți au ars? Și câte cărți folositoare de suflet erau acolo înăuntru? Însă și aceasta cu amenințarea și slobozirea lui Dumnezeu s-a făcut, pentru ca să nu fie defăimate de oamenii veacului acestuia

⁵⁷¹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cărma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopia caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 103-106.

mai de pe urmă, precum defaimă și pe celelalte care au rămas. Pentru că putea Dumnezeu să facă ca să nu ardă, precum Evanghelia în Rusia.

*Însă eu mă mir: cum oamenii, în ziua de astăzi, au defăimat cărțile bisericești cele fără de greșală? S-au întunecat de nepricepere și au scurtat dumnezeieștile slujbe. S-au dat numai la iubirea de bani, și la slujbe se grăbesc, ca să facă rucodelie multă și să se numească bogăți. O, ce răutate! O, ce nepricepere!*⁵⁷²

După cum ați văzut, din păcate, învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Sfinția sa are de la Ele acumulate următoarele anateme:

- I. Învățătura ariană. Anatema Sfântului Sinod I Ecumenic;
- II Filioque. Anatema Sfântului Sinod al II-lea Ecumenic;
- III. Învățătura nestoriană. Anatema Sfântului Sinod al III-lea Ecumenic;
- IV. Învățătura monofizită. Anatema Sfântului Sinod al IV-lea Ecumenic;
- V. Învățătura origenistă. Anatema Sfântului Sinod al V-lea Ecumenic;
- VI. Învățătura pelaghiană. Anatema Sfântului Sinod al VI-lea Ecumenic;
- VII. Învățătura iconoclastă. Anatema Sfântului Sinod al VII-lea Ecumenic.⁵⁷³

Așadar, chiar de ar fi canonizat ca Sfânt, de un întreg sinod pan Ortodox, ar fi doar o eroare, fiindcă ar contrazice (indirect) învățăturile fără de greșală ale întregii Sfinte Biserici. Numai când scaunul de la Roma va fi izbăvit de uzurparea cea tâlhărească a ereticilor (dar aceasta se va petrece de-abia după „Marele Prăpăd” după cum ne prorocesc Sfinții Părinți), se va mai putea aduna cel de-al 8-lea Sinod Ecumenic, unde se vor anatematiza toate rătăcirile eretice de până acum, inclusiv cele apusene, și, odată cu acestea, și cele ale Părintelui Arsenie Boca, atât de tributar lor. În schimb chiar și un sinod cât de mic eparhial sau chiar numai un arhiepiscop (atunci când va înceta presiunea politică și de stradă, prin mass-media, pentru a nu declanșa prin lămurirea sa vreo prigoană), va putea declara ca eretice învățăturile Părintelui Arsenie Boca (pentru a trezi pe oameni la realitate), iar declarația sa să fie valabilă, fără greșală, fiindcă această declarație ar fi conformă cu oricare din cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (ce au anatematizat fiecare din Ele câte o parte din învățăturile scrise și/sau pictate ale maestrului de la Drăgănescu).

⁵⁷² Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp.73-74.

⁵⁷³ <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/f-invataaturile-eretice-scrise-ale-parintelui-arsenie-boca/>>, joi, 18 februarie 2016.

Am adunat toate acestea din dragoste de adevăr, și canonul duhovnicilor noștri, ca un gest de pocăință pentru admirația fără discernământ ce am avut-o înainte față de Părintele Arsenie Boca și propovăduirea sfinției sale ca Sfânt, pe când nu știam gravitatea înșelării în care se află.

Rugăm pe Părintele Mihai-Andrei Aldea să ne ierte dacă l-am supărat din dragoste de adevăr și duh apologetic, neavând iscusința de a trata problemele de aici, atât de importante, cu delicatețea de care eram datori.

Chiar dacă noi vom fi considerați vrăjmași, în frica lui Dumnezeu am încercat să atragem atenția asupra învățaturii și vieții Părintelui Arsenie Boca în lumina Sfinților Părinți, cu dorința să se folosească și precuvioșia sa, acolo unde se află acum, și Părintele Mihai-Andrei Aldea și orice iubitor de Ortodoxie, cum și noi ne-am folosit de frământările lor, ca un pretext de a consulta Sfinții Părinți în problemele atât de acute contemporane, care vizează o latură prea puțin cunoscută a vieții duhovnicești: înșelarea de-a dreapta.

Sărutăm dreapta tuturor ierarhilor țării, Părintelui Mihai-Andrei Aldea, Părintelui Gheorghe Anițulesei, cerându-le cu umilință rugăciunile, și rugându-i să ne blagoslovească și să ne ierte pe noi păcătoșii.

Dr. Victor Ardeleanu

Anul Mântuirii 2016,

marți, 16 februarie,

Sfinților mucenici Pamfil, Valent, Pavel, Seleuc, Porfiriu, Iulian, Teodul, Ilie, Ieremia, Isaia, Samuil și Daniil; Sf. Flavian Mărturisitorul, Patriarhul Constantinopolului; Cuviosul Flavian;
Sf. mucenici din Martiropole; Cuv. Maruta episcopul;
Sf. nou mucenic Romano

rugați-vă pentru noi să rămânem în pocăință și adevăr, cu Domnul Hristos!

